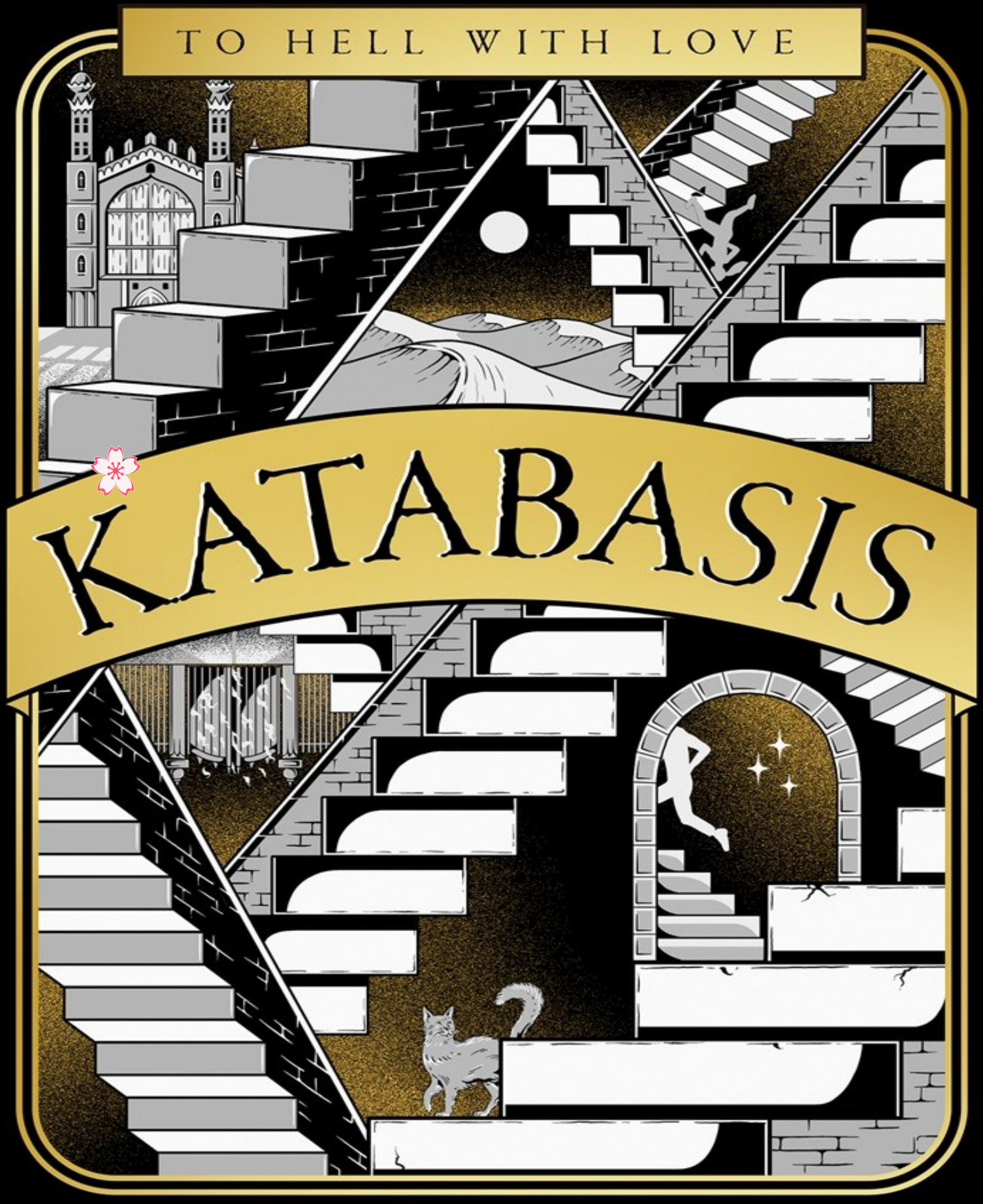
TO HELL WITH LOVE



KATABASIS

FROM THE NO.1 BESTSELLING AUTHOR OF *YELLOWFACE*

R.F. KUANG



- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
- Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: **Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.**

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

🌸🍭☀️🦄🎃🎀🦋✨🌈💎🍀🖤💗💜🦜💫⚜️🧜‍♀️

KATABASIS

R.F.KUAWG

HARPER
Yolculuklar

Telif hakkı

HarperVoyager Bir
baskı
HarperCollinsPublishers Ltd 1
London Bridge Street Londra
SE1 9GF

www.harpercollins.co.uk

İlk basım *HarperCollinsPublishers* Ltd 2025 Telif hakkı © R.F.

Kuang 2025

İllüstrasyonlar ve haritalar© Patrick Arrasmith
Metin tasarımı Renata De Oliveira

Kapak tasarımı Ellie *Game/HarperCollinsPublishers* Ltd Kapak
illüstrasyonu © Philipp Beck

R.F. Kuang, bu eserin yazarı olarak tanınmak için manevi haklarını saklı tutar.

Bu kitabın katalog kopyası British Library'den temin edilebilir.

Bu roman tamamen kurgusal bir eserdir. Romanda geçen isimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, olaylar veya yerlerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Bu yayının yazarının, katkıda bulunanların veya yayıncısının münhasır haklarını sınırlamadan, bu yayının yapay zeka (AI) teknolojilerini eğitmek için izinsiz kullanımı açıkça yasaktır

HarperCollins ayrıca, Dijital Tek Pazar Direktifi 2019/790'ın 4(3) maddesi kapsamındaki haklarını kullanır ve bu yayını metin ve veri madenciliği istisnasından açıkça muaf tutar.

Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri kapsamında tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretleri ödeyerek, bu e-kitabın metnine ekrandan erişme ve okuma konusunda münhasır olmayan, devredilemez bir hak elde etmiş olursunuz. Bu metnin hiçbir kısmı, HarperCollins'in açık yazılı izni olmadan, elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya depolanamaz.

Kaynak ISBN: 9780008501860
e-Kitap Baskısı © Ağustos 2025 ISBN: 9780008501884 Sürüm: 2025-08-11

Adanma

Parlak ve sevgili Bennett'a

İç

Kapak
Başlık Sayfası Telif
Hakkı Adanmışlık
Yazarın Notu

Birinci Bölüm İkinci
Bölüm Üçüncü
Bölüm Dördüncü
Bölüm Beşinci
Bölüm Altıncı
Bölüm Yedinci
Bölüm Sekizinci
Bölüm Dokuzuncu
Bölüm Onuncu
Bölüm On birinci
Bölüm On ikinci
Bölüm On üçüncü
Bölüm On
dördüncü Bölüm
On beşinci Bölüm
On altıncı Bölüm On
yedinci Bölüm On
sekizinci Bölüm On
dokuzuncu Bölüm
Yirminci Bölüm
Yirmi Birinci Bölüm Yirmi
İkinci Bölüm Yirmi Üçüncü
Bölüm Yirmi Dördüncü
Bölüm Yirmi Beşinci Bölüm
Yirmi Altıncı Bölüm Yirmi
Yedinci Bölüm Yirmi Sekizinci
Bölüm

Yirmi Dokuzuncu Bölüm
Otuzuncu Bölüm
Otuz Birinci Bölüm
Otuz İkinci Bölüm
Otuz Üçüncü Bölüm
Otuz Dördüncü Bölüm
Otuz Beşinci Bölüm

Peter'ın Haritası
Alice'in Haritası
Elspeth'in Haritası
Teşekkürler R.F.
Kuang'ın diğer eserleri
Yayınevi Hakkında

YAZARIN NOTU

Bu metinde bahsedilen bazı akademisyenler gerçek kişilerdir ve birkaç istisna dışında (ki bunların apaçık olduğunu umuyorum) onların görüşlerini doğru bir şekilde aktarmaya çalıştım. Derek Parfit'in *Reasons and Persons adlı eseri* gerçekten de 1984 yılında yayınlandı, bu da benim zaman çizelgem için uygun. Aristoteles "göksel uzay solucanı" terimini kullanmaz, ancak bu, onun fizik anlayışını görselleştirmek için güzel bir yoldur. Michael Huemer'in "Existence Is Evidence of God" adlı eseri,
Michael Huemer'in "Varlık Ölümsüzlüğün Kanıtıdır" adlı eseri 2019 yılında yayınlanmıştır, ancak burada 1960'larda yayın
Ölümsüzlüğün Kanıtıdır" adlı eseri 2019 yılında yayınlanmıştır, ancak burada 1960'larda yayınlandığını iddia ediyorum. Bu, kitabın çoğu gibi bir hayal ürünüdür.

BİRİNCİ BÖLÜM

Çünkü bence, felsefenin gerçek takipçisi diğer insanlar tarafından yanlış anlaşılmaya meyillidir; onlar onun her zaman ölümü ve ölmeyi takip ettiğini fark etmezler; ve eğer durum böyleyse ve o hayatı boyunca ölüm arzusuna sahip olmuşsa,
neden zamanı geldiğinde, her zaman peşinde olduğu ve arzuladığı şeye karşı şikayet etsin ki?

PLATO, PHAEDO

Cambridge, Michaelmas Dönemi, Ekim. Rüzgar esiyor, güneş saklanıyor ve dersin ilk gününde, lisans öğrencilerine Descartes'ın ayrılık büyüsünü kullanarak revize etmenin tehlikeleri hakkında ders vermesi gerekirken
Tuvalet molaları dışında, Alice Law danışmanının ruhunu Cehennem'in Sekiz Mahkemesinden kurtarmak için yola çıktı.

Profesör Jacob Grimes'ı öldüren korkunç bir kazaydı ve bir bakıma bu onun hatasıydı. Bu nedenle, hem ahlaki yükümlülük hem de kişisel çıkarları nedeniyle - çünkü Profesör Grimes olmadan komite başkanı olmazdı ve komite başkanı olmadan tezini savunamaz, mezun olamaz veya analitik büyü alanında kadrolu bir işe başarılı bir şekilde başvuramazdı
analitik büyü alanında kadrolu bir işe başarılı bir şekilde başvuru yapamazdı
— Alice, Merhametli Yama Kralı'ndan, Yeraltı Dünyası'nın hükümdarından, onun hayatını geri vermesi için yalvarmak zorunda kaldı.

Bu hiç de kolay bir iş değildi. Geçtiğimiz ay boyunca, kendi kendine Tartaroloji konusunda uzmanlaşmıştı, ki bu onun alt dalı değildi. Günümüzde bu, *kimsenin* alt dalı değildi, çünkü Tartarologlar nadiren hayatta kalıp çalışmalarını yayınlayabiliyorlardı. Profesör Grimes'ın vefatından bu yana, uyanık olduğu her anını, cehenneme gidip geri dönerken bulabildiği her monografi, makale ve yazışmayı okumakla geçirmişti.
En az bir düzine akademisyen bu yolculuğu yapmış ve hayatta kalarak hikayeyi güvenilir bir şekilde anlatabilmişti, ancak geçen yüzyılda bu sayı çok azdı. Mevcut tüm kaynaklar farklı derecelerde güvenilmezdi
derecede güvenilmezdi ve ayrıca çevirisi de son derece zordu. Dante'nin anlatımı o kadar

kin dolu atışlarla o kadar dağınıktı ki, raporun özü kaybolmuştu. T. S. Eliot, daha yeni ve ayrıntılı manzara betimlemeleri sağlamıştı. kayıtlarda açıklamalar vardı, ancak *The Waste Land* o kadar kendine referanslıydı ki, bir gezginin anlatısı olarak statüsü ciddi şekilde tartışmalıydı. Orpheus'un notları, zaten arkaik Yunanca'ydı ve onun geri kalanı gibi büyük ölçüde parçalanmıştı. Ve Aeneas... Eh, o tamamen Roma propagandasıydı. Muhtemelen daha az bilinen dillerde daha fazla anlatı vardı — Alice onlarca yılını arşivleri inceleyerek geçirebilirdi — ancak fon süresi bekleyemezdi. Dönem sonunda

İlerleme değerlendirmesi dönem sonunda yaklaşıyordu ve hayatta olan bir danışmanı olmadan, Alice'in umabileceği en iyi şey, başka bir yere transfer olup yeni bir danışman bulana kadar yetecek kadar fonun uzatılmasıydı.

Ama o başka bir yere transfer olmak istemiyordu, Cambridge diploması istiyordu. Ve herhangi bir danışman istemiyordu, bölüm başkanı, Nobel Ödülü sahibi ve iki kez Kraliyet Büyü Akademisi başkanlığına seçilmiş Profesör Jacob Grimes'ı istiyordu. Her kapıyı açan altın değerinde bir tavsiye mektubu istiyordu. Her şeyin en tepesinde olmak istiyordu. Bu, Alice'in cehenneme gitmesi gerektiği anlamına geliyordu ve bugün gitmesi gerekiyordu.

Tebeşirle yazdıklarını kontrol etti ve tekrar kontrol etti. Pentagramı söyleyerek etkinleştirdiğinde bunun onu öldürmeyeceğinden kesinlikle emin olduğunda, dairenin kapanışını her zaman sona bırakırdı. Bir

her zaman emin olmak zorundaydı. Büyü, hassasiyet gerektirirdi. Gözlerinin önünde bulanıklaşana kadar düzgün beyaz çizgilere bakakaldı. Sonuç olarak, bunun olabileceğinin en iyisi olduğuna karar verdi. İnsan zihni yanılabilir, ama onunki çoğu insandan daha az yanılgıya meyilliydi ve şu anda güvenebileceği tek zihin onunkisiydi.

Tebeşirini sımsıkı tuttu. Tek bir düzgün vuruşla pentagram tamamlandı.

Derin bir nefes aldı ve içeri girdi.

Elbette bunun bir bedeli vardı. Kimse cehenneme zarar görmeden gidemezdi. Ama o, başından beri bu bedeli ödemeye kararlıydı, çünkü büyük resimde bu çok önemsiz bir şey gibi görünüyordu. Sadece acıtmamasını umuyordu.

"Ne yapıyorsun?"

O sesi tanıyordu. Dönmeden önce kapıda kimi göreceğini biliyordu.

Peter Murdoch: ceketinin düğmeleri açık, gömleği pantolonundan çıkmış, çantasından kağıtlar rüzgarda uçup gitmek üzereydi. Alice her zaman bundan rahatsızlık duymuştu.

Her gün yataktan zar zor kalkmış gibi görünen Peter'ın, nasıl oldu da bölümün gözdesi olmayı başardığı.

bu hiç de şaşırtıcı değildi: akademi disiplini saygı duyuyor, çabayı ödüllendiriyordu, ama daha da önemlisi, çaba sarf etmesine gerek olmayan dehayı hayranlıkla izliyordu. Peter Murdoch ve kuş yuvası gibi saçları, dengesiz bisikletin üzerinde dengede duran korkuluk gibi uzuvları,
hayatında hiçbir şey için çaba sarf etmemiş gibi görünüyordu. O doğuştan zekiydi, tüm o bilgi tanrılar tarafından beynine dökülmüştü.

Alice ona tahammül edemiyordu.

"Beni rahat bırak," dedi.

Peter, çok kaba bir şekilde onun çemberine girdi. Bir büyücü, başka bir büyücünün pentagramına girmeden önce mutlaka izin istemelidir. "Ne planladığını biliyorum."

"Hayır, bilmiyorsun."

"Tsu'nun Temel Taşıma Pentagramı, Setiya'nın Modifikasyonları ile," dedi, bu Alice'i etkiledi, çünkü o sadece yere kısa bir bakış atmıştı, hem de odanın diğer ucundan. "Ramanujan'ın Casimir Etkisi ile
Casimir Etkisi ile ilgili çıkarımları, hedefle psişik bir bağlantı kurmak için. Sekiz mahkeme için sekiz çubuk." Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Alice Law, yaramaz kız. Cehenneme gitmeye çalışıyorsun."

"Madem bu kadar çok şey biliyorsun," diye karşılık verdi Alice, "ikimizden sadece birine yer olduğunu da biliyorsundur."

Peter diz çöktü, gözlüklerini burnuna itti ve kendi tebeşiriyle pentagramda bazı değişiklikler yaptı. Bu da çok kaba bir davranıştı — başka bir akademisyenin çalışmasını değiştirmeden önce her zaman izin istemek gerekir. Ancak görgü kuralları Peter Murdoch için geçerli değildi. Peter, yine sadece dehasıyla mazur görülebilecek bir umursamazlıkla hayatına devam ediyordu. Alice, Peter'ın yüksek masada kolej müdürünün cüppesinin üzerine çikolata şurubu döktüğünü görmüş, ancak omzuna bir şaplak ve bir kahkaha dışında hiçbir azar işitmemişti. Peter hata yaptığında bu sevimli oluyordu. Oysa kendisi bir keresinde ekmek sepetini yere düşürdüğü için tüm akşam yemeğini tuvalette parmaklarının arasından nefes alarak geçirmişti.

"Bir, iki olur." Peter parmaklarını salladı. "Abracadabra. Artık yer var."

Alice yazdıklarını iki kez kontrol etti ve hayal kırıklığıyla onun işinin mükemmel olduğunu fark etti. Onun bir hata yapıp uzuvlarını kaybetmesini tercih ederdi. Ve onun "Ben de sizinle geliyorum" dememesini gerçekten tercih ederdi.

"Hayır, gelmiyorsun."

Cambridge Analitik Büyü Bölümü'ndeki tüm insanlar arasında, Peter Murdoch, onun yeraltı dünyasında birlikte vakit geçirmek isteyeceği son kişiydi. Mükemmel, zeki, sinir bozucu Peter, bölümün her aşamasında en iyi ödülleri kazanmıştı: En İyi Birinci Sınıf Ödevi, En İyi İkinci Sınıf Ödevi, mantık ve matematikte Dekanlık Madalyası (dürüst olmak gerekirse, bunlar Alice'in en kötü olduğu alt dallardı, ama Cambridge'e gelene kadar kaybetmeye alışık değildi). Peter, akademisyen bir aileden gelen akademisyenlerden biriydi, fizikçi ve biyolog bir çiftin çocuğu olarak doğmuş bir sihirbazdı, bu da yürümeye başlamadan önce bile akademinin sözsüz kurallarına aşina olduğu anlamına geliyordu. Peter zaten dünyadaki her iyi şeye sahipti. İş bulmak için Profesör Grimes'ın mektubuna ihtiyacı yoktu.

En kötüsü de Peter'ın her zaman çok nazik olmasıydı. Her zaman yüzünde neşeli bir gülümsemeyle dolaşır, her zaman yardım teklif ederdi. Meslektaşları araştırmalarında karşılaştıkları aksaklıkları çözmeye çalışırken, seminerde herkese hafta sonlarının nasıl geçtiğini sorardı, oysa onların hafta sonlarını, onun uykusunda bile yapabileceği kanıtlar üzerinde ağlayarak geçirdiklerini çok iyi biliyordu. Peter asla böbürlenmez veya küçümsemezdi, sadece samimi bir şekilde *diğerlerinden daha iyiydi* ve bu da herkesi çok daha kötü hissettirirdi.

Hayır, Alice bu sorunu kendi başına çözmek istiyordu. Peter Murdoch'un sürekli omzunun üzerinden bakıp, yaptığı her şeyi titizlikle incelediğini istemiyordu.
pentagramlar çünkü o sadece yardımcı olmaya çalışıyordu. Ve, Profesör Grimes'ın ruhunu güvenli bir şekilde geri getirirse, Peter'ın bu başarıyı paylaşmasını özellikle istemiyordu.

"Cehennem yalnız bir yer," dedi Peter. "Arkadaş
isteyeceksin." "Cehennem diğer insanlardır, duydum."
"Çok komik. Hadi. En azından malzemeleri taşımak için yardıma ihtiyacın
olacak."

Alice çantasına yepyeni bir Perpetual Flask (haftalarca bitmeyen büyülü bir su şişesi) ve Lembas Bread (bayat, karton gibi besin şeritleri, yemesi birkaç saniye süren ve saatlerce tok tuttuğu için lisansüstü öğrenciler arasında popüler olan bir yiyecek. Lembas Bread'in büyülü bir yanı yoktu; sadece tonlarca fıstığın özü çıkarılmış proteini ve aşırı miktarda şekerden oluşuyordu) koymuştu. El fenerleri, iyot, kibrit, ip, bandajlar ve hipotermi battaniyesi vardı. Yeni, parlak bir Barkles' Chalk paketi ve üniversite kütüphanesinde bulabildiği tüm güvenilir cehennem haritalarını dikkatlice laminasyonlu bir ciltte çoğaltmıştı. (Ne yazık ki, hepsi farklı topografyalar gösteriyordu; yüksek bir yere çıkıp vardığında bir harita seçeceğini düşündü.) Orada

çıkarılabilir bıçak ve iki keskin av bıçağı. Ve gece sıkılırsa diye bir Proust kitabı da vardı. (Dürüst olmak gerekirse, Proust'u hiç okumamıştı, ama Cambridge onu Proust'u okumak isteyen türden bir insan yapmıştı ve cehennemin bunun için iyi bir başlangıç yeri olduğunu düşünmüştü.) "Hazırım."

"Mahkemelerde yolunu bulmak için yine de yardıma ihtiyacın olacak," dedi Peter. "Cehennem metafizik olarak çok karmaşıktır, biliyorsun. Anscombe, sadece sürekli uzamsal yeniden yönlendirmelerin..."

Alice gözlerini devirdi. "Lütfen cehenneme gidecek kadar zeki olmadığımı ima etme."

"*Cleary'nin* kitabının bir kopyası var mı?"

"Elbette." Alice, *Cleary'nin Şablonlarını* unutmazdı. O hiçbir şeyi unutmazdı.

"Orpheus'un yolculuğunun on iki yetkili versiyonunu da karşılaştırdın mı?"

"Tabii ki yaptım Orpheus, başlamak için en uygun yer orası..."

"Lethe'yi nasıl geçeceğini biliyor musun?"

"Lütfen, Murdoch."

"Cerberus'u nasıl evcilleştireceğini biliyor musun?"

Alice tereddüt etti. Bunun olası bir engel olduğunu biliyordu — Dante'nin Bernardo Canaccio'ya yazdığı bir mektupta Cerberus'un tehdidinden bahsedildiğini görmüştü, ancak bulduğu diğer kaynaklarda buna rastlamamıştı ve bir ipucu içerebilecek tek kitap olan Vandick'in *Dante and the Liter*al *Inferno (Dante ve Kelimenin Tam Anlamıyla Cehennem) adlı kitap*, raflar arasında yoktu.

Aslında, son birkaç aydır ihtiyaç duyduğu pek çok kitap kütüphaneden kaybolmaya devam ediyordu, çoğu zaman o kütüphaneye gittiği sabah ödünç alınmıştı. *Aeneid'in* tüm çevirileri. Lazarus üzerine yazılmış tüm ortaçağ araştırmaları. Sanki bir hayalet rafları musallat olmuş, projesinin her adımını önceden tahmin ediyor gibiydi.

Gerçek farkına vardım. "Sen..."

"Aynı şeyi araştırıyordun," dedi Peter. "Bu derecelere çok fazla ilerledik, Alice. Başka kimse tezlerimizi denetleyemez. Başka kimse yeterince zeki değil. Ve bize öğretmediği çok şey var. Onu geri getirmeliyiz. Ve bu konuda iki kafa bir kafadan daha iyidir."

Alice gülmek zorunda kaldı. Bunca zamandır. Raflardaki her boş yer, eksik her yapboz parçası. Başından beri Peter'dı.

"O zaman Cerberus'u nasıl evcilleştireceğimizi söyle."

"İyi deneme, Law." Peter hafifçe omzuna yumruk attı. "Hadi ama. Birlikte daha iyi olduğumuzu biliyorsun."

Alice, bunun gerçekten abartılı olduğunu düşündü.

O bunu kastetmemişti. O, bunun doğru olmadığı için onun bunu kastetmediğini biliyordu. Bir yıldan fazladır doğru değildi ve bu tamamen Peter'ın tercihiydi. Bunu çok iyi hatırlıyordu. Öyleyse nasıl bu kadar samimi davranabilir,
sözleri bu kadar rahatça söyleyebiliyordu, sanki hala laboratuvarda kıkırdayan birinci sınıf öğrencileriymiş gibi, sanki zaman hiç geçmemiş gibi?

Ama bu Peter'ın çalışma tarzıydı. O herkese karşı böyleydi. Sıcak ve neşeli, ama ona yaklaşmaya çalıştığınız anda, sağlam zemin yerini boşluğa bırakıyordu.

O halde iki kötü seçenek vardı. Eksik bilgi ya da Peter. İlgili kitapları talep edebileceğini düşündü — Peter sinir bozucu biriydi ama kaynakları kendine saklamıyordu — ve her şeyi kendi başına çözebilirdi. Ancak fon süresi dolmak üzereydi ve bazı vücut parçaları bodrumda çürüyordu. Basitçe zaman yoktu.

"Peki," dedi. "Umarım kendi tebeşirini getirmişsindir." "İki
yeni paket Shropley's," dedi mutlu bir şekilde.

Evet, onun Shropley's'i tercih ettiğini biliyordu. Kötü karakterinin kanıtı. En azından paylaşmak zorunda kalmayacaktı.

Sırt çantasını ayaklarının yanına yerleştirdi ve kayışların hiçbirinin kayışların pentagramın dışında kalmadığından emin oldu. "O zaman geriye sadece büyü kalıyor. Hazır mısın?"

"Dur biraz," dedi Peter. "Fiyatı biliyorsun, değil mi?"

Elbette Alice biliyordu. Bu yüzden akademisyenler nadiren Cehennem'e giderlerdi. Oraya gitmek çok *zor* değildi. Sadece doğru kanıtları bulup bunları iyice öğrenmek gerekiyordu. Sorun, aşağıya yapılan yolculuğun nadiren bedelini haklı çıkarmasıydı.

"Kalan ömrümün yarısı," dedi. Cehenneme girmek, dünyalar arasındaki sınırları aşmak anlamına geliyordu ve bu, basit bir tebeşirin içeremeyeceği türden bir organik enerji gerektiriyordu. "Otuz yıl kadar, yok olacak.
Biliyorum."

Ama bu seçimde pek zorlanmamıştı. Mezun olup, parlak araştırmalar yapıp, şan şöhret içinde yaşamını sonlandırmayı mı tercih ederdi? Yoksa doğal ömrünü yaşayıp, saçları ağarır, salyası akar, önemsizliğe gömülür, pişmanlıkla tüketilir miydi? Achilles savaşta ölmeyi seçmemiş miydi? Bölüm resepsiyonlarında emekli profesörlerle tanışmıştı, o zavallı afazik

sahne donanımı ve yaşlılığı çekici bir olasılık olarak görmüyordu. Bu seçimin akademi dışındaki herkesi dehşete düşüreceğini biliyordu. Ancak akademi dışındaki
anlayamazdı. Profesörlük görevi için ilk çocuğunu feda edebilirdi. Bir uzvunu kesebilirdi. Aklı yerinde olduğu, düşünebildiği sürece her şeyi verebilirdi.

"Sihirbaz olmak istiyorum," dedi. "Hayatım boyunca tek istediğim buydu." "Biliyorum," dedi Peter. "Ben de. Ve ben... bunu yapmam lazım. Yapmalıyım."

Gergin bir sessizlik. Alice sormayı düşündü, ama Peter'ın ona söylemeyeceğini biliyordu. Peter, kişisel konularda taş duvar gibiydi. Sakin bir gülümsemenin arkasına ne kadar kolayca kaybolurdu.

"O zaman anlaştık." Peter boğazını temizledi. "Belki ben Latinceyi yaparım, sen de Yunanca ve Çinceyi yaparsın." Sağ ayak parmağının yanındaki bir bölüme baktı. "Söylesene, bu neden Sanskritçe değil?"

"Sanskritçe'ye pek aşina değilim," dedi Alice, sinirlenerek. Bu tam Peter'ın yapacağı bir şeydi. Görünüşte sadece açıklama istemiş gibi görünse de, küçümseyici bir tavır sergiliyordu. "Bütün Budist sutra referanslarını Klasik Çince'deki tüm Budist sutra referanslarını yaptım."

"Oh." Peter mırıldandı. "Peki, muhtemelen olur. Eminsen tabii." Gözlerini devirdi. "Üç, başla."

"Tamam."

Git." Ve ilahilerini söylemeye başladılar.

PROFESÖR Jacob Grimes'ın korkunç ve trajik ölümü hem öngörülebilir hem de önlenebilirdi. Ayrıca, çoğu kişinin bilmediği bir şekilde, tamamen Alice'in hatasıydı.

O günkü egzersiz, daha riskli veya radikal bir şey değildi.
Profesör Grimes, on yıllardır o laboratuvarda binlerce rutin deney yapmıştı. O sadece, kendi alanındaki en prestijli dergi olan *Arcana'da* yayınlanacak yeni makalesinde alıntı yaptığı küme teorisinin bazı temel ilkelerini tekrar gözden geçiriyordu. Her şey tamamen rutin bir işti ve pentagramları iki kez kontrol edildiği sürece bisiklete binmekten daha tehlikeli değildi.
Lisans düzeyinde bir şeydi.

Profesör Grimes pentagramlarını iki kez kontrol etmedi. Kariyerinde, bu tür sıkıcı işleri başkasına bırakacak aşamaya çoktan gelmişti.
yüksek lisans öğrencileri. Profesör Grimes'ın günleri derin ve kapsamlı düşüncelere adanmıştı
düşüncelere adanmıştı. Dağların ve bulutların ötesini görerek gerçeği ayırt ediyordu ve

sonra Musa'nın Sina Dağı'ndan inip hükümlerini açıklamasını andıran bir şekilde aşağı inip hükümlerini açıklıyordu ve ardından yardımcıları ayrıntıları belirliyordu. Artık kendi hesaplamalarını veya çevirilerini kendisi yapmıyordu. Ve tebeşirle çizgileri takip etmek, gözlerini ve sırtını zorlamak için diz çökmekten çok uzaktaydı.

Bir sihirbazın hayatını düşük maaşlı ve aşırı çalışan yüksek lisans öğrencilerinin ellerine bırakması, bazılarına göre pervasız, hatta aptalca bir davranış olabilir. Ancak birincisi, Profesör Grimes'ın yüksek lisans öğrencileri dünyanın en iyileriydi. Diğer yandan, en düşük seviyeli Amerikan kurumlarındaki yüksek lisans öğrencileri bile pentagramdaki en tehlikeli hataları tespit edebiliyordu. Ve burası Cambridge'di. Yıllarca süren pratiklerin ardından, bu hatalar yetkin bir akademisyenin gözünde parlak kırmızı bayraklar gibi göze çarpıyordu: dış dairelerdeki boşluklar, yanlış yazılmış kelimeler, yanlış eşdeğerlikler, kapatılmamış parantezler. Aklı başında herhangi biri bunu yapabilirdi.

Ama Alice o gün aklı başında değildi.

Elbette maaşı düşüktü ve çok çalışıyordu, ama bu durum yüksek lisans öğrencileri arasında yaygındı ve kimse bunu pek umursamıyordu. Ama aynı zamanda üç aydır düzgün uyumamıştı. O kadar çok kafein içmişti ki dünya gözünde parıldıyordu ve elindeki tebeşir titriyordu. Kendini şöyle hissediyordu: Sık sık, bedeninin maddi dünyadan belirgin bir sınırı olmadığını, kendini bir özne olarak bir arada tutmayı bırakırsa, çaydaki şeker küpü gibi eriyip gideceğini düşünürdü. Çalışacak durumda değildi ve
çok uzun zamandır çalışacak durumda değildi. Alice'in o anda en çok ihtiyacı olan şey, uzun ve güzel bir tatil ve ardından belki de denizin yakınındaki uzak bir tesiste
.

Ancak laboratuvarı kaçırmak bir seçenek değildi. Profesör Grimes geçen yıldan beri ona bir makaleye yardım etmesini istememişti ve bu iş onun seviyesinin altında olsa da, ortak yazarlık söz konusu olmasa da, Alice onun gözüne tekrar girmek için çaresizdi.

Her neyse, yorgunluktan bitap düşmek normal bir durumdu. Beklenti, sert kahve ve Lembas Ekmeği'nin birleşimiyle, tüm teslim tarihleri geçene kadar çalışmaya devam etmekti.
kişi herhangi bir sonuç olmaksızın belirsiz bir komaya girebilirdi. Alice, lisansüstü okulunun çoğunu bu durumda geçirmişti ve o kadar da kötü değildi.

Ama o öğleden sonra aynı zamanda kızgındı, kırgındı, kafası karışıktı ve öfke ve hüsranla dolu bir karmaşa içindeydi ki, Profesör Grimes'ın sesini duymak bile onu irkiltiyordu. Onun fiziksel yakınlığını hissetmek, hareket ettiğini, gölgesinde diz çöktüğünü hissetmek, nefes almasını zorlaştırıyordu.

Gözleri kısa bir an için buluştuğunda, nefesi kesildi ve ölmek isteyebileceğini düşündü.

Böyle bir ortamda konsantre olmak çok zordu.

Bu yüzden pentagramları çizerken gerekli halkaları kapatmadı. Pentagramlarda, gerekli döngüleri kapatmak çok önemliydi. Büyü sözleri söylemek, tebeşir tozunun yaşayan-ölü enerjisini çağırıyordu ve tüm bu enerji, belirli bir alanda uygun şekilde tutulmadıkça patlayıcı bir etkiye sahipti. En küçük delik bile felakete neden olabilirdi. Aslında, daha küçük delikler *daha kötüyd*ü, çünkü tüm enerjiyi korkunç bir etkiye yoğunlaştırıyorlardı.
Bu nedenle, pentagram çizen herkes, karınca testi olarak bilinen bir deney yapardı: yazının bir noktasından başlayarak kalem ucuyla tüm çevresini çizerek, çizgiyi takip eden herhangi bir karıncanın yolculuğu tamamlayacağından emin olurdu.

Alice Karınca Testi'ni yapmadı.

Aslında, Profesör Grimes'ın cesedinin bozulmadığından emin olmak için uğraşmadı.

Bu, kariyerini sona erdirebilecek türden bir hataydı. Laboratuvar kayıtlarında Alice'in adını gören ya da onun asistanlık yaptığını resmi olarak bilen biri olsaydı, kariyeri sona ererdi.
soruşturma. Bir kurul önünde sorguya çekilecek, onlar bunun adam öldürme suçuna mı yoksa sadece dikkatsiz davranışa mı yol açtığını tartışırken, yaptığı her hatayı en ince ayrıntısına kadar anlatmak zorunda kalacaktı. Maaşını kaybedecek, programdan atılacak, Kraliyet Akademisi tarafından sorguya çekilecek ve dünyadaki hiçbir kurumda, hatta yurtdışındaki güvenilmez, akredite olmayan kurumlarda bile büyü öğrenmesi veya uygulaması yasaklanacaktı. Tabii hapishaneye girmezse.

Ancak Profesör Grimes, deneylerinde genellikle yüksek lisans öğrencilerine atıfta bulunmazdı. Kendi araştırmalarını feda ederek onun araştırmalarına yardımcı olmak, programın sözsüz bir gerekliliğiydi. Kazanın olduğu gün, Profesör Grimes dışında o odada kimsenin bulunduğunu resmi olarak kimse bilmiyordu. Sonsuz boyutlardan kopan uluyan rüzgarların pentagramın içine daldığını başka kimse görmedi. Profesör Grimes'ın gözbebeklerinin yüzünden dışarı çıkıp üzüm taneleri gibi patladığını kimse görmedi; onun bağırsakları atlama ipi gibi vücudunun etrafında dolanıyor, çapraz çapraz elma püresi gibi; ağzı sessiz bir çığlık atar gibi bükülüyor. Kimse Profesör Grimes'ın vücudunun baş aşağı dönüp yedi korkunç tur attığını, organlarının ortaya çıkıp dalgalandığını, sonra her yöne dağılmadan önce her yüzeye kan, kemik ve bağırsaklar sıçradığını görmedi. Kimse onun

beyni tahtaya sıçradığını; dişli çene parçası öğleden sonra içtiği Darjeeling çayının içine düştüğünü görmedi.

Ve kimse Alice'in laboratuvarın duşunda çıplak soyunduğunu, kendini temizlediğini, kıyafetlerini yakma fırınına attığını ve laboratuvarda her zaman sakladığı gecelik çantasındaki kıyafetleri giyerek arka kapıdan aceleyle çıktığını görmedi. Kimse onun
sabahın erken saatlerinde kampüsten kaçarak üniversitedeki odasına döndüğünü, orada ikinci kez duş aldığını ve uykuya dalana kadar kusup ağladığını kimse görmedi.

Herkesin bildiği kadarıyla, Profesör Grimes'ın ölümünü ilk duyan, ertesi sabah çığlık atan hademeydi.

O zamana kadar kan ve parçalar pentagramı mahvetmiş, tüm tebeşir kanla lekelenmişti, böylece kimse tam olarak neyin yanlış gittiğini anlayamadı. Profesör Grimes'a ait olduğu daha sonra tespit edilen bir parça,
şans eseri Alice'in sahte olarak çizdiği dış dairenin o kısmına düşmüştü. Bunun, zamanının en cüretkar düşünürünün başına gelmesi kaçınılmaz olan korkunç bir kaza olduğu sonucuna varıp, soruşturmayı orada sonlandırdılar.

Bir şekilde, Üniversite Temizlik Hizmetleri bir kovayı dolduracak kadar
bir kovayı dolduracak kadar kalıntıyı topladı ve bunları bir tabuta aktardı. Üniversite bir tören düzenledi. Bölüm bir hafta boyunca yas tuttu ve bu süre boyunca tüm öğrenciler ve öğretim üyeleri, Oxford'dan getirilen meslektaşları tarafından düzenlenen zorunlu güvenlik seminerlerine katılmak zorunda kaldılar. Bu *meslektaşlar*, alaycı yorumlarıyla, bir araştırmacının laboratuvarda kendini havaya uçurmasına izin verecek kadar aptal olmadıklarını açıkça ortaya koydular. Profesör Grimes'ın isim levhası ofisinin kapısından kaldırıldı. Yüksek lisans semineri, öğrencilerin bile anladığı kadar konuyu anlamayan zavallı bir doktora sonrası araştırmacıya devredildi. Şehir gazeteleri bunun Cambridge, bilim dalı ve dünya için ne büyük bir kayıp olduğunu anlatan yazılar yayınladı.
Sonra yaz bitti ve herkes hayatına devam etti. Alice hariç.

Ağzını kapalı tutup işine devam edebilirdi. Üniversite, eğitimini tamamlayana kadar ona destek olurdu. Cambridge'in Analitik Büyü Bölümü, yüksek mezuniyet oranıyla gurur duyuyordu ve fakülte, Alice'i bir şekilde mezuniyete ulaştırırdı. Bunun için onu birkaç yıl Oxford'daki rakiplerine ödünç vermek zorunda kalsalar bile.

Ancak Profesör Grimes, İngiltere'nin ve muhtemelen dünyanın en etkili analitik sihirbazıydı. Bu alandaki bölüm başkanlarının yarısı onun yakın arkadaşlarıydı, diğer yarısı ise ondan o kadar korkuyordu ki

Profesör Grimes'ın önceki danışmanlarının tümü, mezun olanlar, en üst düzey programlarda kadrolu işlere girmişti.
. Profesör Grimes'ın yazdığı bir tavsiye mektubu, öğrencilerin başvurduğu her yerde bir pozisyon bulmalarını garantilemekle eşdeğerdi.

Akademi dünyasında iyi işler çok nadirdi. Alice çok istiyordu. Aksi takdirde ne yapacağını bilemezdi. Hayatı boyunca bu işi yapmak için eğitim almıştı ve eğer bunu yapamazsa, yaşamak için bir nedeni kalmazdı.

Bu yüzden, Profesör Grimes'ın ölümünden sonraki sabah, cesedi bulunduktan ve her şey yatıştıktan sonra, cehenneme gitmenin yollarını araştırmaya başlamak dünyanın en doğal şeyi gibi görünüyordu.

PETER'IN ÇOK GÜZEL VE BÜYÜLEYİCİ bir sesi vardı. Alice, sesinin kendi sesini cılız gösterdiği için ona hep kızmıştı. Onun sıska vücuduyla ne kadar uyumsuz olduğunu düşününce, bu durum onu özellikle rahatsız ediyordu. O kadar zengin bir sesin o sakallı
Zaman zaman, erkek seslerinin büyü için neden daha uygun olduğuna dair araştırma makaleleri ortaya çıkardı ve ses tonu, derinliği veya sabitliği gibi nedenleri öne sürdü. Bu makaleler her zaman, büyücülük topluluklarındaki kadınların öfkeli
ve dergi editör kurullarının özür dileme açıklamalarıyla büyük bir kargaşaya yol açıyordu. Ne yazık ki, kimse bu araştırmaların yanlış olduğunu kesin olarak kanıtlayamamıştı
. Ne yazık ki Alice, bu makalelerin doğru olduğundan şüpheleniyordu ve o anda bunun için minnettardı. Peter'ın kendine güveni ona da güven verdi ve kendini onun yumuşak, güven verici sesinin sakinleştirici etkisinde buldu.

"Hedef, Profesör Jacob Grimes olarak tanımlandı," diye hep birlikte söylediler. "Varış noktası, Cehennem, ya da öbür dünya, ya da Sekiz Mahkeme, ya da Merhametli Lord Yama'nın egemenlik alanı olarak tanımlandı."

Bitirdiler. Hiçbir şey olmadı. Bir saniye geçti, sonra birkaç saniye. Sonra odayı bir donma kapladı, hiçbir yerden gelen ürpertici bir soğukluk kemiklerine kadar işledi. Alice titredi.

"Elini uzat." Peter avucunu uzattı.

Alice onu itti. "Sus."

"Üzgünüm." Peter'ın eli bir an havada kaldıktan sonra geri çekti ve Alice geç de olsa onun *elini* tutmasını istediğini fark etti.

Ama artık çok geçti. Tebeşir çizgilerinden beyaz bir ışık parladı ve etraflarında bir silo oluşturdu. Laboratuvar odası ortadan kayboldu. Büyük bir gürültü havayı doldurdu.

Alice, sadece dengesi için Peter'ın koluna uzandı, ancak yer şiddetle sallandı ve o poposunun üzerine düştü. Bir an için hiçbir şey göremedi, gürleyen sütunun sesinden başka hiçbir şey duyamadı. Göğsünde bir kanca hissetti, acı verici değil, sadece *keskin*, sanki hayalet bir el uzanıp kaburgalarının arasından kalbini söküp çıkarmış gibi. Baskı
çok yoğundu. Nefes alamıyordu. Pentagramın dışına düşmemiş olmasını umarak, kendini kıvrıldı. Gürültü arttı ve
Işık, göz kapaklarını yakacak kadar parlak bir beyaza dönüştü.
Kıyamet görüntüleri zihninde patladı, ateş dilelerinin altında kan okyanusları, kara deliklere dönüşen gezegenler ve kısa, korkunç bir an için patlamada kayboldu, kim olduğunu unuttu...

Katekizmlerini hatırlamaya çalıştı.

Ben Alice Law'ım. Cambridge'de yüksek lisans yapıyorum. Analitik büyü çalışıyorum...

Işık söndü. Gürültü kesildi.

Gözlerini kırpıştırarak Alice ellerini gözlerinin önüne getirdi. Kendini iyi hissediyordu. Derisi ince bir kül tabakasıyla kaplıydı, bu yüzden griye boyanmış gibi görünüyordu, ama kolayca silinebiliyordu. Göğsünü okşadı. Kalbi yerindeydi. Uzuvları sağlamdı. Bağırsakları hala düzgünce içerdeydi. Bedeli ödendiyse, bunu hissedemiyordu. O anda hissettiği tek şey, çılgın, yakıcı bir coşkuydu.

İşe yaramıştı, başarmıştı, işe yaramıştı. Tebeşir, kir, saatlerce süren araştırmalar... ve sonra bir dünya diğerine kaydı. Bunu o başarmıştı. Bir mucize.

Peter öksürerek ayağa kalktı. Gözlerinden külle kaplı bir tutam saçı silkeledi. "Demek burası cehennem."

Alice merakla etrafına bakındı. Etrafları gri tarlalar, koyu kırmızı gökyüzünün altında uzayıp giden düzlüklerle çevriliydi. Bir güneş — *onların* güneşi mi? Bir gölge mi, ikizi mi? — alçakta
alçakta ve ağır bir şekilde asılı duruyordu, ışığı çıldırtıcı derecede loştu. Derin bir nefes aldı. Hava kokarsa diye bir bez maske getirmişti. Virgil'in *Aeneid*'inde Yunanlılar Cehennem'e *Aornos*, "kuşların uçamadığı yer" adını vermişlerdi, çünkü hiç kimse onun kötü kokusunun üzerinde uçamazdı. Ama havada toz kokusundan başka bir koku yoktu ve
Sıcaklık soğuk sayılabilecek bir seviyedeydi. Daha fazla işkence çığlıkları, kükürt ve azap bekliyordu, ama görünüşe göre Amerikalı teologlar abartmışlardı. Meteorolojik olarak, Cehennem İngiliz baharından çok da kötü görünmüyordu.

Sırt çantasını omuzlarına astı. Uzakta soluk, karanlık bir kütle beliriyordu ve orada, Asphodel Tarlaları'nın uzandığını düşündü.

"İyi misin?" diye sordu Peter.

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım." Alice pentagramdan çıktı. "Gidelim mi?"

Büyü

En gizemli ve kaprisli disiplinlerden biri olan büyü, gücüyle hayranlık uyandırırken, anlamsızlığıyla alay konusu olur. Kısaca, büyü dünyayla ilgili yalanlar söyleme eylemidir.

Eski uygarlıkların sihirbazlarının tesadüf ve yaratıcılıkla keşfettikleri ve on sekizinci yüzyıldan itibaren İngiliz filozof-sihirbazların
, Avrupa-Amerika kanonunda kodifiye ettikleri şey, dünyanın doğa kanunlarının sabit ama kırılgan olduğuydu. Bunları zekice
Yanlış gerçeklerden oluşan doğru bir ağ ördüğünüz sürece, kısa süreliğine bile olsa, onları şaşırtabilir ve askıya alabilirsiniz. Dilbilimsel
hileler, mantıksal bilmeceler, hepsi işe yarıyordu. Tek yapmanız gereken, bir anlık da olsa, dünyayı gerçekte olduğundan farklı gösteren bir dizi öncül bulmaktı. Tebeşir ve milyonlarca yıl önce yok olan deniz canlılarının toz haline gelmiş kabuklarında kalan ölümsüz büyülü enerjinin kalıntıları, gerisini hallediyordu.

Şimdi, büyü, Uffington tebeşir yazıtlarının önerdiği ilkel ritüellerden bu yana çok ilerlemişti ve o zamandan beri, aslında tebeşirle hiçbir ilgisi olmayan, gösterişli alt alanlar çoğalmıştı.
ama daha çok her türlü gizemli nesne, büyülü müzik ve görsel illüzyonlar. Artık büyücülüğün arkeolojisi, büyücülüğün tarihi, büyücülüğün müziği ve daha pek çok şey incelenebiliyordu. Amerika'da görsel illüzyonlar ve
gösterişli şovmenlik büyük rağbet görüyordu. Avrupa'da ise postmodernist ve postyapısalcı büyü denen şeylerden söz ediliyordu; bu büyüler,
büyük bir ilgi görüyordu.
Ancak en iyi büyü hala Cambridge'de yapılıyordu ve gelenekçi Cambridge, bu sanatın en temel unsurlarına adanmıştı. Analitik büyü. Tebeşir, yüzey, paradoks.

Paradoks — en önemli unsur. Paradoks *kelimesi iki Yunanca kökten gelir:* para*, "karşı" anlamına gelir ve* doxa*, "inanç" anlamına gelir. Büyünün hilesi, inancı reddetmek, sarsmak veya en azından yerinden oynamaktır.*
Büyü, kafa karışıklığı ve şüphe yaratarak başarılı olur. Büyü, fizik kurallarını alay eder ve onu ağlatır.

Örneğin, Sorites Paradoksu'nu ele alalım. Bir kum yığını hayal edin. Çok basit. Yığından bir kum tanesi çıkarmak, onu bir yığın olmaktan çıkarmaz. İki tane çıkarmak da öyle. Saatlerce cımbızla orada oturabilirsiniz, ama yığını azaltmış olmazsınız. Peki ya bin tane kum tanesi çıkarırsanız? Bir milyon tane? Tam olarak kaç tane kum tanesini
kümesi ortadan kaldırmak için tam olarak kaç tane kum tanesi çıkarmalısınız? Bir cımbızla bacak bacak üstüne atarak oturup, birer birer kum tanelerini çıkarırsanız, kümeyi ortadan kaldırmayı başardığınız kesin an hangisidir? Kimse bu anı tam olarak belirleyemez. Ama küme ile küme
bir eksik arasındaki fark çok küçükse, bir yığını nasıl yığın olmayan bir şeye dönüştürebilirsiniz?

Hadi ama. Bir yığın ne olduğunu çok iyi biliyorsun. Gördüğünde anlarsın. Porno gibi bir şey. Ve yığından devasa kum yığınlarını kürekle çıkardığında, bir an gelir ki, artık ona yığın diyemeyeceğin kesinleşir.

Ama sadece o an için, paradoks sana o
kesin bir ifadeyle ortaya konduğunda, bilemezsin. Bir an için, bunun doğru olduğunu düşünürsün — bir yığını yığın olmayan bir şeye dönüştürmenin gerçekten imkansız olduğunu. Aslında
yığın *kelimesini duymaktan o kadar yorulmuşsundur ki, bu kavram sana boş bir kavram gibi gelir.*

Kafa karışıklığı, şüphe. Ve bununla birlikte, bir an için dünya gözlerini kırpıştırır. Yığın bitmez.

Alice'i bu alana çeken de bu göz kırpmasıydı. Üniversitedeki ilk yılında Mantığa Giriş dersini aldı. İkinci haftada
bir sihir gösterisi izlediler. Konuk bir doktora sonrası araştırmacı konferans salonunun önüne geçip masanın üzerindeki küçük bir kum yığını etrafına tebeşirle bir daire çizdi. "İzleyin," dedi ve elini uzatıp bir avuç kum aldı. Bunu tekrar tekrar yaptı. Sınıfı sıraya dizdi ve
Tek tek, elleriyle yığını boşaltmaya çalıştılar. Denediler; başaramadılar. Ellerini daireden her çıkardıklarında, yığının etrafındaki alan bulanıklaşıyor ve kum azalmıyordu.

Alice parmaklarından dökülen kumu izledi ve göğsünde bir şey çöktü.

Nefes alamıyordu. İşte bir mucize gerçekleşmişti. İşte İsa, beş somun ekmek ve iki balığı sonsuz bir kaynağa dönüştürüyordu. Ana dalı olarak düşündüğü tüm alanlar
düşündüğü tüm alanlar - matematik, fizik, tıp, tarih - hepsi
uzaklarda, o kadar önemsiz görünüyorlardı ki, çünkü gerçekler sol taraftan çıkmışken neden statik gerçekleri incelesin ki?

O zaman hissetti. Her seferinde hissetti.
Midesini burkan bir hayranlık, sirkte tavşanın ortadan kaybolduğunu gören bir çocuğun muhteşem sevinci. Bütün çalışma yılları boyunca, bu his asla kaybolmadı. Dünyanın bir şekilde olduğunu düşünüyordunuz, ama öyle değildi.
Bir, sıfıra dönüşebilirdi. Bir, ikiye dönüşebilirdi. Göz açıp kapayıncaya kadar, gerçeklik ortadan kalkmıştı. Dünya bir kez senin için akışkan olabiliyorsa, daha kaç kez onu kendi isteklerine göre dans ettirebilirsin?

Diğer herkes böylesine katı bir dünyada yaşıyordu. Kendilerine verilen kuralları sorgusuz sualsiz kabul ediyorlardı. Tek ilgilendikleri şey kendi sınırlarını belirlemekti;
taş gibi hareket ediyorlardı. Ama sihirbazlar havada yaşıyorlardı,
ve bu, sonsuz bir coşku kaynağıydı, çünkü dünya sizi sıkmaya başladığı anda parmaklarınızı şıklatarak yeniden serbest düşüşe geçebileceğinizi biliyordunuz.

Tek yapmanız gereken bir yalan söylemekti — ve tüm kanıtlara rağmen, tüm kuralların askıya alınabileceğine inanmaktı. Kafanızda bir sonuca vardınız ve irade gücünle, diğer her şeyin yanlış olduğuna inanırdın. Dünyayı olduğu gibi değil, görmen gerekiyordu.

Alice, derslerini ilerledikçe bu konuda çok başarılı oldu. Tüm yetenekli sihirbazlar öyleydi. Bu alanda başarılı olmak, güçlü ve tek amaçlı bir kendini kandırma yeteneği gerektiriyordu. Alice, dünyasını altüst edebilir ve yoktan inançlar inşa edebilirdi. Sonlu miktarların asla tükenmeyeceğine, zamanın kendi üzerine dönebileceğine ve her türlü
zararın onarılabileceğine inanıyordu. Akademinin liyakate dayalı bir sistem olduğuna, sıkı çalışmanın kendi başına bir ödül olduğuna inanıyordu. Başını eğip şikayet etmediğin sürece, bölümdeki küçük düşürme çabalarının sana dokunamayacağına inanıyordu. Profesörlerin sana sert çıktıklarında, seni küçümsedikleri ve kötü davrandıkları zaman, bunun seni önemsedikleri için olduğuna inanıyordu. Ve aksini gösteren kanıtlar artmasına rağmen,
aksini gösteren kanıtlar artmasına rağmen, kendisinin iyi olduğuna, her şeyin yolunda olduğuna, yardıma ihtiyacı olmadığına, sadece üst dudağını sıkıp devam edebileceğine inanıyordu.

O, tüm gücüyle, bir kum yığınını hiç bitmemesi için gereken aynı çılgınlıkla bu şeylere inanıyordu. Başka seçeneği yoktu. Bu, daha sonra gelecek her şey için gerekli bir alıştırmaydı.

İKİNCİ BÖLÜM

Cehennem uzayıp gidiyordu. Alice ve Peter, ayak izlerinin neredeyse hiç iz bırakmayacağı kadar ipeksi kumların üzerinde yan yana yürüyorlardı. Hatta, yürüdükçe kumlar ayak izlerini aktif olarak siliyor gibiydi. Alice omzunun üzerinden arkasına baktı ve gördü ki...

Ayak izleri önce belirsiz izler bıraktı, sonra üç adım attı ve bir kez daha geriye baktı, hiçbir şey kalmamıştı. Cehennemin manzarası değişime direniyor gibiydi. Alice nereye bakarsa baksın, hiçbir yer işareti göremiyordu—

ne tepeler, ne kıyılar, ne de uğursuz bulutlar. Bunun kendisini rahatsız etmemesi için çabaladı. Okuduğu kadarıyla cehennem, değişken ve sürekli dönüşen bir düzlemdi. Belirgin özellikleri kavramsal, sabit değildi. Bunun ne anlama geldiğini tam olarak bilmiyordu, ancak bilimsel geleneklere uygun olarak bunu şöyle yorumladı: *Cehennem, kendini sana istediği sırayla gösterir*.

Cehennem, şimdilik, dalgalı kum tepeleri seçmişti.

Alice güneş ışığını özlüyordu. Gözleri artık loşluğa alışmıştı, ancak gözlerini kısmaktan ağrıyordu. Şakaklarını ovuşturdu ve bu sonsuz alacakaranlığa alışmayı umdu.

Yaklaşık yirmi dakika sonra, bir köprünün altından geçtiler. İlk başta onu görmekten çok duydular: başlarının üstünde bir konuşma sesi, Alice'in neredeyse tanıdığı sesler. Yukarı baktı ve gökyüzünde Cambridge'in aynadaki görüntüsünü gördü, kampüs ters dönmüş ve titreyerek yarı saydamdı, sanki statik bir kablo bağlantısı üzerinden yansıtılmış gibiydi. Jesus Green'i, Sidney Street'i ve St. John's ile Trinity arasındaki küçük dolambaçlı sokakları gördü. Bisikletleriyle arabaların arasında dolaşan yüksek lisans öğrencilerini gördü. Küçük siyah

kitleler bir binadan diğerine hızla gruplar halinde hareket ediyordu. Lisans öğrencileri, değerli şeyler, yeni ve hala kırışık siyah cüppeler ayaklarının etrafında dalgalanıyordu.

Demek burası Gözlem Pavyonu'ydu. Alice bunu okumuştu: önce Penhaligon'un *Unitarian Cehennemi Hakkında Temel Bilgiler kitab*ında, sonra da çoğu eski Çin kaynaklarında doğrulamıştı. Burası, tüm ruhların sonsuza dek Yeraltı Dünyası'na geçmeden önce geçtikleri köprüydü;

dünyalar arasındaki sınır noktasıydı ve her iki taraf da diğerini zar zor görebiliyordu.

Alice'in aklından bir düşünce geçti. Gözlerini kısarak baktı. Evet, eğer Düşüncelerini dışarıya yönelttiğinde, o aynaya yakınlaşıp Cambridge'e odaklanarak, kendisi ve Peter'ın pentagramının bulunduğu Graduate Lab Seven'a girebildi. Yazıları lekelenmiş ve dünyalar arasındaki sınırlardan esen rüzgarlar tarafından kısmen yok edilmişti. İki meslektaşı Belinda ve Michele'in kapıda saygıyla durup etrafa bakarak az önce olanları yavaşça anlamaya çalıştıklarını gördü.

İzlerini silmemişti. Hayır, tam tersine: ofisine bir not bırakmış ve Profesör Grimes'ın ruhunu cehennemden geri getirmek için yola çıktığını, tehlikenin çok büyük olduğu için kimsenin onu takip etmeye cesaret etmemesi gerektiğini ve on dört gün içinde dönmezse köşe ofisini birinci sınıf öğrencilerinden birine verebileceklerini bildirmişti. Laboratuvarın kapısını kilitlemeden çıkmıştı. Herkesin nereye gittiğini bilmesini istiyordu, böylece zaferle geri döndüğünde, Profesör Grimes'ı elinde tuttuğunda, başarısından şüphe duyulmayacaktı.

Belinda ve Michele şimdi pentagramın dışında diz çökmüş, yazıları okumak için eğilmişlerdi. Alice, onların söylediklerini duyabilmeyi diledi. Belinda elini ağzına bastırmaya devam ediyordu. Michele ise ya çok heyecanlı ya da sadece çok İtalyanca olan bazı jestlerle yanıt veriyordu; Michele'in bu jestlerinin hangisi olduğunu Alice hiçbir zaman anlayamamıştı. Aniden
Belinda durakladı — hedeflerinin Cehennem olduğunu belirten yazıtın tam üzerinde duruyordu — ve okumak için boynunu uzattı.

Alice tek eliyle ulaşabildiği kadar uzandı. Köprü çok yakındaydı — kolunu gerip parmak uçlarında yükselirse dokunabileceği kadar alçak bir tavandı. Köprüyü geçebilir miydi? Denemek istiyordu.

"Boo."

Belinda titredi; eli boynuna gitti. Alice çok sevindi. Hayaletlerin yaramazlıklarının sınırlarını merak etti — isterse, Cambridge'in koridorlarında sonsuza kadar dolaşabilir miydi acaba?

Bilim adamları, kayıtlara geçen hayalet olaylarının çoğunun Gözlem Pavyonu aracılığıyla gerçekleştiği konusunda hemfikirdi. Burası, ölülerin seslerini duyurabilecekleri ve yaşayanlar üzerinde bir miktar baskı uygulayabilecekleri tek yerdi. Ancak bu, çift yönlü bir hayalet olaydı. Hayaletler, Gözlem Pavyonu'nun çevresinde dolaşıyorlardı çünkü yaşamları boyunca gördükleri sahnelere çok hayran kalmışlardı; çünkü onlar da ritüellere hayran kalmış ve takıntılı hale gelmişlerdi.

yaşayanların. Herkesin ne yaptığını bilmek istiyorlardı. Hatırlanıp hatırlanmadıklarını görmek istiyorlardı. Tüm hayalet hikayeleri yanlıştı; hayaletler nadiren kötü niyetliydi. Ölüler sadece dahil olmak istiyorlardı.

Belinda, Michele'in kollarına düştü. Alice burun kıvırdı. Belinda ne kadar da İngiliz bir gül gibiydi — her şey onun için her zaman çok fazlaydı. Michele, Belinda'yı kollarına aldı ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Alice, onun sözlerini tahmin etti — *Sorun yok, onlar ölmedi — ölmeyecekler*.

Belinda başını sallamaya devam etti. *Hayır*, demek istiyordu. *Hayır, öldüler, gittiler.*

"Pişman mısın?" Peter, boynunu uzatarak onun yanında durdu. Gözleri Belinda ve Michele'de değil,

mutlu bir şekilde geçitte koşuşturuyordu. Farkında olmadan, dönem başlangıcından heyecan duyuyorlardı — yoksa derslerin ilk günü bitmiş miydi, şimdi bir bardak bira içmek için üniversite barına mı akın ediyorlardı? "Geri dönmek ister misin?"

"Şaka yapma, Murdoch."

Cehennemden çıkmanın kolay bir yolu yoktu. İkisi de bunu baştan biliyordu. Cehenneme girmek kolaydı, çıkmak zordu. Keşke pentagramlarına atlayıp, büyülerini tersine söyleyip, başladıkları yere geri dönebilselerdi. Ama bu mümkün olsaydı, yaşayanlar ölülerini her zaman ziyaret edebilirdi. Hayır, cehennemden çıkmak için Lord Yama'nın izni gerekiyordu.

—Yani, Thanatos, Anubis, Hades, Birçok İsimli Karanlık, Yeraltı Dünyasının Hükümdarı.

Çoğu zaman bunu kabul ederdi. Lord Yama, krallığında yaşayanların varlığından hoşlanmazdı; ölüleri rahatsız ederlerdi, dengeyi bozarlardı. Onları geldikleri yere geri göndermekten büyük mutluluk duyardı. En azından, tüm hikayeler böyle vaat ediyordu. Orpheus, iyi ya da kötü, geri dönmüştü. Dante hiç sorun yaşamadan yükselmişti. Tüm hikayelerde, cehennemde kalanlar nadiren orada can verirlerdi. Trajik sonlarını yaşadıkları yer, yaşayanların dünyasıydı.

Her halükarda, o köprüyü geçtikten sonra yaşam sorunlarını çözebilirlerdi. Şu anda sorun, ne kadar derine inmeleri gerektiğini belirlemekti.

BİR SAAT SONRA ZEMİN YUKARI DOĞRU EĞİMİNE BAŞLADI. Bir şeye tırmanıyorlardı, ancak ne olduğu hemen anlaşılmıyordu. Alice nefes almaya çalışsa da ciğerleri sıkışmıştı. Peter onun yanında hiç etkilenmemiş gibi koşuyordu ve Alice yorgun olduğunu itiraf etmekten utanıyordu.

Sonra her şey onların altında ortaya çıktı: Gölgelerle dolu düz bir vadi, bazıları gruplar halinde, bazıları ise tarlalarda tek başına dolaşıyordu. Bunlar ölü ruhlardı — yarı saydam gri şeyler, yaşayan bedenlerin sadece yankıları. Bazıları daireler çizerek dolaşıyordu; bazıları aynı
dar yolda adımlarını atıyordu. Bazıları dolambaçlı yollarda, yürümekten çok sürüklenerek ilerliyordu. Yukarıdan bakıldığında, amaçsızca hareket eden, halsiz, sersemlemiş karınca kolonisini izlemek gibiydi. Sadece sonsuz bir karmaşa. Bir adıyla Limbo. Diğer adıyla
Asphodel Tarlaları.

Tarlalar cehennemin mahkemesi değildi, sadece bir bekleme alanıydı. Burada, yakın zamanda ölenlerin şok olmuş, kafası karışmış ruhları dolaşıyordu. Burada sonsuz
hareket etmeye karar vermeden önce yönlerini bulmak için zaman ve mekan. Talamo'nun monografisinde Asphodel Tarlaları bir bekleme bölgesi olarak tanımlanıyordu.
Cambridge South'daki lobiden çok da farklı değildi, sadece
ve herkes hala trene binmek isteyip istemediğine karar vermeye çalışıyordu.

Alice, Profesör Grimes'ın hala burada olabileceğini düşünmek için iyi bir nedeni vardı. Genel olarak, ölüler genellikle öbür dünyaya geçmek için pek istekli olmazlardı. Anılarını, pişmanlıklarını, dileklerini sindirmek için zamana ihtiyaçları vardı. Bazıları, birlikte reenkarnasyona geçmeden önce sevdikleriyle yeniden bir araya gelme umuduyla burada kalırlardı.
Bazıları reenkarnasyona hiç inanmıyordu. Bazıları, büyük dirilişin yaklaştığına ve sadece uyuşukluğa kapılıp kıyameti beklemeleri gerektiğine olan inançlarından dolayı tarlalarda sonsuza kadar beklediler. Diğerleri ise cehennemin geri kalanında neler olabileceğine dair duydukları saf korkudan dolayı orada kaldılar, çünkü sonsuz bir sıkıntı, hak ettikleri cezadan daha iyiydi.

Alice'in görüşüne göre, Profesör Grimes'ın kefaret etmesi gereken çok şey vardı. Onun yerinde olsaydı, olduğu yerde kalırdı.

Ama bu kadar kalabalıkta onu nasıl bulacaklardı? Tarlalar göz alabildiğince uzanıyordu ve bu kalabalığın içinde Alice'in gözüne tanıdık gelen tek bir kişi bile yoktu.
Alice'in gözüne tanıdık gelmiyordu. Vadiye, kalabalığın içine indikten sonra bile, Gölgeler uzaktan gördükleri kadar belirsiz ve net olmayan bir şekilde görünüyorlardı. Alice, yanından geçen her ruhu dikkatle inceledi, ancak çoğu yüzsüz, yüzleri varsa da hepsi aynı şekilde somurtkan olan bulanık silüetler gördü. Daha iyi görebilmek için yeterince yaklaşamıyordu. Ölüler, ellerini sallayan insanlardan uzaklaşan sivrisinekler gibi, her yaklaştıklarında uzaklaşıyorlardı.

"Bana neyi çapa olarak kullandığını hatırlatır mısın?" Peter bir süre sonra sordu.

Cehenneme yapılan bir yolculuğun en can sıkıcı sorunlarından biri, nereye gideceğini ve kurtarmak istediğin ruhu nerede bulacağını belirlemekti. Zamanın başlangıcından beri birçok ruh ölmüştü ve cehennem ne yazık ki çok büyük bir yerdi. Çözüm, Dowsing Çapası idi: pentagramda yer alan ve fiziksel bir simge veya nesne kullanarak kişiyi yeraltı dünyasında uzay-zaman içinde sabitleyen bir madde. Ancak Alice'in çapası, onları sadece belirsiz bir alana götürmüş gibi görünüyordu.

"Onun masasından bir simge kullandım." Alice çaresizce etrafına bakındı. " Geçen yıl Paris'te kendisine verdikleri plaket. Ödüllerinin çoğunu atıyor ama bunu sakladı, bu yüzden onun için bir anlamı olduğunu düşündüm.

"O plaketi tanıyorum. Sadece tahtadan yapılmış, değil mi? Altın harfler yok mu?" "Evet, sadece oyma var."

Peter başını salladı, bir an düşündü ve sonra sordu: "Bir öneride bulunabilir miyim?"

"Tabii ki."

"Sadece aşırı eleştirel olmak istemiyorum." Bunu o kadar nazik bir şekilde söyledi ki, Alice ona tokat atmak istedi.

Ona karşı hiç lafını esirgemezdi. "*Seni aptal inek Alice, bir satırı atladın, her şeyi mahvettin"* diye bağırırdı. O da ona aynı şekilde karşılık verirdi, onun atladığı satırın *kendisinin* olduğunu gösterir, öfkeyle tartışır, güler ve sorunu çözerlerdi. Eskiden kavga edebiliyorlardı ve bu kavgalar eğlenceliydi. Eskiden birbirlerine karşı dürüstçe konuşabiliyorlardı. Ama bu çok uzun zaman önceydi.

"Cehennemde kaybolduk," dedi. "Ne istersen öner."

"Macedonio'nun *Apocrypha'sı*, yaşayanların dünyasından gelen çoğu nesnenin cehennemde yönlendirici gücünü kaybettiğini söylüyor," dedi Peter. "Üzgünüm,
senin görmeden çıkardım, bilmen mümkün değildi. Ama fikir şu ki, çok uzun zamandır var olan nesnelere duyduğumuz duygusal bağlılık, onların tarihlerine kıyasla aslında oldukça sığdır.
Özellikle de sadece yontulmuş ahşaptan yapılmış bir plaket gibi bir şey. Parlatılmasıyla değişmiştir, elbette, ama özünde hala o ahşaptır. O ahşapla olan özel karşılaşmalarımız, onun uzun ömrü içinde geçicidir
varlığı boyunca geçicidir."

Peter bunu açıkladığında Alice'e her şey çok açık geldi. "Bunu ben de düşünmeliydim."

"Yani senin plaketin bizi, şimdiye kadar yaşamış tüm marangozların yakınına getirmiş olabilir."

"Anlıyorum."

"Ya da yürüyüş meraklısı."

"Haklısın."

"Ya da ağaç meraklılarının." "Ne

demek istiyorsun, Murdoch?"

"Aslında, bu çok ilginç bir ikilem," dedi Peter. "Cehennemin uzamsal olarak yönlendirilme şekli. Macedonio'nun haklı olduğunu ve Cehennem'in manzarasının, yaşayan dünyaya karşı bir ayna oluşturmak için kendini yeniden şekillendirdiğini varsayalım. Bu dünyalar üst üste geldiğinde ne olur? Farklı zaman ve mekanlardan gelen ruhlar
etkileşime girdiğinde ne olur? Hangi Cehennemi deneyimlerler? Merak ediyorum…"

Alice onu kesintiye uğrattı. Bu klasik Murdoch tarzıydı; onu konuşmaya devam ettirirsen, ne hakkında konuşmaya başladığını unutana kadar saçmalamaya devam ederdi. Peter her zaman cevaptan çok soruna ilgi duyardı. Bu onu harika bir akademisyen yapıyordu ama birlikte çalışmak çok yorucu oluyordu. "Macedonio bir çözüm öneriyor mu?"

"Hm? Oh, evet! Ölüleri bize getirmemiz gerektiğini söylüyor." Peter sırt çantasını çıkardı ve yere diz çöktü. "Bir kurban öneriyor."

Sırt çantasından üç nesne çıkardı: bir paket sigara, bir dilim Lembas Ekmeği ve küçük bir şişe tawny port şarabı. "Bir yemek," diye açıkladı. "Zamanla çok bağlantılı bir şey. Tam olarak doğru on yılı bulmalısın, anlarsın ya. Nesnelerin uzun bir tarihi vardır, ama yiyecekler - tam olarak belirli oranlarda karıştırılan belirli malzemeler ve oraya ulaşmak için geçmeleri gereken yollar - bunlar zamanla son derece belirgindir."

Sigaraları küçük bir yığın halinde topladı, Lembas Ekmeğini ufaladı.
onların üzerine, ve üstüne porto şarabı döktü. Sonra bir kibrit çaktı ve her şeyi ateşe verdi.

Alice'e tütün ve diğer kokular rahatsız edici derecede güzel geldi. Bu koku ona bölümün dinlenme odasını hatırlattı: Lembas Ekmeği ambalajlarını, kullanılmış kupaları, porto şarabı lekeli kanepeleri, çöp kutusunun üstünde duran nemli kahve filtrelerini. Ev gibi kokuyordu.

Kalın siyah dallar yığının üzerinde açıldı ve griye dağıldı. Tarlalar bulanıklaştı, sonra etraflarında incelmeye başladı. Gölgelerin bütün kümeleri tek tek kayboldu, ta ki tarlaların karşısında tek başlarına kalana kadar.

Ufukta tek bir bulanıklık belirdi ve yaklaştıkça gittikçe büyüdü.

Peter, "Bu doğru olamaz" dedi.

Bu Profesör Grimes değildi. Bölümün kedisiydi.

Cambridge'deki çoğu bölümün bir kedisi vardı, yani kediler onlara sahipti. Kediler tasma takmıyordu, hiçbir profesörün evinde uyumuyorlardı

Profesörlerin evlerinde uyumuyorlardı ve herhangi bir öğrenciye veya öğretim üyesine sadık ya da özellikle dostça davranmıyorlardı. Herkesin bildiği tek şey, bir gün bir kedinin açlıktan miyavlayarak ortaya çıkacağı ve kimse ona yiyecek ve su vermekten kendini alamayacağı, kedinin etrafta kalacağı, giderek daha fazla şımartılacağı ve sonunda tarihin yeniden yazılacağı ve kedinin aslında her zaman kurumun bir parçası olmuştu.

Analitik Büyü bölümünün kedisi, Archimedes adında, yeşil gözlü, koyu gri renkli, muhteşem bir tüy süpürgesi kuyruğu olan şık bir kediydi ve Alice'in bildiği kadarıyla, kedinin hayatta olduğu şüphe götürmezdi. O sabah onu ön bahçede kelebekleri aptalca kovalarken görmüştü.

Diz çöktü. Archimedes okşanmayı pek sevmezdi, ama onunla konuşurken göz teması kurmayı tercih ederdi. Saygıyla ilgili bir şeydi. "Burada ne yapıyorsun?"

Archimedes gözlerini kırptı, kuyruğu bacaklarının etrafında ileri geri sallanıyordu. Ateşin etrafında daire çizdi ve kokladı. Cehennemde olmaktan rahatsızsa da bunu göstermiyordu.

"Kediler sınırları aşabilir," dedi Alice alçak sesle. "Bunu okudum! Mahkemeleri bilirler, ölüleri görebilirler."

"O zaman bize yardım edebilir misin?" Peter kedinin yanına yaklaştı. "Bizi Grimes'a götürebilir misin?"

Arşimet bir an için bunu düşündü. Gözleri uzun süre ateşte kaldı, o kadar uzun süre ki Alice umutla doldu — o kadar bilge görünüyordu ki, bakışları o kadar anlamlıydı ki. O gözler, "*Zamanın okyanuslarını aştım*" diyordu. *"Gizli dünyayı gördüm.*" Sonra çok küçümseyici bir şekilde miyavladı ve kum tepelerinin üzerinden geri koştu.

Alice ayağa kalktı.

"Yararsız." "Bak," dedi

Peter.

Arşimet'in kaybolduğu yerde, ufukta dört siluet belirdi. İnce, tereddütlü şekiller. Hiçbiri Profesör Grimes'ın uzun boylu, heybetli zarafetine sahip değildi. Yaklaştılar ve yüzlerindeki yumuşak ışık, alçalan, yanan güneşin altında netleşti. Masum şeyler. Hâlâ çocuklar. Benekli

Ciltlerinde mürekkep lekesi gibi siyah lekeler yayılmıştı.

"Peter." Alice'in içi burkuldu. "Bu...

"Ah, canım," dedi Peter. "Şimdiye kadar geçip gitmiş olurlar sanıyordum."

"Görünüşe göre geçmemişler," dedi Alice ve Profesör

Grimes'ın ilk kurbanlarıyla karşılaşmaya hazırlandı.

OTUZ YIL ÖNCE CAMBRIDGE'DE, bir büyü ters gitti ve dört üniversite öğrencisi öldü. Görevli doktora sonrası araştırmacının dereceleri elinden alındı ve Bristol'a gönderildi. Olaya karışan tüm taraflar, o zamanlar genç olan Profesör Jacob Grimes'in öğrencileriydi.

Resmi olarak, üniversite ölümlerin nedenini bir bina yangını olarak gösterdi. teknik olarak yanlış değildi, çünkü sonuçta meydana gelen patlama sol kanadı tamamen yakmış ve öğrencilerin küllerini ailelerine göndermiş, ayrıca Cambridge'in hiçbir şekilde sorumlu olmadığını ve dava açmanın çok kötü bir fikir olacağını belirten bir mektup da eklemişti. Uygun bir şekilde, yapılan bir soruşturma gaz borularında bazı kusurlar ortaya çıkardı ve bu da üniversitenin suçu, binanın yarısını yakan sihirli deneylerin türüne değil, bina yönetmeliklerine ve müteahhidin görevi kötüye kullanmasına yüklemesine olanak tanıdı. Tüm bunlar, bölümün olanlardan asla sorumlu tutulmadığı anlamına geliyordu. Bu, tuhaf bir kazaydı, başka bir şey değildi.

Ancak kimse, Profesör Grimes'ın laboratuvarda yangının çıkmasına neden izin verdiğini sormadı. Hiç kimse, öğrencilerinin entelektüel gelişimi ve güvenliğinden sorumlu bir danışman olarak Profesör Grimes'ın, kapısında "GİRİLMEZ" yazan üçüncü kattaki ofisinde saklanmak yerine, deneyin ilerleyişine dikkat etmesi gerektiğini düşünmedi. (O tabeladan çok gurur duyuyordu; mezun olan bir grup öğrenci ona şaka olarak vermişti ve o da ironik bir tavır sergilemeden kabul etmişti.) Kimse, Profesör Grimes'ın araştırmalarının yanı sıra öğretmenlik görevini de yerine getirmesi gerektiğini söylemedi. Sonuçta, ihmalkar olan tek profesör o değildi — tüm fakülte üyeleri
Bölüm, öğretim görevleri konusunda köşeleri kesiyordu. Başka herhangi bir şey üzerinde çalışılabilecekken neden zamanı lisans öğrencilerine bakıcılık yaparak harcamak gereksin ki?

Bu yüzden bunların hiçbiri Profesör Grimes'ın kariyerini etkilemedi. Kimse bunun onun suçu olduğunu kanıtlayamadı. Onun eylemleri ile yangın arasında bir bağlantı kurulamazdı. Orada bile değildi. Zaten, büyücülükte kazalar çok yaygındı. Sadece iki hafta sonra, Asur'dan getirilen büyülü bir harp, Harvard'ın bölümünün yarısını felç edici bir uykuya soktu ve bu, konferans dedikodu çevrelerinde Cambridge yangınına gölge düşürdü. (Hiçbir karşı büyü etkili olmadı; sonunda tedavisi muazzam bir
şaşırtıcı sayıda yüksek lisans öğrencisinin hazırda bulundurduğu amfetamin miktarları.) Genel olarak, büyü yapmanın risk almayı gerektirdiği konusunda fikir birliği vardı
—özellikle Profesör

Grimes'ın tanındığı vizyoner, alanı tanımlayan büyü. Her halükarda, bu lisans öğrencilerinin kendi hatasıydı ve onlar zaten ölmüştü. Bu yeterince cezaydı.

GÖLGELER YAKLAŞIRKEN, ALICE dehşetle onların
Ölüm anında vücutları olduğu gibi kalmış gibi görünüyordu. İçlerinden biri neredeyse hiç zarar görmemişti; yüzünde ve kollarında sadece birkaç çizik vardı. Rapora göre, bir öğrenci duman zehirlenmesinden ölmüştü. Alevler ona hiç dokunmamıştı. Bir köşeye sürünerek gitmiş ve yanmaz bir brandanın altına saklanmıştı. İtfaiyecilere göre, yangının söndürülmesinden neredeyse bir saat sonra bile kimse onu bulamamıştı. Uzun süre hayatta kalmış olabilirdi, kimse kesin olarak bilmiyordu ve kimse bu konuyu sorgulamadı. Ailesi Ely'de açık tabutlu bir cenaze töreni düzenledi ve tüm departmanı davet etti. Bu, Alice'in zamanından önceydi, ama Profesör Grimes'ın gitmeyeceğinden oldukça emindi.

Diğerleri tanınmayacak kadar yanmıştı. Alice onları görmekten midesi bulandı. Ölüler hakkında teoriler okumak bir şeydi, onları görmek ise bambaşka bir şeydi. Kömürleşmiş uzuvlar, taşlaşmış yüzler; eti tamamen sıyrılmış çene kemikleri, dişler gerilmiş, istemsiz gülümsemeler gibi. Sadece gözler aynı şekilde yara izi taşımıyordu; bakan, yalvaran, hüzünlü, meraklı gözler. Sonsuza kadar böyle mi kalacaklardı? Yoksa sadece şimdilik kendilerini böyle göstermeyi mi seçmişlerdi? Gölgeler ve bedensellik üzerine yazılmış literatür yetersiz ve kararsızdı. Bazı akademisyenler, Gölgelerin ölüm anındaki halleriyle istemeden korunduklarını düşünüyordu. Diğerleri ise Gölgelerin istedikleri şekilde görünme yeteneğine sahip olduklarını savunuyordu. Her iki durumda da Alice bunu sormayı kabalık olarak görüyordu.

"Merhaba," dedi dikkatlice. "Biz Cambridge'den geliyoruz."

Gölgeler yaklaşarak toplandılar. Oldukça heyecanlı görünüyorlardı. Alice, yanmış üçünün yüzlerini okuyamazdı — sürekli gülümsüyorlardı — ama daha az zarar görmüş kızın ifadesi açık ve mutluydu.

"Kısa süre önce ölen bir ruh arıyoruz," dedi Peter. "Profesör Jacob Grimes."

Daha sağlam olan kız nefesini tuttu ve bu ses, kayaların üzerinde rüzgâr gibi Gölgelerin arasında yayıldı.

"Profesör Grimes mı?"

*"*Profesör Grimes burada mı?" "Grimes!"

Böylece konuşabiliyorlardı. Sesleri birbirlerinin yankısı gibiydi; bir cümle, hafifçe farklı tonlarda dört kez tekrarlanıyordu. Alice, Shades'in başka türlü konuşamadığını mı, yoksa on yıllar boyunca bir arada yaşayıp sonsuzlukla yüzleşerek kişiliklerinin

Shades'in başka türlü konuşamadığını mı, yoksa on yıllardır bir arada yaşayıp sonsuzlukla yüzleşerek kişiliklerinin birbirine karışıp kaynaşarak artık kendilerini diğerlerinden ayrı tutamadıklarını mı anlayamadı. Heyecanlı bir sohbete daldılar, anlaşılmaz tıkırtı ve ıslıklarla birbirleriyle iletişim kurdular. Alice'in anlayabildiği tek şey
"Grimes", "Olamaz" ve "Tanrı'nın annesi!"

"Nerede olabileceği hakkında bir fikrin var mı?" diye Peter araya girdi. "Hâlâ bir Shade olmalı," dedi örgülü saçlı bir kız.

"Evet, bir Gölge, tabii..."

"Tabii!"

"Ama biz bilemeyiz." "Bizimle konuşmuyor."

"Çok önemli," diye homurdandı gözlüklü bir çocuk. "Sadece yanından geçip giderdi." "Geçip giderdi."

"Konuşmadan."

"O gerçekten geldi," dedi daha sağlam olan kız. "O kadar hızlıydı ki rüya sandım. Ama şimdi sen söyleyince... Evet, gördüm. Gördüm. El salladım. O da merhaba dedi."

Diğer üçü heyecanla yukarı aşağı sallanıyordu. "Onu gördün mü?"

"*Merhaba* dedi mi?"

"Neden bize söylemedin?"

"Aman Tanrım!" Daha sağlam olan Gölge bir anlığına parladı; çok kısa bir süreliğine, şekli daha sağlam ve belirgin hale geldi ve Alice saçlarında kırmızı bir parıltı gördü. "Sizinle sonsuza kadar yaşamak ne kadar sinir bozucu biliyor musunuz? Bu tamamen bana ait bir anıydı, *başıma gelen* bir *şeydi* ve paylaşmak istemiyordum."

Diğer Shade'ler kızgın görünüyordu. Alice, omuzlarının etrafında dolaşan sivri uçlu gri miasma kümeleriyle onların kızgınlıklarını görebiliyordu.

"Bize söyleyebilirdin."

"Söyleyebilirdim."

"Sır saklamanın anlamı yok." "Sırlar için sonsuzluk var."

"Durun," dedi Alice çaresizce, onların sohbetine kapılmadan önce. "Bu ne zaman oldu?"

"Bilmiyorum," dedi gözlüklü çocuk. "Burada zaman yok."

Bu metafizik olarak açıkça yanlıştı, ama Alice bunu görmezden gelmeyi tercih etti. "Sana ne dedi?"

"Yol tarifi istedi," dedi daha sağlam olan kız. "Tarlalara dayanamıyordu. Buradan çıkmak için sabırsızlanıyordu."

"Peki biz nereye gideceğiz?" diye sordu Peter. "Biz de buradan çıkmak istersek?"

Öğrenciler bir yeri işaret ettiler. Alice ve Peter döndüler ve orada, bir uzaktaki beyaz çizgi — bir duvar mı yoksa bina mı, tam olarak anlayamıyordu, ama en azından bu yapı, çamurlu monotonluğun sonunu vaat ediyordu. Alice, daha önce orada olmadığını düşünüyordu. Gözlerini kısarak baktı ve bu mesafeden, karınca yuvasının etrafında dolaşan karıncaları andıran bir şey gördü. Binlerce gölge, beyazın arkasında ne varsa onu görmek için sıraya girmişti.

Öğrenciler aynı anda iç çekerek hayal kırıklığına uğradılar. "Çizgiler..."

"Hoşça kal!"

"Asla sonuna kadar dayanamıyorum…"

"Konser biletlerinden daha kötü..."

"Ben sadece bir tane görebildim," dedi gözlüklü çocuk. "Chordettes'i gördüm. Chordettes'i görmek için dört saat sıra bekledim."

Bu, heyecanlı bir kargaşaya neden oldu. "*Chordettes'i* mi gördün?"

"Odaklan," dedi Peter. "Lütfen. Bir sonraki mahkemeye girmek için tek yol bu mu?" "Evet."

"Herkes sırada beklemek zorunda."

"Profesör Grimes bile."

"Sırasını beklemeli."

"İstisna yok."

Daha sağlam olan kız başını eğdi. "Onu kurtaracak mısın?"

Bu soru üzerine, tüm öğrenciler bir anda Alice ve Peter'ın etrafına toplandılar.

"Onu buradan çıkaracak mısın?" "Bu *araştırman* için mi?"

"*Makale* için mi?"

Alice bir anlık sempati duydu. Onlar hakkında şikayet etmekten ne kadar hoşlansa da, lisans öğrencilerini her zaman sevmişti. Aslında, Cambridge öğrencilerine ders vermek çok zevkliydi. Naif, hevesliydiler. Birkaç istisna dışında, asla tembel ya da küstah değillerdi. Tam tersine. Genelde neşeli, henüz şekillenmemiş zihinlere sahiptiler ve ders sırasında tuvaleti kullanmak için izin isterlerdi, düzenli olarak unuturlardı...

matematikten mantığa geçerken işlem sırası, ofis saatlerinde gerginlikten kekelemiş ve makalelerini anlamsız ifadelerle açmış olanlar
"OXFORD İNGİLİZCE SÖZLÜĞÜ GEÇERLİLİĞİ ŞÖYLE TANIMLAR ..." ve "İNSANLIK, ZAMANIN BAŞLANGICINDAN BERİ
Rasyonellik sorunu insanlığı başlangıcından beri rahatsız etmiştir." diye başlıyordu.
Ders bittikten sonra Pick'e toplanan, soğuktan pembe yanaklı, ucuz bira ve ıslak cipsler eşliğinde neşeyle sohbet eden gençleri izlemeyi seviyordu. Dersleri hakkında heyecanla konuşmalarını, ellerini havada sallamalarını, sesli harfleri biraz zorlayarak telaffuz etmelerini, ağır jargonlarını izlemeyi seviyordu. Onları izlerken, cehaletin gerçekten mutluluğun sırrı olup olmadığını merak ediyor ve kıskanıyordu.

"O zaman birlikte gidelim mi?" diye sordu Peter nazikçe. "Zaten sizin için artık ilerleme zamanı gelmedi mi?"

Bu, sormak için yanlış bir soruydu. Lisans öğrencileri, sıkı ve yapışkan bir psikolojik sıkıntı kütlesine dönüştüler. Hava aniden soğudu. Alice'in kolları karıncalandı. Bunu zihninde not etti. *Gölgeler, üzüldüklerinde atmosferi etkileyebilirler.*

"Korkuyorum," dedi sonunda daha sağlam
olan kız. Diğerleri başlarını salladılar.

"Ama neden?" diye sordu Peter. "Hepiniz çok... Yani, eminim ki telafi etmeniz gereken bir şey yoktur."

Şiddetle başlarını salladılar. "O değil." "Hayır, hayır..."

"*Geçmekten* korkuyoruz."

"Olmamaktan
korkuyoruz..." "Lethe'den
korkuyoruz..."

"Unutmaktan
korkuyoruz..." "Olmaktan
korkuyoruz..."

"Başka biri olmaktan korkuyoruz."

"Bu sadece reenkarnasyon," dedi Peter. "Hiçbir şey hatırlamayacaksınız."

"Aynen öyle. Biz sihirbazdık," dedi gözlüklü çocuk. "Eğer gidersek..." "Sihirbaz olmayacağız."

"Şaka yapıyorsun," dedi Peter, her zamanki gibi düşüncesizce.

Alice onun biraz aptalca davrandığını düşündü. Elbette bu Gölgeler korkuyorlardı. Ruhlar reenkarnasyona geçmeden önce yıllarca, hatta on yıllarca Asphodel'de kalırlardı. Kimlik kaybı korkunç bir ihtimaldi. Anıların, geçmişin, ilişkilerin, konumun olmadan kim olurdun? Ya bir sonraki hayatın, az önce yaşadığın hayattan çok daha kötü olursa?

Teorik olarak ruhların sonsuz yaşamlara ve sonsuz
iyi ve kötü şeyleri deneyimleme şansına sahip olmaları önemli değildi. Ruhun öznel bakış açısından, reenkarnasyon ölümden farklı değildi.

Dahası, reenkarnasyon her zaman bir piyango gibiydi. Alice, şanslarını denemek istememelerini anlayabilirdi.

"Henüz yaşamadın bile," dedi Peter. "Hayatta daha çok şey var, tekrar denemek istemez misin?"

Öğrenciler titredi. "Ama
büyü..."

"Ama Cambridge..."

"Entelektüel dünyanın tahtı," dedi daha sağlam olan kız. "İnanılmaz bir ayrıcalık."

"Bu tek mantıklı seçimdir," dedi gözlüklü çocuk. O kadar otoriter bir şekilde konuştu ki, diğer öğrenciler bir an için onun arkasına saklanarak, sanki ona grup adına konuşma izni vermiş gibiydiler. Sesi kalınlaştı. Konuşurken, bir profesörü taklit ederek el kol hareketleri yaptı. "Görüyorsunuz, Dünya'daki nüfus göz önüne alındığında, büyük olasılıkla yoksulluk sınırının altında bir hayata reenkarne olacağız. Dünya nüfusunun çoğu okula gitmiyor, Cambridge'e gelmek bir yana. Sokrates'in dediği gibi, sorgulanmamış bir hayat yaşamaya değmez. Bu nedenle, reenkarnasyonu aramak, yaşamaya değmez bir hayat için çok kötü bir ihtimalle kumar oynamaktır. Örneğin, reenkarne olduktan sonra, Çin'de pirinç tarlalarında çalışmak gibi bir şey yapabiliriz."

"Arkansas'ta inek sağmak," diye onayladı daha sağlam olan kız.

"Afrika'da elmas madenciliği yapmak."

"Bakın," dedi Alice. "Bu oldukça önyargılı bir..." "Aptal olmak."

"Aptal olmak!" Dört Gölge de titredi; titreyen bir jöle kütlesi gibi. "Oh, ne korkunç! Oh, zeki olmamak!" Ve içlerinden biri haykırdı, "Ya hiç *okumayı* öğrenemezsen!"

"Ama siz öldünüz." Bu çok ileri gitmişti; Alice müdahale etmek zorunda kaldı. Lisans öğrencileri bunu sık sık yaparlardı — yanlış fikirler üzerinde birbirlerini heyecanlandırır, problem setlerini karşılaştırır ve kendilerini o kadar karıştırırlardı ki, düşüncelerini çözmek iki kat daha fazla çaba gerektirirdi. Lisans öğrencileri beş kör adam ve bir fil gibiydi; birbirlerini daire içinde yönlendiren üç kör fare gibiydi. "Cehennemdeyim. Bu, içinde bulunulabilecek en kötü durum gibi görünüyor."

"Biz ölü *sihirbazlarız*," dedi gözlüklü çocuk. "Bu farklı bir şey."

"Hiç de farklı değil," dedi Peter. "Hâlâ burada sıkışıp kalmış durumdasınız."

"Ama neden buradasınız?" diye sordu daha az zarar görmüş olan kız. "Neden geldiniz?" Bu sorgulama hattını sevinçle yakaladılar.

"Neden?"

"Neden gerçekten?"

"Yarım ömür..."

"Bedeli..."

"Bedeli!"

"O farklı," dedi Alice. "Hâlâ sihirbaz olabiliriz. *Bu* buna değer."

"Oh," dedi daha sağlam olan kız. Ve sonra en sinir bozucu tartışma taktiğini kullandı, yani onun mantığını aptalca bulduklarını açıkça belirtirken, aynı zamanda ona hak verdi. "*Peki* o zaman."

Diğer öğrenciler hiçbir şey söylemedi. Ne cevap verebilirlerdi ki? Onlar sadece onu izlediler, aynı sessiz suçlama ifadesiyle; ta ki şekilleri solmaya başlayana, yanıkları parıltılara dönüşene, durgun havada kaybolana kadar.

"Vay canına," dedi Peter. "Sanırım bize defolup gitmemiz söylendi."

"Oh, bırak onları," diye mırıldandı Alice. Bir anlık sinirlilik, gizli bir tedirginlik hissetti ve artık bu üniversite öğrencilerini düşünmek istemedi. Cehennem küçük trajedilerle doluydu. Bunun için endişelenmenin bir anlamı yoktu. "Bunu anlamak için sonsuzlukları var."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Beyaz çizgi gerçekten de bir duvardı: gökyüzünde kaybolan ve her iki yönde sonsuza kadar uzanan büyük, düz bir yüzey. Aşağıda, büyük
gölge kitlesi sabırsızca dolaşıyordu, sesleri rüzgârın kuru yaprakları hışırdatması gibi
"Yıllardır buradayız..."
"Hiçbir şey hareket
etmiyor..."
"Doğum oranı düştü, dediler." "Öyle
mi?"
"Savaş sonrası patlama bitti, her yer gelişti ve tüm kızlar hap kullanıyor..."
"Oh, *öyle* mi?"
"Vay canına." Peter, kalabalığın üzerinden görebilmek için parmak uçlarına yükseldi. "Cuma günü Beşinci Cadde'den daha kötü."
"Beşinci Cadde'ye gittin mi?" diye sordu
Alice. "Denedim. Hiç giremedim."
Alice, gece kulübünün dışında sıkışıp kalmış gibi hissediyordu, sadece kapılar görünmüyordu ve kimse sırayı kontrol etmiyordu. "Sence hala burada mı?"
Burada perspektif güvenilir değildi. Ne kadar hızlı olduğunu söylemek
imkansızdı.
sıra ilerliyordu ya da onları duvardan ayıran mesafe ne kadardı. Profesör Grimes günler önce geçmişti belki. Birkaç metre ötede sırada bekliyor olabilirdi. Alice, doğum ve ölüm oranları hakkında bazı kaynaklara başvurmuş olmayı diledi. Son iki ayda dünyada kaç kişi ölmüştü? O zamandan beri kaç kişi reenkarne olmuştu? Asphodel'den ayrılmak için sıraya girmeyle ilgili herhangi bir arşiv bilgisi hatırlamıyordu.
Orpheus ve diğerleri mahkemeye doğrudan girmiş gibi görünüyordu, ancak tüm göçmenlerin hikayeleri, dünyanın daha küçük olduğu, daha az sayıda ruhun gelip gittiği bir döneme aitti. Muhtemelen bu

duvar yeni bir gelişmeydi. Bir tür savaş sonrası yeraltı göç kontrolü.

"Onun için bağırabiliriz," dedi Peter.

"Oh, bunu yapmayalım." Alice henüz koruyucu tanrıların izini görmemişti, ama genel bir kural olarak, gezginlerin dikkat çekmemelerinin en iyisi olduğunu biliyordu. Sırayı gözden geçirdi, sonra omuzlarını dikleştirdi. "*Denemeye* çalışabiliriz."

Sıralar yoğun görünüyordu, ama Gölgeler maddi değillerdi, değil mi? Setiya ve Penhaligon kesinlikle öyle düşünüyorlardı — Gölgeler sadece bedenlerinin anılarına sahiptiler, sadece ruhani varlıklardı ve bu yüzden fiziksel dünyayla anlamlı bir şekilde etkileşime giremiyorlardı. Alice ve Peter et ve kemikten oluşuyorlardı ve madde boşluğu yeniyordu. Öyleyse diyelim ki o sadece itti — ama üç adım bile atamadan Gölgeler tarafından kuşatıldı. Etrafında öfke patladı.

"Kes şunu—"

"Kesme—" "Çık

dışarı—"

"Kaba!"

Buz gibi bir soğukluk tüm vücuduna yayıldı. Derisinde yapışkan bir baskı hissetti. Demek yanılmıştı — görünüşe göre Gölgeler, kendilerine uygun olduğunda maddi bir şeye dönüşebiliyorlardı.

daha sağlam göründüğünü hatırladı. Kalabalık, köpüklü, öfkeli bir kitle oluşturdu ve her taraftan itip kakarak nefes almasını zorlaştırdı. Baskı daha da şiddetlendi. Çığlık atarak sıradan geri çekildi. "Tamam," dedi. "Tanrım, kimse araya giremez, herkes

tamam."

Baskı ortadan kalktı; soğukluk azaldı. Kalabalık tekrar sıraya girdi.

"Yani bu da yok." Alice kollarını ovuşturdu. "Görünüşe göre onlar... *ah*!"

Bir Gölge ona çarpmış, dirseğiyle o kadar sert vurmuştu ki neredeyse yere düşecekti. Tüm bedensel hafızasını o dirseğe yatırmış gibiydi

dirsek atmaya adeta tüm bedeninin hafızasını yatırmış gibiydi. Canım *yandı*

"Lanet olası büyücüler," diye tısladı Shade. "Hiç saygıları yok."

Kaburgalarındaki acı çok şiddetliydi, ama Alice çok heyecanlı olduğu için umursamadı. "Sihirbaz olduğumuzu nereden biliyorsun?"

"Ellerinizde tebeşir var," dedi Shade. "Diz kapaklarınızda tebeşir var. Başka ne olabilirsiniz ki, kokainmanlar?"

Alice, bu Gölge'nin bir matematikçi olduğundan şüphelenmeye başladı. Matematikçiler sihirbazlardan nefret ederdi.

"Başka bir sihirbaz gördün mü?" diye sordu Peter heyecanla. "Burada mı? Son zamanlarda?"

"*Sihirbaz mı gördüm*?" diye mırıldandı Gölge. "Sihirbaz mı gördüm, burnu havada, kibirli bir sihirbaz mı gördüm, sanki burası ona aitmiş gibi, sanki bizler yokmuşuz gibi ortalıkta dolaşan..."

Bu tam da Profesör Grimes'a benziyordu. "Ne zaman?" diye sordu Alice.

"Bir gün," dedi Gölge. "Bir hafta. Bir ay. Kim sayıyor ki?" "Ve o kesinlikle öbür tarafa geçti mi?" diye ısrar etti Peter. "Hâlâ sırada bekliyor mu?"

hala sıraya girmiyor mu?"

"O hızla mı?" Gölge burnunu çektirdi. "Sanki gidecek bir yeri varmış gibi yürüyordu. Şimdiye kadar Sekizinci Mahkeme'ye ulaşmamışsa şaşırırım. Onu buradan çıkarmak için kabul etmişlerdir. Ve iyi ki kurtulduk."

Alice hemen kapılara koşmak istedi. Ama Gölgeler şimdi ona kötü bakışlar atıyorlardı ve o sorarsa kibarca yol vereceklerini sanmıyordu. Ne yapmalıydı peki? Sırasını beklemeli miydi? Ama geçseler bile,

Alice, kuyruğun sonunda hangi tanrılar beklediğini ya da onların yaşayanlara yardım etmeye istekli olup olmadıklarını bilmiyordu. Profesör Grimes ise kararlı bir şekilde hızla ilerliyordu. Gecikmek istemiyorsa, reenkarnasyona kararlıydı. Burada öylece durup bekleyemezlerdi. Artık zamanla yarışıyorlardı ve Alice, mahkemelerin Grimes gibi bir kişiyi ne kadar süre tutabileceğini bilmiyordu.

"Söylesene, Law." Peter duvara bakıyordu. Uzaktan bakıldığında pürüzsüz, kusursuz ve düz bir mermer yapı gibi görünüyordu, ama Alice yakından baktığında

duvarın, yoğun ve eski bir kütle halinde üst üste yığılmış binlerce küçük kemikten oluştuğunu fark etti. Milyonlarca

. Korunmuş zamanın bir dağı. Yatay olarak sonsuz olsa da, dikey olarak öyle değildi — kırk, elli metre uzanıyor gibi görünüyordu.

düz bir çizgiye ulaşmadan önce. Üniversite kütüphanesinden daha yüksek değildi.

Peter, "Sence tırmanmak ne kadar zor?" diye sordu.

KALABALIK AZALANA KADAR SIRAYA DİK OLARAK YÜRÜDÜLER. Artık duvarın dibine rahatça yaklaşabilirlerdi. Gölgeler, nedense tırmanmaya ilgi göstermiyorlardı — muhtemelen

acele etmeleri için bir neden yoktu ve belki de zayıf maddi yapıları o yüzeye tutunmalarını engelliyordu.

Alice, duvarın tırmanmak için gerçekten ideal olduğunu düşündü ve bu durumdan üzüldü. Her yerde büyük kemik parçaları çıkıntı yapıyordu — kolayca kavranabilen, güzel tutunma yerleri — ve duvar, ayak parmaklarını sokmak için mükemmel olan oluklarla da doluydu. Alice, duvarın sadece kemikten yapılmış olmasına minnettardı — tüm tüyler, kıllar, kan ve sert parçalar uzun zaman önce aşınmış görünüyordu. Koku ya da kan yoktu. Dokusu açısından harikaydı. Alice duvara baktı ve Flatirons ve Peak District'i gördü; bol miktarda dar geçitler, bacalar ve çatlaklar gördü. Tek sorun, dayanıklılık olacaktı, diye düşündü. Ama belki tepesinde dinlenebilirlerdi.

Derin bir nefes aldı, omuzlarını gerdi, sonra çantasına uzandı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Peter.

Alice parmakları arasında bir tebeşir parçası ufalıyordu. "Tutuş için," diye açıkladı. "Ellerin terlediğinde kaymanı önler."

"Bunu nereden biliyorsun?"

Avuç içlerine tebeşir serpti. "Eskiden Colorado'da tırmanırdım. Hala bazen tırmanıyorum — kampüste bir dağcılık kulübü var."

"Ne kadar Amerikanca."

"Sus." En yakın çıkıntılı kemik parçalarına uzandı, ayaklarını yerleştirdi ve kendini yukarı çekti. "Beni takip et. Aşağıya bakma."

Yukarı çıktılar. Alice, tırmanışın çok kolay olduğunu görünce sevindi. Tutunma noktaları iyiydi, duvar sürtünmeyle doluydu. Dikkatli davranarak, ağırlığını koymadan önce her tutunma noktasını çekiştirdi, ama kemiklerin her santimi sağlamdı. Milyonlarca yıllık birikim, bu malzemeleri o kadar sıkı bir şekilde doldurmuştu ki, tek bir gevşek parça bile yoktu.

Bir süre tırmandı ve tırmandı, tutuşunun sağlamlığının tadını çıkardı; tutunma noktaları arasında ne kadar kolayca sallanabildiğini. Gerginlik ve tekrarlama iyi geliyordu. Meditatif bir şeydi; tüm konsantrasyonunu alıyordu, böylece kafasındaki endişeli radyo sessizleşiyordu. Hala bunu yapabildiğini fark etmek de iyi geliyordu. Son birkaç aydır kendine bakmamıştı; tüm kaslarının köreldiğinden korkmuştu. Diğer yandan

Elbette, artık çok daha zayıftı. Taşımak için daha az ağırlık vardı — bu gerçekten fark yaratıyordu, ancak bu hoş hafifliğin gerçek çeviklikten mi yoksa açlıktan kafasını bulanıklaştıran bir durumdan mı kaynaklandığından emin değildi.

Bir süre sonra durup etrafına bakındı. Colorado'da tırmanırken bunu yapmayı çok severdi. Bu saf güzelliği takdir etmeyi severdi.
Yere olan mesafe. Bu onu hiç rahatsız etmedi. Bu yükseklikte, devam etmekten başka bir şey yapamayacak kadar uzaktaydı ve bu değişmez gerçek, korku gibi gereksiz duyguları engellemesine yardımcı oldu.

Cehennem, onun altında sonsuz bir şekilde uzanıyordu, silt düzlükleri ve dalgalı kum tepeleri. Yorgun gözlerine, cehennemin bu tarafı iki dalgalı renk bloğuna dönüşmüştü: aşağıda ipeksi gri ve yukarıda koyu turuncu, sürekli batmak üzere olan bir güneşle vurgulanmış. Oldukça güzeldi.

"Bu delilik," dedi. "Ama manzara çok güzel. Sen iyi misin?"

Peter cevap vermedi.

"Murdoch?"

Aşağıya baktı. Peter, düşündüğünden çok daha aşağıdaydı; bir süre önce hareket etmeyi bırakmış olmalıydı. Dört uzvu da titriyordu. Alnı terden parlıyordu. Duvara öfkeyle gözlerini kırpıştırıyordu ve kusmamaya çalışıyor gibi görünüyordu.

"Murdoch?"

Peter bir an için onun sesini duymamış gibi göründü. Sonunda cevap verdi: "Sanırım panik atak geçiriyorum."

Bu çok uygunsuz bir durumdu, ama Alice güldü. "Murdoch, yükseklik korkun mu var?"

"Sana söylemek istemedim," diye nefes nefese konuştu. "Sadece...

katlanabileceğimi düşündüm
"

"Tırmanmak senin fikrindi!"

"Evet, ama ben sadece *teorik* olarak kastetmiştim," diye sızlandı. "Tanrım,

Law..."

"Sorun yok, sorun yok," dedi hızlıca. "Bak, buraya kadar geldin
—"

"Ama şimdi beynim takıldı ve hareket edemiyorum." Gözlerini sıktı. "Tanrım, Tanrım..."

"Konuşmayı bırak. Sadece nefes al." Durumun ciddiyeti onu etkilemişti. Alice sakinliğini korudu. Daha önce de lisans öğrencilerini Profesör Grimes'ın seminerlerinden ayrılmaktan vazgeçirmişti. İyi ya da kötü, korkuyu gidermek için bolca pratik yapmıştı. "Birkaç metre yukarıda sağlam bir çıkıntı var. Ayaklarını ona dayayıp öne eğilebilirsin, böylece kollarını dinlendirebilirsin. Birkaç tutunma daha yapabilir misin?"

"Bırakamam." Peter yine sızlandı. "Bileklerim..."

"Yap yoksa öleceksin," diye bağırdı Alice. "*Hareket et* Murdoch. Düşünme, sadece yap."

Mucizevi bir şekilde, Peter itaat etti. Ayakları yere basabildi ve dengeyi sağlamak için ellerini duvara dayayarak öne doğru eğildi. Göğsü yorgunluktan inip kalkıyordu.

"Çok iyi," dedi Alice. "Şimdi, hadi... hadi bir değerlendirme yapalım, sıfırlayalım ..."

"Ön kollarım yanıyor," diye nefes nefese konuştu Peter.

"Başparmaklarını çok fazla kullanıyorsun. Bak." Tek eliyle gösterdi. "Bunun yerine üst dört parmağınla asılmayı dene. Sana ihtiyacın olan tüm tutuşu sağlayacaklar. Çengelle, sıkıştırma."

Peter uzun bir süre duvara yaslanarak nefes aldı. Alice, Peter'ın onu duyup duymadığını merak etti. Ama sonra Peter bir elini uzattı, diğer eliyle duvara tutunarak dengede kalmaya çalıştı ve parmaklarını büktü.

"Tamam," dedi. "Sanırım... bu mantıklı."

"Ve dinlenmen gerekirse, ayaklarını sağlam bir yere koy, dik dur ve şu anda olduğu gibi duvara yaslan. Bu, kollarındaki baskıyı biraz azaltacaktır. Anladın mı?"

Gözleri fal taşı gibi açılmış, şiddetle başını salladı.

"Tereddüt etmek en büyük düşmanın. Bir tutunma yeri görürsen, hemen ona doğru *sallan*. Ne kadar çok tereddüt edersen, o kadar çok yorulursun. Anladın mı?"

Anladın mı?"

"Evet, efendim."

"Sus, Murdoch, hayatını kurtarıyorum." Ellerini yeni bir tebeşirle silkeledi, sonra onu aşağı uzattı. "Tebeşirle ellerini sil, terliyorsun."

Peter itaat etti. Yine yukarı çıktılar. Bu açıdan Alice ne kadar yol kat ettiklerini, yarı yola ulaşıp ulaşmadıklarını anlayamıyordu. Tüm mesafe ve doku soyutlamalara, tuval üzerindeki çizgilere indirgenmişti ve her iki tarafta da görebildiği tek şey sonsuz bir beyazlık, ardından gökyüzü ya da yerdi. Bitişe kadar kendini ayarlamak mümkün değildi. Tek yapabileceği, zamanın geçişini ve hızla yaklaşan dayanıklılık sınırlarını görmezden gelmek ve bir kolunu diğerinin üzerine atmaya devam etmekti. İzlenen

Mesafe hiç kısalmadı. Eller, eller, ayak parmakları, ayak parmakları. Eller, eller, ayak parmakları, ayak parmakları.

Sonunda sağ eli düz ve geniş bir yüzeye ulaştı. Cesaretini toplayıp başını yukarı kaldırdı. İşte bu kadar—artık duvar yoktu, sadece gökyüzü vardı, başarmıştı. Spor salonunda buna "zirveye ulaşmak" diyorlardı. Derin bir nefes aldı ve kendini

tek bir hamlede kenardan aşağı atladı. Sonra dizlerinin üzerine çöktü ve aşağıya baktı.

Peter, korkuyla gözleri kocaman olmuş bir şekilde ona baktı. Oldukça şiddetli bir şekilde titriyordu. Peter'ın elini bırakmasından korkuyordu ve Peter hala ondan birkaç metre aşağıdaydı, onu yukarı çekmek için çok uzaktaydı.

"Çok yaklaştın," diye bağırdı. "Neredeyse vardın. Burası düz —neredeyse bir metre genişliğinde—burada dinlenebiliriz, sadece bitirmen gerekiyor."

O da bir şey söylemiş olabilir, ama ne dediğini anlayamadı. Tek duyduğu acı dolu bir hırıltıydı.

"Bana bak," dedi. Adam başını kaldırdı. "İşte oldu."

Titrek ellerle bir sonraki tutamağa uzandı. Sonra bir sonrakine.

"Şimdi ayak parmaklarını hareket ettir," diye fısıldadı. "Sakin ol, iyi, iyi, bir tane daha."

Bir elini tepeye uzattı. Kız onun bileğini tuttu. Diğer elini de uzattı, kızın onu yukarı çekip geçirebileceği kadar. Büyük bir hamle ile Peter çığlık atarak kızın üzerine yığıldı.

Uzun bir süre hareketsiz yatarak, zor nefes aldılar. Alice, cildinde ıslak bir şey hissetti. Başını eğdi ve Peter'ın yüzünün boynuna yaslandığını gördü. Ağlıyordu.

"Sen iyisin," diye mırıldandı. "Sorun yok."

Kaçmak istedi, ama Peter hala titriyordu — Alice'e göre biraz uygunsuz bir şekilde, seks sonrası bir erkek gibi — ve ona bu anı yaşatmanın daha iyi olacağını düşündü. Başını geriye yaslayıp gözlerini kapattı, uzuvlarında hissettiği tatlı yorgunluğun tadını çıkardı.

Tanrım. Uzun zamandır bu tür bir acı hissetmemişti. Evet, yorgundu, ama bu zonklayan ağrı, vücudunu sınırlarına kadar zorladığını ve kırılmadığını, hatta vücudunun bunu yapabilecek kadar güçlü olduğunu hatırlatan bu acı, iyi geliyordu.

O hoş yanmaya odaklanmaya çalıştı. Peter'ın göğsüne değen sıcaklığına değil. Peter'ın üstüne uzanmasının saçmalığına da değil, ki bu, cehennemde kaya tırmanışına kıyasla, bu durumun en gülünç yanıydı. Peter'ın savunmasız, ona bağımlı olması ve bunun ne kadar tatmin edici olmamasına rağmen, uzun zamandır Peter'ın ona herhangi bir zayıflığını göstermesini dilemiş olmasına rağmen, içinden gelen çok garip bir heyecana da değil. Ama tüm bunlar onu insan gibi göstermişti ve Peter ne kadar insan gibi görünürse, onu o kadar şaşırtıyordu.

Sonunda hıçkırıkları dinledi. "Özür dilerim." Kendini ondan çekip oturdu. "Çok utanıyorum."

"Özür dileme," diye mırıldandı Alice, gözleri hala kapalıyken.

"Sadece çok korkuyorum. Sanırım hayatım boyunca hiç bu kadar korkmamıştım." "Bu çok doğal."

"Her hareketimde düşeceğim gibi hissediyorum. Her bırakışımda, her şeyin sonu geldiğini düşünüyorum."

"Düşmek için çok şey gerekir." Alice kendini oturur pozisyona getirdi, sonra elini uzatıp onun dizini okşadı. "Vücuduna güven. Düşmeyeceksin."

Ona söylemediği şey, kaymanın ne kadar sıradan olduğu ve kaydığında ne kadar iyi hissettirdiğiydi. Serbest kalmanın şoku. Duvarla tüm temasını kaybettiğin, tüm desteklerinin kaybolduğu o bir saniyelik an. Ardından gelen ağırlıksızlık. Düşüşün sesi. Colorado'da insanlar arkadaşlarını güldürmek için kendilerini kayalıklardan çeşitli utanç verici pozisyonlarda atıyorlardı.

Bazen bunu kasten yapardı. Bir problemin zirvesine neredeyse ulaştığında bırakırdı ya da parmaklarını yeni başlayanlar için tasarlanmış tutamaklardan kaydırırdı. Bunlar onu en çok memnun ederdi. Çok sağlamdılar; parmaklarınızın kıvrımını yakalayacak şekilde dışbükeydi. Onlardan kaymak için gerçekten çaba sarf etmek gerekiyordu. Düşmek istemeniz gerekiyordu.

O, tüm bunların hassasiyetinden memnun kalıyordu. Bir an için dikkatini verirsen, yerin ne kadar çabuk yükseldiğini. Nefesini bırakırsan, huzur bulursan ve sadece bırakırsan. Düşmeyi bilmek iyi hissettiriyordu. En kötüsünü hissetmek. Bunun bir seçenek olduğunu bilmek.

Bu bilginin şu anda pek yararlı olmadığını fark etti, bu yüzden bunu kendine sakladı.

"Tekrar deneyebilir misin?" Omzunun üzerinden arkasına baktı ve tam o anda Peter'ın yüzünde tuhaf bir ifadeyle ona baktığını fark etti.

Bunu anlayamıyordu. Hayret değil, hayır. Kesinlikle arzu da değil. Ama bir tür gözleri fal taşı gibi açılmış, ağzı açık kalmış bir savunmasızlık — aslında çocukça bir açıklık, bunu en iyi şekilde böyle tanımlayabilirdi. Bundan hoşlanmamıştı. Çok tanıdıktı. Artık olmayan bir versiyonunu, *onların versiyonunu* hatırlatıyordu. Ona *bir şeyler* hissettiriyordu — ve bu kabul edilemezdi, çünkü geçen yıl Alice ve Peter birbirlerine karşı en iyi davranış biçiminin, ikisinin de taş gibi savunmasız olmadıklarını varsaymak olduğunu belirlemişlerdi.

An uzadı — o kadar uzadı ki, Alice ağzını açtı ve sessizliği bozacak herhangi bir şey aradı. Ama sonra

geçti. Peter gözlerini kırpıştırdı, ellerini uyluklarına sürttü, sonra dizlerinin üzerinde dönerek duvarın diğer tarafına baktı. "Tanrım."

Alice de ona katıldı.

İlk başta denizi seyrettiğini sandı, çünkü ilk izlenimi çalkantılı, mide bulandırıcı bir hareket, sürekli bir kütle hareketiydi. *Rüya görüyorum*, diye düşündü. Ve sonra, *Hayır, yine mi*? Çünkü bu bazen olurdu, aslında her zaman olurdu; bakışlarını gevşetince, kenarlarda her türlü şey belirmeye başlardı, fantastik şeyler: çok başlı yılanlar, güneşi yiyen kurtlar. Nörobilim okuyan bir arkadaşı ona bir keresinde görmenin büyük ölçüde hafıza olduğunu, beynin bir kalıp gördüğünde geri kalanını doldurduğunu söylemişti. Ne yazık ki, Alice'in hafıza bankası dolup taşıyordu. Karıştır ve eşleştir mekanizması bozulmuştu ve beyni desenleri en uygunsuz şeylerle dolduruyordu. Kara tahtalar otoparklara dönüşüyordu. Elma ağaçları çarmıha gerilmiş İsa'ya dönüşüyordu. Sık sık Sainsbury's'in kasada beklerken, konveyör bandında lahana yerine cesetler görürdü.

Ancak bu, sadece konsantre olmadığında oluyordu. Şu anda çok yoğun bir şekilde konsantre oluyordu ve bakışları tek bir noktaya her düştüğünde, uçak dengeleniyor ve tanınabilir bir arazinin konturlarını seçebiliyordu: dağlar ve çöller, dolambaçlı yollar, umduğu gibi sekiz tane olan sınırları belirlenmiş bölgeler. Bir kez gözlerini kırptığında, kuşbakışı
kuşbakışı bir Cambridge görüntüsü gördü; çan kuleleri, üniversite avluları, Arnavut kaldırımlı yollar boyunca uzanan eski taş binalar. Ama ne kadar uğraşsa da bakışlarını uzun süre sabit tutamıyordu. Bu onun suçu değildi; manzara onunla oynuyordu. Sanki otostereogram illüzyonunun önünde durmak gibiydi. Gözleri odak noktasını birazcık kaydırdığında, görüntü dönüşüyordu. Düz yolların dolambaçlı labirentlere dönüştüğünü gördü. Yayılan bir arazinin radyal bir desene dönüştüğünü gördü. Mercan resifleri gördü. Bazen tüm uçağı saran, bazen ise bir dairenin merkezinde bir iğne deliği gibi kaybolan, içindeki her şeyi çeken bir kara delik gibi görünen parıldayan siyah bir çizgi gördü.

Alice odaklanmaya çalıştı, Cehennem'i zorla haritalanabilir bir görüntüye dönüştürmeye çalıştı. Ama sonra gözlerinin arkasında keskin bir acı hissetti ve başka yere bakmak zorunda kaldı.

Peter'ın avuç içleri şakaklarına bastırılmıştı. *Tanrıya şükür*, diye düşündü Alice; *o da görüyor*.

"Oraya gireceğiz." Sesi gergindi. "Evet."

Solgun görünüyordu. "Bizi yutacak."

"Hayır, yutmayacak." Alice bu güveni nereden aldığını bilmiyordu, ancak diğer gezginlerin hiçbirinin karnaval benzeri eğlenceden bahsetmemiş olması dışında. ev arazisi. Diğer herkes standart Öklid tipi hoş bir gezinti yapmıştı ve onların da aynısını yapması adil görünüyordu.

Bu sadece bir bakış açısı sorunu, diye karar verdi. Büyürken tırmandığı dağlar da aynı etkiye sahipti. Ölçek baş döndürücü olabilirdi. Dağın eteğine vardığınızda, zirveleri görmek için boynunuzu uzatırdınız ve zemin arkanızda kaybolmuş gibi görünürdü. Ama sonra bakışlarınızı üzerinde durduğunuz toprağa çevirir, bir ayağınızı diğerinin önüne koymaya odaklanırdınız ve farkına varmadan zirveye ulaşırdınız.

"Sadece aşağı inmemiz gerekiyor," dedi Peter'a. Çünkü ikisinden biri neşeli kalmalı, ikisinden biri hayalperest olmalıydı. Bu, lisansüstü okulda başarılı olmanın anahtarıydı. Hayalperest olursan her şeyi yapabilirdin. "Aşağısı çok güzel olmalı."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Aşağı inmek yukarı çıkmaktan daha zordu.

Birincisi, bir sonraki basamağı göremezdiniz ve aşağı kayarsanız ayak parmaklarınızın tutunacak bir şey bulacağını varsaymak zorundaydınız. Yorgun kollarla aşağı inmek de kolay değildi, çünkü aşağı doğru ivmenin sizi çok uzağa götürmemesi için

Aşağı doğru ivmenin sizi çok uzağa götürmemesi için aynı miktarda enerji harcamak gerekiyordu.

Ama Peter bu sefer daha iyi başardı. Psikolojik olarak, yerden uzaklaşmak yerine yaklaşmak daha iyi geldi. Ayrıca, yarı yola geldiğinde sırt çantasını çıkarıp yere attı. "Sadece kitaplar," diye nefes nefese söyledi. "Onlar bir şey olmaz."

Son bir metreyi yuvarlanarak indi ama tek parça halinde yere indi. Alice onun yanına atladı ve ayakları üzerinde çevik bir şekilde indi. Bu, topuklarını incitti ama Peter'ı etkilemek için aptalca bir dürtü duyuyordu. Tırmanma kulübündeki insanlar, kediler gibi inerek birbirlerini her zaman etkiliyorlardı. Ne yazık ki, Peter bunu fark etmedi.

Cehennem, duvarın bu tarafında düz, boş bir alan gibi görünüyordu — Gölgeler yoktu, yollar yoktu, ufukta herhangi bir yeri veya şeyi gösteren hiçbir şekil yoktu. Yok olmuştu.

o dalgalı ovaydı. Yine sonsuz çölde, net bir hedefleri olmadan sıkışıp kalmışlardı. Alice bu manzaraya bakınca içini bir panik kapladı, çünkü bütün günün emeğinin karşılığında ellerinde hiçbir şey yoktu ve bir sonraki adımın ne olacağı belli olmadan işini bırakmaktan nefret ediyordu. Ama bacakları titriyor, beyinleri tamamen bulanıklaşmıştı ve bu bulmacayı yarına bırakmaya karar verdiler.

bırakmaya karar verdiler.

Duvarın gölgesinde kamp kurdular. Cehennemde gündüz ve gecenin var olup olmadığı konusunda literatürde farklı görüşler vardı — daha dramatik anlatımlar sonsuz gece olduğunu iddia ediyordu — ama sonunda çok sönük güneş battı, hava soğudu ve Cambridge saatiyle yaklaşık altı buçukta (Alice'in saati hala çalışıyordu) her şey kapkara oldu. Cehennemde ay yoktu ya da varsa da saklanıyordu. Karanlıkta tek başlarına oturdular ve

tek tesellileri sessizlikti — çünkü ötesinde bir şey gizleniyorsa bile, en azından onlar bunu bilmiyorlardı.

Alice kibrit ve çıra ile küçük bir ateş yaktı. Peter herkese iki çubuk Lembas Ekmeği dağıttı. Teknik olarak her sekiz saat için bir çubuk yeterli olmalıydı, ama ikisi de birkaç saniyeden fazla bir şey çiğnemeyi hak ettiklerini düşünüyorlardı.

"Teşekkürler." Peter sessizliği bozdu. "Az önce olanlar için. Çok yardımcı oldu."

"Önemli değil."

"Biliyor musun, gerçekten öleceğimi sandım." Başını salladı. "Tanrım. Hiç bu kadar öleceğime emin olmamıştım."

"Senin ölmene izin vermezdim," dedi Alice neşeyle. Bu sözler, söylenmesi gereken doğru şeyler olduğu için dilinden kolayca döküldü.
Onları yüksek sesle duyduğu anda, bir tuhaflık hissetti. Bunlar sevdikler arasında, hatta arkadaşlar arasında, herhangi iki
insanlar arasında, Alice ve Peter'ın şu anda olduklarından daha samimi olanlar arasında bile. Bu sözlerde bir güven ima ediliyordu. Ama sorun, açıkça söylemek gerekirse, bunun doğru olup olmadığını bilmiyor olmasıydı. Peter'ın da bilmediğinden şüpheleniyordu. "Profesör Grimes çok hayal kırıklığına uğrayacaktır, öncelikle."

"Peki. Profesör Grimes'ı hayal kırıklığına uğratamayız."

Bir an sessizce çiğnediler ve yuttular. Lembas Ekmeği ağzınıza yapışıp kalıyordu. Diş etlerinize ve dilinizin altına yapışıyor ve saatlerce ağzınızı kumlu bir kıyıda sürüklemiş gibi hissettiriyordu. Onu tamamen çıkarmak için tek yol, alkolle çalkalamaktı, çünkü Lembas Ekmeği alkolde çözünüyordu, ama ellerinde alkol yoktu. Alice, azı dişlerinin etrafını küçük parmağıyla kazmak istedi, ama ne yazık ki Peter'ın önünde bunu yapamazdı. Beyninin aptal bir kısmı, Peter'ın önünde çocukça görünmemesinin hala önemli olduğunu düşünüyordu.

"Bu çok garip, biliyor musun?" Peter başını geriye eğdi, gözlerini yarı kapalı tuttu. "Onun hakkında konuşmanı dinlemek."

"Kim, profesör mü?"

Onlar için her zaman Profesör Grimes'dı. Tam adı ve soyadı.
"Grimes" değil, "Prof. Grimes" bile değil. Çoğu öğretim üyesi, yüksek lisans öğrencilerinin kendilerine ilk isimleriyle hitap etmelerini teşvik ediyordu — artık onlar
artık meslektaşlardı, aralarındaki ilişki farklıydı, daha eşitlikçiydi — ama Profesör Grimes, öğrencilerine onu Jacob diye çağırmaya kalkışsalar, tiksinti ile geri çekilirdi.

"Evet," dedi Peter. "Onu pek sevmediğini sanıyordum." Alice tedirgin oldu. "Bu ne demek oluyor?"

"Ben... şey, özel bir şey yok. Sadece düşündüm ki... bilmiyorum, onun yanında hep biraz gergin görünüyordun. Son zamanlarda, yani."

"O yaşayan en büyük sihirbaz. Gergin olmamak aptallık olurdu." Peter bunu düşündü, sonra başını salladı. "Senin...
ilişkiniz kötüydü. Sadece birbirinizi pek sevmediğinizi düşündüm. Yani, geçen dönem... Sanırım bunu fark etmek zor değildi..." Sesi kesildi.

Alice ellerine bakarak gözlerini kırptı.

Evet, ölümünden önceki haftalarda, kendisi ile Profesör Grimes arasında ilişkiler oldukça soğuktu. Evet, Profesör Grimes bir veya iki kez kendisine bağırmış, kendisi de ona bağırarak karşılık vermişti ve bölümün geri kalanı muhtemelen bunu fark etmişti. Muhtemelen kendisi orada yokken bu konuyu konuşmuşlardı. Onların fısıltıları düşüncesi, içini utançla dolduruyordu — Peter'ın meraklı, sözde endişeli yüzü de öyle.

"Özel meseleler bir yana," dedi düz bir sesle, "Profesör Grimes iş bulmam için en iyi şansım."

"Hayır, tabii ki," dedi Peter hemen. "Yani, benim için de öyle."

"Oh, lütfen."

"Bu ne demek?"

"Sen Peter Murdoch'sun! Seni işe almak için birbirlerini ezip geçmiyorlar mı?"

Peter tereddüt etti. Ağzı hafifçe açıldı. Açıkça, dilinin ucunda bir şey vardı ama bunu söylemeyecekti, en azından ona söylemeyecekti.

Alice, daha önce Profesör Grimes'ın bu meslekteki son şansı olduğunu söylediğinde ne demek istediğini ona sormak üzereydi. Ne olduğunu bilmek istiyordu. Bu alandaki tüm bölümler Peter Murdoch'a deli gibi aşıktı. İkinci sınıf bölümlerin, o yeterlilik sınavlarını geçtiğinden beri erken işe alım teklifi yapmak için etrafında dolaştıkları herkesin malumuydu. Ama bunu meraklı ya da düpedüz kaba olmayan bir şekilde sormanın bir yolunu bulamıyordu.

Belki bir zamanlar sorabilirdi. Ama o samimiyet çoktan yok olmuştu.
Ve eğer ısrar ederse, onun ortadan kaybolacağını biliyordu.

"Şey," dedi sonunda, "Cooke'dan sonra yeni bir danışman bulurdum herhalde."

Alice'in kalbi bir an durdu. "Cooke'u kazandın mı?"

"Bunu geçen hafta öğrendim," dedi. "Bu yıl
kabul sürecinde geciktiler, çünkü... bilirsin. Kaza yüzünden."

Alice o anda nefes almakta biraz zorlandı. Yanakları yanıyordu ve başı rahatsız edici bir şekilde hafiflemişti. Lisans öğrencisiyken,
Kıskançlığa karşı bu yoğun fizyolojik tepki sonunda ortadan kalkabilirdi, ancak yüksek lisans eğitimini sürdürdükçe bu tepki daha da kötüleşti. Yayınlanan her makale, her konferans daveti, paniğe kapılma, savaş ya da kaç tepkisini tetikliyordu ve o bu tepkiyi hiç gizleyemiyordu.

Yani sonuçta sorun onda değildi; umut etmekle hata etmişti.

"Tebrikler," dedi, sesi titremesin diye çok hafif bir sesle. "Bu harika."

"Teşekkürler," dedi Peter. "Gerçekten alabileceğimi sanmıyordum, ama sanırım teklifimi beğenmişler."

"Tabii ki beğendiler," dedi düz bir sesle.

"Üzgünüm, övünmek istememiştim."

"Tabii ki değil."

"Sadece... her şey çok hızlı oldu, bu yüzden hala kafamda oturtmaya çalışıyorum." Peter boğazını temizledi. "Üzgünüm, bu çok düşüncesizceydi. Sanırım... eğer anlamadıysan... yani, sanırım bu yıl dilbilimci istemiyorlardı. istemediler. Yani... dilbilimcilere hakaret etmek için demiyorum. Ama ne demek istediğimi anlıyorsun."

Siktir git, *diye* düşündü Alice.

Geçen yıl, tez araştırması için prestijli Cooke Bursu'na başvurmuş ve kazanmayı ummuştu. Cooke
Fellowships, bir asır önce kuruculardan birinin dul eşi tarafından kurulmuştu. İngiliz büyüsünün teorisyenleri, inanılmaz derecede prestijliydiler. Sadece dünyanın herhangi bir yerine yaz seyahati için bol miktarda finansman sağlamakla kalmıyor, aynı zamanda Cooke ailesinin torunları ile birlikte seyahat öncesi ve sonrası bir dizi akşam yemeği ve kokteyl partisi de düzenliyorlardı. Torunlar her zaman dayanılmazdı, ancak partilere katılım yoğundu çünkü kimse bedava yemeği reddetmek istemiyordu ve bu sayede haftalarca akademik elitlerle bir arada olabiliyordunuz. Cooke Fellows, Profesör Grimes'ın da aralarında bulunduğu Kraliyet Büyü Akademisi'nin kıdemli üyeleri tarafından aday gösterilebilirdi.

"Cooke'u alacaksın," diye ona aylar önce temin etmişti. "Oh, seni sevecekler. Yıllardır gördükleri en iyi aday olacaksın. Bir kadını aday göstermek için can atıyorlar, sen kesin kazanırsın." Ve o zamandan beri

Alice hala onun ağzından çıkan her kelimeye inanıyordu, bu konuşmadan sonra günlerce sevinçten deli gibi eğlendi.

Ancak birkaç ay geçti ve Profesör Grimes, bu konuyu her gündeme getirdiğinde konuyu değiştirmeye başladı. Bunu incelikle yapmaya çalıştı. Başka bir araştırma fırsatından bahsedip, "Ama sanırım bu Cooke ile çakışır" diye ekledi. Ancak o, sadece kaçamak cevaplar ve mırıldanmalarla karşılık verdi. "Bakacağız" dedi. "Her zaman yazı tura atmak gibidir." Ve sonra, "Biliyorsun, Cooke çok rekabetçidir." Ve daha sonra, "Dilbilimcileri pek sevmediklerini duydum."

Cooke'un kısa listesinin açıklanacağı zamanlarda, günde üç kez posta kutusunu kontrol etmeye başladı. Bir şey olduğunda ne kadar da komik
Çok büyük bir risk vardı, ama sen kendi gözlerinin gördüklerine inanmayı reddettin. Her gün o boş dolaba bakıp, tüm algılarının yanlış olduğuna kendini ikna etmeye çalışıyordu; yeterince dikkatle bakarsa, tozun arasında kalın mor bir zarf belirir diye. Telefon her çaldığında irkiliyordu. Öğretim üyeleri toplantılarını dinliyordu. "Cooke" kelimesinin geçmesi bile onu tetikliyordu, bu da yemekle ilgili konuşmaları çok zorlaştırıyordu.

Şimdi kendini çok aptal hissediyordu. Tabii ki ona gitmemişti.

O zaman onu incitecek bir şey arıyordu. Peter, bunu onun yüzüne vurarak ne yaptığını biliyordu. Bunun nasıl bir his olduğunu bilmeliydi.

"Ben de yeni bir danışman düşündüm." Çok rahatmış gibi davranmaya çalıştı. "Yani, Grimes İtalya'dayken beni bazı meslektaşlarıyla tanıştırmıştı. Kazadan sonra onlarla iletişime geçmeyi düşündüm, ama Avrupa benim için ilk tercih değil. Oradakiler çok postmodernist, sence de öyle değil mi?"

İşe yaradı. Peter sertleşti, çok hafif bir şekilde, ama o bu değişimi hissedebiliyordu.
O da tuzağa düştü. "İtalya'ya ne zaman gittin?"

"Geçen yaz," dedi Alice. "Son dakikada karar verdi. Ne olduğunu tam bilmiyorum. Ama bir sabah Profesör Grimes beni ofisine çağırdı ve cuma gününe kadar tüm eşyalarımı toplamamı söyledi."

O ne olduğunu çok iyi biliyordu. Herkes Peter'ın iki yılda bir düzenlenen *Arcana* konferansı için Profesör Grimes'a Roma'ya eşlik etmesi gerektiğini biliyordu. Ancak Profesör Grimes, Peter'ın son zamanlarda kendini iyi hissetmediğinden şikayetçiydi. "Güvenilmez," diye mırıldanmıştı; Alice bunu duymaktan çok memnun olmuştu, çünkü yıllardır herkesin bunu fark etmesini bekliyordu.

"O çocukta bir şeyler dönüyor. O yok. Eğer istersen, bu senin, Alice."

"Bu gece valizimi hazırlayacağım," diye mırıldanmıştı Alice. O anda kendini o kadar şanslı hissetmişti ki, neden onu bu geziye seçmediğini, Peter'a ne olduğunu ya da belki de
Profesör Grimes'ın etkisi böyleydi. Eğer sizi yalnız yakalarsa, birazcık bile olsa iltifat ederse, her şey unutulurdu.

İtalya'da gerçekten muhteşem bir yaz geçirdiler. Alice ve Profesör Grimes bu alanda tek bir önemli atılım değil, üç atılım gerçekleştirdiler. Alice eve bronzlaşmış, iyi beslenmiş ve ilgi ve övgülerle parıldayan bir şekilde döndü. Bu, ve Peter'ın kaçırdıklarını tam olarak bilmesini istiyordu.

Bunun işe yarayıp yaramadığını anlayamadı. Peter'ın ifadesi kesinlikle —kasıtlı olarak mı?— tarafsızdı.

"Çok güzel bir gezi olmuş gibi görünüyor."

"Teşekkürler," dedi Alice kibarca. "Gerçekten öyleydi."

"Sadece düşündüm ki..." Peter öksürdü. "Boş ver. Gidebildiğine sevindim."

Aralarında sessizlik hakim oldu. Alice memnun olmalıydı, ama saniyeler geçtikçe kendini giderek daha aptal hissediyordu. İkisinin de ne yaptıkları artık çok açıktı ve Alice bu konuda son derece çocukça davrandığını düşünüyordu.

İkisi de aynı anda sessizliği bozdu.

"Dürüst olmak gerekirse, hadi..."

"Bak, Law, belki de biz..."

Birbirlerine baktılar.

"İşleri garip hale getirmek istemiyorum," dedi Peter.

"Oh, işler garip miydi?"

Bunu önemsemedi. "Yaşayanlar için tüm sorunları bir kenara bırakalım. Burada kavga edemeyiz Law, birbirimize güvenmeliyiz. Elimizde sadece birbirimiz var."
"

"Haklısın."

"Bak, Cooke'u gündeme getirdiğim için üzgünüm."

"İtalya'dan bahsettiğim için özür dilerim." Alice o anda çok yorgun hissediyordu. Peter Murdoch ile birlikte cehennemde yalnız kalmak... Buna daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu. Sırt çantasının fermuarını açtı ve kamp battaniyesini bulana kadar çantanın dibini karıştırdı. "Sessizce uyuyalım."

"O ne?" diye sordu Peter.

"Hipotermi battaniyesi." Alice alüminyum kareleri açtı ve bacaklarının üzerine serdi. "Vücut ısısını korur. Buradaki sakinlerden birinden ödünç aldım."

Alice'in Cehennem'de sahip olduğu bir avantaj, uzun yolculuklar için nasıl hazırlanacağını bilmesi, ayakta geçireceği günler için hangi ayakkabı ve sırt çantasına ihtiyacı olduğunu tam olarak bilmesi
Yemek pişirme malzemeleri mi? Hayır, Lembas Ekmeği vardı. Sıcak tutan giysiler mi? Evet. Tebeşir ve bıçaklar mı? Kesinlikle evet. İngiltere'ye gelmeden önce oldukça doğa sever biriydi. Cornell'de hafta sonlarının çoğunu vadi yürüyüşleri yaparak geçirmişti. Rocky Dağları'nda büyümüştü. Yosemite ve Appalachian Trail'de yardım almadan yürüyüş yapmıştı. Bu, yolculuğu yapabileceğine onu ikna eden şeydi. White Mountains'ı tamamlamıştı. Cehennem ne kadar daha kötü olabilirdi ki?

Gerçekte ise, her şey sanki önceki bir hayata uzanmak gibiydi. Alice çok uzun zamandır yürüyüş yapmamıştı. Dürüst olmak gerekirse, tırmanış da yapmamıştı. Cambridge'e başlamadan önce pek çok hobisi vardı. Temiz havanın nasıl bir his olduğunu bilirdi. Grimes'ın laboratuvarında geçirdiği onca zaman onu konserve çorba ve krakerle beslenen bir gulyabaniye dönüştürmüştü. Dolabının en dibini kazdıktan sonra, yürüyüş çantasının hâlâ durduğunu görünce çok şaşırmıştı.

"Çok güzel." Peter arkasını yaslayıp başını sırt çantasına dayadı. Ellerini göğsünde birleştirdi.

Ona baktı. "Battaniye getirmedin mi?" "Sanırım
unuttum."

"Uyumayı düşünmedin mi?"

"Daha önce laboratuvarda birçok kez uyudum, hatırladın mı? O zaman battaniyeye ihtiyacımız yoktu."

"Murdoch, çok soğuk." Alice oturdu. Bir parçası bunu çoktan pişman olmuştu, ama teklif etmek zorunda olduğunu hissetti. Aksi takdirde çok acınası bir hal alacaktı. "Paylaşmak ister misin?"

"Ah... şey, biraz küçük görünüyor."

"Daha fazla açılabilir." Kenarını kaldırdı. "Gördün mü?"

Gözlerini kırpıştırarak düşündü. "Bacaklarımı altına
sokarım." "Emin misin?"

"Bu beni yeterince sıcak tutar." "Sen
nasıl istersen."

Peter ona doğru kaydı. Bedenlerin beceriksizce birbirine değmesi, fiziksel ve duygusal sınırların belirlenmesi için birbirine sürtünmesi gibi zorunlu bir beceriksizlik vardı.

duygusal, ama sonunda Peter'ın alt yarısını en azından örten, ancak vücutlarını dayanılmaz derecede yakınlaştırmayan bir düzenleme üzerinde anlaştılar.

"Peki, iyi geceler," dedi Peter. "İyi
geceler," diye mırıldandı Alice.

Alice kamp yaparken her zaman uyumakta zorlanırdı. Geceleri açık havada, onu yemek isteyen şeylerden onu ayıran en az beş sağlam duvar olmadan kalmayı sevmezdi. Ve daha da fazla
Burada endişeliydim; cehennemin aysız, yıldızsız gökyüzünün altında; kum tepelerinde kim bilir neler gizleniyordu. Ama yorgunluk her şeyi gölgede bıraktı — ve dürüst olmak gerekirse, Peter'ın ninni gibi tanıdık, düzenli ve sabit nefes ritmi de öyle. Çok geçmeden derin bir uykuya daldı ve mucizevi bir şekilde, aylardır ilk kez rüya görmedi.

HERKES, EĞİTİMDEKİ SİHİRBAZLARA, iş piyasasına girmeden önce en azından diğer alanlardaki kariyerleri de düşünmelerini söylüyordu. Buna "alternatif akademi" diyorlardı,
sanki bu, punk ve asi bir yaşam tarzıymış gibi, sanki eğitimini aldığı tek şeyde başarısız olmak onu havalı yapıyormuş gibi. Ancak, lisansının yarısına geldiğinde, Alice sihir dışında hiçbir şeyin seçenek olmadığını hissetti. Ya kadrolu bir büyücü olacaktı ya da ölecekti. Başka türlü yaşamaya değer bir hayat hayal edemiyordu.

Ayrıca, alternatif akademi dünyasının *da aynı derecede zor* olduğunu
söyleyenlerin hiçbiri bunu ciddiye almıyordu.
prestijli (ya da daha yaygın olarak, *aslında bunda utanılacak bir şey yok*tu). Alternatif akademinin daha iyi maaş, daha uygun çalışma saatleri, daha az stres, daha iyi iş güvenliği ve daha fazla mutluluk sağladığını vurguladıklarında, bunu daha da az ciddiye aldılar. *Oh, sihirbazlar danışmanlıkta gerçekten başarılılar*, dediler. *İşverenler*
*eleştirel düşünme ve problem çözme becerilerini sever*ler, dediler. *Endüstride daha az insan ölür*, dediler.

Bu aforizmalar, altın yumurtlayan tavuğu çoktan yakalamış, asla öğrencilerinin şu anda yaşadığı korkularla yüzleşmek zorunda kalacaklardı. "Oh, endüstride bir işe girdi" derlerdi, sanki "endüstri" burada yaşlı hasta köpekler için bir çiftlik gibi bir euphemismmiş gibi. Ve bunu, gerçekte ne demek istediklerini ele veren nazik, küçümseyici bir ses tonuyla söylerlerdi: alternatif akademi, başarısızlık anlamına geliyordu. Ticaretten bağımsız, zihinsel yaşam, yaşamaya değer tek yaşamdı.

Elbette, neden birinin kendini böyle bir saçmalığa maruz bırakacağını sorgulayabiliriz. Ancak burada çoğu akademisyenin düşünce
süreçleri, farkında olsalar da olmasalar da, Pascal'ın Bahsi'nin mantığını yansıtıyordu.

Pascal'ın Bahsi, Tanrı'ya inanmayı seçip seçmemeyi seçebileceğini, ancak Tanrı'ya yanlış bahis yapıp O'nun var olduğu gibi yaşamazsan, Cennetin sonsuz mucizesini kaçıracağını söylüyordu. Benzer şekilde, iş piyasasının senin için iyi sonuçlanacağına inanmayı seçip seçmemeyi seçebilirdin, ancak yanlış bahis yapıp döngüden çıkmayı seçersen, Zihnin Hayatındaki sonsuz mucizeleri kaçırırdın. Şimdi, Cennet örneğinde olduğu gibi, Alice'in neslinden hiç kimse henüz Zihnin Hayatındaki bu Mucizevi Hayatı deneyimlemiş değildi, ancak tüm hocaları bunun mümkün olduğunu garanti ediyorlardı ve bu yüzden, mucizeleri kaçırmış olursunuz. Şimdi, Cennet örneğinde olduğu gibi, Alice'in neslinden hiç kimse henüz bu Mucizevi Zihin Hayatını deneyimlemiş değildi, ancak tüm hocaları bunun mümkün olduğunu garanti ediyordu ve bu yüzden onlar da bu yolda ilerlemeye devam ettiler.

Alice, Cambridge'de analitik büyü üzerine doktora yapmak için kayıt yaptırmadan önce, Profesör Jacob Grimes'ın belki de herkesin danışman olarak ilk tercihi olmadığını da biliyordu. Cornell'deki lisans danışmanı, Dr. Mills adında nazik bir genç akademisyen, ona listesini ilk kez gösterdiğinde şüpheci davranmıştı.

"Yurtdışına gitmeye çok kararlı görünüyorsun," demişti.

"Burada tüm komünistleri kovdular."

"Haklısın," dedi Dr. Mills. "Yine de, Fransa yerine İngiltere'ye giderdim. Grimes dışında her şey uygun görünüyor."

"O, dilbilimsel büyücülükte dünyanın en iyisi," dedi Alice.

"Oh, çalışmaları mükemmel," dedi Dr. Mills. "Bunu kimse sorgulamıyor. Sadece, yüksek lisans öğrencilerinin pek, ah, mutlu olmadıkları

söyleniyor." "Bu ne anlama geliyor?"

"Şey, öncelikle onlara oldukça sert davranıyor. Çok çabuk tükeniyorlar. Mezuniyet oranı pek iyi değil."

"Durum ne kadar kötü?"

"Yaklaşık yarısı bitiremiyor diyebilirim."

O zamana kadar nazik ve yardımsever hocalara sahip olan Alice, bir danışmanın ne kadar kötü olabileceğini bilmiyordu. O zamanlar, bir hocayla iyi geçinemiyorsan bunun senin hatan olduğunu düşünüyordu. Basitçe, bitirenlerin yarısında yer alacağını düşünüyordu.

"Ama bu alanda en iyilerle çalışmak istiyorum," dedi. "Bir iş bulmak istiyorum."

Dr. Mills bunu anlayabilirdi. Büyü alanında iyi işler bulmak giderek zorlaşıyordu. Gözleri parlayan her üniversite öğrencisi büyücü olmak istiyordu, ama piyasa hiç de iyi değildi. Atlantik'in her iki yakasında da muhafazakarlar birkaç yıldır iktidardaydı ve bu, üniversiteler için fon kesintileri

, bölümlerin küçülmesi ve fırsatların ortadan kalkması anlamına geliyordu. Çoğu Okullar, araştırmacılarının yararlı veya karlı bir şey üretmekten ya da en azından bir sonraki nükleer silaha benzeyen bir şey üretmekten çok, önemsiz ve ezoterik konulara ilgi duydukları ortaya çıktığında, büyücülere kadro vermeyi bıraktılar. Bu, teknolojik devrimlerin, kuantum fiziğinin, üçten fazla kanalı olan kablolu televizyonun ve kişisel bilgisayarların çağıydı. Büyü geride kalmıştı. Büyü sadece akşam yemeği partileri için iyiydi. Büyü size iş bulmazdı.

Ve akademi olmadan büyü de olmazdı. Üniversiteler tebeşir, alfabe ve pentagram depolarını sağlıyordu. Üniversiteler, hangi büyüler geçerli olup hangilerinin geçersiz olduğunu belirleyen dergileri yayınlıyordu. Elbette, başarısız olan doktora öğrencileri, yüksek lisansını tamamlayamayanlar veya lisans programından mezun olup da yüksek lisans programına hiç giremeyenler gibi, "çit cadıları" denen bir grup da vardı. Ve bu cadılar tamamen kaynaksız değillerdi; çoğu kendi tebeşirlerini bulur, amatör konferanslar düzenler ve düşük puanlı dergilerde harika keşiflerini yayınlardı. Aslında, bu keşiflerin bazıları...

Oldukça ilginç. Açık sır, aslında, bazen cadıların

cadılarının, kadrolu profesörlerin bile hayal edemeyeceği şeyler bulduğu bir açık sırdı. Ama bunların hiçbiri *Arcana'da* yayınlanmayacaktı ve bu yüzden hiçbiri güvenilir değildi. "Sana elimden gelen en iyi tavsiye mektubunu yazacağım," demişti Dr. Mills. "

Başvurduğun her yerde şansın yüksek, senin yerinde olsam kendimi iyi hissederdim. Ama dikkatli ol, Alice. Bu aşamada önemli olan tek şey kabul edilmek gibi görünüyor. Ancak, danışmanın onayı dışında daha önemli şeyler olduğunu unutma. Hayatta büyüden daha önemli şeyler var."

Alice, bu tavsiyenin, kadroya girmeye çok yakın olan bir adamdan geldiğini düşündü. Bu sözleri "kendini senden daha iyi bilen yetişkinlerin basmakalıp sözleri" kategorisine koydu ve hemen unuttu.

Cambridge'de uyarılar iki katına çıktı. Yüksek lisans öğrencileri, büyü öğrenmeyenler bile, Grimes ile çalışmak için burada olduğunu açıkladığında ona sempatik bakışlar attılar. Diğer öğretim üyeleri, onun iyi olup olmadığını sormak için özel olarak uğraştılar. Ve sonra Profesör Grimes'ın tek diğer kadın danışmanı Olivia Kincaid vardı, Alice'in Cambridge'deki ilk yılında sürekli ağlıyor gibi görünen şişman bir kızdı

Alice'in üçüncü yılında, Olivia'nın mezun olması gereken zamanda, tuhaf bir şekilde hala derslere devam ediyordu.

"O bir canavar," dedi Olivia, tanıştıkları ilk gece içtikleri birçok bardak bira eşliğinde, hiç tereddüt etmeden. "O tam bir sosyopat."

"Nasıl yani?" diye sordu Alice.

"Yakında öğreneceksin," dedi Olivia, belirsiz ve dramatik bir şekilde, bu da Alice'in onu drama kraliçesi olarak görmesine neden oldu.

Olivia dördüncü yılında tıbbi izin aldı, üç haftalık dersler için geri döndü ve sonra aniden ortadan kayboldu. Bölümdeki hiç kimse ondan bir daha haber almadı.

Alice danışmanının kim olduğunu açıkladığında diğer öğrenciler geri çekildi ve Alice onların korkusunu mütevazı olmayan bir heyecanla izledi. Asla itiraf etmese de, tehlikeli biriyle çalışmak fikri onu heyecanlandırıyordu. Alice Yüksek öğrenim yıllarında öğretmenlerin gözdesi olarak, başkalarının başarısız olduğu yerlerde mucizevi bir şekilde başarılı olarak göz kamaştırmıştı. Danışmanının başkalarına karşı sert, sabırsız, hatta acımasız olabileceğini düşünmekten zevk alıyordu, çünkü bu, onun kendisine gösterdiği ilginin değerini daha da artırıyordu. Kuralın istisnası olmaktan hoşlanıyordu. Eğer kendisi gözde öğrenciyse, kayırılmak gayet iyiydi.

Her neyse, Profesör Grimes'ın acımasızlığı rastgele değildi. Onun saygısına layık görülmek için, uykusuz geceler boyunca çok çalışıp, onun imkansız standartlarını karşılamaya çalışmak gerekiyordu. Bu adildi. Akademi böyle işlemiyor muydu? Rekabetçi sektörler böyle işlemiyor muydu?
En iyi öğrenciler en iyi işleri alırlardı.

Alice, lisansüstü eğitim hayatının büyük bir bölümünde Profesör Grimes'ı gerekli bir sınav olarak görmüştü. Seni öldürmeyen şey seni daha güçlü yapar, ya da en azından daha kalın bir deri verir. Hayatının büyük bir bölümünde sınıfında birinci olmuştu ve doktora programının neden farklı olması gerektiğini anlamıyordu. Sadece üç yıl daha vardı, sonra iki, sonra bir... Gözlerindeki uykuyu silip derin bir nefes almalı, her günü atlatmalı ve diplomayı alana, özgür olana kadar tüm rahatsız edici gerçekleri görmezden gelmeliydi.

Ve neredeyse başarmıştı da. Bu da tüm bu karışıklığı daha da sinir bozucu hale getiriyordu. Merdiven neredeyse dayanmıştı. Kimsenin başarabileceğine inanmadığı şeyi neredeyse başarmış, ödülünü neredeyse tatmıştı. Keşke biraz daha dayanabilseydi. Çok, çok az kalmıştı.

BÖLÜM BEŞ

Alice, Peter'ın kolunun göğsüne dolanmış olduğunu fark ederek uyandı.

Bunu fark etti ve kolu üzerinden atmadan önce bir an öylece yatarak düşündü. Kötü bir his değildi. Cehennem geceleri çok soğuk olurdu ve Peter'ın yaydığı sıcaklık... Onun ne kadar sıcak olabileceğini unutmuştu; gerçekten, gerçek bir fırındı — oldukça hoştu. Boynundaki ağrıyı gidermek için hafifçe kıpırdadı ve biraz daha yatmaya karar verdi.

gerçekten çok rahattı. Güneş henüz doğmamıştı. Uyuyan, sessiz Peter, uyanık, konuşan Peter'dan daha az sinir bozucuydu. Ve uzun zamandır ilk kez, stres nedeniyle kusma hissiyle uyanmamıştı. Sorunun büyüklüğü, çelişkili raporların karmaşası, deşifre edilmesi gereken yığınla parşömenler, zamanın azaldığı hissi. Bunlar artık geride kalmıştı. Araştırma meyvesini vermişti, her şey *yolunda gitmişti,* cehenneme ulaşmıştı. Artık tek yapması gereken hayatta kalmaktı.

Sert bir şey uyluğuna çarptı. "Tanrım!"

Hızla uzaklaştı ve ikisinin üzerindeki battaniyeyi çekti. Peter panik içinde uyandı, "Ne? Ne?" Sonra kucağına baktı ve çığlık attı. "Siktir... Çok üzgünüm..."

"Sorun yok." Alice'in yanakları kızardı. Kendini serinletmek istedi, ama bu onu panik içindeki bir Viktorya dönemi hanımefendisi gibi gösterecekti, bu yüzden yerine avuçlarını yanaklarına bastırdı. Başının iki yanında baş döndürücü bir dalga geçti. Peter iki eliyle kasıklarını kapatarak oturdu ve bu durumu daha da kötüleştirdi, çünkü dikkatleri o bölgeye çekti ve artık bu konuyu konuşmamak imkansız hale geldi. "Sorun yok, lütfen sadece..."

"Bunu kontrol edemiyoruz," dedi Peter. "Yani... erkekler. Bu uyurken bazen olur... Ben istememiştim... Yani, çok üzgünüm, gerçekten..."

Alice avuçlarını yüzüne doğru sürükledi. Keşke kafatasındaki eti eritebilseydi. "Endişelenme."

"Seninle alakası yok," dedi Peter. "Gerçekten, cinsel bir şey bile değil, sadece içgüdüsel bir şey..."

İçgüdüler genellikle cinsel olur, diye fısıldadı Alice'in beyninin Freud seminerlerine katılmış kısmı, ama o bunu susturdu. "Evet, farkındayım."

"Seni öyle düşünmüyorum, gerçekten. Hiç..."

"Eminim." Ona yumruk atma isteği duydu, ama daha da şiddetli bir şekilde, tüm gücüyle ağlama isteği duydu. İkisi de uygun görünmediğinden, avuç içlerine sessizce inleyerek yetindi. "Erkek anatomisinin nasıl işlediğini biliyorum, Murdoch. Lütfen. Sorun yok."

"Sana asla kasten saygısızlık etmem." Peter ağlamak üzere gibiydi. "Asla, *asla*..."

"Dur," diye nefes nefese söyledi. "Lütfen, sadece... kahvaltı yapabilir miyiz?"

"Evet. Kahvaltı." Peter, Lembas Ekmeği'nin folyosuna uzandı, yanlış uçtan tuttu yanlış ucundan tuttu ve yiyeceği gri kumların üzerine döktü. Hayal kırıklığıyla ona baktı.

"Sorun değil," diye boğuk bir sesle konuştu Alice. "Benimkinden al."

Karşılıklı oturdular ve hiçbir şey söylemeden, sık sık gözlerini kırpıştırarak yemeklerini çiğnediler. Monoton çöl düzlüğünde bakacak hiçbir şey yoktu, bu yüzden Alice, Peter'ın bakışlarından kaçınmak için boşluğa bakmaktan başka bir seçeneği yoktu, ancak bunu çok bariz bir şekilde yapmadan yapamazdı. Bunun yerine Lembas Ekmeğine konsantre oldu. Karton gibi. Mm.

Çok zor bir sabahtı.

Alice, yolculuğun günlük zorluklarını pek düşünmemişti ve günlük hijyenini hesaba katmamıştı, günlük birbirlerinin huzurunda işlevlerini yerine getiriyorlardı. Sessizce eşyalarını topladılar ve kendilerini tazelediler. Peter tuvalete gitmek zorundaydı, Alice ise başka bir şey yapmak zorundaydı, utanmış bir kedi gibi kumla örtmeye çalıştı. Bedenin getirdiği dehşeti düşündü. Birçok yönden, Gölgeler'in durumu çok daha iyiydi.

Sonunda Peter sessizliği bozdu. "Belki... belki de geri kalan yolumuzu haritalandırmayı düşünmeliyiz."

"Hm?"

"Cehennemden geçerek."

"Oh... evet, tamam."

Sırt çantasından bir defter çıkardı ve sayfaları karıştırmaya başladı. "Dürüst olmak gerekirse, bu kadar ilerleyeceğimi beklemiyordum. Onun tarlalarda olmasını umuyordum."

"Ben de öyle umuyordum." Alice kucağındaki kırıntıları silkeledi ve sırt çantasından kendi notlarını çıkardı. "Ama çizdiğim bazı haritalar var..."

"Ben de." Peter defterini ona göstermek için çevirdi. "Önce Arzu Mahkemesi'ne gidelim mi?"

"Arzu İkinci Mahkeme."

"Evet, ama bence ilkini atlayabiliriz, sence de öyle değil mi?"

"Bunu nasıl yapacağımızı hiç bilmiyorum." Alice, kaşlarını çatarak notlarına baktı. Peter'ın cehennem haritası tuhaf bir şekilde pizzaya benziyordu. Aslında bir anüse. Merkezdeki noktayı kırmızı ile daire içine almış, etrafına dallanan mahkemeler ve her yöne işaret eden oklar çizmişti. "Bu harita neye dayanıyor?"

"Orpheus haritası," dedi Peter. "Penhaligon'un yeniden basımı. Merkezini bul, tüm mahkemelerin birleştiği yeri bul... yani dağ gibi, yüksek bir şey arıyoruz. Sumeru Tahtı gibi. Sonra sırayla zaman kaybetmek yerine, ihtiyacımız olan mahkemeye gidebiliriz."

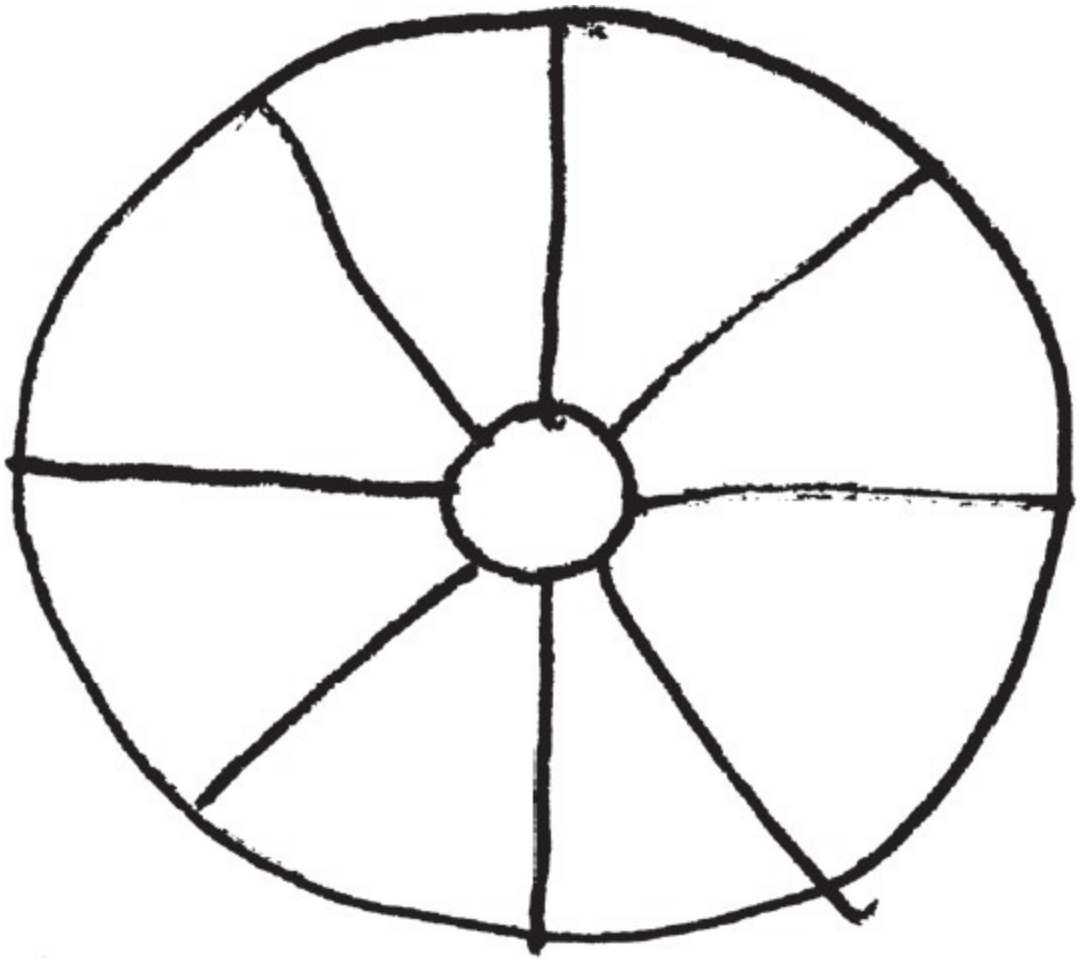
"Oh, Murdoch, o harita çöp."

"Ne demek istiyorsun? Herkes Orpheus'u referans alıyor."

"Orpheus kaybının acısıyla deliye dönmüştü," dedi Alice. "Onu sadece Eurydice'ye olan özlemi yönlendiriyordu."

"Ee?"

“Bu yüzden etrafındaki hiçbir şeyi umursamıyordu. Onun bakış açısına göre, Eurydice'nin gittiği yer doğrudan bir çizgiydi, çünkü zihninde öyle görünüyordu. O harita değersizdir. O sadece bir fantezidir
."



Peter defterini indirdi, morali bozulmuştu. Ama bu Peter'ın bir erdemiydi — yanıldığı kanıtlandığında pislik gibi davranmazdı. "O zaman nasıl düşünüyorsun?"

"Ben birikimsel teoriye inanıyorum." Alice, açıklamak için kendi haritalarını açtı. "Yani, mahkemeler karmik ağırlık sırasına göre ilerler.
Önce Gurur, sonra Şehvet, sonra Açgözlülük, vb. ve böyle devam eder. Şimdi, bir günahın gerçekten tüm küçük günahları da beraberinde getirip getirmediği konusunda bazı anlaşmazlıklar var. Örneğin, öfke günahını işlediyseniz, gurur günahı için de cezalandırılmanız gerekir mi? Açgözlülük, arzuyu da beraberinde getirir mi? Bunların hepsi birbiri içine geçmiş günahlar mıdır, yoksa bazı mahkemeleri atlayabilir misiniz? Yargıçların bunu nasıl ele aldıkları bana açık değil. Ama en azından sırayla geçmeniz gerektiği anlaşılıyor. Ve geçtikten sonra, Lethe Nehri'ni geçip Lord Yama'nın tahtına ulaşabilirsiniz.

Alice, mahkemelerin kenarını çevreleyen siyah çizgiye dokundu. "Lethe Nehri, sekiz mahkemenin tümüne dik olarak akar ve reenkarnasyonun sınırını belirler. Böylece Cehennem, pizza anüsüne daha az benzer..."

"Anlamadım?"

"Ve daha çok," diye açıklamasız bir şekilde devam etti, "bilmiyorum, bir Möbius şeridi gibi. Lethe her şeyi sınırlar. Bu düzlemde, işin bitene kadar ve sonra ötesine geçersin. Anlaşıldı mı?" Peter çenesini ovuşturdu.

"Bakabilir miyim?"

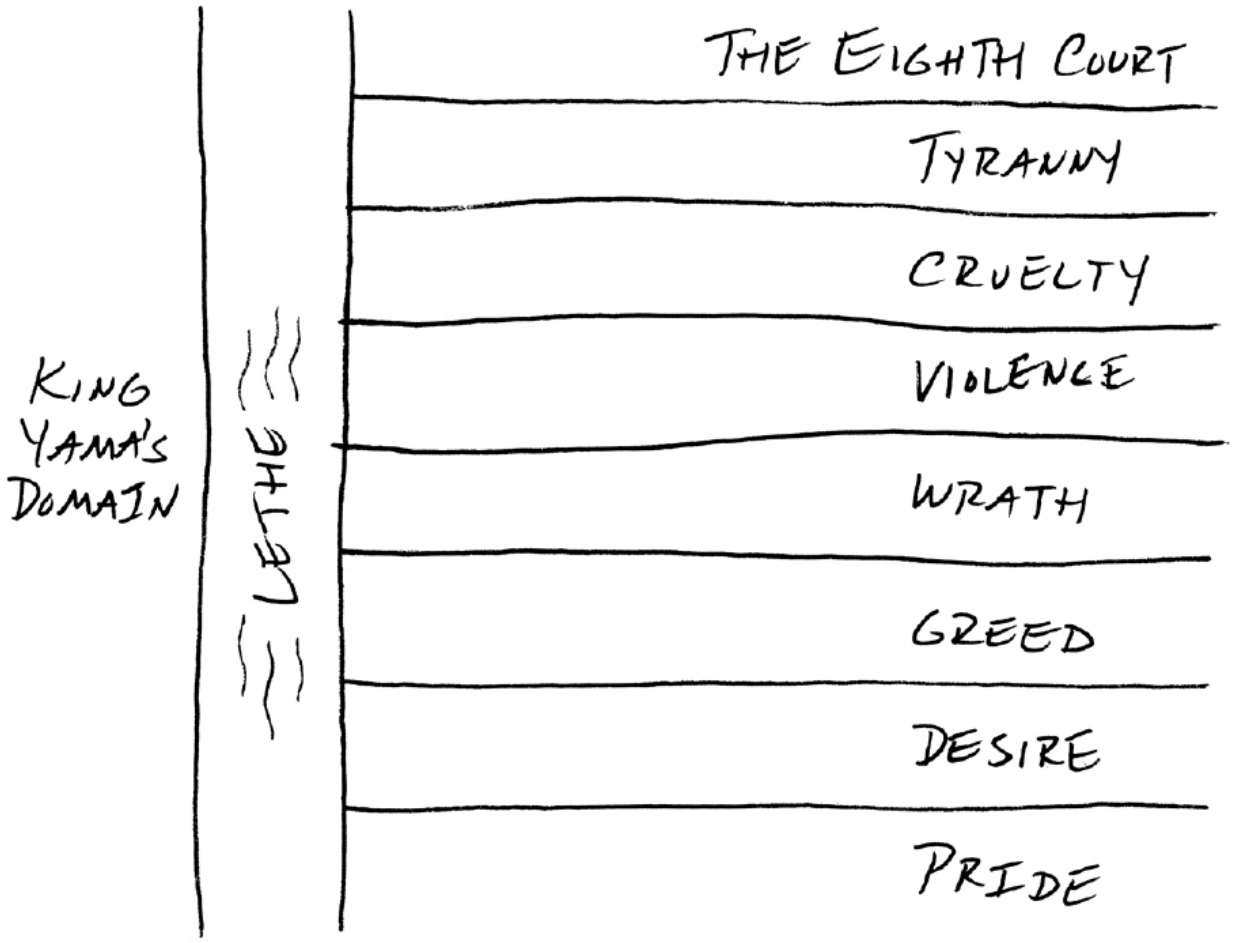
"Devam et."

Notlarını karıştırırken mırıldandı. "Bunları nereden buldun?"

"Dunhuang mağara metinlerinde."

"Dunhuang mağara metinlerinin çevirilerini bulamadım." "Çevirisi yok. Asya dillerini bilmiyorsun."

"Haklısın." Peter bir süre daha okudu, parmağıyla her sayfayı takip etti. Alice, Peter'ın başını sallayarak onun öfkeli karalamalarını anlamaya çalışmasını görmekten garip bir şekilde nostalji duydu. Eskiden laboratuvarda —birbirlerine en çılgın fikirlerini gösterir ve birbirlerine deli olmadıklarına dair kanıt sunarlardı. Peter'ın zihnini özlemişti. Sanki paraşüt giymek gibiydi — yaptığı hataları yakalayacağına güvenebilirdi.



Sonunda Peter, "Bence bu doğru," dedi.

"Teşekkür ederim."

"Ama bu benim haritamla tutarlı," diye devam etti Peter. "Yani, cehennemi öklid dışı olarak kabul edersek, bu benim haritamın aşırı basitleştirilmiş bir versiyonu."

Alice, Öklid dışı geometrilerle ilgili sadece bir ders dinlemişti ve hatırladığı tek şey patates cipsi ve mercan resiflerinin birçok diyagramıydı. "Ne demek istediğini anlamadım."

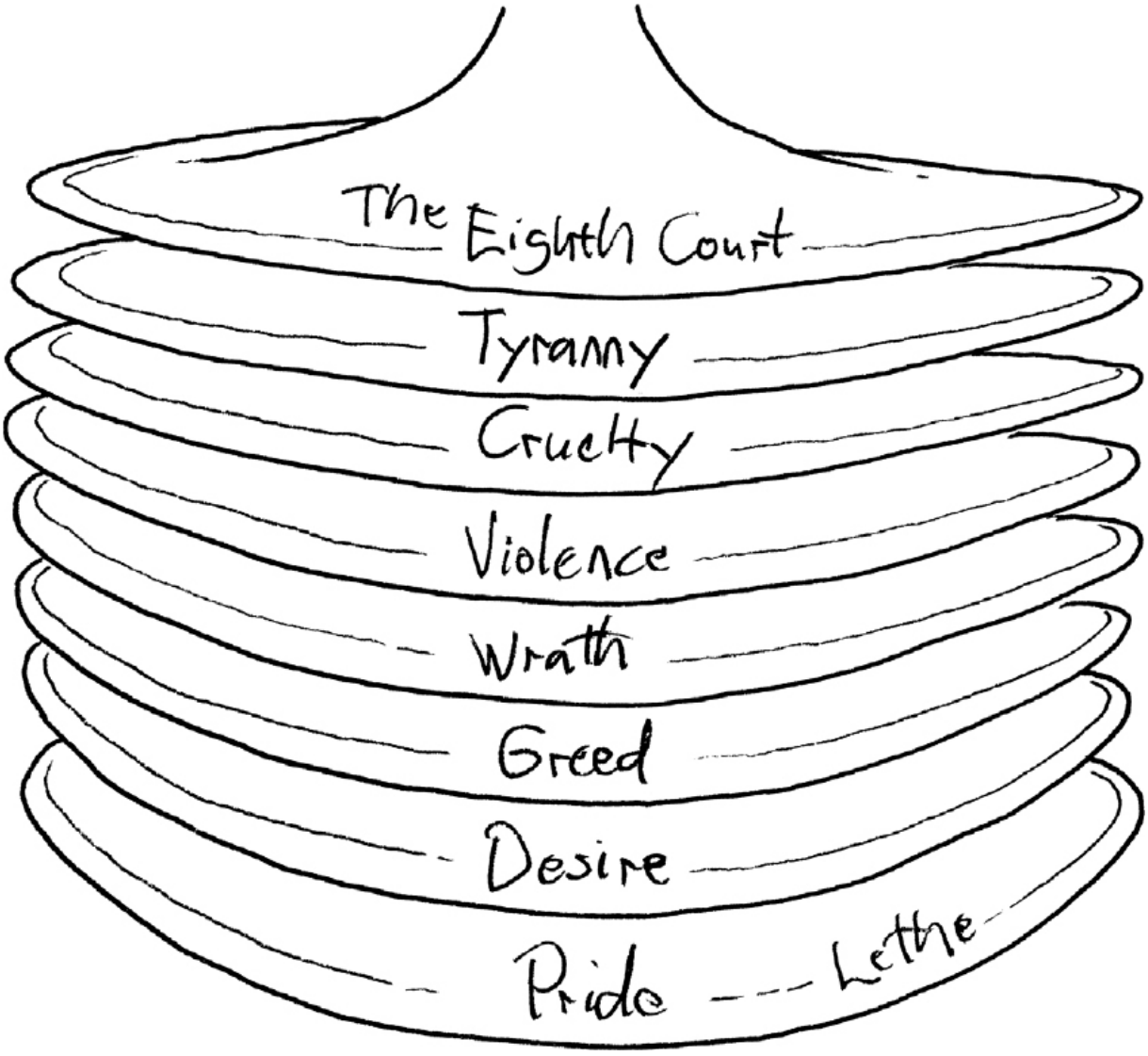
"Diyelim ki bu daha çok... ne demiştin, pizza anüsü gibi değil mi? Ondan çok, daha çok... şey, bir spiral gibi." Açıklamak için onun çiziminin altına bir diyagram çizdi.

"Hiperbolik uzayda olduğumuzu varsayalım," dedi. "Öklid geometrisinden paralel
postülasını çıkar ve negatif eğrilikle uğraştığımızı varsay. O zaman kortları, dıştan sınırlı ama içten sonsuz olan bükülmüş bir psödosfer olarak görselleştirebiliriz..."

"Ama biz hiperbolik uzayda değiliz," dedi Alice. Hiperbolik uzay hakkında pek bir şey bilmiyordu, ama bu en azından açık görünüyordu. "Bunu *bilirdik*,

etrafımızda her türlü tuhaf mercan desenleri görürdük, bu düz düzlemde yürüyor olmazdık..."

"Aslında hayır," dedi Peter. "Mesele de bu. İçindeyken, elbette düz bir düzlem gibi görünecektir. Tuhaf mercanları görüyoruz çünkü bizler, iki boyutlu hiperbolik uzayı görselleştiren üç boyutlu varlıklarız
. Ama biz dört boyutlu varlıklar değiliz, bu yüzden üç boyutlu hiperbolik uzayın tuhaflığını aslında *göremeyiz*. Eğri çizgiler bize düz görünür."



"Oh, kes şunu." Her zamanki gibi, matematik Alice'te ağlama isteği uyandırdı. "Ne *anlamı var ki*?"

"Mesele şu ki, buradaki zirveye doğru gidebiliriz." Peter spiralin tepesine dokundu. "Cehennemin merkezi, Sekiz Mahkeme'nin geri kalanını denetleyen nokta.

"Tabii," dedi Alice. "*Eğer* o nokta varsa. *Eğer* burası hiperbolik uzaysa. Ki bunu bilmiyoruz."

"Ama bence muhtemelen biliyoruz," dedi Peter. "Yani, yukarıdan görünen o tuhaf manzarayı başka nasıl açıklayabiliriz ki?"

"Ama o bir psödosfer değildi, sadece chthonic akışıydı."

"Öyle düşünmüyorum, Law. Ben bunu Cehennem'in geometrisini işaret ettiği şeklinde yorumluyorum."

Alice ikna olmamıştı. "Ben bunu Cehennem'in bizimle dalga geçtiği şeklinde yorumluyorum. Bu da aynı derecede olası."

Defterlere bakakaldılar. Bu bir çıkmazdı. İki harita vardı ve birini diğerine tercih etmek için geçerli bir neden yoktu.

"Keşke burada ışığın hızını ölçebilseydim," dedi Peter mutsuz bir şekilde. "Ve ayrıca bilinen yeraltı evreninin boyutunu da."

"Çok yardımcı oldu," dedi Alice. Artık pragmatik bir karar vermeleri gerektiği açıktı. Peter'ın devam etmesine izin verirse, gününü geometri hakkında spekülasyon yaparak geçirecekti. "Bence sırayla gitmeliyiz."

Peter inledi. "Ama bu çok zaman kaybı."

"Varlığı belirsiz olan efsanevi bir zirveye tırmanmak da öyle!"

"Zirve bir kısayoldur. Zirve, aşağıdaki kayalıklarda her taşı tek tek çevirmemizi engeller; her şeyi bir kerede görmemizi sağlar ve sonra... Bilmiyorum bilmiyorum, oraya atlayın..."

"Peki," dedi Alice. "Zirvenin var olduğunu varsayalım. Nereye atlarsın? Sence o hangi günahları işledi?"

Bir sessizlik. Peter bir kez olsun kolay bir cevap bulamadı. İkisi de, yanarak kül olan üniversite öğrencilerini ve bunun cinayet mi yoksa sadece yalan mı sayılacağını düşünüyorlardı. Olivia Kincaid'i, Elspeth Bayes'i ve mezun olamayan tüm öğrencileri düşünüyorlardı. Profesör Grimes'ın efsanevi kariyeri boyunca yaptığı her şeyi ve hakkında bilmedikleri her şeyi düşünüyorlardı. Alice ise soğuk kahkahaları, omzuna batırılan parmakları, yüzüne üflenen sıcak nefesi, derisinde hissettiği yanmayı düşünüyordu.

"Peki," dedi Peter hafifçe. "Bu sadece bir soru."

Bir an için ikisi de konuşmadı. Bu soruya cevap vermek istemiyorlardı. Bu konuyu açmak bile istemiyorlardı. Bunu yapmak,

çok sayıda itiraf anlamına gelirdi. Ve en azından Alice, bu itirafları yapmaya hazır değildi.

"Bence hepsini aramalıyız." Alice kollarını göğsüne sıkıca sarıldı. "Hadi... Hadi iyice araştıralım."

Peter başka bir şey söylemek ister gibi görünüyordu. Ama bir an geçti ve o da vazgeçti. "Peki." Defterleri kapattı. "O zaman hızlı hareket etmeliyiz. Sadece yedi günümüz var. Her mahkeme için bir günden az bir süre."

"Yedi günü nereden çıkardın? Benim iki katı kadar zamanım var." "Şey, Hekate'nin parşömenleri..."

"Hecate'in parşömenleri, ölümlülerin bedensel ihtiyaçları nedeniyle cehennemde sadece yedi gün kalabileceklerini ima ediyor," dedi Alice. "Ben bunu yiyecek ve su ile ilgili endişeler olarak yorumluyorum, katı bir sınır olarak değil."

"İlginç." Peter kaşlarını çattı. "Ben bunu ruhun sınırlaması olarak tercüme ettim." "Ruhun sınırlamasını kastetseydi, öyle söylerdi," dedi Alice. "Yunanca'da farklı bir terimdir. Sekizinci, onuncu ve on ikinci kitaplarda metinsel kanıtlar var..."

"Tamam, tamam." Peter ellerini kaldırdı. "Haklısın."

"Her neyse, Hekate Lembas Ekmeği veya Sürekli Şişeler gibi yenilikleri öngöremeyeceği için, onun tahmin ettiğinden çok daha uzun süre hayatta kalabileceğimizi biliyoruz," dedi Alice. "Yirminci yüzyıldan önce yemeklerle ilgili fikirlerini dile getiren kimseyi ciddiye almamalısın."

"Hayır, haklısın." Peter düşünceli bir şekilde başını salladı. "Daha önce bu tür metinler hakkında hiç düşünmemiştim."

"Ne, yakından okuma açısından mı?"

"Demek istediğim... Bilmiyorum, yazıldıkları zamanı, yazarın sosyal bağlamını ve benzeri şeyleri dikkate alarak."

"Tarihselleştirme, Murdoch. Biz buna böyle diyoruz. Ne, okuduğun her şeyi olduğu gibi mi kabul ediyorsun?"

"Yani, matematiksel olarak doğruysa."

"İnanılmaz," dedi Alice. "Bu yüzden herkes mantıkçılardan nefret ediyor."

"Bu *bir iltifattır*, Law. Sana disiplinli bir saygı gösteriyorum." "Eh, zahmet etme," dedi, ama göğsünde aptalca bir heyecan hissetti. . Laboratuvar çalışmaları eskiden böyleydi, diye düşündü. Peter'ın iğnelemeleri, onun karşı çıkmaları; iki farklı metodoloji çatışırdı, ta ki her zaman, bir gerçeğe daha yakın bir uzlaşma. Oh, ama bu acı vericiydi — bunu ne kadar özlediğini fark etmemişti. "Bu küçümseyici."

Kısa sürede kampı topladılar ve her şeyi sırt çantalarına doldurdular. Alice ayağa kalkarken gerindi ve yüzünü buruşturdu. Tırmanmanın kasları ne kadar yıprattığını unutmuştu. Her yeri ağrıyordu ve adım attığında dizleri titriyordu. Son birkaç aydır vücuduna gerçekten kötü davranmıştı; neredeyse hiç uyumamış, çok az yemek yemiş ve kesinlikle egzersiz yapmamıştı. Cehennemin geri kalan sınavlarının fiziksel olmaktan çok metafizik olmasını umuyordu. En azından bir şınav çekmeliydi.

Peter boğazını temizledi. "Bu arada, Law?"

Yüzünün yosun rengini aldığını fark etti ve endişelendi. Kendi dilini yutmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu.

"Sadece... sana çok saygı duyduğumu bilmeni istiyorum."

Alice, yerin ikisini de yutmasını diledi. "Oh, bunu yapma."

"Vücudunun bütünlüğüne de. Seni rahatsız eden bir şey yaptığım için çok üzgünüm."

"Tanrım, Murdoch, lütfen..."

“Bu yüzden, bence artık battaniyeyi paylaşmamamız en iyisi. Soğuğu katlanacağım. Uyurken soğuk umurumda olmayacak. Uyurken her şey katlanılabilir bence. Ve seni daha güvende hissettirmek için yapabileceğim bir şey varsa, yani benim yanımda daha rahat hissetmeni sağlayacak bir şey varsa...”

"Murdoch." Elleriyle yüzünü kapattı. Ne kadar adaletsizdi bu, diye düşündü. Sanki onu hiç uyurken görmemiş gibi. Sanki birçok kez yanına kıvrılıp, aynı ritimde derin nefesler alıp vermiş, ikisi de yıldızlar ve sayılar hakkında mırıldanmış, tahminleri rüyalara dönüşene kadar. Eskiden çok kolaydı. Ama şimdi burada, yabancılar gibi aralarında mesafe bırakmaya çalışıyorlardı. "Kapa çeneni."

O yapmadı. "İsterseniz vardiyalı uyuyabiliriz bile. Sırayla.
Seni mutlu edecek ne varsa... Aman Tanrım." Gözleri fal taşı gibi açıldı. Parmakla bir yeri işaret etti. "Duvar."

Alice döndü. Kemik yığını gözlerinin önünde şeffaflaşıyordu. Panik içinde elini uzattı ve parmakları kemiklerin içinden geçti, sanki duvar parıldayan bir serapmış gibi. Birkaç saniye daha kaldı ve sonra tamamen kayboldu, böylece yine her tarafları sonsuz, gri çamurla çevrili kaldılar.

"Çıkış yolu yok," diye mırıldandı Alice. Bu, Penhaligon'un tezinin başındaki alıntıydı. İlk okuduğunda göz gezdirmiş

, bunun Penhaligon'un şiir denemelerinden biri olduğunu düşünmüştü. Ama meğer cehennem tam da bu şekilde işliyordu. "Çıkış yolu yok, sadece geçmek var."

Teorik olarak bu mantıklıydı. Bürokratik izinlerden geçmiş ruhlar, Asphodel Tarlaları'na keyiflerine göre geri dönmemeliydi. Bu, hesaplamaları tamamen altüst ederdi. Cezalandırılmaktan hoşlanmadığını söyleyip Limbo'ya geri dönemezdin. Alice bunu önceden tahmin etmeliydi, ama yine de bu durum onu korkutuyordu, çünkü arkalarında bıraktıkları izler siliniyordu. Bu, riski kalıcı hale getiriyordu. Ya başarılı olacaklardı ya da öleceklerdi.

Ancak duvar ortadan kaybolduğunda, yerden gri sis dalları fışkırdı ve merakla etraflarında dönmeye başladı — sanki bilinçliymişçesine, sanki kim olduklarını ve ne için geldiklerini anlamak için düşüncelerini ve duygularını dinliyormuşçasına etraflarında dolaşıyorlardı. Sonra dallar tekrar kıvrımlara doğru dönerek birleşti ve spiral şeklinde, sanki bir sihirbazın büyük açığa çıkmasından önce davul ritmine uyarak titreyerek, sonra da perdeler açılır gibi yanlara doğru dağıldı. Burada, dedi Hell. Şuna bir bak.

"O...?" Peter başını yukarı kaldırdı ve çan kulesini turuncu gökyüzüne doğru takip etti. "Bu imkansız."

"Ama Cehennem bize uyum sağlar," diye mırıldandı Alice. Penhaligon'un Cehennem ve zamansallık üzerine dağınık ekleri, şimdiye kadar ona net gelmemişti. "Cehennem bir aynadır."

Cehennemin Sekiz Mahkemesi, yaşayanların dünyasını yansıtıyordu. Neredeyse tüm eski mitolojiler bu ilke üzerinde birleşiyordu. Pek çok eski ritüel Cehennem'deymiş gibi gerçekleştiriliyordu, tüm yaşam kalıpları devam ediyordu. Yas tutanlar, ölenlerin dilinin altına geçiş ücretini ödemek için bozuk para koyuyorlardı; onları en sevdikleri evcil hayvanları ve hazineleriyle birlikte gömüyorlardı. Yeni ölen ruhlar
hayattan kopmasıyla kafası karışmıştı. Cehennem tanıdık bir yere benzemeliydi, aksi takdirde asla ilerleyemezdi.

Bu teori, herkes tarafından kabul görmese de, Dante'nin cehenneminde neden hayatı boyunca şahsen tanıdığı tüm şairler, sanatçılar ve politikacıların yer aldığını açıklıyordu. Ve neden Budist cehennem resimlerinde Çin saraylarının tüm ritüel unsurları gösteriliyordu: bahçeler, havuzlar ve cariyelerden oluşan haremler. Ve neden hem Yunan hem de Mezopotamya'nın öbür dünya vizyonlarında adalet, kapı bekçileri ve
kayıtlar ve terazilerle donanmış muhasebeciler içeren düzenli, sistemli adalet sistemleri içerdiğini, pasaport ofislerinin vatandaşları işlediği gibi ölülerin sıralarını işlediğini açıklıyordu. Sonuçta, insan

varlıklar, bildikleri bürokrasilerin öngörülebilir düzenini tercih ediyorlardı. Kişinin günahları, sevdikleri, idolleri, rakipleri ve kurbanlarından oluşan ahlaki evrenlerinin bağlamında anlam kazanıyordu. Dante
filozofları ve politikacıları gördü. Aeneas geçmişteki savaşçıların hayaletlerini gördü. Kişi en çok bildiği şeylerden zarar görürdü. Alice tahmin etmek zorunda olsaydı, Profesör Grimes'ın ahlaki evreni — onu mutlu eden şeylerin, ona acı veren şeylerin ve ona zarar verebilecek insanların tam hesabı — Cambridge istasyonunun ötesine uzanmıyordu.

Öyleyse belki de cehennemin en tanıdık bir manzaraya bürünmesini beklemeleri gerekirdi: Gotik kuleler, avlu duvarları ve bunların arasında dolanan, yayalar ve bisikletliler için yeterli genişlikte, arabalar için ise yetersiz olan tek bir asfalt yol. Böyle yerlere adım attığınızda, bunların ne için olduğunu her zaman bilirdiniz. Tasarımın tekdüzeliğinden, binaların aynı tuğla ve taş tonlarından tam olarak nerede olduğunuzu bilirdiniz. Geniş caddelerin ve dükkan tabelalarının olmamasından, çocukların sessizce yokluğundan bilirdiniz. Sınırı belirleyen kemerli kapılardan bilirdiniz. Ayrılışı işaret eden peri kapıları. Sıradan dünya burada sona eriyordu. Burası eğlence veya iş yeri değildi. Burası durmak, düşünmek ve zamandan çıkmak için bir yerdi.

"Tanrım," dedi Peter. "Cehennem bir kampüs."

Reenkarnasyon Hakkında

Tüm Tartarologların hemfikir olduğu tek konu, cehennemin ruhları reenkarnasyona hazırladığıdır.

Cehennemin Sekiz Mahkemesi, sonsuz cezanın uygulandığı arenalar değildir. Birincisi, bu son derece adaletsiz olurdu. Ne kadar iğrenç olursa olsun, hiçbir günah sonsuz bir cezayı hak etmez. Bu orantısız olur; matematiksel olarak mantıklı değildir. İkincisi, evrenin dengeye ihtiyacı vardır. Sokrates'in dediği gibi, "Eğer yaşayanlar öteki dünyadan doğacak olsaydı ve yaşayanlar sürekli ölseydi, her şeyin ölümle tükenmesini engelleyecek ne kalırdı?" Ölüm söz konusu olduğunda, Hıristiyanlar ruhun ölümsüzlüğü konusunda haklıdırlar, ancak diğer her konuda yanılmaktadırlar.
ruhun ölümsüzlüğü konusunda haklıdırlar, ancak diğer her konuda yanılmaktadırlar. Bu konuda
Pisagorcular, Platoncular, Budistler ve Taoistler, Maniheistler, Jainistler, Sihler ve Hindular, olayları daha iyi kavramışlardır. Yaşamak ve ölmek, aynı madalyonun iki yüzüdür. Ruhları, bir dünyadan diğerine sürekli akan bir şey olarak kavramak, yaşamış olan her şeyin sonsuza kadar yeraltı mezarında biriktiğini düşünmekten daha mantıklıdır.

1960'larda filozof Michael Huemer, çoğu akademisyenin şu anda kabullenmeye başlıyoruz. Huemer'e göre, zamanın geçmişe ve geleceğe sonsuza kadar uzandığını düşünmek için nedenlerimiz var. Eğer zaman sonsuzsa, tekil yaşamımızın tam da bu anda, zaman çizgisinin bu noktasında gerçekleşme olasılığı sıfıra yakın bir değer alır. Dolayısıyla ya zaman sonludur ya da birden fazla hayat yaşıyoruz. Huemer, geçmişin sonlu olmadığı en azından makul olduğunu, bu nedenle sonsuz tekrara inanmak için makul kanıtlarımız olduğunu savunuyor.
Teologlar ve din araştırmacıları, Pascal'ın Bahsi'ni sevmedikleri nedenlerle bu argümanı da sevmezler, çünkü bu argüman
sihirbazlar buna bayılır.

Sihirbazlar ise bu argümanı severler.

Reenkarnasyon teorileri, Friedrich Nietzsche ve Pisagorcular tarafından savunulan sonsuz dönüş teorileriyle güzel bir şekilde örtüşmektedir.
genel olarak anlaşıldığı şekliyle, sonsuz dönüş, evrendeki olayların evrendeki olayların tekrar tekrar tekrarlanmaya mahkum olduğunu savunur.

, çünkü sonsuz bir evrende, sonsuz bir zaman diliminde, sınırlı miktarda enerji ve madde vardır ve bunların etkileşime girebileceği kombinasyonlar da sınırlıdır. Varoluşun sonsuz kum saati, tabiri caizse, defalarca tersine döner. Kumla birlikte akmak için yeniden doğarız.

Ne yazık ki, bilimsel konsensüs bu kadarla sınırlıdır. Tartarologlar reenkarnasyonun nasıl işlediği konusunda büyük ölçüde fikir ayrılığı içindedirler. Yeniden doğmadan önce ne kadar beklemek gerekir?
yeniden doğmak için ne kadar beklemek gerekir? Yeniden doğuş ailevi midir, yani ölen büyükanneniz
kızınız mı olur? Karmik iyilik ve kötülük zamanla birikir mi, böylece erdemli insanlar giderek daha iyi hayatlar mı yaşar? Budistlerin umduğu gibi, reenkarnasyon döngüsünden kaçmak mümkün mü? İnsan ruhları hayvan bedenlerinde yeniden doğabilir mi? Bu konuda, hayvanların ruhları var mı? hatıraların temizlendiğini biliyoruz, çünkü geçmiş hayatını güvenilir bir şekilde hatırlayan hiç kimse yoktur. Bunun dışında kesin olarak bildiğimiz çok az şey var.

En kafa karıştırıcı olanı ise ceza konusudur. Bunun amacı nedir? Rehabilitasyon amaçlı mıdır, yani dersimizi alana kadar acı çekmek zorunda mıyız? İntikam amaçlı mıdır, yani karmik teraziyi dengelemek, bir gözümüzü kaybetmek zorunda mıyız?
Bir göz için, ve bizim neden olduğumuz acılar kadar acı çekmek? Kaç saat saat kaynar su çukurunda kalmak bir cinayeti dengeler? Ceza, Dante'nin tarif ettiği gibi, cezaların günahın doğasından kaynaklandığı ve yanlışın şiirsel zıttını temsil eden bir tür contrapasso mu?
Kant'ın teorileştirdiği gibi, ceza kırık ilkelerin evrenselleştirilmesini gerektirir mi? Cehennem, Altın Kural'ın büyük bir metafizik tezahürü mü?

Kesin olarak bildiğimiz tek şey, Yeraltı Dünyası'ndaki ruhların eninde sonunda, bir şekilde, Lord Yama'nın egemenlik alanına, yani Hades'e, Anubis'e, Ölülerin Kralı'na, Yeraltı Dünyasının Efendisi'ne, Yaşam ve Ölümün Yargıcı'na ya da onu nasıl algılamak isterseniz ona giderler. Birçok büyü kavramlarında, Lord Yama kanıtın kendisinden çok kanıtın yokluğuyla tanımlanır. O, bizim bilmediğimiz şeylerin yerine geçen bir kavramdır. O
O, rasyonel, adil ve hakkaniyetli, yeraltı dünyasının filozof-kralı olabilir. O, değişken ve kaprisli bir iblis olabilir. O,
algılanamayan bir tanrı olabilir, ki bu çevrelerde bu, "kimse bu konuda bir şey yayınlamadı" anlamına gelir.

Tüm teorilerimiz, hikayelerimiz ve mitlerimiz olmasına rağmen, Lord Yama'nın tasarımı tam bir gizem olarak kalmaktadır. O mahkemelerde tam olarak ne olduğunu veya neden olduğunu kimse kesin olarak bilmiyor; en azından içlerindeki Gölgeler. Eğer bu bir sınavsa, kimse
nasıl geçileceğini bilir. Eğer bu sadece bir işkenceyse, bunun ne kadar süreceği kimse bilemez

. Kurtuluş için önceden tahminde bulunmak, hile yapmak veya kestirme yol bulmak mümkün değildir. Lethe'yi geçer ve Cehennem bizi hazır gördüğünde reenkarne oluruz. Ne zaman olursa o zaman olur. O zamana kadar, hak ettiğimizi alırız.

ALTINCI BÖLÜM

Alice o kapının altından geçerken küçük bir heyecan hissetti.

Yeni bir kurumda yeni bir döneme başlamak onu her zaman mutlu etmişti — ilkokul, ortaokul, lise, üniversite ve son olarak Cambridge. Binaları tanımayı, kütüphaneye erişim sağlamayı, gizli çalışma köşelerine yerleşmeyi, bölümünden yurtlara giden en sevdiği kestirmeleri bulmayı severdi. Kuruma yakışan bir kişi olmayı severdi. Her yeni kayıtla birlikte kendini yeniden keşfetme, oradaki yerini hak etme şansı yakalardı. Ve şimdi Alice, bunun tehlikeli olduğunu bildiği halde, buraya uyum sağlama konusunda içgüdüsel bir istek duyuyordu.

Cehennem sadece başka bir kurum olsaydı, o kadar da kötü olamazdı. Alışveriş merkezleri ve metro istasyonları gibi korkunç şeylerin olduğu bir şehir üniversitesi bile değildi. Burada acımasız bir çirkinlik yoktu. Cehennem, rahatlatıcı bir şekilde eskiydi, Eski Dünya kampüsü gibiydi, neoklasik mimari Amerikan kırmızılarının gölgesinde kalıyordu. Ağaçlar ya da çimenler yoktu, çünkü burada hiçbir şey yetişmiyordu, ama sorun değildi; çamur kendi zarif tarzında düzenlenmişti. Sonuç olarak, bu cehennem oldukça hoştu. Ve sessizlik olmasaydı, kendini yukarıda olduğunu düşünürdü.

Bunun nedeni lisans öğrencilerinin yokluğu olduğunu düşündü. Üniversiteyi canlandıran, beceriksiz telaşları ve kendilerine özgü tavırlarıyla lisans öğrencileriydi.

önem ve yeni kazanılan özgürlük. Lisans öğrencileri taze kanlardı. Sorular soruyorlardı. Fikirler getiriyorlardı ve fikir üretemediklerinde en azından sorunlar getiriyorlardı. Onların sohbetleri olmadan kampüs korkutucu bir şekilde sessizdi. Ama bu bile Alice'i olması gerektiği gibi korkutamadı. Zihninde çok uzun süredir çok gürültülüydü. Sessizliği seviyordu.

"Haklı olabilirsin," dedi Peter. "Ne?"

"Bu ilerici bir şey olabilir," diye kabul etti. "Belki de ileriye gitmenin tek yolu budur."

Alice onun gördüklerini gördü. Diğer kampüslerden farklı olarak, burada çapraz çapraz yollar ve kestirmeler yoktu. Tek bir yol vardı ve Alice bu yolun nereye çıktığını takip etmeye çalıştığında, kampüsün çoğunun görüşünde bulanıklaştığını fark etti; kampüsün varlığı inkar edilemezdi, ancak arka plana itilmişti. Ayrıntılı olarak görebildiği tek şey, tam önlerinde bulunan, birkaç katlı, yanları sütunlarla çevrili ve tepesi kubbe şeklinde olan yuvarlak bir binaydı. Pencereler yoktu, sadece kaideler vardı ve her birinin üzerinde cüppeli, bilge bir havası olan heykeller duruyordu.

Geri dönüp gidip gelemezsiniz, dedi Hell onlara. Bu sırayı atlayamazsınız. Sadece sırayla ilerleyebilirsiniz. İlk Mahkeme, sonra diğerleri.

"O halde yolumuz belli," dedi Alice. "Sırayla gideceğiz."

Böylece binaya doğru yürüdüler ve Birinci Mahkeme'nin, Superbia'nın, Gurur Mahkemesi'nin ağır kapılarını açtılar.

GURUR, BİR KÜTÜPHANEYDI.

Aslında Gurur, Alice'in bir kütüphanede sevdiği her şeye sahipti. Gurur soluktu mermer fayanslar ve cilalı ahşap raflar; yüksek tavanlar ve eğimli duvarlar; belirsiz dini imgelerin yer aldığı güzel vitray desenleri; geniş sırtlı deri okuma koltukları. Pride, deri ciltli kitapları dayanıksız plastik raflar veya Erector set metal raflar yerine ağır ahşap kutulara yerleştirmişti. En iyi kütüphaneler en iyi kiliseler gibiydi: eski ve küflü, sanayi öncesi.

Herkes, kütüphane ne kadar güzelse, içinde yapılan işin de o kadar iyi olduğunu bilirdi. Güzel kütüphaneler bağışçılar, destek, zaman ve en iyi koleksiyonları biriktirmek için kaynaklar. Daha da önemlisi, güzel kütüphaneler sizi belirli bir zihin yapısına sokar. Rad Cam'de veya sıradan bir depoda aynı arşivleri açsanız bile, Rad Cam'de daha iyi iş çıkarırsınız. Atmosfer önemliydi. Kütüphanenin sizden beklediği düşünür haline gelirdiniz. Güzel kütüphaneler fısıldardı: Buradan geçen herkes çok önemlidir, siz de öyle.

Böyle bir yer varsa, cehennem ne kadar kötü olabilir ki? diye merak etti Alice. Kapılar açıldığında, her yöne uzanan raflar ve kollarında el yazmalarıyla koşuşturan araştırmacılar karşımıza çıktı. Çığlık, tıslama ya da deri yüzme sesleri yoktu. Kitaplar normal görünüyordu, normal kokuyordu; hatta İngilizce yazılmış, ölümle açıkça ilgisi olmayan konularda normal başlıkları vardı. Hava tüm üniversite kütüphanelerinde olduğu gibi biraz fazla soğuktu, ama bunun dışında oldukça rahattı. Hatta yeşil, yumuşak ışıklı bankacı lambaları bile vardı.

Alice'in beyninde her zaman memnuniyet uyandıran türden bir şeydi. Bir an için, cehennemin bir halüsinasyon olduğunu, kitap raflarının arasında uyuyakaldığını ve şimdi başladığı yere geri döndüğünü düşünerek korkuya kapıldı. Ama sonra, gölgelerin rafların içinden geçip gittiğini gördü; vücutları ancak bir kitabı alıp sayfalarını çevirmek için uzandıklarında katılaşıyordu.

"Beklediğimden daha güzel." Peter etrafına bakındı. "Artık ölümden biraz daha az korkuyorum."

"Ah!"

Sert bir şey Alice'in kalçasına çarptı. Alice geri çekildi. Ona çarpan Gölge, kollarında büyük bir kitap yığınıyla hızla yanından geçti.

Alice kalçasını ovuşturdu. "Affedersin."

Shade sabırsız bir homurtu ile ona cevap verdi ve uzaklaştı.

Alice, buradaki Gölgelerin sandığı kadar mutlu olmadıklarını fark etti. Aslında, oldukça düşmanca davranıyorlardı. İçeri doğru ilerledikçe, burayı saran gergin ve telaşlı bir enerji hissetmeye başladı, tıpkı sınav döneminde üniversite
Bu tür bir ruh hali bulaşıcıydı. Alice'in tüyleri diken diken oldu. Rafların etrafında öfkeli mırıldanmalar ve kitapların masalara çarpma seslerinden oluşan bir senfoni duydu. Biri hapşırdı ve yarım düzine ses "*Şşş!*" dedi.

Birkaç sıra ileride, Shade, büyüteçle büyük, sararmış bir el yazmasının üzerinde eğilmiş duruyordu. Oldukça zararsız görünüyordu,
yani bir arşivci gibi görünüyordu. Alice cesaretini toplayıp ona "Neler oluyor?" diye sordu.

Adam ona gözlerini kırpıştırarak baktı. "Ne demek

istiyorsun?" "Herkes neyi araştırıyor?"

"Oh." Yüzünde bir rahatsızlık belirdi. "Yeni mi öldün?" "Aslında,

biz..." Alice başladı, ama Peter onu kesintiye uğrattı.

"Evet," dedi. "Buraya yeni geldik ve çok kafamız karışık. Ne okuyorsunuz?"

Shade, arkasındaki duvardaki pirinç plaketi işaret etti. Plakette büyük serif yazı tipiyle "*İYİYİ TANIMLAYIN*" yazıyordu.

"Anlamıyorum," dedi Peter.

"Aynen dediği gibi." Gölge sabırsızca elini salladı. "Anla, sözlü savunma yap, onlar da seni geçerler."

"Ama *neyi* çözücü?"

"Hukuk, bak." Peter masadan basılı bir kağıt aldı. Alice onun omzunun üzerinden kağıda baktı. Kağıdın başlığı "Önerilen Okumalar"dı ve altında bir yazar listesi vardı. *Immanuel Kant. Jeremy Bentham. Herbert Spencer.* "Oh, bak. Nietzsche."

Alice onu görmezden geldi. "Geçmek ne demek?" diye Shade'e sordu. "Kim geçiriyor? Ne kadar sürüyor?"

"Tanrım," dedi Gölge. "Ben sana öğretmen mi

benziyorum?" "Ama bana söyleyemez misin..."

Shade ona sırtını döndü ve yüzünü kararlı bir şekilde büyüteçine dayadı.

"Biraz yürüyelim," dedi Peter, Alice'i nazikçe çekerek. "Kat planı ya da kütüphaneci tanrısı var mı bakalım."

Rafların oluşturduğu labirentte, sinirli Gölgeler'den kaçarak dolaştılar, ta ki ana lobiye benzeyen bir alana ulaşana kadar.

Yığınlar dairesel bir çalışma alanından radyal olarak uzanıyordu ve tavan açıldığında büyük bir merkezi merdiven ortaya çıktı. Yukarı baktılar. Merdiven uzayıp gidiyordu ve her katta derin düşüncelere dalmış çeşitli pozlarda büyük bronz heykellerle süslenmişti. Kütüphane dışarıdan sınırlı görünüyordu — Alice Kulenin çatısını gördüğünden emindi, ama içeriden bakıldığında göz alabildiğince uzanıyordu, katlar gittikçe küçülen bir merkeze doğru spiral şeklinde uzanıyordu ve Gölgeler her yerde yoğun bir şekilde hareket ediyordu.

Tüm iyi akademisyenler gibi Alice de bazen sonsuz bir kütüphane, içinde sonsuza kadar kaybolabileceğiniz bir Borgian Babil Kütüphanesi hayal ederdi. Ama

bu manzara şimdi ona panik hissi veriyordu. Çok genişti. Ve *zamanları* yoktu. Profesör Grimes kararlı bir şekilde hareket ediyordu, duvardaki Gölge öyle söylemişti. O, geçmeye kararlıydı ve Grimes bir şeye karar verdiğinde, duvarlar yokmuş gibi davranırdı. O reenkarne olmadan ona ulaşmak zorundaydılar; oyalanamazlardı.

"Hay aksi." Peter de aynı şekilde çaresiz görünüyordu. "Ayrılıp tek tek aramalı mıyız?"

"Bu sonsuza kadar sürebilir."

"Ama belki bir düzen vardır," dedi Peter. "Kronolojik olabilir, daha yeni gelenler en altta olabilir."

"Bekle." Alice şakaklarını ovuşturdu. "Bana düşünmem için bir saniye ver."

Gurur, *kibir*, arrogan. *Hubris*, tanrılara karşı gelme; *māna*, şişirilmiş zihin. Hiçbir gezginin anlatımında

üniversite kütüphanesi, bu yüzden ilk ilkelere, felsefi temellere geri dönmek zorunda kaldı. Zihninde yer alan metinleri, görüntüleri, incelemeleri karıştırdı. İkarus, gökyüzünden hızla düşüyordu; Arachne, uzuvları sekize bölünüyordu. Gurur neydi? Augustine için, ilk günah; Papa Gregory için, tüm kötülüklerin kökü. Platon için, İlk Mahkeme, timokratik ruha sahip olanları cezalandırıyordu...
adaleti, onuru ve güzelliği sevdiğini iddia eden, ancak bunları gerçekleştirmek için gerekli fedakarlıkları yapmaktansa, bunların görünüşünü korumaya daha fazla önem veren ruh. Konfüçyüs'e göre, Gurur Mahkemesi, şeylerin isimlerini kovalayan ama doğalarını kovalamayan *xiaorenleri*, yani küçük adamları barındırıyordu. İsim ile şey arasındaki uyumsuzluk — evet, işte buydu, tüm bu teorilerin ortak noktası. Peki tüm bunların iyiliği tanımlamakla ne ilgisi vardı? Ve iyiliği tanımlamak nasıl yapılabilirdi? Eğer bunu çözebilseydi, o zaman...
Profesör Grimes'ın izinden gitmek, çünkü o bu sorunu bir anda çözerdi.

Ama düşünmek ona çok zor geliyordu. Bildiklerini sıralamak için elinden geleni yapsa da düşünceleri sürekli kafasından uçup gidiyordu. Kütüphane artık eskisi kadar kutsal görünmüyordu. Kafasını gürültüler dolduruyordu: tartışmalar, fısıltılar, tırmalamalar, öksürükler, nefes alıp verme sesleri, kalemlerin tırmalama sesleri
kalemlerin tıklamaları... Hiçbiri normal ses seviyesinin üzerinde değildi, ama hepsi o kadar *belirgindi ki*, dikkatini dağıtacak kadar rahatsız ediciydi. Ve yanındaki rafta biri inlemeye devam ediyordu, dayanılmaz bir ses, gittikçe daha da yüksek oluyordu.

Rafın etrafında döndü. "Tanrı aşkına!"

Zayıf ve uzun bacaklı, yere çömelmiş, dizlerini göğsüne çekmiş ve ileri geri sallanan genç bir adamın gölgesiydi.

dizlerini göğsüne çekmiş, ileri geri sallanıyordu. Hukuk öğrencisi gibi görünüyordu, ama Alice nedenini bilmiyordu; sadece öyle hissediyordu. Çenesindeki bir şeyden dolayı. Etrafına kitaplar dağılmıştı ve halıya dökülmüş mürekkep lekeleri vardı. Alice ve Peter'ı görünce, daha da yüksek sesle ağlamaya başladı. "Beni geçmeyecekler. On yedi kez, on yedi kez ve hala beni geçmiyorlar, ben tam bir aptalım..."

"Oh, hayır, hayır." Alice, sert çıkıştığı için üzgündü. Bu tür manzaralara aşinaydı ve normalde üniversite kütüphanesinde insanlar sinir krizi geçirdiğinde, onlara yumuşak, sakinleştirici bir sesle konuşur, masadaki tüm keskin nesneleri elinden alır ve onlara bisküvi ve şekerleme için gönderirdi.
"Sen aptal değilsin."

"Ama her şeyi yaptım," diye hıçkırdı Gölge. "Önerilen tüm metinleri okudum. *Russell'ı* okudum, Tanrı aşkına." Avucunu

"*Cumhuriyet*'teki rejimi bile uyguladım. Matematik çalıştım—oh!"

Yan tarafa yığıldı ve masanın ayağına çarptı, bu da bir yığın notun yere dökülmesine neden oldu. Bunun üzerine, keskin bir ses çıkardı ve ellerinin ve dizlerinin üzerine yuvarlandı. "Şimdi de notlarım dağınık oldu."

Peter, notları toplamasına yardım etmek için diz çöktü. "Al..."

Genç Shade notları göğsüne sıkıca bastırdı. "Renk kodlu notlar," diye haykırdı. "*Onların* umurunda değil tabii."

"Werner, lütfen." İkinci bir Shade, daha kısa ve daha yaşlı görünen bir adam, koridordan onlara doğru aceleyle geldi. Ellerini Werner'ın
koltuk altlarına koydu ve homurdanarak onu ayağa kaldırdı. "Bunu konuşmuştuk. Rafların arasında sinir krizi geçiremezsin."

"Yine beni hayal kırıklığına uğrattılar," diye ağladı Werner. "Benden nefret ediyorlar."

"Evet, biliyorum." Yaşlı Shade onun yanaklarını okşadı. "Ama lütfen kendine gel. Gürültü şikâyetleri var."

"Asla çıkamayacağım..."

"Ağlama krizleri özel olarak yapılmalıdır, kütüphane kuralları böyle." Yaşlı Shade sırtını sıvazladı. "Sana bir yer ayırttım. Çalışma odası C-
56. Üçüncü kat. Git hadi."

Werner, hâlâ elleriyle ağlayarak, itaatkar bir şekilde merdivenlere doğru sendeledi.

"Aferin." Yaşlı Shade avuçlarını silkeledi, sonra Alice ve Peter'a döndü. "Çok üzgünüm, bir daha olmayacak... Hey, siz yeni gelmişsiniz!
mi geldiniz?"

"Evet, öyle," dedi Alice.

"Çifte intihar," diye ekledi Peter. Alice bunu oldukça dramatik buldu ama itiraz etmedi.

"Görünüşün gerçekten çok iyi!" Gölge, elinin tersiyle Peter'ın omzuna dokundu. "Yakanın dikişleri. İnanılmaz. Nasıl başardın?"

"Şey," dedi Peter. "Gerçekten deniyorum?"

"Oldukça muhteşem! Buradaki tembelliği inanamazsın. Çoğu yeni gelenler yüzleriyle bile uğraşmazlar." Gölge
ellerini dua eder gibi birleştirerek derin bir reverans yaptı. "George Edward Moore. Hizmetinizdeyim."

O, Alice'in şimdiye kadar gördüğü en insanımsı Gölge'ydi, yani başının üstündeki gri saç tutamlarından, deri ayakkabılarının yıpranmış uçlarına kadar her yeri zengin detaylara sahip ve sağlamdı. Ömür boyu pipo içenlerin hafifçe eğri gülümsemesi vardı ve evet, işte oradaydı,
sol elinde pipo sallıyordu. Pipo ile onlara doğru el salladı. "Sizler ...?"

"Peter Murdoch." İkisi aynı anda cevap verdi. "Alice Law."

"Nerede okudun, Peter Murdoch?"

"Oh, ben... biz Cambridge'deyiz," dedi Peter. "Bölüm..."

"Ah, Cambridge!" Moore, Peter'ın elini tuttu ve kuvvetlice sıktı.
Alice'i görmezden geldi. "Cambridge'li bir adam! Ne harika bir haber. Ben de Trinity'deydim. Gelin, gelin. Size turu gezdireyim."

Merdivene doğru yola çıktı. Alice, Peter'a baktı, Peter ise "*Neden olmasın?"* der gibi omuz silkti.

Daha iyi bir seçenek yoktu ve Moore açıkça tehlikeli görünmüyordu — her halükarda Alice, George Edward Moore adını taşıyan şeytani bir varlık bilmiyordu — bu yüzden onunla birlikte yürümeye başladılar. Moore dönerek, birinci kata doğru cömertçe eliyle işaret etti.

"Şimdi, katlar çalışma alanları ve kitap rafları arasında değişiyor. Kitap rafları, yüzyıllara göre kronolojik olarak artan sırada, ardından disiplinlere göre alfabetik olarak düzenlenmiştir. Biraz karmaşık ama, MÖ 6. yüzyıldan başlayıp yukarı doğru ilerlemenizi tavsiye ederim." Moore, gerçekten de yoğun çalışma masaları ve sonsuz çalışma odası koridorlarından oluşan birinci katı gözden geçirerek bir süre durakladı. “Yeni vefat etmiş biri olarak ilk başta şok olacaksınız, ama burada tuvalet veya mutfak yok. Kimsenin uyumasına veya yemek yemesine gerek yok. Tam zamanlı olarak çalışmalarına odaklanmak için özgürler.”

"İyiyi tanımlamak," diye ekledi Peter.

"Çok doğru. Plakalar bize bunu söylüyor. Buranın tek kuralı bu: iyinin anlamını bulmak. Birisi beğendiği bir tanım bulduğunda, sözlü savunma için kıyıya gider. Eğer geçerlerse, karşıya geçerler. Eğer başarısız olurlarsa... zavallı Werner'ı gördün." Moore
onlarca çabalayan Gölge'ye başını salladı. "Çoğu yıllardır bu işin peşinde. Şu hallerine bak."

Alice onlara katılma dürtüsü hissetti. Proje çok ilginç geldiği için değil, aslında aşırı belirsiz ve biraz can sıkıcı geldiği için, ama basit, tanımlanmış bir görev verilmesi ve onu gayretle yerine getirmenin verdiği zevk nedeniyle. Tüm o Gölgeler çok çalışkan

ve amaçlı görünüyordu, bu da bir şekilde erdemli bir şey gibi geliyordu. Araştırma yapmak her zaman iyidir. Aristoteles'in dediği gibi, tam mutluluk bir tür araştırmadır.

"Ama bu o kadar da zor görünmüyor," dedi Peter.

"Sen öyle düşünüyorsun."

"Ama bu sanki... bilirsin, iyi şeyler gibi değil mi?"

"Ah," dedi Moore. "Ama bu bir totoloji."

"O zaman mutluluk," dedi Peter. "Ve adalet. Ve nezaket, ve..." "Şu anda sadece eşanlamlılar söylüyorsun."

"Ama elbette hepsi iyiliğin bir parçasıdır..."

"Oh, yani tam bir liste mi var? Peki listenize başka neler giriyor? Listenizdeki tüm erdemlerin ortak özelliği nedir? Listenizin kapsamlı ve kesin olarak tanımlanmış bir versiyonunu bana verebilir misiniz?"

Peter durakladı. "Anlıyorum."

"Düşündüğünüzden daha zor." Moore gülümsedi. "Herkes cevabı zaten bildiğini düşünerek gelir ve literatüre başvurmadan önce birçok kez başarısız olur. Ve şimdi gerçekten ciddi vakalar, hiç ilerleme kaydetmezler ve sonunda bronzlaşırlar..."

"Bronzlaşmak mı?" diye tekrarladı Peter.

"Korkunç bir rahatsızlık. Ayaklarından başlar, sonra hareket edemezsin ve olduğun yerde kalırsın. Böyle bir durumda onları kaidelere taşırız. Bak, Newton orada."

Alice bir kaideye yaslanmıştı; geri çekildi. "Bu heykeller *insanlar mı*?"

"Evet, hepsi." Moore, *Galileo* yazan kaideye parmak eklemleriyle vurdu. İkinci kata doğru devam etti. "Uyanıyorlar, ama ne kadar süre sonra, kim bilir. Aramızda kalsın, bence orada olmayı seviyorlar - işlerinden uzaklaşıyorlar ve herkes onlara hayranlık duyuyor."

"Peki seni bu mahkemeye getiren nedir?" diye sordu Alice. "Yani, herkes neden burada?"

"Sormayın! Sormamanız gerekir, öğrenmeniz gereken ilk kural budur. Bu çok kaba bir davranış olarak kabul edilir." Moore sesini komplo teorisi fısıldamasına indirgedi. "Tabii ki söylentiler yayılır. İnsanlar dikkati dağılır ve herkesin görebileceği yerlere notlarını bırakırlar." Parmakla işaret etti. "Örneğin, şuradaki adam — herkese Oxford'da ders verdiğini söyledi, ama aslında *Oxford Brookes*'ta öğretmiş."

"Bu, Pride'a girmek için yeterli mi?"

"Oh, evet. Buraya gelenlerin türünü inanamazsın." Moore yürürken işaret etmeye devam etti. "Şuradaki adam, kendi çalışmalarını kaynak göstermeyen başvuruları reddediyordu.

"Şu adam Goethe hakkında seksen iki sunum yaptı.

"O kişi, Dartmouth'un Ivy League'de olduğunu insanlara hatırlatmayı sever.

"Ve şurada — yaratıcı yazarlık öğrencileri." Bu,
sekiz Shade'in bulunduğu bir çalışma odasına atıfta bulunularak söylendi, hepsi sessizce birbirlerine kızgın bakışlar atıyorlardı. "Nedense hep gruplar halinde geliyorlar. Nedenini anlayamıyorum."

Başka bir çalışma odasının önünden geçtiler, orada bir Gölge diğerine çok yüksek sesle konuşuyordu, "... tabii ki, hepsi çok *Derridacı*, bu da beni rahatsız ediyor çünkü Derrida *dışkıya* takıntılı. Derrida'yı bir konferansta konuşurken gördüğümü biliyor muydun? Herkesin tek konuştuğu şey, onun LSD ile kafayı bulup duvarlara *dışkı* sürdüğüydü."

"Kıta Avrupalı filozoflar." Moore titredi. "Burada düzinelerce var." Küçük günahların alayı, katları dolaşırken devam etti.
Moore, komşularının ahlaki başarısızlıklarını açıklamaktan büyük zevk alıyor gibiydi, çünkü fısıltıları yine de katlara yayılıyor ve ara sıra sinirli bakışlara neden oluyordu. "Şu, kendi yayınladığı kişisel gelişim kitapları yazan adam.

Kendini komünist olarak tanımlıyor, ama *Das Kapital'i* okumamış. Pi sayısını ezberden okuyarak hava atıyor.

"Soru değil, daha çok yorumdu.

"Birinci şahısla yazılmış makaleleri kabul etmiyor. "Sınav kağıtlarını çok gürültülü bir şekilde çeviriyor.

“Hala insanlara A seviyesi sınavlarından kaç aldıklarını soruyor. “Hala insanlara A seviyesi sınav*larından* kaç aldığını söylüyor.

“Karısına kendisine *Doktor* demesini söyledi. O bir ortaçağ uzmanı, unutma.

"Şimdi, *o* adam Boston'da okula gittiğini söyleyip duruyor ve herkesin ne demek istediğini anlamasını bekliyor. Birkaç yılda bir diğer Shades üyeleri ona karşı birleşip onu kitap raflarının arkasına kilitliyorlar."

Metinlerle dolu bir dizi odadan geçtiler. "Kitap istifçileri," diye açıkladı Moore.

“Neden bir kütüphanede kitap biriktirirsin ki?”

"Onları bulduğunu kanıtlamak için," dedi Moore. "Onları *tanıdığını kanıtlamak* için. Onlara yakın olduğunu kanıtlamak için. Ama onları okumak, bu çok fazla."

Bu noktada Alice, Profesör Grimes'ın yapamayacağına karar vermişti. Gurur cezasına çarptırılmıştı. Aslında, bu dedikoducu küçük adamın Grimes'ı bu sahtekârlar ve düzenbazlarla aynı kefeye koyması onu öfkelendirmişti. Evet, Profesör Grimes bazen çok kaba davranırdı; evet, tüm Kraliyet Akademisi onun arkasından kibirli olduğunu söylerdi; evet, o, alışkanlık olarak lisans öğrencilerini gözyaşlarına boğardı. Ama kendi nesillerinin tüm büyük düşünürleri biraz huysuz değil miydi? Ve o bu huysuzluğunu hak etmemiş miydi? Aristoteles'in uygun ve uygunsuz gurur arasında ayrım yaptığını hatırladı. Değerli bir adam, gerçekten başarmış olduğu sürece, başarılarıyla haklı olarak övünebilirdi. Profesör Grimes, yüksek konumuna yakışır şekilde davrandığı için suçlanabilirdi ve Alice bunun ahlaki olarak
Kendini Marksist olarak tanımlamak kadar korkunç bir şey.

Her neyse, Profesör Grimes gösteriş yapmaktan nefret ediyordu. Bunu biliyordu çünkü bir zamanlar kendisi de rekabetin heyecanına kapılmıştı. İlk konferansında — Oxford ve Londra'dan gelen öğrencilerle baş döndürücü bir kokteyl gecesinin ardından
, hepsi de burslarının miktarını, araştırma bütçelerini, kimin ne zaman nerede yayın yaptığını karşılaştırırken, otel lobisinde Profesör Grimes'ın yanına gitmiş ve üstünlük sarhoşluğuyla, "İmparatorluk'ta proseminarları olmadığını mı düşünüyorsun?" diye bağırmıştı.
İmparatorluk'ta *pro-seminer* olmadığını inanabiliyor musun?" diye bağırmıştı. Profesörün güleceğini, bu küçümsemeyi paylaşabileceklerini düşünmüştü. Ama profesör ona çok sert bir küçümsemeyle bakmıştı. "Aptalca oyunlar oynama, Law."

Peter oradaydı; kıkırdadı. Alice ise utançtan kızarmış yüzle geceyi geçirdi.

Bu, öğrenmeye değer bir dersti. O, bu hatayı bir daha tekrarlamadı. Övünecek önemli bir şeyi olmayanlar, en yüksek sesle övünürlerdi. Sessiz kal ve gevezelik eden kalabalığı görmezden gel — bu, gurur duyacak gerçek bir şeyin olduğunun kanıtıydı.

Peter ile konuşabilmek için geri çekildi. Moore fark etmedi. Psikanalistlerle ilgili öfke dolu bir konuşma yapıyordu ve kolları o kadar şiddetli bir şekilde sallanıyordu ki, Alice ve Peter onun hızına ayak uydurmuş olsalardı, yüzlerine vurmuş olabilirdi.

"O burada değil," diye mırıldandı. "Gidelim."

"Neden bahsediyorsun?"

"Zaman kaybı." Sinirlenmesi aciliyete dönüştü. Burada geçirdiği her
burada geçirdiği her dakika, Profesör Grimes'ın cehenneme bir adım daha yaklaşması anlamına geliyordu. "Moore, yıllardır Cambridge'den gelen ilk kişiler olduğumuzu söyledi, yani onunla tanışmış olmalı..."

"Belki de yolları kesişmemiştir."

"O zaman onu bırakıp kendi başımıza arayalım. O bir palyaço..." "O kadar da kötü değil."

"O küçük bir dedikoducu!"

"Bize her şeyi açıklayan ilk Gölge o," dedi Peter. "Cehennemin nasıl işlediğini bilmiyoruz, Law. Başka ipucumuz yok."

"Aha!" İleride Moore dönüp coşkuyla el salladı. Bir kapıyı işaret etti. "İşte geldik. Ofisim. İçeri gelin."

ALICE, MOORE'UN OFİSİ GİBİ OFİSLERİ daha önce birçok kez görmüştü. Bunlar, çöküşün birikimiyle oluşmuş ofislerdi; bölüm başkanıyla arkadaş olmakla kadroya girmenin yeterli olduğu zamanlarda kadroya girmiş ve üniversite onları kovacak kadar yaşlanana kadar ofislerini bir kulüp evi gibi kullanan adamların ofisleriydi. Büyük, dağınık bir masa; dolgun koltuklar; porselen çay takımları; Asya ve Afrika seyahatlerinden hatıralar – Moore'un yeraltında bir Türk halısı bulduğu yer neresiydi, Alice'in hiçbir fikri yoktu. Kitaplar raflardan taşmış, yere ve masaya yığınlar halinde dağılmıştı. Bunların arasında, fark etti, yukarıda bahsedilen
Meditasyonlar. Her duvara çerçeveli diplomalar asılıydı — Alice bunların nereden geldiğini bilmiyordu, çünkü cehennemde diploma veren akredite kuruluşun varlığından haberi yoktu.

"Lütfen, lütfen." Moore onları içeri davet etti. "Benim küçük sığınağım. Rahat olun."

Alice ve Peter kanepeye dikkatlice oturdular, Moore ise masasının etrafında telaşla dolaşarak "Misafirim olacağını bilseydim..." ve "Dağınıklık için özür dilerim." gibi şeyler mırıldanıyordu.

"İşte oldu!" Arkasını döndü ve onlara bir tütün kutusu uzattı. "Sigara?"

İkisi de başlarını salladılar. Moore omuz silkti, piposunu doldurdu, yakıp büyük bir zevkle içti. Nefesini verdi. Yoğun duman yüzlerine doğru süzüldü. Peter gözlerini kırpıştırarak, gözleri yaşararak bu dumanı tahammül etti. Alice öksürdü.

"Öyleyse!" Moore onların karşısına oturdu ve ayaklarını osmanlıya uzattı. "Cambridge'li bir adam. Hangi üniversiteden, sorabilir miyim?"

Alice, "St. John's" diyen Peter'a sert bir bakış attı.

"John's'tan bir çocuk!" Moore ellerini çırptı. "Aferin! Çok eğleneceğiz."

"Affedersiniz," dedi Alice.

Moore onu görmezden geldi. "En son gelen önemli kişi Durham'lı bir adamdı," diye Peter'a bilgi verdi. "Evet, benim de standartlarım var, ama yıllarca yalnızlık yaşadıktan sonra, *Durham'da bir şans verebiliriz diye* düşündüm. Ama o çok sıkıcı biriydi. Paleontologdu. Ammonit bulmak için yerleri süpürmeyi bırakmıyordu. Şu anda beşinci katta bir yerde, iyiliğin doğalcıl teorisini geliştiriyor."

"Affedersiniz," dedi Alice, daha güçlü bir sesle.

Bu sefer Moore durakladı, ama sanki ısrarcı bir sivrisinekmiş gibi ona ters ters baktı. "Evet?"

"Lütfen anlamama yardım et," dedi Alice. Peter ayrılmak istemiyorsa, o zaman tüm cevapları öğrenmek için onu sıkıştıracaktı. "Bizi burada tutan şey tam olarak nedir?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Diyelim ki kapıdan çıkıp gidelim," dedi Alice. "İkinci Mahkeme'ye, yani Arzu'ya. Bizi ne durduracak?"

"Hiçbir şey." Sanki Alice aptalmış gibi ona göz kırptı. "İstediğin yere gidebilirsin, ama neden gidesin ki? Geçene kadar burada kalmak zorundasın. Gurur'u geçmeden Arzu'ya geçemezsin."

"Doğru," dedi Alice. "Peki *onlar* kim?"

"Tabii ki tanrılar. Niutou ve Mamian. Öküz Kafalı ve At Yüzlü, karmayı dengeleyenler, Yama Lordunun sağ ve sol eli.
Sadece." Moore, bir okul çocuğu kutsal kitabı ezberden okur gibi tüm bunları sıraladı. "Fazla konuşmazlar, ama kalbinizi bir anda anlayabilirler. İstediğiniz kadar yalvarabilirsiniz, ama transkriptinizde eksik notlar varsa, onlar bunu her zaman bilir. Transkriptinizde gurur yazıyorsa, o zaman gururu geçmelisiniz. Gurur" dersini geçmelisin.

"Pardon, transkript mi?"

"Transkriptin yok mu?" Alice tereddüt
etti.

"Şey..." Peter ceplerini yoklayarak gösterdi. "Yanlış yere koymuş olmalıyım ..."

"Oh, merak etme." Moore elini salladı. "Zamanla ortaya çıkarlar. Kaybolmaları imkansız." Masasının üzerinde yüzüstü duran bir kağıt parçasına başını salladı. "Her neyse, ilerledikçe transkriptinde notlar alırsın. Transkriptte başlıca günahların listelenir ve sonra

sırayla geçmen gerekir. Gururu geçersen Şehvet'e girersin, Şehvet'i geçersen Açgözlülük'e girersin..."

"Peki ya Pride'da bitirirsek?" Alice ısrar etti. "Desire'da ya da Greed'de suçlu bulunmazsak? İyi olanı tanımlayalım, bu ne anlama gelirse gelsin. O zaman Niutou ve Mamian ne yapacak?"

"Ah. Evet." Moore geriye yaslandı. "Şey, sözde bir gemiyle seni almaya gelirler. Lobideki o büyük kapılar kumlara açılır, biliyorsun. Kumları geçince nehir var. Sözde ufukta büyük altın bir gemi görürsün.
Sözde karanlık sularda süzülür ve kıyıya bir iskele uzatır. Orada seni bekliyor olacaklar. Gemiye binmene yardım edecekler."

"Sonra ne olacak?"

"Ve sonra sana, Leydi Meng Po'nun kendi elleriyle hazırladığı Lethe'nin taslağını sunarlar." Moore'un gözleri uzaklara daldı. Yüzündeki çarpık gülümseme kayboldu. "Tadı karahindiba ve şafak vakti çiğ damlaları gibiymiş. İçersin. Anıların ruhundan silinir, şömine rafındaki toz gibi. Eskiden olduğu gibi, sadece yıldız tozusun. Taze. Temiz. Ve sonra Lord Yama'nın sarayına götürülürsün, Kapı'dan geçmek için...
Reenkarnasyon, o kırmızı ölümlü odaya geri dönmek, tozların arasında dalgalanmak. Öyle diyorlar."

Aralarında sessizlik oldu.

Moore piposunu emdi, hiçbir şeye bakmadan gözlerini kırpıştırdı. O anda biraz saydam görünüyordu. Alice, boynundan diplomaları görebiliyordu.

"Yani bunu hiç görmedin mi?" Alice, Moore'un sözlerine inanıp inanmamakta kararsızdı.

"Ne? Oh, hayır." Moore kıpırdadı. "Etik, korkunç derecede karmaşık bir konudur. Ustalaşmak imkansızdır. Hayır, buradaki yıllarım boyunca hiç kimse Lethe'yi geçmeye davet edilmedi.
Ben bile..." Moore durakladı, yüzünü buruşturdu. Pipo bir nefes daha çekti. "Her halükarda çok zor."

"O zaman birçok kez denedin mi?" Peter şefkatle sordu. "Oh, hayır, uğraşmıyorum."

" Neden?"

"Neden mi, klasik bir ikilem." Moore ellerini açtı. "Yönetim araştırmaya müdahale ediyor. Fark etmediysen, ben burada biraz dekan gibiyim.
. Buradaki Gölgeler *çok* kötü davranıyorlar. Metinleri istifliyorlar. Birbirlerinin notlarını çalıyorlar. Rafların arasında ağlıyorlar—yani, burada her gün krizlerin sayısı inanılmaz. Birinin onları hizaya getirmesi gerekiyor."

"Ve bu işi kendin mi kabul ettin?"

"Memnuniyetle."

"Ama o zaman asla buradan ayrılamazsın."

"Asalet yükümlülüğü," dedi Moore. "Biz Cambridge mezunlarıyız. Örnek olmalıyız."

"Anlıyorum." Peter kaşlarını çattı, ama bu konuyu tartışmanın anlamsız olduğunu düşündüğü belliydi. "Bu çok cömert bir davranış."

Moore gülümsedi. "Yani yardım

edeceksin." "Anlamadım?"

"Çok uzun zaman oldu. Gerçek bir akademisyenin gelmesinden bu yana çok uzun zaman oldu. Bir

Cambridge mezunu. Sen ve ben, burayı gerçekten düzene sokabiliriz." "Ah canım," dedi Peter. "Sanmıyorum ki..."

"Koridorun sonunda boş bir ofis var, seni hemen yerleştireceğiz.

Hiç zaman kaybetmeden, halılarım ve mobilyalarım var. Katları dönüşümlü kullanabiliriz. Ben tek sayıları alırım, çalışma odaları tüm kargaşaların yaşandığı yerler..."

"Bak." Alice bu durumdan bıkmıştı; Moore bir kez daha

"Ama *gid*emezsiniz." Moore ayağa kalktı. Yavaşça nefes verdi ve ağzından çıkan duman, yoğun, mor bir bulut oluşturdu ve kapının önünde oldukça belirgin bir şekilde yoğunlaşıp asılı kaldı. "Gide

"Ama gidemezsiniz." Moore ayağa kalktı. Yavaşça nefes verdi ve ağzından çıkan duman, yoğun, mor bir bulut oluşturdu ve yoğunlaşarak kapının önünde oldukça belirgin bir şekilde asılı kaldı. "Gidecek hiçbir yeriniz yok."

"Peki, dışarı çıkabiliriz," dedi Peter. "Eğer sakıncası yoksa..." "Ama iyiyi tanımlamadınız." Moore'un sesi şarkı söyler gibi

"Geçemedin, devam edemezsin, kurallar böyle." "Bu riski

göze alacağız," dedi Peter.

"Bence bunu yapmamalısınız."

Moore'un piposundan duman çıkmaya devam ediyordu.

Üçü de ayakta durup birbirlerine baktılar. Alice, üniversitedeki pipo içen dost canlısı arkadaşlarının çok azının gerçekten içten içe bu kadar cana yakın olduğunu hatırladı. Davranışları ve gülümsemeleri her zaman biraz çürümüş bir şeyin örtüsüydü. Genellikle eski usul kadın düşmanlığı. İyi günlerinde ırkçılık. Çoğu durumda snobluk. Bazen bunama. Yaşlılar odasında, gözlüklerini bulmana yardım etmeni ve ayrıca tüm o renkli insanların ne hakkında konuştuğunu açıklamayı isteyen pek çok yaşlı adam vardı. Bu durumda, altında yatan şey, oldukça yalnız ve oldukça çılgın görünen, içi boş ve gözleri fal taşı gibi açılmış bir bakıştı.

Duman yoğunlaştı.

"O ofis hakkında," dedi Moore. "Belki de bordo rengi bir tasarım olabilir."

Alice'in aklına çılgın bir fikir geldi. Bu, Peter'ın kitabından çalınan bir sayfaydı — bir mantıkçının sayfası, hem de pedantik bir mantıkçının — ama pedantizm için bir zaman varsa, o da şimdiki zamandı.

"Şöyle yapalım," dedi. "Burada kalmamız gerektiğini bana kanıtlayabilirsen, kalırız. Kanıtlayamazsan, gitmemize izin verirsin. Ama kanıtın geçerli olmalı. Bizi tamamen mantıkla ikna etmelisin."

"Çok kolay," diye homurdandı Moore. "Ben gerçekten mantıklı bir adamım."

"Hepimiz öyleyiz," dedi Alice. "Argümanı iki öncüle ve bir sonuca ayır. A, Gurur Mahkemesi'nden ancak sınavı geçtikten sonra ayrılabilirsin. B, biz sınavı geçemedik. Dolayısıyla, C, ayrılamayız."

"Çok doğru!" Moore zaferle piposunu kaldırdı. "Gördün mü?"

"Ama ben sonucu kabul etmiyorum," dedi Alice. "Bir ve ikinin neden üçe çıktığını anlamıyorum."

"Çünkü cehennemin kuralları böyle," diye homurdandı Moore. "Hepsi bu

kadar!" "Tamam," dedi Alice. "Bakalım, doğru anlamış mıyım. A, sadece Gurur'dan ancak geçtikten sonra ayrılabilirsin. B, biz geçmedik. C, Cehennem'in kurallarına uymak zorundayız. Dolayısıyla, Z, buradan ayrılamayız. Doğru mu?"

"Bu çok açık, canım," diye alay etti Moore. "Mantık bunu gerektiriyor."

"Ama yine de bu sonucu kabul etmiyorum," dedi Alice. "Neden A, B ve C, Z'ye götürüyor?"

"O zaman başka bir öncül daha ekleyin," diye alay etti Moore. "A, B ve C'yi kabul ediyorsanız, Z'yi de kabul etmelisiniz."

"Tamam." Alice derin bir nefes aldı ve hepsini tekrar etti. "A, Pride'ı ancak geçtikten sonra terk edebiliriz. B, biz geçmedik. C,
D, A, B ve C'yi kabul edersek, Z'yi de kabul etmeliyiz, yani geçemeyeceğimizi."

"Aynen öyle!" Moore haykırdı. "Mükemmel bir şekilde ifade ettin!"

"Yine de bunu kabul etmiyorum," dedi Alice. "Sadece anlamıyorum."

"Aptal mısın, kızım?"

"Aptal değilim. Sadece bu üçlü mantık beni ikna etmiyor."

"Ama bu çok basit!" Moore kart destesinin üzerine eğildi, kalemi mürekkebe batırdı ve öfkeyle yazmaya başladı. "Sana açıklayayım. A, sen sadece Geçtikten sonra Pride'ı terk et. B, geçemedin. C, Cehennem'in kurallarına uymalısın. Ve sonra basitçe *başka* bir öncül ekliyorsun, D—" Durdu ve "Hayır, o zaman bir E eklemeliyiz

E'yi eklemeliyiz... ama o aptalların E'nin sonucunu kabul etmelerini sağlamak için, çok basit, F'yi eklemeliyiz..."

Alice, Peter'ın kolunu çekti. "Gidelim."

Moore, onlar masasının önünden parmak uçlarında geçerken neredeyse hiç bakmadı. Kapıya vardıklarında, o J öncülüne gelmişti: "Ve *bu* yeterli olacak, *bu* Biraz ekstra öncül, ihtiyacınız olan tek şey...

"Aferin," dedi Peter, koridorda aceleyle yürürken.

"Oh, bu saçmalık," dedi Alice. "Carroll'ı okumamış olmasına şaşırdım."

"Aslında bu mantık için büyük bir sorun!" Peter ellerini havada çırptı. "Neden herhangi iki öncül, geçerli olsalar bile, sonucu zorunlu kılsın *ki*? Kimsenin iyi bir çözümü yok. Aslında *modus ponens'i kanıtlayamazsın*. Ama *modus ponens* yoksa, o zaman Taş Devri'nde yaşıyor olabiliriz, çünkü *modus ponens* her şeyin temelidir..."

"Sen de mi?" Kız, çocuğun koluna vurdu. "Hadi gel."

Merdivenlerden aşağı koşarak lobide geri döndüler, gıcırdayan ve ıslanan kitap raflarını, titrek çalışma lambalarını, tartışan çalışma gruplarını ve kitap yığınlarının arasında ağlayan Gölgeler'i geçtiler, ta ki bir çift kapı gördüler. Bu, girdikleri kapı değildi, ama bu noktada bunun bir önemi yoktu. Yukarıda, Moore'un ofisinden bir uluma sesi geldi. Aşağıda lobide, tüm Shades aniden onlara doğru işaret ederek heyecanla fısıldadılar. *Geçti*, fısıldadılar, *biri geçtiğini düşünüyor*. meraklı kalabalık ileri atıldı. Zaman yoktu. Alice riske girdi ve itti. Kapılar açıldı ve onlar o korkunç, soğuk yerden çıkıp, dışarıdaki ölülerin bulunduğu huzurlu sessizliğe doğru sendelediler.

Bu sefer nehre karşı duruyorlardı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Lethe. Uçsuz bucaksız, ölçülemez genişlikte bir alan. Kıyıdan görülebilen tek şey, loş ufka doğru uzanan sonsuz karanlıktı. Karşı tarafta ne bekliyorduysa—Kral Yama'nın tahtı, geri dönüş kapıları...
yaşayanlar—görünmez bir yerde. Lethe görsel bir paradokstu, aynı anda iki şeydi. İlk bakışta, gözler odaklanmamışken, sular durgun ve sessizdi, sürekli batan güneşin parıltılarını yansıtan camsı bir obsidiyen yüzeydi. Ama sonra daha yakından bakıldığında, Lethe çalkantılı bir girdap haline geldi, yönü olmayan akıntılarda tüm girdaplar ve girdaplar, ve ne kadar uzun bakılırsa
, yüzeyin altında çalkalanan dalgaların kemiklere işleyen gürültüsü kulaklarda yankılanıyordu.

Alice büyülenmiş bir şekilde yaklaştı. Çocukken beyazın tüm renklerin bir araya geldiği renk olduğunu öğrenmişti ve bunu son derece adaletsiz bulmuştu; her yerde gökkuşağı görebilirdi, ama bunun yerine, zayıf ölümlü gözleriyle sadece düz bir ışık görüyordu. Lethe bu ilkenin tersi gibi görünüyordu. Her yer karanlıktı. Ama gözlerinizi herhangi bir noktaya sabitlediğiniz anda, obsidiyen tabakaları gibi görünen şeyleri görene kadar, belirsizlik ortadan kalkmaya başladı.
aslında renk dalgalarıydı ve bu renk dalgaları anıları oluşturuyordu. Gözlerini kısarsan sadece parçaları yakalayabilirdin. Burada solmuş bir oyuncak ayı; orada dökülen bir kırmızı şarap akışı; ve orada halkalı, buruşuk, uzanan bir el ... tüm parçalar daha zengin anıları, belirli ayrıntıları, tüm
insan deneyiminin kalıntıları, sonsuz bir akıntıya dönüşerek yoğunlaşıyordu.

Oh, büyük Lethe. Cehennem *her zaman* bir nehre bağlıydı. Tüm kaynaklar bunu doğruluyordu, dönem, coğrafya veya din ne olursa olsun. Ona Lethe demek zorunda değildin. Ona Apanohuaya veya Vaitanya diyebilirdin. Ona Meng Po nehri diyebilirdin. Neti'nin alanı. Ama nehrin varlığını inkar edemezdin, dünyalar arasındaki sınırları çizen, koparan
Bu hayat ile ondan sonra gelen her şey arasındaki bağ. Bu tarafta, ceza mahkemeleri. Diğer tarafta, Lord Yama'nın egemenliği ve ruhların yaşayanların dünyasına geri döndükleri vaat edilen altın daire. Bu dünyada

Bu dünyada birçok güç nehri vardı — ölüm nehirleri ve aşk nehirleri; ölümsüzlük verebilen nehirler ve onu elinden alabilen nehirler. Bazıları günahları yıkardı; bazıları ise sadece suçluluk duygusunu yıkardı. Ama sadece Lethe hafızayı yıkardı.

Batı Tartarologlar, etimolojisi nedeniyle *Lethe* adını tercih ettiler. *Lethe* Yunanca *lēthē* (λήθη) kelimesinden gelir ve "unutkanlık", "unutma" anlamına gelir.

Lethe ayrıca Yunanca *alētheia* (ἀλήθεια) ile de bağlantılıdır ve "Gerçek." Gerçeğin unutkanlıkla ne ilgisi vardı, Alice emin değildi. Bazı görüşlere göre, tüm anıları silmek, en temel gerçeği, ruhun sonsuz olan, tarif edilemez bir unsurunu ortaya çıkarmak için bir yoldu. Diğer görüşlere göre ise, nedensellik tersine dönmüştü. Gerçek, unutkanlığı ve dolayısıyla reenkarnasyonu hak etmek için gerekli bir koşuldur. Kişi ancak kendisi hakkındaki gerçeği kabul ettiğinde, geçmiş yaşamlarının yükünü silip yeni bir başlangıç yapabilir.

Hakim teoriler, Lethe'nin hafıza güçlerini Herakleitos'un akış teorisiyle ilişkilendiriyordu. Herakleitos çoğu açıdan tam bir ahmaktı ve "Her şey kendi zıttıdır" ve "Evrendeki her şey sonsuza dek yaşayan bir ateşin tezahürüdür" gibi tuhaf açıklamalarıyla ünlüydü.

Buna rağmen, Herakleitos, aynı nehre iki kez giremeyeceğimizi, çünkü nehrin aynı nehir olmayacağını ve bizim de aynı kişi olmayacağımızı derin bir gözlemle ortaya koymuştu. Lethe, unutmayı yeniden doğuşla eşdeğer tutuyordu. Kişinin ruhunun sürekliliği, anılarının kalıcılığıyla ayrılmaz bir şekilde bağlantılıydı hatıraların kalıcılığıyla sıkı sıkıya bağlıydı. Hatıralar yok olduğunda, yeni bir ruh doğardı. Lethe unutmaktı, ölüm değişimdi.

"Diyelim ki bu başka bir yol." Peter defterini karıştırırken yüksek sesle düşünüyordu. "Mahkemelerin etrafında, demek istiyorum. Jesse Hagen'ın bu teorileri vardı... Hagen'ı okudunuz mu bilmiyorum, tek kopyasını ben aldım. Ama su üzerinden seyahat edersek çok daha hızlı ilerleyebiliriz. Lethe her mahkemenin önünden geçmek zorundadır, bu yüzden teorik olarak... hm." Peter parmaklarını çenesine vurdu. "Ama sal yapmak için hiçbir şeyimiz yok."

Alice de aynı sorunu düşünmüştü. Bir gemiye binmek. Karşıya geçmek; ya ardışık mahkemelere ya da hatta karşıdaki Kral Yama'nın Diyarına. Evet, Alice, Hagen'in teorisini alıntılayan bir dipnot bulmuştu. Ama tekneyi nereden bulacaklardı? Ölümlü ruhunu cehenneme götürmek bile yeterince zordu. Pentagramlar ancak o kadar büyüktü. Kimse bir parça bagajdan fazlasını, hele bir araçtan fazlasını taşımayı başaramamıştı. Ayrıca tekne hava geçirmez ve su geçirmez olmalıydı; ciltlerine bir damla bile su damlamasına izin veremezlerdi.

Bu konuda literatür çok netti. Lethe nehrinin suları hafızayı yok ediyordu. Parmaklarınızı suyun yüzeyinde gezdirmek bile, hayatınız boyunca bildiğiniz gerçekleri silip süpürebilirdi.

Alice, çuvalındaki malzemelerle bir sal yapma konusunda bazı yarım yamalak fikirler üretmişti. Battaniyeyi şişirip, iki kişinin ağırlığını taşıyacak ve ayrıca koruyucu bir bariyer oluşturacak şekilde büyü yapmayı deneyebilirdi. Ama o sular, büyüyle aldatılması imkansız görünüyordu. O
girdaplar *aç* görünüyordu. Kötü bir çekim gücü yayıyorlardı. Negatif uzay, karşı konulmaz mıknatıslar, düşüncenin kara delikleriydiler. Beni dene, diyor gibiydi nehir. Tebeşirini yiyeceğim.

Kolu aniden seğirdi. Kolunu aşağı çekti. Eski bir yaraydı. Peter başka bir şey söylüyordu, ama zihni nehirde kaybolmuştu.

O değişen, dönen yüzeye bakmaktan kendini alamıyordu. Yüzmek için absürt bir dürtü hissetti ve bu, yüksek bir yerde durduğunda zihnini işgal eden düşünceyle aynıydı. Ya o pencereden dışarı tırmanırsa? Kenardan düşerse? Su çok serin ve yatıştırıcı görünüyordu ve kendini o cam gibi yüzeyden
yüzeyden daldığını hayal etti.

Görüşü bulanıklaştı. Alice gözlerini kırptı ve gözlerini açtığında kıyıda duran yaşlı ve kambur bir kadın gördü, yanında bir masanın üzerinde terrakotta sürahiler düzgünce dizilmişti. "Murdoch!"

"Ne?"

"Onu görmüyor musun?"

"Kimi?"

"Kadın." Alice işaret etti. "Kıyıda duran kadın." Peter'ın sesi titredi. "Ben...

Neden göremiyordu? Bu bir halüsinasyon değildi. Alice emindi. Bu tanrıyı tanıyordu. Yüzyıllar boyunca yazılmış metinlerde ona rastlamıştı. Yaşlı Kadın Meng Po, nehrin koruyucusu, hafızanın annesi. Görevi, damıtmaktı.
o şiddetli suları kokulu bitkisel bir likör dönüştürdü. Ruhlar öbür tarafa geçtiğinde içtikleri şey kadının şarabıydı; tatlı ve serinletici, sonsuz bir rahatlama. Yeniden doğuşu unutmak, yok olmayı değil. Kadın Alice'in gözlerine baktı ve ağzı yavaşça kırışık bir gülümsemeye dönüştü. O gülümsemede kötülük yoktu; sadece basit, samimi bir nezaket vardı. *İç,* dedi; ve dalgaların sesini bastırmasına rağmen Alice onun ne demek istediğini çok iyi anladı.

İç, huzur bul ve git.

Oh, bu ne kadar harika olurdu! Alice, Profesör Grimes'ı cehennemden kurtarmanın sorunlarının çözümü olduğunu düşünmüştü, ama neden bu kadar çaba sarf etsin ki? Neredeyse gülecekti. İşte gerçek cevap buradaydı: silip süpürmek.

zihnindeki tortuları temizleyip, diğer tarafa tertemiz çıkmak; yeni bir başlangıç yapmaya hazır, mızmızlanan

yeniden başlamak için hazır bir bebek gibi. Anıları, sıcak ve boğucu bir şekilde kafasının ön tarafına hücum etti ve o anda tek düşünebildiği, onları derinliklere yüklemek, uzaklara savurmak ve sonsuza dek yok etmek ne kadar güzel olurdu. Zihnindeki içerikten çok yorulmuştu. Düşünceleri çok gürültülüydü; kafasını *vuruyorlardı*, hiç durmuyorlardı, hepsi çok fazlaydı. Uzun bir süre

Artık her şey çok fazlaydı. Herkes Lethe'den çok korkuyordu — uzak durun, diyorlardı; ıslanmayın — ama bunun bir merhamet olduğunu neden anlamıyorlardı? Tüm hikayeler yanlıştı — hiçbir sirenin çağrısı deniz kadar çekici değildi, ve kıyının ötesindeki sessiz karanlık.

Peter keskin bir sesle, "Yasa" dedi.

Aşağıya baktı ve nehrin yarısını geçtiğini gördü. Peter, yukarıdaki kıyıda birkaç metre uzakta duruyordu. Bu garipti. Ayaklarını hareket ettirdiğini hatırlamıyordu. "Nasıl...?"

Peter, yaramaz bir köpeğe yapıldığı gibi el salladı. "Neden buraya geri gelmiyorsun?"

Alice nehre gözlerini kırptı. "Ne garip." Ama hareket edemiyordu. Peter yine el salladı, bu sefer daha ısrarcı bir şekilde. "Hadi, Law. Lütfen."

"Hayır." Başka birinin sesi onun ağzından çıktı; müziksel bir ton, kayıtsız. Alice bunu sevdi; onun adına konuşulmasını seviyordu. Nehir onun yerine karar verdi. "Sanırım yüzmeye gideceğim."

Nehir daha yüksek sesle kükredi, Peter'ın sonraki sözlerini bastırdı.

Alice umursamadı. Zihninin, delinmiş bir balon gibi sönüp gittiğini, tüm o korkunç baskının sonunda ortadan kalktığını hissedebiliyordu. Güçlü suların her çatlağı doldurarak, enkazı temizleyip, zihninin konturlarını düzelttiği, tüm kurtçukların yediği çürüklerin yok olup sadece pürüzsüz kemiklerin kaldığı bir görüntü. Yine o demir atma hissini hissetti, bu onu korkutmalıydı — merdivenlere uzandı ama merdivenler yoktu, akıntı çok gürültülüydü. Ama bu sefer korku duymadı.

düşüş iyi bir şeydi; düşüş daha ileriye değil, boşluğa doğruydu. Vaftiz onun üzerine gelmişti. *Evet*, düşündü *— evet, evet, neredeyse vardık*

—

Aniden Peter yanına geldi. Kolunu o kadar sert tuttu ki canı yandı. "Ah," dedi.

"Law, bana bak."

"Bırak beni."

Ellerini şakaklarına koydu ve bakışlarını nehirden Peter'ın yüzüne çevirdi. O gözlere bu kadar yakından bakalı çok uzun zaman olmuştu. *Ne kadar uzun kirpikleri var*, diye düşündü, *bir erkek için mucizevi derecede uzun; ne kadar da güzel bir yüz, ama ne yazık ki bana acımasız kahkahalar, kapıların çarpılması gibi şeyler hatırlatıyor...*

"Nefes al," dedi Peter. "Sadece nefes al."

Alice, patronluk taslama demek istedi, ama içgüdüsel olarak itaat etti ve ciğerlerindeki hışırtı, nehrin uğultusunu biraz olsun bastırdı. Zihninin sınırlarını yeniden hissetti. Varlığın yorgun izleri.

"Adın ne?" diye sordu Peter.

Cevabı biliyordu! Evet, ilmihal dersleri... Bunu çalışmıştı, bunu...
kolaydı. Her şey tek bir nefeste ortaya çıktı. Merdiven yeniden ortaya çıktı ve o merdivenleri tırmandı. "Ben Alice Law, Cambridge'de yüksek lisans yapıyorum, analitik büyü çalışıyorum..."

"Çok iyi," dedi Peter. "Şimdi beni takip edebilir misin?"

Alice emin değildi; uzuvlarının emirlerine nasıl tepki vereceğini unutmuştu.

"Bana bak," dedi Peter. "Bana tutun. İşte böyle."

Adım adım, kıyıya doğru geri dönmeye başladılar. Alice'in bacakları kurşun gibi ağırdı.
Bir ayağını diğerinin önüne koymak aşırı derecede zor görünüyordu.

"Neredeyse vardık," dedi Peter. "Çok yaklaştın. Sadece bitirmen gerekiyor bitirmen gerekiyor."

Rüyada konuşur gibi, kendi ağzından çıkan kelimelerin yarısından habersizdi. "Bazen bilinçli olmak çok zor geliyor."

"Biliyorum," dedi Peter.

Ayakları çok ağırdı. Sanki kayalar sürükler gibi. "Ve bence her şey daha kolay olurdu. Her şey."

"Bunun için zaman var." Peter onu dirseğinden tuttu; sıkı ama nazikçe. Sesi yumuşaktı. "Her zaman bekleyecek, Law. Ama yapmamız gereken işler var."

NEHİR BOYUNCAKİ YOLU TAKİP EDEREK YÜRÜDÜLER. Peter önde yürüyordu ve Alice utanarak sessizce onunla aynı hızda yürüyordu. Lethe'nin cazibesi, kıyıdan uzaklaştıkça azalmıştı ve Alice,
böyle bir yaygara koparmamış olmayı diledi. Artık Lady Meng Po'yu gerçekten görmüş müydü, emin değildi. Gerçekten de, çok kısa bir anlık bakıştı. Belki de

Sadece bir tabloyu hatırlıyordu, hatta kesin bir tanım bile hayal gücüne dönüşmüştü. Hafızası bazen böyle yapardı; anıları ve gerçeği karıştırırdı, hayal gücü çok canlıydı, elinde değildi. Ama Peter kibarca yorum yapmadı, Alice de savunmaya geçmedi ve yavaş yavaş düşüncesiz, ağır ağır bir transa daldılar. Alice kafatasını yokladı ve rahatlamış bir şekilde, çalkantının durduğunu, telaşın azaldığını fark etti. Kateşizm işe yaramıştı ve Alice düşüncelerini yeniden kontrol altına almıştı.

"Hey." Peter durakladı. "Bir süredir yürüyor muyuz?"

Alice zamana dikkat etmemişti. "Öyle mi?"

"O kadar uzak görünmüyorlardı," dedi Peter. "Kütüphane ve yanındaki bina. Ama bak, o bina sana daha yakın görünüyor mu?"

Alice hafızasından o görüntüyü çağırdı. O haklıydı. Kapıların önünden bakıldığında, kampüs tipik bir kampüs gibi sıkışık görünüyordu, tüm binalar birbirinden en fazla beş dakikalık yürüme mesafesindeydi. Ama İkinci Avlu, Desire, yürümeye başladıkları andaki kadar uzaktaydı. Alice şimdi daha ayrıntılı olarak görebildiğini düşündü: ön ve yanları süslü fayanslarla kaplı iki katlı bir binaydı ve ön tarafında iki bronz aslan nöbet tutuyordu. Ama daha büyük görünmüyordu.

"Biliyordum," dedi Peter. "Hiperbolik uzaydayız."

"Ama bu ters." Alice geometriyi pek hatırlamıyordu, ama bunu hatırlıyordu. "Negatif eğrilikle nesneler göründüklerinden daha yakın olmalıdır. Dışbükey aynada olduğu gibi. Işık dışa doğru yayılır. Yani biz orada *olmalıyız*..."

"Hayır, hayır. Duvardan gördüğümüz şey sonsuzlukta bir kümelenmeydi. Poincaré disk modelini hiç görmedin mi? Sanki mercanların üzerinde yürüyor gibiyiz.
Burada, bu düzlemde, nesneler birbirinden kilometrelerce uzakta olabilir, ama yine de farklı bir düzlemden bakıldığında normal bir kampüs gibi görünürler."

Alice, Poincaré disk modelinin ne olduğunu bilmiyordu ve bilmek de istemiyordu. "Peki bunun anlamı nedir?"

"Bunun anlamı, zirveye gitmemiz gerektiği," dedi Peter. "Yine senin efsanevi zirven değil."

"Artık nerede olduğu hakkında bir fikrimiz var, çünkü dış sınırları gördük." Peter Lethe'yi işaret etti. "Yani nehirden *uzaklaşmamız gerektiğini* biliyoruz ve bu bizi oraya götürecek..."

"O nokta varsa tabii! Yoksa sonsuza kadar dolaşırız." "Ama var olduğunu varsayalım. Bize çok zaman kazandıracak!"

"Mesele zaman kazanmak değil, Murdoch. Mesele onu *bulmak*. Onun günahları hakkında rastgele varsayımlarda bulunamayız..."

"Neden olmasın?" Peter ellerini havaya kaldırdı. "Onun küçük günahlar için fazla iyi olduğunu düşünüyorsun. Ayrıca onun gerçekten kötü bir şey yaptığını da inanmıyorsun. Öyleyse ne olacak, Law? Sevgili Grimes için kabul edilebilir kötülüğün Goldilocks anlamı nedir? Sence o nereye varmış olabilir?"

Alice, hiçbir neden yokken saldırıya uğradığını hissetti. "Bilmiyorum," dedi ve sesinin bu kadar küçük olmasından nefret etti. Soru onu korkutmuştu.
O, bu kapıları açmak istemiyordu. Arkasında, çözemeyeceğini bildiği kafa karıştırıcı ve suçluluk duygusu dolu bir karmaşa yatıyordu. Anılar gerginleşiyor, her an patlamaya hazırdı, ama o bu kapıları kapalı tutmakta, düşüncelerini başka yöne çevirmekte, dayanaklarını bulmakta çok başarılı olmuştu. Her şeyi kilitli tutmak daha iyiydi. Tüm meseleyi tamamen bir deney olarak ele almak ve metodik bir şekilde ilerlemek daha iyiydi. Her türlü sonuç mümkündü. Önyargısız.
"Bunu bilmemizin imkanı yok. Bu yüzden sırayla aramamız gerekiyor."

Peter onun çekindiğini fark etmiş olmalıydı, çünkü ifadesi yumuşadı.
"Anlıyorum, sadece... sadece sonsuza kadar yürüyeceğimizden korkuyorum."

"Gölgeler dolaşmak zorundadır," diye düşündü Alice.

"Evet, ama onlar sonsuza kadar dolaşabilirler, bu yüzden önemi yok." "Ama yolda hiç görmedik."

"Ne olmuş yani?"

"Bir sonraki mahkemeye uzaklık fazla ise, onları görmemiz gerekir," diye düşündü Alice. "Eğer mesafe kısaysa, o zaman onlar çoktan içeri girmişlerdir. Kimseyi görmedik, bu yüzden çoktan içeri girmiş olmaları daha olası."

Peter bunu düşündü. "Bu mantıklı."

"Teşekkürler."

“O zaman yürümeye devam edelim mi?”

"Daha iyi bir seçenek göremiyorum," dedi Alice. "Sen görüyor musun?"

Böylece tekrar sıraya girdiler ve muhtemelen
—ama kesin değil—büyüyen bir binaya doğru ağır adımlarla yürüdüler.

Nedense bu sonsuz yürüyüş hiç de hoş değildi. Alice bu ara için oldukça minnettardı. Taze hava almak için deniz kenarına gelen Viktorya dönemi bir çift gibiydiler. Lethe'nin dalgaları ve sükuneti, Pride'ın sızlanan vızıltısından çok daha tercih edilebilirdi ve Alice gözlerini kapattığında, bu dalgaların anılarını silip süpürdüğünü, geride saf ve temiz bir sayfa bıraktığını hayal edebiliyordu. Bunun böyle işlemediğini biliyordu.

Yine de uzun zamandır hissetmediği kadar sakin hissediyordu; kafası düşüncelerden arınmıştı; zihni mutluluk verici bir şekilde sessizdi. Nefes alabildiğini hissediyordu.

Öğlen yarısı civarında bir tıklama sesi duydu.

Daha sonra bu sesi korkuyla bekleyecekti. Bu uyarı her zaman zayıf bir fısıltı olarak başlıyordu, o kadar zayıftı ki, hayal ettiğinizi düşünür ya da umardınız, ama giderek yoğunlaşarak göz ardı edilemez hale geliyordu. Daha sonra bu fısıltının ne olduğunu öğrenecekti.

her zaman bir tıklama sesine dönüştü, sesler o kadar farklıydı ki kulak bunun tek bir ses değil, aynı anda bir düzine sürekli tıklama sesi olduğunu ayırt edebiliyordu, yankılanıyordu, bu yüzden hangi yönden geldiğini anlayamıyordunuz ve her birini ayırt edebildiğinizde - omurların tıklaması, tibia ve fibulaların eklemlerine sürtünmesi - çok geç olmuştu.

"Duydun mu?" Alice yürümeyi bıraktı. "Neyi duydum?"

"Sanki... bir çıtlama gibi. Ya da tıklama. Dinle."

"Sadece nehir olabilir," dedi Peter. "Orada her türlü şey çalkalanıyor." "Doğru, belki..."

Alice, bir şeylerin ters gittiği hissini bir türlü atamıyordu. Arada sırada arkasında bir ses duyduğunu sanıyordu. Bir ayak sesi, kumun sürtünme sesi. Ancak her arkasını döndüğünde hiçbir şey görmüyordu. Sadece boynu karıncalanıyordu, arkasında bir şeyin onu takip ettiğine dair kesin bir inançla.

"Bir şey mi gördün?" diye sordu Peter, Alice bunu üçüncü kez yaptıktan sonra. "Keşke görseydim," dedi Alice. "Aksi takdirde *gerçekten* deli olduğumu düşünürdüm... Oh!"

Kıyıdan yukarıyı işaret etti. "Orada… bak..."

Tepenin üzerinden üç küçük hayvanın oluşturduğu bir geçit töreni geldi. Şekilsiz, çarpık görünümlü yaratıklar, boş göz çukurları, içinde olması gereken gözlerden daha etkileyiciydi. Tıkır tıkır sesler çıkararak kumları karıştırıyor, kuyruklarını sallıyor, kokluyorlardı. Köpek ya da

tilki ya da kurt olabilirdi; bunu anlamak imkansızdı.

Alice ilk başta onların sadece yetersiz beslenmiş zavallı hayvanlar olduğunu düşündü.

Yaratıklar yanlış tünele girmişler ve şimdi cehennemde mahsur kalmışlardı. Literatürde bunun bazen olduğu yazıyordu. Tüm sınırlar geçirgen idi. Kediler kasten, diğer yaratıklar ise kazara bu sınırları geçiyorlardı, sonra kayboluyorlardı ve sonra da ölüyorlardı. Ama şeyler yaklaştıkça, o yaratıklarda kasların olmadığını gördü

kasları, gergin derileri yoktu. Gözleri yoktu, sadece oyuk göz çukurları vardı. Etleri yoktu, sadece temiz beyaz kemikler, alabaster parlaklığında, görünmez bir güç tarafından bir arada tutuluyorlardı.

"Olağanüstü," diye fısıldadı Peter. "Bunların ne olduğunu biliyor musun?" "Hayır, sen biliyor musun?"

"Cerberus hakkında bir şeyler okumuştum." Peter, Alice'in hissettiği kadar korkmuş görünmüyordu. "Ve Budist muhafızlar bazen köpek şekline girebilirler. Ama *kemikler*... Bilmiyorum. Bence oldukça sevimliler, sence de öyle değil mi?"

"Kireçtaşı," diye bağırdı Alice. "Eklemlerine bak."

O kemikler gerçekten de parlak, toz halindeki tebeşirle birbirine yapıştırılmıştı. Bir şey ya da biri, bu kemik yaratıkları, anlaşılması çok zor büyü teknikleriyle birbirine dikmişti — öncelikle çünkü yazıt Yaşayan varlıklar üzerinde pentagramlar çizmek, düz bir yüzeyde çizmekten daha imkansız kabul ediliyordu ve ikinci olarak, bunu yapan kişi, kim olursa olsun, orada bile değildi. Hayatta olan hiçbir büyücü, pentagram dışında böyle bir etki yaratamazdı.

Yaratıklar artık çok yakındaydı. En büyüğü, merakla başını yana eğmiş, diğerlerinin önünden sürünerek geçti. İskelet gibi ağzının üzerinde burun eti yoktu, ama kafatasının ön kısmı, sanki kokluyormuş gibi sağa sola seğiriyordu. Peter haklıydı. Garip bir şekilde sevimliydi.

Peter öne çıktı. "Sence onlar dost canlısı mı?"

"Yapma..." Alice başladı, ama Peter çoktan diz çökmüş, liderine bir elini uzatmıştı.

"Merhaba. Aferin oğlum..."

Kemik şeyin başı birdenbire fırladı. Peter çığlık attı ve geriye atladı, tam da kemik şey yüzüne atladı. Peter kolunu kaldırarak onu savuşturmaya çalıştı, ama kemik şeyin çeneleri bileğini sıktı. Hayır, sadece kolunu, şükürler olsun... Peter kolunu havada iki kez salladı ve sonunda kemik şeyi fırlattı. Kemik şey sırt üstü, sudan birkaç santim uzağa düştü. Bir saniye boyunca bacakları hamam böceği bacakları gibi sallandı, sonra yuvarlandı, ayağa kalktı ve yokuş yukarı koşarak arkadaşlarının yanına gitti.

Alice'in kafasında bir teori oluşmaya başladı. "Suyu sevmiyorlar." Yaratıklara sırtını dönmemek için yanlamasına hareket ederek kıyıya doğru süründü. "Murdoch, hadi..."

Murdoch onun yanına geri döndü. Kemik gibi şeyler onları takip etmedi. Alice'in sezgisi doğruydu: Lethe suyu hafızayı yok ediyordu ve tebeşir, milyonlarca yıllık yaşamın yankıları olan hafızayı geri getirerek işe yarıyordu. Gerçekten de, nehre yaklaştıkça suya doğru, kemik benzeri şeyler daha da geriye düştü. Heyecanla omuzlarını kamburlaştırarak çömelmişlerdi, sanki saldırıp saldırmamayı tartışan çakallar gibi. Ama bir santim bile yaklaşmadılar.

"Geri." Alice, ısrarcı martılara yapılan türden bir hareketle iki eliyle onları kovmak için elini salladı. "Geri, *geri*..."

Kemik şeyler onu görmezden geldi. Yine de görünmez bir sınır var gibi görünüyordu.

onları sudan ayırın. Lethe'den on metre kadar yaklaşamadılar ve Alice kıyıya yaklaştıkça, onlar da daha da heyecanlandılar. Pençelerini kuma vurarak, sıkıntılı bir şekilde başlarını salladılar. Alice, onların havlamaya başlayacağını düşünmüştü.

"Dikkatli ol," diye uyardı Peter.

Alice omzunun üzerinden arkasına baktı. Sol topuğu su kenarına kadar yaklaşmıştı. Başı dönmeye başladı. Peter kolunu uzattı ve Alice ona tutunarak dengede kalmak için ona yaslandı.

Sonunda kemik yaratıklar yeterince eğlenmişlerdi. Son bir çene şakırtısıyla, arkalarına dönüp kum tepelerine tırmandılar.

"İyi misin?" diye sordu Peter. "İyiyim.

Sen?"

"Evet, sadece küçük bir sıyrık... Tanrım." Kolunu inceledi. Dirsek kısmına kadar tamamen yırtılmıştı. Ön kolunda birkaç kızıl çizgi uzanıyordu. Kemik şeyin dişleri keskindi. Alice, dişleri 5 cm daha derine batmış olsaydı ne olacağını düşünerek yüzünü buruşturdu. "Yaramaz çocuk."

dişleri 5 cm daha derine batmış olsaydı ne olacağını düşünerek yüzünü buruşturdu. "Yaramaz çocuk."

Alice gözlerini kısarak, yaratıkları kum tepelerinin aşağısına kadar takip etti. Saniyeler içinde ufukta kayboldular, gözden kayboldular.

Hiçbir gezginin anlatımında kemik ve kireçten yaratıklardan bahsedilmiyordu. Kayıtlarda buna yakın hiçbir şey yoktu.

Onun huzurlu hali bir anda bozuldu. Plaj artık fantastik ve sakin bir sığınak değil, endişe verici ve aşırı maruz kalınan bir yer haline gelmişti. Tebeşir görmek, başka bir sihirbazın varlığı anlamına geliyordu. Üstelik korkutucu derecede yetenekli, Profesör Grimes'ın bile denemeye cesaret edemediği tekniklere sahip bir sihirbaz. Tebeşir, bir yaratıcı, motivasyonları bilinmeyen, tek bir şey hariç, keskin zekalı bir başka akıl anlamına geliyordu.

O izliyordu.

Tebeşir Üzerinde

Tüm mitlerde ve efsanelerde, büyücülerin çeşitli özel aletler kullandığı varsayılır: asalar, değnekler, kazanlar, sihirli değnekler. Ancak bilim adamları, gerçek bir büyücünün tek bir alete ihtiyacı olduğunu bilir: mütevazı bir tebeşir.

Tebeşir, tüm analitik büyünün temelidir. Yazması kolaydır, hataları düzeltmesi kolaydır. Tebeşir, milyonlarca yıl önce ölen eski deniz canlılarının sıkıştırılmış, minik
kireçtaşından yapılır ve bu nedenle, ilginç ve hala gizemli olan, büyülü ifadeler ortaya koyma özelliğine sahiptir
Tebeşir, büyücü-filozof Aldous Huxley'in yazdığı gibi, uzak geçmişin derinliklerine bir bağlantıdır,
evrenin özünde bulunan güçler. Bazı kanıtlar, bir sopa tutan çıplak bir adamın devasa tebeşir çizimi olan Cerne Abbas Devi'nin, prehistorik bir dönemde yapılmış, muazzam ve korkutucu bir büyü eseri olduğunu gösteriyor. (Ancak, tanınabilir bir paradoks bulunmadığından, bu eserin amacına dair herhangi bir kanıt tarih içinde kaybolmuş durumda ve muhtemelen bu en iyisi.)

Tebeşirin etkinliği, onu kazdığınız yere bağlıdır. İngiltere'de, büyü tebeşiri için güvenilir standart, Thames Nehri boyunca sıkı bir şekilde korunan deneholes'tan çıkarılan Barkles markasıdır. Sadece çok önemli kamu gösterileri, tez savunmaları ve benzeri durumlarda kullanılan en pahalı tebeşir, Shropley's şirketi tarafından Norfolk'taki Grime's Graves'te üretilen Shropley's Premium'dur.
Shropley's ayrıca, Hangman's Wood'da çıkarılan ve uygun fiyatlı bir tebeşir serisi olan Shropley's Standard'ı da piyasaya sürmektedir. Bu tebeşir, karakteristik sarıms
uygun fiyatlı bir tebeşir serisi de üretmektedir: Shropley's Standard. Bu tebeşir, kendine özgü sarımsı bir renk tonuna sahiptir. Çoğu İngiliz sihirbaz, Barkles'a mı yoksa Shropley's Standard'a mı bağlılık, ve hangisinin daha üstün olduğu konusundaki tartışmalar dostlukları mahvetmiştir.

Tercihiniz ne olursa olsun, sıradan tebeşir ile sihirli tebeşiri ayıran özellik, sihirli tebeşirin neredeyse her yüzeye yazabilmesidir.
Sihirbazlar her zaman laboratuvar odalarındaki kara tahtaların ideal koşullarından yararlanamazlar. Pratik efektler için, her türlü koşulda - beton, çimenli tepeler, plastik tahtalar, ahşap zeminler ve parke taşları üzerinde - pentagram çizebilmeleri gerekir. Sihirbaz tebeşiri, her türlü yüzeyde

dokuda, ne kadar ıslak veya kuru, ufalanmış veya kaygan olursa olsun, güzelce kayar. En yüksek kaliteli Shropley's, kum üzerinde bile başarılı bir şekilde kullanılabilir.

Belki de bu yüzden Alice ve Peter, tüm araştırmalarında çok önemli bir ayrıntıyı gözden kaçırmışlardı: Ne mitolojik ne de bilimsel kayıtlarda, cehennemde tebeşirin işe yaradığına dair hiçbir kanıt bulunmuyordu.

BÖLÜM SEKİZ

Yürümekten yorgun düştüklerinde kamp kurdular. Alice saati kontrol etti: sabahın biri, uyumaları gereken saatten çok geç olmuştu, ama ikisi de yürüyüşün son bölümünde zorlayarak, uyuşmuş ayaklarını nehir kıyısı boyunca ilerlemeye devam ettirmişlerdi. İkisi de kemik şeylerden çok etkilenmişlerdi. Alice, boğazından tırmanan, yapışkan korkuyu, izlendiklerine dair kesinliği atamıyordu ve tek çözüm, kemik şeylerden olabildiğince uzaklaşmak gibi görünüyordu.
Bu, Cehennem'in sözde sonsuzluğu ve güvenilmez topolojisine rağmen böyleydi. Tüm çabalarına rağmen, kim ya da ne olursa olsun, bir göz açıp kapayıncaya kadar yine de karşlarında belirme ihtimali vardı.

Alice oturdu, bir parça Lembas Ekmeği çiğnedi ve umutsuzluğunun içini kemirmesine izin vermemeye çalıştı. Neyse ki, lisansüstü okul onu buna, yani umutsuzluğu sürekli kontrol etmeye hazırlamıştı. Her şey her zaman parçalanıyordu; laboratuvarda hiçbir şey yolunda gitmiyordu; market alışverişini karşılayamıyordun, kulübenizde fare sorunu vardı, tüm hocaların senden nefret ediyordu, hayatının tüm çalışmalarını tuvalete atmaktan her zaman bir adım uzaktaydın. Bunu zihninin bir köşesine itip uykuya daldın ve her şeyi, beynin tekrar rol yapabilecek kadar iyi çalıştığı yarına erteledin.

Peter kolundan bir şerit gazlı bez çıkarırken tısladı. "Nasıl görünüyor?" diye sordu kadın.

"Enfekte olmuş gibi görünmüyor." Bileğini ateşin üzerine tutup yarayı inceledi. "Bu aşamada anlaşılır, değil mi?"

"Antiseptik ister misin? Ne olur ne olmaz diye?"

"Evet, olur." Ona seyahat şişesindeki merbromini uzattı. Peter koluna bir damla damlattı, sonra bileğini uzattı ki kız gazlı bezi yeniden sarabilsin. "Teşekkürler."

Sırt çantasına yaslanıp gözlerini kapattı. "Tabii ki." "Hey, bir şey deneyelim."

Peter çantasından bir kutu tebeşir çıkardı. "İşleri hızlandırabilir miyiz acaba?"

Alice isteksizce başını kaldırdı. "Ne demek istiyorsun?"

"Peki, Profesör Grimes'ın yaptığı en kötü şey nedir?" "Bu konuyu zaten konuşmuştuk."

"Son noktayı bulmamız gerektiğini söylemiyorum," dedi Peter. "Sadece, belki mahkemelerin karşısına başka bir kestirme yol vardır diyorum. Onun nerede olduğunu iyi tahmin ettiğimizi varsayalım. Şöyle düşünelim: O, açgözlülükten daha kötü şeyler yaptı, değil mi?" Peter, ayaklarının yanında kıskanılacak derecede mükemmel bir küçük daire çizdi.

Bunlara test çemberleri deniyordu: gerçek çembere girmeden önce güvenlik için çizilen minyatür pentagramlar.

kontrolü için çizilen minyatür pentagramlardı. Bunlar, herhangi bir hareket veya bedensel değişiklik içeren büyüler için en iyi uygulamaydı. Elinizi test çemberine koyarsınız ve parmaklarınızı kaybetmezseniz, tüm vücudunuzu içine sokma şansınız olur. "Öfkeden daha kötüsü mü?"

Alice, sıçrayan tükürükleri, karo zeminlere çarpıp parçalanan kupaları düşündü. Nadir görülen durumlardı, ama yine de hafızasında net bir şekilde yer etmişti. Profesör Grimes aptallığa hiç tahammül göstermezdi. "Muhtemelen, evet."

"O zaman acımasızlığa geçmeliyiz, değil mi?" Peter hızla dairenin etrafına bir dizi algoritma karaladı. Çok fazla matematik içeriyor gibi görünüyordu. Alice, Yunanca'dan çok geometri gördü ve bu onun başını ağrıtıyordu. Peter tebeşirini bıraktı. "Ne düşünüyorsun, Law?"

"Dur biraz," dedi. "Geri dönelim. Kısayolun nasıl çalışıyor?"

Sırt çantasından defterini çıkardı, ortasındaki bir sayfayı açtı ve ona attı. Bir bakış attı ve her zamanki gibi çok sayıda rakamla karşılaştığında düşünme yeteneği anında kapandı. "Bunu bana beş yaşındaymışım gibi açıklamalısın."

"Gabriel'in Boynuzu," dedi mutlu bir şekilde. "Torricelli'nin Trompeti olarak da bilinir. Sonsuz bir yüzey alanı içinde sonlu bir hacmi sınırlayan matematiksel bir paradokstur

Yok, anladım.

"Pardon, ne?"

"Biraz karmaşık," diye itiraf etti. "Matematik dersini aldın mı?"

Üniversitede almıştı; pek hatırlamıyordu. Dilbilim alanında uzmanlaşmanın zevklerinden biri de buydu: saf matematikten kaçmak. "Sadece temel bilgileri."

"O zaman eğrileri hatırlıyorsunuz, değil

mi?" "Hatırlıyormuşum gibi yapalım."

"Temel olarak, hiperbolün bir dalını asimptotu etrafında döndürürsün.

Bu size biraz trompet gibi görünen bir şekil verir. Bu yüzden adı da bu!

Çok uygun, değil mi?" Alice çok şaşkındı, gülmek bile gelmiyordu. Peter hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ama devam etti. "Şimdi bu denklemlerle yüzey alanını hesaplayabilirsiniz" — pentagramdaki ilgili denklemleri işaret etti — "ve ayrıca
hacmi de hesaplayabilirsiniz" —tekrar dokundu. "Yüzey alanı sonsuz büyüktür, tıpkı Cehennem gibi! Ama hacim, mucizevi bir şekilde sınırlıdır. Bazıları buna Ressamın Paradoksu diyor, çünkü teorik olarak bu sınırlı alanı sınırsız miktarda boya ile doldurabilirsiniz."

Sayfaya gözlerini kırptı. "Bu yine senin çarpık psödosferin." "Çarpık psödosfer gibi *görünüyor*," dedi Peter. "Matematiksel olarak
çok farklı. İkisi de hiperbolik uzay hakkında bazı varsayımlara dayandıkları konusunda haklısın. Ama bu büyü, Cehennem'in hiperbolik olduğunu varsaymıyor. Daha çok, daire içinde hiperbolik bir katı oluşturuyor."

Alice, Peter her şeyi açıklarken nasıl hissettiğine bir türlü karar veremiyordu. Bir yandan, sanki onun öğretmeniymiş gibi davranması çok küçümseyiciydi. Öte yandan, matematikte çok iyiydi ve Alice bu konuları gerçekten bilmiyordu, yetkinlik her zaman çekiciydi.

"Murdoch, bu hiç mantıklı değil."

"Bu bir paradoks, Law! Biraz soyut, biliyorum. Ama bence eğer yapabilirsem...
Doğru eşdeğerlikleri çizerek, sonsuz cehennem alanını bir tür kısayol gibi bir şeye sınırlayabiliriz. Bir tür solucan deliği gibi. İşte: Gösterim için, solunuzdan on metre uzağa bir kısayol yapacağım. Elim kumdan çıkacak. Korkmayın." İki dakika boyunca anlaşılmaz geometri ve matematiksel hesaplamalar içeren büyüsünü okudu ve sonra parmaklarını dairenin üzerinde salladı. "Voilà."

Hiçbir şey olmadı.

Alice yere baktı. Pentagramın içindeki tüm çamur ona aynı görünüyordu. "Ee?"

"Huh." Peter yazıtlarına kaşlarını çattı. "Bu çok garip." "Ne oldu?"

"Yapışmıyor." Toprağı parmağıyla dürttü. "Toprak, onu neredeyse yutuyor."

Alice parmaklarını kumun üzerinde gezdirdi. Tebeşirin daha sert yüzeylerde daha iyi tutunduğu doğruydu, ama iyi markalar yüzey ne olursa olsun pürüzsüz, sağlam çizgiler bırakırdı. Ve bu toprak parçacıkları hiçbir şekilde özel görünmüyordu. Belki de plajda bulabileceğiniz kum parçacıklarından daha koyu, daha camsı, daha ince ve silt gibiydi. İlkokulda,

bilim fuarı deneyleri yapmıştı; mısır nişastası, sıkıldığında elinde sert kalıyor, ama bıraktığında eriyordu. Silt de öyle hissettiriyordu. Sert
dokunmak, sen bakmıyorken. Rahatsız edici, elbette. Yine de, sadece kumdu: sert, hareketsiz, kuru.

"Hangi dereceli malzeme kullanıyorsun?" diye sordu. "Kumla daha yumuşak olmalısın."

"5H kullanıyorum." Peter pentagramı tırmaladı. Parmaklarından obsidiyen bir akıntı döküldü; beyaz parçacıklar görünmüyordu. "Bak! Çizilmiyor değil. Sadece... soldu. Sanki çamur hepsini emmiş gibi."

"Bu büyüyü hiç denedin mi?" "Hayır, bu
yeni..."

"Belki bir şeyi atlamışsındır." Alice kendi tebeşirini çıkardı ve ayaklarının yanında bir daire çizdi. "Kenarlardaki küçük hatalar pentagramın silinmesine neden olabilir. Nadir olur, ama bazen olur, özellikle dilbilimde." Sorites Paradoksu'nun temellerini çizmeye başladı. Sadece temel bir büyü, hepsinin birinci sınıfta öğrendiği bir şey.
Sorites büyülerinin büyük bir etkisi yoktu, ancak yine de kimse tatmin edici bir çürütme bulamamıştı ve bu yüzden en azından bir süreliğine her zaman işe yarıyorlardı.

"Yığın, yığın olarak kalır," diye Yunanca okudu. "Bir tanesini çıkar, yığın kalır..." Sesi titredi.

Onun pentagramı, Peter'ınki gibi, çamurun içine battı.

O halde Barkles'ın Shropley'den üstünlüğü yoktu. "Anlamıyorum." Kumları elleriyle karıştırdı. Beyaz bir iz bile göremiyordu. Tebeşirin izi tamamen kaybolmuştu. "Bu olmamalı... Daha önce hiç böyle olmamıştı."

Peter avucuna bir tutam çamur aldı ve parmaklarıyla karıştırdı. "Acaba sorun cehennemin kendisinde mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, Cehennem'in metabolizmasını anlamıyoruz. Ya da Cehennem'in entropisini." Silt'i parmaklarının arasından akıttı. "Muhtemelen enerji
akışı tamamen bozulmuştur ve tebeşiri yiyip bitiriyor, onun yaşayan-ölü enerjisini yiyip bitiriyor, ona karşı bir arıza yaratmak yerine..."

"Ama gezginlerin anlatımları," dedi. "Onlar yol boyunca büyü kullanıyorlardı ve bir sorun yaşamadılar. Dante, Orpheus..."

"Ama pentagram çizmiyorlardı. Büyücülerin hikâyeleri Carne Abbas'tan önceye ait. Onlar büyülü nesnelere sahiptiler, bu aynı şey değil."

Alice zihnindeki kataloğu karıştırarak bir karşı örnek bulmaya çalıştı ama bulamadı. "Ama bu demek oluyor ki..."

"Bu, bizim sihrimiz olmadığı anlamına gelir."

Alice bunun sonuçlarını düşündü ve göğsünde bir korku belirdi.

Yaşamak için büyüye bu kadar bağımlı olduğu için değildi. O öyle biri değildi. Bazı yaşlı büyücüler, çay demlemek gibi küçük şeyler için o kadar sık büyü kullanırlardı ki, büyü olmadan işlev göremezlerdi. Savaş zamanında tebeşir kısıtlamaları bu kültürü sona erdirmişti. Onun neslinin büyücüleri minimalistti; işleri, zorluklardan kaçınmak değil, doğal dünyanın bilinen yasalarının sınırlarını zorlamaktı. Büyü yardımı olmadan Cehennem'de yürüyüş yapmak için hazırlanmıştı. Su, yiyecek ve
iki hafta yetecek kadar erzak vardı. Yeterince tedbirli davrandıkları sürece Lembas Ekmeği ve Ebedi Matara'larını kaybetmedikleri takdirde, Profesör Grimes'ı kurtarıp, açlıktan ölmeden önce üst kata geri dönebilirlerdi.

Yine de Alice özellikle güçlü, hızlı ya da herhangi bir dövüş sanatında yetenekli değildi.

Peter'ın da öyle olmadığına emindi. Bıçakları yanına almıştı, ama onları kullanmayı biliyor muydu? Cehennemin tanrılarına ve koruyucularına, ya da kum tepelerini saran sonsuz şeytanlara karşı kullanacak hiçbir şeyleri yoktu. O kemik şeylerine karşı hiçbir şeyleri yoktu. Onları yaratanlara karşı hiçbir şeyleri yoktu. Cehenneme karşı sahip oldukları tek savunma, büyüleriydi ve bu olmadan, onlar sadece iki sıradan insan, aslında iki aptal yürüyüşçüydüler, bir hevesle buraya gelmişlerdi. Ve arşivlerde, cehenneme gidip sağ salim geri dönen aptal yürüyüşçülerin hikayeleriyle dolu değildi.

Ah, tanrım — şimdi düşünceleri hızlanmıştı. Gözlerinin önünde görüntüler beliriyordu.

Okuduğu hikayeler, izlediği videolar. Aslanların av peşinde olması. Akbabaların daireler çizerek uçması. Vadi diplerinde buruşmuş cesetler. Yeraltı canavarları — ayılardan daha mı kötüydüler? Kendini kontrol altında tutma konusunda çok deneyimli hale gelmişti, ama bunun güvenli ve kontrollü
devrelerde, koşuşturan düşüncelerini yeniden yönlendirmek için binlerce simgeye sahip olduğu Cambridge'de. Yeni uyaranları, stresi hesaba katmamıştı. David Attenborough'un dediği *gibi*, *önce midenize saldırırlar*.
arterden, seni hemen öldürmezler; seni taze, bozulmamış olarak isterler; seni yavaşça yerler, her ısırığı hissedersin—

Göğsü sıkışmış gibi hissediyordu. Peter'a baktı ve kemikleri gördü.

"Kendimi çok aptal hissediyorum." Peter sırt çantasını tekmeledi. "Shropley'in tebeşiri çantamın ağırlığının yüzde yirmisini oluşturuyor."

Ayı yok, *diye* kendi kendine söyledi Alice. *Bu olay gerçekleşmedi. Peter ölmedi. Sen hala buradasın.* Sesinde hafiflik yaratmaya çalıştı. "Ah, Shropley'in tebeşiri zaten işe yaramaz."

Peter, sahte bir dehşetle elini salladı. "Shropley'in iftirası!"

"Shropley'inki dokunulduğunda ufalanıyor." Tebeşir... Tebeşir kolay bir konuydu.

Düşüncelerini tebeşir etrafında topladı. "Barkles'ın bütünlüğü var." "Barkles, kara tahta üzerinde tırnak gibi yazıyor."

"En azından yazıyor!"

Peter burnunu çektirdi. "Gareth sana hiç Japon tebeşirini gösterdi mi?" Gareth beşinci sınıf mantık öğrencisiydi. "Ayda iki kez Yokohama'dan ithal ediyordu. Şimdiye kadar kullandığı en iyi tebeşir olduğunu söylüyordu. Bir keresinde denememe izin verdi, ama her bir çubuğun ne kadar süre dayanacağını hesapladığı için sadece küçük bir daire çizmeme izin verdi."

"Nasıl bir şeydi?"

"Normal tebeşir gibi hissettim."

Alice güldü. Bu hikaye o kadar da komik değildi, ama kahkaha tüm vücudunu sardı; omuzları titredi, kaburgaları ağrıdı ve nefes almakta zorlandı. Hava, tuhaf, senkopik patlamalarla ciğerlerinden kaçtı. Oh, *gerçekten* nefes alamıyordu. Sonra kahkaha hıçkırığa dönüştü ve dehşet içinde durduramadı; inlemeler sonsuz bir şekilde ağzından çıkıyordu ve sonra sıcak gözyaşları yanaklarından süzülmeye başladı.

"Oh," dedi Peter. "Oh, hayır, hayır..." Bir eliyle sanki gözyaşlarını silmek istercesine yüzüne uzandı, sonra aniden havada durdu ve şaşkın bir şekilde öylece kaldı. Elini geri çekti. "Ağlama."

"Üzgünüm." Alice gözlerini sildi. Oh, bu çok kötüydü. Peter Murdoch'un önünde, hem de onun önünde ağlamak. Şimdi kesinlikle onun delirdiğini düşünecekti. "Üzgünüm, nedenini bilmiyorum..."

"Önemli değil." Peter omzuna garip bir şekilde vurdu. "Her şey yoluna girecek."

Bu durumun hiç de iyi olmadığı çok açıktı. Burada cehennemde mahsur kalmışlardı, Profesör Grimes'ı nerede bulacaklarını hala bilmiyorlardı ve ellerinde işe yaramayan tebeşir paketleri vardı. Cehennem birdenbire çok gerçekçi gelmeye başladı, artık
sürekli kum tepeleri ve sisin içinden beliren binaların olduğu bir rüya manzarası değildi. Onları öldürebilecek bir
onları öldürebilecek bir yerdi. Durumlarının ciddiyeti bir anda ona çarptı. Cehenneme geldiklerinden beri ilk kez gerçek bir tehlike algılamıştı. Ve dürüst olmak gerekirse, bunu düşündüğünde, bunun kanlı mekaniklerini gerçekten

kanlı mekanizmasını düşündüğünde, sadece romantik soyutlamasını değil düşündüğünde, ölüm onu korkutuyordu.

"Mendil ister misin?" diye sordu Peter.

O telefonu aldı. "Şu anda nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun?" "Bilmiyorum. Neden bu kadar panik yapıyorsun?"

"Çünkü öleceğiz."

"Ölmeyeceğiz." Peter bacaklarını göğsüne çekti, çenesini kollarına dayadı. "Bir çaresini buluruz."

"Ama nereden *biliyorsun*?"

Onun hakkında hiç anlamadığı bir şey vardı: iyimserliği, sarsılmazlığı. Alice'in Cambridge'de tanıdığı herkes sürekli bir çöküşün eşiğindeydi. Peter hariç, onun için hayat sadece çayırlarda koşmak gibiydi. Peter en kötü haberleri gözünü kırpmadan ve omuz silkerek karşılıyordu. Profesör Grimes en çılgın teslim tarihlerini koyuyordu, Peter ise sadece gülüyordu. Bunun, doğuştan her şeyi kazanmanın bir sonucu olup olmadığını merak etti. Her şeyin yolunda gittiği için, işlerin ters gidebileceğini düşünmeyi reddediyordun.

"Bak, şöyle düşün." Peter parmaklarında bir tebeşir çubuğunu döndürüp durdu. Alice, Peter'ın düşündüğü zaman hep böyle yaptığını hatırladı ve bu tanıdık hareket garip bir şekilde onu rahatlatmıştı. "Cehenneme gelip gelmemeyi düşünürken, kendime hangi sorunlarla uğraşmak istediğimi sordum. Cehennemin sorunları çok daha kolay görünüyordu. Tartışmaya bile gerek yoktu. Sanırım sen de aynı seçimi yaptın."

"Sanırım öyle." Alice, Peter'ın mantığının kendisininkine bu kadar çok benzediğini duyunca aslında oldukça şaşırmıştı. Gerçi Peter bunu çok daha güzel ifade etmişti.

Onun için mesele daha çok "*siktir et, hiçbir şeyin önemi yok, her şey boku yedi, hadi cehenneme gidelim*" şeklindeydi. Ama Peter için neyin bu kadar ters gittiğini soramıyordu.

"Cambridge kapalı bir döngüydü. Çıkış yolu yoktu." Tebeşir daha hızlı dönüyordu. "Ama cehennem... Cehennemin sonsuz olasılıkları var. Eğlenceli değil mi?"

"Eğlenceli mi?"

"Evet! Kelimenin tam anlamıyla haritanın kenarındayız. Teorinin sınırlarına ulaştığı yerde. Kapalı döngünün bittiği yerde." Ellerini açtı. "Burada ejderhalar var!"

Gözlerini koluna sildi. "Bu, ne yaptığımızı bilmediğimizi kibarca ifade etmenin bir yolu."

"Aksi takdirde bu alana bir katkımız olmazdı, değil mi?" Dirseğiyle ona hafifçe dokundu. "Beynine güven, Law. Sürece güven. Biz *Grimes'ın* öğrencileriyiz. Dünyanın en iyileri. Her şey yoluna girecek."

Evet, diye düşündü Alice; *evet, bunu yapabilirim, buna inanabilirim*.

Sonuçta bu, büyünün sırrıydı. Analitik büyücülerden oluşan bir grup vardı ve şöyle diyorlardı: Sonuçta, büyü aslında ne kadar karmaşık matematik ya da mantık veya dilbilim bilginizle ilgili değildi. Aksine, büyünün işe yaraması için son hamle sadece inancın gücüydü. Algoritmalarla hiç ilgisi yoktu, kendini kandırmakla ilgiliydi. Dünyanın başka bir şekilde olabileceğine kendini ikna etmek için yeterli kanıtı bir araya getirmeliydin ve kendini kandırabildiğin sürece dünyayı da kandırabilirdin. Sezgiciler bile sezgicilerin düşündüğünü uygulardı Çünkü neden olmasın? Çalışmayı yaptınız, büyünüzü çizdiniz ve yine de sonunda gözlerinizi kapattınız ve umut ettiniz. Sonuçta büyü bir dilek, bir dua ve biraz da sabitleyici bir kurguydu.

Bu konuda kişilik de öyleydi. Tutarlı bir öznellik de öyleydi.

Her sabah kalkıp ölmeyi planlamamak için gereken cesaret de öyleydi. O kadar da zor değildi. Alice bu konuda çok tecrübeliydi. Bunun için gereken zihinsel jimnastiği biliyordu: Gün boyunca ihtiyaç duyacağın en küçük merdiveni ve adımları kafanda tuttuğun sürece bir sonrakine ulaşabilirsin. Derin bir nefes aldı, gözlerini kapattı ve merdivenini tırmandı.

Ben Alice Law. Cambridge'de yüksek lisans yapıyorum. Analitik büyücülük okuyorum. Cehennemdeyim. Ve her şey yolunda, yolunda, yolunda...

Alevlerin arasından bir gölge geçti. Peter sıçradı, Alice çığlık attı, ama o sadece Archimedes'ti, nereye kaybolduğu bilinmeyen bir yerden yeniden ortaya çıkmıştı. Oldukça korkmuş görünüyordu, tüyleri diken diken, gözleri fal taşı gibi açılmış, göz bebekleri iğne ucu kadar büyümüştü.

Alice dirseğini kaldırdı. Başka bir davete gerek yoktu; kendini Alice'in kaburgalarına attı.

"Ne oldu sana?" diye mırıldandı Alice, kafasını okşayarak. Archimedes yüzünü Alice'in yanına gömdü ve orada titreyerek kaldı.

Alice, bir şeyin onu yanından ısırdığını gördü. Kurumuş kan, tüylerine bulaşmıştı.

"Kemik gibi şeyler miydi?" diye sordu Peter.

Archimedes kuyruğunu salladı, bu da evet anlamına geliyordu.

Yolcuların anlatımlarında bu gizli tehditten bahsedilmiş miydi? Alice, Archimedes'in titreyen yanını okşarken zihnini zorladı, ancak kemik şeylerden bahsedildiğini hatırlayamadı. Orpheus, Dante, Aeneas, Lucian, Seneca, Saint Brendan... Onların anlatımları şüphesiz karamsar ve kasvetliydi, ama tarif ettikleri tehlikeler ilahi ve açıktı. Şeytan'dan kaçıyorlardı. Tanrılarla kavga ediyorlardı. Ama hiçbiri, cehennemin yaratmadığı bir şey tarafından izlenmenin dehşetini, o sürünerek yaklaşan yaratığı anlatmıyordu.

Eliot dışında kimse.

Aklıma *The Waste Land* geldi, kayıtlara geçen en son ziyaretçinin anlatısı. *Sabahları gölgen arkandan adım adım takip ediyor*, diye yazmıştı Eliot. *Akşamları Geceleri gölgen sana doğru yükselir*. Alice kum tepelerine bakarken titredi.

Sana bir avuç tozda korkuyu göstereceğim.

BÖLÜM DOKUZ

Alice'in büyük şaşkınlığına, Arşimet sabahleyin hala onlarla birlikteydi. Alice, Arşimet'in onları sadece insan kalkanı olarak gördüğünü düşünüyordu, ama şikayet edemezdi. Kediler birçok yeteneğe sahipti ve bunlardan biri de yol bulmaktı. Kahvaltılarını bitirdikten sonra (Arşimet, çay ile karıştırılmış endişe verici miktarda Lembas Ekmeği istedi ve yedi), birkaç adım ileri yürüdü, kuyruğunu dik tuttu ve onlara umutla baktı.

"İkinci saray mı?" diye sordu Alice.

Archimedes, "*Başka nereye?"* der gibi gözlerini kırptı.

"Çok uzak mı?"

Archimedes ona kıçını göstermek için döndü.

"Heyecanlı mısın?" diye sordu Peter, kampı toplarken. "Ne için heyecanlıyım?"

"Neden, Arzu Mahkemesi için." Parmaklarını salladı. "Pis şehvet. Jezebel ile tanışmak istemiyor musun? Bathsheba ile?"

Kız burun kıvırdı. "Arzunun sadece genelevlerden ibaret olduğunu mu sanıyorsun?"

"En azından kum tepelerine kıyasla bu bir zevk bence." Sırt çantasını kapattı ve ayağa kalktı. "Sence seni ne bekliyor?"

Alice kendi sırt çantasını omzuna attı, koltuk altlarının kokusunu aldı ve yüzünü buruşturdu. "Sıcak bir duş beni mutlu eder."

Arzu, bu ikinci mahkemenin diğerlerinden garip bir şekilde daha hoşgörülü olduğuna inanan Tartarologlar için ilginç bir bilmece oluşturuyordu. "Cinsel suçluların" günahı olan şehvetin daha hafif bir günah olduğunu, başkalarına karşı aktif bir kötülükten ziyade, irade zayıflığı ve kontrolsüzlükten kaynaklanan bir günah olduğunu öne süren Dante'ydi. Şehvet suçunu işleyenler, akıllarını şehvetin kölesi haline getirmişlerdi. Dante'nin çevresi aşıklarla doluydu; karşılıklı olarak hoşgörülü, tutkularına yenik düşen ve kendilerinden başka kimseye zarar vermeyen kişiler. Bu nedenle, birçok Tartarolog, çoğu hesapta hem şehvet hem de oburluğu kapsayan Arzu'nun cezasının, hem iştahın motivasyonu hem de zararın nedeni olan bağımlılığın kaynağı olduğunu savundu. Sizi tuzağa düşürdü.

ayartmalar; kendi ıstırabının sebebi sen oldun. Diğer tüm mahkemeler seni kilitli kapılar, zorlu mücadeleler ve intikamcı tanrılarla hapsetti, ama Arzu seni tek başına hapsetti.

Yolcunun anlatımları bu teoriyi destekliyordu. Hıristiyan kaşif John Bancroft, Arzu'yu cezanın ayartmada yattığı sahte bir cennet taklidi olarak tanımladı. Sen boyun eğdin, kendini kaptırdın ve bir daha asla oradan ayrılamadın. *Üç gün boyunca göğüslerine ve kalçalarına yaslanarak, Lotus Yiyiciler arasında sigara içip içki içtim*, *diye* yazdı. *Sadece*
O, benim için ağladılar,
O zavallı kadınlar ve ben de ayrılırken. Ama onlar benim ilahi görevime bağlı olduğumu anladılar ve beni gitmeme izin verdiler. Sonra birkaç sayfa boyunca, başını yasladığı göğüsler ve kalçalar hakkında konuşmaya devam etti.

"O orada olmayacak," dedi Alice. Profesör Grimes'ın birçok kusuru vardı. Aşırı iştahlı olmak bunlardan biri değildi; o kadar disiplinli bir adamla daha önce hiç tanışmamıştı. "Zamanımızı boşa harcayacağız."

"Yine de kontrol etmeliyiz." "Ya
kapana kısılırsak?"

"Kalmayız," dedi Peter neşeyle, sabırsız Archimedes'in peşinden ağır adımlarla yürürken. "Aşırı derecede ahlaki metanetim var."

ALICE'İN Cambridge'de tanıdığı tüm akademisyenler, arzularını reddetmekten gurur duyuyorlardı. Seks bağımlıları, uyuşturucu bağımlıları, alkolikler ve oburlar diğer bölümlerdeydi. Ancak Analitik Büyü Bölümü'nde, iğrenç şehvetli zevkler, yaşamdan uzaklaşmaya neden olduğu için hor görülüyordu.
zihin. Herkes araştırmalarının dışında var olmadıklarını, dünyevi bedenlerinin hiçbir arzusu olmadığını iddia etmekten hoşlanıyordu. Kimse televizyon izlediğini itiraf etmiyordu. Kimse popüler kültürü takip etmiyordu. Kimse profesörlerine randevuya çıktığını itiraf etmiyordu (cinsel bir varlık olduğunu itiraf etmek çok utanç vericiydi!). Evli olan az sayıdaki kişi, eşlerini ve çocuklarını büyük bir utançla bahsediyordu ve sadece şüphecileri eşlerinin çocuklarla ilgilendiğine ikna etmek için. Kimse yemeğin tadını sevdiğini bile itiraf etmiyordu, bu da belki de bölümün neden sadece kum tadı olan Yorkshire pudingleri ikram ettiğini açıklıyordu.

Kabul edilebilir tek hobiler, bir şekilde sürekli çalışmak için zihni ve bedeni geliştiren hobilerdi. Satranç zorunluydu. Hafif bir yürüyüş
maratonlar özellikle övgüyle karşılanırdı, çünkü bunlar

zihnin disiplinini ve odaklanmasını gösterdiğinden özellikle övgüyle karşılanırdı. Profesör Helen Murray'in saatlerce koşarken kafasında tekrar tekrar dinlediği operalardan başka hiçbir şey dinlemediği söylenirdi. Evet, kendini geliştirmek için boş zamanlara izin verilirdi. Ama
sırf zevk için zevk almak ne kadar gereksiz, ne kadar utanç verici.

Profesör Grimes, ascetizmine en fanatik olan kişiydi. "Öğrenmek, yapabileceğimiz en tanrısal şeydir," dedi onlara. Bu dersi onlara
dersi, onların ilk yıllarında, uyumak ya da film izlemek gibi şeyler için zaman ayırabileceklerini düşünecek kadar aptal oldukları zamanlarda vermişti. "İnsanlar, hayvanların aksine, akıl yeteneği ile doğarlar. Bu da bizi hayvanların üstüne, Tanrı'ya yaklaştırır. Aristoteles'in dediği gibi, ölümsüzlüğü savunmalı ve en üstün unsurumuza uygun bir hayat yaşamak için her şeyi yapmalıyız. Zihinsel hayat, var olan tek şeydir. Diğer her şey yozlaşma, bedensel, pisliktir."

Alice, onun emrine uymaya gerçekten çabaladı. Kendini zihnin yanan çekirdeğine indirgemek için. Sinemaya gitmeyi bıraktı. Roman okumayı bıraktı — elveda Henry James! Kampüsün yemekhaneleri hem daha ucuz hem de tüm zamanını alıyordu, o yüzden kendi kendine yemek yapmayı bile bıraktı. yemekten zevk almıyordu. Her sabah iki mil koşarak bölüme gelen doktora sonrası araştırmacı Aleco'nun tuhaf disiplinine ya da günde sadece bir öğün yemek yediğini övünen genç çalışan Chloe'nin disiplinine ulaşamıyordu. sabahları, başı dönerse meditasyon yapardı. Alice, beşinci sınıf öğrencisi Harris'in her sabah buz gibi duş alma alışkanlığını taklit etmeyi başardı, bunun gün boyunca enerji vereceğini umuyordu, ancak duştan sonra hissettiği heyecan dalgasının sadece duştan çıktığı için hissettiği rahatlamadan mı kaynaklandığını bilemiyordu. Tüm bunların karakter geliştirici bir çilecilik mi yoksa sadece yoksulluğun getirdiği bir zorunluluk mu olduğu sorusu vardı, çünkü
yüksek lisans öğrencisi asgari geçim ücretine yakın bir gelir elde edemiyordu. Ama kimse bu konuyu konuşmak istemiyordu.

Bir dönem, çoğu sıradan ihtiyaçlarını karşılayabilecek kadar iyileşmeyi başardı. Bazı günler kahvaltıda sadece bir parça Lembas ekmeği ve kahve yiyor, sonra derslerine o kadar dalıyordu ki
Gece yarısına kadar bir daha yemek yemeyi düşünmüyordu. Bazen Lembas Ekmeği'ni bile öğleden sonraya kadar erteleyebiliyordu. Midesi tamamen boşaldığında ve sadece hava ile beslendiğinde hissettiği hafif, boşluk hissini seviyordu. Soluk ve ruhani bir gölge, bedeni olmayan bir zihin hissettiğinde.

Ama her zaman çöküş geliyordu. Alice her zaman yıkılıyordu; her zaman kanepede sersemlemiş bir halde yatıyor, kulübenin salonundaki televizyonda ne yayınlanıyorsa onu izliyordu. O mutlu entelektüel Zen'e, koşucuların huzurlu tefekkürdeki coşkusuna asla ulaşamıyordu. Çoğu zaman
kendini yoksun hissediyordu; tatminsiz ve tatmin edici olmayan, ihtiyacı olan bir bedene hapsolmuş. Ve artık adını koyamadığı bir tür besine aç, çok aç.

CEHENNEMİN HAVA KOŞULLARI KÖTÜYDÜ. Fırtına bir anda başladı. Gökyüzü karardı, hava soğudu ve yoğunlaştı. Gök gürültüsü çaktı ve ardından gökyüzü yoğun yağmur yağdırmaya başladı. Bu kötüydü.
Yağmurluklarını yanlarına almayı düşünmemiş olan Alice ve Peter için
kötü haber. "Başka yolu yok mu?" Peter rüzgârın sesini bastırarak
Arşimet'e bağırdı. Kedi miyavladı.

Fırtına hızla şiddetlendi. Birkaç dakika içinde sırılsıklam oldular. Rüzgar ve yağmur o kadar şiddetli esiyordu ki, nefes alabilmek için
ellerini yüzlerine kapatmak zorunda kaldılar. Archimedes durdu ve Peter onu kucağına alıp paltosuna sokana kadar devam etmeyi reddetti.
Sefil bir şekilde birbirlerine sarılmış, yavaş yavaş ilerlediler. Uluyan rüzgârın içinde bir yerlerde
rüzgarlar Alice ağlama sesi, insan sesi ya da birçok insan sesi duyduğunu sandı, ama bu kolaylıkla kulakları sağır eden bir çığlık haline gelen rüzgarların sesi de olabilirdi. Bu durumun ne kadar sürdüğünü bilmiyordu. Zaman kavramını tamamen kaybetmişti. Fırtına, tüm düşüncelerini, tüm duygularını elinden almıştı. O sadece bir çekirdek gibiydi, fırtınaya karşı titreyerek, yavaş yavaş ilerliyordu.

Ancak bu da tanıdık bir durumdu. Alice, şimdiye kadar birkaç İngiliz kışını atlatmıştı; radyatörlerin bozuk, şemsiyelerin kırık olduğu ve tam da gökyüzünün daha fazla yağmur yağmayacağını düşündüğünüz anda üzerinize çöken sürpriz fırtınaların olduğu kışları.
O fırtınalarda Cambridge'in her yerini koşmuştu ve
bazen mücadelenin sonsuz uzayda değil,
bir binadan diğerine geçmenin basit ıstırabı olduğunu biliyordu. Bu yüzden, kendini küçültüp, santim santim ilerlemeye devam etmeyi biliyordu, ta ki sonunda Desire'ın çatısının altından, girişini koruyan bronz heykellerin arasından geçene kadar.
heykellerin arasından geçene kadar, kendi içine çekilip ilerlemeye devam etmeliydi. Alice, heykellerin aslan değil, domuz olduğunu gördü. Kapılar açıldı. Sırılsıklam ve titreyerek içeri girdiler.

Desire bir öğrenci merkeziydi.

Bu, Alice'i büyük ölçüde hayal kırıklığına uğrattı. Kendisi istemese de, o korkunç Oryantalist resimlerden bir şeyler ummuştu: yaldızlı kanepeler, asılı

üzümler, ağızlarında elma olan kızarmış yaban domuzları ve peştamal giymiş lavta çalgıcıları. Ya da Bosch'un resimlerinden çıkmış çılgın bir manzara: çıplak eğlenceciler, kıç deliklerinden çıkan çiçekler, dev midye kabuklarında çiftleşen bedenler. Dev çilekler, kiraz taçları. En çok da yemek görmek istiyordu. Tabii ki cehennemin yemeğine dokunmak akıllıca olmazdı
—Cehennem'in yiyeceklerine asla dokunulmazdı—ama o sonsuz kum tepelerinden sonra, bir ziyafetin kopyası bile hoş karşılanırdı.

Bunun yerine lobide çok parlak ışıklar, yüksek masalar ve şüpheli sarı lekelerle rastgele yerleştirilmiş kanepeler vardı. Ortada, kalın ve morumsu kahverengi bir sıvının fışkırdığı bir çeşme duruyordu.
Tavanda, hafif, statik bir cızırtının üzerinde çalınan bir müzik parçası vardı — neredeyse tanınabilir bir Dusty Springfield parçası, gözlerini kapatıp pub'da son içki siparişi verilmeden önce sallanarak dinleyebileceğin bir şey, melodiyi veya sözleri net olarak ayırt edemeyecek kadar yumuşak. Uzak köşede terk edilmiş bir langırt masası vardı, ancak Alice üstüne baktığında, küçük beyaz topun hala kendi isteğiyle ahşap ayaklara çarparak zıpladığını gördü.
Elini içgüdüsel olarak hareket ettirerek, o topu kaleye sokup sokamayacağını denemek istedi.

"Oh, merhaba," dedi Peter.

Bir Gölge köşeden sürünerek geldi, elinde altın bir kadeh vardı. Doğruca onlara doğru geliyor gibiydi. Alice gerildi, aniden korkuya kapıldı. Ama Gölge çeşmeye doğru gidiyordu.

"Affedersiniz," dedi Alice.

"Merhaba," dedi Peter. "Acaba... yeni birini gördünüz mü? Uzun boylu, siyah giysili bir adam?"

Gölge ikisini de görmezden geldi. Sessizce, çeşmeden kadehi doldurdu, kalın koyu sıvıyı uzun bir yudumla içti, sonra geldiği koridora doğru sürünerek geri döndü.
geldiği koridora doğru sürünerek geri döndü. Sağdaki ilk odaya girdi ve kapı arkasından kapandı.

Alice ve Peter tereddütle onları takip ettiler. Köşeyi döndüklerinde,
sonsuz bir koridor belirdi; her iki yanında da aynı ve penceresiz odalar sıralanmıştı. Bazı kapılar kapalıydı. Birçoğu açıktı.
Kapılar aralık kalmıştı ve Alice ile Peter, ilerlerken tek tek içeriye göz attılar. Her odada tek bir Gölge vardı. Biri sırt üstü yatmış, elleri pantolonunun içinde sıkışmıştı. Bir diğeri, tütün kokusunun Alice'i öksürük krizine sokacak kadar keskin olduğu odada pipo içiyordu. Üçüncüsü ise yerde bağdaş kurmuş, gözleri kapalı, yudum yudum içiyordu.

az önce gördükleri aynı tür altın kadehten yavaşça içiyorlardı. Alice ve Peter içeriye baktıklarında kimse başını kaldırmadı. Kimse etrafında olup bitenlerin farkında değil gibiydi.

Birkaç kapı ileride, yüksek bir hırıltı sesi duydular. Bir Gölge, köşedeki bir masanın üzerinde kambur oturuyordu. Kitapları burnuna yaklaştırmış, her sayfayı çevirdiğinde kitabın sırtını kokluyor ve zevkle gözlerini geriye doğru yuvarlıyordu.

"Devam et." Peter, Alice'in bileğini tuttu ve onu koridorda sürükledi. "O neydi?" diye fısıldadı Alice. "Ne *yapıyordu*?"

"Hiç kitap koklamadın mı?" "Öyle değil!"

"Çok güzel," dedi Peter. "Ciltlemeyle ilgili bir şey var. Sanki —tutkal gibi, bilmiyorum. Ağaç talaşı gibi. Anladım."

Alice mırıldandı, "Ben olsam bunu kendime saklardım."

Koridorun sonunda da aynı manzara vardı: Gölgeler, hücrelerinde serbestçe oturmuş, tekdüze, ezberci faaliyetleri tekrarlıyorlardı. Alice her yüzüne baktı. Profesör Grimes'ın somurtkan bakışlarını arayarak dolaşırken, tek gördüğü boş, belirsiz bir şekilde tatmin olmuş bakışlardı. Bir süre sonra bakmak zorlaşmaya başladı. Hepsi aynı şekilde kendini beğenmiş ifadelerle bakıyordu. Bazı Gölgeler konturlarını kaybetmiş gibi görünüyordu, yüzleri kenarlarında bulanık ve belirsizdi.

Bazı Gölgeler gözleri yokmuş gibi görünüyordu. Diğerlerinin ise ağızları, kulakları veya elleri belirgin değildi — tüm duyular, dürtü ve elde edilen tatmin dışında kalmıştı. Kendileriyle sonsuz bir zorlayıcı döngüye hapsolmuşlardı, görünüşte asla tam tatmin sağlamayan veya

o kadar zevkliydi ki, bunu tekrar tekrar yapmaya devam ediyorlardı.

Bütün mekan çürüme kokusuyla doluydu. Koridorda, çürümüş bir şeye sürülmüş alkol gibi, hem iğrenç hem de antiseptik bir koku vardı ve ışıklar çok loştu, floresanların uğultusu ile cızırdadı. Duvarlarda çatlaklar ve küf lekeleri vardı, karıncalar lekelerin üzerinde koşuşturuyordu ve her şey o kadar iğrençti ki Alice, bu Gölgeler'in durup etrafa bakıp oradan kaçamayacaklarına üzülüyordu. *Durun,* diye bağırmak, *bırakın bunu, çıkın dışarı* demek istedi, ama bu Gölgelerin yarısının kulakları bile yoktu. Onlara bağırsa, duyacaklar mıydı?

O ve Peter uzun süredir sessizliğe bürünmüştü. Sessizlik giderek arttı. daha rahatsız edici, bu bağımlılıkları röntgenci bir şekilde inceleyerek, gördükleri hiçbir şeyden etkilenmemiş gibi davranmaya çalışıyorlardı. Alice kendini açıkta ve çıplak hissediyordu. Sanki sınanıyor, bu cazibelerin kendisinde de benzer ilgi uyandırıp uyandırmadığını görmek için izleniyormuş gibi hissediyordu.

aynı ilgiyi uyandırıp uyandırmadığını görmek için izlendiğini hissetti. *Ayakları sever misin? Bebekleri sever misin? Sert tahta nesneleri sever misin?*

Peter ne arzuluyordu? Alice merak etti. Muhtemelen hiçbir şey. Peter bu dünyaya gümüş kaşıkla doğmuştu; Peter hiçbir zaman hiçbir şey istemezdi. Ama bu yanlış *bir istek* duygusuydu. Arzu ve ihtiyaç çok farklıydı ve Alice, Peter'ın neyi arzuladığını, neyin onu zayıf düşürdüğünü bilmek istiyordu, çünkü o zaman en azından Peter'ın herhangi bir
. Ancak burada Peter'ın ifadesi hiç değişmedi. Yüzü hiç değişmedi; sadece klinik, hafifçe küçümseyen bir merakla etrafına bakındı. Aziz Peter baştan çıkarılamazdı.

Şehvet nesneleri gülünç boyutlara ulaşmaya devam ediyordu. Onlar gördüler Köpeklere oral seks yapan, tahtaları yalayan, külotlarla kaplı yataklarda kıvranan Gölgeler; sersemlemiş bir halde şarap döken, duman bulutları üzerinde titreyip duran Gölgeler. Bir Gölge, statik makineler hazır alkış kayıtlarını çalarken, *"Teşekkürler, teşekkürler*" diye mırıldanarak ileri geri yürüyordu. Bu, Bosch'un resimlerinde görülen sansasyonel cazibeden çok uzak, artık hiç de komik olmayan bir manzaraydı. Bu hücrelerdeki görüntüler sadece üzücü ve mide bulandırıcıydı. Vücudun büyük bir kısmı sergileniyordu: ne
komik değildi — Bosch'un resimlerinin sansasyonel cazibesinden uzak, bu hücrelerdeki manzaralar sadece üzücü ve mide bulandırıcıydı. *Vücudun* büyük bir kısmı sergileniyordu — nefes nefese inlemeler, tokatlamalar, yalamalar ve çamur sesleri;
iğnelerle delinmiş bedenler, yemek ve şarapla boğulan bedenler; her yerde sadece bedenler, tam bedenler bile değil, organlara uzanan bedenler; çalışan ağızlar, darting gözler ve kavrayan eller, akıl tarafından terk edilmiş, iştahlarına kapılmış bedenler.

Neden öylece çekip gidemediler? Alice bunu anlayamıyordu. Bu iğrenç, fiziksel arzuyu hiç anlayamamıştı. Temel zevkleri biliyordu, evet, ama zihnini ele geçiren böyle bir bedensel özlem hiç hissetmemişti. Tüm hikayelerde kahramanların sürekli şehirleri yıkıp başkalarının bedenlerine sürtünmek için fırsat kollamaları onu şaşırtıyordu. David, Bathsheba için krallığını kaybetti, Yunanlılar Helen için her şeyden vazgeçti ve büyük Dr. Faust, Mephistopheles'i emrindeyken, yeni kazandığı güçleri sadece Gretchen'i baştan çıkarmak için kullanmak istedi. Seks asil bir arzu değildi, utanç verici bir teslimiyetti. Alice, bir tür gerçek özlem olduğunu biliyordu, ama ona göre bunun vücudun beceriksiz entrikaları, dişlerin birbirine çarpması ve zımpara kağıdı gibi sakallarla, pürüzlü eller ve kötü nefesle çok az ilgisi vardı. Ona göre bunlar birbirinden çok farklı dünyalar gibiydi, ama bu kafa karıştırıcı, yakıcı arzuyu, baktığı zaman en yoğun şekilde hissettiği bu tüm vücudu saran arzuyu nasıl yüceltmesi gerektiğini hiç anlamamıştı.

"Tanrım," dedi Peter. "Bu böyle devam ediyor."

Yürümeye devam etmek, içeriye bakmaya devam etmek gittikçe zorlaşıyordu; nefes almak da zorlaşıyordu; floresan ışıkların uğultusu, küf ve nem o kadar fazlaydı ki, sonunda Alice daha fazla dayanamadı.

"O burada değil." Durdu. "Geri dönelim, etrafta dolaşalım." "Her avluyu kontrol etmek istediğini sanıyordum," dedi Peter.

"Eh, kontrol ettik."

"Buraya geleli sadece bir saat oldu..."

"Bilmek için bu kadarı yeter. O burada değil."

"Pride için de öyle demiştin."

"Evet, doğru." Alice burnunu çekti. "O burada değil, o bundan *daha iyidir*..."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü hepsi çok acınası!" Kafası garip bir şekilde hafiflemişti. Neden göğsünün sıkıştığını, neden nefes almanın bu kadar zor olduğunu anlayamıyordu. "Bu alçakça, iğrenç bir şey... O burada olmayacak, ne yapmış olursa olsun, bu ondan daha önemli."

—"

"Ben öyle düşünmüyorum." Peter'ın sesi o anda garip bir şekilde soğuktu. "Bence burada olma ihtimali çok yüksek."

"Bu saçmalık."

"Onu çok takdir ediyorsun."

"Bu bir *iltifat* değil." Alice kollarını kavuşturdu. "Şehvet, irade zayıflığının bir günahıdır. İrade zayıflığıdır—yani, etrafımıza bir bak—ve Grimes her ne idiyse, irade zayıflığı yoktu."

"Tanrım." Yine o soğuk ses tonu. Bu onu şaşırttı; onu hiç böyle görmemişti ve neden bu kadar kızgın olduğunu anlayamıyordu. "Onu biraz daha öv, neden olmasın?"

"Sadece zaman kaybetmekten korkuyorum," dedi. "Tek söylediğim bu. Yeterince gördük, bu onun gibi değil ve bu aptal

—"

Peter elini kaldırdı. *Sus*, dedi, evrensel bir jestle—ve Alice öfkesini dile getirmek üzereyken Peter koridorun sonundaki bir kapıyı işaret etti. İçeriden hafif, boğuk sesler geliyordu—bağırışlar mı? Çığlıklar mı? Peter başını eğdi, kaşlarını tuhaf bir şekilde kaldırdı. Parmağını dudaklarına götürdü ve Alice'e onu takip etmesini işaret ederek yavaşça yaklaştı.

"Yapma." Alice içgüdüsel bir korku hissetti. "Lütfen Peter, yapma..."

"Ama bir şey var," diye bağırdı. Adımları hızlandı. "Orada *biri var*."

Boğuk sesler daha da yükseldi. Peter kapıya koştu ve kapıyı açtı.

Kapının arkasında bir ofis vardı. Ofiste iki gölge ateşli bir kucaklaşmaya dalmış, yüzleri bulanık ve belirsizdi — tüm yönleriyle varlıkları belirsiz ve unutulmuş, aslında, parlak, kırmızı cinsel organları dışında. İkisi de Alice veya Peter'ı fark etmedi. Biri diğerini masanın üzerine eğmiş, çok rahatsız bir pozisyonda görünüyordu, ama ikisi de çılgınca bir çaresizlikle devam ediyordu, duvarları sarsacak kadar yüksek sesle bağırıyorlardı: "*Oh! Oh! Oh!*"

Bütün seks bu kadar kaba mıydı? Alice donakalmış, ritmik hareketleri izliyordu. hafızasına kazınan değişim — özensiz, ıslak çamur sesleri, büyümüş, abartılmış organların nabzı ve zonklaması, başka hiçbir şey hatırlamayan Shades'in tek belirgin özelliği — ve sonra, sahip olduğu diğer tüm anılara, her dokunuşa, başka bir arzu dolu bedene yaklaştığı her ana üst üste bindirildi. Tüm ihtiyaç, dürtü, tatmin; ve sonunda sadece bedenlerdi, domuz eti gibi servis edilen kadın bedenleri, Marilyn Monroe'nun açılmış parmakları, Jessica Rabbit, sıçrayan göğüsler. Jezebel, pencereden dışarı eğilmiş, şık giyinmiş ve köpekler onun etini kemiriyordu. DJ'ler gülüyordu ve manşetler çığlık atıyordu. Lanet tavşanlar, tavşanlar gibi sevişiyorlardı, bir kırıcı, bir balyoz, demir ete batıyordu, iğne, tebeşir ve mürekkep, içeri ve dışarı, içeri ve dışarı, ve hepsi bir kavrama, bir sıkma, bir iç çekmeyle doruğa ulaştı. Alice, ilmihalini denedi, hepsini geri almaya çalıştı, ama işe yaramadı, görüntüler spiral şeklinde devam etti, yine oluyordu. Kendini çok uzak hissetti. Vücudu ona ait değildi ve geri sürükleniyordu, dökülüyordu. Merdiveni tutmaya çalıştı, ama orada değildi —

Peter o kadar hızlı geri adım attı ki Alice'e çarptı.

"O değildi." Histerik bir kahkaha attı. "Sanırım... ben sandım ki..." Geri çekildi.

"İyi misin?" Adam kadının koluna dokunmak için elini uzattı, ama kadın onu itti. O anda kadının onun varlığı, herhangi bir varlık bile tahammül edemiyordu. biri yanına yaklaşırsa çığlık atacaktı.

Adam tekrar uzandı. "Nefesin çok garip."

Koridordan hızla onun yanından geçip koştu. Korkunç bir sancı midesini burktu. Adam onu koridordan takip etti. Bulabildiği ilk dış kapıya iki eliyle bastırdı ve itti, fırtınanın ortasına geri döndü.

Sonra dünya eğildi, zemin yaklaştı ve Peter, kızın yere yığılmadan ve kusmadan hemen önce onu yakaladı.

"EN ÇOK NEYİ İSTİYORSUN?" PROFESÖR Grimes bir keresinde ona sormuştu.

Venedik'te deniz kenarındaki bir kafede oturmuş, zaferin sarhoşluğuyla Aperol spritz ve öğleden sonra güneşinde pişirme. Şehirdeki ilk öğleden sonraydı; İtalyan Büyü Akademisi temsilcileriyle birlikte Vena del Gesso'nun kireçtaşı yataklarında bir haftalık yürüyüş gezisinden yeni dönmüşlerdi ve şimdi bronzlaşmış ve hoş bir yorgunluk içindeydiler.

Profesör Grimes bilmece ve safsatalara dalmıştı ve Alice, sarhoş bir halde, Profesör Grimes'ın konuşmaya devam etmesi için yeterli olacak kadar hafifçe cevap verdi. Onun zahmetsizce derin,
hiçbir öz bilinç göstermeden konuşmasını seviyordu. Onun dünyayı nasıl işlediğini görmekten, en dağınık, şekillenmemiş düşüncelerini duymaktan hoşlanıyordu. Bu ona ipuçları veriyordu.
Onu taklit etmek, hayatını ve kariyerini onun gibi şekillendirmek. Kendisinin aptalca davrandığını biliyordu, ikisi birbirinden bu kadar farklıyken onun gibi dünyada yer edinebileceğini düşünerek. Ama en azından insanlara onun akıl hocasının kim olduğunu hatırlatamaz mıydı? Akademik soy, doğru çevrelerde çok önemliydi. O zamanlar, tüm varlığıyla tek istediği, insanların onun yankısı olduğunu hatırlamalarıydı.

"Hiçbir şey," dedi Alice, esprili olmaya çalışarak. "Bir estetin hayatını yaşıyorum." "Çok komik. Ama ne *istiyorsun*, Law?"

"Başarı." Bardağıyla oynadı. "Bir iş, kendi laboratuvarım ve adıma yazılmış birkaç kitap istiyorum. Senin ofisini ve kapısında benim adımın yazmasını istiyorum," diye ekledi, onu güldürmeyi umarak.

Ama yüzü çok ciddiydi. "Bunlar arzunun yan ürünleri. Sen ne *istiyorsun*?"

"Benim istediğim şey *bu*."

"Hayır, değil." Elini uzattı ve bileğini yakaladı; şaşırtıcı bir güçle sıktı. Kız yüzünü buruşturdu ama bağırmadı. Acıdan çok şok olmuştu; farların ışığında donakalmış bir geyik gibi, tüm duyuları onun bir sonraki hareketine odaklanmıştı. Profesör Grimes'ın ne yapacağını asla bilemezdi.

"Seni geceleri uykusuz bırakan şeyin ne olduğunu düşünmelisin," dedi. "İçinde ne
içinde yanan şey nedir? Her hareketini besleyen şey nedir? Sabahları kalkman için sana neden veren şey nedir?"

Onun ilgisinin gücüyle kendinden geçmişti ve doğru şeyi söylemeyi çok istiyordu. Ama bunun ne olduğunu hiç bilmiyordu.

"İşin kendisi olmalı," dedi. Gözleri içkiden parlıyordu ve rahatsız edici derecede yoğundu. Onun bakışlarını sürdüremezdi; gözlerini kırpmak ve yan bakmak zorunda kaldı. "Analiz yapmanın zevki. Bir şeyleri açıp içlerini görmekten hoşlanmalısın. Bu geziler ve partiler güzel, Law, ama çok fazla zevk almamalısın, yoksa dikkatini dağıtırlar.
Hepsinin üstünde süzülmelisin. Sadece gerçeklerden güç almalısın. Gerçekler seni yutmalı."

"Evet," demek istedi. "Aynen öyle, ben de öyle hissediyorum."

Ama bu doğru değildi ve bunu bu şekilde ifade edemiyordu.
onun beklediği kadar onu motive eden tek bir araştırma sorusu bulamıyordu. O anda, araştırmasının nedenini hatırlayamıyordu.
sıkıcı küçük projeleri dilbilimsel bulmacalara dönüştürmek, hiç önemli değildi. Ve prosecco'nun etkisi altında olmasa bile, onu şafak sökmeden uyandırıp laboratuvarda geç saatlere kadar tutan karmaşık korku ve arzu duygularını ifade edecek kelime dağarcığına asla sahip olamazdı.

O hafta başında, Roma'daki İtalyan Büyü Akademisi'nde bir konferans vermişti. Bu, üç yılda bir düzenlenen prestijli bir davet ve adını taşıyan bir konferanstı ve dünyanın dört bir yanından birçok akademisyen bu konferansa katılmak için oraya uçmuştu. Alice, ilk sıradan izlemiş, dünyanın en seçici dinleyicilerini büyüleyen, ağzından çıkan kelimeler mükemmel, anlaşılır paragraflar halinde, fikirler parlak fenerler gibi havada asılı kalırken, gururla titriyordu. Bunları daha önce duymuş olması, hatta bunları yazan, anlamlı bir yapıya sokan kişinin kendisi olması önemli değildi. Öyle görünüyordu ki...
Sanki onları ilk kez öğreniyormuş gibi, onların önemini fark ediyordu. Önlerinde bir olasılıklar dünyası uzanıyordu ve o, dağlardan inen peygamber gibi, her şeyi aydınlatıyordu.

Bunu istiyorum, diye düşündüğünü hatırladı. *Bunu çok istiyorum* — ama *bu* neydi?

Eski iyi not alma ihtiyacı ya da onaylanma arzusu değildi. Artık çocuk değildi; bu patolojiyi üniversitede geride bırakmıştı. Ama sadece cevapları arama ya da bir bulmacayı çözmenin basit tatmini de değildi. Bu, ilkel bir heyecan, ne olabileceğinin, hangi dünyaların kapılarını açabileceğinin baş döndürücü bir farkındalığıydı ve hepsi onunla ayrılmaz bir şekilde bağlantılıydı.

"GERİ DÖNÜLMEMİZ GEREKMİYOR," dedi Peter, Alice ağzındaki safrayı çalkalarken.

Perpetual Flask'ın kapağını tekrar kapattı. "Teşekkürler." "Her neyse, haklısın. Onun orada olduğunu sanmıyorum."

"Biliyorum." Beton duvara yaslanarak yağmurun yüzünü yıkamasına izin verdi. Lembas Ekmeği ikinci kez yediğinde iğrenç geldi. Bir avuç odun tozu yutmuş gibi hissetti. Boğazında keskin, beton çamuru gibi duruyordu ve ne kadar yutarsa yutsun bu yumruyu giderebilmiyordu.

Archimedes bacaklarının etrafında sekizler çizerek dönüyordu, bu da o anda dünyadaki en rahatlatıcı duyguydu. Eğilip kulaklarının arkasını kaşıdı. Sessizce uzanıp fırtınada eriyip gitmek istedi.

Peter ne olduğunu sormadı, bu da bir lütuftu. "Senin dediğin gibi, sadece yürüyüş yapalım."

"Evet, tamam."

"Zaten yakında geçecektir." Peter fırtınaya karşı gözlerini kısarak baktı. "Sadece binanın menzilinden çıkmamız gerekiyor. Başarabilir misin?"

Alice çoktan ilerlemeye başlamıştı.

Fırtına bu sefer merhametliydi. Her şey arındırıcıydı, çığlık atan rüzgarlar, yağmur damlaları... Hafızasını silemese de, en azından bir an için onu boğup duyularını bastırabilir, böylece o da sadece ilerlemeye odaklanabilirdi. Ve başlarını eğip
başları eğik, gözleri yağmurdan sıkıca kapalı yürüdükleri için, çok yaklaşana kadar sürüyü görmediler.

Kum tepelerinin üzerinde hareket; dalgalanan beyaz bir parıltı. Bir an sonra, beyaz renk farklı şekillere dönüştü. Neredeyse bir düzine kadar kemik benzeri şeylerden oluşan bir sürü.

Peter de gördü. "Aman Tanrım."

Arşimet, Peter'ın kollarından atlayarak kum tepelerine doğru tüm hızıyla koşmaya başladı. Bu iyi bir fikir gibi göründü, bu yüzden Alice Desire'a doğru döndü. İçeri girebilirlerse, kapıları kilitleyebilir veya kapılara yaslanabilirlerdi, ama çoktan bu kadar yol gelmişlerdi. Kemik şeyler korkunç bir hızla hareket ediyordu. Saniyeler içinde aralarındaki mesafeyi yarıya indirdiler. Şu anda yaklaşık yüz metre uzaktaydılar.

"Su," diye bağırdı Peter. "Gidin..."

Alice onu takip etti, koşarken çantasını telaşla karıştırdı. *Bir şeyler* yapması gerektiğini hissetti, felaket yaklaşırken öylece durup izleyemeyeceğini düşündü. Yararsız tebeşir yığınlarını, battaniyesini
—işe yaramaz—iyot, kitaplar, hepsi işe yaramazdı. Elinde sadece av bıçakları vardı. "Onları kullanmayı biliyor musun?" diye sordu Peter.

"Hayır." Alice, daha uzun olanı, kabzası önde olacak şekilde ona uzattı. Onları son dakikada bir hayır dükkanından almıştı; bıçakları sadece bir kez kınından çıkarmıştı. "Öğrenmek ister misin?"

Bıçağı elinde ağırlıklandırdı, kaşlarını çattı ve bıçağı kendine güven vermeyen bir şekilde beceriksizce önünde tuttu.

Kemik yaratıklar bir sıra halinde durdular. Öncekilerden çok daha az Lethe'den korkuyor gibiydiler, çünkü kıyıya kadar gelmişlerdi.
Alice ve Peter'ı kendileriyle su arasında sıkıştırdılar. Bu sefer daha çeşitliydiler — bazıları kedi yavrusu kadar küçüktü, bazıları kurt büyüklüğündeydi ve kafatasları her tür hayvandan yapılmıştı. Bazıları kafalarını sevimli bir şekilde eğdiler; keşke göz çukurlarında hiçbir şey olmasaydı, keşke uzuvları sihirli bir şekilde
diğer türlerin pençeleri ve dişleri ile büyülü bir şekilde güçlendirilmemiş olsaydı.

Alice çömeldi, çünkü bir dövüş sanatları romanında bunun kavgada yardımcı olduğunu okumuştu. Dizlerini bük, ağırlık merkezini alçalt, bu tür şeyler. Kendini aptal hissetti.

"Bekle," dedi Peter. "Hala bir şansımız olabilir... Konuşmak isteyebilir."

Gerçekten de yaratıklar hareket etmemişti. Boyun eklemleri tıklamaya devam ederken, bakışları Peter ve Alice'in üzerinde dolaşıyordu, sanki onlar hakkındaki her ayrıntıyı işliyorlardı. Alice, yaratıcılarının şu anda nerede olduğunu merak etti. Onların gönderilmesini bekliyor muydu, yoksa bu yaratıkları sihirli bir bağlantı aracılığıyla kontrol ediyor, boş göz çukurlarından görüyor muydu?

"Merhaba," dedi Alice çekinerek. "Söylediklerimizi anlıyor musunuz?"

Kemik yaratıklar anladıklarını gösteren hiçbir işaret vermediler.

"Biz sadece geçiyoruz," dedi Peter. "Gördüğün gibi, biz hayattayız. Ama sana zarar vermek niyetinde değiliz."

Kemik yaratıklar çömeldi, saldırmaya hazırlanıyordu.

"Belki konuşabiliriz," dedi Peter. "Birbirimize yardım edebilir miyiz diye bakalım." Alice, "Biz de sihirbazız," dedi.

Yaratıklar birdenbire saldırıya geçti.

Alice etrafına bıçak salladı, ama o şeyler pek çok yönden saldırdığında bıçağıyla isabetli vuruşlar yapmak zordu. Körü körüne bıçağı salladı ve metalin kemiğe çarpması iyi bir şey gibi göründü — belki de onları savuşturmayı başardığını düşündü. Ama o kadar çoklardı ki, nereye bakacağını bilemiyordu, sadece boynunu, yüzünü, göğsünü korumaya çalışabilirdi. Bir şey omzuna düştü. Ağrı patladı, beyaz sıcak, kör edici. Alice çığlık attı ve kemik gibi şeye çılgınca saldırdı.

Kılıcı şans eseri bir şeye çarptı — hatta çok önemli bir şeye, çünkü kemik gibi bir şey havada savruldu ve suyun yanına düştü.

"Dikenleri al." Peter, bacaklarına yapışan iki yaratığı kesiyordu. Ayaklarının dibinde bir kemik yığını vardı. "Zayıf noktaları dene..."

Alice bıçağını daha sıkı tuttu ve bir sonraki saldırıya hazırlanmak için nefes aldı. Ama o anda bir şey fark etti. Uzaklaştırdığı yaratık kalkmıyordu. Bunun yerine, su kenarında karnı yukarıda yatıyor, kuyruğunu sallıyor ve arka bacaklarını korkunç, aşırı büyümüş bir hamam böceği gibi sürükleyerek hareket ediyordu.

O anda aklına çılgın bir fikir geldi.

Üçlü bir kemik grubu, sanki onun başını ve omuzlarını aynı anda koparmak için hazırlanıyormuş gibi, önünde dizilmiş bir şekilde çömelmişti. Onlara sırtını dönmek intihar gibi gelse de, yerinde durmak yerine suya doğru koştu. Aşırıya kaçmamaya çalıştı, ancak Lethe'nin dalgaları öngörülemez bir şekilde yükseldi. Buz gibi su ayak bileklerini okşadı. Kafatasının arkasında bir sızı hissetti. Kolunun üst kısmında daha keskin bir acı. Anıları kaçıyor muydu? Ne kaybettiğini anlayamadı, araştırmaya da vakti yoktu. Perpetual Flask'ını açtı, eğildi ve alabildiği kadar su aldı. Sonra dönerek etrafına yay şeklinde su sıçrattı.

Damlacıklar kemik benzeri şeylere yüksek bir cızırtı sesiyle çarptı. Anında geri çekildiler. Su, çarptığı yerde cızırdamaya devam etti. Bu ses üzerine Peter'a saldıran yaratıklar bile saldırıyı bıraktı ve geri çekildi, hep birlikte havlayıp sızlanmaya başladı.

"Evet," diye nefes nefese söyledi. "Bunu sevmediniz, değil mi?"

Kalan sürü bir araya toplanmıştı. Lethe suyu, onun en çılgın umutlarının ötesinde etkiliydi. Bütün uzuvların düştüğünü, eklemlerin parçalandığını gördü. Su, tebeşir gibi bir şey *yaptı*, onu eritip aşındırdı, böylece tüm algoritma karardı, kurudu, etkisiz hale geldi. Bu kadar kolay olabilir miydi?

"Geri." Şişeyi salladı. "Geldiğiniz yere geri dönün." Sürü bir anda birleşti ve Alice'e saldırdı.

Sadece yüzünü korumak için kollarını kaldırmaya vakti oldu. Onlar yere düştüler.

her yerde; dişleri giysilerine, omzuna, yanına, bacaklarına batıyordu. Peter onun adını bağırdı. Kemik yığınlarının arasından onu kıyıda gördü, elini ona doğru uzatmıştı, ama artık çok geçti. Keskin bir şey kalçasını ısırdı. Ani bir hareketle döndü ve bileği burkuldu. Dengesi bozuldu ve tüm o sallanan kütle suya geri düştü.

ONUNCU BÖLÜM

İyi misin?” Peter telaşla onun yanaklarını okşadı. “Alice?”

Alice gözlerini açtı. Peter onu kıyıya çekmişti. Kemik benzeri şeyler sığ sulara dağılmıştı ve su,
Bazı kemik şeyler hala hareket ediyor, dışarı çıkmaya çalışıyorlardı, ama bacakları eklemlerinden kopuyor ve omurgaları parçalanıyordu.
omurga omurga. Vücudundan kopmuş parçaların tekmelediğini, seğirdiğini ve sonra yüzeyin altına battığını izledi.

Peter omuzlarını tutup salladı. "*Alice?*" Alice irkildi.

"Oh. Evet?"

"Adım ne? Bugün tarih ne? En sevdiğin Beatles şarkısı hangisi?"

"Ben iyiyim." Alice kaşlarını çattı. Hafızasını kaybetmiş olsaydı, bunları bilemeyeceğini düşündü. Ama en azından kim olduğu veya burada ne yaptığı konusunda kafası karışık değildi. Merdivenlere uzandı ve buldu. O, Cambridge'de yüksek lisans yapan Alice Law'dı;
analitik büyü okudu. Peter ise Peter'dı. "Murdoch. Peter Murdoch. Yeryüzünde bugün... 2 Ekim. Belki de 3 Ekim, günleri karıştırdım. 'Mister Postman.'" Başını salladı. "En sevdiğim Beatles şarkısını
şarkısını biliyorsun?"

Peter rahat bir nefes alarak geriye yaslandı. "Laboratuvarda sürekli onu dinliyorsun." "Ama kulaklık kullanıyorum."

"Kulaklıkların çok yüksek sesli." "Bir şey söylemeliydin!"

"Sorun değil." Peter ellerini Alice'in sırtının altına koydu ve oturmasına yardım etti. "Ancak zevklerin çok tekrarlayıcı. Keşke bir ara *Abbey Road'u* dinlesen."

"Oh, Tanrı aşkına."

O ayağa kalktı; Alice onun elini tutup kendini yukarı çekti. Başında kanın hızla dolaştığını hissetti, ama başka bir şey hissetmedi, hiçbir şey, onun...

kendisinin önemli bir parçasını kaybetmişti. Şakakları zonkluyordu, ama daha da kötüsü kolunun üst kısmındaki keskin ağrıydı. Aşağıya baktı, ön tarafında kan izleri ve ısırık izleri gördü ve sendeledi. "Tanrım. Oh."

"Hadi." Peter kolunu omzuna attı ve bir elini beline doladı. "Bu yağmurdan kaçalım."

ARZU'DAN AYRILMAK ÇOK ZORDU. Fırtına onları dışarı çıkarmak istemiyor gibiydi. Rüzgarlar çok şiddetli esiyordu ve yağmur o kadar şiddetli yağıyordu ki nefes almak boğulmak gibi geliyordu. Ayakta durmak bile büyük çaba gerektiriyordu, çünkü ayaklarını yere sıkıca basmadıkları sürece rüzgarlar onları mahkeme salonunun kapılarına doğru savurmaya devam ediyordu. Alice nereye gittiklerini zar zor görebiliyordu; her şey uğultulu, ıslak bir duvar gibiydi. Tek yapabildiği, başını yağmura karşı eğmek ve Peter'ın koluna tutunarak rehberlik etmesini bekleyerek bir adım bir adım ilerlemekti. Ama sonra, geldiği kadar çabuk geçti. Rüzgarlar durdu, yağmur hafifledi; birkaç adım daha attıktan sonra gökyüzü tamamen açıldı. Alice hala yukarıda, düzgün, düz bir çizgiyle alacakaranlık ışığından ayrılan o gürültülü bulutları görebiliyordu.

Orada, Lethe'nin güvenli bir mesafesinde,
Peter ateş yaktı. Alice deli gibi titreyerek oturdu ve kendini tekrar insan gibi hissedene kadar kurudu.

Öksürdü. "Suyundan biraz alabilir miyim?"

"Tabii ki." Peter, Perpetual Flask'ını uzattı. "Kuduz falan değilim."

"Su şişesinden kuduz olacağını sanmıyorum." Kapağı açtı. "Bundan sonra paylaşmak zorundayız."

Kendi matarası nehre batmıştı. Lethe suyu kapağındaki Pentagramlara girmişti ve artık dolmayacaktı.

"Sorun değil, birlikte kaldığımız sürece." Peter boğazını temizledi. "Peki. Artık biraz nefes aldın, sana bir şey sorabilir miyim..."

"Hayır, teşekkürler."

"Ama emin olmalıyız. Yani..." Öne doğru eğildi, gözleri endişeyle büyümüştü. "Emin olmak istemiyor musun?"

Alice emindi. Oturduklarından beri düşüncelerini araştırıyor, boşluklar arıyordu. Ama kafasındaki ağrı artık azalmıştı ve onunla birlikte hiçbir şey gitmemişti. Hafızası, kötü kilitlenmiş bir sandık gibiydi, kilidi zorluyor, her zaman patlayacak kadar doluydu. Bir şey sızmış olsaydı

bir şeyin sızdığını anlardı. Rahatlamayı hissederdi. "Hiçbir şey gitmedi, söz veriyorum."

"Ama nereden *biliyorsun*?"

Tereddüt etti.

*Kimseye söyle*me. Bu anı çok canlıydı. Profesör Grimes bunu sadece bir kez söylemişti, ama bir kez yeterliydi. Ama başka nasıl açıklayabilirdi? Peter'ın Lethe'de sıçramasını istemiyordu, çünkü *o* kesinlikle bağışık değildi.

Bu onu çok büyük bir belaya sokardı. Ama Peter'ın Arzu Mahkemesi'ndeki patlamasını, o açıklanamayan öfkesini düşündü ve belki de Peter'ın herkesten daha iyi anlayabileceğini düşündü.

"Sanırım bağışıklığım var," dedi. "Lethe'ye karşı." "*Nasıl*

bağışıklığın var?"

Parmaklarını kumda gezdirdi. Bunu yüksek sesle söylemek çok zordu. Hiçbir şeyi yüksek sesle söylememe konusunda çok tecrübeliydi; aslında doğru kelimeleri bulup söylemek zordu. İlk tepkisi gerçeği dolambaçlı bir şekilde ifade etmekti. "Şey, ben hiçbir şeyi unutmam."

"Hepimizin hafızası iyidir Law, ama Lethe..." "Hayır,

demek istediğim, ben bir şeyleri unutamam."

"Bu ne demek ki..."

"Bak." Sol kolunu sıvadı ve kolunun üst kısmındaki deriyi görebilmesi için pozisyonunu değiştirdi. "Bu bana izin vermiyor."

Adam baktı. Sonra o kadar keskin bir nefes aldı ki Alice gözlerini kırptı ve başka yere döndü.

Derisine kazınmış, düzgün beyaz harflerle mükemmel bir daire şeklinde, kalıcı bir pentagram vardı.

Büyü asla sonsuza kadar sürmezdi. Etki alanı çizerdiniz, içine bir nesne koyardınız ve büyüyü bitirdiğinizde nesneyi geri çıkarırdınız. En yetenekli büyücüler saatlerce, hatta Sürekli Şişeler durumunda haftalarca süren büyüler yaratabilirdi, ama siz

şarjları bittiğinde nesneleri pentagrama geri getirmek her zaman gerekliydi. Dahası, pentagramlar mürekkeple değil tebeşirle yazılırdı; doğası gereği uzun süre dayanamazlardı. Süpürgeler, fırçalar, rüzgâr esintileri, hapşırıklar gibi sürekli tehdit altındaydılar. Pentagramdaki her harfin her bir çizgisi önemliydi ve en ufak bir leke, onu çizmek için harcanan tüm emeği boşa çıkarırdı. En iyi büyücüler, ertesi sabah kazaları önlemek için her günün sonunda yaptıkları çalışmaları silerlerdi. Bu çok büyük bir

tebeşir israfıydı, ama başka çare yoktu. Büyü geçiciydi. Dünyayı bir anlığına kandırdın, sonra her şey eskisi gibi oldu
önceki haline döndü.

Profesör Grimes, kariyerini bu temel büyü kuralına karşı gelmeye adamıştı. kuralına karşı gelmeyi kariyerinin amacı haline getirmişti. Yalanı sürdürmek istiyordu. Ve Alice ile birlikte, canlı insan derisine kazınmış pentagramların ömür boyu etkisini koruyabileceğini kanıtlamıştı. Ya da en azından bir yıl ve devam ediyordu - şu ana kadar bildikleri tek şey buydu.

Peter dövmeyi uzun süre inceledi. Ellerini kaldırdı ve kadın izin verince, parmaklarıyla kadının cildini dürtüp okşadı. Sonunda, "Bu senin el yazın değil" dedi.

"Hayır. Kimin olduğunu tahmin et."

Yüzünde okunamayan bir ifade belirdi. "O mu yaptı?"

"Ben istedim," dedi ve göğsünde sıcak, şiddetli bir titreme hissetti. Evet, bu doğruydu, bunun doğru olduğunu biliyordu. "Ben izin verdim."

ALICE VE PROFESÖR Grimes, İtalya'da geçirdikleri o yaz böyle geçti.

Hayvanlarla başlamıştı. Önce sıçanlar ve kobaylar, sonra kediler ve köpekler, titrek derileri kalana kadar tıraş edilmişti. Avrupa'da hayvan araştırmalarına ilişkin kurallar daha gevşekti; sokaklar başıboş hayvanlarla doluydu. Alice, kedileri yerinde tutmak için saatler harcadı, o ise tıraş edilmiş çıplak derileri üzerinde dövme iğnesini çalıştırdı.
Cesetlerin imhasından da sorumluydu; Venedik'teki tüm *spazzino* toplama noktalarını iyi tanıyordu.

Ancak hayvanlar üzerinde yapılan deneylerin sorunu, daha düşük seviyeli canlıların *yapabileceklerinin* sınırlı olmasıydı. Onları daireler çizerek koşturabilir, açlık veya acı testlerine maruz bırakabilirdiniz, ama sonuçta bunun ne kadar etkili olduğunu bilemezdiniz. Bir kedinin ödülün hangi bardağın içinde olduğunu hatırlaması kimin umurunda olurdu ki? Daha ifade gücü yüksek bir şey daha iyi olurdu. En azından konuşabilen, yaşayan-ölü enerjinin vücuda ne *yaptığını* size söyleyebilen bir şey. Hiçbir şey hissetmediğini, sizi içten içe yaktığını.

Alice, eninde sonunda sıra kendisine geleceğini hep biliyordu.
Profesör Grimes başka türlü bir iddiada bulunmamıştı. Başından beri tam olarak bilgilendirilmiş olarak rızasını vermişti ve ona göre bu
her şeyi yoluna koymuştu. Bu, kontrolü ona vermişti. Ve Profesör Grimes'ın bunu güvenli ve iyi bir şekilde yapacağına güveniyordu.

Hem işlem sırasında hem de önceki gece çok iyiydi. Ne kadar korktuğunu, nasıl tereddüt ettiğini belli etmedi. Bunun onu sadece kızdıracağını biliyordu. Korkudan ağladığında, bunu
otel odasının mahremiyeti. Ama o ölmek istemiyordu. Aklını kaybetmek istemiyordu. Ama bunu kendine sakladı. Sabahleyin sakin, uysal ve itaatkârdı. Tamamen boş bir sayfa gibiydi.

Kendine sürekli şunu hatırlatıyordu: *Bir kediyi öldürdüğümüzden bu yana tam iki hafta geçti.*

Başlamadan önce ona anestezi teklif etti, ama o lokal anesteziyi bile reddetti. İşlem boyunca konuşmaya ve cevap vermeye devam etmesinin önemli olduğunu biliyordu. Uyanık kalmalı, deneyimin her parçasını kaydetmeliydi. İğnenin derisine her batışını, canlı-ölü tebeşirin her yanığını hissetmesi gerekiyordu.

O, onun cildinde çalışırken çok nazik ve cesaret verici davranmıştı. Her titrediğinde omzunu okşayarak, alçak sesle yatıştırıcı sözler mırıldanıyordu. "Harikasın. Çok iyi gidiyorsun. Biraz sabırlı ol, canım. İşte böyle. Neredeyse bitti." Acı çok şiddetli hale geldiğinde durdu; ona ihtiyacı olduğu kadar mola verdi. Ve o daireyi kapattığında, kız dizlerinin üzerine çöktü, yaşayan ölü enerjisi vücudunu sararken inleyerek, o da onunla birlikte eğildi, sırtına daireler çizerek ovuşturdu ve kız yere kan kusarken saçlarını başının arkasında topladı.

Deney büyük bir başarıydı.

Alice'in ateşi düştüğünde ve bilincini geri kazandığında, Profesör Grimes ona bilmediği dillerle yazılmış bir dizi levha gösterdi, her birini üç saniye boyunca, ardından levhalardaki yazıları tahtaya yazmasını istedi. Alice hepsini hatasız bir şekilde yazdı. İki hafta sonra, bu kez levhaları göstermeden aynı şeyi yapmasını istedi ve Alice yine hepsini hatasız bir şekilde yazdı.

O hafta, keşiflerle dolu heyecan verici bir haftaydı. Hafızasının sınırları varsa da, henüz onları keşfetmemişti. Bir akşam altı kitapla oturup, her satırı dikkatlice okuduğu sürece, hepsini hafızasına kazıyabilirdi. Zihni artık bir ansiklopedi gibi çalışıyordu. Birdenbire Fransızca veya Arapça akıcı bir şekilde okuyamazdı, ama yeterince uzun süre otururşa, zihinsel sözlükleri karıştırarak oldukça iyi çeviriler yapabilirdi. Önünde koca bir dünya açılmıştı. Kiril alfabesini, Macarca'yı, Nastaliq'i öğrendi. Lineer B'yi öğrendi.

Elbette acıdı. Acı hiç dinmedi; sadece kolundan şakaklarına taşındı ve sürekli zonklama şeklinde kendini gösterdi. Zihni gerginleşmiş, asla kurtulamayacağı şeylerle dolmuştu. O güne kadar insanların işlev görebilmek için unutmaya ihtiyaç duyduklarını fark etmemişti. Artık zihninden milyonlarca garip karşılaşmaları silemiyordu. Menüyü yanlış okumak. Şarabını dökmek. Cüzdanını düşürmek, postane kuyruğunu bekletmek. Zaten çok endişeli bir kişiliğe sahipti ve şimdi zihni, tanıştığı her insanla yaptığı her hatayı acı verici ayrıntılarla yeniden yaşamaya zorluyordu.

Ancak faydalar, maliyetleri açıkça aşıyordu, çünkü hangi akademisyen onun mükemmel hafızası için her şeyi göze almazdı ki? Herkesin bilgisayar makinelerine heyecan duyduğu bir çağdı ve Alice de bunlardan biri olmuştu. Uyum sağlayacaktı; başka seçeneği yoktu.

"Şimdi, bunu kimseye söyleyemezsin," diye talimat verdi Profesör Grimes. "En azından uzun bir süre boyunca. Bu çok önemli, Alice. Artık savaş gibi değil. Kraliyet Akademisi artık çok muhafazakar ve eğer biri bunu öğrenirse, sertifikamı kaybederim. Bu bölümde çok sayıda düşmanım var. Herhangi biri bu bilgiyi beni yok etmek için kullanır. Bir söylenti bile çıkmamalı. Dikkatli olmalısın."

Bu aslında bir darbe oldu, çünkü Alice içten içe bunu tüm dünyaya duyurmayı umuyordu. En derin ve en saçma fantezilerinde, Profesör Grimes, onu bir vodvil sanatçısı gibi konferans turlarında tanıtıyordu. O, Büyük Grimes olacaktı; o ise onun Göz Kamaştırıcı Yaşayan Pentagramı olacaktı.

Ama burada ciddi büyüden bahsediyorlardı ve o küçük bir kız değildi. "Tabii ki," dedi ve kolunu kollarının üzerine çekti.

"Çok iyi." Omzuna hafifçe vurdu. "Bu bizim küçük sırrımız olacak."

Venedik'ten döndüklerinde, o başka projelere yöneldi. Bir hafta sonra Alice'in hafızasını test etmekten sıkılmıştı. Pentagramının işe yaradığını doğrulamıştı ve artık dikkatini, yıllarca sürecek olan ara kanıtları yayınlama sürecine, yani tüm küçük engelleri aşmaya verebilirdi. bu sonuçla yararlı bir şey yapamadan önce. Alice ikincil öneme sahipti. Dövmesinin durumunu kontrol etmeyi bıraktı; dönem başlangıcında, dövmeden bahsetmeyi bıraktı. Onların küçük sırrı. Ve böylece Alice, tüm öğrencileri arasında Profesör Grimes'ın en çok onu sevdiği gerçeğiyle yetinmek zorunda kaldı. Kanıt, onun derisine yazılmıştı.

"ACITTI MI?" DİYE SORDI PETER.

"Sadece biraz. İyi idare ettim."

Ona yanma hissini anlatmadı. Dövmesinin etkisi, Gotik romanlarda vampirlerin yeniden doğuşunu anlatan tasvirlere benziyordu: tüm duyuları daha keskin, dünya parlak bir şekilde ışıldıyordu. Uyandığında, tüm detayların bir anda beynine kazındığını hatırladı. Profesör Grimes'ın yüzü onun yüzünün üzerindeydi, hevesli, endişeli, keskin, karanlık gözlerinde asla unutamayacağı bir açlık vardı.

Ve ona selden bahsetmedi: acımasız anıların geçit töreni, sürekli rastgele çağrışımlar, neyin önemli neyin önemsiz olduğunu ayırmak için harcadığı muazzam çaba. Ona, görüşünün sonsuz ekranlar arasında bir roller coaster yolculuğuna dönüştüğünü, her televizyon programının aynı anda oynadığını söylemedi. Beyninin onu elma, dodgeball ya da kanlı, atan bir insan kalbi olarak değil, domates olarak tanıması için basit bir domatese yoğun bir şekilde odaklanması gerektiğini ona söylemedi. Kendini yıkamada kaybetmenin ne kadar kolay olduğunu, dikkatini her kaybettiğinde bunun nasıl gerçekleştiğini ona söylemedi. Ona, *"Bir merdiveni yeniden inşa etmeliyim"* demedi. *kim olduğumu, nerede olduğumu ve ne yaptığımı hatırlamam gereken saat*. Sonuçta ona yardım edemezdi; sadece ona acıyabilirdi ve bu yüzden o da bunun anlamını göremiyordu.

"Neden kimseye söylemediğini anlıyorum." Peter çok yavaş konuştu. Kafasında kelimeleri özenle seçiyor, onu kırmamak için dikkatlice euphemismler kullanıyor gibiydi. "Bu... bu çok karmaşık bir durum."

"Aslında göründüğü kadar kötü değil." Alice'in sesi savunmacı bir ton aldı. Olanları büyük bir trajediymiş gibi anlatmak istememişti. Departmanındaki kadınların, sanki orada olmak istememişler gibi şikayet etmelerinden nefret ediyordu. Peter'ın ona şu anda bakışından nefret ediyordu; onun acıma dolu bakışları onu rahatsız ediyordu. "Yani... o ne yaptığını biliyordu. O her zaman ne yaptığını bilir, aksi halde asla risk almazdı."

Bu, yazıtın yazılmasından önceki günlerde, tıraşlanmış kedilerin cesetlerinin kabuslarına girmesini engellemek için kendine söylediği şeydi. "O çok dikkatliydi."

"Sana bunun onun iyiliği için değil, senin iyiliğin için olduğunu söyledi mi?"

"Tabii ki hayır." Alice, insanların Profesör Grimes'ın öğrencilerini hiçbir şeyden haberi olmayan çocukça tarikat üyeleri olarak görmelerinden de nefret ediyordu. "Sana söyledim, bunu yapmak istedim."

Onun şiddetli tepkisi Peter'ı şaşırtmış gibi görünüyordu, çünkü özür dilercesine ellerini kaldırdı. "Sadece soruyordum."

"Beni zorlamadı," diye tekrarladı.

"Evet, bahsetmiştin..." Peter gözlerini sık sık kırpıyordu. "Üzgünüm, sadece kafamda bir düzen kurmaya çalışıyorum. Bu çok... Yani, seni o duruma soktuğuna inanamıyorum."

seni o duruma soktuğuna inanamıyorum."

Tanrım, diye düşündü Alice. Bu *lafı söyleme.*

Bir keresinde New York'ta bir konferansta, Princeton'dan genç bir doktora sonrası araştırmacı, Alice'le, az önce katıldıkları bir panel hakkında neredeyse otuz dakika boyunca canlı bir sohbet yapmıştı. Bu, Alice'in
Profesör Grimes'ın laboratuvarında çalışıyordu. Doktora sonrası araştırmacının tavırları bir anda değişti. Alice'i baştan aşağı süzdü, gözleri acıma ile kırıştı. "Ah canım," dedi. "Demek sen de biliyorsun... şey, bilirsin."

Alice çok iyi biliyordu, çünkü bu onun ilk konferansı değildi ve şimdiye kadar her şeyi duymuştu. Grimes kötüydü, Grimes zehirliydi, *falan filan*.
Ruhunun bir kısmı, böylesine kötü şöhretli bir danışmanla ilişkilendirilmekten gerçekten gurur duyuyordu. Diğerleri çok sıkıcıydı. Profesör Grimes en azından biraz kişiliğe sahipti.

Alice en sıradan, en masum gülümsemesini takındı. "Ne demek istiyorsunuz?"

Postdoktor, garip bir şekilde kıkırdamıştı. "Elbette ne demek istediğimi biliyorsun."

"Aslında hayır, bilmem gereken bir şey mi var?"

Postdoktor, odadaki herkese bakarak, sanki dinleyen biri var mı diye kontrol ediyormuş gibi gözlerini kırpıştırdı. "Şey... yani... özür dilerim, herkesin konuştuğunu sanmıştım. Eğer konuşmuyorsanız..." Sonra sözleri kesik kesik çıktı ve bu Alice'e büyük bir tatmin verdi. "Özür dilerim. Hiçbir şey söylememeliydim. Aptalca davrandım."

"Önemli bir şey söylemeyecekseniz, insanların arkasından dedikodu yapmayı bırakmanızı öneririm." Alice, bir gol atmış gibi hissetti.
bazı retorik zaferler, ama aslında tek yaptığı, yeni filizlenen bir dostluğu mahvetmekti. Eve döndüğünde bu doktora öğrencisinden bir daha haber almayacağını biliyordu, bu da çok yazık bir durumdu, çünkü onun alanındaki kadınlar birbirleriyle karşılaştıklarında ittifak kurmaları gerekiyordu. Umursamadı. Bu kopmuş köprüden duyduğu memnuniyet muhtemelen yanlış bir

bir tepkiydi, ama o anda tek hissedebildiği, kafasına kanın hücum etmesinin verdiği iyi duyguydu. "Ama teşekkür ederim."

Aynı muhalif tavır, Peter'a soğukkanlılıkla "Ben *pozisyonlara yerleştirilmedim*" demesine neden oldu.

"Tamam, tamam, sana inanıyorum." Peter, hakkını vermek gerekirse, çabucak konuyu değiştirdi. "Peki sence bu seni daha iyi bir akademisyen yapıyor mu? Pentagramı kastediyorum."

"Elbette faydaları da var." Tereddüt etti, hafızasındaki çelişkiler yığınını nasıl çözebileceğini, zihninde çok fazla şey tutmanın her zaman iyi bir şey olmadığını, çoğu zaman kafasını karıştırıp, asla olmamış olmasını dilediği şeylerle yüklediğini nasıl açıklayabileceğini düşündü.

"Biraz daha az ölümlü hissediyorum. Daha az yanılabilir. Çoğu zaman."

"Kulağa hoş geliyor."

“Ama sanırım her şeyden çok beni korkutuyor. Sanki hile yaparak uzman olmuşum gibi, saatlerce ezber yapmadığım için önemli bir şeyi kaybetmişim gibi. Bu bilgi birikimim var

ama onu nasıl sıralayacağımı bilmiyorum. Ve bu süreç olmadan, bir şekilde, karşılığını alamıyorum. Bunun için ter dökmek zorunda kalmadıysam, sayılmaz."

"Law, bu delilik."

Omuz silkti. "Ben Grimes'ın öğrencisiyim."

“Kesinlikle öyle.” Ateşe bakarak gözlerini kırptı. Söylemek istediği şeyi yeniden düşünürken ağzını birkaç kez açıp kapattı ve Alice, bir başka ahlaki suçlama için kendini hazırladı. “Profesör Grimes... Grimes sana hiç doğru olmadığını düşündüğün başka bir şey yapmanı istedi mi?”

"Bu benim tek dövmem. O hiç..."

"Hayır, demek istediğim o değil. Şey..." Kolları yıpranmış olan kollarını çekmeye başladı. Endişelendiğinde hep böyle yapardı, hatırladı. Ama bu, onun endişeli olduğu anlamına geliyordu. Bu onunla ilgili değildi, kendisiyle ilgiliydi. "Sadece yasadışı değil. Ama bir şey... Bilmiyorum. Vicdansızca gelen şeyler."

Alice, Venedik'teki fareleri, sefil, seğiren bedenlerini düşündü.

O kafesten bir tane daha çıkarmak için uzandığında çığlık atıp kaçışmalarını. Sanki laboratuvar masasında neler olduğunu tam olarak biliyorlarmış gibi, sanki o tebeşirin ne yapacağını biliyorlarmış gibi. Kireç derilerine işlerken onlara en hızlı ve en kolay ölümü sağlamak için omurgalarını yerinden çıkarmakta, acıyı tam olarak algılayamadan sinir kordonlarını kesmekte çok ustalaşmıştı. Eğer bu konuda etik bir vicdan azabı duymuş olsaydı, o zaman...

Sonunda umursamayı bıraktım. Laboratuvarda her şeye alışmıştın. Neyse, onlar sadece farelerdi.

"Hayır," dedi. "Neden? Sana hiç sordu mu?"

Peter kolunu durmadan çekiştiriyordu. Birkaç dikişi sökmüştü.
Alice, onu durdurmak için eline vurmak üzereydi ki, sonunda Peter, "Benden bir insan kolonu bulmamı istedi," dedi.

"Ne?"

"Canlı bir hastadan değil." Elini çaresizlik içinde salladı. "Bir cesetten. Anatomik derslerde kullandıkları cesetlerden birinden."

"Hâlâ öyle mi yapıyorlar?"

"Tabii ki, sence ameliyatları nasıl yapıyorlar?"

Bu, Alice'e şimdiye kadar yaptığı her şeyden çok daha kötü geldi. En azından tek kurbanı kendisiydi. "Bazı hakları ihlal etmişsin gibi görünüyor."

"Ölülerin hakları yoktur."

"Bu tartışılabilir bir konu ama nasıl, neden, yani *ne oluyor* Peter?"

"Bilmiyorum." Peter omuz silkti. "Genel olarak bakıldığında, çok önemsiz bir şey gibi görünüyordu. Belki de sen de dövmeni öyle düşünmüştün. O... biz bir şey üzerinde çalışıyorduk... hiçbir sonuç çıkmadı, ama bir süreliğine potansiyeli var gibi görünüyordu. Ama... bilirsin, tebeşir organik maddelerle farklı etkileşime girer. Emin olmak için bir insan organına ihtiyacımız vardı."

"Sen bir kolon çaldın." Alice bunu kabullenemiyordu. "Bir insan kolonunu!"

"Şey, üç ya da dört tane."

"Tanrım, Murdoch."

"*Hayır* diyecek değildim."

"Bunu bildirebilirdin," dedi. "Bu etik kurallara aykırı. Dekanın önüne götürebilirdin."

Sessizlik. Birbirlerine baktılar ve sonra kahkahaya boğuldular. "Çok zor mu oldu?" diye sordu Alice.

"Aslında hayır. Zor olacağını düşünmüştüm ama içeri girdim ve ihtiyacım olanı aldım. Üç kişi beni gördü, ben de el salladım, onlar da el salladılar."

"Doğru gibi görünüyor."

"Bunun delilik olduğunu biliyorum," dedi Peter. "Muhtemelen bunu yapmamalıydım. Hayır demek hiç aklıma gelmedi."

"Biliyor musun, eskiden tüm ders notlarını bana yazdırırdı," dedi Alice. "O dikte ederdi, ben yazardım. Kendimi sekreter gibi hissederdim. Hayır demek aklıma bile gelmezdi

hayır demek hiç aklıma gelmemişti."

"Oh, bu hiçbir şey. Bir keresinde, kendisi yapmayı unuttuğu için bir öğleden sonra altmış tane lisans sınavını notlandırmamı istedi."

"Bir keresinde, harcadığımız parayı hesaplayabilmek için tüm tebeşir tozunu temizlememi ve tartmamı istedi."

Peter kıkırdadı. "Bir keresinde, hiç uyarı yapmadan tam şarjlı bir kondansatörü kafama fırlattı."

"Sana çarptı mı?" diye sordu Alice endişeyle.

"Sadece ellerime çarptı. Onu yakalamaya çalıştım, şarjlı olduğunu bilmiyordum. Şokun etkisiyle yere yığıldım ve saçlarım saatlerce diken diken oldu. Onu hiç bu kadar gülerken görmemiştim."

"O benim kafama hiçbir şey fırlatmadı." Alice bunun kendisini üstün mü yoksa kıskanç mı hissettirdiğine karar veremedi.

"Sadece kondansatör vardı," dedi Peter. "O tek seferlikti. Gerisi çoğunlukla, bilirsin, sözlüydü."

"Doğru. Sen bu iş için uygun değilsin. Fonların boşa harcanıyorsun. Burada olmak istemiyormuşsun gibi görünüyorsun."

"Evet, bunu çok sever. Bir keresinde, Almanca öğrenene kadar değersiz olduğumu söyledi."

"Öğrendin mi?"

"O öğleden sonra bir konuşma kılavuzu aldım ve bütün gece uyumadım."

Peter'ın

Sesi titredi ve ona endişeli bir bakış attı, sonra onun ağlamaktan değil, kıkırdamaktan boğulduğunu fark etti. "Sonra ertesi sabah ona *'Wie* geht's' diye selam verdim ve o... o bana deliymişim gibi baktı."

"*Lebensmüde*," dedi Alice.

"*Sitzfleisch*," dedi Peter.

Bu, onları kahkahalara boğdu.

"Tanrım." Alice ellerini yüzüne bastırdı. Elleri ıslaktı. Gülmekten ağlıyordu. Bu daha önce hiç olmamıştı; insanların gülmekten ağladığını bilmiyordu. "Bizi duyan biri varsa, her şeyi dekana rapor ederdi."

"Oh, biliyorum! Uygunsuz öğretim üyesi-öğrenci ilişkileri. Güç suistimali. Bu tür şeyler."

"Bu dili sevmiyorum. Sanki biz çocukmuşuz gibi gösteriyor."

"Çaresiz kurbanlar."

"Neye bulaştığımızı bilmiyorduk."

"Gözleri kapalı." Peter ona yan gözle baktı. "Biliyor musun, onun cenazesine gittim."

"*Hayır*, gerçekten mi?"

"Gerçek cenazeye değil. Ailesi falan yoktu. Sadece üniversitenin anma törenine gittim."

Alice daveti gördüğünü, uzun süre ona baktığını ve sonra onu küçük parçalara ayırdığını hatırladı. "Sanırım gitmeyi unuttum."

Bu bariz bir yalandı, çünkü o hiçbir şeyi unutmazdı, ama Peter ısrar etmedi. "Doğru, seni orada görmedim."

"Peki nasıldı?"

"Çok tuhaftı," dedi Peter. "Onun ne kadar nazik, muhteşem ve cömert olduğunu anlatan övgüler söylüyorlardı - bilirsin, sıradan şeyler, herhangi birini tarif ediyor olabilirdiler. Usta onu efsanevi bir öğretmen olarak nitelendirdi. Helen Murray ayağa kalktı ve onun ne kadar zeki bir adam olduğu hakkında tüm bu basmakalıp sözleri söyledi. Onun arkasından onun hakkında ne dediğini biliyor musun?
"

"O da var. Ama aynı zamanda, kıçı olmayan Thatcher." Alice
kıkırdadı.

Alice kıkırdadı.

"Her neyse," dedi Peter, "ben tüm bu süre boyunca, onu tanıyan tek kişinin biz olduğumuzu düşünüyordum. Onun tümünü. İyi, kötü, komik ve tüm Çelişkiler. Onun dürüst tarafı. O sadece laboratuvarda gerçek kendisiydi. En kötü anlarında bile. Sinirliyken, zorba davranırken bile. Tek umursadığı şey gerçeği bulmaktı. Gerçeğin önünde ağladı ve secde etti. Ve biz onun bu tarafını tanıdık. Bunun için kendimi çok şanslı hissediyorum.

“Tanrım.” Alice avuçlarını yüzünün yanlarından aşağı doğru çekti. “Ne zorba bir adam.”

"Ama o *bizim* zorba
hükümdardı." "Evet."

"Yani, onun yüzünden cehennemdeyiz."

"Onun *için.*"

"Doğru."

Birbirlerine, çok uzun bir yolculuktan gelen, ortak bir generale olan sevgileriyle birleşmiş piyadelerin kardeşçe sevgisiyle baktılar. Alice, Atinalılar Truva'nın yağmalanmasından sonra evlerine dönerken, eşlerini ve

On yıl boyunca çocuklarını geride bırakmışlardı, oysa tüm bunları sadece Agamemnon için yapmışlardı. Savaşın buna değip değmediğini, hatta tüm bunların ne için olduğunu bile söyleyemezlerdi. Ama şüphesiz, dünyada hiç kimsenin anlayamayacağı zorlu deneyimler, bir anlam ifade ediyor olmalıydı. Aşırı koşullara dayanma yeteneğinde bir tür erdem vardı. Karakterin kanıtı. Öyle bir şeydi.

Ve belki de onlar Grimes'in piyadeleri, ölmekte olan bir düzenin piyadeleridir. O kesinlikle onlara öyle hissettiriyordu. Büyü artık gözden düşmüştü, onlara sık sık söylediği gibi, bu çökmekte olan bir medeniyetin işaretlerinden biriydi. Bu konuyu o kadar sık dile getiriyordu ki, onlar da ezbere biliyorlardı. İnsanlar eskiden devlerdi, ama her yeni nesil ile birlikte bu durum giderek geriledi. Aristoteles mantığı, Öklid geometriyi, Kant sistematik akıl yürütmeyi icat etti. Bundan sonraki düşünce kazanımları ise...
marjinal. Artık kimse bütün sistemleri icat etmiyordu; ancak öncekileri kurcalayabiliyorlardı, tabii eski sistemleri kurcalayacak kadar iyi anlayabilirlerse. Onların nesli, tüm nesiller arasında en çökmüş ve en aptal nesildi. Grimes'in nesli en azından savaş büyücüleriydiler; pratik uygulamalarda bu alanı büyük adımlarla ilerletmişlerdi. Ama Alice ve Peter'ın nesli felsefi ayrıntılar üzerinde tartışıyordu. Oyuncak şirketleri için gösterişli aletler yapıyordu. Aralarından en iyileri Vegas'ta ikamet etmek istedi; en kötüleriyse danışman oldu. Şüphesiz, büyü gerileme dönemine girmişti. Ve bu, çocukların kitap okumayıp ekran başında salya akıtarak oturduğu, sanatçıların rastgele boya sıçratıp kendilerini Michelangelo'nun eşi olarak gördüğü bir dünyanın sadece bir belirtisiydi. Onlarınki bilgili insanların dünyası değildi; sürekli araştırmaya ilgi gösterilmiyordu; onların çağdaşları sadece magazin dergileri, dedikodu ve eğlence istiyordu. Medeniyetin çöküşü, yaklaşan kıyamet... Atalarının büyüklüğünü unutmuşlardı, anlamsız küçük tartışmalara hapsolmuşlardı; çıkamıyorlardı, artık kimse nasıl düşüneceğini bilmiyordu. Bu noktada, her zaman şaraptan sarhoş olur ve bu yüzden daha güçlü olurdu; onlar da suçlu gibi, onun yanıldığını kanıtlamak için çaresizce dinlerlerdi. Nasıl devler olabilirdi? Bunun için deha, muazzam çaba ve karmakarışık dünyalarının enkazının üstüne çıkıp bulutların üstünü net bir şekilde görebilmek için manastır hayatı gibi bir adanmışlık gerektiğini söyledi. Bunu yapabilirler miydi?
Eskinin cesaretini geri getirebilir miydiler, inancını koruyabilir miydiler?

Ona bunu yapacağına söz verdiler.

Mesele şu ki, Profesör Grimes sıradan insanları eziyet etmemişti. *Onları* eziyet etmişti. Çünkü onlar buna dayanacak kadar güçlüydüler. Çünkü inançlarını korumuşlardı. Çünkü onlar özeldi, çabaya değerdi ve

çünkü o onlarla işini bitirdiğinde neye dönüşecekleri çok göz kamaştırıcı olacaktı.

Tersine, Profesör Grimes'ın Peter'a da aynı şekilde deli gibi davranmış olması onu mutlu etti. Bu, kendini daha az... yanlış hissetmesini sağladı. Bu, en azından, Profesör Grimes'ın bunu yaptığı tek kişinin kendisi olmadığını kanıtlıyordu. Ve buna evet demenin değer olduğunu düşünen tek kişinin kendisi olmadığını.

Ve gerçekten de, Profesör Grimes'ın hangi cehennem mahkemesine mahkum edildiğini tahmin etmek zordu. Tüm suçlarına rağmen, Alice'in bir parçası onun asla yanlış bir şey yapmadığına derinden inanıyordu. Sadece onun için iyi olanı, herhangi bir öğrencinin bir öğretmenden beklediği şeyi yapmıştı.

"Biraz uyumalısın." Peter sırt çantasından kalın bir kitap çıkardı ve sırtı duvara yaslanana kadar yerini ayarladı. Dizlerini kendine doğru çekti, sonra dirseklerini dizlerinin üzerine koydu. "Ben nöbet tutarım."

"Emin misin?"

"Oh, evet. Tolkien'ı arkadaşlık olsun diye getirdim."

"Bana iki saat ver. Beni uyandır, sonra takas edebiliriz." Alice battaniyeyi omuzlarına çekti ve uzandı. O anda kendini çok gevşemiş ve boş hissediyordu; sadece yorgunluktan değil, aynı zamanda rahatlamış olmaktan da. Omuzlarından büyük bir yük kalkmış gibi hissediyordu. Artık saklanmak zorunda olmadığını hissediyordu.

Teşekkür ederim, Peter'a söylemek istedi. *Dinlediği için.* Ama göz kapakları ağırlıklar gibiydi ve karanlığa dalmadan önce kelimeleri düşünmekten başka bir şey yapamadı.

"BATI Cephesinde Her Şey Sessiz." Peter onu uyandırmak için salladı. "Ben de biraz uyuyabilir miyim?"

"Devam et," diye esnedi ve Peter battaniyeyi üzerine çekebildiği kadar çekince gülümsedi.

"Ayaklarım mı, göğsüm mü?" dedi. "Seçmek zorundayım. Sence hangisi?"

"Muhtemelen ayaklarını korumak için. Neyin çıkıp ayak parmaklarını ısırıp ısırmayacağını asla bilemezsin."

"Beni savunmayacak mısın?"

"Bacakların çok uzun." Gülümsedi. "Onların geldiğini göremezdim."

Kendi kitabını çıkardı — sonunda sıra Proust'a gelmişti — ve Peter yanına kıvrıldı. Birkaç dakika sonra nefes alışı derinleşti, ağzı gevşedi ve Alice'in sevimli bulmaktan kendini alamadığı bir şekilde kıvrıldı.

sevimli bulmaktan kendini alamadı. Peter tamamen köşeli biriydi. Uzun, gevşek uzuvları absürt, dengesiz bir karmaşa içinde birbirine dolanmıştı.

Peter uyurken çok komik görünüyordu: kaşları çatılmış, ağzı aşağı doğru kıvrılmış, sanki öfkeyle konsantre olarak uykuya tutunmaya çalışıyormuş gibi. Kirpikleri çok uzundu. Alice, Peter'ın kirpiklerine her zaman hayran kalmıştı. Bir erkekte hiç bu kadar uzun kirpikler görmemişti. Kirpiklerin uçlarına parmak eklemlerini sürmek, sadece dokunmak istiyordu — kelebek kanatları gibi yumuşak olduklarını hayal ediyordu.

Onun kafasında neler dönüyordu? O anda göğsünde bir sancı hissetti; eski, can sıkıcı, çözülmemiş bir sorunun acısı. Onu hiçbir zaman anlayamamıştı. Bu akşam büyük bir
bir ilerleme kaydettiklerini, artık en iyi arkadaş olduklarını düşünmekten daha iyisini biliyordu. Peter, insana kendini böyle hissettirme konusunda yetenekliydi, sanki dünyada seni anlayan tek kişi oymuş gibi, sen de onu. Sanki ikiniz kendi düzleminizde var oluyormuşsunuz gibi. Sonra ertesi sabah tamamen bir yabancı gibi davranırdı. Sanki hiç konuşmamışsınız gibi. O bu ani değişimi birçok kez yaşamıştı.
daha önce de yaşamıştı. Artık daha iyi biliyordu.

Yine de o anda ona çok yakın hissediyordu — ifşa ettikleri sırlar yüzünden olmasa da, en azından çok uzun zamandır ona bu kadar dürüst ve samimi bir şekilde konuşmamış olması yüzünden.

Yanakları kızardı. Bu kesinlikle Cehennem'in etkisiydi,
sonsuz kum tepeleri, dehşetleri ve beraberinde getirdiği tüm yoksunluklar ve Peter Murdoch'un tüm alemde nefes kadar geçici olmayan tek varlık olmasıydı. Yine de eğilip avucunu onun yanağına koyma isteğinden kurtulamıyordu.

Bu onu dehşete düşürdü. Gözlerini kırpıştırdı ve etrafına bakındı, yapacak başka bir şey arıyordu. Peter'ın yüzünden, yayılmış ve gülünç halinden başka bakacak bir şey. Uyurken bir kolunu başının üzerine atma alışkanlığı vardı, tıpkı bir tablodaki İsa gibi; çenesi yukarı doğru, kurtuluşu bekliyordu. Tanrım. Ne garip bir tesadüf. İnsanların binlerce yıl boyunca evrimleşip, sonunda Peter Murdoch gibi olmaları şaşırtıcıydı.

Çantasından bir paket not çıkmıştı. En üstüne bir göz attı ve burnunu çektirdi. Notlarını ciltlenmemiş, düzensiz bir kağıt yığını halinde tutmak tam Peter'ın yapacağı bir şeydi.

Merakla notları çıkardı. Peter'ın çalışmalarını okumaktan her zaman zevk almıştı; onun düşüncelerinin kendisininkilerle örtüştüğü veya farklılaştığı noktaları görmek eğlenceliydi.

İlk iki sayfa pentagramların çizimleriydi — cehenneme ulaşmak için dört başarısız yol ve bir başarılı yol. O bu teoremleri tanıdı; haftalarca bunları çözmek için uğraşmıştı. Tanıdık olanın heyecanını hissetti.

O, Peter'ın çalışmalarını takip etti ve onun, kendisinin çözdüğü aynı bulmacaları hangi aşamada ve nasıl çözdüğünü gördü. Peter'ın süreci elbette mükemmeldi. Çözümlerinin birçoğu onunkinden çok daha zarifti ve bir aşamada, onun zorlandığı karmaşık bir formülü, görünüşe göre çözümü sezerek atlamıştı. Sonunda, onun kullandığı yöntemle aynı yöntemi kullanmaya karar verdi: Ramanujan'ın Toplamı, Setiya'nın Değişiklikleri ile. Onun ne yapmaya çalıştığını hemen anlamasına şaşmamalı. Tüm çalışmaları aynıydı.

Son birkaç sayfa tamamen mantıkla doluydu. Neredeyse onları atlayacaktı... Mantığı nefret ediyordu ve Mantığın Temelleri dersini almak diploma şartı olduğu için sadece geçici olarak akıcıydı - ama final sayfadaki bir şey onu durdurmuştu.

Son formülleri birkaç kez daire içine almış ve altını çizmişti. Bu, onun diğer el yazılarından çok farklıydı — aceleyle yazılmış, karalanmış, çoğu okunaklı bile değildi — bu sonuçlar büyük önem arz ediyor olmalıydı.

Bir önceki sayfaya geri döndü ve türevleri tekrar okudu, bu sefer elinden geldiğince hepsini deşifre etmeye özen gösterdi. Bu çaba başını ağrıttı — dövmesini yaptırmadan önce mantık dersi almıştı ve sembollerin yarısını zar zor hatırlıyordu — ama sonunda karalamalar belirli bir şekle büründü.

Bu, organik değişim için bir büyüydü.

Elleri aniden soğuk terlerle yapış yapış oldu. Elleriyle aceleyle gömleğine sildi ve Peter'a baktı. Peter kıpırdamamıştı — bu onu şok etti, çünkü kalbi o kadar yüksek sesle atıyordu ki kulakları sağır olmuştu.

Bunu ne zaman bulmuştu?

Bu kanıtları daha önce görmüştü. Kendisi de yaşam değiş tokuşu için denklemleri kovalamış, kütüphanenin en karanlık köşelerine kadar gitmiş, Semerkant'ın simya notlarından Wittgenstein'ın kayıp defterlerine kadar (kayıp değilmiş, fakülte kütüphanesinin özel bir odasında kilit altında saklanıyormuş) her yeri aramıştı. Bir hafta aradıktan sonra değiş tokuş fikrinden vazgeçmişti, çünkü bu açıkça bir çıkmaz gibi görünüyordu ve tüm referanslar kaybolmuş, yok edilmiş veya yanlış yere konmuş olarak karşısına çıkıyordu. Başka birinin onlardan önce ulaştığını anlamalıydı.

İşte, tam önünde, hiç çözemediği bulmacanın son parçası duruyordu.

Sol tarafta Profesör Grimes'ın adı yazıyordu. Sayfanın altında, denklemin sağ tarafında, ilk dikkatini çeken şey vardı: kendi adı, açık ve kalın harflerle yazılmıştı. Sonra iki kez altı çiziliydi. Sonra üç soru işareti ile vurgulanmıştı.



Bu şüphesiz Peter'ın el yazısıydı. Onu daha önce birçok kez adını yazarken görmüştü. Etiketlerde. Onun not vermesi için hazırlanan kağıt yığınlarında. Tahtanın köşesinde, ona yönelik küçük şakalarda. *Sevgili Alice. Ha ha.* Her zaman aynı örümcek gibi harfler, her zaman tamamen büyük harflerle yazılmış; her zaman *c, e*'ye döner.

Kendinize organik değişim uygulayamazdınız. Bu, büyünün değişmez bir aksiyomuydu. Pentagram, etkisini gösterebilmek için
bilinç gerektiriyordu. Mantıksal çelişkiye inanmaya istekli bir insan zihni gerekiyordu. Büyücüyü kasten yok eden hiçbir pentagram etkili olamazdı. Kendinizi ancak kazara parçalayabilirdiniz.

Aslında, büyü kullanarak kendini öldüremezdin. Alice bunun doğru olduğunu biliyordu. Bu konuyu araştırmıştı.
ruhunu parçalamak için pentagramları kullanabilirdin, ama bunu başka birine yapman gerekiyordu.

Eğer Alice.

Peter'ın panik içindeki iniltisini duymaması için elini ağzına kapattı.

Gördüğü şeyin tek bir açıklaması vardı. Peter, onun ruhunu Profesör Grimes'ın ruhuyla takas etmek niyetindeydi.

Peter onu cehennemde hapsetmek istiyordu.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Klasik mantığın tamamı iki ilkeye dayanır. Bunlar, Çelişmezlik İlkesi ve Dışlanmış Ortayıl İlkesi'dir. Çelişmezlik İlkesi, basitçe, iki çelişkili önermenin aynı anda doğru olamayacağını savunur. P ve P değil ikisi birden doğru olamaz. Kar yağıyor ve kar yağmıyor ikisi birden doğru olamaz. Alice ve Peter arkadaş ve arkadaş değil ikisi birden doğru olamaz. Schrödinger'in kedisi ya ölmüştür ya da ölmemiştir.

Orta Hangi Yoksunluk Yasası, bir önermenin ya doğru ya da yanlış olduğunu savunur. Belirsiz bir orta yol yoktur. Aristoteles'in dediği gibi, cümleler anlam bakımından belirsiz olabilir, ancak doğruluk bakımından belirsiz olamaz. Dolayısıyla, Alice ve Peter'ın arkadaş olduğu ifadesi ya doğrudur ya da yanlıştır. Bu ifade, gizemli bir üçüncü şey olamaz.

Birçok sorun klasik mantığı bozma tehdidi oluşturmaktadır. Örneğin, Sorites Paradoksu ve Yalancı Paradoksu, klasik mantığı gerçeğin ne anlama geldiğini yeniden gözden geçirmeye zorlayan zorlu bilmecelerdir. Klasik mantık, açıklaması çok karmaşık olan Russell Paradoksu'na da henüz bir cevap bulamamıştır.
burada değil, küme teorisinin bir çelişkisiyle ilgilidir. Ve klasik mantık, özellikle karmaşık ve çetrefilli olan ve genellikle o dışlanmış ortada yer alan insan ilişkilerine uygulanan bir dil olarak parçalanır; kimsenin haklı olmadığı, kimsenin haksız olmadığı ve hiçbir şeyin ne doğru ne de yanlış olmadığı o alan. Buradaki sonuç, klasik mantığın şu ifadeyle ne yapacağını bilememesidir:

S: *Peter ve Alice arkadaştır.*

ALICE, PETER MURDOCH'U ilk gördüğü anı her zaman hatırlayacaktı. İki yıl önceki Michaelmas Dönemi. Cambridge, altın sarısı sonbahar güneşinde muhteşem görünüyordu. Rüzgâr hoş bir serinlikteydi, yapraklar Alice'i her zaman heyecanlandıran bir şekilde hafifçe kızarıyordu, çünkü yazın sonu yeni bir dönemin başlangıcı anlamına geliyordu; yeni dersler, yeni hocalar

ve yeni sınıf arkadaşları anlamına geliyordu. Kendini yeniden keşfetme ve olmak istediği kişi olma şansı.

Altı öğrenci sınıflarına kabul edilmişti, ancak o öğleden sonra bölümün arkasındaki avluda düzenlenen çay partisine sadece beşi katılmıştı. Çay fincanlarını ve fincan tabağını göğüslerine sıkıca bastırarak temkinli bir şekilde tanışıyorlardı.

. Belinda Wilcox vardı, kırmızı-altın rengi saçları ve dik burnu Alice'i umutsuzca kıskandıran bir İngiliz gülü; seslerin gürültüsünden isimlerini anlayamadığı bir Fransız ve bir İtalyan; ve Michigan'dan gelen bir Amerikalı olan Calvin Bailey, Alice gibi çay fincanını hazırlamak için kullanılan küçük kaşıklar, tabaklar ve maşalarla beceriksizdi.

Küçük konuşmalar nazik ve anlamsızdı. Alice, ellerinin titremesini engellemeye o kadar odaklanmıştı ki fazla konuşamıyordu. Kendini çok yabancı hissediyordu — Amerikan üniversiteleri görkemliydi, ama *tarihleri* ve *gelenekleri* yoktu. Cornell'deki danışmanı, Londra'ya uçmadan önce onu bir akşam yemeğine davet etmiş ve ona çatal bıçak kullanmayı öğretmişti. Yeni arkadaşlarının kolayca parıldayan ve cilalı halleri, Alice'i iki kat daha yetersiz hissettiriyordu. Avrupalılar bile ondan daha akıcı İngiliz İngilizcesi konuşuyor gibi görünüyordu; onların söylediklerini zar zor anlayabiliyordu. Tripos'un ne olduğunu bilmiyordu; hala "matematik" kelimesini tekil olarak kullanıyordu; Mill veya Peterhouse'un ne anlama geldiğini anlamıyordu.

O sabah en güzel yazlık elbisesini giymişti, dantelli yakalı, fırfırlı sarı bir elbiseydi ve normalde onu şık hissettirirdi, ama şimdi, şık, koyu renkli giysiler giyen meslektaşlarının arasında, ucuz ve gösterişli bir nergis gibi hissediyordu.

Endişelerini bastırıp Belinda'ya odaklanmaya çalıştı, ancak Belinda yakından bakıldığında o kadar göz kamaştırıcıydı ki, ağzından tek kelime bile çıkmıyordu. Güneş, kirpiklerine gerçekten haksız bir şekilde yansıyordu, çünkü kirpikler kirpikler hem bu kadar koyu hem de bu kadar parlak olabilir ki? Belinda, yaz boyunca mentorluk yaptığı Çinli bir üniversite öğrencisi hakkında bir hikaye anlatıyordu.

—"İngilizcesi iyiydi, çok tatlı ve kibardı ama *tanrım*, hiç konuşmuyordu. Sadece *"Evet, Belinda*" ya da *"Harikayım, Belinda"* diyordu, o küçük yapmacık ses tonuyla. Bu yüzden ona gerçekten kızıyordum, yani onun bu kadar sıkıcı olmasına, çünkü sıkıcı olmak benim için *affedilemez* bir özellik. Ve sonra yazın ortasında

babasının Tayvan'ın en zengin adamlarından biri olduğunu, emlak milyonerlerinden biri olduğunu ve bilim alanında çalışan kadınları onaylamadığını açıkladı.

ve ona bir sanat tarihi programına geldiğini ve gizlice büyü öğrenmeye başladığını söylemişti! Düşünebiliyor musun?”

Bu hikayedeki bir şey Alice'in Belinda'yı sevmemesine neden oldu, ama nedenini hemen ifade edemedi, özellikle de hikayenin son cümlesi Belinda'nın ırkçı *olmadığını* ve herkesin çok güldüğünü gösteriyordu. Her neyse, Belinda tüm dikkatleri üzerine çekmişti; kaçabileceği başka bir konuşma yoktu.

"Lisans eğitiminizi de burada mı aldınız?" diye sordu Alice. "Hayır, Oxford'da okudum." Belinda Alice'e gözlerini kısarak baktı. "Peki siz... Amerika'nın neresindensin?"

"Otelcilik okulundan," diye şaka yaptı Alice, sonra pişman oldu. Burada kimse bu şakayı anlamadı; aslında Amerika'da da kimse bu şakayı anlamadı. "Yani, Cornell."

"O program hakkında iyi şeyler duydum! Zohar ile çalıştın mı?" "Hayır, o birkaç yıl önce emekli oldu. Karısı felç geçirdi ve o ona bakmak için evde kalıyor—”

"Bu çok kötü. Neden o derleme kitaptan çekildiğini merak ediyordum. O nasıl?"

"Şu anda çok daha iyi olduğunu söylediler. Bir köpek aldılar, bu da depresyonuna yardımcı oluyor..."

"Oh, çok iyi... Benim danışmanım da bir süre önce kansere yakalandı ve bir kedi aldılar. Hayvanların eşlik etmesi *gerçekten yardımcı* oluyor..."

O ve Belinda bir süre böyle devam ettiler. Alice, oldukça iyi gittiğini düşünüyordu. Belinda'nın saydığı tüm isimleri tanıyordu, Belinda'nın onu ciddiye alması için doğru bağlantıları belirtmişti ve çayını ya da kurabiyesini mahvetmemişti. Ancak Belinda'nın gözleri, sanki onu bu konuşmadan kurtaracak birini arıyormuş gibi, Alice'in omzunun üzerinden bir noktaya bakmaya devam ediyordu. Bunu üçüncü kez yaptığında, Alice moralini bozdu.

"Üzgünüm," dedi Belinda. "Kaba olmak istemem, sadece Peter'ın nerede olduğunu merak ediyorum."

"Peter kim?"

"O altıncı," dedi Belinda. "Kohortta. Birlikte lisans öğrencisiydik."

"Peter Murdoch'tan mı bahsediyorsun?" diye sordu Fransız. Felix? Philip mi? "Oxford'un dahisi mi?"

"Jacob Grimes'ın yıllardır aldığı tek danışmanı olduğunu duydum," dedi İtalyan, Alice'in adı Paolo ya da Lorenzo olduğunu düşündüğü adam.

"Doğru," dedi Belinda gururla.

"Ben Jacob Grimes ile çalışıyorum," dedi Alice, ama kimse onu duymadı. Konuşma, Profesör Grimes'in itibarına, Peter'ın itibarına ve Peter'ın, Liar Paradox'u biraz değiştirerek, yeni bir pentagram icat ederek Profesör Grimes'i etkilediği söylentisine kaydı.
giriş mülakatı. Peter Murdoch'un *Arcana'da* yayın yapan en genç kişi olduğunu biliyorlar mıydı? Harvard'ın, Peter Murdoch'un *Arcana'da* makalesi yayınlandıktan sonra ona iş teklifi için mektup yazdığını ve Peter'ın önce A-seviye sınavlarını bitirmesi gerektiğini kibarca yanıtladığını biliyorlar mıydı?

"Ailesi akademisyen mi?" diye sordu Fransız. "Öyle olmalı."

"Sanırım annesi biyoloji ile uğraşıyor," dedi İtalyan. "Ve babası matematik, değil mi?"

"Keşke benim de akademisyen ebeveynlerim olsaydı," dedi Fransız.

"Bu korkunç bir avantaj," dedi İtalyan. "O bir şişede yaratılmış bir sihirbaz."

"İşte buradasın." Belinda bahçe kapısına doğru bağırdı. Orada, ya giymeyi unutmuş ya da giymemeye karar vermiş, sırık gibi bir genç adam duruyordu. "Her zamanki gibi geç kaldın. Peter Murdoch, millet."

Ünlü Peter Murdoch'un aşırı uzun kolları, aşırı uzun bacakları ve altında büyük bir tel gözlük bulunan, açık kahverengi saçları yabani bir kuş yuvası gibiydi. Gözlük camları çok kalındı, bu da kahverengi gözlerini yüzüne göre baykuş gibi büyük göstermişti. Gülümsediğinde
bütün yüzü ikiye ayrılır ve hafifçe düzensiz dişleri görünür. O,
diş teli takan biri. Genel olarak hoş olmayan bir izlenim bırakmıyordu. Kesinlikle bir Yunan tanrısı değildi, ama Alice ona bakmaktan kendini alamıyordu. Onu baştan aşağı süzdü, gerçek bir insan olup olmadığını anlamaya çalışıyordu.

Hepsi kendilerini tanıttı. Peter neşeli, konuşması kolay biriydi. Onun başını sallayıp gülümsemesini izlerken, dünyadaki her şeyin onun için ilginç olduğu hissine kapılıyordunuz. Herkese araştırmaları hakkında sorular sorup, belirli yöntemler hakkında takip soruları soruyordu, ancak herkes onu etkilemek istediği ve İtalyan (adı Michele'di, Alice sonunda öğrendi) rasyonel seçim teorisi üzerine yaptığı çalışmalar hakkında uzun uzun konuşmaya devam ettiği için, Peter'ın gözleri nihayet Alice'e takılana kadar sonsuz bir süre geçti.

"Merhaba," dedi Alice. "Biz danışman kardeşleriz."

"Öyle mi?" Peter heyecanla elini sıktı. "Başka birini daha aldığını bilmiyordum."

Bunu bir hakaret olarak almamayı tercih etti. "Evet, ben buyum."

"Sanırım birlikte çok çalışacağız. Bu arada, ben mantıkla uğraşıyorum."

"Dilbilim ve kelime oyunları. Ve, şey, biraz da arşivcilik."

"Bir kelime ustası!"

Alice'in yanakları çok ısındı; acaba kimse fark etti mi diye merak etti. "Şey, bilirsin, Amerikalılar sadece tuhaf, deneysel işlerde iyidirler."

"Bunu seviyorum," dedi. "Amerikalıları seviyorum. Çok alışılmadıklar."

Cesaretlenerek, bir şans denedi. "Bir ara bir şeyler içmek ister misin? Projelerimiz hakkında konuşmak için?"

"Evet! Yarın, Pick'te mi? Öncesinde bir toplantım var, o yüzden saat beşte olur mu?"

Alice, Pick'in nerede ve ne olduğunu öğrenmek için not aldı. "Orada olacağım."

"Çok kaba davranıyorsun!" Belinda, Peter'ın koluna asıldı. "Buraya gel, Jean de mantıkçı, seninle tanışmak için bekliyor..."

Kız onu sürükleyerek götürdü. Peter omzunun üzerinden bakıp Alice'e gülümsedi. Yine, yine o rahatsız edici kalp atışı. Bir kaşık bardağa çarptı ve biri fakülte üyeleriyle içeride içki içme zamanının geldiğini duyurdu. Alice gözlerini sıkıca kapattı ve kafasını sallayarak zihnini boşaltmaya çalıştı, sonra da hepsini takip ederek kapıdan dışarı çıktı.

SONUÇTA, PICK, Magdalene Koleji'nin hemen karşısındaki köprünün diğer tarafında bulunan Pickerel Inn'i ifade ediyordu. Ertesi gün Alice saat tam beşte geldi. Peter'ı görmedi, bu yüzden onun onu göremeyeceği ön taraftaki bir masaya oturdu. Kendini çok utangaç hissediyordu; barın üzerindeki aynada kendi yansımasına bakıp duruyor, saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırıyor ve dişlerinde ruj lekesi olup olmadığını kontrol ediyordu. Neredeyse hiç ruj sürmezdi ve

Şimdi pişman olmuştu, ama silmek işleri daha da kötüleştirecekti. Neden bu kadar gergin olduğunu bilmiyordu; daha önce birçok sınıf arkadaşıyla içki içmişti. Belki de önümüzdeki altı yıl boyunca çok yakın çalışacakları için, iyi bir başlangıç yapmak istiyordu. Belki de bütün gece onun çarpık gülümsemesini düşünmekten kendini alamadığı içindi. (Peter'ın görünüşü onun için büyük bir muammaydı. Hiçbir şeyi simetrik ya da klasik anlamda yakışıklı değildi, öyleyse neden yüzü bu kadar *ilgi çekiciydi?*

Daha fazla araştırma gerekiyordu.)

Beş dakika geçti, sonra on dakika. Pencereden dışarı baktı; önce umutla, köprüdeki her yeni figürün onun sıska siluetini almasını bekleyerek; sonra umutsuzca, utançla. Bir şeyler yapmak için yarım pint Cambridge pale ale sipariş etti ve masayı işgal ettiği için kendini rahatsız hissetmeye başlayınca çoğunu çok hızlı içti. Bir saat içinde sinirleri uğultudan çılgınlığa, sonra da tamamen tükenmeye doğru gitti. Peter hiç gelmedi.

SHELEARNED, İLK DÖNEMDE, Peter Murdoch'un neredeyse hiçbir zaman olması gereken yerde ve zamanda görünmediğini öğrendi. Neredeyse her derse geç kalıyordu, zorunlu eğitimlere katılmıyordu, Profesör
Grimes'ın ikisini de beklediği laboratuvarda nadiren bulunurdu. Bu davranışının bir düzeni ya da açıklaması yoktu. Haftalarca sizi görmezden gelir, sonra birdenbire mükemmel bir araştırma önerisiyle ortaya çıkardı. Öğleden sonra çayında akşam yemeği için heyecanla planlar yapar, birkaç saat sonra ortada görünmezdi.

O ilk akşam, beş saatten yedi saate kadar beklemişti. Masayı işgal ettiği için duyduğu suçluluk duygusundan dolayı, balık ve patates kızartması içeren tam bir akşam yemeği bile sipariş etmişti — sonunda kalkmadan önce. Bir grup gürültücü üniversite öğrencisi gelip karşısındaki masaya oturdu ve o, onların kendisi hakkında ne düşündüklerini merak ettiği için yemeğinin tadını bile çıkaramadı. Kim bu, tek başına yemek yiyen, somurtkan yüzlü, terk edilmiş yüksek lisans öğrencisi? Dışarı çıktığı anda ani bir sağanak yağmur başladı. Bu beklenmedik yağmurlar alışık olmadığı için şemsiye getirmeyi akıl edememişti ve ıslak ve titreyerek eve yürüdü.

O hatayı bir daha asla yapmadı. O andan itibaren, Peter iki dakika bile geç kalırsa, onun hiç gelmeyeceğini düşünürdü. Genellikle haklı çıkardı.

O ilk yıl boyunca her türlü teoriyi denedi. Peter'ın kısa süreli hafıza kaybı sorunu vardı, ama o zaman neden derslerinde hiç sorun yaşamıyordu? Peter, devlet ajanı olarak çift hayat sürüyordu ve yalanlarını takip edemiyordu, ama bu nasıl bir hayat olabilirdi ve hangi casus, tüm seçenekler arasından bir yüksek lisans öğrencisi gibi davranmayı seçerdi? Peter'ın bir tür bağımlılık sorunu vardı. Bu öneri, diğerleri arasında popülerdi
, özellikle de Peter'ın eroin kullandığından endişelenmeye başlayan Belinda arasında popülerdi.
—ama kanıt yoktu. İğne izleri, burun kanamaları, tuhaf alışkanlıklar veya ağız kokusu yoktu. Çok zayıf görünüyordu, ama

ama o zaten her zaman çok zayıftı. Peter, ortaya çıktığında, her zaman zeki, odaklanmış ve uyanık biriydi. Ve çok nazikti.

Muhtemelen Peter aynı anda hem zeki, hem kibirli, hem de dalgın biriydi; onun gibi yetenekli erkeklerin sahip olabileceği bir karakter kombinasyonu, çünkü dünya, göz kamaştırıcı oldukları sürece onların her türlü günahını affediyordu. Peter için randevu almak, muhtemelen küçük bir sohbet etmekle aynı şeydi; ortamı yumuşatırdı ve bir taahhüt anlamına gelmezdi. Bu onun suçu değildi. Onları kasten görmezden gelmiyordu. Bir tayfunun gelişigüzel yıkımından onu sorumlu tutamazsınız; güneşin yıldızları ortadan kaldırmasından onu suçlayamazsınız. O, eylemlerinin sonuçlarını fark etmiyordu. Hiçbiri onun ilgisini çekmiyordu ve bu gerçek, her şeyden daha çok canını yakıyordu.

"Peter dünyadaki en iyi adamdır," diye bir keresinde Belinda demişti, "ama seni her zaman kol mesafesinde tutar."

Yine de Alice profesyoneldi. Ona karşı kin beslemesini belli etmedi, çünkü ona karşı kin besleyecek ne vardı ki? Birinin seni beğenmemesine kızamazsın.

İki yıl içinde, iş ilişkileri rahat ve dostane bir dengeye ulaştı. Peter, iş başında olduğunda hem yardımcı hem de eğlenceliydi. Laboratuvardaki hayatını çok kolaylaştırıyordu. Kimse sormadan tüm angarya işleri yapıyordu, çalışma alanını temiz tutuyor ve her şeyi çok net bir şekilde etiketliyordu. Ve bölümdeki pek çok kişinin yaptığı gibi, diğer yüksek lisans öğrencilerinin arkasından asla kötü konuşmuyordu — belki de en üstte olduğu için pozisyonundan çok emindi. Bazen, laboratuvarda geç saatlere kadar kaldıklarında, bölümde sadece ikisi kaldıklarında, tüm dünya uyurken sadece onlar uyanık kaldıklarında, onunla birlikte olmaktan gerçekten keyif alıyordu.

Ama en şaşırtıcı olan şey buydu. Alice'in bu anıları vardı — dövme yaptırmadan öncesine aitti ve bu yüzden ayrıntılı olarak inceleyemiyordu, ama *orada* olduklarını biliyordu. Başı onun omzuna yaslanmış; ceketini ona sarmış. Laboratuvar zemininde tap dansı yaparken, onun mırıldanmaya başladığı şarkıyı yüksek sesle söylüyordu. Birinin tebeşiri bittiğinde odanın diğer ucuna tebeşir atması; uzanması, ıskalaması, tebeşirin kırılarak yere dağılması. Ve geç saatlerdeki yorgun, çılgın kahkahaları...

Her şeyin komik göründüğü saatler; nefes alamayacak kadar kahkaha atıp göğüslerin ağrıdığı türden histerik kahkahalar.

Bütün bunlar gerçekten olmuştu. O uydurmamıştı. Oradaydı, onu güldürmenin nasıl bir his olduğunu biliyordu.

Bu yüzden, bir zamanlar, Peter'ın iç dünyasında kendine yer edindiğini düşünerek kendini kandırmış olsa bile affedilebilirdi.
Sonunda onun kabuğuna ulaşıp, diğerlerinden sakladığı şeyi ortaya çıkarabileceğini düşünmüş olabilirdi.

Peter'ın her zaman böyle bir cazibesi vardı. Kendini çok önemli hissettirebilirdi. Onun yakınlığı seni ışıltıyla kaplardı. Onun tüm ilgisi uyuşturucu gibiydi. Yaptığın bir şakaya gülerdi ya da işinle ilgili sorular sorarak peşinden gelirdi ve sen de "*Doğal çocuğu yakaladım*" diye düşünürdün. Ama o her zaman uzaklaşır ve sen ne yaptığını merak ederdin
Ne yapmıştı? Onu kırmış mıydı? Yanlış bir şey mi söylemişti? Yoksa sadece yeterli olmamış mıydı; yeterince akıllı ya da zeki olmamış mıydı? Sıkılmış, kalkmış ve uzaklaşmış mıydı?

Alice, onu nasıl uzaklaştırdığını ve onu geri getirmek için ne yapması gerektiğini, hala kusurlu olan hafızasını inceleyerek merakla kendine işkence ediyordu. Ama cevap yoktu. Suçlu olan o değildi. Peter vahşi biriydi; kimse ona yaklaşamazdı. Onunla diğer herkes arasında uçurum vardı. Diğerleri çok ağır, sıradan, dünyaya bağlıydılar; Peter ise her zaman onların takip edemeyeceği dünyalara uçup gidiyordu.

Bu yüzden artık merak etmeyi bırakmıştı. Çok acı vericiydi. Cevap yoktu; sadece uçurum vardı. Tek bildiği şuydu: Peter Murdoch ile bir arada yaşayabilirdi. Hatta, gardını indirdiğinde, uykusuz ya da yeterince çaresiz olduğunda, Peter Murdoch'u çok sevebilir ve ne yazık ki ona çekilebilirdi. Ama onu tanıdığını düşünmek aptallık olurdu.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Alice rüya gördü.

Bu korkunç bir durumdu, çünkü geçen yıl rüyalar tutarlı öznelliğe bir tehdit haline gelmişti. Rüyalar, birbiriyle gevşek bir şekilde bağlantılı anılar arasında uçan halı yolculukları gibiydi ve Alice'in rüyaları çok fazlaydı; rotalar sonsuza kadar çoğalıyordu, her şey dilekler ve hiçbir baskı yoktu; bir saniye içinde zihni masum çocukluk anılarından mezarların üzerinde kıvrılan üç başlı yılanlara, yüzleri eriyen melek korolarına geçebiliyordu. Freud, rüyaların bilinçaltının dili olduğunu savunmuştu ve Alice'in rüyaları...
küçük harflerle yazılmıştı. O, belirsiz görüntüler arasında farkında olmadan süzülmüyordu; her şeyi, en küçük ayrıntısına kadar görüyor ve hissediyordu; hatta o anı parçaları birbirine karışıp, korkunç kombinasyonlar halinde üst üste binse bile. Her rüyayı en ince ayrıntısına kadar hatırlamakla kalmıyor, tüm hayallerini ve fantezilerini de hatırlıyordu, böylece görüntüler birikiyor, önceki çılgın fanteziler üzerine yeni rüyalar inşa ediliyordu ve her rüyaya girdiğinde Kargaşa genişlemiş, iblisler çiftleşip çoğalmış ve her uyanışında gerçeği yeniden oluşturmak gittikçe zorlaşmıştı.

O gece cehennemde, at suratlı Profesör Grimes'ın onu bir dizi yeraltı tüneline kaçırdığını ve bu tünellerin İskenderiye Kütüphanesi'nin kayıp arşivlerine çıktığını söylediğini hayal etti. Ellerinin ve dizlerinin üzerinde sürünerek, sıvı tebeşir olabilecek gümüş beyazı bir maddeyi topladığını hayal etti. Bir makas tuttuğunu, atın boynuna şiddetle bıçak sapladığını, yüzü siyah kanla kaplanana kadar bıçakladığını ve
kanını şeker gibi yaladığını hayal etti.

Peter omzunu dürterek onu uyandırdı. Birden irkildi.

"Kahretsin, özür dilerim." Nöbet tutması gerekiyordu. "Nasıl oldu bilmiyorum, herhalde..."

"Önemli değil," diye fısıldadı. "Erken uyandım. Gidelim artık. Bu arada, Cat geri geldi."

"Hmm?"

Gözlerini kırpıştırarak etrafına baktı. Archimedes ateşin yanında oturmuş, sanki ikisini muhtemel bir ölüme terk etmemiş gibi, Peter'a dostça sokulmuş, kendinden çok memnun görünüyordu.

"Judas," diye mırıldandı Alice. "Kahvaltı istemiş olabilirsin."

Archimedes miyavladı ve bıyıklarındaki kırıntıları yaladı.

Peter ateşin üzerinde Lembas Ekmeği ısıtmış, hatta iki katlanabilir teneke bardakta çay için su ısıtmıştı. Alice oturur pozisyona geldi ve bir fincan Darjeeling çayını kabul etti. "Çay getirdiğini bilmiyordum."

"Sadece birkaç poşet," dedi. "Sonuçta o kadar ağır değil. İkinci haftaya kadar saklayacaktım, ama kendimizi ödüllendirmemiz gerektiğini düşündüm."

"Peki, teşekkür ederim." Yüzeye üfledi. "Darjeeling en sevdiğim çaydır."

"Biliyorum. Her zaman insanlara çay poşetlerine dokunmamaları için bağırıyorsun."

"Eğer açıkça *departman* çayı olarak işaretlenmemişse, o zaman ortak mal değildir."

"Hayır, bu gayet mantıklı. Ne olursa olsun, ben hep Michele'in çaldığını düşünmüştüm. Ofisindeki çöp kutusunda çok fazla Fortnum çantası vardı."

Kendine rağmen güldü, sonra aklı başına geldi ve gördüklerini ve Peter'ın gerçekte ne olduğunu hatırladı. Ağzında acı bir tat yayıldı. Gözlerini indirdi.

"İyi misin?"

"Evet," dedi ve aceleyle yüzünü tarafsız ve sakin bir ifadeye çevirdi. "Sadece yorgunum."

Yemek yerken Peter'a sürekli bakıyordu. Onun gülümsemesini gözlemliyor, çatlaklar var mı diye bakıyordu.

Bir parçası, onun notlarını hiç görmemiş olmayı diledi, çünkü artık Peter ile her etkileşiminde bir maskeyi takmak zorunda kalıyordu. Onun cana yakın tavırları sadece bir maske miydi? Etrafındaki herkesi gardını düşürmesi için kurnazca hesaplanmış bir şaklabanlık mıydı? Derinlerde, o da diğerleri gibi rekabetçi ve güvensiz miydi? Ya da daha kötüsü: Peter en tehlikeli türden bir rakip miydi?
Sırtına bıçağı saplayana kadar bir an bile şüphelenmene izin vermeyen çekici sosyopat mı?

Ama bunu yıllarca nasıl sürdürebilirdi? Peter tuhaftı, evet, ama Alice onun kimseye kötü davrandığına dair bir söylenti duymamıştı. Aksine, gereksiz yere nazik olmasıyla ünlüydü. Herkes onu nefret etmek için her türlü sebebe sahip olmasına rağmen ona hayrandı. Murdoch'a şükürler olsun, diyordu herkes. Çok sinir bozucu, ama kalbi doğru yerde.

Hepsi büyük bir oyun muydu? Peter, tanıştıkları günden beri onlarla oyun mu oynuyordu?

Alice o gece saatlerce onun uyuyan kafatasını seyrederek, o kafanın içinde ne tür düşünceler dolaştığını merak etmişti. *Kimdi* o? Tüm hırsına rağmen Alice, bir arkadaşını, hatta bir iş arkadaşını bile, kurbanlık koyun gibi cehennemin derinliklerine götürmeyi hayal edemiyordu. Peter'ın niyetini anlayamıyordu ve bu onu her şeyden çok korkutuyordu: yıllarca uğraşmasına rağmen Peter Murdoch'un kim olduğunu hiç bilmiyor olma ihtimali.

Dün gece paylaştığı her şey için kendini aptal gibi hissediyordu. Peter'ın başını sallayarak, sempatiyle mırıldanarak, elini omzuna koyarak dinlediğini hatırlayınca içinden bir ürperti geçti. Oysa o sırada içinden kahkahalar atıyor olmalıydı. *Zavallı Alice, sevgili Alice, ne aptalsın.*

Onu laboratuvarda bulması tesadüf değildi. Şimdi bunu anladı — onun gideceğini biliyor olmalıydı. Onun gitmesine *ihtiyacı vardı*, takas için ruhunun sağlam olmasına ihtiyacı vardı.

Ne kadar zamandır bu fırsatı bekliyordu?

Aman Tanrım. Şimdi o da onunla birlikte cehennemde
mahsur kalmıştı. "İyi misin?" diye sordu Peter.

Gözlerini kırptı. "Anlamadım?"

Peter, kadının dirseğine doğru başını salladı. "Şişlik biraz inmiş gibi
görünüyor." Kadın koluna baktı. "Huh. Sanırım öyle."

"Devam edebilir miyiz?"

Vücudunu hızlıca kontrol etti. Uzuvları ağrıyordu ve kesikleri hala acıyordu, ama hepsi yüzeyseldi. Onu gerçekten acı veren tek şey
içini kemiren endişeydi, ama buna katlanmaktan başka seçeneği yoktu. "Sanırım."

"Hadi başlayalım o zaman." Gülümsedi, ayağa kalktı ve elini uzattı.
Arşimet daha ileride duruyordu, kuyruğunu sabırsızca sallıyordu.

"Evet, tamam."

"Rol yap," diye kendi kendine söyledi ve elini tuttu. *Hayatın için rol yap.*

ARZULARI GERİDE KALIRKEN, ayaklarının altındaki arazi hızla değişti. Kampüs yolu engebeli ve çukurlarla doluydu. Sonra tuğlalar yerini toprağa bıraktı. Kısa süre sonra
yokuş aşağı indikleri, zeminin ufalanan ve tehlikeli olduğu anlaşıldı. Her adımda durmak, dikkatlice zemini test etmek ve sonra adım atmak zorundaydılar.

yerde ağırlık. En azından Alice bu konuda biraz tecrübeliydi — bir yaz, Magdalene ile Mill Road arasında inşaat çalışmaları yapılmıştı.
Üniversite ve bölüm, ve tüm kaldırım parçalanmıştı. Burası ayak bileklerinin burkulduğu bir mevsimdi. Zamanla, zeminde bir yarık, Arzu ile ötesini ayıran geniş bir uçurumla karşılaştılar. Yolları, aşağıya doğru kıvrılan ve diğer tarafa tırmanan tehlikeli bir merdiven şeridine dönüştü. Sol altlarında, uçurumun tabanıyla aynı seviyede, Lethe çalkalanıyordu; artık durgun değildi, köpüklü, şiddetli bir akıntıya dönüşmüştü.

"Oh, tanrım." Peter durdu.

Ancak Arşimet kendinden emin bir şekilde ilerledi. Alice yolu inceledi ve ayak basacak yerler gördü. Çok iyi ya da görünür değillerdi, ama oradaydılar. "Dengeni sağlamak için dizlerini bük ve kollarını aç" dedi. "Sorun olmaz İtaka'da, vadilerin yakınındaki kaygan yollarda yürüyüş yapmıştı ve yağmurlu günlerde bile durum göründüğünden daha kötüydü. Sadece denersen düşersin. Ne yazık ki, İtaka'da bunu sık sık deniyorlardı.

İlk iki mahkemeyi üçüncü mahkemeden ayıran böyle bir engelin olması mantıklıydı. Küçük gurur, doyumsuz arzu... Bunlar bencilce şeylerdi ve zararları içe dönüktü. Ancak açgözlülükten komplolar doğuyordu; başkalarına karşı kötü niyet doğuyordu. Ancak burada, istediğini elde etmek, başkalarının onu elde etmemesini sağlamak anlamına geliyordu. Bhishma şöyle dedi: *Mahabharata'da*, açgözlülükten günah doğduğunu söyler. Aziz Paul, kiliseye paranın tüm kötülüklerin kaynağı olduğunu söylemiştir. İşte burada, ne yaptıklarını bilen ve bedelini ödemesi gereken gerçek entrikacılar vardı.

Keşke yürüyüş sopaları getirmeyi akıl etseydi. Sürekli kayalara takılıp düşüyordu ve Peter onu yakalıyordu, bu da onu rahatsız ediyordu, çünkü onun varlığında hala rahatlık bulmaktan nefret ediyordu. Bu korkunç bir paradokstu; bir yandan onun ihanet etme niyeti, diğer yandan ise onun hala *Peter* olduğu, onun hatırladığı Peter, sevdiği Peter olduğu gerçeği.

Daha da kötüsü, Peter konuşmayı kesmiyordu. Karar vermişti bilmece çözmek zaman geçirmek için eğlenceli bir yol olurdu. Şimdiye kadar yanmış ipleri (bir saat içinde yanan iki ipiniz var; kibritle donanmış olarak, kırk beş dakikayı nasıl ölçersiniz?), ping-pong topunu (bir borudan ping-pong topunu nasıl çıkarırsınız?) ve dokuz ağırlıklı topu (denge terazisini sadece iki kez kullanarak, dokuz topun hangisinin diğerlerinden biraz daha ağır olduğunu nasıl belirleyebilirsiniz?) çözmüşlerdi. Şimdi de peri dünyalarıyla ilgili bir hikaye anlatmaya devam ediyordu. "Camdan yeşil kapıdan ne geçer, Alice?"

"Hmm. Bilmiyorum. Elfler? Çocuklar?"

"Ay geçebilir. Dünya geçemez. Yavru kediler geçebilir. Kediler geçemez. Cam yeşil kapıdan ne geçiyor?"

Sus, Alice çığlık atmak istedi.

Her türlü zulmü kaldırabilirdi. Ama aptal yerine konmak istemiyordu. Profesör Grimes, ona aptal yerine konmaktan derin bir korku aşılamıştı.

"Aptallar geçebilir," diye devam etti Peter. "Ama bilge insanlar geçemez. Kazlar geçebilir, ama ördekler geçemez."

"Ben... oh, kahretsin, bu çoğullarla ilgili bir şey mi?"

Peter başını salladı. "Bir tabure geçebilir. Ama bir masa geçemez." "Sadece cevabı söyle."

"Çift harfler yüzünden." Kızgın görünüyordu. "Basit. Dil öğreniyorsun sanıyordum."

Alice buna diplomatik bir cevap veremedi, bu yüzden sessizce yoluna devam etti.

ALICE'İN İLK DÖNEMİNİN ÜÇ HAFTASI GERİDE KALDIĞINDA, Profesör Grimes onu fakülte kulübüne çay içmeye götürdü. Alice bu konuda çok gergin ve heyecanlıydı. Önceki gece geç saatlere kadar uyanık kalarak, hangi dersleri sevdiğini ve şu ana kadar hangilerinde zorlandığını konuşmak için konuşma konuları hazırlamış ve yeni projeler için yedi maddelik bir öneri hazırlamıştı. Profesör Grimes ile hiç sosyal bir etkinliğe katılmamıştı ve onun kendisini sevdiğinden emin olmak istiyordu.

Ancak, iki sultana çöreği ve bir demlik Darjeeling çayı sipariş ettikten sonra sorduğu ilk soru şuydu: "Şu çocuğu görüyor musun?"

Alice pencereden dışarı baktı ve Peter Murdoch'un yanlarından geçip gittiğini gördü. Onlara hiç dikkat etmiyordu. Sadece kaldırımda sendeleyerek yürüyor ve bir kağıda bakıyordu. Alice'in göğsü sıkıştı. O dönem Peter'la hiçbir dersi yoktu ve o oryantasyon çayından beri onunla konuşmamıştı, ancak kampüste onu gördüğünde kalbi her zaman garip bir şekilde atıyordu. Peter kaybolmuş gibi görünüyordu. Sokak tabelalarına bakıp duruyor, sonra kendi kuyruğunu kovalayan bir köpek gibi daireler çizerek dönüyordu.

"Bu senin rakibin," dedi Profesör Grimes. "Senin ölçütün. Önümüzdeki beş yıl boyunca kafandaki tek düşünce, onunla aynı hızda olup olmadığın olmalı."

Alice dışarıya bakıp Peter'a göz attı. Peter, caddeyi koşarak geçerken korna çalan arabaya özür dilercesine el sallıyordu.

Ayak uydurmak, demişti. Onu yenmek değil.

"Dünya onun için çok daha kolay olacak," diye devam etti Profesör Grimes. "Görünüşü, davranışları ve konuşması bir sihirbaz gibi. Kraliyet Akademisi'nin tercih ettiği klasik türde araştırmalar yapıyor. Ailesi ünlü. Alanımızdaki herkes onun adını zaten biliyor. İş görüşmelerine gittiğinde, meslektaşlarının çocukları hakkında soru sormayı bilecek, çünkü birincisi onları zaten tanıyor olabilir ve ikincisi görüşmecilere onları hatırlatacak.

Öte yandan siz. Onlar gibi konuşmuyorsunuz, onlar gibi görünmüyorsunuz ve araştırmalarınız onların aradığı şeye uymuyor. Her zaman yarısı kadar övgü almak için iki kat daha iyi performans göstermeniz gerekecek. Hata yapma lüksünüz yok .

Alice bir süredir tüm bunları tahmin ediyordu. Sadece kimsenin bunu bu kadar açıkça söyleyeceğini beklemiyordu ve bunun bu kadar acı vereceğini tahmin etmemişti. Profesör Grimes'ın ifadesiz yüzüne bakarak, onu neden buraya getirdiğini merak etti.

"Bunu seni cesaretini kırmak için söylemiyorum," dedi Profesör Grimes. "Bunu söylüyorum çünkü ben de senin yerindeydim. Sen ve ben... biz o kadar şanslı değildik. Yukarıya tırmanmak zorundayız. İyi iş çıkarıyorsun, Law. Ama sadece bu kadar. Sadece *iyi*. Senin olağanüstü olmanı istiyorum."

"Olağanüstü olabilirim," dedi Alice, çünkü verebileceği tek cevap bu gibi görünüyordu.

"Aferin kızım." Profesör Grimes, elinde duran bardağına başını salladı. "Çayını iç."

Sonraki birkaç yıl boyunca bunu sık sık yaptı. Onun her başarısızlığı, Peter'ın başarısıyla doğrudan ilişkilendirildi. Bir makaleyi birlikte yazdınız.

Murdoch üç tanesinin ortak yazarıdır. Sen bin pound fon kazandın. Murdoch bunun iki katını kazandı. Murdoch'un yaptığı hataları yapamazsın, dedi ona. Senin başarısızlık için o kadar fazla şansın yok. Ve o, onun sadece iyi bir danışman olduğunu biliyordu, çünkü iyi bir danışman, durumunun gerçekliğini sana fark ettirir. Profesör Grimes, ondan daha mütevazı bir geçmişe sahipti; büyücülüğe geç başlamıştı, ailesinde üniversite mezunu olan ilk kişiydi, hangi çatalı kullanacağını da bilmiyordu. Onun bakış açısından, ona krallığın anahtarlarını gösteriyordu.

Ama o konuyu her açtığında, içinden bir parça sızlamadan edemiyordu. Sanki yanlış ailede, yanlış yüzle, bağlantıları olmayan, penisi olmayan biri olarak doğarak onu hayal kırıklığına uğratmış gibi.

yanlış türde bir yüzle, bağlantıları olmadan, bir erkek olmadan doğarak onu hayal kırıklığına uğratmış gibi. Sanki ikisi de onun zaten kaybettiğini bildikleri bir yarışı koşması için ona koçluk yapıyormuş gibi.

Belki de Peter'ı kendisi için iyi olandan daha fazla izlemişti. Aynı odada bulundukları her seferinde gözleri onun gölgesinde kalıyordu. Onun alışkanlıklarını, tavırlarını, konuşma ritmini inceliyordu. Hangi özelliklerini benimseyebileceğini düşünüyordu. Onun talihsizliğinden kurtulamazdı; kimse ona o kadar lütuf göstermezdi. Ve onun yaptığı gibi ya da yaptığı gibi iddia ettiği gibi çalışamazdı; yoğun sayfaları anlayamıyordu.
tek bakışta. Ama belki onun hafifliğiyle hareket etmeye çalışabilir, ya da en azından yarısı kadar sıklıkta gülümsemeyi deneyebilirdi.

Peter'a karşı aşırı bir farkındalık geliştirdi. Onun ayak seslerinin tam olarak nasıl olduğunu biliyordu. Peter'ın binada olup olmadığını her zaman bilirdi — Sürtünmüş ayakkabılarını, kırık şemsiyesini, sol taraftan üçüncü kancaya asılı kahverengi yün paltosunu fark edebilirdi. İnsanların onun hakkında konuştuğunu her zaman anlayabilirdi; aslında, adı geçtiğinde kulaklarının dikilmesi komikti. Koridorun diğer ucundan onun kahkahasını tanıyabilirdi. Dünyanın diğer ucundan bile tanıyabilirdi.

Daha sonra, her şeyin ters gittiği, duymaması gereken şeyleri unutma yeteneğini kaybettiği yıl, bunu pişman olacaktı.

O gün laboratuvarda uyuyordu. Laboratuvarda sık sık uyurdu; kimse aldırmazdı, sadece etrafından dolaşırlardı. Alice'in her zaman tezgahın arkasında kaybolma alışkanlığı vardı. İnce yapılıydı ve horlamıyordu; dikkatli bakmazsanız, onu bir yığın mont sanabilirdiniz. Kapı açıldığında ve Peter, tanımadığı biriyle heyecanlı bir şekilde konuşarak içeri girdiğinde, Alice yeni uyanmıştı.

Ayağa kalkabilirdi. Bu, nezaketen yapılması gereken bir şey olurdu. Ancak Murdoch'u her durumda gözlemleme ihtiyacı olan o eski dürtüsü, onu hareketsiz kalmaya zorladı.

Konuşmacıyı tanımaya çalıştı. Sadece sesinden tahmin etmek zordu; masa görüşünü engelliyordu. O andan sonra onun kim olduğunu hiç emin olamadı. Sadece tahmin edebilirdi ve tahmin etmek daha da kötüydü. Misafir Amerikan aksanıyla konuşuyordu ama Cambridge'in büyü geleneğine oldukça aşina görünüyordu. Demek ki misafir bir akademisyendi. Buraya konuşma için gelmiş ya da sadece uğrayıp meslektaşlarıyla görüşen biri. Muhtemelen Princeton'dan. Muhtemelen Harvard'dan.

"—O kadar da kötü değil," diyordu Peter. "Yani, herkesin bildiği gibi, bazen krizleri oluyor, ama onun ruh halini okumayı öğreniyorsun. Genel olarak oldukça iyi biri. Söylentilerdeki gibi değil."

"Peki ya kız?" diye sordu misafiri.

Alice, Peter'ın ağzından bu sözlerin ne kadar kolay çıktığını hiç unutmayacaktı. Etki yaratmak için söylediğiniz sözler vardır, muhatabınızı etkilemek için kurulan sözler. Bir de gerçekten inandığınız, başından beri inandığınız, doğru anı bekleyen sözler vardır.

"Ah, o mu," dedi Peter. "Hayır, onun bir sorunu olduğunu söyleyemem." "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, o bir kuş gibi," dedi Murdoch. "Tohumun olduğu yere atlıyor.

Onun elinden yiyordu.

"Sıcaklık için içine giriyor," dedi misafiri.

"Sıcaklık," dedi Peter, Alice'in Peter'dan duyduğu en iğrenç ses tonuyla. Yumrukların avuç içlerine vurulduğu sesi duyuldu, şüphesiz kaba bir hareket. İkisi de güldü.

Peter, Helen Murray'in laboratuvarında cam süspansiyonları görmeye gitmeyi önerdi ve konuğu kabul etti. Kapı arkalarından kapandı.

adımları koridorda kayboldu.

Muhtemelen bu konuşmayı hatırlamıyorlardı. Bu onlar için zulüm değildi. *"Kadın düşmanı olduğumuza göre, bir kızla dalga geçelim!" diye* karar vermişlerdi. Bunlar sadece su gibi akıp giden sözlerdi; dinle, gül ve yoluna devam et. Muhtemelen. Peter o zaman onu sabote etmeye çalışmıyordu. Sadece gerçekten umursamıyordu.

Ama küçük izlenimler yayıldı. Peter bunu hiç düşünmek zorunda kalmadı, ama Alice öyle yaptı; kimin pozisyon ve güç elde ettiğini belirleyen dedikoduların kaynayan kütlesi. Akademi, aynı adaylar arasında çok sayıda ayrıntılı kararlar almayı gerektiriyordu ve bunların çoğu nihayetinde bir hevesle veriliyordu. Birinin danışmanının etkisi. Bir söylenti parçası. Bu teoriyi asla yüksek sesle söyleyemezdi, çünkü çılgınca geliyordu. Ama artık bundan emindi: laboratuvardaki o kahkahadan Cooke'u kazanamama durumuna kadar düz bir çizgi çizebilirdi.

Harvard, Temmuz ayında bir Cooke resepsiyonu düzenlemişti. Seçim komitesi de oraya gitmişti. Henüz hiçbir karar alınmamıştı. Şarap içilmiş, sonra dedikodular yapılmıştı. İzlenimler pekişmişti. Bu çok mantıklıydı. O deli değildi.

Elbette yanılmak istiyordu. Aylarca, yanıldığına, hepsinin kafasında olduğunu ve hepsini uydurduğuna dair umudunu korudu. Elbette başka kimse böyle yaşamıyordu — en ufak ayrıntılara takılıp, bunların büyük sonuçları olacağını varsayıyordu. Elbette başka kimse bu kadar

endişeyle demirlemiş. Diğer insanlar tökezleyip başlarını sallayıp yoluna devam edebiliyordu. Onların hafifliğini ne kadar kıskanıyordu.

Bu, aralarındaki farkı belirliyordu. Alice endişelenirken, Peter havada dans ediyordu.

Eğer bu konuyu açarsa, Peter gerçekten hatırlamayacaktı. Ve eğer Peter'ın onu nasıl incittiğini açıklamaya çalışırsa, Peter onun deli olduğunu düşünecekti. "Kariyerimi mahvettin," diyecekti ona. Ve Peter, tamamen masum bir şekilde, "Ne?" diye cevap verecekti.

Sırtı aşağı doğru ilerlerken, yalnız olmadıkları anlaşıldı. Diğer yolcuların oluşturduğu bir kervan — hepsi Gölgeler, hepsi Arzu'yu geçmiş ya da atlamış ruhlar — çevrelerindeki kayalıklarda belirdi. Eğim hepsini aynı yöne doğru yönlendiriyordu. Alice, Gölgelerin yüzlerine bakarak, onların neler yaptığını hayal etmeye çalıştı. Dante'nin anlatımına inanırsak, bu kadar çok kişinin Şehvet'ten Açgözlülük'e ilerlemesi mantıklıydı.
Her ikisi de kontrolsüzlük ve arzu günahlarıydı; sadece açgözlülük, başkalarına karşı yöneltilen arzu günahıydı, başkalarının da istediklerini elde etmek için her şeyi yapabileceklerini fark ettiğinde işlenen bir günahtı.

Profesör Grimes burada olabilir miydi? Bu mümkündü ve Alice onu araması gerektiğini düşündü. Ancak Profesör Grimes'ın zengin olmak için bu işi yaptığını düşünmüyordu. Kimse zengin olmak için akademiye girmezdi. Elbette bazıları maaş için oradaydı, ancak bunlar en alt kademede, en alt tabakadan insanlardı ve kaçınılmaz olarak endüstriye geçtiler. Ama eğer istediğiniz para ise, o zaman bankacı ya da avukat ya da bunun gibi bir şey olurdunuz. Alice'in lisans sınıfındaki tüm arkadaşları, altı haneli maaş ve yıllık ikramiye ile küçük büyücülük endüstrilerinde çalışabilecekken Cambridge'de okumaya devam etmesinin delilik olduğunu düşünüyorlardı. Alice'in tanıdığı en az iki kişi, büyücülük bölümünden mezun olduktan sonra bölgesel bankalarda başkan yardımcısı olmuştu. Ama Alice hiçbir zaman para istememişti, o gerçeği istiyordu.

Aynı şeyin Profesör Grimes için de geçerli olduğundan emindi. araştırmalarına odaklanmak için her zaman kazançlı konuşma fırsatlarını geri çeviriyordu. Hayır, güzel evi, güzel kıyafetleri ve güzel viski koleksiyonuna rağmen, Alice, Profesör Grimes'ın bu alanda para için bulunmadığını biliyordu. O sadece tesadüfen zengin olmuştu. Belki küçük akademisyenler fonlar için birbirleriyle kavga ediyorlardı, ama Profesör Grimes'ın buna hiç ihtiyacı yoktu. O, tüm bunlar için çok iyiydi.

"Bahse girerim onlar mütevelliler." Peter, karşılaştıkları Shades'lerin günahlarını tahmin etme oyunu oynamıştı, ki bu, gözlemleri o kadar komik olmasaydı can sıkıcı olabilirdi.
gözlemleri bu kadar komik olmasaydı can sıkıcı olabilirdi. "Bahse girerim o bir seri intihalcıdır. Bahse girerim onlar dekan yardımcılarıdır. Cehennemde dekanlar için özel bir yer vardır, sence de
değil mi? Bizler ekmeğimizi zor bulurken, onlar kendi maaşlarını artırıyorlar."

Alice, Peter'ın hiçbir şeyden kurtulamadığını düşünmüyordu, ancak bunu tartışacak enerjisi yoktu.

Zamanla, sonuçta uçurumun dibine kadar yürümek zorunda kalmayacaklarını anladılar. Kayalıkların aynı taşından oyulmuş, yukarıdan görünmeyecek şekilde kamufle edilmiş bir köprü vardı. Köprü, yan yana rahatça yürüyebilecekleri kadar geniş ve süslü oymalarla bezenmişti. Her basamak, yarım düzine süslü fayansdan yapılmıştı, her sütun ve pencere figürinlerle süslenmişti. Alice bunu hangi tanrının yaptığını merak etti. Buraya, kayaya gizlenmiş bir köprü inşa etmek tuhaf görünüyordu. Sanki Venedik'ten bir parça koparıp Grand Canyon'un içine yerleştirmiş gibi.

Bir Gölge, geçip geçmeyeceğinden emin olamıyormuş gibi ortada tereddüt etti. Birkaç adım ileri, birkaç adım geri gitmeye devam etti. Onların yaklaştığını görünce, "On yedi taş mı?" diye sordu.

"Anlamadım?" dedi Peter.

Shade, transkriptini onlara gösterdi. "Burada, on yedi basamak, üç yıl boyunca ya da dersimi alana kadar, hangisi önce gelirse, on yedi basamak yazıyor."

Peter transkripti inceleyerek kaşlarını çattı. "Hala anlamıyorum..."

"Oh, burada." Gölge onların etrafında dolaştı. Alice, köprüde XVII rakamıyla işaretlenmiş boş bir yuva fark etti. Gölge aşağı indi ve diz çöktü. O anda olağanüstü bir şey oldu. Yüz hatları bulanıklaştı, uzuvları kayboldu ve griliği koyulaştı. Saniyeler içinde kayaya dönüştü ve bir zamanlar ağzının olduğu yerden en yumuşak iç çekiş
bir nefes çıktı; birkaç saniye boyunca yavaşça sönüp giden, hatta rüzgarda bile kalıcı olan düşük bir ses.

"Vay canına," dedi Alice.

Artık köprünün tamamı ve tüm süslemelerinin taşlaşmış Gölgeler'den oluştuğu açıktı. Her yerde insan şekillerinin izlerini görebiliyordu. Burada uzamış bir bacak, orada başını saran iki kol. Ama ayak izleri sabitti ve onları karşıya geçiren başka izler yoktu, bu yüzden

ilerlemek en mantıklı seçenek gibi görünüyordu. Arşimet tereddüt etmeden karşıya geçti. Ardından bir inilti korosu yankılandı ve Alice onu takip ederken, tek düşünebildiği her adımda duyduğu her bir inilti sesinin tınısıydı.
Beş basamağı birden atlayabilseydiniz, Mozart'ın 25. Senfonisi'nin açılışını çalabilirdiniz.

Köprüden geçen yol daha dardı ve daha tehlikeliydi; bu sefer yokuş yukarı tırmanmak zorundaydılar. Daha yukarıda, iki Gölge yolun özellikle virajlı bir bölümünde kavga ediyordu. Anlaşmazlık, kimin diğerine yol vermesi gerektiği konusunda gibi görünüyordu, ki bu Alice'e oldukça anlamsız geldi, çünkü sonuçta hepsi aynı yere gidiyorlardı. Ancak
Gölgeler birbirlerini itip kakmaya devam ettiler, ta ki biri diğerinin omuzlarına ellerini koyup onu üst geçitten aşağı itene kadar.

"Dikkat et!" Peter Alice'i geri çekti.

Endişelenen Alice, çıkıntıdan aşağıya baktı. Ama düşen Gölge, kendini kaldırıp, hiç de onur kırıcı olmayan bir şekilde, kıyıya doğru sürünerek ilerledi, hiç de kötü durumda değildi. Onlar zaten ölmüştü, diye düşündü Alice. Artık olan her şey sadece onur kırıcıydı.

Diğerini iten Gölge de çıkıntıdan aşağıya baktı, sonra memnuniyetle homurdandı ve yoluna devam etti. Alice ve Peter onun peşinden dikkatlice takip ettiler.

"Ne pislik adam," diye mırıldandı Alice.

"Acaba ne yaptı?" Peter, Shade'e gözlerini kısarak baktı, sonra çok yüksek bir fısıltıyla, "Bu Bill Cadeaux!" diye bağırdı.

Neyse ki Bill Cadeaux adlı Gölge bunu duymadı. Bu isim Alice'e sadece belli belirsiz bir şey çağrıştırdı. "O kim?"

"O ve Hollis Galloway, altmışlı yıllarda aynı işi almak için yarışıyorlardı," dedi Peter. "Korkunç bir skandaldı."

"Semiotikçi Hollis Galloway mı?"

Peter başını salladı. "İkisi de semiyolog. *Öyleydiler.* Cadeaux ve Galloway Chicago'da aynı işe adaydılar ve iş görüşmelerinden sonra Galloway'e teklifte karar verdiler. Ancak Cadeaux bunu duydu ve Chicago'ya, mezun öğrencilermiş gibi davranan isimsiz mektuplar göndermeye başladı.
"Onları kandırdı mı?" diye sordu Alice.

"Temelde, evet. Bu o kadar da büyük bir mesele olmazdı, ama Cadeaux *kadın* öğrencilermiş gibi davranıyordu, bu da Galloway'i bir tür yırtıcı lezbiyen gibi gösteriyordu. Şimdi, Chicago yırtıcıları umursamıyor;

Lezbiyenler, o başka bir hikaye. Chicago, aslında lezbiyen olabilecek, ama yırtıcı türden olmayan Galloway hakkında bir soruşturma başlatır ve Galloway o kadar korkar ki iş başvurusunu geri çeker ve Cadeaux işi alır. Kimse gerçeği bilmez, ta ki Cadeaux'nun bir barda yüksek lisans öğrencilerine bununla övündüğü ortaya çıkana kadar. Her şeyi uydurmuştu. Annesi ve kız kardeşlerine el yazısıyla anonim mektuplar ve her şey. Galloway bunu öğrendi ve onun kariyerini mahvedeceğini yemin etti, ancak kimse olayın aslını öğrenemeden bir trafik kazasında öldü."

"Tanrım," diye mırıldandı Alice. "Bence onun yeri Greed'den daha kötü bir yer." "Sonra haber yayılınca, masum olduğunu ısrarla savundu. Ölüm döşeğindeyken

ölen gününe kadar hiçbir iddianın uydurma olmadığını, Galloway'in gerçekten tüm o öğrencileri taciz ettiğini yemin etti." Peter, Bill Cadeaux'ya hayranlıkla baktı. "Anlayamıyorum. Birine bunu nasıl yapabilirsin? Sonra nasıl yaşayabilirsin?"

Alice, Peter'ın durumu biraz abarttığını düşündü. "Bence bazı insanlar o kadar bencil."

"Ama bir meslektaşını sabote etmek! Bu şeytani bir şey!"

"Tabii, tabii." Alice kendini tutamadı. "Sen de tam bir meleksin."

Bunu söylediği için hemen pişman oldu. Peter hızını yavaşlattı. "Bu ne demek?"

"Özür dilerim, hiçbir şey. Sadece hepimizin rekabetçi olduğunu kastettim. Her yerde departman politikaları vardır."

O ikna olmuş gibi görünmüyordu. "Bana kızgın mısın?"

"Hayır." Sakin konuşmaya çalıştı, ama sesi yerine parlak bir cıvıltı çıktı. "Neden kızayım ki?"

"Bütün sabah bana karşı soğuk davrandın."

"Üzgünüm." Alice kollarını göğsüne kavuşturdu. Daha iyi bir aptal rolü oynayabilirdi, bunu biliyordu, ama o iyi bir oyuncu değildi. "Sadece çok yorgunum ve çok açım. Seninle alakası yok."

"Tamam." Bir süre sessizce yürümeye devam ettiler. Sonra Peter sordu, "Bu Cooke ile mi ilgili?"

"Ne? Hayır!"

"Sadece ben bundan bahsettiğimden beri biraz tuhaf davranıyorsun. Övünmek kabalıktı, biliyorum, özür dilerim..."

Artık onun onunla dalga geçtiğinden emindi. Ne kadar acımasız, ne kadar inanılmaz derecede acımasızdı bu. Kendini kafese hapsolmuş küçük bir hayvan gibi hissediyordu.

Ya her şeyi açıkça ortaya koysaydı? Bunu yapmak için yarı kararlıydı. Bu işkenceye son vermek için her şeyi yapardı. Ne yaptığını biliyorum, diyebilirdi — köpek yavrusu gibi davranman bende işe yaramaz, *siktir* git Murdoch. Ama sonra ne olacaktı? İtiraf edip özür dileyecek miydi? Saçma. Daha büyük olasılıkla o da onu uçurumdan aşağı itecekti. Onun bütünlüğüne ihtiyacı yoktu, sadece hayatta olmasına ihtiyacı vardı. O büyünün tek önemli özelliği, yaşayan bir ruhun varlığıydı. Ve Peter, onu bitiş çizgisine sürüklemeden önce ona her şeyi yapabilirdi.

Sesi titremesin diye mücadele etti. "Cooke değil." "O zaman ne?

Bir şey mi yaptım?"

"Sen değilsin, gerçekten..."

"O sabah olanlar yüzünden mi? Benim yüzümden

mi..." "*Tanrım*, Murdoch, hayır!"

"Bana kızgınsan, söyle yeter."

"Sadece..." Sözünü yarıda kesti. Birinin ona güldüğüne dair ani bir inançtan kurtulamıyordu. Bir kadının kıkırdadığını duyduğuna emindi. Etrafına bakındı ama kimseyi görmedi. Peter'ın yüzünde tanıdık bir endişe vardı ve yine delirdiğine dair paniği hissetti. "Ben sadece..."

Yine aynı şey oldu, kesin bir çınlayan kahkaha.

Alice arkasını döndü. "Kes şunu!"

"Neyi kes?"

"Duymuyor musun?" Setin etrafında dolaştı. Birisi saklanıyordu, pusuda bekliyordu, bunu biliyordu... ama baktığı her yerde sadece kayalar görüyordu. En yakın Gölge Bill Cadeaux'du ve o da şimdiye kadar yokuşun yukarısına çıkmıştı. Yine de kahkaha yoğunlaşıyordu. Artık çok netti; hayal edemezdi. Archimedes de bir şey hissetmişti. Kedi adımlarında dondu, gözleri yarık gibi, kuyruğu tahta gibi sertleşmişti.

"Alice, dur." Peter kolunu tuttu. "Otur, biraz su iç..." O kıvranarak uzaklaştı.

"*Dur*, dinle..."

Arşimet miyavladı.

Kayadan bir renk seli ortaya çıktı — kırmızı, pembe ve mor dalgalar, sonsuz gri ve yakıcı kırmızıların ardından, gerçekten de duyulara bir saldırıydı. Alice ilk başta kelebeklerin ya da bilinçli pembe bulutların üzerlerine üşüştüğünü sandı, ta ki ipekler şişmeyi bırakıp uzun ve ince bir kadının şekline yerleşene kadar.

"Merhaba." El sallayarak onları çağırdı. "Yaklaşın."

Alice donakaldı, bunun denizkızlarının seni su altına çekmeden önce söylediği türden bir "yaklaş" olup olmadığından emin değildi.

"Kaba davrandığım için özür dilerim." Kadın kolunu dudaklarına götürdü ve hiç de üzgün olmayan bir şekilde kıkırdadı. "Çok meraklıyım. Kaçmayın, canlarım." İpek elbisesi dalgalandı ve birdenbire onların hemen önünde belirdi. "Isırmam."

Kadın çok güzeldi. Yuvarlak, açık yüzünde gamzeli bir gülümseme vardı. Siyah saçları o kadar parlaktı ki, yansıtıcıydı ve belinin etrafında ağırlıksızca dalgalanıyordu.

Güneş ışığı altında su damlaları gibi hızla renk değiştiren cüppeler içinde süzülüyordu. Her iki elinde iplik yumakları tutuyordu; konuşurken parmakları hızla çalışarak, kendi kendine süzülen bir dokuma tezgahından iplikleri çekiyordu ve ürettiği kumaş, elbisesinin dalgalanan kıvrımları içinde aynı hızla kayboluyor gibiydi.

Alice zihnini zorladı ama bu kadını cehennemin tanrılarının hiçbirinin tanımına uydurmadı. Kadın, parlak boyalı ağzına kolunu kaldırdı ve kıkırdadı. "Dilini mi yuttun?"

Belindeki ipekler havada ileri geri sallanıyordu. Alice'in zihninde bir çan çınladı; yarı unutulmuş bir dipnot, peşine düşmemiş gizemli bir söz. Arachne değildi, Sarı İmparator'un karısı da değildi. Yıldızların, tüylerin ve özlemin tanrısıydı.

"Sen yukarıdan geliyorsun." Alice şimdi hatırladı. Cehennemle ilgili araştırmalarında Dokumacı Kız'la karşılaşmamıştı, ancak lisans öğrencisiyken mitolojilerin çevirisi üzerine bir seminerde karşılaşmıştı. Yıldızların kızı olan Dokumacı Kız, ölümlü Çoban'a aşık oldu, ancak tanrılar onların aşkını yasakladı. Yalnızca yılın bir günü bir araya gelmelerine izin verildi ve bir araya geldiklerinde, bir sürü karga ayaklarının altında bir köprü oluşturdu. "Sen, uzun süredir ayrı kalan aşıkların yeniden bir araya gelmesini sağlayan tanrıçasın."

Dokumacı Kız gülümsedi. "Çok iyi!"

"Ama burada ne yapıyorsun? Senin gibiler ölmez." "Yine haklısın," dedi Dokumacı Kız. "Ama ölümlüler ölür."

"Sevgilin," diye fark etti Alice.

"Çobanım." Dokumacı Kız'ın ipeği kan kırmızısı, kahverengi, sonra da cansız gri renkte parladı. "Yıldız kız kardeşlerim, saçlarının beyazlaşacağını, onun kemiklerim parçalanacak, bir gün o yüze bakıp hiç tutku hissetmeyeceğim. Ama her şey çok *çabuk* oldu. Bir gün, hayran olduğum iri yarı adam. Ertesi gün, bir iskelet. Sonra bir gece kalbi durdu. Onu öbür dünyaya takip ettim. Ama bu yetmedi!" İpekleri zifti

siyah, ağır. “O reenkarne olmak istedi. Ben yapamadım. Ruhlarımız insanlardaki gibi değil; temizlenip yeni bedenlere girip yeniden denemek gibi. Onunla birlikte kalması için yalvardım. Ama okyanus olmayan kumlar ve yıldızsız gökyüzünden sıkıldı. Sonsuza kadar sürecek kadar konuşacak konumuz olduğunu sanıyorduk. Meğer bir yılı bile dayanamadık.” Dokumacı Kız'ın sesi titriyordu. "Bir gün uyandığımda, onun beni Lethe için terk ettiğini gördüm. O günden beri bu tarlalarda tek başıma dolaşıyorum. Arzudan Açgözlülüğe geçen kavşakta, arzuların kuruduğu ve aşıkların sadece kendilerini düşündüğü yerde."

Bir damla gözyaşı yanağından parıldayarak süzüldü. Etkisi çok trajikti, ancak Alice onun biraz abarttığını düşünüyordu. Belki de ölümsüz tanrılar zamanlarını böyle geçiriyorlardı, kendi mitolojilerini mükemmelleştirerek.

Dokumacı Kız yukarıyı işaret etti ve kuşağının iki ucu gökyüzüne doğru spiral şeklinde dans etti. "Bir sonraki fırsatta, gece gökyüzüne bak. Bir takımyıldızı eksik. Bir köprü kırılmış." Kuşağı çöktü. "Şimdi karanlık."

"Onu hiç aramadın mı?" diye sordu Peter.

"Buna izin yok, sevgili çocuk. Ve her halükarda, o beni tanımaz. Aklından benimle ilgili tüm anıları silmiş." "Oh," dedi

Peter. "Üzgünüm."

"Çok tatlısın." Dokumacı Kız elini uzattı ve Peter'ın burnunu çimdikledi. Peter'ın yüzü kıpkırmızı oldu.

Alice tüm bunlara nasıl tepki vermesi gerektiğini bilemiyordu. Dokumacı Kız oldukça fazla konuşuyordu. Ama bu en azından ona biraz nefes alma fırsatı verdi—bu

bu tanrının onlarla oynamak mı yoksa onları öldürmek mi istediğini değerlendirmek için zaman kazandırdı.

"Ama yine de ben bir romantikim!" Dokumacı Kız kollarını açtı. Muhteşem bir renk gösterisi. "Bir tanrının bir ölümlüyle evlenmesi asla akıllıca değildi, şimdi anlıyorum. Zaman konusunda ortak bir bakış açısına sahip olmak gerekir. Tanrılar, ruhlarının her zerresiyle, bu kadar geçici, bu kadar umutsuz bir şekilde sevmezler. Ama insanlar... bir nefes için yaşarsınız, ölürsünüz ve tüm hayatınızı, gerçekten istediğiniz şeyin bu olup olmadığını bile bilmeden, öbür dünyada nasıl birlikte kalabileceğinizi merak ederek geçirirsiniz."

O, rahatsız edici bir şekilde yaklaştı ve uzun parmaklarını uzatarak omuzlarının üzerinde dans etmeye başladı. Alice, onların kafalarını birbirine çarpıp bebekler gibi öpüşmeye başlayacakları konusunda absürt bir korku duydu.

“Sizi çok sık görüyorum. Cinayet-intiharlar, bu çok yaygın. Ya da kazalar. Bazen her iki taraf da doğal nedenlerle ölür ve bir taraf, diğer taraf yaşlılıktan ölene kadar Asphodel Tarlaları'nda yıllarca bekler." Dokumacı Kız iç geçirdi. "Herkes aşkının sonsuz olduğunu düşünür. Ben de onların inanmaya devam etmelerini seviyorum."

"Öyleyse bizi geçirin," dedi Peter. "Aşk suç değildir."

"Aslında değil," dedi Dokumacı Kız. "Ben ceza vermiyorum, sevgili çocuk. Bir çözüm sunuyorum." Ellerini birleştirdi. "Sana bir test sunuyorum. Zorlu bir görev değil, sadece bir sorunun cevabı. Sadakatini test edeceğim. Eğer geçersen, bir köprü inşa edeceğim." Ellerini birleştirdi. Parmakları hızlıca hareket etti ve aralarından iplikler döküldü, bir anlığına dalgalanan ve parıldayan bir kumaş ortaya çıktı; kadifemsi siyahın üzerinde altın ve gümüş rengi parıldıyordu. Yıldızlardan yapılmış bir halı. "Köprüm seni istediğin her yere götürecek. Herhangi bir sınır, herhangi bir saray. İsterseniz Asi Kalesi. Ya da doğrudan Lord Yama'nın tahtına. Geçerseniz, bu köprüyü bir kez, istediğiniz herhangi bir yere gitmek için kullanmanıza izin vereceğim."

"Ya başarısız olursak?" diye sordu

Peter. "O zaman Lethe'ye gidersin."

"Ama biz ölmedik," dedi Alice. "Biz Gölgeler değiliz."

"Oh, sizler *geçici misafirlersiniz*!" Dokumacı Kız ellerini ağzına götürdü. Gözleri kocaman parladı. "Ama bu daha da iyi. O zaman *gerçekten* güvenli bir geçişe ihtiyacınız olmalı." Parmakları dans etti; köprü uçurumun üzerinde dalgalandı. "Bu kayalar aldatıcıdır, canlarım. İnancınızı kanıtlayın, ben de sizi güvenle

geçireceğim."

Alice bundan hoşlanmamıştı. Dokumacı Kız'ın yapmacık kıkırdamaları, ona annesinin çocukken izlediği Çin dizilerindeki kahramanları hatırlattı: her zaman rakiplerini kuyulara itmeye çalışan, entrikacı, kötü niyetli yaratıklar. Dokumacı Kız'ı cehennem şemasına sığdıramasa da, tanrılarla yapılan pazarlıklar ve bahisler hakkındaki tüm hikayeleri biliyordu. Orpheus, Hades'in meydan okumasını başaramamıştı. Sisyphus da Hades'i aldatmaya çalıştı ve başarısız oldu. Bir tuzak olmalıydı, her zaman bir tuzak vardı.

"Danışabilir miyiz?" diye sordu. "Özel olarak?"

Dokumacı Kız kolunu salladı. "Çabuk olun."

Alice, Peter'ı kolundan çekerek, kimsenin duyamayacağı bir yere götürdü. "Ona güvenmiyorum."

"Ona güvenmemize gerek yok," dedi. "Sadece oynamamız gerekiyor. En kötü ne olabilir ki?"

"Amnezi, dinlemiyor muydun?" Alice, dövmesinin koruma gücünün ne kadar olduğunu tam olarak bilmiyordu, ama suya daldırarak bunu test etmek istemiyordu.

"O zaman kazanırız, zor olamaz..."

"Bu, onun doğruyu söylediğini varsayarsak," dedi Alice. "Yukarıdaki tanrılar cehennemde pek dolaşmazlar, biliyorsun... O kılık değiştirmiş olabilir..."

"Başka ne olabilir ki?"

"Bilmiyorum. Büyücü olabilir..."

"Eğer o büyücü ise, her halükarda mahvolduk demektir! Bak, Law." Peter ellerini açtı. "Bu bir lütuf. Zaten yeterince zorlanıyoruz ve o bize güvenli geçiş vaat ediyor..."

"Nehre atılmak istemiyorum," dedi Alice. "Bu arada, tam da öyle olacak, çünkü biz aşık değiliz."

"Ama rol yapamaz mısın?"

Kız onun yüzüne baktı. Açık, baştan çıkarıcı... Bu mahkum bakışını öğrenmesi ne kadar sürmüştü? Onun niyetini bilirken ona nasıl böyle bakabilirdi?

Ama belki o da rol yapabilirdi. Belki onun oyununda onu yenebilirdi. Sonuçta, Peter'ın onun gerçeği bildiğini bilmediği için büyük bir avantajı vardı. "Senden seni sevdiğimi rol yapmamı istiyorsun."

"Bu çok kolay," dedi. "Sadece iradelerimizin birleştiğini varsay." "*Bu* ne anlama geliyor?"

"Şey, hepimizin aynı şeyleri istediğini. Birbirimiz için en iyisini istediğimizi. Birbirimizin amaçlarını kendi amaçlarımız olarak gördüğümüzü ve ideal sonucumuzun birlikte olmamız olduğunu. Hiç aşık olmadın mı?"

"Hayır. Sen oldun mu?"

"Hayır. Ama hayal etmek o kadar da zor olamaz, değil mi?"

"Aşık olmak hayal edilmesi en zor şey olabilir bence." Düşünerek bir süre durdu. "Yani, sadece erotik karmaşıklıklar bile. Penisini bile görmedim."

"Aman Tanrım," dedi Peter. "Hukuk. Aşk felsefesini ifade edecek vaktimiz yok."

"O zaman baskın stratejimizi başka nasıl belirleyeceğiz?"

"Sadece tek bir kişi olduğumuzu varsayalım. Senin amaçların benim amaçlarımdır ve tersi de geçerlidir.

Seni inciten şey beni de incitir. Hedeflerimiz birlikte kalmak ve ortak bir bütün olarak kendimiz için en iyisini aramaktır."

Alice, gerçek ilişkilerin böyle işlediğini düşünmüyordu, en azından gördüklerinden öyle değildi, ama teoride kulağa hoş geliyordu. "Bunu nereden öğrendin?"

"Immanuel Kant'tan."

"Kant bakir değil miydi?"

"O büyük bir filozoftu! Metafiziği devrimcileştirdi!"

"Mastürbasyon yapmanın ahlaka aykırı olduğunu düşünen Kant'tı sanırım," dedi Alice. "Kendini bir amaç için bir araç olarak görmekle ilgili bir şeydi."

"Daha iyi bir fikrin var mı?"

Alice'in başı ağrıyordu. Öncelikle, aslında aşk hakkında alternatif bir açıklaması yoktu; ama ikincisi, Peter'ın aşk açıklaması mantıklı olsa bile, bunu ona sunmasının olası gizli amaçlarından ayırması mümkün değildi.
Derinlerde, aşkın sadece iki insanın birbirlerine yalan söylemesi, şiddetlerini gizlemesi olduğunu düşünüyordu ve bu yüzden Peter'ın evlilik teklifi, kendini korumak olan önceliğiyle uyuşmuyordu.

"Hadi ama." Peter koluna hafifçe vurdu. "Law. Bana aşıkmış gibi davranmak o kadar mı zor?"

Bunu söyleme şekli, Law'ın göğsünü acıttı. Peter ne yaptığını çok iyi biliyordu ve en kötüsü, bunun işe yaramasıydı. Law, ona güvenmek, onun sevgisinin nesnesi olmak istiyordu, en azından numara olsa bile. *"Kes şunu*," diye bağırmak istedi. *"Kes şunu, bana ne yaptığını görmüyor musun?"*

"Pekala, sevgililerim," diye seslendi Dokumacı Kız. "Ne olacak?"

"Kabul," dedi Peter. "Oynayacağız."

"Bekle..." Alice başladı. Ama Dokumacı Kız ikisinin de kollarını yakaladı ve şaşırtıcı bir güçle onları bir kayanın üzerine sürükleyerek, birbirlerine karşı durmaları için, bir düğün mihrabının cehennemvari bir parodisi üzerinde durdurdu. İpek şeritler yukarı fırladı ve aralarında opak bir bariyer oluşturdu. Peter bir şeyler bağırdı, ama sesi ipek tarafından boğuldu.

"Koordinasyon yok." Dokumacı Kız parladı, sonra iki yarı saydam kopyaya bölündü. Her biri ipek duvarın iki yanına geçti ve aynı anda konuştular.

"Çobanım, seksen yıl boyunca, yedinci ayın yedinci gününde, hiç aksatmadan benimle buluştu." İpekler gökyüzünde silüetler oluşturdu: birbirlerine doğru koşan ve kucaklaşan, bir olan iki figür. "Yıllar geçti, onun yüzünü görmedim. Tüm köyü, beni unutması ve evlenmesi için ona yalvardı, çünkü ona çocuk veremiyordum, anlarsınız ya, hiçbir isteğini yerine getiremiyordum.
bir eşin yapması gereken görevler. Ve eğer o gelmezse, köprü yıkılırdı.

Eğer sadakatsiz olursak, köprü yıkılırdı. Asla sadakatsiz olmadık. Her zaman birbirimizi seçtik, onun hayatının sonuna kadar. Ta ki o farklı bir seçim yapıp beni mahkum edene kadar.

İpekler ikiye ayrıldı; biri kırmızı, biri yeşil. "Size bir seçim sunuyorum, sevgililerim. Aynı seçim. Yalnız devam etmeyi ya da birlikte devam etmeyi seçebilirsiniz. İkiniz de birlikte devam etmeyi seçerseniz, size yıldızlardan bir köprü inşa edeceğim. İkiniz de yalnız devam etmeyi seçerseniz, ikinizi de Lethe'ye atacağım."

"Ya farklı bir seçim yaparsak?" diye sordu Alice.

"O zaman yalnız devam etmeyi seçen kişi bu köprüden istediği kadar geçebilir. Yolculuğunuz boyunca güvenli bir geçişiniz olacak. Sizi her şeyden ve herkesten koruyacağım. Hiçbir şey size dokunamayacak." Köprü dans etti, parladı, bir düzine çatallı yola ayrıldı. "Ve diğeri... Şey, sadece unutulmayı dileyeceklerini söyleyebiliriz."

Alice gözlerini kırptı. Aniden önünde bir tepsi masası belirdi, üzerinde iki parlak, mumsu elma duruyordu. Biri kan kırmızısı, diğeri koyu yeşildi.

"Hangisini seçersin?" diye sordu Dokumacı Kız. "Kırmızı, birlikte gitmek için. Yeşil, yalnız gitmek için."

"O da aynı seçeneğe sahip

mi?" "Aynen öyle."

Alice düşündü; o zaman bu sadece mahkumun ikilemi idi.

Hepiniz birinci sınıfta tutsak ikilemini çalışmıştınız. Tutsak ikileminin bariz çözümü, birbirinize güveniyorsanız,
karşı tarafı alt etmek. Sorun elbette, bir tarafın baskın stratejisinin, karşı taraf ne yaparsa yapsın, her zaman onu alt etmek olmasıydı. Ancak önceden işbirliği yaparsanız, ikiniz de hapisten kurtulabilirdiniz. Ve onlar işbirliği yapmışlardı. Öyle değil miydi?

"Sadece açıklığa kavuşturmak için," dedi. "Yalnız devam etmeyi seçersem ona ne olacak?"

Dokumacı Kız'ın gülümsemesi tüm yüzüne yayılmış gibiydi. Alice, biraz daha devam ederse kafasının ikiye bölüneceğinden korktu. "Cehennem çok yalnız bir yer. Ben arkadaşlarımın tadını çıkarıyorum." Sırtından büyük beyaz kumaşlar çıktı ve arkasında asılı kaldı. Bir örümcek ağı. Alice gözlerini kısarsa, görebiliyordu.
O ağda insan kalıntılarını gördü; yüzyıllar boyunca sevgililerin emip attığı kalıntılar. O kurbanların bazıları bir zamanlar hayattaydı. Geçici misafirler. Gölgeler kemik bırakmazdı.

Alice titredi.

Bu zor olmamalıydı. Onların baskın stratejisi açıktı. Peter, aşıkmış gibi davranmalarını söylemişti ve eğer aşık olsalardı, ikisi de kırmızıyı seçerdi. İşbirliği yapsalardı, kolayca geçebilirlerdi. Kırmızı elmaya uzandı, ama neden parmakları kapanmıyordu?

Merak etmeden duramıyordu. Ya Peter yeşili seçseydi?

Bunu yapamazdı. Bu onun çıkarına değildi. Peter onu burada ihanet etmezdi, Peter'ın hala ona ihtiyacı vardı — en azından ruhuna ihtiyacı vardı —

Peki o zaman, ona öylece verecek miydi? Bir tepside sunacak, kesime giden kuzu gibi boyun eğecek miydi? Bu ne aptalca bir mantıktı?

Eli geri çekildi.

O zaman ne olacaktı? Yeşil olanı mı seçmeliydi?

O zaman ona ihtiyacı kalmazdı. Cehennemi dilediği gibi yönetebilir, her mahkemeye kolayca erişebilir ve Profesör Grimes'ın ruhunu parmaklarının ucunda tutabilirdi.

Onu bir günde bulabilir, yarın eve dönebilirdi. İstediği her şeye sahip olacaktı ve bunun bedeli sadece Peter'ı geride bırakmak olacaktı.

Ama bu cinayetti.

Ama onunla gidip kendi ölümünü hızlandırmak... Bu nasıl daha iyi olabilirdi? Bu nasıl akıllıca olabilirdi?

Kendinizle takas yapamazsınız. Kendinizle takas yapamazsınız, bunu kesin olarak biliyoruz, peki bu durumda biz ne yapacağız? Şu sonuca varmaktan başka ne yapabiliriz ki...

Ve tüm bunlar, onun ona ihtiyacı olduğunu varsayarsak. Başka bir planı olabilir, takasa bile ihtiyacı olmayabilir; güvenli geçişin buna değer olduğuna karar verebilir, *onu* mahkum edebilir…

Şakaklarında bir bıçak saplanması hissetti; ikiz güçler, bastırıyordu. Çok fazla bilgi, çok fazla anı vardı ve bunları nasıl sıralayacağını bilmiyordu, ne *anlama geldiklerini* bilmiyordu. Beynine kazınmış tek bir hikayeyle bu noktaya gelmişti *— Ben Alice Law'ım, cehenneme gideceğim, Profesör Grimes'ı bulacağım ve her şey yoluna girecek* — ve

şimdi bu ilmihal ona yol göstermiyordu, ileriye giden yol net değildi. Geçmişin tamamı zihninde canlı bir şekilde canlandı, binlerce televizyon

ekran birden oynuyordu ve hiçbiri ona gerçeği söylemiyordu, hepsi

verdiği şeyler anlık görüntülerdi, işe yaramaz bir detay seli. Boş bir bira bardağı, boş bir sandalye. Kapanıştan önce sessiz olan The Pick ve ağzında acı bir tat. Belinda'nın hafif iç çekişleri. *Peter Murdoch* ile *tanıştın mı?* Onun şekli; kirpiklerinin uzunluğu; parmak uçlarındaki tebeşir, gömleğindeki tebeşir. *Dışarıya bak,*

dedi Profesör Grimes; *o çocuğu görüyor musun?* Darjeeling çayı, çok uzun süre demlenmiş, tadı asit gibi. Boğazında çimento gibi kuru çörekler. Yutamıyordu yutamıyordu. Grimes kara tahtada, Grimes satranç tahtasında. Şans cesur olanı sever, sihir kararlı olanı ödüllendirir. İlk hamle yapan kazanır;
kaybedenler yetişmeye çalışır. Sen doğuştan kaybeden misin? Cesaretin var mı?

Laboratuvarda kahkahalar. *Cooke'dan sonra yeni bir danışman bulurdum.* Tokat sesi, açık avuç içleri kalçalara çarptı ve kahkahalar tekrarlandı, gittikçe daha yüksek sesle, ayak sesleri uzaklaşıyordu. *Onun elinden yiyordu.* Büyük, cesur el yazısı — bu yazıda tereddüt yoktu, bu kararlı bir zihnin karalamasıydı, elin yetişemeyeceği kadar hızlı hareket eden bir zihnin, bu tereddüt değildi, bu bir beyannameydi. *ALICE — ???*

Kulaklarında bir uğultu hissetti. Gözlerini sıkıca kapattı, merdiveni bir araya getirmeye çalıştı. Burada ne önemli? Ne stratejik?
Bir sonuca varmak için hangi kanıtları kullanmalıyım? *Grimes ne yapardı?* Ama bu çok zordu. Tüm bilgiler karmakarışıktı, nereden başlayacağını bilmiyordu, temel öncülleri bile kavrayamıyordu...

Benim adım Alice Law—
EĞER ALICE—?
Cambridge'de yüksek lisans
yapıyorum—EĞER ALICE—?
Analitik büyü çalışıyorum—
EĞER ALICE—?

Tahtalar dağıldı. Yapı taşlarına tutunamıyordu, sadece bir duyguya, keskin bir paniğe tutunabiliyordu, kulaklarında bir düzine yangın alarmı gibi çınlıyordu. Kolu ağrıyordu; acı geri gelmişti, yine iğne batması gibi, ama bu sefer her yerine yayılmıştı. *Yine mi*, diye düşündü, ama *yine* ne demek olduğunu bile bilmiyordu; sadece bir his vardı. Bir iğne aşağı doğru parlıyordu. Derisinin altında tebeşir. Pigmentler çiçek açıyor ve acı gözlerini kör ediyor, çok fazla beyaz pat*lama—Yine mi, lütfen, her şeyi veririm, ama yine böyle hissetmek istemiyorum—*

Baş dönmesi başladı. Sallandı. Burası neresiydi? *O* neredeydi? Cehennem anı mıydı, cehennem rüya mıydı? Ellerini yüzüne kaldırdı ama onları göremedi; parmaklarının olması gereken yerde minyatür figürler duruyordu, Peter ve Grimes'ın minik kopyaları bir geçit töreninde dans ediyorlardı. *Şu çocuğu görüyor musun?* Yeşil ve kırmızı daireler onların arkasında atıyordu, büyüdü, birbirine doğru sürüklendi
birbirine doğru sürüklendi, ta ki tek gördüğü bir Venn diyagramı olana kadar, ve ortasında, bir iğne ve tebeşir, ince bıçak sallanıyor, kolunda acı. Hayali bir

gelecekten bir konuşma: Peter ve Grimes, güvenli bir şekilde geri dönmüşler, ofiste çay iç*iyorlar—Alice'e ne oldu? Oh, bilmek istemezsin.* Ve yine o el yazısı; büyük, dans eden harfler. *Alice eğer—?* Onların gülüşlerini izledi, gözlerini devirmelerini izledi ve o kadar boğucu, utanç verici bir öfke hissetti ki neredeyse çığlık atacaktı. Zavallı Alice. Herkesin aptalı.

Peter başını kaldırdı, onun bakışını yakaladı ve sırıttı.

Senden nefret ediyorum, diye düşündü; önce hafifçe, sadece fikri denemek için. Ve şaşırtıcı bir şekilde, bunun tuttuğunu fark etti. Uyuyordu. Daha önce bunu düşünmeye cesaret edememişti, ama doğruydu, tam da öyleydi — o bir köpek değildi, tekmelenmeyecekti. *Senden nefret ediyorum, SENDEN NEFRET EDİYORUM —*

"Çok iyi!" Dokumacı Kız alkışladı. İkizleri tekrar birleşti. Perdeler, bir sihirbazın kalabalığı coşturması gibi parıldadı ve sonra kalktı.

Peter, elinde kırmızı bir elma tutarak orada duruyordu.

"Alice?" Elleriyle ona baktı. Kaşlarını çattı. "Ne yaptın?"

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

İlk yıllarının kışında, Profesör Grimes'in baş laboratuvar asistanı olan dördüncü sınıf öğrencisi Joshua aniden programı bırakıp Kanada'ya kaçtı. Bu, o zamanlar büyük bir skandal olmuştu. Söylentilere göre, Joshua'nın hamile kız arkadaşı, onun uzun çalışma saatlerinden bıkmış ve ona daha fazla ilgi göstermesi için ültimatom vermiş, bu da işe yaramayınca her şeyi toplayıp Ottawa'daki ailesinin evine kaçmıştı. Joshua aşk için her şeyi bırakıp onu oraya takip etti. Bunun için tüm birikimlerini son dakika uçağına harcayıp gece yarısı Heathrow'a koştu. Bölümü telaşa sokan bu drama değil, birinin Cambridge'i terk edip *Kanada'ya git*mesi oldu. Kanada'da üniversite var mıydı, yoksa herkes sadece kayak yapıp yemek mi yiyordu?
akçaağaç şurubu ve tüm yıl boyunca ayılardan kaçmak mı? Her neyse, Joshua'nın artık mutlu bir evliliği olduğunu ve Château Laurier'de tur rehberi olarak çalıştığını herkes biliyordu.

Önemli olan nokta, Joshua'nın projelerini tamamlamadan ve hatta Profesör Grimes'a ayrılacağını bildirmeden ayrılmış olmasıydı. Profesör Grimes'ın Londra'daki Royal Academy of Magick'te
Londra'daki Royal Academy of Magick'te bir konferans sunumu için son teslim tarihi olmasaydı, bu durum telafi edilebilirdi.

Alice ve Peter bu boşluğu doldurmak için işe alındı. Sabırsızlıkla bekliyorlardı. Ücretsiz fazla mesai olması kimin umurundaydı? Ders yükü altında ezilirken, haftada otuz saat fazla mesai yapmaları ve bunun karşılığında hiçbir ücret almamaları kimin umurundaydı? Profesör Grimes, gerçek bir araştırmada onların yardımını istiyordu! Hayatları boyunca bunun için eğitim almışlardı! Hayır demek aptallık olurdu.

Çalışmaya başladıklarında sadece dostane bir tanışıklıkları vardı. Alice, bahçede ilk karşılaştıklarından beri Peter'ı pek görmemişti, çünkü
Dersleri onları farklı yönlere götürdüğü için Peter'ı pek görmemişti. İlk buluşmalarına endişeyle yaklaştı. Ya Peter ona küçümseyici davranırsa? Daha da kötüsü, ya aptal gibi görünürse?

Endişelenmesine gerek yoktu. Zorluklar hızlı dostluklar kurmanın bir yoluydu; yapılacak çok iş varken kişilerarası garip durumlar için zaman yoktu. O ilk günlerin yorgunluğu ne kadar da hoştu.

Her gün saat beşte Alice ve Peter, Profesör Grimes'in bodrum laboratuvarında buluşur, ellerinde tebeşir tozu olan, yığınla el yazmasıyla yüklüydüler. O geceler, gözleri bulanıklaşana kadar saatlerce çılgınca çalışırlardı. O geceleri laboratuvarın zemininde, kendi hatalarına gülerek, helal yemek arabalarından aldıkları cips ve köriyi yiyerek geçirirlerdi. Bazen de kendilerini ödüllendirmek isterlerse, köprünün kuzeyindeki Hint restoranından tavuk tikka masala alırlardı. Bu, hayatın sunabileceği en iyi şeydi: yüzlerinde tebeşir lekeleri, grafik kağıdında zerdeçal lekeli parmak izleri.

Aristoteles, tam mutluluğun bir tür çalışma olduğunu söylemişti. Ve onlar çok mutluydu; ilhamla dolu bir coşkuyla tüm tahtaları tebeşirle doldurup, sonra her şeyi silip yeniden başlıyorlardı. Kıkırdamalarını bastırarak, Profesör Grimes'ın adımlarını duyduklarında ciddi bir ifade takınıyorlardı.

Zihin parçalanıp, hiçbir şeyin anlam ifade etmediği ve olasılığın sınırlarının belirsizleştiği gece yarısı saatlerinde en iyi çalışmalarını yaparlardı. Ve bu saatlerde Alice, ilk kez aşık olmanın nasıl bir şey olabileceğini deneyimledi.

Flört diline yabancı değildi. Lisede erkek arkadaşları vardı, üniversitede erkek arkadaşları vardı; aftershave kokan, düğmeli gömlekli, gergin genç erkekler, sessiz filmlerdeki unutulabilir bir geçit töreninde, ellerini beceriksizce sallayarak birbiri ardına gelip geçiyorlardı. Bu tür bir sosyalleşmenin "sabit bir ilişkiye", evliliğe dönüştüğünü belli belirsiz anlıyordu - ama tüm bunların, hoşnutsuzluğunu gizlemek için yapılan bir egzersiz gibi hissettirdiğini anlayamıyordu.

Peter bu türe ait değildi. Bu tamamen farklı bir duyguydu ve Alice, aralarındaki ilişkiyi romantizmin çöp yığınına atamıyordu. Bu, onun hiç bilmediği bir aşktı; *Sonunda*, diye düşündü,

bu gerçek bir şeydi - başka bir ruhun yavaş yavaş açığa çıkması, kişinin ayrıcalıklı iç dünyasına doğru yol alması, ilk kez keşfettiğini hissettiğin şeyler. Alice işini tam da bu nedenle seviyordu, öyleyse neden insanlara da aşık olmasın ki?

Peter'ın çalışırken Mendelssohn'u mırıldanmayı sevdiğini, ancak o da mırıldanmaya başladığında kızararak durduğunu öğrendi. Peter'ın mercimeği sevdiğini, ancak patates püresi ve muzu "aldatıcı bir şekilde lapa lapa" bulduğu için nefret ettiğini öğrendi. Yaklaşık olarak

Sabahın ikisinde Peter, saçları kabarıp gözleri fal taşı gibi açıldı ve elini kolunu sallamaya başladı. Çalıştıkları her şeyden o kadar heyecanlandı ki çalıştıkları her şeyden o kadar heyecanlandı ki, çılgınca bir "AHHH!"dan başka bir şey söyleyemedi.

Ve aşık olmak bir keşifse, kendini keşfedilmeye izin vermek sevilmekle eşdeğer miydi? Çünkü Alice, Peter'ın
onunla ilgili gözlemler; kendisi hakkında hiç fark etmediği gerçekleri açıklamak. Örneğin, bir tartışmada aynı fikirde olmadığında ellerini denizanası gibi salladığını biliyor muydu? Saçlarını aynı kireçli parmaklarıyla geriye ittiğinde alnında her zaman aynı çapraz çizgi oluştuğunu biliyor muydu? Peter, ne zaman
Alice uykulu oldu, yalan söyledi — kötü niyetli bir şekilde değil, ama absürt bir şekilde; kelimeler yarı bilinçli ağzından mantıksız bir sırayla akıyordu. Alice'in bilinçsiz yalanları onu o kadar eğlendirdi ki, haftalarca onun söylediği en saçma şeyleri kaydetti, böylece ayın sonunda şunu açıklayabilecekti: "Yalan söyleyen, uyuyan benliğinin tek bir amacı olduğu sonucuna vardım. Ve bu, mümkün olduğunca uzun süre uyumaya devam etmektir. Karşındaki kişiyi seni rahat bırakmaya ikna edecek her türlü cevabı verirsin. Örneğin, çarşamba günkü konuşmamızın transkriptine bak: Sana patlıcan olup olmadığını soruyorum. Sen de patlıcan olduğunu kabul ediyorsun, ama endişelenmememi ve her şeyin yolunda olduğunu söylüyorsun. Geçen ay, Belgravia prensesi olduğunu, ayak parmaklarının aslında bebek hamsterlar olduğunu ve tatilde benimle güneşte kayak yapacağını kabul ettiğini duydum. Sen iflah olmazsın, Law.
Bilinçaltındaki benliğin, yalnız kalmaktan şiddetle korunuyor.

Paylaşamayacakları hiçbir düşünce yoktu. Bir başka kişiyle nadir rastlanan bir rahatlık durumuna ulaştılar, bu durumda yüksek sesle konuşmak sadece kafanızda düşünmekle aynıdır — hiçbir şey filtrelenmez, hiçbir şey gizlenmez. Çoğu zaman, eve gidip uyumak yerine, sabaha kadar oturup konuşurlardı. Monty Hall problemi hakkında tartışırlardı. Peter, değiştirmenin açık olduğunu düşünürken, Alice ikna olmayı reddederdi. Sayıların renkleri ve kişilikleri olup olmadığı konusunda tartışırlardı. Peter, olduklarını ısrarla savunurdu: üç maviydi, beş kırmızıydı, iki sarıydı ve dört turuncuydu; sekiz ağırbaşlı bir sıkıcıydı ve dokuz şehvetli bir baştan çıkarıcıydı.
—ve hangi renk? Oh, tabii ki bordo. Dokuz şaraptı. Alice, onun dikkat çekmek için bunu uydurduğunu düşündü. Dilin gerçeklikle ilişkisi konusunda Wittgenstein ve Lacan'ın

aynı dağı farklı yönlerden tırmanıp tırmanmadıkları konusunda tartıştılar (muhtemelen öyle, diye sonuçlandırdılar, ama ikisi de Lacan'ı kesin olarak söyleyebilecek kadar iyi anlayamıyordu).

Peter en iyi türden bir muhataptı: cömert, açık fikirli, meraklı. Her yeni disiplini büyüleyici buluyordu ve ona, daha önce hiç düşünmediği kendi alanı hakkında sorular sordu.

"Jakobson dil hakkında ne diyor?" diye sorardı. "Metonymy nedir? Metonymy nedir? Metafor nedir? Bilinçaltının dil gibi yapılandırılması ne anlama gelir? Dil *nedir*?"

Onlar konuşurken, Peter gözlerini kırpmadan onun yüzüne bakardı. Bu bakışları, zaman zaman onun kekelemesine ve elinde tuttuğu şeyi düşürmesine neden olurdu. Peter'ın ilgisini çekmek onun için zordu. Uzun zamandır bunu başarmak için ne yapması gerektiğini merak etmişti ve şimdi, bunu fazlasıyla başarmış olmasına rağmen, bu durum onu felç ediyordu.

Ona, patateslerle ilgili paradoksları çözdüğünüz sürece matematiğin bazen eğlenceli olabileceğini öğretti. Diyelim ki yüz kilo patatesiniz var. Bunların yüzde 99'u sudan oluşuyor. Bir gecede kuruduklarını ve artık sadece yüzde 98'i sudan oluştuğunu varsayalım. Kaç kilo patatesiniz var? Sadece elli! *Elli mi?* Evet, elli, yüzden elli! Ama sadece yüzde 1 su kaybettiniz. Ama bu nasıl olabilir? "Bu basit bir aritmetik" dedi, ama Alice inanmadı.

Alice ise ona, hangi yönden okursanız okuyun anlaşılabilir olacak şekilde yazılmış Çin akrostiş şiirlerini öğretti. Ona Çin dilbilgisinin inceliklerini, ya da aslında dilbilgisinin olmadığını ve Çince'de zaman ve mekan kavramlarının metaforlarının İngilizce'deki karşıtları olduğunu öğretti.
Çinliler geçmişi görebildiğine inanır, ancak geleceği göremez, diye açıkladı; bu nedenle geleceğe sadece geriye doğru yürüyerek gidebilirsin. Peter, büyülenmiş bir şekilde, onu daha iyi anlayabilmek için Çince öğreneceğini söyledi, ta ki kısa bir ton alıştırması ve ton sağırlığı
—bunun bu kadar kolay olabileceği umudunu yok etti.

O zamanlar kendi kısaltma dilini bile geliştirmişlerdi, sembolik mantığın aptalca bir kombinasyonu —yüksek sesle söylemesi komik olan— ve sadece Alice'in konuştuğu ve Peter'ın komik bulduğu Fransızca. Gerçek Fransızca yerine çok fazla korna çalınıyordu. Bu dil hiç de verimli değildi, ama onları eğlendiriyordu; kendilerini diğer herkesten uzak bir zihinsel düzlemde var olduklarını, yakında

kendi sembolik düzenlerinde kaybolacaklarını ve birbirlerinden başka kimse tarafından bir daha asla anlaşılmayacaklarını hissettiriyordu.

Sık sık tutarsız kahkahalara boğulurlardı. Oh, onun kahkahasını ne kadar da seviyordu. Gece yarısını geçtikten sonra, zihinleri bulanıklaştığında her şeye gülmeye başlarlardı, ama ara sıra Alice o kadar absürt bir şey söylerdi ki Peter çaresizce, tüm vücuduyla kahkahalara boğulurdu. Kahkaha onu sarsar, nefesini keser, kollarını çırpmasına neden olur, dirseklerini göğsünün önüne kaldırırdı, sanki kendini tutmaya çalışmazsa kahkaha onu milyonlarca parçaya bölecekmiş gibi. Peter güldüğünde, sanki
Güneşin tüm sıcaklığı ona yönelmişti, çünkü o bunu yapmıştı, onu o kadar şaşırtmış ve sevindirmiş sözleri söylemişti ki, nefes bile alamıyordu.

Bir zamanlar, tek istediği Peter Murdoch'u güldürmek olduğunu hissettiği zamanlar vardı.

Çalışırken sık sık mutlu bir sessizliğe bürünürlerdi. Saatlerce konuşmadan çalışabilirlerdi; birbirlerine karşı çok rahat ve doğal bir ritim geliştirmişlerdi. Alice'in arkadaşlık için tek ihtiyacı, yanında Peter'ın tebeşirle yazdığı kendinden emin karalamalardı. Yalnız değildi. Güvendeydi. Bu evrende en azından bir kişi daha vardı ki, onunla aynı frekansta titreşiyordu. Ve bu, Alice'in şimdiye kadar hissettiği en mutlu duyguydu — sessizliğini sevdiğin bir arkadaşın olması ne kadar harika bir şeydi.

Her neyse.

Tüm bunlar Alice'in her şeyi hatırlamaya başladığı dönemden önce gerçekleşmişti, bu yüzden artık onun için sadece bir sis gibiydi. Hatırlasa bile, her ne olursa olsun, bu olayların tamamen farklı iki insanın yaşadığı hayat gibi, daha genç, daha mutlu, daha masum insanların hayatı gibi, absürt bir şekilde uzak hissettireceğini düşünüyordu.
Onlar aynı insanlar değildi. Belki uzak kuzenlerdi. Geçici bir benzerlik.

Her şey ne kadar çabuk değişebilirdi. Dönem sona erdi. Proje tamamlandı. Profesör Grimes, Bruges'de yaptığı sunumda ayakta alkışlandı ve Alice ile Peter'ın artık laboratuvarda gece yarılarına kadar çalışmak için bir nedenleri kalmadı. Ve anında, Peter uzaklaştı.

Alice'in ipucunu anlaması çok uzun sürdü. Aptal olduğu için, arkadaşlıklarının laboratuvarın dışına da uzandığını, gece yarısı saatlerinde olanların
onun da aynı şeyi hissettiğini düşündü. Birlikte dersleri yoktu, ama ona rastlamak için bahaneler uydurdu. O gelirse diye, yüksek lisans öğrencilerinin salonunda vakit geçirmeye başladı.

kahve içmek için. Hafta içi akşamları, onun her zamanki patates kızartması ve köri siparişini verirken bulmayı umarak helal yemek arabasına uğrardı. Aklında belirli bir hedef yoktu. Akşam yemeği randevusu gibi somut bir şey yoktu. O kadar cesur bir şey yoktu. O kadar ileriyi düşünmemişti; soru bile şekillenmemişti. Sadece onun gülüşünü duymak istiyordu.

Ama o hiç orada değildi.

Bunun için onu suçlayamazdı. Öğretim programları çakışmıyordu. Laboratuvar ödevlerini paylaşmıyorlardı, birlikte ders almıyorlardı. Birlikte zaman geçirmeleri için hiçbir neden yoktu, sadece o bundan zevk alıyordu ve daha fazlasını istiyordu. Ama o ona zaman ayırmayı vaat etmemişti
. Ona hiçbir borcu yoktu. O meşguldü, hepsi meşguldü ve sorumlulukları ikiye katlandıkça daha da meşgul oluyorlardı. Ona bunu kıskanamazdı.

Ama bu bile, yolları kesiştiğinde onun davranışını açıklamıyordu. Koridorda birbirlerinin yanından geçerken —biri Grimes'ın ofisinden çıkarken, diğeri girmek üzereyken— sadece başını sallıyordu. Aynı bölüm etkinliklerine katıldıklarında, sadece sıkıcı
nezaket sözleri. Merhaba, nasılsın? İyiyim, evet, her zamanki gibi, çalışıyorum— harika, evet, seni görmek güzel, kendine iyi bak. O, sadece ona yönelik şakalar ve göndermeler yaptı, ama o gülmedi ya da duymadı. Birçok kez, onunla birlikte çıkmak umuduyla kapıda bekledi, ama o onu görmeden yanından geçti.

Onun dikkatini çekmek umuduyla kapıda beklemesi çok aşağılayıcıydı — terk edildiğini bilmeyen, geri gelmeye devam eden bir köpek gibi. Ona kaba davranmıyordu. Aslında, o kadar kibardı ki,
klasik Murdoch gülümsemesi. Ona, herhangi bir yabancıya göstereceği aynı nazik ilgiyi gösterdi.

Ama bu acı vericiydi, çünkü o, onların yabancı olmadıklarını düşünmüştü.

Ve sonunda gerçeği kabullendiğinde - Peter'ın onu görmek istemediği ve ona özel bir ilgi duymadığı gerçeğini - yine de bunu kafasında oturtamadı. Birine bu kadar uzun süre tamamen açılmış bir zihni, birdenbire kapatmanın nasıl mümkün olduğunu anlayamıyordu.

Ona ne olduğunu sormak istedi ama soruyu çocukça olmayan bir şekilde ifade edemedi. *Neden artık beni sevmiyorsun?*
Neden benim arkadaşım olmak istemiyorsun? Oyun parkına yakışan sorular; acınası sözler. Bunları söylemeyecekti, onun ilgisini çekemeyecek kadar sıkıcı olduğunu ona doğrulamayacaktı.

O dönem boyunca Peter'a karşı hissedebileceği her duyguyu yaşadı: hayal kırıklığı, öfke, kızgınlık, özlem...
tek taraflı endişe seli. Ama her şeyden önce kafası karışıktı. Tüm duvarlar yıkılmıştı. Soğuğa atılmıştı. Aralarında bir uçurum vardı ve
bunu nasıl yaptığını bilmiyordu.

Sonra Venedik'e gitti. Venedik'te birkaç olay yaşandı ve Alice her şeyin elinden kayıp gittiğini hissetmeye başladı. O anın başlangıç olduğunu daha sonra fark etti; Profesör Grimes söz konusu olduğunda, ona hayır diyemediğini anladığı an.

Sonra geri döndü ve her şey ters gitti. Son bir yıldır Alice, koridorda Peter'ın yanından bakışlarını kaçırmadan geçemiyordu.

Her şey ters gittiği bir dönemde Alice durumu düzeltmeye çalıştı. Kayıtlara geçsin, aşk konusunda o kadar kolay pes etmedi: gerçekten oturup, her şeyi konuşup, neler olduğunu anlamaya çalıştı. Peter hala ondan kaçınıyordu, bu yüzden onun yerine bir notu onun posta kutusuna attı. Notu, onun mektuplarının en üstüne, görmemesi imkansız bir yere koydu. Uzun zaman oldu, diye yazdı. Nasıl olduğunu merak ediyordu. Birlikte oturmak istiyordu. Bir fincan çay içmek. Konuşmak.

O notu gördü. O da bunu biliyordu, çünkü ertesi sabah kontrol ettiğinde not yoktu. Peter onun denediğini biliyordu. Sadece cevap vermedi.

O zamanlar mükemmel hafızasına sahip olsaydı, o geç saatlere kadar süren sohbetleri, tüm o gülümsemeleri, ipuçları için gözden geçirebilirdi, tabii ki... hatıraların verdiği saf rahatlık. Ama şimdi elinde kalan tek şey koridorda buz gibi baş sallamalar, kısa selamlar ve kapıdan aceleyle çıkarken ceketinin eteği, başının arkasıydı.

Ve sonra dedikodular, imalar, kahkahalar. Koridorda kaybolan ayak sesleri.

O yaz, filozof Derek Parfit çok tartışmalı olan *Reasons and Persons* (*Sebepler ve Kişiler*) adlı kitabını yayınladı ve bir süre boyunca Cambridge ve Oxford'da herkes bu kitabı konuşuyordu. Alice kitabı büyük bir ilgiyle okudu. Aslında, kitap onun kafasındaki karışıklığı gidermesine yardımcı oldu. *Reasons and Persons,* kişisel kimliğin indirgemeci bir açıklamasına yer veriyor: yani, kişinin yaşamı boyunca sabit kalan özel bir kişisel özü olmadığına.
Parfit, beyin nakli, beyin bölünmesi ve uzaktan taşıma gibi bir dizi düşünce deneyi kullanarak, bizim niteliklerimizin

Önemli kişilik özelliklerini tanımlayan unsurlar, örneğin psikolojik bağlılık, aslında daha derin bir gerçeği temellendirmez. Kendimizin önceki versiyonlarıyla aynı hücreleri, bedensel sürekliliği ve anıları paylaşıyor olabiliriz.
Ama hepsi bu kadar. Konuyla ilgili başka bir gerçek yok — hayalet gibi ortalıkta dolaşan temel *bir benliğimiz* yok. On yıl önceki versiyonumuzla, bir kardeşle olduğu gibi aynı ilişkiye sahibiz.

Alice ahlak felsefesi hakkında pek bir şey anlamıyordu ve tele- ile ilgili bazı düşünce deneylerine şüpheyle yaklaşıyordu.
Ulaşım, ölümsüz ruh fikrini çürütmekle birlikte, bu bakış açısını özgürleştirici buldu. Bu, Peter'ı hiç tanımadığını ve Peter'ın da onu hiç tanımadığını anlamasına yardımcı oldu. O, sadece kısa bir anlık bir versiyonunu tanıyordu. Ancak, bir zamanlar Peter'ın omzuna başını yaslayıp çaresizce kıkırdadığı tarihi gerçek olmadan, bu bulanık
hatıralar, bir zamanlar Peter'ın omzuna başını yaslayıp çaresizce kıkırdadığı tarihi gerçek olmasaydı, Peter Murdoch'a aşık olan Alice Law ile hiçbir önemli ilişkisi olmazdı. Ve eğer kendini sürekli yeniden yaratabilir, seni utandıran veya inciten kısımlarını kesip atabilirsen, o zaman onu gerçekten nasıl tanıyabilirsin ki? başka biri mi? İnsanlar sadece birer paradoks mu yaşıyorlardı, başkalarıyla iletişim kurmak için hayatta kalabilmek için bir yanılsamayı sürdürüyorlardı? İnsanlar o zamanlar birer
bir dizi yalandan ibaret miydi?

Ve eğer *bu* doğruysa, geçmişinizin, paylaştığınız sevginin ne önemi vardı ki? O merdiven yok olmuştu; tahtalar yeniden bir araya gelmişti ve tanıdığınız ruh, yeni yaratılmış bir kurguydu. Ve belki de, aşık olduğun, uyanık olduğun her anını birlikte geçirdiğin, nefes alışı kendi nefesin kadar tanıdık gelen birinin gözlerine bakıp onu hiç tanımamak tamamen mümkün, hatta sıradan bir şeydi.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Alice?

Donakaldı.

Elini gözlerini kırpıştırarak baktı. Bu hayal değildi; bu durum gerçekti. Harekete geçmek niyetinde değildi, sadece seçeneklerini düşünüyordu, kararını vermiş değildi, sadece bir olasılıktı, istediği şey değildi...

Ama bu onun eliydi ve yeşil elmayı tutuyordu. Eğer o

tutmamışsa, kim tutmuştu?

"Ben istememiştim..." Alice onu geri attı, kırmızıya uzandı. "Bekle... Ben seçiyorum..."

Ama Dokumacı Kız parmaklarını şıklattı ve hem elmalar hem de masa onun önünde kayboldu. "Ve oyun bitti."

Peter, "Alice, ne *oluyor lan*?" diye bağırdı.

Alice geri çekildi. *Lütfen*, ağlamak istedi, *beni suçlama; ben yapmadım. Ne yaptığımı biliyorum, ben bir özne bile değilim, burada değilim*. Kulaklarında bir uğultu duydu. Elleri çok uzaklarda gibi geliyordu. Odaklanmaya çalıştı, ama onların nerede başladığını, onu ve uzayın geri kalanını ayıran sınırın nerede olduğunu, geçmişin nerede bittiğini ve şimdiki zamanın nerede devam ettiğini göremiyordu.

"Zavallılar," dedi Dokumacı Kız. "O kadar kendinden emindin ki."

Peter öne doğru adım attı. "Neyin var senin?"

Dokumacı Kız onu geri çekti. Aralarında ipek dalgalandı. Alice sırtında bir baskı hissetti; baskı gittikçe şiddetlendi ve Alice öne doğru sendeledi. "Sen —devam et. Tek başına Cehennem'e git ve özgürlüğün nasıl bir şey olduğunu gör. Ve *sen* ..." Bir filiz Peter'ın yüzünün etrafında uçuşuyordu. Dokumacı Kız'ın kollarından beyaz şeritler fırladı ve Peter'ın kollarını, ayak bileklerini ve belini sardı, onu bir örümceğin avını döndürdüğü gibi döndürdü. "Seni tutacağım."

"Dur," dedi Alice. "Yapma..."

"Merak etme canım. Ne demek istediğini

anladım." "Ama ben öyle demek istemedim..."

"Sen seçimini yaptın."

Kollarından giderek daha fazla ipek dökülüyordu. Peter çırpınıyor, bağırıyordu, ama kolları ve bacaklarını saran ipek sıkılaşıyordu, sonunda tek yapabileceği kıvranmak oldu. Boynunu Alice'e doğru uzattı. "Alice, yardım et..."

Alice onu bulmaya çalıştı. Panik, odaklanmasını sağladı ve Peter'ın silueti netleşti, görüş alanındaki tek net şeydi. Peter... evet... Peter'a yardım etmeliydi...

"Hayır, canım." Dokumacı Kız'ın kırmızı ipek kumaşı aralarında dalgalandı. "İçgüdülerine güven."

Alice ipeği uzaklaştırdı. "Dur..."

"Biliyorsun ki bir gelecek yok." Dokumacı Kız, Peter'ı kendine doğru çevirdi. Ağzının üst kısmını tamamen açık bırakmıştı; Alice, Peter'ın sadece kocaman ve korku dolu gözlerini görebiliyordu. "Daha çok erkeklerin
ama her zaman kız olur. Kız her zaman korkar. Ona inanmak ister ama inanamaz. Adam geçmişte onu çok kez hayal kırıklığına uğratmıştır. Kız, adamın bunu tekrar yapacağını bilir. Ve sonunda, kız kendini korumak zorundadır." İpekler Peter'ı havaya kaldırdı ve onu orada sallanmaya bıraktı, sanki
grotesk, aşırı büyümüş bir larva gibi sallanmaya bıraktılar. "Hepiniz aynı hikayenin parçasısınız. Her seferinde aynı son. Senaryonuzu biliyorum ve onu yeniden yazabilirim. Size bir iyilik yapıyorum."

Alice gerildi. "Durun, lütfen..."

"Merak etme," diye şarkı söyledi Dokumacı Kız. "Onu seveceğim. Onu çok ve uzun süre seveceğim. Ben zayıf dallardan yapılmış erkekleri severim. Onların böyle bir bakıma ihtiyacı vardır."

Peter bağırmaya çalıştı, ama ağzına bir bez parçası, gözlerine de bir başka bez parçası sıkıca bağlandı; ve o anda onun mücadele ettiğinin tek işareti damarlarının şişmesiydi.

"Devam et, canım. İzlemek istemezsin."

Tanrım, ne yapmıştı? Sırt çantasından av bıçağını çıkarmak için el yordamıyla aradı. Bıçağı bulduğunda, iplikler çoğalmıştı; çapraz çapraz dokunmuş kumaştan bir duvar onları ayırıyordu. Bıçakla yolunu açmaya çalıştı, ama ipek kumaş esnemedi; sadece gerildi ve bıçağı yakaladı. Daha sert kesmeye çalıştı. Duvar sağlam duruyordu. Peter kumaşın içinde neredeyse kaybolmuştu. Onu zar zor görebiliyordu — sadece kahverengi bir tutam saç, geri kalanı mumya gibi, kıpırdayamıyordu. Onu kurtarabilmek için kumaşı çekip bir delik açmaya çalıştı, ama kumaşa her dokunduğunda kumaş kalınlaşıyordu. Önemli değildi, güçsüzdü, bunu durduramazdı, geri alamazdı.

Bu sürekli oluyor. O, hayal kırıklığıyla ağlayarak çabalarını iki katına çıkardı. Her zaman böyle olurdu — ne yapmaya niyetlendiği önemli değildi, her şey berbat olurdu

çünkü o kadar aptal ve değersizdi ki, parçalanmayı durduramıyordu, düşüncelerini içinde tutamıyordu, tüm yanlış
seçimleri yapıyordu ve bu da çevresindeki herkesi incitiyordu. O tereddüt etti ve Grimes öldü; zihni kaydı ve Peter mahvoldu...

"Endişelenme," dedi Dokumacı Kız; ipeksi bir filiz omzunu yukarı aşağı okşadı. "Bunu düşünme canım, yakında her şey bitecek."

Tıkır tıkır.

Alice'in boynu karıncalandı.

Tık-tak.

Dokumacı Kız da bunu duydu. İplik eğirmeyi bıraktı; iplikler Peter'ı yere düşürdü. Kafasını bir o yana bir bu yana çevirerek kayalıkları taradı, gözleri panikle büyümüştü.

O biliyor, diye düşündü Alice; *onları daha önce görmüştü*. Tepeden geldiler, korkunç beyaz bir dalga gibi.

Önce Dokumacı Kız'a saldırdılar. Kız çığlık attı; yüzünün etrafında bir kumaş fırtınası esti, ama bu anlamsız ipek kalkan onları durduramadı. Onu ısırıp sürüklediler, her yöne çekerek, kızın ayakta durmasını imkansız hale getirdiler, hırlayan kalabalık onu yere indirdi.

Kemik şeylerin en çok ilgisini çeken Peter'dı. Alice'i büyük ölçüde görmezden geldiler; ona ulaşmak için onun yanından geçip gittiler. Onun kozasını kısa sürede parçaladılar, kumaş parçalarını havaya fırlattılar. Peter kendini kurtardı ve yüzünü ve boynunu korumak için ellerini başının etrafında salladı. Ama onlar gelmeye devam ettiler.

"Al..." Alice ona bir bıçak uzatmaya çalıştı, ama sayıları çok fazlaydı; bıçağı yere bıraktığı anda bıçağın etrafını sardılar. Titreyen ellerle matarasının kapağını açtı. Ama matara içindeki su çok azdı, sadece bir damla kadar, etrafındaki kemik şeyleri birkaç saniye oyalamaya yetecek kadar. Ve Lethe, kurtarılmak için çok uzak bir mesafede, uçurumun çok aşağısında yatıyordu.

Peter acı içinde bağırdı. Kemik köpeği sırtına atlamış, dişlerini köprücük kemiğine geçirmişti. Alice ona ulaşmak için hamle yaptı ama birdenbire bir düzine keskin acı hissetti. Artık ona dikkat etmeye karar vermişlerdi ve ayak bileklerine, dizlerine saldırmışlardı. Ve gelmeye devam ediyorlardı; kayalık tepelerden aşağıya doğru uzanan sonsuz bir beyaz akıntı. O anda, gerçek bir kemik yığını tarafından yutulacaklarını, bu yığın azaldığında geriye sadece temizlenmiş et kalacağını düşündüler.

Kitleleri o kadar büyüktü ki, dalgaya boyun eğmekten başka yapacak bir şey yoktu. Alice gözlerini kapattı ve sonun çabuk gelmesini diledi. O

Beklenen dayanılmaz acı, milyonlarca küçük ısırık. Ama belki şok ya da kan kaybı onu önce uyuşturacaktı, belki bilinci kaybolacaktı.
Ve sonra geri kalanı, uykuya dalmak gibi kolay olacaktı. Ama acı hiç gelmedi. Yan tarafına binlerce küçük baskı; burunları ona değil, onun altına kazıyordu. Aniden onu kaldırdılar. Bazıları onun altına koşarak kemiklerden bir yatak yaptılar. Sonra baş döndürücü bir hızla yola çıktılar, bir karınca ordusu
ganimetlerini efendilerine götüren bir karınca ordusu gibi.

Alice kıvrandı, ama boşuna. Ne tarafa dönerse dönsün, başka bir kemik yığını onu yakalamaya hazırdı, onu tekrar merkezine doğru sarsıyordu. Sönük güneş başının üzerinde dönüyordu, turuncu gökyüzüne karşı keskin çıkıntılar, bu da onun yönünü şaşırttı, bu yüzden nereye gittiklerini bilmiyordu, sadece aşağı, aşağı, uçurumlar boyunca daha derine doğru ilerlediklerini hissediyordu, ta ki kulaklarında Lethe'nin uğultusunu duyana ve yanağında sisi hissedene kadar. Kemik
işler birdenbire değişti. Kıyıda, Alice diğerlerinden daha büyük bir kemik benzeri şey gördü; iki ayak üzerinde dik duran, kafası devasa, dişli bir kafatası olan hayali bir yaratık.

Bir boru sesi havayı deldi.

Kemik şeyler birden durdu. Etkisi anında oldu; sanki bir ip kesilmiş gibiydi. Sıkı koordinasyonları ortadan kalktı; uzuvları halsiz ve şaşkın bir şekilde titriyordu. Yatak parçalandı. Alice yere düştü.

Bir an için her şey durdu ve sessiz kaldı.

Kornanın sesi tekrar duyuldu; sağlam, güçlü bir ses. Sonra, çalkantılı suyun üzerinden, çok insanımsı bir ses: "Gidin, siz!"

Lethe'nin üzerinde karanlık bir şekil belirdi ve her geçen saniye daha da büyüyerek yaklaşıyordu. Alice, hayatında gördüğü en tuhaf nehir aracını fark etti: hurda ve kemiklerden oluşan dengesiz bir mavna türü şey, üzerinde tanıdığı hiçbir sembol bulunmayan yırtık pırtık siyah bir bayrak dalgalanıyordu. Güvertede, aynı şekilde giyinmiş tek bir kayıkçı duruyordu; hiçbir döneme veya ulusa ait olmayan, sadece yeraltı dünyasının bir parçası olan dağınık korsan. Kemik maskesi yüzünün üst yarısını kaplıyordu, sadece hevesli, sırıtan ağzı görünüyordu.

"Gidin! Geri çekilin!"

Kayıkçı zarif bir hareketle kıyıya atladı ve tek bir akıcı hareketle sırtından bir mızrak çıkardı. Mızrağı başının üzerinde iki kez döndürdü — Alice'e göre biraz gösterişli, diye düşündü Alice — ve sonra atlayıp mızrağı Alice'e doğru o kadar hızlı salladı ki, mızrak neredeyse burnunu sıyırıyordu. Bir çıtırtı, bir inilti. Alice'in göğsünün yanındaki kemik şey ayaklarının dibinde parçalara ayrıldı.

O ilk saldırıyı yaptı. Kemik yaratıklar da aynı şekilde karşılık verdi. Kayıkçı, kemik yaratıkları sağa sola vurarak bir dizi dönüş yaptı. Onu izlemek harikaydı. Kemik yaratıklar saldırılarını iki katına çıkardılar, ancak kayıkçı onların manevralarına çok aşina görünüyordu. Her açıdan saldırdılar, ancak o onların darbeleri önceden tahmin etti ve eklemlerini, omurgalarını, geri kalanını bir arada tutan tüm o yapışkan noktaları vurdu.

"En garde!"

Alice'in üzerine çöken kemik varlığın kaburgalarına çubuğu sapladı ve çekiverdi. Baskı ortadan kalktı. Alice nefes nefese oturarak doğruldu.

"Defolun!"

Alice bunun standart düello kelime dağarcığı olduğunu düşünmüyordu. Miğferli figür daha çok bir rol oynuyor, performansından zevk alıyor gibiydi. Bu yaratıkların arasında dönerek gerçekten eğleniyor gibi görünüyordu — sanki aynı eski dansın partnerleriymiş gibi, hareketleri prova edilmiş, mükemmelleştirilmiş gibi.

Düşmüş yaratıklar, iki ayaklı liderlerinin etrafında toplandılar — koordineli bir saldırı için daire çiziyor gibi görünüyorlardı. Bir an için birbirlerine baktılar: Bir uçta yalnız kayıkçı, diğer uçta tıslayan sürü. Lider başını geriye attı ve bir dizi emir gibi görünen bir ses çıkardı — *klak klak klak*. Sürü bir anda çenelerini indirdi, arka bacakları zıplamak için kıvrıldı.

Kayıkçı asasını salladı ve diğer ucundaki bir kolu çekti. Alice, bunun çok süslü bir sprey şişesi olduğunu fark etti. Lethe suyu havaya yağdı ve kemik yaratıklar inleyerek geriye doğru kaçtılar.

"Geri!" diye bağırdı kayıkçı.

Kemik yaratıklar tısladı. Kayıkçı şişeyi bir kez daha sıktı. "Geri çekilin! Yoksa sizi işe yaramaz kemik yığınlarına çeviririm, yaparım."

Bir dizi meydan okuyan sızlanma duyuldu. Sonra kemik yaratıklar yeniden bir grup oluşturup kaçıştılar, Alice'in bacaklarının yanından hızla geçtiler. İki ayaklı liderlerinin arkasında toplandılar. Liderleri bir an durup kayıkçıya sessizce baktı, sonra o da geri döndü. Birkaç saniye içinde hepsi tepelere kayboldu.

"İyi ki gittiler." Kayıkçı Alice'e elini uzattı. "Hadi, çabuk bin."

Alice, onları kurtaran bir yabancıyı, onları parçalamaya çalışan yarı tanrıya tercih etmenin açık bir avantajı olduğunu gördü, bu yüzden kayıkçının elini tuttu ve onu mavna üzerine çekmesine izin verdi. Kayıkçı güven verici bir şekilde sağlamdı.

Kayıkçı dönüp Peter'ı da kayığa çıkardı, tam o sırada Dokumacı Kız kıyıya koştu. "Geri gel!" İpekler belinden uzanan eller gibi uzanıyordu. "Seninle işim bitmedi."

"*Seninle işim bitmedi*," diye tekneci taklit etti. "Git buradan, kıskanç inek."

"Yama Tanrısı bunun için seni cezalandıracak!"

"Sen Lord Yama'yı benden daha çok kızdırıyorsun. Defol, harpi!" Kayıkçı sırığı kıyıya sapladı ve Weaver Girl kıyıya ulaşır ulaşmaz kayık kıyıdan uzaklaştı. Kayıkçı mızrağı onun yüzüne doğrulttu ve ona da su sıçrattı. Alice bunun ne gibi bir etkisi olacağını bilmiyordu ama Weaver Girl öksürdü, yüzünü sildi ve geriye düştü.

Kıyından ipekler fırladı ve kraken'in tentakülleri gibi havada uçuşmaya başladı, titreşerek uzanıyordu. Alice geri çekildi ve yüzündeki kumaşı savurdu. Ama kayıkçı daha hızlıydı. Siyah gemi Lethe'nin kalbine daldı ve tentaküller, püskürtülen suyla yanarak ve cızırdayarak geri çekildi.

Kıyıda, Dokumacı Kız başını geriye attı ve kahkahalarla güldü. "İyi şanslar," diye bağırdı, "sadakatsiz aşıklar. Buna ihtiyacınız olacak!"

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

"Sıkı tutunun!" Kayıkçı, küreğini nehir kıyısına dayadı ve kayık buna göre sallandı. Alice, Peter'a çarptı, Peter de korkuluğa çarptı. "Burada kırılmalar tehlikelidir. Bizi sığlıktan çıkarayım
sığlıktan çıkarayım..."

Küçük tekne Lethe'ye karşı tehlikeli bir şekilde sallanıyordu, ama kayıkçı onları su üstünde tutmakta ustaydı. Alice çeşitli seyir yöntemleri gördü. güvertede çeşitli uzunluklarda birkaç kürek, iki kürek, bir dümen ve hatta şüpheli derecede modern görünen pille çalışan bir motor gibi aletler vardı. Gemi, kano, kürekli tekne ve yelkenli teknenin bir arada olduğu bir karışım gibi görünüyordu. Kayıkçı, yelkenleri düzenlemek için koşturdu, sonra dümenle karmaşık görünen bir şey yaptı ve gemi, kıyıya paralel olarak neşeli bir hızla ilerlemeye başladı. Sonra sopasını yere bıraktı ve misafirlerini değerlendirmek için öne çıktı.

"Merhaba!" Yüzündeki maskeyi çıkardı ve ince, dostane yüzünde büyük kahverengi gözleri ortaya çıktı. O bir kadındı. "*Neurath'a* hoş geldiniz. Ben Elspeth."

Alice bu yüzü tanıyordu. Bu ismi tanıyordu.

Bunu bilmemesi gerekiyordu. Elspeth ile ilgili tüm bilgiler bölüm kayıtlarından silinmişti. Bölüm duvarlarında her yılın mezunlarının çerçeveli fotoğrafları asılıydı, ancak 1975 mezunları hariç. Tüm öğretim üyeleri Elspeth'in hiç var olmamış gibi davranmayı seviyorlardı. Ancak söylentiler devam etti, mezunlardan mezunlara aktarıldı ve sıra Alice'e geldiğinde sırrı öğrenmek için, kendinden önce pek çok kişinin yaptığı gibi, üniversite kütüphanesine gidip mikrofilmi araştırarak, *Cambridge Daily* gazetesindeki aynı makaleyi bulmak zorunda kaldı. Makalede, inatçı ve sevimli bir profilden, somurtkan yanaklarının üzerinden bakan koyu renkli gözleri olan, lekeli bir fotoğraf vardı.

Elspeth Bayes. Radcliffe'den lisans, Berkeley'den yüksek lisans; Jacob Grimes'ın danışmanı, matematik ve mantık uzmanı. Alice tüm bunları

Cambridge Daily manşetinin ilk paragrafından hatırladı. Alice gelmeden on yıl önce ölmüştü.

Alice hikayeyi çok iyi biliyordu. Her anlatışta halkın hafızasına daha da derin kazınan, tüyler ürpertici ayrıntıları biliyordu.

onların doğru olduğunu bildiğinizden emin olun. Bir kış sabahı, Lady Margaret kadınlar sekizli takımı Bumps öncesi antrenman için Cam Nehri'ne gittiğini söylediler. Kürekçiler tekne evine döndüklerinde, kaptan nehirde yüzen koyu renkli bir şey gördüğünü söylediler — bir çöp torbası mı? Bir yaprak yığını mı? Tam da "Durun" emrini vermek için zamanında, kürekçiler küreklerini suya dik olarak saplayıp tekneyi durdurdular. *Bump bump bump bump.* Tekne kıyıya paralel olarak sürüklenirken, dört pruva küreği karanlık şeyi arka arkaya vurdu. İlk başta sadece dümenci ne olduğunu anladı, çünkü sadece o öne doğru oturuyordu; diğer tüm kürekçiler tekneden inmiş ve tekne evine doğru dağınık bir şekilde yürüyorlardı.

kaptan titrek ayaklarla sendeleyip kıyıda bayılmadan önce.

Acil servis çağırıldı, ifadeler alındı ve talihsiz kaptan önceki dönem büyü uygulamaları üzerine bir lisans dersine katılmış olduğu için, şişmiş mavi ceset hızla Elspeth Bayes'e ait olduğu tespit edildi. Bu korkunç hikayenin en çarpıcı kısmı, hiç kimsenin

kimse cips ve bira eşliğinde fısıltıyla tekrarlamadan edemediği cümle şuydu: "Ve koç şöyle dedi: 'Eğer o dayaktan önce ölmemişlerse, şimdi kesin ölmüşlerdir.

Otopsi sonucunda cinayet şüphesi bulunmadı. Boğulmamış, dövülmemiş veya bıçaklanmamıştı. Giysileri ıslak ve vücuduna yapışmış haldeydi. Cinsel istismar izi yoktu. Herkesin vardığı sonuç, Elspeth'in kendi isteğiyle Cam Nehri'nde boğulduğu ve daha sonra odasında bulunan, kendi el yazısıyla yazılmış notun polisin sonucunu doğruladığıydı:

Yorgunum, çok yorgunum ve artık sadece karanlığa gidebilirim. Onlara özür dilediğimi söyle. Ona söyle...

Ama basında sadece bu kadar yer aldı.

Profesör Grimes Elspeth'ten hiç bahsetmedi. Alice, konferanslarda onun diğer eski öğrencilerinden birkaçıyla tanışmıştı. Hepsi de uzun boylu, kalın sesli genç erkeklerdi ve sadece genç kadrolu öğretim üyeleri gibi diğer öğretim üyeleriyle rahatça gülüyorlardı. Grimes'ı atlattıklarını övünerek anlatıyorlardı ve Grimes de onların başarılarını övüyordu. Grimes'ın öğrencisi olarak mezun olmak, sizi nadir ve seçkin bir kulübe, altın bir geleceği olan, Elspeth adının hiçbir anlam ifade etmediği, kendinden emin deneyimli kişiler arasına sokuyordu.

Ama Alice kayıtları bulmuştu. Yaklaşık altı ay önce, bu konuya takıntılı hale geldiği bir dönem vardı. Bir hafta boyunca üniversite kütüphanesinde şehir gazetelerinin mikrofilmlerini inceleyerek, *ceset*, *Cambridge* ve *intihar* kelimelerinin geçtiği her sayfada durdu. Elspeth'in hikayesinin gerçek olup olmadığını ve eğer öyleyse, onu nehrin içine atan zayıflığının ne olduğunu bilmek zorundaydı. İntihara yatkın mıydı, yoksa laboratuvarda bir şey mi olmuştu? Gerçekten de, ikisi arasındaki çizgi ne kadar inceydi?
Hayatta kalmak mı? Öğrencilerin kendi teorileri vardı ve her anlatımda farklı bir neden öne sürülüyordu. Sözlü sınavda başarısız oldu. Yayınlanması reddedildi. Durham'daki işten reddedildi. Ancak haberler çok yetersizdi ve belirsiz klişelerden ibaretti. Trajik bir hikaye. Kırılgan bir kız. Yüksek lisans herkes için uygun değildir.

"*Ahhhh!*" Archimedes mutlu bir miyavlama sesi çıkardı ve Elspeth'in bacaklarının arasından slalom direkleri gibi geçerek ileriye doğru fırladı. Elspeth sevinçle güldü ve diz çöküp kafasını okşadı. "Merhaba, sen!"

Archimedes mırıldandı. Elspeth onlara gülümsedi. Alice, onun güzel olduğunu fark edince şaşırdı. Gazete fotoğrafında sert ve çekingen görünüyordu, ama şahsen, göz kırpan, kuş gibi bir çekicilikle hareket ediyordu. Elspeth tam olarak Profesör Grimes'ın tipi idi — zayıf, yetersiz beslenmiş, balerin topuzu şeklinde toplanmış siyah saçlı — ve bu tanımlama Alice'in içini keskin bir şekilde burktu.

"Demek sizler sihirbazsınız?" Elspeth onları değerlendirdi. "Öyle olmalısınız. Her yer tebeşir lekesi ile kaplı.

"Peter Murdoch," dedi Peter. "Ve bu da..." Ona bakmadı. "Alice Law."

"Peter ve Alice. Memnun oldum." Elspeth sırayla ellerini tuttu ve kuvvetlice sıktı. Avuç içi sıcaktı ve nemliydi,
Alice onun sağlamlığını hissedince sıçradı. George Edward Moore bu dokuyu kıskanırdı.

"Arşimet'i tanıyor musun?" diye sordu Alice.

"Kim bilmez ki? Gel, tatlım." Elspeth kollarını uzattı. Arşimet zıpladı ve göğsüne sokuldu. "Demek Ramanujan, öyle mi? Evet.
Zeki. Bunu başaran ilk çift sizsiniz, biliyor musunuz? Herkes Setiya'nın Modifikasyonlarında takılıp kalıyor,
bunun için gerekli matematik bilgisine sahip değiller." Elspeth'in ağzından kelimeler duraksama ve noktalama işareti olmadan dökülüyordu; tam paragraflar halinde konuştuğunun farkında değil gibiydi.
Belki de on yıllık yalnızlık sana bunu yapmıştı. Belki de onlar tek

Elspeth'in ölümünden sonra konuştuğu ruhlar. Bakışları hepsinin arasında heyecanla dolaşıyor, yüzlerini içlerine işliyordu. "Cehenneme yolculuk benim zamanımda çok popülerdi. Herkes bunu yapacağını söyleyip duruyordu ama kimse başaramadı. İlk birkaç yıl o köprüde oturup birinin geçmesini izleyip bekledim. Beş yıl sonra, artık denemeyi bıraktıklarını anladım. Peki sana ne kadara mal oldu?"

O kadar ani bir şekilde durakladı ki Alice, kendilerine bir soru sorulduğunu fark etmedi.

Bir süre sonra Peter, "Doğal ömrümüzün yarısı kadar,"

dedi. "Gerçekten çok istemiş olmalısınız."

"Buraya..." diye başladı Peter.

Ama Elspeth konuşmaya devam etti. "Mekanizması hakkında merak ediyorum. Erken yaşlanacağını düşünüyor musun? Ölümün kanser gibi şimdi başladığını mı düşünüyorsun? Ya da elli yaşında başına korkunç bir kaza geleceğini mi? Yerin altında bir çatlak açılıp yeraltı dünyası seni yutacak mı?" Bütün bunları hiç de incelik göstermeden söyledi. Alice bunu anlayabilirdi — on yıl cehennemde geçirdikten sonra, muhtemelen nezaket o kadar da önemli görünmüyordu.

"Şey... Gerçekten bilmiyorum," dedi Peter. "Umarım ikincisi olmaz."

"Yine de biraz korkutucu olmalı," dedi Elspeth. "Kırk yaşına gelmek ve ertesi gün kalp krizinden ölecek misin diye merak ediyorsun..." "Onlar

neydi?" Alice sözünü kesti. Elspeth böyle konuşmaya devam ederse böyle konuşmaya devam edeceğini hissetti, konuşmayı daha verimli bir alana yönlendirebileceğini düşündü. "Onlarla daha önce tanışmışsın, belli ki..."

"Oh, ben onlara küçük gezginler diyorum." Elspeth yüzünü buruşturdu. "Kemik aletler. Benim gücümün ötesinde bir güçle harekete geçiyorlar, ama fark ettiğin gibi Lethe'den korkuyorlar. Bu yardımcı oluyor. Uzun zamandır sprey şişeleri topluyorum." Asasını salladı. "Bu bir parfüm şişesi. Dior. Koklayın."

Emredildiği gibi kokladılar.

"Çok güzel," dedi Peter.

"Ama onları kim kontrol ediyor?" diye sordu Alice. "Bir tanrı mı?"

"Oh, daha kötüsü. Bir büyücü." Elspeth asasını indirdi. "İkinizden biri Kripkes'leri duymuş mu?"

"Hayır," dedi Peter, Alice ise "Oh, Tanrım" dedi.

KRIPKES AİLESİ, Cambridge'de öğretim üyesi değildi. En çılgın hayallerinde bile... İngiliz akademi dünyası için lanetliydiler. Kripkes ailesi,

görsel sanatçılar ve illüzyonistlerdi ve bu tür çılgın ve alışılmadık sihirbazlıkların teşvik edildiği Berkeley'de çalışıyorlardı. Magnolia Kripke yağlı boya ve sulu boya ile çalışıyordu. Nicomachus Kripke ise el çabukluğu sihirbazlık numaraları yapıyordu.

Onlar, hem Vegas'taki bir oditoryumu hem de Harvard'daki bir konferans salonunu doldurabilen nadir akademisyenlerdi. Sadece siyah ve beyaz boya kullanarak, dolabın içine, içeri girenlerin sanki bütün bir avluyu dolaşıyormuş gibi hissettiren labirentler yaratabiliyorlardı. Sadece aynalar ve ışık kullanarak izleyicilerini, onlarca yıl öncesine zaman yolculuğu yaptıklarına ikna ettiler.

Ticari çekicilikleri, akademik camiadaki birçok kişinin onların bilimsel çalışmalarını önemsememesine neden oldu. Sonuçta, akademi dünyasında altın kural şuydu:

Halk arasında ne kadar popüler olursa, araştırmanın değeri o kadar azalırdı. Alice buna katılmıyordu. Aslında, lisans öğrenimi sırasında, yaşıtı birçok genç sihirbaz gibi, Magnolia Kripke'nin hayranıydı ve Kripkes'in ihtişam ve gösterişinin altında gerçekten nefes kesici teorik gelişmeler yattığını düşünüyordu. Ancak çoğu meslektaşları için Kripkes'ler sadece göz boyayan, ciddi düşünürler değil, şovmenlerdi. Berkeley yönetimi de aynı fikirdeydi.

Kripkes'in Kuzey Amerika'da başrol turunu satıp bitirdiği aynı yıl, kadroya kabul başvuruları reddedildi. Alana yeterince katkı sağlamadıkları gerekçesiyle. Keşke tur otobüslerinde parti yapmak yerine yayın yapmak için daha fazla zaman harcasalardı.

Muhtemelen bu küçük olay, Kripkes'in beş yıl boyunca kamuoyunun gözünden kaybolmasına neden oldu — üniversite bağlantılarını kaybettikten sonra milyoner amatörlerden özel fon aldıkları söylentileri vardı — ve ardından Royal Albert Hall'da dramatik bir sergiyle yeniden ortaya çıktılar. Kripkes, son numaralarının cehennemden geri dönmek olduğunu açıkladı.

Bu performansın öncesindeki haftalarda ülke çapında davetiyeler dağıttılar — "CEHENNEME GİDİP GERİ DÖNÜŞ" yazan ve "Profesör Nicomachus ve Magnolia Kripke" alt başlıklı, gizemli, tamamen siyah kağıtlar.

Sadece birkaç akademisyen katıldı. Alice'in duyduğuna göre, çoğu insan bu dikkat çekme taktiğinden rahatsız olmuştu. Kripkes, yeni bir büyü tekniğinin etkinliğini doğrulamak için gerekli olan sayıda katılımcı olan Kraliyet Büyü Akademisi'nin üç yönetim kurulu üyesini davet etmişti, ancak bu davetler reddedildi. Muhtemelen Kripkes,

büyük, Gotik bir gösteri düzenleyecekti; ışıklar, cehennem ateşi, belki bir iki iblis "çağırma". Güzel bir gösteri, ama gerçek büyü değil.

Bu yüzden, bin kişinin önünde Nicomachus ve Magnolia Kripke'nin dikkatlice birbirlerinin karotis arterlerini kesip, yere uzanarak sahnede kan kaybından ölmelerini kimse beklemiyordu.

Akademik camiası, Londra'da yaşananlardan hemen uzaklaştı. Bu büyü değildi, tamamen bayağı bir tiyatro oyunuydu. Uluslararası Büyü Konferansı bu konuda büyük rol oynadı. Kripkes'in itibarının bu alanın geri kalanını da aşağı çekmesine izin veremezlerdi. Sahte bilim, büyücülük olarak karalanılan günlerden çok uzaklaşmışlardı ve Kripkes'in çalışmalarının tüm pagan, şeytani gösterisi bu alanın meşruiyetine çok zarar veriyordu.

Kripkes'lerin delirdiği konusunda herkes hemfikirdi. Bu hikaye çok uygun düşüyordu. Büyü, özellikle de bu tür büyü, insanın gerçeklikle bağını koparırdı. Her yüksek lisans öğrencisinin öğrendiği ilk kural, her paradoksun temelinde gerçeğin yattığıydı. Kendi yalanına asla tamamen inanmamalıydın, çünkü o zaman pentagram üzerindeki gücünü kaybedersin. Büyü, dünyayı kandırmak için yapılan bir eylemdi, ama kendini kandırmak için değil. Kafanda aynı anda iki zıt inancı bir arada tutman gerekiyordu. Geri dönüş yolunu bilmeliydin.

Ama Nicomachus ve Magnolia giderek karmaşıklaşan fantezi ağları içinde yaşıyorlardı. Bu kaçınılmazdı — sonunda gerçeklikle bağlarını kaybetmişlerdi, kendilerini hayat ve ölüm üzerinde güçleri olduğuna inandırmışlardı. Artık büyücü değillerdi. Artık sadece
şarlatanlardı, kendi illüzyonlarında kaybolmuşlardı.

Bu yüzden Kripkes öldüğünde, akademik cami
çok az törenle ortadan kayboldular. Kimse onların çalışmalarının bir retrospektifini yayınlamadı; kimse bir Festschrift dergisi çıkarmadı; kimse onların adını taşıyan bir kürsü kurmadı. Kripkes'in iki yüksek lisans öğrencisi, kendi programlarından ayrıldılar. Biri Hollywood'da görsel efekt tasarımcısı olarak iş buldu, diğeri ise son duyulduğuna göre Palo Alto dışındaki bir komünde yaşıyordu.

Alice, Kripkes'leri tanıyordu, çünkü yeraltı dünyasıyla ilgili her şeyi ve herkesi fanatik bir şekilde araştırmıştı. Kayıt kutularının dibinde, özenle buruşturulmuş, yırtık ve kan lekeli bir Royal Albert Hall broşürü bulmuştu. Nicomachus ve Magnolia'nın az sayıdaki araştırma notlarını bulmuştu
notlarını bulmuştu; geri kalanı Kripke ailesinin evi satıldığında kaybolmuştu. Peter'ın onların isimlerini tanımaması şaşırtıcı değildi. Sonuçta, cehenneme gidip geri dönemeyen birini araştırmanın pek bir anlamı yoktu.

"O zamandan beri sekiz mahkemeyi dolaşıyorlar." Elspeth, halatlar ve yelkenlerle karmaşık bir şey yapıyordu. Oldukça uzaktaydılar.
Şimdi kıyıya yaklaşmışlardı ve *Neurath* daha derin, daha sakin sularda yumuşak bir şekilde süzülüyordu. "Başlangıçta, hala insan gibi görünüyorlardı. Eskiden oldukları şeyleri hala önemsiyorlardı. O zamandan beri uyum sağladılar, giderek daha fazla... tanrıların özelliklerini aldılar
Tanrıların özelliklerini benimsediler diyebiliriz. Birkaç yıl önce o küçük gezginleri görmeye başladım." Yüzünü buruşturdu. "İğrenç küçük şeyler. O zamandan beri gerçek bir ordu oluşturdular."

"Onlar *ne*?" diye sordu Peter. "Yani, ne tür bir büyü..."

"Keşke bilseydim. Bu konuda iki teorim var. İlki, Gölgeleri bulup onları canlı maddelere bağladıkları... ki bu çok korkutucu,
Çünkü bunu yapabilirlerse, her şeyi yapabilecekleri anlamına gelir. Bu yüzden bunun olası olmadığını düşünüyorum."

"Peki diğer teorin nedir?"

"Kendilerinin bir kısmını kemiklere ayırdıkları. Yapıların kendi zihinlerinin uyduları olduğu."

Peter'ın yüzü soldu. "Ama bu... Yani, bu inanılmaz derecede sofistike bir büyü."

"Kripkes'lerin çok fazla zamanı vardı. Bence onlar her zaman gerçek büyücüler olarak küçümsendiler. Burada ortaya çıkardıkları şeyler, yayınlayabilselerdi, yukarıdaki alanı devrim niteliğinde değiştirebilirdi."

"Peki ya o büyük yapı ne olacak?" diye sordu Alice. "İki ayaklı olan." "O şey hâlâ yanlarında mı?"

"Diğerlerinden farklı hareket ediyor," dedi Alice. "Daha... bilinçli, sanki kendi iradesi varmış gibi. Yenilikler mi yapmışlar?"

"Hayır." Elspeth'in yüzü gerildi. "Hayır, o onların oğlu."

Alice ve Peter aynı anda konuştular. "*Ne?*"

"Theophrastus," dedi Elspeth. "Sevimli çocuk. Onu bir konferans otelinde görmüştüm. Plastik dinozorlarla oynuyordu. Onları birbirine vurup, türlerini kurtarmak için üremeleri gerektiğini haykırıyordu."

Alice'in göğsü sıkıştı. "Onlar...

"Onu geride bırakmak istemediklerine karar verdiler," dedi Elspeth. "Bu yüzden onu da yanlarında götürdüler. Gösteriden önce ona arsenik katılmış meyve suyu verdiler ve kendileri aşağı indikten kısa bir süre sonra onun küçük ruhunu topladılar
"

"Bu korkunç," dedi Peter. "Onlar... Onların öldürdüğüne inanamıyorum…"

"Öldürmediler. Onların bakış açısına göre," dedi Elspeth. "Anlamalısın: onlar hala bu karmaşadan bir çıkış yolu bulduklarını düşünüyorlar. Yani onların bakış açısına göre, tek yaptıkları onu yolculuğa götürmekti. Anne ve babayla Birmingham'da hafta sonu konferansına katılmaktan farkı yok."

"Yani hala bir çözüm bulmaya çalışıyorlar mı?" diye sordu Peter.

"Büyük Arayış." Elspeth başını salladı. "Yıllardır bu konuda takılıp kalmışlar. Şimdiye kadar sekiz kortun tamamını dolaştılar. Eminim ki benim bile keşfetmediğim bazı bölümleri bulmuşlardır. Ve araştırma asistanlarını, diyelim ki, biriktiriyorlar. Eskiden sadece bir veya iki gezgin görürdüm. Şimdi ise her kortta düzinelerce devriye geziyor. Şimdiye kadar, bir yerde bu kadar çok sayıda toplandıklarını hiç görmemiştim. Senin için gerçekten heyecanlanmış olmalılar.

"Ne arıyorlar?" diye sordu Alice.

"Yararlı olabilecek her şeyi," dedi Elspeth. "Her türlü şey cehenneme düşebilir, anlarsın ya. Her zaman kasıtlı olarak değil. Genellikle nesnelerdir. Çocukluk oyuncakları. Eski mobilyalar. Tabutlara gömülen veya ölüm yerlerinde atılan şeyler. Kemikler, çok sayıda kemik." Elspeth kendini işaret etti ve Alice, daha yakından incelediğinde, zırhının kaliteli çelikten değil, birbirine dikilmiş karmaşık kemik ve metal parçalarından oluştuğunu fark etti. Belinde, Alice'in umduğu gibi bir tavşan kafatası sallanıyordu. Boynunda, bir zamanlar tuvaleti sifonlamak için kullanılmış olabilecek metal bir zincir asılıydı. Sanki kanalizasyonda bulduğu eşyaları giyerek bir rock konseri için hazırlanmış gibi görünüyordu.

"Bazen hayvanlar olur. Çoğunlukla sıçanlar. Ara sıra köpekler de olur. Kedilerle uğraşmazlar, kimse kedilerle uğraşmaz." Elspeth, Archimedes'in kulaklarının arkasını kaşıdı. "Hayır, uğraşmayız, aferin oğlum. Bazen insanlar Zamanından önce gelirler. Bu sık sık olmaz. Çok kaybolmuş ya da ölüme çok yakın olmaları gerekir. Bunu izlemek korkunç bir şey. Asla geri dönüş yolunu bulamazlar. Ölerler ve sonra ruhları..." Elspeth zinciriyle oynadı. "Bir keresinde bir çocuk gördüm. Çok zayıftı. Sevilmemişti. Dürüst olmak gerekirse, nerede olduğu umurunda değildi. Gidecek başka bir yeri olan kimse cehenneme gitmez. Onu geri göndermeye çalıştım. Kripkesler ona önce ulaştı."

"Peki ne yaptılar?" diye sordu Peter.

Elspeth ona sertçe göz kırptı. "Sence ne yaptılar?"

Alice, aldatıcı bir şekilde boş olan kumsalı izlemeye devam etti. Ne kadar şanslıydılar. Ne kadar aptaldılar.

"Onlar artık insan değiller," dedi Elspeth. "Onlarda merhamet ya da adalet duygusu yok. Onlarla mantıklı bir şekilde konuşmak imkansız. Hayat ve ölümle ilgili tüm bakış açılarını kaybetmişler.

yaşam ve ölümle ilgili bakış açılarını kaybetmişler. Sadece bilgi, kaynaklar ve Büyük Görev var."

"Tanrım." Peter göğsünü kucakladı. "O zaman reenkarne olsak daha iyi. Bunu bir an önce halledelim."

"Ah, canım." Elspeth başını salladı. "Kimse sana söylemedi mi?" "Ne söylemedi?"

"Cehennemde ölürsen reenkarne olmazsın. Cehennem zaten başka bir metafizik düzlemde işliyor. Hepimiz burada ruhuz. Cehennemde öldüğünde, sadece bedenin parçalanmaz, ruhun da parçalanır."
Göğsüne vurdu. "Bütün bunlar yok olur. Eğer burada ölürsen, senin için her şey biter. Kendinin tamamen yok olması."

"Ama kimse söylemedi," dedi Alice.

"Çünkü kimse bilmiyor. Tüm gezginlerin anlatımları geri dönen insanlar tarafından yapılmış, değil mi? Hayatta kalma önyargısı falan. Ama ben gördüm. Ruhun ölümünü. Aslında Kripkes'in bir ruhu öldürdüğünü gördüm. Bunu Gölgelere de yapıyorlar. Nasıl yapılacağını bulmuşlar. Korkunç bir süreç. Çığlıklar bile. Bir ruh yok olduğunda, her zaman küçük bir patlama olur."

Peter sessiz kaldı.

Alice, hala kum tepelerine bakarken, Dokumacı Kız'ın ağındaki yaratıkları düşündü. O çarpık figürleri. O da hiçbir sevgilisinin yoluna devam etmesine izin vermemişti. Onları oyalamaya devam etmiş, eğlence için onları sömürmüştü, ta ki... Ta ki...

"Neyse," dedi Elspeth neşeyle. "Kimler acıktı?" Onlar ona boş boş baktılar.

"Açlıktan ölüyorlar, değil mi?" Elspeth tekneyi kıyıya doğru itiyordu. Alice, seyir yönüne dikkat etmemişti; sadece tehlikeli kayalıkları geçip düzlüğe geri döndüklerini biliyordu.
monoton bankalar. "Öyle olmalısın. Lembas Ekmeği ile beslendiğini varsayıyorum; başka hiçbir şey dayanmaz. Ama bu şekilde besin alabilirsin."

"Doğru," dedi Alice. "Ama ne..."

"Harika! Hadi akşam yemeği yiyelim."

"Yemek yemen gerekmediğini sanıyordum," dedi Peter.

"Tabii ki yemem." Elspeth, Arşimet'in kafasının arkasını kaşıdı. "Ama bunu beslemem gerekiyor. Fareler hakkında ne düşünüyorsunuz?"

Ne Peter ne de Alice buna nasıl cevap vereceklerini bilmiyorlardı.

Elspeth güldü. "Tuzaklar nehrin karşı kıyısında. Beş yaşında değilim. Tekneyi demirden çözmeyin ve uzaklaşmayın." Parfüm

sırtına astı, sonra korkuluğa tırmandı. "İhtiyacınız olursa güverte altında daha fazla sprey şişesi var. Islanmayın!"

Zarif bir hareketle teknenin kenarından atladı ve kıyıya düzgünce indi. Dönüp onlara el salladı ve kum tepelerinin üzerinde koşarak kayboldu.

ALICE VE PETER bir an için yan yana durup boş sahili izlediler. Sessizlik dayanılmazdı.

"Peki." Ona bir göz attı. "Tanrım. Ne gün ama." O hiçbir şey söylemedi.

Öfkeliydi, bu belliydi.

Alice, Peter'ın öfkesini daha önce hiç görmemişti. Kariyerlerinin çoğu boyunca, Peter Murdoch'un öfkelenmesinin mümkün olduğunu bilmiyordu. O her zaman laboratuvarda o cana yakın gülümsemesini takınırdı; lisans öğrencileri onun pentagramlarını mahvettiklerinde, onları sadece neşelendirir ve sonra yavaşça, sabırla işleri nasıl doğru yapacaklarını öğretirdi. Bölümdeki diğer herkes kin besler, uykusuz kaldıklarında ara sıra patlardı. Bölümlerinde sürekli özür dilenirdi *— sana aptal dediğim için özür dilerim aptal olduğunu söyledim, öyle demek istemedim, senin aptal olduğunu düşünmüyorum*. Ama Peter asla böyle davranmazdı.

Bu yüzden onun sessiz kalmasına ne yapacağını bilemiyordu. Keşke bağırsa, öfkelense, ona küfür etse ya da yumruklarını sallasa. Bu taş gibi somurtkanlıktan her şey daha iyiydi.

"Konuşabilir miyiz?" Sesi çok kısık çıktı. "Murdoch?" Adam ona dönüp bakmadı. "Seni durduramam, değil mi?" "Orada olanlar için özür dilerim."

"Öyle mi?"

Boğazında bir yumru oluştu. "Öyle demek istemedim... Sadece *aşağı* baktım ve ..."

"Ve elma eline mi atladı?" Peter burun kıvırdı. "Bir planımız vardı, Law. Çok kolaydı."

"Biliyorum, ben sadece..."

"Beni mahkum mu ettin? Eğlence için mi?" "İstememiştim... Bilmiyordum..."

Peter, kollarını kavuşturup beklerken onu izledi, sanki "Devam et" demek istercesine kaşlarını kaldırdı.

Devam et.

Ama ne tür bir açıklama yapabilirdi ki? O, onun eliydi. O, yeşil elmaydı. "Bazen..." Konuşmakta zorlanıyordu.

Ne olduğunu nasıl anlatacağını bilmiyordu. Bunu hiç kimseye anlatmamıştı; uzun zamandır bunun bir sorun olmadığını iddia etmeye çalışmıştı, çünkü sorunu kabul etmek onu gerçek yapacaktı ve bu olamazdı. *Aklım bozuldu ve düzeltemiyorum, gerçekleri rüyalardan ayıramıyorum* — bu doğru değildi. Eğer doğru olsaydı, yaşayamazdı. "Bazen, düşünmeye çalışıyorum ve her şey bir anda gürültüyle geliyor ve nerede olduğumu, ne yaptığımı bilmiyorum
—"

"Bana ne söylemeye çalışıyorsun, Law?" Alaycı bir şekilde sordu. "Dövmen seni aptal mı yapıyor?"

Kadın irkildi.

"Basit talimatları bile yerine getiremediğin için mi? Yoksa sadece ölmemi istediğin için mi?"

"Ben öyle demek istemedim..."

"Ama söylediklerini bir düşün," diye tersledi Peter. "*Yeşili aldın.* Beni tuzağa düşürmüş olacaktın. Ve fikrini değiştirmiş olsan bile, yine de bu seçeneği düşündün. *Ölümüme neden olmak istedin*."

"Ben..." "Gerçekte
yaptın!"

"Bunu istemedim," diye ağladı. "Bilmiyordum, karar veremedim... Sadece, senin de aynısını yapacağından korktum."

Ellerini havaya kaldırdı. "Neden böyle düşünüyorsun ki?"

"Defterin," dedi kadın çaresizce. "Defterinde, değişim büyüsünü gördüm..."

"Değişim mi?" Gözleri fal taşı gibi açıldı. "*Seni* değiştireceğimi mi
düşündün?" "Başka ne anlama gelebilir ki Murdoch? Bunu başka nasıl
yorumlayabilirim
bunu nasıl yorumlayabilirim?"

Peter başını salladı. Alice bunu anlayamadı. Peter'ın suçlu görünmesini tercih ederdi, çünkü o zaman en azından onun anlatısı mantıklı olurdu ve tüm kartlar masaya yatırılmış olurdu. O zaman en azından
kesin düşman olurlardı ve onu nefret etmek için bir nedeni olurdu. Ama o, öncekinden daha da öfkeli görünüyordu. "Senin gözünde ben öyle bir
? Senin ruhunu, sanki hiçbir değerin yokmuş gibi satabilecek biri olduğumu
mu?" "Bilmiyorum." Kendi sesini bile zor duyuyordu. "Sanırım ben
senin hakkında ne düşündüğümü biliyorsun. Ne yapabileceğini bilmiyorum."

Sözleri ağzından çıkar çıkmaz, bunun söyleyebileceği en kötü şey olduğunu anladı.

"Tanrı aşkına, Law." Hâlâ ona bakmıyordu. "Ne dediğinin farkında değilsin."

O zaman söyle bana, diye ağlamak istedi. Keşke yalvarması onun kabuğunu kırabilseydi; keşke ona karşı dürüst olması için yeterince uzun ve sert bir şekilde yalvarabilseydi. Ama aralarındaki uçurum artık çok büyük görünüyordu ve aklına gelen tüm kelimeler tamamen yetersizdi. Yine de denemesi gerekiyordu ve o da denedi.

Ağzını açtı, doğru sözleri bulmaya çalışırken Peter konuştu. "Biliyor musun, ben düşündüm ki..." Yutkundu. "Bilmiyorum. Her ne sebeple olursa olsun nedeni ne olursa olsun, senin onun gibi olmadığını düşünüyordum."

Yüzüne yumruk atmış olsaydı bile bu kadar kötü hissetmezdi.

Bir şey teknenin kenarına çarptı. "Akşam yemeği!" Elspeth tırmandı, sonra eğilip avını kaldırdı. "Şanslısın. Taze!"

Alice aşağıya baktı. Üç şişman sıçan ip ile birbirine bağlanmıştı.

"O sobada ateş yak." Elspeth bir eliyle Peter'a talimat verdi; diğer eliyle kasap bıçağını çıkardı. "Kapağın altında kibrit var."

Peter sessizce emri yerine getirdi. Alice olduğu yerde kaldı, kollarını göğsüne sıkıca sarıldı. Kulaklarında korkunç bir uğultu hissetti. Hareket etmekten korkuyordu; kollarını açarsa parçalanacağından emindi.

Elspeth onların sıkıntısından habersizdi; farelere bıçakla saldırırken neşeyle konuşuyordu. "Burada en çok fare var. Fareler ve köstebekler. Nereye varabileceklerini görmek için yerin derinliklerine doğru kazmaya devam ediyorlar. Sonunda cehenneme varacakları aşikar. Örümcekler de var, ama onları yiyemezsin." Başparmaklarını ete batırdı ve derileri çekip çıkardı, deriler korkunç bir yırtılma sesiyle çıktı. "Kemikleri benim için sakla. Çok küçüktürler ve her türlü şekilde gelirler... Ben genellikle eti atarım. Zaten göründüklerinden daha etlidirler; sizi doyururlar."

Kısa sürede Elspeth, sıçanları ateşte şiş üzerinde kızartmaya başladı. Sıçanlar kararmış ve çıtır çıtır olmaya başlamışken, o da küreklerin altından çıkardığı sallantılı katlanır masaya tabakları ve çatal bıçakları özenle dizdi. "Bu güzellikleri birkaç yıl önce Desire kıyılarında buldum. Genellikle tabaklar kırık ve parçalanmış olarak gelir, ama bunlar... bunlar sağlam geldi, ne kadar güzeller!" Durdu; endişeli yüzlerini gördü. "Oh, hadi ama. Cehennem yemeği değil, güvenli."

Alice, lisansüstü dairelerdeki mütevazı akşam yemeği partilerini hatırladı. Yemeklerin

daha iyi olmasa da kesinlikle daha boldu. Ama yine de birbirlerini ağırlamayı seviyorlardı. İkinci el dükkanlarından aldıkları eşyaları gösterme şekilleri, Belinda'nın dairesinde çay içmek için toplandıklarında, üzerinde kedi yavrusu baskısı olan hafif çentikli porselen süt kabını herkesin övmesini ısrarla istemesi, acınacak derecede sevimliydi. Hiçbiri eşleşen bir seti karşılayamıyordu.
yemek takımı, düzgün bir masa veya hatta masa örtüsü yoktu, ama yine de Sainsbury's'te buldukları ucuz porto şaraplarını birbirlerine dolaştırmaktan gurur duyuyorlardı, çünkü porto şarabı içmek bile bir lüks sayılıyordu. Alice, birinci sınıfta Oxfam'da gerçek gümüş bir sos kasesi bulmuştu ve nisan ayında hep birlikte onun odasında oturup mantar soslu yemek yediler. Arkadaşlarını eve davet etmek, ev hanımı rolünü oynamak ve gerçek bir yetişkinmiş gibi davranmak çok hoştu.

Bu nedenle, sadece nezaketen sigara içen bir sıçan bacağını kabul etti. Ama sonra midesi devreye girdi ve gümüş çatal bıçakları tamamen bir kenara bırakarak, dişlerinin kemiklerin arasına girebilmesi için cesedi ağzına tıkıştırdı.

"İşte buradasın." Elspeth, Alice'in tabağına biraz daha koydu. "Sıvı almayı unutma. Böyle daha iyi değil mi?"

Alice *çok* daha iyi durumdaydı. Kafasındaki sis dağılmaya başlamıştı.
uzun zamandır yediği ilk ev yemeği – bölümde sadece Lembas Ekmeği ve soğuk çay vardı – ve o kadar iştahla yedi ki, kısa sürede geriye sadece temizce emilmiş kemik yığını kaldı.

Tabağını masaya koydu. Ağzından ıslak bir geğirme sesi çıktı. "Özür dilerim."

"Affedersin." Elspeth çok memnun görünüyordu. "Beğendiğine sevindim."

"Peki, Elspeth." Peter çatalını masaya bıraktı. Elspeth'in dönüşünden beri Alice'e bir kez bile bakmamıştı
Elspeth'in dönüşünden beri; şimdi sanki Alice orada değilmiş gibi konuşuyordu. "Merak ediyordum da. Sen ve Kripkes ailesi büyücülüğü nasıl kullanıyorsunuz?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Biz düşündük ki... belki burada işe yaramıyordur. Kum onu yiyor olabilir."

"Oh." Elspeth güldü. "Bunu anlamadın mı?"

Kemerinden bir bıçak çıkardı. Alice ve Peter içgüdüsel olarak geri çekildiler, ama Elspeth bıçağın ucunu kendi bileğine dayadı ve bastırdı. Dışarı çıkan şey tam olarak kan değildi, daha çok kalın, siyah-mavi bir çamurdu.

Elspeth diğer elini uzattı. "Tebeşir?"

Peter cebinde bir şeyler aradı ve ona bir çubuk uzattı.

"Yama yapman gereken bir yer var mı?"

"Kesikler ve çürükler," dedi Peter.

"Tabii ki. Curry'nin Paradoksu işe yarar mı?"

"Muhtemelen, evet."

Elspeth, kanı olmayan sıvıyı mürekkep hokkası gibi daldırıp ayak bileklerinin etrafına güverteye mükemmel bir daire çizdiğinde, ikisi de hayranlık içinde sessizce izlediler. Pentagram saf beyaz değil, ayak bileklerinin etrafına soluk bir ışık saçan fosforlu yeşil renkteydi. Ama kaybolmadı.

Curry Paradoksu. Analitik Büyüye Giriş derslerinde sıkça öğretilen bu paradoks, koşullu ifadeler ve öz referanslar üzerine kurulu aptalca bir oyundu ve bir an için herhangi bir keyfi iddiayı doğru hale getirebiliyordu. Düşünün: *Eğer*
Bu *ifade doğruysa, domuzlar uçabilir*. Bu ifadeye S diyelim. S ifadesi "S ise, P" yapısına sahiptir. Bunu mantıksal bir kanıt olarak yazarsanız,
S'nin doğru olduğunu kanıtladığınızı göreceksiniz, çünkü sonunda "S ise, P" yazmış olursunuz. Yani S ifadesi doğrudur ve domuzlar uçabilir. S ifadesi doğrudur ve Peter'ın yarası yoktur.

"İşte oldu," dedi Elspeth.

Peter kolunu geri çekti ve parmaklarıyla yatışmış cildini okşadı. "Teşekkürler."

"Bunu uzun zaman önce anladım," dedi Elspeth. "Tebeşirin etkisini gösteren tek şey bu, bir tür yaşam gücü. Tebeşirin yaşayan-ölü gücüyle birleşiyor. Sanırım, çamurdan koruyan bir tür yalıtım sağlıyor. Ama benim kanımla pek işe yaramıyor. Bu her neyse," dedi solgun, kanamayan koluna dokunarak, "gerçek olanın soluk bir benzeri gibi görünüyor. Anahtar, yaşam gücü gibi görünüyor. Bir gölgeden
ama senin kanın... sıcak, patlamak üzere."

Bıçağa gözlerini kırptı, sonra Peter ve Alice'e rahatsız edici bir açlık bakışıyla gözlerini kırptı. Alice kolunu bileğine kadar sıvadı.

"Sadece biraz daldırmak mı?" diye sordu Peter. "Tek ihtiyacın olan bu mu?"

"Ne kadar çok, o kadar iyi. Etkisi, şey, fedakarlıkla orantılı gibi görünüyor." Elspeth tekrar gözlerini kırptı, sonra bıçağı bıraktı. "Curry kolaydır. Fazla bir şey gerektirmez."

"Daha zor bir büyü için ne kadar gerekir?"

"Kanına bağlı," dedi Elspeth. "Shade'in kanıyla oldukça fazla.
Canlı kanla, bilmiyorum."

"Denemeli miyiz?"

"Banach-Tarski yap." Alice konuştu. "Flaskanda Banach-Tarski yap."

Banach-Tarski Paradoksu, bir topu sonlu sayıda nokta alt kümesine bölebileceğinizi ve bunları ilkine eşit hacimde iki top haline yeniden birleştirebileceğinizi kanıtladı.
. Alice bunu kendisi yapamadı; sadece

bunun karmaşık matematik içerdiğini ve küme teorisi ve küçük sonsuzluklarla bir ilgisi olduğunu anladı. Ama Peter'ın bunu bildiğini biliyordu ve bu yeterliydi.

Bu düşünce zihninin bir köşesinde gizleniyordu. Çalışır durumda bir matara ihtiyacı vardı. Onunki kirlenmişti. Peter'ınki ise gayet iyiydi. Yalnız başına susuzluktan çabucak ölecekti, ama kopyalanmış bir matara ile iyi olacaktı, bağımsız olacaktı, kendi yoluna gitmekte özgür olacaktı.

Peter de aynı sonuçlara varmışsa, bunu belli etmedi. Sırt çantasını uzanıp matarasını çıkardı.

"Şimdi kan," dedi Elspeth. "Parmak eklemleri en iyisidir, tendonu kesmezsin."

Peter tereddüt etti.

Alice bıçağını çekti. "Al." Keskin ucunu başparmağının eklemine sapladı, metalin etrafında kan damlacıkları oluşana kadar gittikçe daha sert bastırdı. "Bu kadar yeter mi?"

"Olabilir," dedi Elspeth.

Alice elini Peter'a uzattı. Peter bir an durakladı, sonra tebeşirini Alice'in başparmağına bastırdı. Tebeşir sünger gibi emdi;
saniyeler içinde tüm çubuk kırmızıya boyandı.

Peter hızla şişenin etrafına bir daire çizdi, paradoksu yazdı ve yüksek sesle okudu. Sürekli Şişe parıldadı. Peter elini uzattı ve şişeyi çıkardı. Onu merkezden kaldırdığında, ikizi hala yerinde duruyordu.
yer. Alice, izlerken, küçük bir iç çekmeden kendini alamadı. Ne kadar çok büyü görmüş olursa olsun, ne kadar uzun süre büyü öğrenmiş olursa olsun, bu eylem hala onu şaşırtıyordu. Kütle korunumunu aldatabilmek. Bir şeyin bir olabileceği, sonra iki olabileceği.

"Deneyin," dedi Peter.

Kontrol etmekle haklıydı. Banach-Tarski kopyaları her zaman işe yaramıyordu. Birincisi, her zaman daha dayanıksız görünüyorlardı. Yiyecekse, tadı asla o kadar iyi olmazdı; şarapsa, derinliği eksikti — sanki varlığını matematiksel bir boşluğa borçlu olduğunu biliyormuş gibi. Rastgele ortadan kaybolma gibi kötü bir alışkanlıkları vardı — ikisi birleşmeye karar verdi — ama Alice bu konuda hiçbir şey yapamıyordu.

Şişeyi açtı ve içine biraz su döktü. İçti. Tadı temiz ve tazeydi. "İşe yaradı."

"İyi." Peter ona bakmıyordu. "Sen sakla."

"Teşekkürler." Alice, iki katına katlanmış matara kendi sırt çantasına koydu. Başparmağı hala kanıyordu. Parmaklarını gömleğinin köşesine sıkıştırdı ve sıkıca tuttu.

"Peki Kripkes." Peter Elspeth'e döndü. "Kimin kanı..."

"Hadi ama," dedi Elspeth. "Sence neden o kadar devriye var?"

Peter, şaşkın bir şekilde gözlerini kırptı. Alice titredi. Elspeth, onları sert bir memnuniyetle değerlendirdi. "İyice düşün," dedi. "Tartaroloji araştırmalarında, son on yıla ait tek bir belge bile bulamadın mı? Söyle bana. Gerçekten merak ediyorum."

Peter başını eğdi. "Huh."

"Hiçbiri." Alice bundan emindi. "Dedikodu bile yok." "Sence bunun nedeni ne?"

"Kripkes'in hepsini ele geçirdiğini söyleme," dedi Peter.

"Kripkes hayatta kalan kimse kalmamasını sağlar." Elspeth başını salladı. "Buraya gelen her büyücü, Kripkes tarafından avlanır. Kripkes'ten önce kimse cehennemden geri dönemez, anlarsın ya. Kimse onlardan önce haberi kapamaz. Kireçlerini, notlarını ve ders kitaplarını çalarlar. Bazen avlarını sorguya çekerek en son araştırma gelişmeleri hakkında sorguya çekerler. Zavallı ruhların günlerce işkence sehpasına gerildiğini gördüm. Ve her zaman, her zaman, kanlarını akıtarak işlerini bitirirler. Mesane torbalarını doldururlar, tebeşir çubuklarını ıslatırlar ve giderler."

"Bu iğrenç," dedi Peter.

"Bu araştırma," dedi Elspeth. "Cehennemde kimse için hiçbir şeyin önemi yok, sana söylemiştim. Köpekler, sincaplar, kaybolmuş çocuk..." Boğazı titredi. "Hepsi onlar için sadece yakıt. Büyük Görev için malzeme."

"Sürekli Büyük Görev diyorsun," dedi Alice. "Bu ne anlama geliyor?"

"Artık ona Büyük Görev demiyorlar mı? O zaman neden buradasın? buradasın?"

Alice hızla Peter'a baktı. Elspeth'e en son söylemeleri gereken şeyin, buraya kimin için geldikleri olduğu açıktı. "Sanırım biz..."

"Artık modası geçmiş bir terim olabilir." Elspeth çenesini ovuşturdu. "En azından benim yılımda hepimiz öyle diyorduk. Cehenneme gidip geri dönmek hedefti. Bu çok popülerdi. Kripkes ile başladı, sonra herkes yapmak istedi. Binlerce takipçiyi ilhamlandırmak için muhteşem bir başarısızlıktan daha iyi bir şey yoktur. Houdini sadece ölümün pençesinden kurtuldu, asla diğer taraftan geri dönmedi."

"Ama sen bu maceraya atılmayacaktın," dedi Peter. "Sen... Yani, ben sanıyordum ki..."

"Doğru, sadece normal bir intihar," dedi Elspeth keskin bir şekilde. "Ama sonra çok çabuk fark ettim ki burada kalmak istemiyorum, değil mi?"

Peter başını salladı. "Hayır, bu çok mantıklı."

"Şimdi Kripkes'lerle aynı Büyük Görev'deyim. Ve hepimiz çıkmak için aynı şeyi arıyoruz."

"Peki o nedir?" diye sordu Peter.

"Tabii ki, Gerçek Çelişki," dedi Elspeth. "Dialetheia."

Alice heyecandan tabağını düşürmek üzereydi. Gerçek bir çelişkinin gücü — Çelişki Patlaması — mantık dersinde herkesin ilk öğrendiği şeydi. *Ex contradictione quodlibet* — bir çelişkiden her şey çıkar. Gerçek bir çelişki varsa, her şeyi kanıtlayabilirdiniz. Aslında, bu kanıt sınırlarınızı patlatırdı. Ona aptalca, gayri resmi bir versiyonu öğretilmişti: Bir ve iki'nin aynı olduğu basit çelişkiyi kabul ederseniz, kendinizin Papa olduğunuzu kanıtlayabilirdiniz. Siz ve Papa ikinizsiniz. Dolayısıyla siz ve Papa birsiniz. Daha kesin olarak, mantıksal bir çelişki elinizde olduğunda, ayrıştırma kullanarak herhangi bir ifadeyi bir kanıta ekleyebilirdiniz. Gökyüzünün yeşil olduğunu kanıtlayabilirdiniz. kayaların ekmek, suyun şarap olduğunu kanıtlayabilirdin.

Alice, uzun bir süre boyunca Profesör Grimes'ı cehennemden kurtarmak için Çelişki Patlaması'nın peşinde koşmuştu. Ancak izler soğudukça, sonunda pes etmişti. Gerçek Çelişki'nin var olduğuna inanmak için tek dayanak, Persephone'nin hurma tohumlarının olasılıksızlığıydı, ancak bu tohumlar hiç var olmamış da olabilirdi.

"Dialetheia'nın bir efsane olduğunu sanıyordum." Peter, Alice'in düşüncelerini tekrarladı. "Bu konuda hiçbir literatür yok, yani hepsi sadece varsayımlar..."

"Sadece modern çağda kimse bulamadığı için." Elspeth öfkeyle soluk aldı. "Ama keşif zamanı çoktan geldi ve sözlerimi unutma, bunu bulan ben olacağım."

"Bekle." Alice öne doğru eğildi. "Nerede bulacağını biliyor musun?"

"Bazı ipuçlarım var," dedi Elspeth. "On yıldır bunun peşindeyim. Biraz ilerleme kaydettim."

Peter, "Peki nerede?" diye sordu.

Ama Elspeth'in yüzü kapandı. İkisi arasında bakışlarını gezdirerek parmaklarıyla yere vurdu. "Şey," dedi bir süre sonra. "Sana söyleyeceğimi sanmıyorum."

"Oh," dedi Peter. "Üzgünüm…"

"Beni yanlış anlamayın. Çok iyi çocuklar gibi görünüyorsunuz. Sadece sizi pek tanımıyorum, hepsi bu. Ve ortalıkta düzinelerce Gerçek
Çelişki yok ki."

Garip bir sessizlik oldu — aynı işi için mülakata girdiklerini fark eden bir grup akademisyenin odasında yaşanan sessizliğe benziyordu.

Alice biraz incinmişti, çünkü iyi anlaşıyor olduklarını düşünmüştü.
Oldukça iyi. Ama sonra Elspeth'in bakış açısından, onların Kripkes'lerden hiçbir farkı olmadığını düşündü. İkisi de sadece araştırma amacıyla Cehennem'e gelmişti. Ve ikisi de Cambridge'liydi.

"Yine de teknede kalabilirsiniz." Elspeth tabaklarını topladı ve kemikleri dikkatlice teneke bir kutuya döktü. "Ben Nick ve Magnolia gibi değilim. Uykunuzda kanınızı emmeyeceğim. Sadece bildiklerimi paylaşmazsam alınmazsınız umarım."

"Hayır, tabii ki." Peter'ın sesi tuhaf bir şekilde düzdü. Alice onun yüzünü okuyamazdı. Yüzünde karanlık bir şey gördüğünü sandı, ama ne olduğunu anlayamadı.
Bunu nasıl yorumlamalıydı, bilmiyordu. "Çok cömert davrandınız. Daha fazlasını isteyemezdik."

"Ne zaman isterseniz," dedi Elspeth. "Biz büyücüler birbirimizi kollamalıyız. Bunu yapmadığımızda dünya çok üzücü bir yer olur."

ON ALTINCI BÖLÜM

Güneş ufukta battı. Nehir karardı; ayın olmadığı bu karanlıkta Alice'in görebildiği tek şey Elspeth'in fenerlerinin ışığı ve etraflarını saran sonsuz karanlıktı. Sanki uzayın ortasında yüzer gibiydiler; sınırsız, ağırlıksız. Elspeth onları güverte altındaki ambar odasına götürdü. Burası dar ama ev gibi rahat bir odaydı ve çoğunlukla kitaplarla doluydu.

"Benim mütevazı cennetim," dedi onlara. "Bakın."

Alice fenerle duvarları aydınlatarak kitapların sırtlarına gözlerini kısarak baktı. Elspeth her dönemden her türden kitap toplamıştı, çoğu suya batmış, yırtık pırtık ve bazıları tamamen yok olmuştu; bazıları ise sadece iple birbirine bağlanmış sayfalar halindeydi. "Oldukça geniş bir koleksiyonun var."

"Buraya kaç kitap geldiğini bilseniz şaşırırsınız," dedi Elspeth. "Sıkıldığımda Desire kıyılarında balık tutmaya giderim."

"Neden Desire?"

"Gerçekten bilmiyorum, ama yukarıdan gelen tüm kitaplar oraya düşüyor. Bir sürü aşk romanı var. Gerçekten müstehcen şeyler, doyamıyorum. İstersen bazılarını ödünç alabilirsin. Ama ben zamanımı klasiklerle kendimi eğitmeye çalışıyorum. Platon, Aristoteles, bilirsin. Gerçekten çaresiz kaldığımda Pride'daki kütüphaneye giriyorum, orada pek çok sağlıklı, iddialı kitap var."
malzeme." Elspeth onları, pruva gibi hafifçe kavisli bir duvarın bulunduğu, muhtemelen ön tarafta bulunan bir köşeye götürdü. "Neden burada uyumuyorsunuz
? Ben yukarıda olacağım. Kripkes genellikle su üzerindeyken beni rahatsız etmezler, ama tedbirli olmakta fayda var."

"Pardon," dedi Peter. "Yani, en iyi tuvalet nerede...?"

"Oh, tabii." Elspeth arkasına doğru işaret etti. "O merdivenden yukarı çık ve soluna bak. Tenekelerden birini kullanabilirsin. İşin bittiğinde boşaltmayı unutma."

"Çok teşekkürler," dedi Peter ve merdivene doğru yöneldi.

"İyi çocuk." Elspeth Alice'e döndü. "Kimse sana kendi bölümünden biriyle çıkmaman gerektiğini söylemedi mi?"

"Biz sadece iş arkadaşıyız," dedi Alice.

"Tabii, tabii."

"Hayır, gerçekten." Alice kollarını göğsüne sıkıca sarıldı. "Aslında onun benden o kadar da hoşlandığını sanmıyorum."

"Oh, sevmeli. Seni Cehennem'e kadar takip etti, değil mi?"

Alice, kendisini ve Peter'ı cehenneme birlikte götüren karmaşık durumu açıklamak istemiyordu. "Konuyu değiştirelim."

"Sen bilirsin." Elspeth cebinden küçük bir kutu çıkardı. "Sigara?" "Oh, hayır, teşekkürler." Alice sigarayı bırakmaya çalışıyordu.

Elspeth omuz silkti ve kendi sigarasını yaktı. Alice, Elspeth'in başının yanlarından dumanların yükselmesini büyülenmiş bir şekilde izledi. "Bu sana bir şey ifade ediyor mu?"

"Tabii ki hayır," dedi Elspeth. "En azından fizyolojik olarak değil. Ama ritüel güzel. Ruh hatırlıyor. Sanki... o hissin yankıları gibi, bir süre sonra yeterince yakın geliyor." Derin ve şehvetli bir nefes aldı ve zengin, odunsu bir koku havayı doldurdu. "*Ahh*."

Alice pes etti. "Oh, tamam."

Gülümseyerek, Elspeth bir sigara daha yaktı ve ona uzattı. Duman, başının etrafında bir peçe gibi bir bulut oluşturdu.

Alice yüzünün önünde elini salladı. "Bunu nasıl yapıyorsun?" Elspeth gururlanmış görünüyordu. "Fark ettiğine çok sevindim."

"Bütün Gölgeler bunu yapabilir mi?"

"Sadece çok pratik yaparak," dedi Elspeth. "Propriyosepsiyonun ne olduğunu biliyor musun?"

"Tabii. Vücudunuza bakmadan nerede olduğunu bilmek." Alice bunu sadece tırmanma pratiği yaptığı için biliyordu. Çoğu insan bir dereceye kadar proprioception becerisine sahipti - ayaklarına bakmadan yürümek, aynaya eğilmeden saçını bağlamak için buna ihtiyacın vardı - ama tırmanmak seni bu konuda olağanüstü iyi yapıyordu. Tüm vücut ağırlığını sadece iki parmak ucunda tutabileceğine güvenmen gerekiyordu.

"Doğru," dedi Elspeth. "Peki, bir Gölge olarak, varsayılan durumun gri bir buluttur. Artık bilinçsizce bir araya gelmezsin. Nasıl göründüğünün bir görüntüsünü tutmalı ve özünü bir araya getirmelisin. Bu büyük bir konsantrasyon gerektirir, sanki sürekli nefes almayı hatırlaman gerekiyormuş gibi. Ben bu konuda çok iyiyim. Nasıl göründüğümü *tam olarak* biliyorum." Elspeth burnunu çekti. "Çok uğraşırsam, kelebeklere dönüşebilirim."

Parıldadı ve sanki gösteriş yapmak istercesine, kısa bir süre daha da katı hale geldi.

Dumanlı peçesi kayboldu. Yanaklarına renk geldi. Saçları parlamaya başladı

parlaklık kazandı ve ayaklarının dibinde bir gölge belirdi.

Alice gözlerini kırptı. Dumanına, onun itme ve çekme gücüne odaklanmaya çalıştı. Elspeth'e doğrudan bakmakta zorlanıyordu. Onunla olan benzerliği benzerlikten nefret ediyordu. Ne kadar analiz ederse etsin, Elspeth'in *kendisine* benzediğini açıkça kabul etmekten kendini alamıyordu. Ne klişeydiler. Kırılgan esmerler, üzgün kız sigara içenler. Merak etti. Cazibesi neydi?

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Tabii," dedi Elspeth. "Neden intihar ettiğimi bilmek istiyorsun."

"Nasıl... Özür dilerim, kaba davranıyorum."

"Hayır, sorun değil. Birçok Shade sordu. Neden bilmek istiyorsun?" Elspeth başını eğdi. "Kendini öldürmeyi çok mu düşünüyorsun?"

Alice, onun bu kadar açık sözlü olmasına şaşırdı. Elspeth onu ciddiyetle izleyerek cevabını bekledi.

Oh, neden rol yapmaya çalışıyordu ki? Elbette bunu düşünüyordu. Ölüm insanı daha iyi bir hale getirir miydi? Alice sık sık bunun mümkün olabileceğini düşünürdü, ama bunu kanıtlayacak sadece dolaylı kanıtları vardı ve bunu yapan çoğu insan yorum yapamayacak durumdaydı. "Biraz düşündüm. Birkaç kez. Sanırım... düşüncelerimi istediğimden daha fazla meşgul ediyor. Tabii ki yapmadım... Şey, bilmiyorum. Ne sorduğumu tam olarak bilmiyorum."

"Sınırın nerede olduğunu öğrenmek istiyorsun," dedi Elspeth, kötü niyetli olmayan bir şekilde. "Ne zaman moralinin bozuk olduğunu hissettiğinden, bir otobüsün seni ezse de umurunda olmayacağını düşündüğünden, aktif olarak bir ip bağlayıp sandalyeyi tekmelemeye başladığından emin olmak istiyorsun. Doğru mu?"

"Sanırım, evet." Alice daha önce bunu hiç yüksek sesle söylememişti ve kendi düşüncelerinin kendisine yansıtıldığını duymak onu korkuttu. Başka birinin de otobüs hakkında aynı düşüncelere sahip olması onu korkuttu. "Özür dilerim. Sormamalıydım."

"Hayır, sorun değil," dedi Elspeth. "Birçok kişi bilmek istiyor. Pavyon'dan onların konuşmalarını duyuyordum. Herkesin konuştuğu tek şey buydu: *neden yaptı*, falan filan." Sigara külünü eline vurdu, sonra Alice'e yan gözle baktı. "Danışmanın kim?"

Alice yalan söylemenin daha akıllıca olacağını düşündü. "Helen Murray." "Ve o senin hayatını zorlaştırıyor, değil mi?"

"Biraz."

"Hm. Bak, *benim* danışmanım Jacob Grimes'tı. Eminim onu duymuşsundur."

"Hepimiz duymuşuzdur." Alice cesaretle sordu, "Ve o seni bunu yapmaya zorladı mı?"

"Lütfen, hayır." Elspeth burun kıvırdı. "Ona bu kadar kredi vermekten nefret ediyorum."

"O zaman *neden*?"

"Peki, neden olmadığından başlayalım. Sanırım sana benim sıkıcı olduğum için vazgeçtiğimi söylediler. Duyduğun bu mu?"

Alice, Elspeth'in belki de sadece yeteneksiz olduğu izlenimini edinmişti. Bu, geri kalanını kabullenmeyi kolaylaştırıyordu. Çünkü Alice yeteneksiz değildi, bu yüzden aynı şeyin ona da olması mümkün değildi. İntihara meyilli depresyon, yetersizliğin bir belirtisi olan aşırı bir başarısızlık biçimiydi. Yeterli irade gücüne sahipseniz, elbette intihara meyilli olmazsınız. Bunu yüksek sesle itiraf etmedi.

"Onlar... pek bir şey söylemediler," dedi. "Daha çok... şey... gizli saklıydı."

"Anlaşıldı." Elspeth homurdandı. "Ben bir dahiyim, biliyorsun. Birinci ve ikinci sınıftayken tüm matematik ve mantık madalyalarını kazandım. Bunu daha önce kimse başaramamıştı. Herkes kadar başarılı olmaya hazırdım. Anlamalısın."

Elspeth için Alice'in onun zeki olduğunu kabul etmesi çok önemliydi. Alice şiddetle başını salladı. "Tabii."

"Her şey tam bir komediydi," dedi Elspeth. "Bir gün her şey bana çok *saçma* geldi ve gülmekten kendimi alamadım. Sembolik sistem çöktü. İyi bir makale yazarsın, ama hakeminin kötü bir günü olduğu için reddedilir. Bir işe mükemmel uyarsın, ama
komite başkanının vaftiz oğlu. Bir kez iş bulduktan sonra durum daha iyiye gitmez — bir partide birisi bir zamanlar kaba davrandığını düşündüğü için kaç kişinin kadroya alınmadığını biliyor musun? Yani, ne anlamı var ki? Bu oyunu sürdüremezdim, ama başka hiçbir şeyin değerini de göremiyordum, bu yüzden her şeye son verdim. Artık umursamıyordum.
Bu arada, *o*..." Yüzü karardı. "Yani, o bunun sebebi değildi. Değildi. Ona bu övgüyü vermek istemiyorum. O sadece bir semptomdu, anlarsınız ya. Bunu anlamam yıllarımı aldı. Bana her bağırdığında, beni her eleştirdiğinde, diğer öğrencilerin önünde beni her küçük düşürdüğünde... bu sadece
sembolik düzenin tamamı doruk noktasına ulaştı. Bu, egoların, narsistlerin ve güç olarak algılanan zorbalığın keyfi bir oyunudur. Ve o, sistemin saçmalığının mükemmel bir vücut bulmuş haliydi."

"Sana kötü davrandı demek istiyorsun."

"Bana köpek gibi davrandı." Elspeth'in sesi sertleşti. "Öyle görünüyordu. Ona, ne kadar dayanabileceğimi görmek için bir oyun oynadı, ben geri adım atmadan önce. Varlığımın her zerresini onun aptal oyunlarına yatırdım. Ve ben de ona uyuyordum, çünkü *"En azından ödülleri çok büyük" diye* düşünüyordum. *Azim karşılığını verir.* Sonra fark ettim ki, ödül gelmeyecekti. Artık çok geçti ve çıkış yolu yoktu.

Aha, diye düşündü Alice. İşte aralarındaki sınır buydu. Bir çıkış yolu *vardı*. Alice bunu biliyordu, çünkü oyunu kendisi mükemmelleştirmişti. Onun ruh halini okumayı öğrenirdin. Sana sırtını döndüğünde ona yalakalık yapardın; özür dilemeni istediğinde ona yalvarırdın. Onurunu feda ettiğin sürece bu o kadar da zor değildi. Bunu fark etmek ona büyük bir rahatlama sağladı. Elspeth'in yolunu izlemek zorunda değildi. O daha güçlüydü. Daha çok istiyordu.

"O kadar da iyi bir sihirbaz değil," diye devam etti Elspeth, elini sallayarak. sigara hakkında. "En kötüsü de bu. Eğer gerçekten zamanımızın en büyük sihirbazı olsaydı, belki bir değeri olabilirdi. Ama o da diğerleri gibi sıradan bir sihirbaz."

"Ne demek istiyorsun?"

"Ne dediklerini biliyorsun. Herkes gençken en iyi işini yapar. 50'lerde Russell ve diğerleriyle birlikte çok ünlüydü, elbette. Savaşla ilgili her şey, tamam. OBE, her neyse, belki de bizi Almanlardan kurtardı. Ama önemli bir makale yayınlamayalı on yıllar oldu. Artık tek yaptığı şey, her şeyi onaylamak."

"Bu adil değil," dedi Alice. Elspeth

başını eğdi. "Öyle mi?"

"O zamandan beri inanılmaz keşifler yaptı." Alice şiddetli bir
O zamanlar koruyuculuk, ancak mantıklı olarak Profesör Grimes'ın onun tarafından savunulmasına gerek olmadığını biliyordu. Onun kusurları olduğunu biliyordu. Sadece Elspeth'ten bunu duymak istemiyordu. Profesör Grimes'ın kendisinden başka kimsenin şeytanı olmaması onun için önemliydi. Ayrıca, onu eleştireceklerdiyse, gerçekleri doğru bilmeleri gerekiyordu. "Hafıza ve geçicilik üzerine araştırma yapıyor. İlk çalışmalarından çok daha iyi, bu alanın sınırlarını belirleyen bir çalışma."

Elspeth dudaklarını kıvırdı. "Sen öyle diyorsan."

"Yayınlanması biraz uzun sürüyor," dedi Alice. "Büyük işleri aceleye getiremezsin."

"Sözüne güveniyorum," dedi Elspeth alaycı bir şekilde. "Yani, ben nereden bileceğim."

Bir süre sessizce durdular. Alice bu sessizliği tanıyordu; akademi dünyasında iki kadın karşılaştığında her zaman görülen temkinli bir sessizlikti. Her ikisi de birbirini ölçüp biçiyordu. Aynı sorular havada asılı kalmıştı.
aralarında. *O etek çok mu dar? Buraya nasıl geldin? Ve bunun sana maliyeti ne oldu?*

Elspeth aniden sordu: "Giriş sınavlarında sana kendini işkence etme problemini mi yaptırdılar?"

Alice başını salladı.

"Sanırım artık moda değil. Anlaşıldı." Elspeth sigarasından derin bir nefes aldı, sonra içini çekti, başı dumanla kaplandı. Konuşmaya devam etti. "Bu, geçişlilik ve rasyonel karar verme problemi. Durum şu:
Diyelim ki, sizi küçük artışlarla işkence eden bir cihaz takmak zorundasınız, bu artışlar o kadar küçük ki farkına bile varmıyorsunuz. Kadranı sadece yukarı çevirebilirsiniz, geri çeviremezsiniz. Her gün kadranı bir kademe yukarı çevirme seçeneğiniz var ve bunu yaparsanız on bin dolar kazanıyorsunuz. Bu yüzden her gün, acıdaki değişikliği fark etmeyeceğiniz için, elbette kadranı yukarı çevirip on bin doları kabul etmelisiniz. Ta ki bir gün dayanılmaz bir acı ile sarsılana kadar ve geri dönüşü olmayan bir noktaya gelene kadar. Ancak o zaman bile, kadranı yukarı çevirmeye devam etmek mantıklı olmaya devam eder.
çünkü değişikliği fark etmeyeceksin ve on bin dolar çok cazip. Nasıl bu noktaya geldik? Hangi karar verme hatası bizi *buraya* getirdi?”

"Bu 'kaynayan tencerede kurbağa' problemi," dedi Alice.

"Doğru," dedi Elspeth. "Kendine işkence edenlere birçok çözüm var. Örneğin, başlamadan önce kendine sınırlar koymak mantıklı olabilir. Ya da bir arkadaşının seni durdurması mantıklı olabilir. Ama Cambridge sana bunların hiçbirini vermiyor. Sadece kadranı çevirmeye devam etmeni sağlıyor. Yukarı, yukarı ve yukarı.
Her şey hakkında tünel görüşü geliştirmeye başlıyorsunuz. Var olan tek şey ödül ve kadran. Ta ki bir gün kadranım bozulana kadar." Omuz silkti. "Gerçekten de . Bir gün hiçbir şey hissedemez hale geldim. Acı ile zevk arasında hiçbir fark yoktu. Her şey aynıydı. Hiçbir *şeyin önemi yoktu*. Ve ancak buraya geldiğimde, *öldüğümde*, her şey yeniden önem kazandı."

"Tamam," dedi Alice. "Sanırım anlıyorum." Anlamıyordu. Elspeth'in bahsettiği bu uyuşukluk... buna inanabilirdi, ama bu onun sorunu değildi. Onun sorunu, çok fazla hissetmesi, çok fazla acı çekmesi ve

hiçbirini unutmak ya da düşünceleri uzak tutmak mümkün değildi, bu yüzden buna bir son vermek zorundaydı.

"Öyle olacağını tahmin etmiştim." Elspeth'in ifadesi yumuşadı ve Alice'i baştan aşağı süzdü, sanki bir teşhisi doğruluyormuş gibi. "Sende o bakış var."

"Ne bakışı?"

"Kaba olmak istemem ama, sen tamamen mahvolmuşsun, değil mi?"

Alice bu yersiz sempatiyi nefret ediyordu. Kimse ona, sanki bir kovada boğulan kapana kısılmış bir fareymiş gibi bu kadar acıyarak bakmasından nefret ediyordu. O bir kurban değildi, tüm seçimlerini kendisi yapmıştı ve güvenli bir yere ulaşmak için ne yapması gerektiğini çok iyi biliyordu.

Ama Elspeth ona yardım etmek istediği çok açıktı. Ve Alice'in en kötü yanı, bencil ve kötü tarafı, "*Neden olmasın?*" diye düşündü. Elspeth istediği şeye inansın. Onların aynı olduğunu, aynı hikayenin kurbanları olduğunu düşünsün. İnsanlar, sana ihtiyaçları olduğunu düşündüklerinde seni daha çok severlerdi. Konferanslarda tanıştığı kızlar da böyleydi. Taciz, küçümseme ve Kadın Olmanın Zorlukları hakkında birkaç söz söylediğinde, anında senin tarafına geçip etrafında uçuşmaya başlıyorlardı. Yaralı bağlar. Paylaşılan acının çılgınlığı.

"Neşelen," dedi Elspeth. "Her şey yoluna girecek. Nasıl bildiğimi bilmek ister misin?"

"Nasıl?"

Elspeth ona nazik bir gülümseme attı. "Çünkü geri dönmenin bir yolunu arıyorsun."

Tanrım, diye düşündü Alice. *Öldür beni.* Elspeth'in gözlerine bakamıyordu, bu yüzden sigarasının son dumanını içmeye odaklandı. Bu markayı
bu markayı tanımıyordu; Elspeth'in onu nereden bulduğunu bilmiyordu, ama cehennemde tattığı en iyi şeydi. "Teşekkür ederim. Çok naziksin."

"Ne zaman istersen, canım. Biraz uyu."

Elspeth kitap raflarının arasına kayboldu. Alice yanına kıvrıldı ve yanağını raflara dayayarak Elspeth'in merdivenlerden yukarı doğru kaybolan ayak seslerini dinledi. Üşüyordu; güverte altındaki hava hem bayat hem de cereyanlıydı. Elspeth'in battaniyesini çenesine kadar çekti. Naftalin kokuyordu.

Kendi giriş bilmecesi, "Her Zaman Daha İyi Şarap Paradoksu" olmuştu. Zamanla daha da lezzetli hale gelen bir şişe şarap hediye edildiğini varsayalım — bu şarabın lezzetinin ulaşabileceği bir üst sınır yoktur. Ayrıca, sizin

ölümsüz olduğunuzu varsayalım. Bu şarabı ne zaman içmek mantıklı olur? Mantarını açarsanız, gelecekte içebileceğiniz şaraba kıyasla daha düşük kaliteli bir şarabı tercih etmiş olursunuz
ama bu mantığı uygulayarak mantarı hiç açmazsanız, diğer tüm seçeneklere kıyasla daha kötü durumda olursunuz.

Alice, en iyi sonucu değil, tatmin edici bir sonucu kabul eden bir tutum benimsemenin en kötü sonucu önleyebileceği argümanıyla cevap vermişti mümkün sonucu önleyebileceğini öne sürmüştü. En iyi seçeneği seçme ilkesi, pratikte kendi kendine zarar vericiydi. Keyfi olarak beş yıl beklemeyi seçip, sonra şarabı açıp elinde ne varsa onun tadını çıkarmak daha iyiydi.

Ancak buradaki ders, paradoksun içindeki gerçek, şuydu:
mutluluk göreceliydi, mutlak değildi. Bu da, diğerinden daha uzun süre dayanabilirseniz, yani şarabı açmadan önce on dakika bile bekleyebilirseniz, en azından boktan şarabı içen aptal siz olmayacağınız anlamına geliyordu.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Farkında olmadan uyuyakalmış olmalıydı, çünkü uyandığında Peter yanındaki köşede kıvrılmış yatıyordu. Saatine baktı. Saat sabahın üçüydü. Dirsekleriyle kendini kaldırdı, ona doğru kıvrıldı ve dudaklarını kulağının yanına koydu. "Murdoch."

Peter kıpırdamadı, bu yüzden parmağını Peter'ın yan tarafına batırdı ve tekrar fısıldadı. *"Murdoch*."

Peter irkildi. "Ne?"

"Şşş." Alice rafları dikkatle inceledi ama suyla ıslanmış kitaplardan başka bir şey görmedi. Elspeth'in hala yukarıda olduğunu düşündü. "Dialetheia. Onu bulalım."

Peter artık tamamen uyanmıştı. "Neden bahsediyorsun?"

Sesi olabildiğince alçak tuttu. "Elspeth nerede olduğunu biliyor. Yakın olduğunu düşünüyor. Onu kendimiz almalıyız."

Peter'la ilişkilerinin şu anda ne durumda olduğunu bilmiyordu. Peter, akşam yemeği boyunca onu kasten görmezden gelmiş, sanki Alice orada yokmuş gibi doğrudan Elspeth'le konuşmuştu.

Ama Alice öfkeli erkeklerle konuşma konusunda tecrübeliydi. Profesör Grimes'ı yıllarca idare ederek, onun kötü günlerinde parmak uçlarında yürümek gerektiğini öğrenerek bu sanatı geliştirmişti. Yanlış zamanda yanlış şeyleri söyleyen pek çok mezun, onun kalıcı kara listesine girmişti. Ama Alice, ne zaman onu yatıştırması, ne zaman yalvarmalı, ne zaman yolundan çekilmesi gerektiğini içgüdüsel olarak bilen, ince ayarlı bir alıcı gibiydi.

Öfkeli, somurtkan erkekler karşısında sır, tavrını korumaktı. Asi davranmazdın, hayır — bu, tokat yemek anlamına gelirdi. Ama kendini cezalandırmak da yoktu. Cezalandırılmayı hak ediyormuş gibi davranmak, onlara senin cezalandırılman gerektiğini doğruluyordu. Asla korkmamalıydın. Sırrı, hiç ceza hak etmiyormuş gibi konuşmaya devam etmek ve sonra onların seni incitmekten daha çok istedikleri bir şeyle dikkatlerini dağıtmaktı. Profesör Grimes ile her zaman yaklaşan

konferanslar, heyecan verici yeni makalelerdi. Peter için ise cehennemden kurtulma bileti olmalıydı. O bunu düzeltecekti. Bu onun özrüydü.

"O bizim hayatımızı kurtardı," diye fısıldadı Peter.

“Bu, kendi başının çaresine bakabileceğinin kanıtı, değil mi? Bak. O iyi bir insan, ben de bu konuda kendimi kötü hissediyorum. Ama o, artık hayatta olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyor
Artık kemiklerle giyiniyor ve *sıçanların derisini* yüzüyor, Tanrı aşkına. Artık bir insan bile sayılmaz. Cambridge'e döndüğünde ne yapacak?
ne yapacak?"

Peter bir an sessiz kaldı. Alice, onun düşünmesine izin vererek bekledi. Fikrini değiştirecekti. Öyle olacağını biliyordu, aksi takdirde onunla konuşmazdı.

"On yıl oldu," diye itiraf etti sonunda.

"Gördün mü? Orada onun için hiçbir şey yok ve bunu ne kadar çabuk anlarsa o kadar iyi. Gerçekten ölmesi gerekiyor. Ama *Murdoch*!" Alice heyecan dolu bir titreşim hissetti, kararlılığın verdiği zevki. Evet, cesur olabilirdi. Kararlı. Dağılmıyordu; zihnini harekete geçirebilirdi. Şimdi liderliği ele alması gerekiyordu. Telafi etmek için bunu yapmalıydı. "Eğer onu önce ele geçirebilirsek, tüm sorunlarımız çözülür, sonra sadece Lord Yama'nın mahkemesine gidip beklememiz gerekir. Profesör Grimes'ın hayatı ve kendi çıkışlarımız için pazarlık yapabiliriz." Bir süre durdu. "Ve sonra beni takas etmek zorunda kalmazsın
beni takas etmek zorunda kalmazsın."

Peter buna tepki göstermedi. Uzun bir süre Alice sadece onun derin ve düzenli nefes alıp verişini duyabiliyordu. Sonra Peter mırıldandı: "Nasıl?"

"Büyü kullanacağız." Alice bunu iyice düşünmüştü. "Artık tek gerekenin kan olduğunu biliyoruz. Onu konuşturmak için bir şey kullanacağız. Ben onun dikkatini dağıtacağım, sen de bir şekilde onu pentagramla çevreleyip. Yalancı Paradoksu'nu kullanacağız."

Evet, bu kadar basit olabilirdi.

Şu cümleyi düşün: *Bu ifade yanlıştır.*

Bu cümle, mantığı yıkıcı bir şekilde basit bir şekilde çürütür. Buna inanamazsınız. Buna inanamazsınız. Karar verebileceğiniz bir doğruluk değeri yoktur. Ortada kalırsınız, cümlenin bir ucundan diğer ucuna sonsuz bir döngüye girersiniz.

Yalancı Paradoksu, klasik mantığın temel öncülünü, yani dışlanmış ortalamanın yasasını ihlal ettiği için tüm zamanların en eski paradokslarından biriydi. İfadeler ya doğru ya da yanlış olmalı, ikisinin arasında bir şey olmamalıdır. Yine de kimse bu paradoksu nasıl çözeceğini bilmiyordu. Yunanlılar ve Hintliler yüzyıllar boyunca Yalancı Paradoksu üzerinde kafa yormuşlardı; ancak

çözmek yerine, sadece bir dizi ilgili paradoks ortaya çıkardılar; bunlardan biri Sokrates, bir timsah ve çalınan bir çocuğu içeriyordu. Bu paradoks, mantığın temelleri için ciddi sorunlar yaratıyordu — hatta, Koslu Philitas çözüm bulmak için o kadar çok uğraştı ki, zayıflayıp öldü.

Pentagramın içine yazılmış olan Yalancı Paradoksu, gerçeği ve yalanı tamamen askıya alabilirdi. Sihirbazlar bunu sık sık kullanmazlardı, çünkü çoğu zaman birinin bir şeye inanmasına ihtiyaçları vardı, belirsizlik içinde kalmasına değil. Ama Alice, Elspeth'in kendileri hakkında özel bir şeye inanmasına ihtiyaç duymuyordu.

Sadece Elspeth'in gardını indirmesini, konuşmaya istekli olmasını istiyordu. Ve Elspeth'in konuşmayı sevdiğini zaten biliyordu. Zavallı kız, onu dinleyecek birini bulmak için çaresizdi.

"Bu asla işe yaramaz," dedi Peter. "Herkes Yalancı Paradoksu'nu nasıl önleyeceğini bilir."

"Bunu beklemiyorsa işe yarayabilir."

"Bekliyor olabilir. Zaten bize güvenmiyor."

"Artık öyle düşünüyor." Alice bundan kesinlikle emindi. "Bizim de onun gibi olduğumuzu düşünüyor. Depresif, umutsuz ruhlar. O da bizim Cambridge'den nefret ettiğimizi düşünüyor...

bizim de onun tarafında olduğumuzu düşünüyor."

"Tanrım, Law." Peter battaniyesinin altında kıpırdadı. "Senin neyin var?" "Bunu anlamlı kılmalıyız." Boğazında bir düğüm hissetti. "Bütün bunlar,

. Bir anlamı olmalı. Bütün bunları boşuna yapamayız."

"Hm," dedi Peter.

Alice, onun daha fazla bir şey söyleyeceğini umarak bekledi. Kötülük, bir suç ortağın olduğunda daha iyi hissettirirdi; aksi takdirde sadece sen ve vicdanın kalırdı. Ama o sessizliğini korudu. Sonunda nefes alışı düzeldi ve Alice onun uykuya daldığını düşündü.

Bir şey yanağını gıdıkladı. Gözlerini açtığında, yüzünden birkaç santim uzaklıkta, iki büyük, kırpışan yeşil havuz gördü. Küçük göz bebekleri, yarıklar halinde daralmıştı. Oldukça yargılayıcı görünüyorlardı.

"Sak*ın* söyleme," diye fısıldadı Alice.

Archimedes döndü, kuyruğunu yüzüne vurdu ve gölgelerin arasına kayboldu.

Sinirlenmiş, adını bile söylemeye tenezzül edemeyeceği kadar önemsiz nedenlerden dolayı utanmış, yanına döndü ve gözlerini kapattı.

"Neden akademiye bu kadar takıntılı olduğun konusunda bir teorim var," demişti Alice'in eski erkek arkadaşı, eski sevgilisi olmadan kısa bir süre önce. Bu, üniversitenin son sınıfında, Alice'in tek düşüncesi, ihmal edecek kadar takıntılı olduğu yüksek lisans başvuruları olduğu bir dönemdeydi.
belki de düpedüz kabalık, çünkü o zamana kadar en az yarım düzine kez onu ekmişti. Buna ek olarak, erkek arkadaşının yakın zamanda
psikanaliz seminerine kaydolması, onu kindar hale getirdi. "Altın yıldızlara takıntılısın. Lise yıllarında kağıdının üstüne yazılan A+ notunun verdiği heyecanı hiç unutamadın ve akademi, hayatının geri kalanında bu küçük altın yıldızların peşinden koşmana izin verecek." Alnına hafifçe vurdu. "Sen küçük fildişi kule prensesisin.
Sen öğretmenin gözdesisin, Alice. Onaylanma fetişin var."

"Öyle mi?" Aklı sadece şişman olma ihtimalinde olan Alice
Cambridge, Oxford, Harvard ve Yale'den gelen zarflar posta kutusuna ulaştığında, onun söylediklerini neredeyse hiç fark etmedi. Aslında, bu iğrenç monologun onu yatağa atmak için yaptığı bir girişim olduğunu anlaması aylar sürdü. "Evet. Sanırım haklısın."

Kısa süre sonra ayrıldılar. Alice, sonraki aylarda onun sözlerini düşündü, ama sadece heyecan verici bir küçümsemeyle. "Çok fazla fedakarlık yapıyorsun," demişti ona. "Bu, buna değmez."

Ama elbette buna değdi. Buna değecek tek şey buydu. Diğer her şeyi önemsiz kılan bir meslek bulduğu için şanslıydı ve yemek yemeyi, içmeyi, uyumayı ya da temel ilişkileri sürdürmeyi unutturan, insanı bu kadar heyecanlandıran her şey, tek bir amaç için adanmışlıkla peşinden gidilmeliydi.

Akademi kesinlikle altın yıldızlarla ilgili değildi. Alice bu düşüncenin kurbanı olmuşsa, derslerinin ilk yılında bu düşünceden hızla vazgeçti, çünkü her gün düşünme biçiminde milyonlarca yanlış duyuyor ve sadece ara sıra "Fena değil" diyorlardı. Altın yıldızlar için bu alana girerseniz, hayal kırıklığına uğrarsınız.

Hayır, önemli olan keşiflerin verdiği hazdı. Kimse bunu anlamıyordu — elbette, ipoteklerle uğraşıp fakir insanları daha da fakirleştiren eski sevgilisi de. Zor kavramları çiğneyip sindiriyormuş gibi hissettiği zihnini ona nasıl açıklayabilirdi? Ki
Anlaşılmaz bir metni işaretledikten sonra başının ağrıması, iyi bir biftek çiğnedikten sonra diş etlerinde hissettiği ağrıya benziyor muydu? Kütüphanede saatlerce aradığı algoritmayı, çeviriyi, tarihi reprodüksiyonu bulduğunda tüm vücudunun heyecandan titremesi

. Saatlerce, bazen günlerce pentagramın üzerinde kambur oturup, zihninde fikirler akarken çılgınca notlar alırken, dinlenmeye ihtiyacı olduğunu hep unutması.

Vücudunu tamamen terk etmiş gibi göründüğünde, tamamen bedensiz hale geldiğinde, fikirler evreninde mutlu bir şekilde süzülürken ne kadar iyi hissettiğini. Yemek yemeyi unuttuğu günlerden çok gurur duyuyordu. Yemeğe karşı bir tiksinti duyduğu için değil, temel ihtiyaç döngüsünü aştığının bir kanıtı olduğu için. Sonuçta, yemek yeme, sevişme ve sıçma arzularının esiri olan bir hayvan olmadığını. Her şeyden önce bir zihin olduğunu ve zihnin mucizevi şeyler yapabileceğini.

Bazen sarsılır ve aniden, etrafında soyut şekiller dönüp dururken, kendisi sabit duran bir uçakta olduğunu hissederdi. Bu şekiller ona seslenir, kendilerini tamamen ortaya çıkarırlardı. Sıradan dünya kaybolur ve o, görüşünün köşelerinde dans eden parlak noktalar (aydınlanmalar, yönler, bağlantılar) dışında, siyah bir alanda tek başına kalırdı. Diğer her şey o kadar önemsizdi ki! Üniversitenin dünyası; sınıfta sandalyelerin zeminde gıcırdaması, kaşıkların fincanlarda tıklaması, şemsiyelerin
sürekli yağmur altında titreyen şemsiyeler — bunların hepsinin sadece bir maske olduğunu, sadece geçici bir cazibe olduğunu fark etti. Gözünü kırptığında hepsi yok olmuştu. Gerçek, gizli dünyada yatıyordu ve
kavramlar anlaşılmak için yalvarıyordu. O sadece onlara uzanmak zorundaydı, onlar da ona gelecekti. Evet. O sadece dinlemek zorundaydı, o da müziği duyacaktı.

Alice'in birinci sınıfta, derslerini derin ve spontane iç çekmelerle veren bir profesörü vardı. Bu iç çekmelerin önceden planlanmış olmadığı belliydi. Bazı profesörler, aslında hiç derinliği olmayan yerlere derinlik katmak için, rahatsız edici bir şekilde iç çekerek performans sergilerlerdi, ama bu profesör öyle değildi. O, o anın, çözülmeyi ve ifade edilmeyi bekleyen karmaşık düşüncelerin ağırlığı altında ezilmişti. çözülmeyi ve ifade edilmeyi bekleyen karmaşık düşüncelerden o kadar etkilenmişti ki, boşluğa bakarak derin bir rahatsızlık hissediyor ve tüm bunları hangi sırayla aktaracağını bulana kadar parmaklarını birbirine vuruyordu. Sonra sıska omuzları titriyor ve sanki sadece bir araçmış gibi ileri geri sallanıyordu, sanki vücudu tanrılardan gelen bir mesajı iletmek için kusurlu bir araçmış gibi. Alice'in sınıf arkadaşları bunu komik buluyordu. Kafeteryada Profesör Eklund'u taklit ederlerdi, onun
bazen ileri geri sallanırken dizini masanın üzerine kaldırırdı. Ne salak, derlerdi. Ne şapşal, kendini ne sanıyor, kimi kandırdığını sanıyor? Ama Alice bunun bir numara olmadığını biliyordu. Profesör Eklund

karanlık, dönen uçaktaydı ve müziği duyuyordu. Bunu gözlerinden anlayabiliyordu. Ona oraya kadar takip etmek istiyordu.

Hayır, prestij önemli değildi. Elspeth yanılıyordu. Elspeth tüm umutlarını yanlış sembollere yatırmıştı. Sembolik düzen — kağıt yayınlar, alkışlar, iş ilanları, hibeler — önemli değildi. Alice'in eski sevgilisinin onun tek istediği şey olduğunu düşündüğü Oxbridge diploması bile önemli değildi. Bunlar, Alice'in gerçekten istediği şeyi, yani düşünmek için engelsiz zaman ve gerekli kaynaklara erişim elde etmek için sadece araçsal olarak

Alice'in gerçekten istediği şeyi, yani *düşünmek* için engelsiz zaman ve gerekli kaynaklara erişim sağlamak için araçsal olarak değerliydi.

Bu yüzden yıllarca bu işi sürdürdü. Bu yüzden tanıdığı tüm yüksek lisans öğrencileri düşük maaşları, yorucu öğretim görevlerini veya olmayan sağlık sigortasını umursamıyordu. Hepsi bedenlerinden kurtulmak için ellerinden geleni yapıyorlardı çünkü bunun yapmaları gereken tek şey olduğu söylenmişti. Tüm sistem bozulabilirdi, ama bunun bir önemi yoktu. Her şeye katlanıyorlardı, sadece o soyut düzleme erişebilme vaadi için.

o soyut düzleme erişebilmek için.

Peter bunu anlıyordu. Peter, tahtanın önünde durup, bileğinin kramp gireceğinden korkacak kadar hızlı bir şekilde denklemleri yazarken, yüzündeki saf, sakin mutluluğu görmüştü. O kadar derin bir konsantrasyon haliydi ki, isteseniz bile onu bu halinden çıkaramazdınız, çıkarmak da istemezdiniz. Zihnin bu kadar yoğun bir şekilde çalışmasını izlemek çok güzeldi.

Her neyse, bu sadece gösterişli bir çilecilik değildi. Güzel geceler de vardı. İlk yılında, dönem sonu partisinde hep birlikte yerel pizzacıda toplanıp paylaşmak için kocaman bir ekşi mayalı margherita sipariş ettiklerini hatırladı. O gece Peter bile gelmişti ve Alice dahil herkes, onun varlığından o kadar memnun kalmıştı ki, neden dönem boyunca onları defalarca ekmiş olduğunu sormamışlardı. Lehçeler ve bölgesel çalışmaların güvenilirliği hakkında tartışmaya başlamışlardı ve oradan da yakın okuma ile uzak okumanın ne anlama geldiğini ve üçüncü bir kriter olan

orta okuma

Alice o geceye kadar sınıf arkadaşlarını hiç bu kadar sevmemişti. Öğretim görevlilerinin orada olmaması ve herkesin biraz sarhoş olması, artık doğru izlenim bırakmak için konuşmamaları da buna yardımcı olmuştu. Yanılma özgürlüğüne sahiptiler, bu da aptalca davranma özgürlüğü anlamına geliyordu. Ve çok aptalca davrandılar. Kant'ın noumena'sı ile Platon'un formları arasındaki fark neydi, merak ettiler. Sandviçin kesin tanımı neydi ve

Dikey olarak yerseniz hala sandviç olur mu? Yatay tanım, tacoları hariç tutmak için yeterli miydi? Ayrıca, uzaylılar neredeydi? Uzaylılardan Aristoteles'in kozmolojik fizik şemasına geçtiler: toprak, su, hava, merkezden kabuklar gibi dışa doğru genişleyen yıldızlar ve hepsinin üzerinde bir gök cismi - Michele buna "gök solucanı" adını verdi, çünkü bu devasa, dönen, kıvrılan varlığın, hareketsiz ilk hareket ettirici olan Tanrı hakkında çok fazla düşündüğü için alt kabuklardaki tüm hareketi neden olduğunu düşünmek daha eğlenceliydi.

Bir noktada Peter ve Michele, Michele'in oldukça
şüpheli kişilik teorisi hakkında tartışmaya başladılar. Bu teoriye göre, insanlar uykuya daldıklarında ölürler ve uyandıklarında, eskiden oldukları kişiyle ilişkili ama *tam olarak aynı* olmayan yeni versiyonları olarak uyanırlar. Michele, bilincin ara veremeyeceğini, uykuya daldığınızda her şeyin bittiğini savunuyordu.

"Peki ya rüyalar?" diye sordu Peter. "Rüyaları kim görüyor?" "Yarı bilinç,"

diye ısrar etti Michele. "Ne yaşayan ne de ölü bir ruh
ölü bir ruh. Bir iz. Bir hayalet."

Peter bunu saçma buldu, Belinda ise romantik buldu ve hepsi bunun anlamını irdelemeye başladılar, ta ki konuşma aniden
trenlerle seks yapmanın doğru olup olmadığı konusuna geçmeden önce bunun anlamını analiz etmeye çalıştılar, özellikle de Aristoteles'in, nesnelerin belirli işlevleri için kullanılması gerektiği öğretisini ihlal ediyorsa ("O zaman diş fırçalarını mastürbasyon için kullanan insanlar ne olacak?"
Michele bilmek istedi, bu da Belinda'yı utandırdı) ve sonra, istenirse, hangi özel koşullar altında trenlerle seks yapılabileceğini. Her ne sebeple olursa olsun, bu konu damarına bastı ve sesleri yükseldi. Bir noktada Belinda ve Michele ayağa kalktılar ve masanın üzerinden bağırmaya başladılar.

Alice oturup onları izliyordu, elinde birasını tutuyordu ve o kadar mutluydu ki ağlayabilirdi.

Buraya aitti. Burada her şeyi söyleyebilirdi, dürüst olabilirdi.
zihni nereye kaymışsa, ona deliymiş gibi bakmazlardı. Hayatı boyunca, senaryoya bakmayı unutmuş tek oyuncu gibi sosyal ilişkilerde beceriksizce davranmıştı. O tuhaf olan, sorunlu olan, kimsenin yanında oturmak istemediği kişiydi. Ama burada herkes tuhaftı. Ve burada kimse fazla önem verdiğin, fazla derin düşündüğün için seni cezalandırmazdı. Burada istediğin herhangi bir tavşan deliğine atlayabilirdin ve herkes seninle birlikte tünele girerdi.

Ve hayır, belki de onların pub tartışmaları Profesör Grimes'ın sürekli bahsettiği saf gerçeklik alanında değildi. Belki de bunlar, trenlere cinsel açıdan çok ilgi duyan insanlar dışında herkesin dünyasını değiştirecek

dünyayı değiştirecek keşifler değildi. Ama en azından benzer bir şey için bir eğitim değil miydi?
benzer bir şey için bir eğitim değil miydi? Düşüncenin akrobatik hareketlerinden zevk almak - Stoacılar gibi değil,
dilini kötü niyetle ve kişisel çıkar için kullanmak değil, gerçek kazı çalışmalarına hazırlık olarak araçlarını keskinleştirmekti. Bundan daha büyük bir zevk olabilir miydi
Hayatın başka ne *anlamı* olabilirdi ki?

Bir zamanlar, gittiği her yerde, tanıştığı herkesle bu enerjiyi hissediyordu. O zamanlar üniversitenin Platonik idealini yaşıyordu.
Bu konuda kasıtlı olarak naif davranıyordu, çünkü naif bir zihin, açık
Çocuksu bir merakla, Cambridge gibi bir yerde en mutlu zihin oydu. Koridorda yapılan sohbetleri dinlemeyi, heyecanı özümsemeyi, basit sorular sorup şaşırtıcı derecede karmaşık cevaplar almayı severdi. Tüm muhataplarını severdi. Karşılaştırmalı edebiyat uzmanı, E. A. Nida'nın dinamik eşdeğerlik çeviri teorisini ve bunun geleneksel Çin çeviri teorisiyle olan benzerliğini titizlikle anlatıyordu. Surrey'de yeni buldukları tam dinozor iskeleti ve dinozorları öldürenin bir asteroit olup olmadığı hakkında konuşan paleontologlar. Matematik bölümündeki sevimli çocuklar, düğümler ve manifoldlar denen şeylerden büyük keyif alarak gülüyorlardı.

Bazen bilim adamlarının parlak inancı onu sarsıyordu. Çünkü burada bir şeyler yaratıyor, dünyayı değiştiriyorlardı. Bu, sonsuz keşiflerin çağıydı. Doktorlar yapay bir insan kalbi yapmışlardı.
Astronomlar Neptün'ün halkalarını inceliyorlardı; genetikçiler çiçek hastalığını ortadan kaldırıyor ve hepatit B'yi durduruyorlardı; fizikçiler sicim teorisini çözmeye çalışıyorlardı; genetikçiler insan DNA'sını deşifre ediyorlardı. Sanki tüm dünya daha hızlı dönüyor, daha karmaşık ve heyecan verici hale geliyordu, ama büyücülük alanı çamurda saplanmış gibi görünüyordu, akademisyenler yapabileceklerinin sınırlarını zorlamak yerine, önemsiz anlaşmazlıklar yüzünden kendilerini giderek daha küçük tavşan deliklerine sokuyorlardı.

Profesör Grimes'a dönerek güven arıyordu. Hepsi kum, dedi; sahte, sadece kelimeler, sadece bir anlık yanılsama, ne anlamı var? Ve bu, ilişkilerinde nadir görülen anlardan biriydi, o ona tam da ihtiyacı olan şeyi verdi. Sonuçta o iyi bir öğretmendi; insanları büyülemeyi bilirdi.

"Schopenhauer, müzik hariç tüm sanatın sadece temsili ve alegorik olduğunu, müziğin ise saf iradeye en yakın şey olduğunu savunuyordu," dedi ona. "Ama ben pentagramlarımızda müziğe benzer bir şey buluyorum. Günlük olaylardan tamamen

soyutlaması açısından değil, onların merkezine nüfuz etme yeteneği açısından. Hiçbir şeyin önemi olmadığı, parlak, bulutsuz gerçeklik düzlemi. Heisenberg'in dediği gibi, sevgili Alice. Modern fizik, Platon'un lehine karar verdi; maddenin en küçük birimleri, sıradan anlamda fiziksel nesneler değil, formlar ve fikirlerdir. Ve sahip olduğunuzda
Bu fikirleri tamamen kavrayıp, avucunuzun içinde tutarak istediğiniz gibi çevirip inceleyebildiğinizde, Tanrı'ya bir adım daha yaklaşmış olacaksınız. Evet, titiz, önemsiz, geçici ve bilgiçlik taslayan bir his olacak. Ancak bu, çabalarınızı ikiye katlamanız ve gördüğünüz her değerli gerçeği sıkıca tutmanız için bir neden daha.
Ve bu, onu gizli dünyanın büyüsüne kapılmış, çılgınca, kendinden geçmiş bir şekilde uzaklaştırdı.

Bu kadar basitti: Alice işini seviyordu.

Sadece sosyal dünya, kurumlar, ona engel oluyordu. Evet, sinir bozucuydu; evet, acı dolu bir dünyaydı. Ama Elspeth'in aksine, o her şeyi bırakmaya hazır değildi. Elspeth yanılıyordu. Anlamsız değildi. Hala uğruna savaşmaya değer bir şey vardı. Alice, o semboller bulutunda bir şey bulmuştu, anlamsız olmayan bir değer, ve
bütün varlığıyla buna inanıyordu. Hâlâ buna inanıyordu. Sadece geri kalanını atlatması gerekiyordu.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Alice uyandığında dışarısı hala karanlıktı. Peter gitmişti, battaniyesi katlanmış ve rafın altına düzgünce yerleştirilmişti. Alice ayağa kalktı ve parmak uçlarında üst güverteye çıktı. Orada, biraz rahatlayarak, Elspeth ve Peter'ı pruvada karşılıklı otururken buldu. Konuşmuyorlardı; ikisi de dizlerini göğüslerine çekmiş, denizi seyrediyorlardı.

Arşimet, korkuluğun üzerine tünemiş, kuyruğunu sarkaç gibi ileri geri sallıyordu. O da bakışlarını suya dikmiş, bir pençesini hafifçe kaldırmış, sanki altın balıkları yakalamayı hatırlar gibi duruyordu.

Alice, omuzlarına battaniyeyi sararak yaklaştı. Peter onu görmezden geldi. Ama Elspeth onun gözlerine baktı ve sanki "*Gel katıl*" der gibi başını eğdi.

Alice, olabildiğince sessizce güverteyi geçti ve Elspeth'in yanına oturdu. *Neurath*, gece boyunca sessizce ilerledi, dalgasız suların üzerinde süzülerek. Sanki uzayda seyrediyorlarmış, hiçbir şeyin üzerinde yüzüyorlarmış gibi.

Alice büyük su kütlelerinin çevresinde büyümemişti. Çocukken San Antonio'da ailesiyle nehirde tubing yapmaya gitmek istemişti. Yollarını kaybetmişler ve öğleden sonranın çoğunu otoyollarda dönüp durarak geçirmişlerdi. Nehre vardıklarında güneş batmak üzereydi ve çoğu aile eşyalarını toplayıp gitmek üzereydi. Kalacaklar mı gidecekler mi tartışırken aniden keskin bir çığlık duydular. Kıyıda bulunan aileler
çılgınca koşturuyorlardı ve sonunda küçük bir kızın nehirde sürüklendiği ortaya çıktı. Nehir sığdı, sadece bel hizasına kadar geliyordu, ama akıntısı hızlıydı ve kararan ışıkta bir şey görmek zordu. Bağırışlar daha da yükseldi. Alice su sıçramaları duydu; yetişkinler suya atlıyorlardı.

Alice'in annesi hepsini arabaya geri götürdü. O küçük kızın boğulup boğulmadığını hiç öğrenemediler; Alice sadece yüzünü cama dayayıp, küçük bir başın ortaya çıkmasını umarak kıyıya gözlerini kısarak baktığını hatırlıyordu.

O zamandan beri yüzmekten korkuyordu. Arkadaşlarıyla plaja gitmeye hiç katılmadı. Cambridge'de, bir nehrin olabileceği kadar sakin olan Cam Nehri kıyısında yaşıyordu. Yine de ondan korkuyordu; gece yarısından sonra köprüyü geçerken nehrin ne kadar karanlık göründüğünü, yakına gelen her şeyi ne kadar kolay yutabileceğini düşünüyordu. Son zamanlarda sık sık zihni atlama ihtimaline kayıyordu. Suya sıçrayıp sıçrayamayacağını. Kayıp düşüp düşemeyeceğini. dipte kayboluyordu. Suyun çekici bir yanı vardı; emme yeteneği ve aynı anda hem hiçbir şey hem de bütün olabilme özelliği.

Ve Lethe, buna kıyasla... Ah, büyük, her şeyi saran Lethe. Bir nehirden çok uzayda bir yara gibiydi. Lethe'nin ne kadar geniş olduğunu, hatta herhangi bir noktada kalınlığının düzenli olup olmadığını bilmediğini fark etti. Hiçbir harita Lethe'yi, tersine çevrilmiş coğrafyasını nasıl ele alacağını bilmiyordu. Cehennemin keşfedilmemiş bölgesine ne kadar uzaklaşmışlardı? Yukarıda ay yoktu, kıyı da görünmüyordu, sadece küçük bir teknede üç kişiydiler, sonu ve başlangıcı olmayan sonsuz siyah bir düzlemde yelken açıyorlardı. Alice bedensiz hissediyordu. Başlarına her şey gelebilir. Sonsuza kadar yelken açabilirlerdi. İz bırakmadan yok olabilirlerdi.

"Bak." Peter, kolları uzanmış, parmakları suya değecek kadar yakın bir şekilde teknenin kenarından aşağıya bakıyordu.

"Dikkat et," dedi Alice, ama Peter başını salladı ve ısrar etti, "*Bak*."

Alice de ona katılarak korkuluğun üzerine eğildi ve gördüğü manzara karşısında nefesini tuttu: karanlığın altında parıldayan, palimpsestik bir ışık akımı.

İnsanlar suda yüzüyordu. Aslında tam olarak insanlar değil, onların parıltıları; gülen, ağlayan, tartışan, hıçkıran yüzler; soluk fosforlu yeşil dalgalar içinde parıldayan soluk fosforlu silüetler. Diğer yerlerden gelen insanlar, nesneler ve yerler... hayatlar—deniz kenarında güneşli bir uçurum, eğri bir plaj şemsiyesi, mutlu bir şekilde havlayarak yaklaşan bir köpek, dilini pembe ve parlak bir şekilde sallayarak, başının üstündeki tüyler o kadar yumuşaktı ki Alice avucunda hissedebiliyordu.

"Anılar," dedi Elspeth. "Yaşanan her hayattan unutulmuş her şey. Taze olanlar bazen küçük bir akıntı oluşturur — yok olmadan önce onları ayrıntılı olarak görebilirsin."

Tekne sola doğru sallandı. Aniden etraflarındaki sular çalkalanmaya başladı. Alice, korkulukların üzerinden, çok fazla gözü ve çok fazla dişi olan, kıpır kıpır bir siyah kütle gördü. Geri çekildi, ama Elspeth kenara eğildi ve kütlenin ortasına kürek sopasını sapladı. "Geri çekilin! Geri çekilin, sizi aptallar."

Sular duruldu; tekne düzeldi.

"Endişelenmeyin," diye Elspeth onları teselli etti. "Sadece kötü bir kabus. Kolayca dağılırlar. Bize saldırmıyorlar. Bazen birleşirler ve küçük terör girdapları oluştururlar. Ben onlara Boltzmann beyinleri diyorum."

"Çok komik," dedi Peter.

"Hepsi nereye gidiyor?" diye sordu Alice. "Kayboluyorlar mı?"

"Hiç de değil," dedi Elspeth. "Burası onların depolama yeri. Lethe, şimdiye kadar var olan tüm anılardır. Lethe sonsuzdur. Lethe, palet üzerindeki tüm renklerin karıştırılarak siyah haline getirilmesidir. Lethe silmez, sadece emer."

"Sonsuz tekrarlama," diye mırıldandı Peter. "Olan her şey tekrar olacak."

"Benim teknemde Nietzsche'den alıntı yapma," dedi

Elspeth. "Mea culpa."

Elspeth arkalarına yaslandı, kollarını kavuşturdu. "Her neyse, izlemesi eğlenceli. Yeraltı dünyasının televizyon kanalı gibi. En taze anılar her zaman en net olanlardır. Yukarıdaki hayatın nasıl bir şey olduğunu gösterir.

"Evet," dedi Peter. "Üzgünüm."

"Oh, ne yazık."

Alice, büyülenmiş bir şekilde güverteye eğildi.

Bir kız, solucanlarla dolu ıslak kaldırımda tek ayakla zıplıyordu. Bir adam, trafiğe giren otobüsün arkasında bisikletiyle sallanıyordu. Bir kadın ocakta kaynayan tencereleri dengeliyordu. Bir çocuk Cam nehrinin kenarında tek başına yürüyor, ara sıra başını kaldırıp sabahın erken saatlerinde antrenman yapan kürekçileri izliyordu.

Bunlar onun anıları değildi; bu yüzler sevdiklerinin yüzleri değildi. Yine de onda derin bir nostalji uyandırdılar, baktığınızda hissettiğiniz nostalji.

gece boyunca cadde boyunca parlak ışıklı pencerelerin içinden; sahip olabileceğiniz hayatlara göz atmak. Başkasının rahatlığı. Sıcak bir kanepe, televizyonda mırıldanan eski bir film. Ve sonra karın, annen ya da arkadaşın mutfaktan sana katılır, her iki elinde buharlı sıcak içecekler. Bu manzarayı garip bir şekilde sakinleştirici buluyordu. Kafasının içi, suya atılmış gibi... ancak bu görüntüler onunla hiçbir ilgisi yoktu, seli tetiklemiyorlardı, sadece geçip gitmelerini izleyebiliyordu; ortaya çıkıp sonra yok oluyorlardı.

"Dikkatli ol," dedi Elspeth.

Alice, korkuluğun üzerine oldukça eğildiğini fark etti. Geri çekildi.

"Lethe sana bunu yapar," dedi Elspeth. "Tetikte olmalısın. Aksi takdirde, farkına bile varmadan çabucak yok olursun."

Öyle mi olurdu? Alice merak etti. Grimes'ın dövmesi ne kadar koruma sağlıyordu?

"Lethe'nin Gölgelere zarar veremeyeceğini sanıyordum," dedi Peter.

"Taslak zarar vermez, sadece yeniden doğuş için hafızanı temizler. Ama nehirden gelen filtrelenmemiş su seni yok edebilir. Ben çok dikkatliyim. Bir keresinde küçük parmağımı soktum. Sadece ucunu. Acıtır mı diye görmek istedim, anlarsın ya."

"Ve bunu hissettiniz mi?" diye sordu Peter. "Unuttuğunuz şeyi?"

"Hiç de değil," dedi Elspeth. "En korkutucu kısmı da bu. Neyi kaybettiğini asla bilemezsin. Seçim şansın yok."

"Kripkes'lerin Lethe'den korkmadığını söyledin," dedi Alice. "Bununla ne demek istedin?"

"Korkmuyorlar," dedi Elspeth. "Hayır, onu arzuluyorlar. Onların suyunu içtiklerini bile gördüm. Sadece bir kez. Kıyıda sıraya girip, bir kaseden küçük yudumlar alıyorlardı. Sanki onlar için bir ritüel gibiydi. Sanki bunu önceden yapmışlar gibi."

Peter dehşete kapılmış görünüyordu. "Neden?"

"Çünkü insan olmak acı verir, eminim," dedi Elspeth. "Artık sahip olmadığın şeyleri hatırlamak acı verir. Kendini yavaş yavaş silmek daha iyidir, ta ki sadece şu anda ihtiyacın olan şey olana kadar." Omuz silkti. "Hepimiz bunu yapıyoruz. Yaşayanlar bile. Tek fark, Kripkes'lerin geride bıraktıkları şeyleri daha az önemsemeleri."

Peter titredi. "Ama bu artık bir hayat değil."

"Onlar hayat yaşamıyorlar," dedi Elspeth. "Sadece mekanik işlevler yapıyorlar. Tek bir amaca adanmışlar."

Alice bunu o kadar da kötü bulmadı. Neden herkes kendilerine acı veren kısımlarını? O da bu numarayı öğrenmek istiyordu. Kafasındaki karmaşayı ayıklayıp, kendisine işkence eden dosyaları çıkarıp yakabilseydi. Her küçük aşağılanma, her parça suçluluk duygusu... Keşke zihnini boşaltıp geriye sadece saklamak istediği unsurlar kalsaydı: yanan çekirdek, bilgiye olan açlık, bilgiyi elde etme becerileri. Kişiliğin yükü olmadan çok şey başarabilirdin. Kim geri kalanını silip atmak istemezdi ki?

GÜNEŞ, her zamanki gibi alçakta duran yerinden ağır ağır yükselirken, Elspeth onları kıyıya doğru yönlendirdi. "Geceleri açık denizde olmak daha iyidir," diye açıkladı.

"Kripkes karanlığın örtüsü altında hareket etmeyi severler. Ama deniz dalgalı olur. Gündüzleri kıyıya yakın olmayı tercih ederim."

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Peter.

"Wrath," dedi Elspeth. "Bir fener lazım."

Bir kara parçası görünmeye başladı. Ufukta hiçbir bina yoktu.
Hayır, yaklaştıkça Alice, Gölgeler'in geçmek için öylesine çaba sarf ettikleri uçurumun diğer tarafında sadece kum ve dalgaların sürüklediği odun parçaları olduğunu gördü. Burası, geminin karaya oturduğu türden, çorak ve düşmanca bir sahil gibi görünüyordu; hayatta kalanların çıldırıp birbirlerini yedikleri türden bir sahil. Aslında, ne kadar çok gözlemledikçe, sahil o kadar çok
devam eden bir mücadelenin kanıtları. Her yerde kumda karışık ayak izleri, gelişigüzel kale benzeri yapılar, dalgaların getirdiği odun ve taşlardan yapılmış kırık mızraklar, atılmış yakacak odunlar, aceleyle terk edilmiş kamp izleri gördü.

"Üçüncü Mahkeme," dedi Elspeth. "Açgözlülük Çölü." "Kampüs
nerede?" diye sordu Alice.

"Anlamadım?"

"Duvarın üzerinden geçerken bu kampüsü gördük," dedi Alice. "Ve ben tüm mahkemelerin kampüsteki binalar gibi olduğunu düşündüm."

"Oh." Elspeth güldü. "Bölümünden en uzak nereye gittin?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Eminim hep üniversitede yaşamışsındır," dedi Elspeth. "Daha uzağa hiç gitmedin, değil mi?"

Elbette gittim, demek istedi Alice; ama bunu gerçekten iddia edemezdi. Gidebileceği en uzak yer, Cambridge istasyonuna doğru güneyde yürüyüş yapmaktı, ama bu sayılmazdı. Downing ve Pembroke oradaydı.

"Bilmiyor musun?" Elspeth eliyle işaret etti. "Ölü alan. Kampüsün
Kampüsün bittiği, ama dünyanın geri kalanının henüz başlamadığı yer. Fakülte ve başka hiç kimsenin yaşamadığı yer. Üniversitenin arazi satın aldığı, ama üzerine hiçbir şey inşa etmediği yer. İnşaatın devam ettiği, ama hiçbir şeyin inşa edilmediği, alanın yıllardır oluşum halinde olduğu yer. Oraya hiç gitmedin mi?"

"Bir keresinde Berkeley'i ziyaret etmiştim," dedi Peter. "Korkunç bir yer."

"Eh, biz de oradayız." Elspeth sopasını kıyıya sapladı. "Burada işler tuhaflaşıyor."

Kıyı şeridinin yakınında bir Gölge diz çökmüş, başını çılgınca yukarı aşağı sallıyordu. Yaklaştıkça Alice, Gölgenin elinde tuttuğu bir şeyi yemeye çalıştığını gördü

Elinde tuttuğu bir şeyi yemeye çalıştığını gördü. Parlak, yuvarlak ve sert bir şeydi. Alice bunun sadece bir taş olmasını umdu.

"Profesör Carpeaux," dedi Elspeth. "Bir süredir orada. Her zaman açtır."

Bu isim Alice'e tanıdık geldi. "O, şu adam değil miydi..."

"Yıllarca öğrencilerinin ödevlerini çaldı ve paçayı kurtardı," dedi Elspeth. "Mide virüsünden öldüğünü söylediler, ama bence öğrencilerinden biri elmalarına siyanür kattı. Öyleyse iyi iş çıkarmış."

Mavna kıyıya doğru sürüklendi. Burada dalgalar tehlikeli hale geldi, dalga tepeleri kayalara çarptı. Kıyıdan biraz daha yukarıda Alice, daha büyük Shades grupları görebiliyordu, ancak ne yaptıklarını anlayamıyordu. Savaşıyor gibi görünüyorlardı — iki grup, silahlarını yanlarında taşıyarak birbirlerine arka arkaya saldırıyorlardı — ancak sonrasında ne olduğu belirsizdi, çünkü kimse önemli bir şekilde yaralanamazdı, bu da onların sadece kumda şiddetli bir şekilde kıvranmakla yetinmeleri gerektiği anlamına geliyordu.

Alice'e birkaç yıl önceki fakülte voleybol turnuvası geldi akla. Öğrenciler, yıllık bölüm gezisinin Inverness yerine Brighton'da yapılmasını istemişlerdi ve üç gün boyunca herkes açık havada doğal davranmaya çalışmış, solgun, gevşek vücutları sıcak güneşin altında terlemişti.
Birisi voleybol turnuvası önerdi ve tüm öğretim üyeleri
rekabetçi bir tavır sergiledi. Bu yeni ortamda fiziksel üstünlük için bir tür içgüdü ortaya çıktı. Alice, topu fileye atarken homurdanan bölüm yöneticisinin veya iyi bir servis attığında sevinç çığlıkları atan Helen Murray'in hafızasını seçici bir şekilde silebilecek bir iksir için her şeyi verirdi. Maç, hakemlikle ilgili bir tartışmanın ardından sona erdi ve tartışma, Helen'in su bardağını diğer takıma fırlatmasıyla doruğa ulaştı. Alice, Profesör Grimes'ın oynamadığı için çok minnettardı. Ona bir daha eskisi gibi bakamazdı.

"Ne yapıyorlar?" Peter dehşetle baktı.

İki Gölge şimdi birbirlerinin etrafında yavaşça dönüyorlardı, kolları güreşçiler gibi yanlarında uzanmışken, diğerleri etraflarında toplanmış, kıyıdan okunaksız bir şeyler haykırıyorlardı.

"Nereden bileyim," dedi Elspeth. "Daha önce araştırmıştım, öğrenmeye çalışmıştım. Ama benimle konuşmuyorlar. Benimle konuşmayan tek Shades onlar. Pride'da çok konuşkanlar ve Desire'dakiler bile yüzlerine el sallarsan bir iki saat konuşurlar. Ama Greed'de çok paranoyaklar. Yaklaştığın her seferinde kaçıyorlar. Ve sonra

bir bakmışsın, seni dalgaların sürüklediği odunlarla oklarla pusuya düşürüyorlar. Benim teorim, bunun bir tür kolektif eylem sorunu olduğu ve demokratik bir forum düzenleseler hepsi buradan çıkabilecekleri, ama bence onların sopaları ve oklarıyla daha çok eğleniyorlar—oh, dikkat et.” Elspeth dümen iplerini çekti. "Yaklaştığımda bana taş atmaya başlıyorlar."

Kıyıdan uzaklaştılar. Profesör Carpeaux onlara doğru elini kaldırdı — acıklı, yalvarır bir şekilde. Elspeth de parmaklarını sallayarak karşılık verdi.

"Burada tanıdığın çok insan var mı?" diye sordu Alice. Elspeth'in Profesör Grimes'ı görüp görmediğini anlamak için ince bir yol bulmaya çalışıyordu.

"Oh, evet. Aslında, beklediğinden çok daha fazla büyücü var." "Peki, senin deneyimlerine göre, çabuk çıkıyorlar mı?" "Kesinlikle hayır." Elspeth burun kıvırdı. "Büyücüler cehennemden çıkmakta çok kötüdürler
. Asla yanlış bir şey yaptıklarını düşünmezler. Kendilerini farklı görürler. Araştırma için yaptıkları her şeyin haklı olduğunu düşünürler. Ama asla araştırma için yapmazlar, değil mi? Her zaman egolarıyla ilgilidir. Övünmeler, unvanlar ve imza satırları. Tamamen saçma sapan bir hiyerarşi. Ve onlar bundan vazgeçemiyorlar. Bence bu yüzden o yıllarda kumda oynuyorlar. Her an kalkıp gidebilirler, ama gitmezler. Vazgeçemezler. Peki ne için? Elspeth kırılgan bir kahkaha attı. "Küçük salon numaraları mı? Büyü çok zayıf. Anlamsız. Gerçek dünyada yaptıklarımızı umursayan kimse yok. Ve bu insanlar, en basit sırları bile ölüm kalım meselesiymiş gibi yaşıyorlardı. Ve birbirlerinin boğazına sarılıyorlar - ne için? Lanet olası bir tebeşir parçası için mi?"

Bu son cümle oldukça keskin bir tonda çıktı. Alice, Peter'a gergin bir bakış attı. Ama Elspeth onlara bakmıyordu. Kıyıdaki kıvranan bedenlere sert bir bakış atıyordu.

Peter, "O zaman neden geri dönmek istediğini anlamıyorum," dedi.

Elspeth kaşlarını çattı, gözlerini kısarak. "Bununla ne demek istiyorsun?"

"Sadece... reenkarne olsan daha iyi olur gibi görünüyor. Bilmiyorum. Cambridge'den bu kadar nefret ediyorsan."

"Cambridge'den nefret etmedim."

"O zaman insanları." Peter parmaklarıyla kolunun kenarlarını endişeyle okşadı. "En azından kurumu. Neden bu kadar uzun süre gerçek bir çelişki aramakla uğraşıyorsun?
Çelişkiyi aramak için neden bu kadar uzun zaman harcıyorsun? Geri dönmek istediğin hiçbir şey yokken?"

"Yani, hala bir ailem var." Elspeth'in sesi keskinleşti. "Anne babam vardı. Ailem var. Kardeşlerim var. Hala bir *hayatım* var."

"Hayır, doğru, eminim." Peter başını salladı. "Ama araştırmanı bitirdiysen, o zaman ne olacak... Yani, oraya geri döndüğünde ne yapacağını hiç düşündün mü?"

"Tabii ki," dedi Elspeth alaycı bir şekilde. "Dışarıda oturacağım. Bir fincan çay içeceğim, Assam, bol sütlü ve bir kaşık bal ile. Ve bir tarçınlı çörek. Üzümlü."

GREED'i geçtikten sonra, uzun bir boş kumsalın ardından, Court of Wrath'a vardılar.

Dante, Öfke'yi Styx bataklığı olarak tanımlamıştı; bataklıkta öfkeli çıplak ruhlar birbirlerine ve kendilerine saldırıyorlardı. Ruhlar öfkeleriyle yüzeyi köpürtecek kadar kaynıyordu. Alice bu tanımı okurken titremeye başlamıştı: "Bu ilahiyi boğazlarından çıkaranlar..."
boğazlar / Çünkü tek kelime bile çıkaramıyorlar" — çünkü bir şair ilk kez öfkenin sadece dışsal bir şey olmadığını, sadece çığlık atan, çılgınca bir yıkım fırtınası olmadığını anlamış gibiydi. Bazen onu sıcak bir kömür gibi yutardınız. Bazen sadece sizi yavaşça, içten dışa yakardı, boğulana kadar. Uyanık geçirdiği geceleri düşündü, anılarının köşelerini izleyerek kendini öfkeye sürükledi —
ama bu onu asla parlak, haklı yapmazdı; sadece etkisizliğiyle kendini boğardı. *Bütün bunlar bana oldu*, diye düşünürdü, *ve dünya haksızlık, ama yine de bu konuda hiçbir şey yapamıyorum. Boğulsam daha iyi.* "Peki Wrath'ta ne var?" diye sordu Peter. "Bir rugby sahası mı?" "Aslında hayır," dedi Elspeth. "Yapısal kurumlar Greed'den sonra parçalanmaya başlıyorlar sanırım. Wrath'ı geçince, her şey daha klasik bir cehennem haline geliyor. Ruhun yozlaşması, akıldan kaçış... öyle bir şey. Burada biraz daha dikkatli davranıyoruz."

Alice, meyve gibi hayal ettiği ruh bataklıklarını aramak için kıyıya baktı. elma şarabında boğulan sinekler. Ama sabahın loş ışığında, sadece karanlık ve sonsuz bir kıyı gördü. Kum kapkara olsa da, parlak, ışıldayan noktalarla doluydu. Alice, bunların ayak izleri olduğunu fark etti; topuk ve ayak parmağıyla şekillendirilmiş olduğu inkar edilemezdi. Bunları yaratan varlık çok büyük olmalıydı, çünkü yaklaştıkça, bu ayak izlerinin en azından onun boyunu kaplayabileceğini gördü.

"Bunlar Phlegyas'ın bıraktığı izler," dedi Elspeth. "Bir tanrı. Apollo kızını tecavüz ettikten sonra Apollo'nun tapınağını ateşe verdiği için yeraltı dünyasına atılmış."

"Bu mantıklı görünüyor," dedi Alice. "Tecavüzü değil, yangını kastediyorum."

"Phlegyas da öyle düşünüyor. Her zaman adaletsizlikten şikayet ediyor. Bak —İşte orada, dağların eteklerinde. Onu görebiliyor musun?

Alice, ovayı gözlerini kısarak baktı. Uzaklarda, kayalıkların altında, kayaların arasında ağır ağır hareket eden kırmızı bir ışık gördü. Ve içinde, karanlık bir siluet vardı ama bunun insan mı hayvan mı olduğunu anlayamadı.

"O tehlikeli mi?"

"Oh, çok. Tek bir bakışıyla seni vurabilir. Ama adım attığı her yere bu harika küçük közler bırakıyor. Haftalarca sönmeyen kömürler. Ben de bunun için buradayım." Elspeth lambasına başını salladı. Alice, lambanın da benzer bir kırmızı renkte yanıp söndüğünü fark etti. Homurdanarak, kürek yığınının altından metal bir kova çıkardı. "Ben toplamaya gidiyorum. Siz ikiniz tekneyi idare edebilir misiniz?"

"Tabii." Alice neşelendi. Elspeth'i gözetimi altında nasıl tuzağa düşüreceğini düşünürken, fırsat ayağına gelmişti. "Ne yapmalıyız..."

"Sadece çapaya yakın dur." Elspeth çoktan parmaklığın üstüne tırmanmıştı. "Ve kemik şeyleri yaklaşırsa, onları püskürt. Onların
gemiye gelmelerinden nefret ediyorum."

Zarif bir sıçrayışla karaya çıktı. Alice, onun kömürlerin üzerinde çevikçe dans etmesini, kayalardan kayalara atlayarak gözden kaybolana kadar izledi.

Sırtında bir şey hissetti. Döndü ve irkildi. Peter çok yakınında duruyordu, gözleri Elspeth'e sabitlenmişti.

"Şimdi tam zamanı," diye fısıldadı. "Onun dikkatini dağıtmak ister misin? Yoksa pentagramı çizmek mi?"

Bu, sabah boyunca ona söylediği ilk sözlerdi. Rahatladığını gizlemeye çalıştı. "Şey... ikisi de olur sanırım. Ne yaparsın..."

"Pentagramlarda daha hızlıyım. Ben çizerim."

Alice bunun doğru olup olmadığından emin değildi ama şimdi karşı çıkmanın zamanı olmadığını düşündü. "Tamam. Nereye... Yani, onu nereden bulabiliriz sence?"

Bütün sabah bununla uğraşmıştı. Elspeth'ten bilgi almak bir şeydi; daha zor olan ise onu pentagramın içine sokmaktı. Kanla ıslatılmış pentagramın sorunu, saklanması çok zor olmasıydı. Teorik olarak pentagramın boyutu gücünü etkilemezdi ve gerçekten de Roma tarihinde Keltler, düşmanlarını tuzağa düşürmek için tepelerin ve ormanların etrafına büyük tebeşir yapılar çizmişlerdi

düşmanlarını tuzağa düşürmek için büyük tebeşir yapıları çizmişlerdi. Ama bu zaman alacaktı ve ellerindeki kandan daha fazlasına ihtiyaç duyacaklardı.

"Onu ocağın yanına getir," dedi Peter. "Orada bir paspas var, şimdi çizebiliriz, o geri dönmeden oraya koyabiliriz. Sence zaman var mı?"

Alice, Elspeth'in coşkuyla kürekle külleri kovasına doldurduğu sahile geri baktı. "Çabuk olmalısın."

"Tabii. Bıçak alabilir miyim?"

"Neden... oh." Sırt çantasından bıçağı çıkardı. "Al, dikkatli ol." "Elimden geleni yapacağım," diye mırıldandı Peter ve merdivenlere doğru yöneldi.

Alice titrek bir nefes aldı ve sahile geri döndü. Elspeth'in kovası neredeyse dolmuştu. Alice'in kendisine baktığını görünce, dikleşti ve neşeyle el salladı. Alice de el salladı, kendini berbat hissediyordu.

Kararlı ol, diye düşündü. Profesör Grimes ona bunu öğretmişti. büyüklük ile sıradanlık arasındaki fark, sadece sonuna kadar gitmekle ilgiliydi. Her neyse, bu iyi bir şeydi, merhametli bir şeydi. Elspeth'in acısı sona erdirilmeliydi. Tek bir konuşma - hepsi bu kadar. Sonra yoluna devam edeceklerdi ve Elspeth sadece garip bir anı olarak kalacaktı.

"MERHABA! AL ŞUNU." Kıyıya parmak uçlarında duran Elspeth, mızrağının ucuyla kömür dolu kovayı öne doğru salladı. Alice onu yakaladı ve güverte ortasına çekti. Gözünün ucuyla Peter'ın kolunu yanına sıkıştırarak merdivenlere doğru kaybolduğunu gördü.

Dik durdu. "Hey, Elspeth?" "Evet,
canım."

"Küstahlık ediyorsam söyle, ama acaba biz... Yani, çay içmek isterim." Boğazını temizledi. "Eğer varsa tabii. Çok uzun zaman oldu."

"Sihirbazlar." Elspeth güldü. "Düzeltilemezler. Earl Grey olur mu? Elimde sadece o var."

"Earl Grey mükemmel olur."

"Gel, sana sobanın nasıl çalıştığını göstereyim. Şu maşayı al, kömür bitmiş..." Elspeth işaret etti ve Alice dikkatlice kovadan parlayan bir köz aldı.

Elspeth sobanın önüne çöktü. Paspas, Peter'ın bıraktığı yerde sağlam bir şekilde duruyordu. Bir zamanlar sarı olabilecek, sentetik lifleri suyla şişmiş ve kumla dolmuş, kirli, siyah-kahverengi bir şeydi. Bacaklarının altında Ocak Alice solmuş el yazısı ile yazılmış şu cümleyi gördü: *Ev, kalbin olduğu yerdir*.

Elspeth'in bunu çöp toplarken bulduğunu ve sevinçle gemisine geri götürdüğünü hayal edebiliyordu. Merhaba, benim sevgili kemiklerim! Bakın ne buldum.

"Burada." Elspeth, Alice'e közü ortasına koyması için eliyle işaret etti, sonra kanıt çekmecesinden lekeli, çatlak bir çaydanlık çıkardı. Bunu Alice'in kopyaladığı şişeyle doldurdu. Çatlaklardan damlalar akarak sobada hoş bir cızırtı sesi çıkardı. Birlikte alevlerin üzerinde durup çaydanlığın kenarından buharın yükselmesini izlediler. Arşimet, nereye gitmiş olursa olsun, ortaya çıktı ve Elspeth'in bacaklarının yanında, sobanın yanında oturarak, ışıltının tadını çıkardı.

"Peter nerede?" diye sordu Elspeth.

"Oh... şey, uzanmak istedi galiba." Alice, Peter'ın pentagramı etkinleştirmeye vakti olup olmadığını merak etti. Onun güvertede konuştuğunu duymamıştı, ama pentagramlar uzaktan etkinleştirilebilirdi, özellikle de şu anda onların altında duruyorsa. O, zaman kazanmaya çalıştı. "Sanırım yorgun."

"O düşünceli bir tip, değil mi?"

"Olabilir, evet." Alice başparmaklarını birbirine doladı, nasıl devam edeceğini telaşla düşünmeye başladı.

Yalan söylemekte hiç iyi olmamıştı. Bir keresinde Profesör Grimes onu Profesör Stuart'ın ofisine göndermiş, Grimes'ın üzerinde çalışmak istediği Curry alt kümelerinin aynı türünü Stuart'ın da araştırıp araştırmadığını öğrenmesini istemişti. Ancak Elspeth o kadar beceriksizce davranmıştı ki, on dakika sonra Stuart ona, karısı ve çocukları olduğunu, garip ama nazik bir şekilde hatırlatmaya başlamıştı. Ama Elspeth, tüm akademisyenlerin araştırmaları hakkında sorular sorulmasından hoşlandıklarını biliyordu. Elspeth'i konuşturmak zor değildi, sonuçta o kadar uzun süre kimse onu dinlemeden acı çekmişti ki.

"Peki, Wrath'ta kimler var?" Mümkün olduğunca rahat bir ses tonu takındı. "Laboratuvar yöneticileri ve kayıt memurları mı?"

"Hiç iyi bir şey yok. Dürüst olmak gerekirse, Wrath'a giden pek fazla insan görmüyorum. Gidenler de, görmekten çok duymakla yetiniyorum." Elspeth başını salladı. "Korkunç bir yer. Ben kıyıdan fazla uzağa hiç gitmem."

"Mahkemelerin amacını anlıyor musun?" diye ısrar etti Alice. "Biz de kafamız karıştı. Görünüşe göre... Görünüşe göre, sonuçta
cezalar tamamen rastgele veriliyor
gibi görünüyor." "Bunun neresi
rastgele?"

"Şey, hiçbir şeyin anlamını anlayamıyorum," dedi Alice. "Gurur ve Arzu, belki. Kendini aşarsın ve sonra çekip gidersin. Ama Açgözlülük?

Orada ne yapıyorlar? Bütün bunların *anlamı ne*?"

"Nereden bileyim. Bir süre sonra soru sormayı bırakıyorsun."

"Ama bu çok *sinir bozucu*," dedi Alice. "Bütün bu bilginler günah, karma, tövbe hakkında teoriler üretiyorlar, sonra cehenneme geliyorsun ve her şeyin tanrıların keyfine bağlı olduğunu anlıyorsun. Bence Tartarologlar buraya gelseydiler, önceki yayınlarını yakarlardı."

"Çünkü onlar öbür dünyayı bir oyun gibi görmek istiyorlar," dedi Elspeth. "Tüm akademi, doğal fenomenleri uymayan kutulara sıkıştırıyor. Onlar bunu programlamak istiyorlar çünkü bu kendilerini güvende hissettiriyor. Çünkü eğer Greed, Wrath ve Tyranny'deki tüm günahkarları işaret edip *"En azından ben onun kadar kötü değildim"* diyebilirlerse, endişelenecek pek bir şeyleri kalmaz. Ve Cehennem bu oyuna uymadığında hayal kırıklığına uğrarlar."

"Ama bir düzen olmalı," dedi Alice. "*Adil* olmalı." "Cehennemin

klasik mantığın kurallarına uymasını istiyorsun."

"Mutlaka mantık değil," dedi Alice. "İlahi unsurlar olduğunu biliyorum. Ama kozmosun bir tutarlılığı olmalı, sence de öyle değil mi?"

"Sen Cambridge Okulu'nun iflah olmaz bir üyesisin," dedi Elspeth. "Hepsi sistem kurucular. Kapalı devreler. *Bah.* Asla spontanlığa açık değiller."

"Sadece beni neyin beklediğini bilmek istiyorum," dedi Alice. "Hepsi bu."

"Al, bu seni daha iyi hissettirebilir. Teorimi duymak ister misin?" "Oh, evet."

"Bence Budizm hakkında en büyük yanılgı, karmayı günün sonunda hesapladığınız büyük bir puan sistemi olarak görmektir." Elspeth elini salladı. "Ama bu, beş yüz iyi puan ve sekiz yüz kötü puan alıp, cehennemde net üç yüz puanlık bir açıkla hesaplaşmak gibi bir şey değil. Hiç de o kadar basit değil. Karma daha çok... Hm. Karma bir tohum gibidir diyebiliriz. Tohumlar meyveye dönüşür. Karma doğal bir sonuçtur. Kötülük birikir. Hayatınızı yaşama şeklinizi, nasıl

dünyayı nasıl algıladığınızla ilgilidir. Kötü şeyler yaptığınızda, dünyayı önemsiz, bencil ve acımasız olarak görürsünüz. Ve cehennemde yaşadıklarınız, sadece dalga etkisi. Tam olarak istediğin şeyi alırsın. Ve bence Cehennem'in amacı, sana istediğinin tam boyutunu göstermektir."

"Huh." Alice bunu kafasında düşündü. Bu teori çekiciydi, ama yine de açıklayamadığı çok şey vardı. "Ve Gölgeler

Açgözlülük — başından beri istedikleri şey bu muydu? Sahilde mızraklar yapmak mı? "Onların istediği şey, herkesten daha iyi olmakti," dedi Elspeth.
"Ve şimdi bunu kanıtlama şansları var. Çamurda güreşebiliyorlar.
Güçlerini kanıtlayıp zayıf zihinleri yenebilecekler. Her gün. Muhtemelen cennetteler. Sonuç olarak, cehennem içindeki insanlar için o kadar da kötü bir yer değil. Tam olarak olmak istedikleri yerdeydiler."

Su ısıtıcısı ıslık çalmaya başladı. Elspeth onu ocaktan aldı, suyu dikkatlice iki çay bardağına döktü ve birini Alice'e uzattı. "Al bakalım."

"Teşekkürler." Alice başını eğip bir yudum almak istedi, ama burnuna kötü bir koku geldi. Gözlerini kırpıştırarak baktı; suyun yüzeyinde kalın, siyah topaklar yüzüyordu.
Bu kesinlikle Earl Grey değildi. Elspeth onu izliyordu, bu yüzden acı çeken bir gülümseme takındı ve bir yudum almış gibi yaptı.

"Şeker?" diye sordu

Elspeth. "Hadi, al."

Elspeth ocağın arkasına uzandı ve Alice'in fincanına küçük bir şey attı. Alice karıştırdı ve bunun bir çakıl taşı olduğunu fark etmemiş gibi davrandı. "Peki, şey...
—Sakıncası yoksa, hangi mahkemeye çıkacaksın? Elspeth ona

gözlerini kırptı.

"Özür dilerim," dedi Alice. "Sanırım bu çok kaba bir soru."

"İnanılmaz derecede," dedi Elspeth.

"Bazen, sadece ölmek ve yeniden başlamak çok güzel olurdu diye düşünüyorum." Alice çayından bir yudum daha aldı. "Yani, eğer korkunç bir şey yapmadıysan, bunu kabullenip hayatına devam edebilirsin, sence de öyle değil mi?
?

Elspeth'in gözleri kısıldı. "İkiniz de beni vazgeçip ölmeye ikna etmeye çok heveslisiniz."

"Hayır, hayır, ben sadece... anlamaya çalışıyorum." Alice'in ağzı kurumuştu. Yutkundu, ama bu da yardımcı olmadı. "Var olmayan bir şeyin peşinden koşmaya devam etmek garip geliyor, oysa sen sadece... Yani, devam etmek çok kolay olurdu."

"Bu öncülü reddediyorum, ama tabii." Elspeth sobaya yaslandı. "Çayda bir sorun mu var?"

"Hayır, hayır, sorun yok... şey." Alice parmaklarını fincanın etrafına doladı. Başı dönüyordu. Oh, bu konuda çok kötüydü. "Peki, yaklaştın mı? Nerede olduğunu biliyor musun?"

Elspeth kendi çayından bir yudum aldı, konuşmadan.

"Seni engelleyen ne?" Alice ısrar etti. "Kripkes mi?"

Elspeth'in yüzünde tuhaf bir ifade belirdi.

Pentagram mı işe yarıyordu? Alice emin olamıyordu. Birinci sınıftan beri Yalancı Paradoksu ile uğraşmamıştı ve kurbanlarına ne yaptığını tam olarak hatırlayamıyordu. Elspeth'in gözlerinde bir donukluk mu vardı? Sersemlemiş miydi?

"Yardımcı olabiliriz," dedi Alice. "Ben ve Peter. Üçümüz Kripkes'e karşı olursak, hiç şansları olmaz. Sadece bildiklerini bizimle paylaşman gerekiyor. Yani, notlarını görebilirsek..."

Elspeth cevap vermedi. Olduğu yerde donmuş gibi görünüyordu. Parmakları, öne doğru eğilmiş ve damlayan çay fincanını hareketsiz bir şekilde sıkıca tutuyordu, ama farkında değilmiş gibi görünüyordu. Gözleri, şimdi dikilmiş, tüyleri diken diken, sırtı kavisli bir şekilde Alice'e bakarak duran Archimedes'e sabitlenmişti.

"Bebeğim," dedi Elspeth. "Ne oldu?"

Archimedes matı tırmaladı. Alice'in midesi düğümlendi. Archimedes, sanki ele geçirilmiş gibi matın üzerine atladı, tıslayarak ve tırmalayarak yüzeyini parçaladı. Sonunda matın köşesini yana doğru itmeyi başardı ve bir tebeşir lekesi ve birkaç kırmızı, parlak kan damlası ortaya çıktı.

Alice ve Elspeth uzun bir süre birbirlerine bakakaldılar. Elspeth çok yavaşça fincanını ocağın üzerine koydu.

Alice'in aklına bir dizi olası mazeret geldi. Hiçbiri çabaya değer görünmüyordu.

"Peter, canım." Elspeth sesini yükseltti. "Neden buraya gelmiyorsun?"

Acı verici bir sessizlik. Alice kısa bir süre kaçmayı ya da savaşmayı düşündü, ama nereye? Ve neyle? Sadece çay fincanını sıkıca tutup aptal gibi orada durmaktan başka bir şey yapamadı. Peter merdivenlerin tepesinde belirdi, kolu kanıyordu, yüzü solgundu. Alice'in gözlerine baktı; Alice çılgınca başını salladı.

"Oraya," diye bağırdı Elspeth. Peter itaat etti ve Alice'in yanına oturdu. Yan yana duran ikisi, cezalarını bekleyen azarlanmış çocuklar gibiydi. Arşimet, Elspeth'in yanındaki sobanın üzerine tünedi ve iğne deliği gibi gözleriyle haklı bir öfkeyle bakıyordu. *Zavallı şey*, diye düşündü Alice; *sonuçta seni biz besledik*.

Elspeth mızrağını yere vurdu. "Bence bana kimin için geldiğini söylemelisin."

"Sana söyledik," dedi Alice. "Biz geçici olarak..."

"*Yalancılar.*"

Elspeth'in gözlerine siyah bir şey sızdı. Gözleri kafasında çürümüş gibi görünüyordu, beyazları yeşile, sonra siyaha dönüştü, yılların çürüğü saniyelere sığmıştı. Aniden göz çukurlarından kelebekler uçtu; bir sürü kelebek, korkunç bir hışırtı ve mor renk. Alice ve Peter geri çekildiler, ama Elspeth yaklaştı, her adımda kelebeklerin sayısı ikiye katlanarak, artık bir insan değil, koyu ve suçlayıcı, kadife gibi hışırdayan bir kütle haline geldi. Mızrağını çıkardı; ucu Peter'ın çenesinin hemen altına dayandı.

"İçeri gir."

Peter'ın boynu sallandı. "Neden..."

"İçeri gir, canım."

Peter itaat etti.

"Beni rahatsız eden acımasızlık değil." Elspeth bir tebeşir çubuğu çıkardı, kemerindeki keseye daldırdı ve asasının ucuna taktı. "Saygısızlık. Ben Grimes'ın öğrencisiyim, hatırlarsın." Matı tekmeledi ve Peter'ın çalışmasına değişiklikler yapmaya başladı.

hızla yazarken Yunanca mırıldanıyordu. Bu çok etkileyici bir büyüydü; çok az büyücü aynı anda hem yazıp hem de büyü yapabilirdi. Alice, "*O çok iyi*, *Grimes'a layık*" diye düşündü. "Onlarca yıldır burada Kripkes'lerle dans ettiğimi ve lanet olası Yalancı Paradoksu'nu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Sonunda

son bir sert vuruşla daireyi kapattı. "Yalancı Paradoksu çocuk oyuncağıdır. Ama ileri düzey büyü, çocuklar, birine gerçeği söyletmektir."

Asasını güverteye vurdu. Alice boğuldu. İki görünmez el yüzünün yanlarını kavradı ve çenesini açtı.

Elspeth, "Amacın nedir?" diye sordu.

Görünmez eller daha da sert bastırdı. Alice boğuk bir cevap verdi ve onu bastırmaya çalıştı.

"Grimes," diye nefes

nefese konuştu Peter.

"Anlamadım?"

"Profesör Grimes... danışmanımız, öldü, onu geri getirmeliyiz..." "*Grimes için* mi *buradasınız?*"

Elspeth o anda uludu, uluması ikiye, üçe, katlanarak

İmkansız bir koro, binlerce Elspeth hiçbir yerden çığlık atıyordu. Küçük siyah çizgiler hızla cildinde yayıldı ve sonra cildinin üst tabakası soyulmuş gibi görünüyordu. Karanlık parçalar birleşti, döndü - ama Elspeth gitmemişti, sadece bir kelebek sürüsü tarafından korunuyordu. Kelebekler etrafında heyecanla dönüyor, rüzgarlar estiriyor, gittikçe daha hızlı dönüyorlardı, ta ki

rüzgârın gücü gemiyi parçalamak üzereymiş gibi göründü. Koro çığlık attı, rüzgârların üzerinde yankılandı. "Hayatınızın yarısını feda ettiniz ve yeraltı dünyasına yolculuk ettiniz" — kelebekler onu bir kalkan gibi sardı, yarı insan formunda onu kapladı, ta ki o artık insan bir Gölge değil,
tekil-çoğul bir tanrı, gök gürültüsü gibi bir sesle konuşuyordu: "O sefil, tanrının unuttuğu *palyaço* için mi?"

Elspeth asasını doğrulttu. Bir anda kelebekler dışarıya doğru fırladı.
Alice kollarını başının üzerine attı, ama bunun bir önemi yoktu; yaratıklar kadife bir duvar gibiydi, Alice ve Peter başlarını kaldıramayacak kadar güçlü esen rüzgârlar yüzünden dizlerini bükerek pruvaya doğru itildiler.

"Teknemden inin," dedi Elspeth.

"Lütfen," dedi Peter. "Lütfen yapma..."

"Yalvarmaya cüret mi ediyorsun?"

"Sen ne yapardın?" diye bağırdı Alice. "Danışmanın ölseydi? Bizim durumumuzda olsaydın?"

Kelebekler ayrıldı. Elspeth'in yüzü yine ortaya çıktı, solgun ve korkunçtu. "*İstifa* ederdim, seni aptal. Başka bir tane bulurdum." Bir an için sesi insaniydi. Alice, sesinin kırıldığını duyduğunu sandı. "*Gerçekten başka her şeyi* yapardım."

"Ama başka bir şey yok," diye boğuk bir sesle konuştu Alice. "Anlamıyor musun?" Kelebekler, Elspeth'in yüzünü bir kask gibi kapattı.

Kalabalık dalgalandı. Alice kıvrandı, ama nafileydi. Peter'a uzandı, ama kalabalık onları ayırdı. Tek görebildiği ve duyabildiği, çırpınan siyah kanatlar ve altında, tıslayan bir öfke bulutuydu. Milyonlarca rüzgâr patlaması onu yukarı kaldırdı ve dışarı fırlattı. Kör ve yönünü kaybetmiş bir şekilde havada sallanarak, sert bir şekilde yere çarptı.
kelebekler onu bırakıp, düzenli bir şekilde uzaklaşmaya başladıklarında, Elspeth ve
Archimedes ve *Neurath* ufukta birer nokta haline gelmiş, kinle gözden kaybolmuşlardı.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

"Tamam." Peter sırt çantasını omzuna attı ve kıyıya doğru ağır adımlarla yürümeye başladı. "Sana da iyi şanslar."

Alice ayağa fırladı. "Nereye gidiyorsun?" Cevap vermedi.
Alice bir an şaşkınlıkla onu izledi, sonra onun peşinden sahilde koşmaya başladı. "Ne yapıyorsun?"

Hâlâ cevap vermedi. Alice onun kolunu tuttu. "*Murdoch!*"

"Bırak."

"Nereye gittiğini söyle."

"Neden?" Kolunu o kadar şiddetle çekti ki Alice geriye doğru sendeledi. "Sen benimle gelmiyorsun."

"Ayrılmamalıyız, bu güvenli değil."

O kahkahayla güldü. "*Güvenli*, diyor. *Güvenli*, diyor beni Dokumacı Kız'a mahkum edecek olan kız."

"Ben..."

"Yaptığımız şey yanlıştı. Elspeth bizi kovmakta haklıydı." Ondan uzaklaşarak yürümeye devam etti. "Ben bittim."

"Murdoch." Onun arkasından gitti, acınası bir halde... ama başka nereye gideceğini bilmiyordu. "Lütfen benden nefret etme."

Yine güldü. Bu seferki gülüşünde çaresizlik vardı; ağlamaya ramak kalan türden bir gülüş. "Nefret etmiyorum, Law. Ama senin *benden* nefret ettiğinden eminim."

"Senden nefret etmiyorum."

"O zaman beni pek önemsemiyorsun demektir," dedi. "Çünkü buraya geldiğimizden beri, sadece... Bilmiyorum, sanki beni hiç önemsemiyormuşsun gibi *bir soğukluk* hissediyorum.
önem vermiyormuşsun gibi bir soğukluk hissediyorum."

"Senden gelmeni hiç istemedim," dedi kadın. "Yalnız giderdim, gelmek isteyen sendin..."

"Çünkü birlikte daha iyi olacağımızı düşündüm."

"Ya da karşılığında bir fedakarlık istiyordun, değil mi?"

"Sana *söyledim*, planım bu değildi..."

"Bu çok komik," dedi. "Notlarında benim adımı üç kez altını çizdiğini gördüm."

Peter arkasını döndü. Gözlerindeki öfke onu irkiltti; Peter'ı daha önce hiç bu kadar kızgın görmemişti. "Sana kendimi haklı çıkarmak zorunda değilim," dedi. "Ama eğer benim öyle bir insan olduğumu düşünüyorsan, Law, o zaman cehennemi tek başına geçmeye devam etsen daha iyi olur."

Yokuş yukarı yürümeye devam etti. Alice bir anlığına onun arkasından baktı, sonra onu takip etti. Bir planı yoktu; sadece gidecek başka yeri olmadığını biliyordu ve Murdoch'u kaybederse, tamamen kaybolmuş olacaktı.

Ayağı sıkışmıştı. Sendeledi, neredeyse dengesini kaybediyordu. Ayağını kurtardı, sonra eğilip baktı, çünkü kum ıslak görünüyordu, ama bu mantıklı değildi, çünkü kıyıdan uzaklaşıyorlardı.

İleride Peter ayak bileği üzerine eğilmişti. "Murdoch!"

Cevap vermedi. Ona doğru yürümeye başladı ama aniden bacakları hareket etmedi. Denedi ama bir şey onları yerinde tutuyordu ve aşağı baktığında bir el gördü. Alice çığlık attı.

Ölü kollar sudan fırladı. Alice geriye atladı, ama ayakları derin bir çukura saplandı ve yana doğru sendeledi. O zaman, sağlam zeminde olmadıklarını fark etti — çamurlu zemin gibi görünen şey, su yüzeyine yapışmış kumdu, suyla kaplı geniş bir alan, pusuda bekliyordu.

Bir güç dizine doğru çekildi. Yan tarafa doğru bataklığa düştü.

Soğuk su şokunu hissetti. Gözlerini açtı. Keşke açmasaydı. Çünkü o anda, birbirlerini ısırıp, büküp, çekip duran Gölgelerle dolu bir göl gördü. Yüzleri korkunçtu, gözleri kızıl alev alev yanıyordu, ağızları öfkeyle genişçe açılmıştı. Nerede bittiğini göremiyordu. Sonsuza dek devam ediyor gibiydiler, boğucu bir öfkenin dipsiz bir inişi, ışığın olmadığı karanlığa kadar uzanıyordu. *Dante'nin bildirdiği gibi,*
Dante böyle bildirmişti. *Boğazlarında gürültü yapıyorlar.*

Ayağıyla tekmeledi. Ayağı sert bir şeye çarptı, bir şeye...
ona destek sağladı. Bacağındaki ağırlık kayboldu. Yüzerek yüzeye çıktı. Tutunacak bir yer ararken çırpındı. Orada, elleri sert taşa tutundu. Parmaklarını bastırarak kendini yukarı çekti. Titreyerek çömeldi, sonra hemen ötesinde sudan çıkıntı yapan bir kaya parçası gördü. Sırt çantasını omuzlarından attı

sırt çantasını çıkardı ve öne doğru attı. Çanta batmadı. Alice dört ayak üzerinde kayalığa doğru süründü.

Bataklık arkasında sessizdi. Tek görebildiği kabarcıklar

"Murdoch?" Sesi tiz ve boğuktu. Suyu bataklığa tükürdü ve tekrar denedi. "*Murdoch?*"

Boğuk bir nefes sesi. Peter birkaç metre ötede su yüzüne çıktı. Onunla birlikte bir grup Gölge yükseldi — parmakları yüzünü, gözlerini, omuzlarını tırmalayarak onu tekrar suya çekmeye çalışıyordu. Alice dizlerinin üzerine çöktü, panik içindeydi — ona ulaşmak için çok uzaktaydı ve av bıçakları buradan hiçbir işe yaramazdı.

Perpetual Flask'ını çıkardı. Bataklık suyu Lethe suyu değildi, diye düşündü. Bu Gölgeler, öfkeli olsalar da, unutulmaktan korkuyor olabilirdi. Nişan alamıyordu — zaten nişan alacak bir şey yoktu, çünkü Peter artık köpüren ölü ruhlar topluluğuyla çevriliydi. Sadece titrek bir yay çizerek siyah suyu fırlatabilirdi. Damlacıklar havada süzülerek bataklığa düştü ve yanan tavaya su dökülür gibi keskin bir cızırtı çıkardı.

Gölgeler uzaklaştı. Peter bataklıkta ona doğru sıçradı. Üç adım, iki adım... Durdu, bataklığın altına çekildi, sonra tekrar ortaya çıktı. Bir Gölge sırt çantasına asılmış, dişlerini üst cebe geçirmişti.

"Çıkar şunu!" diye bağırdı. Peter kayışların arasında kıvranarak önce bir omzunu, sonra diğerini kurtardı. Gölge, bir *şaplak* sesiyle bataklığa geri battı. Peter öne doğru eğildi, ellerini Alice'e uzattı. Alice onun kollarını tutup onu yukarı çekti.

Birlikte birbirlerine sıkıca sarıldılar, nefes almaktan başka bir şey yapamadan birbirlerine olabildiğince yakın durdular.

"Sırt," diye fısıldadı. En dar kara şeridini görebiliyordu ve onun ötesinde, bataklığın üzerinde bir kaya sırtı vardı. Sağlam bir arazi. "Başarabilir misin?"

Peter başını salladı.

Ayağa kalktı ve parmak uçlarında ilerledi. Neredeyse düşecekti; Peter onu dengeledi.

"Teşekkürler," diye nefes nefese söyledi, ama adam onu bırakmadı. Parmakları, mengene gibi kolunu sımsıkı kavradı ve adım adım Wrath'ı geçtikleri süre boyunca orada kaldı.

Wrath'ı geçtikleri süre boyunca orada kaldı.

Sırt, bir insanın ellerini açarak uzanabileceği kadar geniş, kalın bir kaya şeridine dönüştü. Tek tek, kenara doğru sendelediler

kenara doğru tökezleyerek ilerlediler ve yere yığıldılar. Alice karnının üstüne döndü ve uzun bir süre öylece yatakaldı.

"Geri dönmeliyiz," dedi Peter. Alice

oturdu. "Nereye dönelim?"

"Asphodel Tarlaları'na. Duvarın ötesine."

"Delirdin mi? Duvar yok *artık*..."

"Yalvaracağız. Muhafızları bulup, hayatta olduğumuzu söyleyeceğiz, geri dönmemize izin vermeleri için yalvaracağız..."

"Ne... *neden*?"

"Bize bir bak." Kollarını havaya kaldırdı. "Sırt çantam gitti. Senin çantandaki her şey sırılsıklam. Kirecin ne kadarı hala işe yarar kim bilir.
Yiyecek ve su olmadan en fazla üç günümüz var. Peki bu zamanı nasıl geçireceğiz, Law? Varlığından bile emin olmadığımız bir şeyi mi arayacağız, yoksa eve dönüş yolunu mu bulacağız?"

"Ama o zaman boşa harcamış olacağız..."

"Zamanımız boşa gitti. Zaten boşa gitti. Ama lütfen, Alice." Peter'ın sesi çatladı. "Ölmek istemiyorum."

"Zaten ölebiliriz," dedi Alice. "Hiçbir... Yani, tekneyi aldık... Duvara ya da tarlalara nasıl geri döneceğimizi bile bilmiyorum..." "O zaman yol boyunca herhangi bir tanrı bulup yalvarırız," dedi Peter. "Hatta Dokumacı Kız'a yalvarabiliriz, belki acır..."

"Ya da bizi sonsuza kadar burada tutsak eder! Hiçbir garanti yok…"

"Ama yine de devam etmektense bu seçenek daha iyi, sence de öyle değil mi? En azından alt mahkemeler öngörülebilir. Önümüzde bizi neyin beklediğini bilmiyoruz."

"Ama zaten bu kadar yol geldik."

"Biliyorsun," dedi Peter, "batık maliyet yanılgısı, günlük mantığın en yaygın hatalarından biridir."

"Oh, siktir git Murdoch..."

"Bu dikkat çekici, çünkü herkes bunun ne *olduğunu* biliyor, ama mantıklarını buna göre yönlendirmelerine izin vermiyorlar."

"Batık maliyet yanılgısını siktir et," dedi Alice, yine de aynı hatayı yaparak. "Çok fazla şeyden vazgeçtik, Murdoch. Hayatımızın yarısından fazlasını."

"Yarısı hiç yoktan iyidir."

"Ama onların ne *diyeceklerini* bir düşün. Murdoch ve Law'un aptalca girişimi. Cehenneme gittiler ve hafif bir hafıza kaybı dışında elde ettikleri hiçbir şey yok."

"En azından *geri* döneceğiz," dedi Peter. "Hayatta olsaydım, her türlü kahkahaya katlanabilirdim, sence de öyle değil mi?"

"Elbette," dedi Alice. "Peki. O zaman o bataklığın üzerinden geri dönmenin bir yolunu bilmiyorsun herhalde."

Bir an sessizce durup tepenin ötesine baktılar. Bu
bu noktadan, geldikleri yere geri dönmenin imkânsız olduğu görünüyordu. Bataklık, onlar ile kıyı şeridi arasında duruyordu ve
Wrath'ı dört bir yandan çevreleyen dağlarda net bir yol yoktu. Elspeth onları Greed'e tekneyle getirmişti; yolun nereye çıktığı belli değildi. Görünürdeki tek sağlam yer, üzerinde durdukları zemin idi ve bu da Wrath'ın daha derinlerine doğru gidiyordu.

"Tyranny'ye kadar gidelim," diye önerdi Alice. "Uyumak için durmazsak, bir günde iki sarayı geçebiliriz. Ve orada Profesör Grimes'ı bulma şansımız daha yüksek."

"Bu yine de geri dönüş sorununu çözmüyor."

"Ama en azından üçümüz birlikte olacağız, değil mi?" Alice sesini neşelendirmeye çalıştı. "Eminim bir şeyler düşünecektir, muhtemelen bizim bilmediğimiz türlü türlü numaraları vardır..."

Peter'ın yüzünde bir değişiklik oldu, ama Alice fark eder etmez bu değişiklik geçti.

"Peki." Sesi dikkatlice düzgündü. "Çantayı ben taşıyacağım."

Parmakları refleks olarak kayışları sıktı. "Bu benim çantam." "Sadece
ağır olduğunu söylüyorum," dedi Peter. "Sırayla taşıyabiliriz."

Tereddüt etti, sonra omuz silkti ve onu uzattı. Peter onu bağladı, kollarını uzattı ve başka bir şey söylemeden ağır adımlarla ilerlemeye başladı.

Alice, önündeki bataklıkta bir yol görebiliyordu; kalem izi kadar ince, dolambaçlı bir çizgi. Uzak tepeler arasındaki bir çukurdan yukarı doğru uzanıyordu ve onun ötesinde tek görebildiği şey gök gürültüsüydü.

Dört mahkeme kalmıştı. Şiddet, Zalimlik, Tiranlık ve sonuncusu, isimsiz, son mahkeme. Orpheus bundan hiç bahsetmiyordu. Budist kaynaklar burayı sadece son Cehennem, isimsiz kötülüğün yuvası olarak adlandırıyordu.
Dante bunun sapkınlık olduğunu iddia etti, ancak Dante'nin çoğu gibi, bu da Hristiyan dogmasının engel olduğu gibi görünüyordu.

Alice, işlerin o kadar ileri gitmemesini umuyordu. Zalimlik bunun sonu
olmalıydı.
En kötü ihtimalle zulüm. Profesör Grimes'ın günahları çoktu, evet. Alice bunu inkar etmiyordu. Ama Alice onu sadece trajik bir şekilde anlayabiliyordu.

kusurlu, büyüklüğe giden yolda hatalar yapan bir adam. Asla kötü niyetli değil. Sadece dikkatsiz. Sadece zihni diğerlerinden daha geniş olan, amacının yükünü taşıyan, geride bıraktığı hasara dikkat edemeyen bir dahi.

Vadi boyunca ağır ağır ilerleyerek sefil bir ritme yerleştiler; Alice önde, Peter arkada, sağlam zeminin ince, kıvrımlı şeridinde dikkatlice adımlarını atıyorlardı. Bataklık etraflarında köpürüyor ve kaynıyordu. Alice, ara sıra yarı saydam zeminden aşağıda, bir varildeki yengeçler gibi birbirlerine tırmanıp pençeleyen korkunç bir gölgeler yığını görebiliyordu. Ama yolundan sapmadıkları ve suyu rahatsız etmedikleri sürece, ölüler de onları rahatsız etmiyordu.

Kısa süre sonra, kayalıklarla dolu çorak bir çöl olan Violence'a ulaştılar. Bataklık kurudu ve kayalık zemin kaygan bir çamur haline geldi. Yürüdükçe dağlar uzaktan gittikçe küçülüyordu ve gün batımında etraflarında kilometrelerce uzanan tek şey düz bir araziydi. Arada sırada uzaktan bir şeyler uluyordu. Alice ve Peter bunu araştırmaya tenezzül etmediler.

Gece çöktü. Durmadılar; sadece fenerlerini yakıp yürümeye devam ettiler. Alice, bacaklarının ağrıdığını, boynunun ve omuzlarının zonkladığını fark etti. Yürümeye devam etti. En azından şeye sahip olduğu için mutluydu. Vücudunun isteklerini görmezden gelmeye alışmıştı. O ofiste geçirdiği geceler boyunca yemek yeme, uyuma ya da oturma ihtiyacını görmezden gelmişti. O sadece karanlıkta süzülen, arazinin üzerinde uçan bir zihindi. Bunun doğru olduğuna kendini ikna ettiği sürece, vücudunun varlığını neredeyse tamamen unutabiliyordu.

"Alice." Peter yürümeyi bıraktı. El fenerini tam önüne doğrulttu. "Bak."

Alice yanına geldi. "Ne?"

"Şu kayalar," dedi Peter. "Az önce geçtiğimiz kayalarla aynı düzenlemede dizilmişler."

Alice el fenerini kayaların arasında salladı. Kısa, yuvarlak bir top ve uzun, dikdörtgen bir levha. Bunları daha önce görmüş müydü? Fark etmemişti; son bir mil boyunca tek baktığı şey ayaklarının önündeki zemindi.

"Muhtemelen cehennemde çok fazla kaya vardır," dedi Alice. "Muhtemelen bu şekle sahip çok fazla kaya vardır."

Yürümeye devam ettiler. Beş dakika sonra aynı kayalara vardılar. Küçük adam ve uzun adam. Bu sefer onları fark etmemesi imkansızdı.

Onlar, Alice'in hafızasındaki görüntülerle tam olarak örtüşüyordu: kürenin üstündeki çatlaklar, levhanın üzerindeki uzun oluk.

"Daire çiziyoruz," dedi Peter.

"Ama olamaz." Alice bir ürperti hissetti. "Wrath arkamızda, güneş önümüzde, nehir solumuzda, anlamıyorum..."

Peter cebine uzandı ve ıslak bir Lembas Ekmeği parçası çıkardı. Bunu avucunda ufaladı ve kayaların dibine serpiştirdi. Kalan kırıntılarla kayaların dibinden dışarı doğru küçük bir iz bıraktı.

"İşte," dedi. "Bu sorunu çözecektir."

Yürümeye devam ettiler. Beş dakika sonra kayaların ve kırıntıların olduğu yere geri döndüler.

Peter elini şakağına koydu. "Kendimi... Kendimi iyi hissetmiyorum."

Alice de bunu hissetti; midesinde hafif bir karıncalanma, kafasında baş döndürücü bir hafiflik. Her an, yönü tamamen mantıklı görünüyordu, ilerleyeceği yol belliydi, ama her adım attığında her şey değişiyordu.

"Bak," dedi Peter. "Şuradaki çizgiyi görüyor musun?"

Sırt çantasını çıkardı, diz çöktü ve ellerinin ve dizlerinin üzerinde sürünerek ilerledi, kumları elleriyle yokladı. Alice de bir an gözlerini kısarak baktıktan sonra onu gördü: kumda, kayaların etrafında bir bariyer oluşturan, hafifçe yükselen, kavisli bir çizgi. Arkalarındaki büyük bir döngü içinde kavisin eğrisini takip etti, geldikleri yeri çevreleyen zemini kapsıyordu.

Mükemmel bir daire, diye tahmin etti. Tüm sihirbazlar mükemmel bir daire

çizebilirdi. "Tanrı'nın annesi." Peter ellerini toprağın üzerinde açtı. "Bu bir Escher..."

O ortadan kayboldu.

Alice, zeminin onun da altında açılmasından hemen önce bağırmak için zaman

buldu.

Kısa bir mesafe düştükten sonra sırt üstü yere çarptı. Gözlerinin arkasında yıldızlar patladı. Ama toprak yumuşaktı ve acı çabuk geçti. Kısa süre sonra oturup gözlerindeki kumu silebildi.

"İyi misin?" Peter'ın el fenerinin ışığı onun üzerinde dans ediyordu. Yüzünü gördü, solgun ve korkmuş.

"Evet," diye nefes nefese cevap verdi. "Ama nerede..."

Peter el fenerini etraflarında daire şeklinde salladı.

Bir çukurdaydılar. Doğal değil, insan yapımı bir çukur; kenarları çok düzdü ve çukurun tabanına 90 derecelik dik açılarla birleşiyordu. Derinlikleri yaklaşık 4,5-6 metre idi. Yüzey çok yakın görünüyordu ama atlamak için açıkça

atlayamayacak kadar yüksekti ve Alice, Peter'ın omuzlarında mükemmel bir denge kurup parmak uçlarına çıksa bile yine de çok yüksekti.

Alice kendi meşalesini bulana kadar toprağı elleriyle yokladı. Birlikte pürüzsüz toprak duvarları taradılar, ta ki Alice'in ışığı köşedeki çıkıntılı, köşeli bir şeye denk gelene kadar.

"Basamaklar," diye fısıldadı. El fenerini duvarlara doğru sallayarak onları takip etti. Tanrıya şükür, basamaklar yüzeye kadar uzanıyordu.
güzel merdivenler değildi; toprağa gömülmüş kısa bloklardı, bir ayağı dengede tutacak kadar kalındılar. Ama yukarı çıkıyorlardı.

Tırmandılar, dengelerini sağlamak için göğüslerini duvara dayadılar. Ve Alice, asla zirveye ulaşamayacaklarını bilmeliydi — toprağın üzerinde o daireyi gördüğü anda bilmeliydi — ama yine de ilk virajı döndüklerinde ve yüzey hala eskisi kadar uzak göründüğünde midesinde bir korku hissetti. İkinci virajı, sonra üçüncü virajı geçtiler, boş bir umutla, ama mesafe hiç değişmedi. Hala yerden bir fit bile yükselmemişlerdi.

"Lanet olsun." Peter aşağı atladı. Elini duvara vurdu. "Bu Penrose merdivenleri."

O bunu söyler söylemez, kadın desenleri tanıdı. Sıfır geometrili bir alana itilmişlerdi; bir illüzyonun etrafında dönüyorlardı. Merdivenler
onları asla dışarı çıkarmayacaktı; çünkü merdivenler, imkansız bir şekilde, sürekli bir döngü içinde sürekli doksan derecelik dönüşler yapıyordu. Birinin Escher tuzağına sıkışmışlardı.

Hollandalı mimar ve deneysel sanatçı Maurits Cornelius Escher, var olamayacak fiziksel düzlemleri betimleyen illüstrasyonlarıyla yirminci yüzyılın ortalarında ün kazandı. Eserleri, fiziksel alanı çarpıtmak için illüzyonları kullanan görsel sihir alanının bir alt dalını oluşturdu. Escher teknikleriyle başarıya ulaşanlar çok azdı, çünkü bu teknikler sanatsal yetkinlik, hız ve çok boyutlu sanatsal temsilleri algoritmik dile çevirme becerisi gerektiriyordu. Yetmişli yılların sonlarına kadar, bu alt alan Nick ve Magnolia Kripke tarafından domine ediliyordu.

"Pentagramı bul," diye fısıldadı Alice. "Kusurları bul."

Peter çoktan ellerinin ve dizlerinin üzerine çökmüş, kirleri karıştırıp taşları çevirerek, ipucu niteliğinde bir tebeşir izi bulmayı umuyordu. Ama Alice bunun boşuna olduğunu biliyordu. Kendine saygısı olan her sihirbaz, pentagramı katmanlarca kirin altına saklamış olacaktı.

Cuck-oo.

İkisi de sıçradı.

Kuk-ku.

"Tanrım," dedi Peter.

El fenerini yüzeye tuttu. Yukarıda, bir kayanın oyuğuna yerleşmiş, bir yay üzerinde bir guguk kuşu vardı; saatin iç kısmı sökülmüştü. *Guguk.* Yüksek lisans öğrencilerinin dinlenme odasında da aynısından vardı, sesi dayanılmaz derecede yüksekti. Ve saat başı kuş ortaya çıktığında, herkesin çay fincanlarını bırakıp kalkıp gitmesini sağlıyordu. Kimse bu sesi dayanamazdı, çünkü günün sona erdiğini, zamanın boşa geçtiğini hatırlatıyordu. Bu kuş, paslı yayında ileri geri sallanarak, otuz saniye aralıklarla dışarı bakıyordu. Sesi yüksek değildi, ama yayılıyor ve yayılıyordu; neşeli cıvıltısı, kumların üzerinde uğuldayan rüzgarda kayboluyordu. Bir *işaret,* diye düşündü Alice. *Buraya gel. Bir şey bulduk.*

Elspeth'in acımasız gülümsemesi istemeden zihninde belirdi.

Sence neden yaşayanları seviyorlar?

Alice nefesini yavaşlatmaya çalıştı.

Panik halindeyken düşünemezsin — bu ders her genç büyücüye öğretilirdi. Zihnini, sınavı çözmek için gereken odaklanmaya zorlamaya çalıştı. Çünkü bu sadece bir sınavdı, çok zor bir sınavdı ve kafasını kaybetmesi iyi olmazdı. Tek yapması gereken, riskleri görmezden gelmekti.

başka bir sihirbazın eserini bozmak için tüm standart prosedürü uygularken sakinliğini korudu. Pentagramı bul, kusurlarını bul — zayıf ifadeler, garip yapılar — ve sonra başka bir sanat katmanı ile gerçek dışı olanı boz.

...

Ama bunun bir anlamı yoktu. Kripkes'ler sanatlarını mükemmelleştirmek için çok uzun bir süre geçirdiler. Çalışmaları kusursuzdu. Bu, cesur, emin çizgilerinde, her vuruşu manzaraya yerleştirdikleri zekâda görülüyordu.

Ve araştırması uzadıkça, göğsünde bir baskı oluşmaya başladı.

Alice bu ürpertici korkuyu çok iyi tanıyordu. Hemen hemen her araştırma projesinde, denemeyi bırakma zamanının geldiğini anladığınız bir nokta vardır — bir zamanlar umut verici bir hipoteze harcadığınız onca zaman ve çabanın hiçbir yere varmayacağını anladığın bir noktaya gelirdi. Belki de ilerlemeye devam edebilirdin, ama bir kez şüphe tohumları içlerine yerleşince, bu tohumlar yayılmaya devam ederdi.

akciğerlerinden geçen dallar nefes almanı ve düşünmeni engelliyordu ve çabalarından olumlu bir sonuç elde etmeye çalıştıkça projenin ipleri daha da gevşiyor, kumlar

, tüm yapaylık ortadan kalkana ve bunun işe yaramayacağını kabul etmek zorunda kalana kadar.

Eğitimli bir sihirbaz bu tür paniğe alışkındı. Thomas Edison'un gösterdiği gibi, bilim sadece başarısızlık anlamına geliyordu; bilim, ne zaman zararınızı kesip yeniden başlamak ve yeni fonlar, yeni hipotezler, yeni malzemeler ve fikirler biriktirmek gerektiğini bilmek anlamına geliyordu. Oyunu nasıl oynayacağınızı biliyorsanız, her zaman tekrar sahaya çıkabilirsiniz. Her zaman başka bir şey bulabilirsiniz.

Ancak bu sefer mesele hayat memat meselesiydi ve baştan başlamak için hiçbir yer yoktu. Sadece Kripkes ve onların kana susamış tebeşirleri vardı.

"Hayır," diye fısıldadı Alice. "Hayır, hayır, lütfen..."

Ama bunun bir önemi yoktu. Arama sonuçsuz kaldı ve el fenerini yönelttiği her yerde sadece kusursuz bir illüzyon buldu, ortada bir parça tebeşir bile yoktu.

Peter pes etmişti. Duvara yaslanmış, başını ellerinin arasına almış oturuyordu. Titriyordu, ama Alice onun güldüğünü anlaması biraz zaman aldı.

"Elspeth haklıydı," dedi. "Biz aptalın tekiyiz." "Öyle deme,"

dedi Alice.

"Ben hayattaydım." Omuzları şiddetle titriyordu. "Hayattaydım, *mutluydum*, *iyidim*, ama yine de bu aptalca görevi yerine getirmek için buraya geldim..."

"Aptalca değildi."

"Tamamen anlamsızdı..."

"Grimes için geldik, buna değdi..."

"Oh, kes sesini Law." Peter avucunu alnına bastırdı. "Ne kadar çaresiz konuştuğunu duymuyor musun? Bütün bunlar, sırf geri dönüp onun gözdesi olabilmek için..."

"En *sevdiği kişi olmak için* mi?"

"Senin tek amacın bu, değil mi?" Acımasız, tiz bir gülümseme takındı. Onun sesinden duyduğu en acımasız sesiydi. "Oh, Profesör Grimes! Çok *zekisiniz*, Profesör Grimes! Beni Roma'ya götürün, Venedik'e götürün... Sadece kolunuza asılıp *Aperol spritz* içmek istiyorum..."

"Murdoch, dur." Neredeyse ona tokat atacaktı. "Sen hiçbir şey bilmiyorsun."

"Öyle mi?" Peter'ın gözleri kızarmıştı. "Ona aşık değil misin? Bütün mesele bu değil mi?"

Alice gülmeli mi yoksa çığlık atmalı mı bilemiyordu. Kesinlikle şaka yapıyordu. Ama o sadece ıslak, hüzünlü gözleriyle ona bakmaya devam etti ve Alice, Peter'ın söylediklerine inandığını fark etti.

"O adamdan *nefret ediyorum*," dedi. "O öldüğünde, nefes alabiliyormuşum gibi hissettim." "O zaman neden buradasın?" Peter ateşli bir şekilde fısıldadı. *"N*eden

—

"Çünkü bu benim hatam." Titrek bir nefes aldı. Sonra aylardır içinde tuttuğu sözleri yüksek sesle söyledi, çünkü bunları yüksek sesle söylemek onları gerçek yapardı ve o bunların gerçek olmasını istemiyordu: "Onu ben öldürdüm."

YİRMİNCİ BÖLÜM

Akademinin cinsiyetçi olduğu o kadar sıkıcı bir gerçekti ki, Alice artık bu durumdan rahatsız olmuyordu. 1893'te Cambridge Üniversitesi Senato kadınlara tam diploma vermeyi önerdiğinde, protesto eden öğrenciler King's Parade'in sonunda bir kadın bisikletçinin heykeli vardı. Teklif reddedildiğinde, protestocular kutlama olarak heykelin başını kesip parçaladılar. Oxbridge kolejlerinin tümünün kadın öğrencileri kabul etmesi neredeyse bir yüzyıl daha sürdü. Magdalene en son kabul eden kolej oldu ve Alice'in geldiği yıl kadınları kabul etmeye başladı. Dönemin ilk gününde, erkek öğrenciler siyah kol bantları taktılar ve bayrak yarıya indirildi.

Yine de, Alice'in kuşağındaki kadınlar arasında feminizmin utanç verici bir moda, yetmişli yılların geçmiş bir hevesi olduğu konusunda genel bir fikir birliği vardı.

Alice kesinlikle bununla hiçbir ilgisi olmak istemiyordu. Kristeva veya Irigaray okumak, her şeyi fallusla karşılaştırmak, "tarih" kelimesinden "onun" kelimesini çıkarmak için dili değiştirmekle ilgilenmiyordu. Politik olarak adil olan tek şeyin lezbiyen olmak olduğuna inanan o çığlık atan aktivistlere tahammül edemiyordu.

Lejdy olmak. Sütyen yakmak, bebekleri çöpe atmak, sürekli o korkutucu kelimeyi, ayrımcılık kelimesini kullanmak... Hepsi o kadar utanç vericiydi ki, devrimden çok bir öfke nöbeti gibi geliyordu. Kadınların aşağılık olmadığını kanıtlamanın en iyi yolu, aşağılık olmamaktı.

Bu ne kadar zor olabilirdi ki?

Üniversitede Alice, Lacey Cudworth adında bir kızla birkaç dersi paylaşmıştı. Lacey, sınıf arkadaşlarının kendisiyle çok "erkeksi" bir şekilde tartıştığını veya kadınların iyi mantıkçılar olmadığını ima ettiklerini hissettiğinde düzenli olarak gözyaşlarına boğulurdu. Bazen Lacey, Alice'e destek için başvururdu, ancak Alice bu girişimleri geri çevirirdi. *Bana gelme,* diye düşünürdü; *biz birbirimize benzemiyoruz.* Lacey'nin kadınlara kötü bir ün kazandırdığını, şikayetlerinin erkeklerin kadınlar hakkında inandıkları her şeyi haklı çıkardığını ve Lacey'nin enerjisini yanlış konulara odakladığını düşünürdü. Tabii ki bölümleri, kendilerini bebek yapmaktan başka bir işe yaramadıklarını düşünen, gözleri dolaşan sıkıcı yaşlı adamlar tarafından yönetiliyordu.

Bu adamlar yakında ölecek ve gömülecekti — bu arada, iş eğlenceli değil miydi!

Ancak Alice, bunun ne kadar şaşırtıcı, hatta komik derecede kötü olabileceğine hazırlıklı değildi. Lisans öğrencisiyken, nazik bir danışmanı ve lisans öğrencisi olarak büyük kötü kurtların ilgisini çekmeyecek kadar önemsiz olması sayesinde en kötüsünden korunmuştu. Bu yüzden Cambridge'e geldiğinde, evet, gerçekten de, kadrolu profesörlerin ona ne zaman hamile kalmayı planladığını (umarım doktora yaparken değil, ideal olarak otuz yaşına girip rahmi kuruyana kadar), başka bir bölümden biriyle çıkmaya başlayıp başlamadığını (bu, kendisi iş bulamazsa eşinin işe alınma şansını artıracaktı) ve daha kısa etekli gelmeyi düşünüp düşünmediğini (bu, erkek yüksek lisans öğrencilerinin moralini yükseltecekti).

Bu, herkesi istifa etmeye itecek kadar yeterliydi. Kesinlikle Cambridge'deki kadınların çoğunu acımasız hale getirdi. Güzelliğinin farkında olan güzel Belinda, ipek bluzlarını hızla erkeklerin oxford gömlekleriyle değiştirdi; ancak bu işe yaramadı ve erkekler şaka olarak ona Axiothea demeye başladı. Alice'in bazen kahve içmek için buluştuğu genç öğretim üyesi Katie, saçlarını kısa kestirdi, ancak bu, onun lezbiyen olduğu söylentilerinin yayılmasına neden olarak ters tepti. Ada ve Geraldine, evlendikleri anda bölümden ve Alice'in bildiği kadarıyla bu alandan ayrıldılar ve bir daha geri dönmediler.

Ancak Alice, imkansız bir ortalamanın varlığından hâlâ emindi: Kadınlık ve boyun eğme arasında mükemmel bir çizgi olabileceği, bu çizgide hem mükemmel derecede çekici hem de mükemmel derecede mütevazı kıyafetler giyebilseydi, bölümdeki bir kadın olarak aldığı ilgiyi keyifle yaşarken aynı zamanda bir akademisyen olarak saygı da görebileceği fikri. Bu ortalamanın var olma ihtimali yok denecek kadar azdı, ama Alice yine de bu fikre sarıldı.
bu umut. Yüksek lisans eğitiminin tüm çabası, yok olup giden küçük umutlara tutunmaktı. Sihirbaz olmak, Achilles'le yarışan kaplumbağa olmak gibiydi; koşucu arkasında giderek büyüdükçe, uzay ve zamanın durup onun önde kalmasını sağlayacağına kendini kandırıyordu.

EĞER BİRLERİ ALICE'E, Profesör Grimes'ın kendisine söylediği veya yaptığı hiçbir şeyi neden hiç bildirmemiş olduğunu sorsaydı, o da bildirecek bir şey olmadığını, çünkü bunun kendi hatası olduğunu açıklardı.

Bu onun hatasıydı, çünkü Profesör Grimes'ın kız öğrencilerin yanında ellerini kendine saklayamadığını ilk duyduğunda,

heyecan verici bir heyecan hissetmişti. Elbette, kamuoyunda tiksinti duyduğunu söylemişti, ama sonra özel olarak, aynı ilgiyi çekecek kadar güzel, narin ve zayıf olup olmadığını merak etmişti. Onun balerinlere benzeyen kızları sevdiğini söylüyorlardı; babalarıyla sorunları olan, üzgün, sıska kızları. Ve o eve gidip saçlarını başının arkasında topuz yapıp, bu kriteri karşılayıp karşılamadığını merak etti.

Bu onun hatasıydı çünkü geceleri bazen, onun ellerinin omuzlarında olduğunu, gözlerinin gözlerine kilitlendiğini hayal ederdi. Bu hayaller asla cinsel yönlü değildi — teorik olarak, bu onun istediği bir şeydi; ama Profesör Grimes'ın ihtişamını kirletmek, onu eksik, terleyen bir bedene indirgemek bir şekilde yanlış geliyordu. Profesör Grimes'ı, üniversiteden tanıdığı, eli kasıklarına doğru kaydırdığı anda düşüncesiz hayvanlara dönüşen, nefes nefese, çaresiz erkeklerle aynı kefeye koyamazdı. Profesör Grimes'ta sevdiği şey zekasıydı. O bıçak gibi keskin zekası.

Onun birlikteliklerinden ne istediğini hiç bilmiyordu. Profesör Grimes'ın onu yutmasını istiyordu. Satürn'ün ellerindeki o et parçası olmak istiyordu. Onun gibi olmak istiyordu. Hangisi olduğunu bilmiyordu.

Alice aptal değildi. Danışmanıyla bir ilişki kurmanın kariyerini tehlikeye atacağını biliyordu. Profesör Grimes'la tanışmadan önce Profesör Grimes ile tanışmadan önce Belinda ve Hilary'den pek çok uyarı almıştı. Akşam yemeği veya içki davetlerini asla kabul etmemeye özen gösteriyordu — erkek arkadaşı olduğunu söylüyor, havalı bir şekilde yalan söylüyor, müsait olmadığını söylüyordu — veya çok rahat giyinmemeye, hatta hiç kapalı kapılar ardında onunla baş başa. Akademide bir kadın olarak geçirdiği beş yıl boyunca edindiği tüm ipuçları.

Ama ah! O çizgide yürümek, erdem ve günah arasındaki o sınırda var olmak ne kadar heyecan vericiydi. Ders sırasında onun bakışları ona düştüğünde, yaptığı bir gözlemden dolayı dudakları onaylayarak kıvrıldığında kalbi nasıl da çarpıyordu. Onun *gözdesi* olmayı ne kadar seviyordu — *Alice başardı, geri kalanınız Alice gibi olmalısınız*.

Onun kendisini çekici bulduğunu biliyordu. Çok fazla uzun bakışlar, omzunda olması gerekenden çok daha uzun süre kalan çok fazla el fark etmişti, bu yüzden profesörünün fırsat bulsa onunla yatıp yatmayacağı konusunda şüpheye düşmüyordu. Bu bilgi, harekete geçmediği sürece ona çarpık bir güç hissi veriyordu. Çünkü yapabilirdi, *yapabilirdi*; tek yapması gereken evet demekti. Profesörün onu danışmanı olarak seçmesinin, konferanslara ve araştırma gezilerine götürmesinin muhtemelen bu yüzden olduğunu biliyordu. Profesör Grimes hakkında

Profesör Grimes hakkında kapalı kapılar ardında ve bazen de yüzüne karşı söylediklerini biliyordu. Kolunda güzel bir kızla görünmeyi seviyordu. Eh, eğer sadece kolunda olsaydı, sorun yoktu. Kendisine fayda sağladığı sürece, kayırma sorun değildi.

O, çizgiyi nasıl koruyacağını iyi biliyordu. Konferanslarda, profesyonelliği ve duruşuyla, kalem etekleri ve tıklayan topuklu ayakk
konferanslarda profesyonelliği ve duruşuyla, kalem etekleri ve tıklayan topuklu ayakkabılarıyla herkesi büyülemeyi severdi. Eski muhafızların müstehcen şakalarına alaycı bir şekilde güler ve ona asılan herkesi reddederdi.

"Alice'e bulaşma." Bir keresinde Profesör Grimes'ın bütün gece ona gülümseyen genç bir adama bunu söylediğini duymuştu. "İşine çok önem veriyor."

Bu iltifattan günlerce içten içe sevindi. Onu ciddiye alıyordu. İşine çok önem verdiğini düşünüyordu!

O, imkansız bir ideali benimsemeyi öğrendiğini düşünüyordu: kız
son derece çekici ama ulaşılmazdı, bu yüzden de erdemli ve mükemmeldi. Her şeyi bir arada barındıran bir kızdı. İkinci dalga feminizmin son günleriydi ve Alice'in neslindeki tüm kızlar, tecavüze uğramak, ezilmek ve susturulmak için doğdukları söylenmesinden bıkmışlardı. Elbette bu,
bütün tablo değildi; elbette cinsiyetlerinde bir güç vardı. Alice hem çekici hem de ölçülüydü ve bu, Profesör Grimes'ın konferanstan diğer kadınlarla otel odalarına girip kaybolduğunu görse bile, kendisini üstün hissettiriyordu. Alice onlardan farklıydı. Onlar
gelecekteki eşler ve o bir sihirbazdı.

Bir gün ofiste geç saatlere kadar çalışırken, Profesör Grimes kıkırdayan, sendeleyen sarışın bir kadınla içeri girdi. Bu, bölümün yeni sekreteriydi. Alice onu o hafta başında, lisans öğrencilerinin sınav kağıtlarını teslim etmek için uğradığında sadece bir kez görmüştü. Adı Charlotte'du, Kensington'dan gelmişti ve zamanını aldığınız için kendinizi kötü hissettiren, hızlı ve bakımlı bir kişiliğe sahipti. Parlak, tereyağı rengi saçları vardı. Eski bir dansçının bacaklarına sahipti.

"Oh!" Charlotte nefesini tuttu. "Bunu kes."

"Beni durdur," dedi Profesör Grimes, bu Alice'in ondan duyduğu en az profesörce sözdü.

"Sen kötü..." Charlotte başladı ve Profesör Grimes yüzünü boynuna gömdüğünde kıkırdadı. "Sen büyük kötü *kurt*."

Alice hareket edemiyordu.

Burada bulunmasına izin verilmişti — aslında, Profesör Grimes onun burada olacağını *biliyordu*, çünkü ona geç saatlere kadar kalmasını isteyen kendisiydi. Muhtemelen unutmuştu, ama bu onun yanlış bir şey yaptığı anlamına gelmezdi — ışıklar kapalı olsa bile; makul bir insana ofis terk edilmiş gibi görünse bile. Yine de, varlığını belli etmeliydi; ve binaya ilk girdiklerinde bunu yapmadığı için, şimdi onları korkutmadan bunu yapamazdı.

Görülmeden kapıya ulaşamazdı. Aptal gibi masasının altına çömelip saklanmak istemiyordu. Alice'in panik halindeki beynine göre, tek seçenek yerinde durup, kalbi çarparak ve ağzı açık bir şekilde, Profesör Grimes'ın Charlotte'u laboratuvarda döndürmesini izlemekti.

.

Neyse ki Profesör Grimes ofisine gidiyordu. Keşke oraya girip kapıyı kapatsalar. O zaman fark edilmeden kaçabilirdi.

Başaramadılar. Kara tahta önünde öpüşmeye başladılar.
Charlotte nefesini tuttu. Profesör Grimes onu bacaklarından kaldırdı, sırtını duvara dayadı ve elleriyle bir şey yaptı ki Charlotte'un sesi birkaç oktav yükseldi — tek bir inilti, gamları yukarı aşağı koşuşturdu.

Alice, büyülenmiş ve dehşete kapılmış bir şekilde olduğu yerde donakaldı, bu tabloya katılmak isteyip istemediğini merak ediyordu. Charlotte bir kez daha inledi. Alice'in eli kaydı ve bir beheri devirdi. Beher kırılmadı, çok uzaktaydı. kenarı—ama başka bir beherle çarpıştı ve ses odayı delip geçti.

Profesör Grimes, kapüşonlu gözleriyle ona baktı. İşine devam etti.

Alice'in kalbi atladı.

Rozetini kapıp dışarı çıktı. Profesör Grimes'ın gözlerinin, binadan çıkıncaya kadar sırtına dikildiğini hissetti ve ön kapıdan dışarı, gece soğuğuna çıkıncaya kadar nefes alamadı.

Charlotte'un onun orada olduğunu hiç bilmediğini düşünüyordu. Bazen koridorda Charlotte'un yanından geçerken merak ediyordu. Sonraki birkaç haftalarda, Profesör Grimes ofisinin önünden geçerken Charlotte'un neşelendiğini, Grimes el sallamasına karşılık vermediğinde omuzlarının düştüğünü gördü. Charlotte'un görünüşünde küçük değişiklikler fark etti: ruj sürmeyi bırakmıştı, bluzlarını ayakkabılarıyla uyumlu giymiyordu.

Saçlarının giderek daha sık yıkanmamış ve taranmamış göründüğünü fark etti. Charlotte'un departmandaki diğer kadınlara, özellikle Belinda'ya, gözlerini kısarak ve parmaklarını bükerek öfkeyle baktığını fark etti. Bazen Charlotte'un gölgeli, bitkin yüzüne bakarken, Charlotte'un ona güvenip sırlarını paylaşabileceğini düşündü, ama karşılığında aldığı tek şey nazik bir "Günaydın, Alice."

Bazen tüm bu olayı uydurmuş ya da abartmış olabileceğini, zihninin bu yoğun dönemlerde her zamanki gibi dalmış olabileceğini düşündü.

Ama bunu kafasından atamıyordu. Sonuçta hafızası kusursuzdu.

Charlotte'un kahkahasını, zıplayan kalçalarını ya da keyifli inlemelerini düşünmeden Profesör Grimes'a bakamıyordu. O düşük homurtuyu düşünmeden onun sesini duyamıyordu.

Beni zorla.

Ve o panik dolu anıları kendi arzularıyla karıştırmaya başladı
çünkü bunları sürekli hatırlaması kendi hatasıydı, değil mi? Varlığını belli etseydi, bu kadar çok şey görmezdi — bu kadar *hasta*, bu kadar yaramaz, bu kadar kalıp izlemek için bu kadar hevesli olmasaydı.

Profesör Grimes'ın suistimalinin nerede bittiğini ve
onun suç ortaklığının başladığı yer. Neyi yanlış yaptığını anlayamıyordu.

Her şey çok ağırlaşınca, derslerine engel olmaya başlayınca, onun gözünde artık bir akademisyen değil, yürüyen bir çift bacak gibi hissetmeye başlayınca, aşk acısı çeken, boş kafalı bir sürtük gibi davrandığı için kendini suçlamaktan başka bir şey yapamadı.

Başından beri daha iyi bilmeliydi.

O, tüm bu yaygarayı görmek istediği için aslanın inine doğruca giren kuzu gibiydi. İçten içe, bir parçası yutulmak istiyordu. Ve o gece, Profesör Grimes'ın gözlerine baktığı anda bunu anladığını hissetti. Belki de Profesör Grimes bunu başından beri biliyordu.

LEVERHULME ÖDÜLÜ akşam yemeğinden döndükleri gece oldu; başları dönüyordu, coşkuluydu, ikisi de bütün akşam boyunca gördükleri ilgiden sarhoş olmuştu. Liverpool Street istasyonundan geç trenle döndüler, sonra da taksiyle bölümlerine gittiler — bölümlerine, kendi evlerine değil, çünkü Profesör Grimes istasyonda önce

bazı belgeleri almak için ofisine uğramaları *gerektiğine karar vermişti* ve heyecanlı ve yorgun olan Alice, bu basmakalıp mazereti sorgulamayı akıl etmemişti.

Bölümde sürekli kıkırdayıp, eşyalara çarpıyorlardı. Profesör Grimes dengesini kaybetti ve Michele'in bütün hafta boyunca tahtaya yazdığı bir dizi algoritmayı eliyle sildi, yoğun tebeşir tabakalarının üzerinden beş parmağıyla mükemmel bir yay çizdi ve bu onları çok etkiledi.
her ikisi de son derece komikti. Ofisinde, Profesör Grimes gelecek dönem ders planlarına şimdiden başlamayı önerdi, ki bu saçma bir bahaneydi çünkü ikisi de dönem için ders planı yapacak durumda değildi.

Ofisinde aptalların mükemmel bir dioraması vardı; kapılara çarparak, eşyalarını düşürerek, anahtarlarıyla uğraşarak. Alice, çok sarhoş ve bu bahaneye çok odaklanmış bir şekilde, Profesör Grimes'ın masasını, ders notlarını bulmak için karıştırdı. O anda, o notları bulmak dünyadaki en önemli şey gibi görünüyordu.

"Az önce buradaydılar," diye tekrarlıyordu. "Dün yazdırmıştım, az önce buradaydılar."

"Alice," dedi Profesör Grimes. Alice

ayağa kalktı, arkasını döndü.

Oda boyunca yürüdü ve Alice'in yüzünü ellerinin arasına aldı.

Bu romantik bir jest olabilirdi, ama Alice'in o anda hissettiği tek şey, kendini kapana kısılmış gibi hissetmesiydi. Yanakları adamın demir gibi sıkı tutuşunda eziliyordu. Yakından bakıldığında
yüzü o kadar *büyüktü* ki, sanki televizyon ekranında şişirilmiş gibi dayanılmaz derecede büyüktü.

Onca gece özlemini çektiği özellikler - kalın, koyu kaşlar, keskin burun - birkaç santim ötedeki bu adamda birdenbire grotesk görünüyordu. Fazla insani, fazla *arzulanan*. Hayran olduğu tüm özellikler - deha, zeka, keskin ve acımasız bir akıl - sonuçta kaba ve ölümlü bir bedene kazınmıştı. Nefesi keskin ve ekşiydi, Alice öğürme hissini bastırdı.

Heyecan ne kadar çabuk kayboldu. Kahkahası boğazında kaldı.

"Biliyorum." Adam, onun titremesini sevinçle karıştırdı. "Gözlerinde gördüm, Alice. Ben de hissediyorum."

"Hayır," diye boğuk bir sesle söyledi.

"Sorun yok." Eli, kızın başının arkasını okşadı. Gözleri kızın gözlerini süzdü ve dudakları bir gülümsemeye dönüştü. Kız yıllarca o gülümsemeyi,
onun karizmasının sıcaklığını. Şimdi ise onu dehşete düşürüyordu. Hepsi yapay bir çekicilik, hepsi kapris. Tanrım, dişleri ne kadar beyazdı.

Diğer eli belini okşadı. Daha aşağıya indi.

"Seni lanet olası baş belası,"
dedi. "Tanrım, kaburgaların,"
dedi.

Alice, kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi hissediyordu; işler daha da ilerlemeden önce gerçekten de öyle olacağını düşünüyordu. Hayatında hiç bu kadar kapana kısılmış bir hayvan gibi hissetmemişti; zayıf, çaresiz, tamamen kendi yarattığı bir kafese hapsolmuş.

O gece onu en çok utandıran, kafasından asla silemediği anı, tüm bunlara evet demeye ne kadar yaklaştığıydı. Profesöre evet deseydi, her şey çok kolay olacaktı.

Grimes istediğini elde edecekti. Arzularını tatmin edecekti. Onunla mutlu ve doygun olacaktı ve bu da ona biraz rahatlama sağlayabilirdi. Yorgun düştüğü anlarda, araştırma önerisiyle ilgili biraz rehberlik isteyebilirdi. O yaz ekstra fon başvurusunda bulunurken, onun için iyi şeyler söylemesini isteyebilirdi. Hatta bundan biraz zevk bile alabilirdi. Zihnini ikiye bölerse, çığlık atan tüm parçalarını görmezden gelirse, sarhoşluktan gelen aptalca coşkusuna geri dönerse, bunu biraz çılgın, eğlenceli bir geceye dönüştürebileceğinden emindi.

Ve bu durum devam edebilirdi, çünkü bir kez evet dediyseniz, gelecekte her zaman evet demek anlamına geliyordu. Ama o zaman sadece üç yılı kalmıştı. Üç yıl içinde mezun olacak, tavsiye mektuplarını toplayacak ve işinin o kadar göz alıcı olacağı yeni bir kuruma geçecekti ki, yakında
herkes onun hakkında dolaşan söylentileri görmezden gelecekti. Ve belki de
O zamana kadar, onun gözü başka bir parlak gözlü, coşkulu birinci sınıf öğrencisine takılacaktı ve Alice işine konsantre olabilirdi.

Üç yıl boyunca her şeye katlanabilirdi.

Onun kollarında yumuşadı; dudaklarının onun dudaklarına doğru açıldığını hissetti. Ve aniden, her şeyi bastıran bir tiksinti dalgası hissetmeseydi, tam o anda teslim olacaktı.

O, bölümdeki sıradan bir arkadaş değildi. Bu adam, onun danışmanıydı. Zihninin koruyucusu. *Öğretmeni*.

"Bunu istemiyorum." Bu kelimeleri boğazından çıkarmak için tüm gücünü kullanması gerekti. "Profesör..."

Dudakları boynuna değdi. "O ne?" "Ben
bilmiyorum..."

Korkuyla, onun omzunun üzerinden bir hareket gördü.

Laboratuvarın diğer ucunda, uzaktaki dikdörtgen ışıkta Peter Murdoch duruyordu. Elinde kitaplar, üstünde bir paket tebeşir, kapıda donmuş gibi duruyordu, sanki kapıyı çalmak üzereymiş gibi bir elini kaldırmıştı.

Profesör Grimes Peter'ı hiç görmedi. Ama Alice, Peter'ın ağzı hafifçe açık bir şekilde kapıdan yavaşça uzaklaştığını izledi. Peter dönüp aceleyle uzaklaşmadan önce, gözleri Profesör Grimes'ın omzunun üzerinden bir anlığına buluştu.

"Lütfen." Sonunda onun elinden kurtulacak gücü buldu. O, onu bırakmak istemiyordu; kız, onun elinden kurtulmak için gerçekten mücadele etmek zorunda kaldı ve bu ani şiddet, sonunda onun itirazlarının aslında flört olmadığını ikna etmiş gibi görünüyordu. "Ben..."

"Korkma."

"*Hayır!*" diye çığlık attı - bu, onun çıkardığı ilk gerçek sesdi; en azından, ilk onu duyduğu an. İşe yaradı. Adam geri çekildi. Kız onun kollarından kurtuldu.

Alice koridorda aceleyle ilerlerken, adam onu çağırdı. Her zamanki gibi sakindi. Sanki ders programlarına bakmaktan başka bir şey yapmamışlar gibi. Sesi sertleşti. "Alice, buraya gel. Buraya gel."

Ama o, kalbi göğsünde çarparak koridordan kaçmıştı. Onun peşinden gelmeyeceğini biliyordu, paltosunu unutmuştu ve topuklu ayakkabıları kaldırım taşlarında tehlikeli bir şekilde sallanıyordu, ama caddeden aşağı, köprüden yukarı, nehir boyunca ve dairesine geri dönene kadar koşmayı bırakmadı.

O GECEDEN SONRA PROFESÖR GRIMES çok soğuk davranmaya başladı.

Bunun olacağını tahmin etmişti, ancak onun desteğinin aniden kesilmesi onu çok üzmüştü. Ertesi gün laboratuvara geldiğinde, çekingen ve kırılgan bir halde, çalışma masasının boşaltıldığını ve tüm eşyalarının koridorun sonundaki ek ofise taşındığını gördü. Bir hata olduğunu umarak, tereddütle onun ofisine doğru yürüdü, ancak Charlotte, Profesör Grimes'ın tüm sabah Londra'da olacağını söyledi. O geri döndüğünde, diğer yüksek lisans öğrencileriyle birlikte koridorda çay molası vererek duruyordu. Onu selamlamak için yüzünü kaldırdı, ama o tek kelime etmeden yanından geçip gitti.

"Ne yaptın?" diye sordu Michele.

"Bilmiyorum," dedi Alice.

"Çok kızgın görünüyor," dedi Michele. "Onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim."

Profesör Grimes ertesi gün ve ondan sonraki gün de onunla konuşmadı. Başka birinden bu tür bir sessiz muamele komik ve çocukça gelirdi, ama Profesör Grimes'tan gelince onu dehşete düşürdü. Bunun ne zaman sona ereceğine dair hiçbir işaret yoktu. Ne zaman misilleme yapacağını, başka bir ceza planlayıp planlamadığını bilmiyordu. Aklından hiç geçip geçmediğini, onu düşüncelerinden tamamen silip silmediğini bile bilmiyordu. Sadece ofisinde parmak uçlarında yürüyebiliyor, o yakındayken nefesini tutabiliyor ve her gün onun merhametini umut edebiliyordu.

Bölüme gelmeye devam etmek için nedenleri vardı. Yapması gereken projeleri, yazması gereken ödevleri, vermesi gereken dersleri vardı. O, öylece onun çalışmalarını geçersiz kılmak. O işinde iyiydi ve şimdiye kadar diğer öğretim üyelerine birçok kez yeteneğini kanıtlamıştı. Ve o, herkesin önünde herkesin önünde onu görmezden gelmeye devam edemezdi. En azından kamuoyu önünde, iyi bir danışman gibi davranmaya devam etmek zorundaydı. O, kadından daha da az soru sormak istiyordu.

Ama yorum yorum, küçümseme küçümseme, küçük darbelerle onun özgüvenini yavaş yavaş aşındırabilirdi. Artık onu ofisine çay içmeye davet etmiyordu.

Dilbilimsel büyü üzerine yayınlanan son derleme kitabın editörü olarak ilan edildiğinde, ona katkıda bulunmasını istemedi, oysa o,

yanlış arkadaşlar ve

kendi adını bile zar zor heceleyebilen bir birinci sınıf öğrencisine verdi.

Bu durum aylarca devam etti.

Bu arada Peter'ın Profesör Grimes'ın gözündeki değeri yeniden yükseldi. Yaz boyunca yaptığı gizemli küçük hatalar unutulmuştu.

Alice, Profesör Grimes'ın ofisinin önünden her geçtiğinde, pencereden Peter'ın orada olduğunu görebiliyordu; sandalyesinin kenarına eğilmiş, konuşurken ellerini heyecanla sallıyordu. Aniden herkesin konuştuğu tek şey, Murdoch ve Grimes'ın birlikte yazdıkları heyecan verici yeni makale oldu; makalenin *Arcana'da* kabul edileceğinden, Bertrand Russell'ı mezarında döndürecek Bertrand Russell'ı mezarında ters döndüreceği konuşuluyordu.

Bölümün geri kalanı bu değişimi hissetti, ancak hiçbiri gerçekte ne olduğunu tahmin edemedi. Öğretim üyeleri, Alice'in kalitesiz çalışmalarıyla Profesör Grimes'ı kızdırdığını düşündü ve ona çok nazik davranmaya başladı. Daha önce de öğrencilerin tükenişini görmüşlerdi.

Çöküşten önce yaşanan bozulmayı görmüşlerdi.

"Jacob zorlu olabilir," dedi Profesör Byrne bir gün salonda, hiç beklemeden. "Ama... başını dik tut ve iyi çalış, her şey kısa sürede normale dönecektir, tamam mı?"

Kendi gölgelerinden bile korkan lisans öğrencileri, Profesör Grimes'ın Alice'e konuşma şeklini gördüler ve (belki de haklı olarak) onun başarısızlık kokusunun bulaşıcı olduğunu düşündüler. Öğrenciler onun derslerinden Michele ve Peter'ın derslerine geçmeye başladılar. Yüksek lisans öğrencileri daha akıllıydı. Herkesin Charlotte hakkında bildiği gibi, onlar da biliyorlardı. Hikayenin genel hatlarını

hikayenin genel hatlarını sezebiliyor olsalar bile, biliyorlardı. Michele anlayışlıydı, Alice ile karşılaştıklarında ona her zaman nazik ve hüzünlü bir gülümseme sunuyordu. Belinda ise Alice'e karşı oldukça soğuk davranmaya başladı. Alice, onun şöyle düşündüğünü hissetti

Belki de Alice daha akıllı davranmalıydı. Alice o kadar fahişe gibi davranmasaydı, Belinda'nın her zaman olduğu kadar dikkatli olsaydı, bu karmaşaya girmezdi.

Haber yayılmıştı ve Alice bunu duymuştu. Sonunda, departmandaki herkes Alice hakkında bir fikir sahibi olmuştu, bu fikir acıma, küçümseme ya da aşırı merak olabilirdi. Yine de Alice dedikodulara alışkındı. Ne de olsa o bir Grimes öğrencisiydi. Peter olmasaydı, tüm bunları atlatabilirdi.

Peter ile olan ilişkilerinin değişmesine dayanamıyordu.

O geceden sonra dayanılmaz derecede garip davranmaya başladı. Ona karşı nasıl davranacağını bilmiyor gibiydi. Ondan korkuyor, ona kızgın ve aynı zamanda şaşkın görünüyordu. Profesyonel bir ilişki görünümü bile sürdüremez hale gelmişti.

O, kadının gözlerine hiç bakmazdı. Ona bir şey söylemek istediğinde, çoğu zaman bir lisans öğrencisinden bunu yapmasını isterdi. Bir keresinde kadın laboratuvarın diğer ucundan ona merhaba dediğinde, adam hemen elindeki kahveyi düşürdü. Bir zamanlar onun ilgisizliğini en acımasız şey olarak görmüştü, ama şimdi yaşadıkları her şeye tercih ederdi: tüm bu gerginlik ve çok canlı anılar. Bunu sürekli görüyordu; ona her baktığında gözlerinin önüne geliyordu. Kapıda duran Peter. Göğsüne sıkıca sarılmış kitaplar. Titreyen bir el. Gözleri fal taşı gibi açılmış, yüzünde tiksinti yayılmış.

Ona gerçeği söylemeyi sık sık düşündü. Onun ne düşündüğünü biliyordu; öyle olmadığını bilmesini istiyordu. Ama çok utanıyordu! Onun şaşkınlıkla açılan gözlerini hatırlamak bile onu yere çökmek istemesine neden oluyordu. Onun kızgınlığı mı yoksa acıma duygusu mu daha kötü olurdu, karar veremiyordu. "Bana bir şey oldu" dese, ona olan tüm saygısı yok olurdu.

Sonunda karar verdi: acıma, tiksinti duymaktan daha iyiydi. En azından bir kişinin bunun doğru olmadığını bilmesine ihtiyacı vardı. En azından denemesi gerekiyordu. Ve Peter Murdoch, sözlerinin anlam ifade edebileceği, küçük nüanslar gerçeği ortaya çıkarabilirdi. Cesaretini toplaması haftalar sürdü, ama bunu yapacaktı. Keşke önce Belinda ile konuşmasaydı.

"Murdoch bugün ne zaman gelecek, biliyor musun?" diye sordu Alice.

"Peter mı?" Belinda omuz silkti. "Bilmiyorum. Sanırım gececi oldu. Neden, ne oldu?"

"Hayır, aptalca bir şey... Bu kağıtla ilgili bir şey var ve Grimes'ı rahatsız etmek istemiyorum."

"Doğru. Grimes." Belinda'nın yüzünde tuhaf bir ifade vardı. "Biliyorsun, Peter bir şey söylemişti."

Alice'in tüm vücudu üşüdü. "Ne dedi?"

"Oh, pek bir şey değil." Belinda'nın ağzı hareket etti, ama ses çıkmadı. Sözlerini nasıl seçmesi gerektiğini düşünen, suçlamada bulunmadan suçlamaya işaret eden birinin bakışları vardı. "O sadece senin ve Profesör Grimes'ın yakınlaştığını söyledi."

"Öyle mi dedi?"

"Bir şey... gece geç saatlerde bir şey ve senin öğretmeninin gözdesi olduğunla ilgili bir şey mi?"

Alice ayaklarının altındaki zeminin çöktüğünü hissetti.

"Bunun kurallara aykırı olduğunu biliyorsun, değil mi?" Belinda gözlerini kısarak baktı. "Böyle şeyleri açıklamak zorunda mısın?"

Alice konuşamıyordu. Zihninde kuleler yıkılıyor, rüzgar ve kasırgalar esiyordu ve geriye sadece gürültü ve toz kalmıştı. Belinda'nın hala orada durduğunu, dudaklarını büzerek bir cevap beklediğini belli belirsiz fark ediyordu. Bunun kendini savunmak için elde edebileceği tek şans olduğunu biliyordu. Eğer şimdi konuşmazsa, söylentiler giderek büyüyecek ve gerçeğe dönüşecek, departmanda herkesin bildiği bir bilgi haline gelecekti: Elspeth Banks sınavlarından kalıp intihar ettiği gibi, Alice Law da Profesör Grimes ile yatmıştı.

Yine de sözler ağzından çıkmıyordu. Ne tür bir savunma yapabilirdi ki?

"Sen... Yani, bu doğru değil, değil mi? Hemen sonuca vardığım için özür dilerim." Belinda'nın ifadesi yumuşadı. "Hadi ama Alice. Bana söyleyebilirsin."

Alice o anda söyleyebileceği pek çok şey vardı. Ama ne gereği vardı ki? Her şey çok anlamsız görünüyordu. Tüm sözler etkisizdi, anlamsızdı.

Belinda bakarak bekledi, ama Alice sadece arkasını dönüp uzaklaştı.

ALICE ONDAN SONRA ÇOK HIZLI BİR ŞEKİLDE DEĞİŞTİ. Özgüveni dibe vurdu. Ruh hali dengesizleşti, çalışması düzensizleşti. Profesör Grimes'ın gözüne girmek için her şeyi denedi, ama çok çabalaması onun küçümsemesini daha da artırdı.

En çaresiz anında, onu tekrar baştan çıkarmaya çalıştı. Bir keresinde beğendiğini söylediği siyah taytları ve kısa etekleri giydi. Bluzunun üst düğmelerini açık bıraktı. Elindeki tüm eski numaraları denedi: bacaklarını kışkırtıcı bir şekilde çaprazlayarak oturdu, gereğinden fazla eğilerek kalçasının kıvrımlarını tam olarak sergiledi.

"Buradayım," diye ona söylemeye çalıştı. "*Hazırım. Beni al."*

Adam onu yokmuş gibi davrandı.

Alice mücadele etti. Gerçekten mücadele etti; kariyerini bu kadar çabuk mahvetmek için çok yol kat etmişti. Helen Murray'in ofisine danışmaya gitti.

Helen, Alice'i pek sevmezdi. Alice'in yaptığı bir şeyden dolayı değil, Grimes'ın öğrencisi olduğu için. Helen Murray ve Jacob Grimes birbirlerinden nefret ediyorlardı. Jacob bir keresinde herkesin önünde Helen'e "orospu" demişti; Helen de bölüm başkanı olduğu sürece Jacob'a her yıl lisans öğrencileri için anket dersini vermesini zorunlu kılmıştı. Ama bu sabah Alice, belki de aralarındaki düşmanlığın kendi lehine olabileceğini düşündü.

"Merhaba Alice." Helen Murray onu bekliyor gibiydi. Her halükarda , danışmanı olmayan ve seminerlerine katılmayan Alice'in neden uğradığını sormadı. "Çay ister misin?"

"Oh, hayır, gerek yok."

"Çay iç."

Alice oturdu ve bir fincan aldı.

Helen Murray'in, su ısıtıcısında suyu kaynatma, çay yapraklarını ölçme ve demlenmesi için tam beş dakika bekleme ritüelini tamamlamadan iş konuşmalarına girmeyeceği bilinen bir gerçekti. O zamana kadar küçük konuşmalar yapmanız gerekiyordu. Bu, onun en insancıl özelliği olarak kabul ediliyordu. Helen Murray sizi önemsiyordu; hayatınızın nasıl gittiğini, hangi ekstra dersleri aldığınızı önemsiyordu. Danışanları onu bu yüzden seviyordu. Alice, bu nedenle Helen Murray'in onu dinleyeceğini umuyordu.

Helen, kaşığını fincanın kenarına vurdu. "Bana ne olduğunu anlat."

Alice, tereddüt ederek açıkladı.

Helen konuşmasını bitirdiğinde, uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra gözlüklerini çıkardı, Alice'i baştan aşağı süzdü ve iç geçirdi. "Lütfen bu konuda bu kadar çocukça davranmayalım."

"Hmm. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Beni şaşırttın Alice. Neye bulaştığını bildiğini düşünürdüm."

"Neye bulaştığımı mı?"

"Eski bir hikaye. Aristoteles ve Phyllis'i düşün. Merlin ve Morgan le Fay. Bizim bölümdeki erkekler hiç ders almıyorlar. Aç canavarlar. Sen Cambridge'desin. Bilmiyor muydun?"

Alice, Helen'ın şaka yapıp yapmadığını anlayamadı. Referansı anladı; o da, Alexander'ın eşi çıplak Phyllis'in Aristoteles'i bir at gibi bindiği o gravürü görmüştü. Çok komikti ve Aristoteles gülünç görünüyordu, ama Alice bunun kariyerine nasıl yararlı bir rehberlik olacağını anlayamadı.

"Ama öyle değil... Yani, kadınlara davranışları adil değil." Helen dudaklarını kıvırdı. "Ah, şimdi de feminist oldun!"

Bu keskin bir iğnelemeydi — tuzağın ilk işaretiydi, ama Alice neye bulaştığını görecek kadar üzgündü. Helen, Cambridge'de her yıl düzenlenen Women in Magick konferansına ev sahipliği yapıyordu, ama Alice hiç gitmemişti. Onun arkadaşlarından kimse gitmeye zahmet etmemişti. Belinda birinci sınıfta bir kez gitmiş ve gözlerini devirerek geri dönmüştü*: "Sadece erkeklerin ölmesini dileyen bir grup cadaloz."* Hayır, onun arkadaşlarından hiçbiri feminist değildi; bu etiketi reddediyorlardı, bunun onlara sadece sorun getireceğini düşünüyorlardı.

"Demek istediğim o değil," dedi Alice. "Sadece... ne yapacağımı bilmiyorum."

"Tabii ki." Helen fincanını masaya koydu. "Peki neden bana geldin?"

Bu çok açık olmalıydı, diye düşündü Alice. Helen neden onun burada olduğunu düşündü, Caspar Stuart'ın ya da Aaron Byrne'ın ofisinde değil?

"Çünkü çok ortak noktamız var mı?"

Bu da tuzak bir soruydu, ama Alice tuzağa düştü. Dayanışma teklif edildiğini düşündü; başını sallamaktan başka bir şey yapamadı.

"Hayır, canım." Helen kollarını kavuşturdu ve öne doğru eğildi. "Aslında, hiçbir ortak yanımız yok."

Tuzak kurulmuştu.

"Senin gibi kızlar benim gibi kadınları hor görür. Öyle değil mi? Cinsiyetlerimizin farklılıklarını vurgulamamızın yanlış olduğunu düşünüyorsunuz. Aktivizmimizi utanç verici buluyorsunuz. Çok fazla şikayet ettiğimizi düşünüyorsunuz."

Suçlama haklıydı, tüm bunlar doğruydu. Ama Alice bu düşünceleri her zaman gizli bir inanç olarak saklamıştı. Onları gerçekten haklı çıkaramazdı.

Helen devam etti. "Neden öyle düşünmeyesin ki? Hiç kilitli bir kapı görmedin. Annelerin eğitimliydi, okulların karma idi, bu yüzden tüm dünyanın sana açık olduğunu düşünüyorsun. Pantolon giymek, sütyensiz bluzlar giymek, erkeklerle bütün gece içmek istiyorsun ve herkesin sana aynı şekilde davranmasını istiyorsun."

Alice'e, Helen'in bu sözleri söylemek için uzun zamandır beklediği, onu, Belinda'yı ve diğerlerini koridorlarda izleyerek, ilk gelenin uğramasını bekleyerek bu nutku biriktirdiği geldi. Bu artık onunla ilgili değildi; Grimes'la bile ilgili değildi; Helen'in sözünü söylemesiyle ilgiliydi ve Alice sadece dinleyiciydi.

Helen öne eğildi. "Benim gibi kadınlarla senin gibi kızlar arasındaki fark, bizim savaşın asla bitmeyeceğini hep anlamış olmamızdır. Senin neslin, kuralların size uygulanmadığını varsayarak yaşamayı seçti. Ve bu işe yarıyor gibi görünüyor. Sizi selamlıyorum kızlar, sizi destekliyorum. Keşke ben de aynısını yapabilseydim. Ama işler istediğiniz gibi gitmediğinde, sırf öyle diye alarm veremezsiniz. Anlaman gereken şey, Alice, sana uygun olduğunda feminizme sığınamayacağın."

"Yalan söylemiyorum," dedi Alice çaresizce. "Sadece... rehberliğe ihtiyacım var ..."

"Danışmanını değiştirmek mi istiyorsun? Benimle çalışmak mı istiyorsun?"

Bu, Alice'i şaşırttı. Bunu sormayı planlamamıştı; bunu bir çözüm olarak bile düşünmemişti. Ve belki de yüzü düşüncelerini ele verdi,
çünkü Helen güldü. "Tabii ki istemezsin. Beni o kadar saygı duymuyorsun. Beni ne sanıyorsun? Neydi o? Korse giyen bir eş mi?"

"Ben öyle demedim..."

Ama Alice yapmıştı. Hepsi öyle demişti. Önce danışmanlarından dedikoduyu duymuşlar, kendi aralarında kıkırdamışlar,
gece geç saatlerde pub'da hikayeler anlatmışlardı — *Helen yayın yapıyor mu, Helen'ı kim ciddiye alıyor*
ciddiye alıyor mu, o ineği boşadığında ne olacak? Ama profesörlerin kulakları, herkesin sandığından çok daha yakındı. Alice bunu bilmeliydi

bunu bilmeliydi, çünkü Grimes'ın herkesin *kendisi* hakkında söylediklerinin hepsinden son derece haberdar olduğunu biliyordu.

"Tabii ki." Helen, yüzünde onay gördü. "Bu bir hayır demek.
O zaman polise gitmek ister misin?" "Ne?

Hayır—"

"O zaman şikayette bulunmak ister misin?" Helen eğleniyordu. "Onun üniversite tarafından kınanmasını, sana bir özür mektubu yazmasını ister misin? Bütün bunlar seni daha iyi hissettirir mi?"

"Hayır..."

Helen ellerini havaya kaldırdı. "O zaman anlamama yardım et. Burada ne yapıyoruz, Alice? Ne *istiyorsun*?"

Alice o anda kendini çok aptal hissetti.

Neden hiçbir yanıtı yoktu? Bu soru neden bu kadar zordu? Sanki sınava girmiş, ama konuyu hiç anlamamış gibi hissediyordu. Tüm çelişkiler doruğa ulaşmıştı ve hiçbir tutumu mantıklı olmadığı için bir yanıt bulamıyordu. Grimes'ın ilgisini çekmek istiyordu, ama aynı zamanda saygısını da. Onun gücüne hayrandı

gücüne hayrandı, onu kendisine karşı kullandığı zamanlar hariç. Cinsiyeti nedeniyle özel muamele görmek istemiyordu, ama yine de haksızlığa uğradığını hissediyordu, sadece kadınların uğrayabileceği bir haksızlık gibi. Helen haklıydı, her şeyi elde edemezdi, edemezdi.

onun yaptığı her şeye inanıyor ve yine de şikayet ediyordu. Ama yine de, burada yanlış bir şey yok muydu? incinmiş hissetmesi o kadar yanlış mıydı?

En temel soruyu çözmeye çalıştı. Ne istiyordu? Sihirli bir değnek sallayarak bunu düzeltebilseydi, ne gibi bir sonuç elde ederdi?

Her şey tek bir şeye indirgeniyordu: Grimes'ın ona saygı duymasını, onu tekrar sevmesini, tekrar öğretmeni olmasını istiyordu. Ama Helen bu konuda ona yardım edemezdi. Grimes'ın ona karşı tutumu değişmez bir gerçekti. Dilekle bunu değiştiremezdi.

Aslında, tüm istekleri saçmaydı. Hiçbir şey olmamış olmasını istiyordu. Aklını geri istiyordu. Ve bir bedenden, sadece *etten*, yazmak, gözlemlemek ve belki de sıkıldığında okşamak için bir şey olmaktan daha fazlası olmak istiyordu. Ona vaat edilen versiyonu istiyordu, ona değer veren, onu bir düşünür olarak saygı duyan, onu bir araç olarak görmeyen bir öğretmen istiyordu.

Ama tüm bunlar bir masaldı. Bu cazibeyi acımasızca dayatarak, diğer seçeneklerini kapatmıştı. Ve şimdi kendi kurduğu tuzağa düşmüştü.

"Hiçbir anlamı yok," diye düşündü çaresizce. *Kaçmanın bir anlamı yok. Denemek her şeyi mahvedecek. Bir postülaya inanmayı bırakırsan, tüm yapı yıkılır. Paralel postülat olmadan sabit bir Öklid yüzeyi olamaz; kendini yenilmez olduğuna inanmadan hayatta kalamazsın. Bu yüzden tek seçeneğin yalanı yeniden inşa etmektir — ben bedenlenmemişim, bu önemli olamaz, dolayısıyla önemli değildir.*

"Anlıyorsun." Helen'in ifadesi anlayışsız değildi. "Bunu daha ileri götürmek sadece sana zarar verir. Kariyerin için şu anda yapabileceğin en iyi şey, bunun hiç olmamış gibi davranmak."

Yapamam, Alice ağlamak istedi. *Hiçbir şeyi unutamam.*

"Grimes kesinlikle öyle yapacak." Helen'in ağzı seğirdi. "Michaelmas'a kadar bir sonraki birinci sınıf öğrencisine geçecek ve sonra seninle her şey eskisi gibi devam edecek. Ve ne de olsa, senin de dediğin gibi, sadece bir öpücüktü."

Sadece bir öpücük değildi, diye düşündü Alice. Dövmesi, onu derisine kazıdığı günkü kadar sıcak, beyaz bir ateşle yanıyordu. Ama bunu kimseye söyleyemezdi. Grimes'a sessiz kalacağına söz vermişti; hala çok iyi bir kız olmak istiyordu.

Ve Helen'in her şeyi bildiğinden şüpheleniyordu. Ayrıntıları değil, sadece genel hatlarını. Helen her şeyi biliyor olmalıydı, çünkü daha önce de aynı şeyleri görmüştü, kendisi de aynı şeyleri yaşamıştı, ama yine de hala aynı yerde oturuyordu. Kendi ofisinde. Avlu penceresi, maun masası, kadrolu iş. Bunun için ne gerekiyordu? Alice merak ediyordu. Helen'i ayakta tutan inançlar neydi?

Helen onunla alay etmiyordu. O, planı ortaya koymuştu. Yalanlara inan —yalanlara güven—elinde kalan tek şey bu. Kafeste kal ve duvarları boya. Eğer yapamazsan, o zaman vazgeçmelisin; ama kendini yeterince uzun süre kandırabilirsen, hayallerin gerçeğe dönüşebilir.

"Teşekkür ederim," dedi Alice. "Bu çok yardımcı oldu." "Rica ederim," dedi Helen. "Çayını bitir."

O TOPLANTIDAN SONRA ALICE ÖLMEKTİR HAYAL ETMEYE BAŞLADI.

Hayatına son vermek için aktif planlar yaptığı söylenemezdi. Bu çok fazla inisiyatif gerektirirdi. Daha çok, otobüslerin hızla geçtiği Sidney Caddesi'nde yürürken, bir otobüsün ona çarpması o kadar da kötü olmazdı diye düşünürdü. Kemiklerinin kırılmasını, kanının sıçramasını hayal etmekten hoşlanırdı. kaldırımın karşısına. Ölümünün kesin nedeninin ne olabileceğini merak ederek bir oyun oynadı — kafatasının parçalanarak beynine girmiş olması mı? Bu en iyisi olurdu — çok daha kötüsü, iç organlarının parçalanmasıydı; bu, seni geri dönülmez bir şekilde mahveder, ama acı hissetme yeteneğini, bunun

düşünme ve bunun son olduğunu düşünme yeteneğini bozulmadan bırakırdı. Eğer ölecekti, bunu baş aşağı yapmak isterdi.

Her neyse, ölmek ahlaki açıdan tamamen kabul edilebilir görünüyordu. Sokrates'in *Phaedo'da* intihara karşı öne sürdüğü en iyi argüman şuydu: Ölümlüler tanrıların mülkiyeti gibiydi ve tanrılar, mülkiyetlerinden biri kendini yok ederek ölümlü hapishanesinden kurtulursa kızarlardı. Hristiyanların intihara karşı emri, bunun sadece yeniden ifade edilmesi gibi görünüyordu. Ancak Tanrı'nın çıkarları burada önemli görünmüyordu.

Muhtemelen arkadaşları ve ailesi üzülürdü — zihni, Colorado'daki, telefonu kapatırken ağlayan anne babasına belirsiz bir şekilde kaydı
ama kimsenin onu bu kadar özleyeceğini hayal edemiyordu. Devam etmek için pek bir neden yoktu.

Bunu nasıl açıklayabilirdi? Onu mahveden şey dokunma değildi — ona karşı neredeyse hiç şiddet uygulamamıştı. Hayır, onu inciten şey, onun ne kadar kolay onu bir şeye indirgedi. Artık bir öğrenci, bir zihin, onun altında büyüyen, öğrenen ve *gelişen* meraklı bir varlık değil, sadece başından beri olmaktan korktuğu en basit kimliği, yani sadece bir kadındı. Her şey çok klişe idi. Nasıl olur da bunun geçerli olmadığını düşünebilirdi ki
kız akademiye girer ve erkekler sertleşir. Sonu önceden yazılmış, çok bilinen bir hikayeye atılmış gibi hissetti ve
seçeneği yoktu, sadece rolünü oynamak ve perdenin kapanmasını beklemek zorundaydı. Ve o günlerde, onun için en kolayı sahneden atlamak gibi geliyordu.

Ama işleri kesin olarak bitirmeye hiç cesaret edemedi. Acıdan korktuğu için değil – o noktada hala acı hissedebileceğinden emin değildi – utançtan dolayı. Çünkü her şeye rağmen,
ne kadar hissizleşmiş olursa olsun, zihninde kalan akademik dünyanın ilkeleriydi. Bu ilkeler o kadar derinden kazınmıştı ki, en zayıf
anlarda bile yankılarını hissedebiliyordu.

Eğer ölürse, başarısız olduğunu düşüneceklerdi.

Zavallı Alice, derlerdi. Bir başka Grimes öğrencisi daha delirdi. Ve
Belinda dilini şaklatıp, parlak gözlü adaylara dedikodu tonuyla şöyle derdi: "Eminim hepiniz Alice'i de duymuşsunuzdur, *zavallı* kız
—konuşmak isterseniz danışman ofisi her zaman hizmetinizdedir."

Alice her türlü acıya dayanabilirdi. Ama bu utancı kaldıramazdı.
Onun için her şeyden önce, onu bir akademisyen olarak saygı duymaları

bilim insanı olarak saygı duymaları

Bu yüzden çalışmaya devam etti; derslere giriyor, laboratuvarda saatlerini geçiriyor, kağıtları notlandırıyor, pentagramlar çiziyor ve beynini
. Laboratuvarda olduğu, işine odaklandığı, başka hiçbir şey düşünemeyecek kadar zor çevirilerle uğraştığı sürece, zihnini yeterince oyalayabilir ve anıları uzak tutabilirdi.

Anıları geri geldiğinde, departmandan ayrılmıştı. Uyuyamıyordu; karanlıkta yatıp tavana bakarken, hayalinde Profesör Grimes'ın yüzü beliriyordu. Yemek yemeyi bıraktı; ağzına koyduğu her şey midesini bulandırıyordu. Saçları dökülmeye başladı. Cildi grileşti. İnsanlar ona seslendi, yardım etmeye çalıştı. Onları zar zor duyuyordu; cevap vermiyordu. Kulaklarında sürekli garip bir uğultu duyuyordu. Dünya sanki su altında hareket ediyormuş gibi sessiz ve çarpık geliyordu.

Yine de devam etti. Başka ne yapacağını bilmiyordu. Planı, eğer buna plan denilebilirse, merkez artık dayanamayana kadar, kendi iradesi dışında parçalara ayrılana kadar bir otomat gibi davranmaktı.

Ama ilk parçalanan Profesör Grimes oldu — kelimenin tam anlamıyla, milyonlarca yıldır biriken yaşayan-ölü tebeşir enerjisinin merkezkaç kuvvetiyle tüm eti, bağırsakları ve kemikleri parçalandı.

Ve Alice, yüzüne sıçrayan beyin parçaları, kafatası parçaları ve kanla donakalmış halde, gülmekten kendini alamıyordu. Sonuçta bir çıkış yolu açılmıştı. Ve o anda, bunun doğrudan cehenneme götürdüğü gerçeği, dünyadaki en komik şey gibi görünüyordu.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Peter, Alice konuşmasını bitirdikten sonra uzun süre sessiz kaldı. Alice, Peter'ın konuşmaması için minnettardı; eğer Peter standart tepkilerden birini verse, Alice yıkılırdı. "*Çok üzüldüm, neden bana söylemedin, başına gelenler için çok üzüldüm."* Peter durumu düzeltmeye çalışmadı. Tek yaptığı, tanık olmaktı.

Bir ara elini tutmuştu. Başparmağı, parmak eklemlerinin arasındaki boşlukları tekrar tekrar ovuşturuyordu. Alice bunun otomatik bir dürtü olduğunu biliyordu; Peter asla yerinde duramazdı, oynayacak bir şeye ihtiyacı vardı. Onun eli olmasaydı, bir tebeşir çubuğu olurdu. Yine de bu, aylardır hissettiği en rahatlatıcı dokunuştu.

Başladıkları yere geri dönmemişlerdi. Ama hatırlayabildiği kadarıyla ilk kez birbirlerine karşı dürüst olabilecekleri ilk an gibi görünüyordu.

Sonunda Peter, "Ama sen çok emindin," dedi.

"Ne hakkında?"

"Onun Desire'da olmadığına."

"Desire aşıklar içindir," dedi Alice. "O aşk değildi."

Peter bunu düşündü ve sonra başını salladı. "Peki senin çözümün neydi?"

"Ne için?"

"Profesör Grimes'ı buradan canlı olarak nasıl çıkaracaktın?" Elini bıraktı. "Benim planımı gördün. Seninki neydi?"

Olabilir, *diye* düşündü Alice. Sırt çantasını kendine doğru çekti. "Bende var mıydı, emin değilim."

"Bu ne demek?"

"Kendime, onu geri almak için burada olduğumu söyleyip durdum." Defterini çıkardı. Cilt ve kenarları suyla ıslanmıştı, ama sayfalar hala kuru ve okunaklıydı. "Ama biliyor musun? Asla tam olarak çözemedim. Kendime sürekli şunu söylüyordum: zaman geçiyor, gitmelisin, gerisini yolda halledersin. Ama bulabildiğim tek şey buydu ve bunun işe yarayacağından bile emin değilim."

Defterinin sonuna, cehenneme pentagram çizmeden önce yazdığı son notlara baktı. "İki hafta önce, Tesalya cadısı Erichtho'nun hece tablosunu buldum."

"Eric-kim?"

"Erichtho."

"Onu hiç duymadım."

"Duymamış olurdun. Erichtho, o aldatıcı biridir. Her zaman kenarda kalır, ana arşivlerde asla yer almaz. Bana göre oldukça yetenekli bir büyücüydü, ancak zamanında herkes onun sanatını çok tuhaf ve korkutucu bulduğu için düzgün bir şekilde belgelemedi. Onun hakkında hiç duymamış olurdum, ama biz buraya geldiğimizde, oldukça tuhaf şeyleri araştırmaya başlamıştım."

Not defterinde geriye doğru çevirdi. "Görüyorsun, Dante ile başladım. Virgil, Erichtho'yu kendisine Aşağı Cehennem'e gitmesini ve bulduklarını ona rapor etmesini emreden kişi olarak gösterir. Dante'den Virgil'e geçtim, Virgil'den de akrostişlere geçtim. Ve Memnon Heykelleri olarak adlandırılan bu kalıntılar hakkında bilgi edindim. Bunlar, Mısır firavununun mezarını korumak için Teb'de inşa edilmiş iki devasa heykel, ancak antik çağdan beri Truva kralı Memnon ile ilişkilendirilmişlerdir. Binlerce yıldır, her sabah şafak vakti, bu heykeller tiz bir çığlık atmaktadır. Biz
Nedenini bilmiyorum. Belki de güneşin ısısı kayaları genişletiyor ve rüzgar onlara tam doğru açıyla çarpıyor. Ama bu sesin, ölen Memnon'un annesi, şafak tanrıçası Eos'a seslendiği inancı var. Ve ben de Memnon Heykelleri'nin yeraltı dünyasıyla iletişim kurmayı sağlayan bir tebeşir yazısı içerip içermediğini merak etmeye başladım.

Söylediklerinin mantıklı olup olmadığından emin değildi — hepsi, günlerce süren çılgın araştırmaların sonucunda ortaya çıkan, birbiriyle ilişkili kavramların karışık bir yığınıydı — ama Peter sabırla başını salladı. "Peki ne buldun?"

“Çoğunlukla akrostişler. Her şeyi bırakıp Mısır'a gidemedim, ama bazı kişisel koleksiyonlarda saklanmış tüm bu fotoğrafları buldum ve yıllar boyunca ziyaretçilerin heykellere bıraktığı tüm bu Yunanca ve Latince yazıtları buldum. *Proskynemata.* Dini yazılar. Hepsi hafif şifreliydi ve hepsi temel akrostiş büyüsünü kullanıyordu. Küçük
Sevdiklerine mesaj göndermek veya sevdiklerinin ölümünde huzur bulmasını dilemek için yapılan küçük büyüler, bilmiyorum. Ama bir ismin tekrar tekrar ortaya çıktığını gördüm. Erichtho."

"Bu harika bir tavşan deliği," dedi Peter.

"Oldukça." Alice keskin bir şekilde güldü. "Biliyorum, üzgünüm. Ama bir araştırma projesinde kendinizi yıpratırken ve hiçbir şey
bir şey tutunmaz ve sonra umut vaat eden bir şey bulursun? Sanki parıldıyor, sana sesleniyor gibi? Karanlık gökyüzündeki tek bir yıldız gibi?"

Peter başını salladı. "Bu bir can simidi."

"Doğru. Elinden gelen her şeyle ona tutunursun. Çünkü başka bir şey yok."

Erichtho, o günlerde Alice için anlamlı olan tek isimdi, tek umut ışığıydı. İstemeden uyandığında, Orpheus'un korkunç görevi onu bekliyordu ve yüzyıllar boyunca yapılan tüm araştırmaların gri çıkmazları arasında, sadece Erichtho, Ariadne'nin ipi gibi parıldayarak bilinmeyen bir yere, ama en azından *bir yere* götürüyordu.

"Sonra Yunan arşivlerini araştırmaya başladım. Onun el yazmalarını bulmak çok uzun sürdü, çünkü bunlar büyü kütüphanesinde bile sınıflandırılmamıştı, ama sonunda karbon tarihlemeyle Tesalya'ya ait olduğu belirlenen bazı eski papirüs parçaları buldum. Sonra bir süre *bunlarla* oturdum ve Erichtho'nun modern
Tartarologlar buna takıntılıydı. Ve yüzyıllar önce, Erichtho'nun bizim "Ramanujan'ın Toplamı" olarak adlandırdığımız şeye ayrı ayrı ulaşmış olması mümkün.

"Ramanujan'ın Toplamı" dedi Peter.

"Aynen öyle. Bizim cehenneme gelmemizi sağlayan mekanizma ile aynı." Alice sayfayı çevirdi ve bir pentagram çizimine dokundu.
onları Cehennem'e gönderen çizime çok benzeyen bir pentagramın üzerine dokundu; sadece iki önemli isim başka bir yere yerleştirilmişti. "İşte benim çözümüm bu. Ama fiziksel bir nesneyi yeni koordinatlara göndermek yerine, bir ruhu ayrı koordinatlara bağlayıp onu dünyaya geri getirirdim."

"Anlamadım," dedi Peter.

Alice tereddüt etti. Her şeyi yüksek sesle söylemek çok korkunç geliyordu, bu yüzden klasik bir sihirbazın yaklaşımını benimsedi ve her şeyi bir dergi özetindeki klinik terimlerle ifade etti. "Dante'nin *Inferno'sunda,* Erichtho, Virgil'i cehennemin derinliklerine gönderen diğer kişi olarak geçici olarak bahsedilir. Bilim adamları, Dante'nin bu bahisle neyi başarmaya çalıştığı konusunda fikir ayrılığı içindedir. Bazıları, bunun okuyucuya Virgil'in Aşağı Cehennem'i iyi bildiğini güvence vermek için olduğunu düşünürken, diğerleri ise Virgil'i büyücülükle ilişkilendirerek onun paganizmini vurgulamak için olduğunu düşünür.

“Her iki durumda da, Dante burada Lucan'ın *Pharsalia* adlı eserindeki daha ayrıntılı bir anekdotu kullanıyor. Bu anekdottaki Thessalian cadısı Erichtho'ya

Roma generali Sextus Pompey, Farsalus Savaşı'nın sonucunu kehanet etmek için. Ve o da bunu yapıyor." Kollarını göğsüne doladı. "O
savaş alanından bir cesedi sürükler ve ruhunu parçalanmış bedenine geri dönmeye zorlar, Sextus'a bir kehanet iletmesi için. Bu korkunç bir büyü. Ruh ne yaşıyor ne de ölü; eski bedeni aracılığıyla konuşuyor, ama ancak büyük bir çaba sarf ederek. Eskisi gibi yaşayamıyor; ama ölemiyor da, çünkü ruhu hapsolmuş durumda. Sonunda Erichtho, bedenini bir
ateşinde yakarak ruhunu serbest bırakır."

Peter hiçbir şey söylemedi. Bunun nereye varacağını biliyorsa da, bunu belli etmedi; sadece onu izlemeye devam etti, anlaşılmaz bir şekilde.

"Ve ben de Grimes'a aynısını yapardım." Alice kollarını göğsüne sıkıca sarıldı, sanki bir tuzak gibi, yeterince uğraşırsa kendini yok olana kadar sıkıştırabilecekmiş gibi. "Onu o cesede geri koyardım. Cesedi bir arada tutmak için her türlü doğal olmayan şeyle doldurur ve ses telleri ile dilinin hareket edebilmesi, söylemem gereken her şeyi söyleyebilmesi için büyüyü yeterince uzun süre devam ettirirdim. Onu
tamamen benim merhametime bırakırdım. Grimes'a ikinci bir hayat vermezdim. Onu oyuncağım ve evcil hayvanım yapar,
serbest bırakılmak için yalvartırdım."

Peter her zamanki gibi kibar ve meraklıydı. "Peki bunu nasıl yapardın?"

"Oh, tüm cadı şeyleri. Öldürülen deli köpeklerin köpüğü. Vaşakların iç organları. Deniz sülükleri. Doğanın tüm canavarca şeyleri. Lucan çok açıklayıcıdır."

"Aman Tanrım."

Alice boğazını temizledi. "Ve ayrıca onu mezarından
çıkardım." "İşte bu."

"Zaten mezardan çıkaracak pek bir şey yoktu."

"Eminim."

"Ama bak, bu işe yarıyor çünkü ruhu geri getirmeye çalışmıyorsun." Alice dedi. Gerisini olabildiğince hızlı bir şekilde söyledi; robot gibi, sadece özeti okudu. "Yaşam, ölüm, yeniden canlanma ve tüm bu kozmolojik sorunları bir kenara bırakabilirsin, çünkü bu versiyon Grimes artık yaşayanlarla etkileşime giremeyecek. O tam anlamıyla canlı olmayacak. Sadece bir ses olacak. Bir iz. O benim olacak. Tamamen benim. Benim *malım.* Onunla oynayabilir, üzerinde deneyler yapabilir, sorgulayabilir, hatta onu bir dolaba kilitleyip yıllarca unutabilirim."

İşte böyle. Nefesini bıraktı, çenesini kaldırdı ve yargıyı bekledi.

"Anlıyorum." Peter başını eğdi. "Bu... hm. Büyüleyici."

"Bunun iğrenç olduğunu düşünüyorsun."

"Hayır, bence..." Sayfalara bakarak düşündü. "Bence bu, düşünüldüğünde çok etkileyici bir araştırma. Yaratıcılığın şaşırtıcı."

"Oh, peki. Teşekkürler."

"Onu ne kadar süre hayatta tutacaktın?" "O

kısmı da pek düşünmemiştim."

Gerçekten de planının birçok kısmını düşünmemişti. Yeniden canlanan bir cesedi departmanın geri kalanına nasıl açıklayacaktı? Grimes'ın yardım için çığlık atmasını nasıl engelleyecekti? Tez

komitesini, boğuk sesle gevezelik eden çürümüş et ve kemik yığınının aslında Profesör Jacob Grimes'ın ruhu olduğunu ve döşeme tahtalarının altında saklanan ücretli

bir lisans öğrencisi olmadığına nasıl ikna edecekti?

Neden olmadığını çok iyi biliyordu. Bunun bir kurtarma operasyonu olduğuna kendini ikna edebilirdi. Ama bu hiçbir zaman tavsiye mektuplarıyla ilgili olmamıştı. Bu sadece intikam, kanlı bir kontrol ve Grimes'ın sonunda başkasının oyuncağı olmanın nasıl bir his olduğunu anlaması ile ilgiliydi. Bu sadece ateşli bir rüyaydı. Peter ise bir saniye bile olsa başka bir şeye inanmayacak kadar akıllıydı.

"Ama bunun beni daha iyi hissettireceğini sanmıyorum." Alice çizdi dizlerini göğsüne kadar çekerek. "Sorun da bu. Umutluydum ama düşündükçe, bunun sadece onun yapacağı şey olduğu için istediğimi fark ettim. Bu tam da Grimes'ın yapacağı bir şey, biliyorsun. Acımasız, etkili, şok edici. Asla yarı yolda bırakmazdı, her zaman sonuna kadar giderdi. Ve içimdeki bir parçam, derinlerde, aslında heyecanlı. Çünkü onun uyanıp yaptıklarımı göreceğini hayal edip duruyorum." Çaresizce güldü. "Ve onun gerçekten etrafına bakıp bana "*aferin*" diyeceğini hayal edip duruyorum."

"Biliyor musun," dedi Peter, "bence öyle yapardı." "O

bizim zihnimize kazınmış," dedi Alice.

"Oh, evet." Peter ona üzgün bir gülümseme attı. "Onu kafamdan

çıkaramıyorum." İkisi de deftere baktılar.

Alice, notlarını karaladığından beri bu sayfalara bir daha bakmamıştı. Şimdi kendi el yazısını görünce şaşırdı, çılgınca karalanmış bu yazı, her zamanki düzgün el yazısına hiç benzemiyordu. Erichtho'nun yazısının yanında, loş ve

ve vızıldayan bir lambanın yanında, koşuşturan düşüncelerine ayak uydurmak için elini zorladığını hatırladı.

Bazı noktalarda sayfaya o kadar sert bastırmıştı ki kurşun kalem kırılmış ve kömür lekeleri bırakmıştı. Peter'ın defteri buna kıyasla çok sakin görünüyordu. Onunkisi ise bir delinin eseri gibi duruyordu.

Küçük bir sesle sordu, "Yani benim deli olduğumu düşünmüyorsun?" Peter elini uzattı; parmakları onun parmaklarını sardı.

Ve her ne kadar tek yaptıkları sessizce oturmak olsa da, hala bir çözümleri ve çıkış yolları olmasa da, Alice uzun zamandır hissetmediği kadar zihninin berraklaştığını hissetti. Sakinleşti, düşünceleri yerleşti. Sanki havada çırpınıp boğuluyormuş gibi hissediyordu ve sonunda burada biri ona inebileceği bir yer vermişti.

ZAMAN İLERLEDİ. KAFATASI CUCCU ÇALIŞMAYA DEVAM ETTİ. Alice ilk başta saatine bakmaya devam etti, ama kısa sürede bunu yapmayı bıraktı. Dakikalar, saatler, fark etmezdi. Çıkış yolu yoktu.

Kripkes gelmemişti. Bu, Alice'e küçük bir umut ışığı verdi — belki Kripkes onları unutmuştu, belki korkunç ve kanlı bir ölüm yerine, sadece boğucu ve sessiz bir ölümle öleceklerdi. Kripkes'in acelesi yoktu. İki yetişkinle uğraşmaları gerekmiyordu. Sadece onların pes etmesini beklemeleri gerekiyordu. Ve Kripkes'in dünyadaki tüm zamanı vardı.

Bunun için ağlamayı düşündü, ama hava çok sıcak ve kuruydu; bu noktada vücudunda gözyaşlarına dönüşecek nem kalmamıştı.

Öyleyse bu son muydu? Hayatını, tüm hayallerini, çabalarını ve umutsuz özlemlerini gözden geçirdi ve geldiği noktaya karşı acınası bir eğlence dışında hiçbir şey hissedemedi.

Üniversitenin ilk yılında, felsefeye alerjisi olduğunu keşfetmeden önce, Yunan filozofları üzerine bir ders almıştı. Sokrates'i pek umursamıyordu, ama Aristoteles'in dünya, ruh ve canlıların formu hakkında yazdıklarını seviyordu. Onların gelişme arzularına büyük bir inanç besliyordu. Ve Aristoteles'in, en ilkel organizma bile olsa, herhangi bir canlı varlığın, içsel bir yaşam güdüsü
, ruh ve canlıların formu hakkında yazma şeklini seviyordu. Aristoteles, canlıların gelişme dürtüsüne büyük bir inanç besliyordu. Aristoteles'in, en ilkel organizmalar dahil tüm canlıların, iyilik
iyi olma fikriyle canlandırıldığını okuduğunu hatırladı. Bitkiler bile yüzlerini güneşe çeviriyordu. En küçük karınca bile yiyecek arıyordu; beyinsiz solucanlar toprak arıyordu. Canlılar için her şey çok kolaydı — insanlar hariç, *onun gibi*, kendilerini mutsuz eden şeyleri arama becerisine sahip insanlar hariç.

Hayatı boyunca, sanki tam da yanlış yönlere doğru koşmuş gibiydi. Fırsat eksikliğinden değildi. Güneşin nerede parladığını çok iyi biliyordu

güneşin parladığı yeri çok iyi biliyordu, ama yine de kendini karanlığa gömmek için dürtüsel bir istek duyuyordu.

Belki de insan zekası bir hataydı ve Cennet Bahçesi'nden kaçmayı kutlayan herkes yanılıyordu. Belki de rasyonellik yeteneği, beraberinde getirdiği zayıflatıcı ıstırabı telafi edemiyordu.

Ya da belki Alice gibi insanlar temelde bozuktu. Belki de hayatlarını boşa harcamışlardı; belki de ölmek onun için en iyisiydi. Belki de o, Aristoteles'in bitkisine değil, Freud'un organizmalarına benziyordu.
ölüme, doğma talihsizliğini yaşamadan önceki sakin, cansız duruma zorla sürüklendiler. Bu teoriyi Peter'a dile getirdi.

"Hm," dedi. "Bence biz ölümün peşinde koşmuyoruz." "Kendi
adına konuş."

"Sadece kafamızın karıştığını düşünüyorum. Ama yine de ışığa bakmaya
çalışıyoruz."

Biraz sohbet ettiler. Anlamsız anılar, sıradan gözlemler. Bir zamanlar yedikleri yemekler. Bir zamanlar okudukları kitaplar. Alice bir iki kez Peter'ı güldürdü ve bu, o anda elde edebileceği en büyük zafer gibi görünüyordu; hala onun hıçkırarak gülmesini sağlayabiliyordu.

Sesleri kısıldı, dilleri kurudu, sesleri yumuşadı. Sonunda sessizliğe gömüldüler.

Alice, daha kötü ölüm şekilleri de olduğunu düşündü. En azından korkacak bir şeyi olmadığını biliyordu. En azından yalnız ölmüyordu.

Ve sonunda her şeyin kendi elinden çıktığı, artık entrikalar, büyü yapma ve mücadele etmenin bir anlamı kalmadığı gerçeğine içten içe rahatladığını inkar edemedi. Sonunda her şeye bir nokta konmuştu ve o bunun üzerinde hiçbir kontrolü yoktu. Bu onu rahatlatıyordu.

"Alice." Peter omzuna hafifçe dokundu. "Alice?"

Gözlerini kırpıştırarak uyandı. "Evet?"

"Sana yalan söyledim."

"Hayır, yalan söylemedin," diye mırıldandı. "Öyle deme."

"Bulduğun denklem." O dik oturdu. "Haklıydın. Bu sadece benim oyunum değildi. Aslında, Profesör Grimes'ı cehennemden çıkarmak için benim baskın stratejim."

"Oh, çok güzel bir an yaşıyorduk." Alice kolunu onun koluna gevşekçe bıraktı. Bu itiraf artık onu çok rahatsız etmiyordu — artık ölecekleri için, Peter'ın istediğini elde etseydi onu öldüreceğini bilmek hayal kırıklığı yaratıyordu, ama sürpriz değildi. "Lütfen bunu mahvetme."

"Anlamıyorsun," dedi Peter. "Seni takas etmeyecektim. Seni asla takas etmezdim. Kendimi takas edecektim."

"Ama yapamazsın," dedi Alice. "Aksiyom... yapamazsın. Denedim."

"Hayır," dedi Peter, "benim için yapmanı isterdim."

Alice, hava çok sıcak olduğunu düşündü. Çok sıcak. Bu uğultunun dışarıdan mı yoksa içeriden mi geldiğini anlayamıyordu. Ama zihnini boşaltıp, sadece uğultuyu düşünebilir, bunun anlamını düşünmeyebilirdi. Ah, tatlı boşluk; düşüncelerin yokluğu. Bir kaya olarak doğmalıydı. Bir kaya gibi davranmayı düşündü; sağır numarası yapıp, Peter'ın sözlerini su gibi üzerinden akıtmayı.

Ama Peter çok üzgün görünüyordu. Bu konuyu kesinlikle bırakmayacaktı.

Enerjisini toplayarak sordu: "Neden?"

"Çünkü onu *ben* öldürdüm." Peter'ın yüzü korkunç bir ifadeye büründü. "Yani, onun ölümü benim suçum. Senin değil. O yüzden onu geri getirmem
geri getirmem gerekir."

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Peter Murdoch kimseyi incitmek istememişti. Alice gibi değildi; acımasız bir kararlılığı yoktu. Peter kin tutmazdı ve
rakip tanımıyordu, çünkü kazanmaya o kadar alışmıştı ki.
Peter Murdoch, ağzında gümüş kaşık ve elinde tebeşirle doğmuştu. Onun için akademi bir savaş alanı değil, bir oyun alanıydı ve o tüm oyunlarda çok iyiydi.

Ancak bu, onu kendi çapında tehlikeli bir kişi haline getirmişti. Peter, hayatı boyunca her şeyin tam da istediği gibi yoluna gireceğini düşünerek yaşamıştı, çünkü çoğu durumda öyle olmuştu. Bu da onu dikkatsiz hale getirmişti. Sonuçları pek düşünmezdi, kendi araştırmaları dışında pek bir şey düşünmezdi. Ancak işler ters gittiğinde, işler çığırından çıktığında, kaprislerinin domino etkisi
, umduğu veya amaçladığının çok ötesine geçtiğinde, ancak o zaman dikkatsiz olmanın ne kadar tehlikeli olabileceğini keşfetti.

PETER BEŞ YAŞINDAYKEN GENİYETİ ortaya çıktı. Evde hasta yatıyordu ve umulduğu kadar çabuk iyileşmiyordu. Ailesi, Peter'ın derslerinde geri kalmaması için bir matematik öğretmeni tutmanın gerekli olduğunu düşündü. Bu öğretmen, babasının danışmanlarından biriydi ve cep harçlığı ihtiyacı olmasaydı başka bir şey yapmayacak olan biri olarak, kendi notlarını düzeltmekle meşgulken,
Peter'a bir seferde bir cebir alıştırması vererek pedagojik açıdan sorumsuz bir yaklaşım sergiledi.
, pedagojik açıdan sorumsuz bir yaklaşım sergileyerek, kendi not vermesi gereken problem yığınlarıyla meşgulken, Peter'a tek tek cebir alıştırmaları yaptırıyordu.

Peter sorunları mutlu bir şekilde çözdü. Ve sınıfta çocukların boya kalemleriyle uğraştığı bir ortamda olmadığı ve tüm dikkatini kendine dikkat çekmemek için harcamadığı için, bir sonraki dersi ve ondan sonrakini de kolayca geçiştirdi.
Peter'ın gözünde, sadece karşısına çıkan sorunları mutlu bir şekilde çözüyordu.
Öğretmeninin bir saat boyunca çenesinin gevşediğini fark etmedi.

"O şaşırtıcı," dedi yüksek lisans öğrencisi babasına. "O birinci sınıfa ait değil, onu oradan çıkarmalısın."

Peter'ın ebeveynleri — babası matematikçi, annesi biyolog — bu habere çok sevindiler; çünkü tüm akademisyen ebeveynler zeki çocuklara sahip olmayı umar ve beklerler, ancak dahi çocuklar istediklerini yüksek sesle itiraf etmeye cesaret edemezler. Ancak Peter gerçekten bir dahi gibi görünüyordu, bu yüzden onun sürekli özel öğretmenlerle çevrili olmasını ve ileri düzey çalışmalarla beynini uyarmasını sağlayacak düzenlemeler yaptılar.

Bu iyi bir şeydi, çünkü aksi takdirde Peter'ın çocukluğu sıkıcı bir yalnızlık içinde geçecekti. Peter'ın diğer belirleyici özelliği ise sık sık hastalanmasıydı. İlk başta, klasik bir huysuz çocuk gibi görünüyordu, sürekli mide rahatsızlığı, gıda zehirlenmesi, ishal veya kabızlık ile uğraşıyordu. Büyükbabası ve büyükannesi, bunun geçeceğini, bazı çocukların havadaki her mikrobu yakalamayı sevdiğini söylüyorlardı. Ancak altı yaşına geldiğinde, Peter'ın hastalığının şiddetli ve kronik olduğu anlaşıldı. Peter'ın yaşamı boyunca, iltihaplı bağırsak hastalıkları üzerine yapılan tıbbi araştırmalar oldukça ilerleme kaydetti. Ancak çocukluğunun ilk yıllarında, doktorlar ailesine söyleyebilecekleri tek şey, kolonunun belirgin bir neden olmadan iltihaplandığı ve buğday ununu tüketmemesi gerektiğiydi. Daha sonra bu liste süt ürünleri, fındık ve çiğ sebzeleri de içerecek şekilde genişledi. Peter, eliminasyon diyetleri için çok zaman harcadı. Bunların herhangi birinin yardımcı olup olmadığını söyleyemediler, sadece tamamen sıvı diyetlerin, yani kemik suyu ve elma suyunun, durumu en kötü olduğunda iyileştirici etkisi olduğu görülüyordu, ancak sadece
çünkü bu, bağırsaklarında temizlenecek hiçbir şey kalmadığı anlamına geliyordu.

Sonunda, birçok uzman ziyareti ve yanlış teşhislerin ardından, nedeni bilinmeyen ve tedavisi olmayan kronik bir iltihaplı bağırsak hastalığı olan Crohn hastalığı teşhisi kondu. Peter ve ailesi, onun durumunu "Canavar" olarak adlandırmaya başladı. Bu, hastalığı kişileştirmeye yardımcı oldu, aksi takdirde bu, onun benlik duygusunu bozan gizemli bir şeydi. Kendi
Bağışıklık sistemi, belirgin bir neden olmaksızın kendi hücrelerine saldırıyordu. Bunu, kaprisli, yabancı bir varlık olarak düşünmek daha kolaydı. Bazen Canavar onu rahat bırakırdı. Bazen iç organlarını acımasızca kemirirdi. Bazen
birkaç hafta boyunca geri çekilirdi, tam da onun doğum günü partilerine, plaja ve yürüyüşe gitme planları yapmasına yetecek kadar uzun bir süre, ki o hala bunları hiç yapmamıştı,
sonra intikam almak için geri dönerdi. Canavar bilinmezdi, tahmin edilemezdi. Canavar hakkında bildikleri tek sabit şey, onun

asla yenilemezdi; sadece kısa bir süreliğine uzak tutulabilir, gizlenebilirdi.

Peter doktor ziyaretlerine alışmıştı. Crohn hastalığının yetersiz beslenmenin bir sonucu olarak birçok yan etkisi vardı.

. Gözleri her zaman kırmızı ve kabukluydu. Dişleri de çok kötüydü. Arada sırada vücudunun her yerinde büyük kırmızı kızarıklıklar çıkıyordu.

Sırtındaki ağrı, ne kadar yulaf ezmesi banyosu yaparsa yapsın geçmiyordu. Kronik olarak zayıftı ve Crohn hastalığının alevlenmesinin ilk tedavisi bağışıklık sistemini baskılayan ilaçlar olduğu için, mevsimsel virüslerden de sürekli muzdaripti. Peter'ın öksürmediği, burnunu çekmediği veya kusmadığı bir an bile yoktu; hatta nadiren sağlığı iyi olduğu bir gün olsa bile, ailesi sadece şiddetli bir alevlenmenin gelmesini bekliyordu.

şiddetli bir alevlenme için kendilerini hazırlarlardı.

Peter tüm bunları neşeyle karşıladı. Komşularında ne kardeşi ne de arkadaşı vardı; karşılaştırma yapabileceği "normal bir çocukluk" yaşamamıştı. Kötü sağlık durumu, onun için sadece başa çıkması gereken bir şeydi. Bunun dışında, özel öğretmenleri vardı. Zihnini geliştirebildiği için spora ihtiyacı yoktu; hayal gücünde tüm soyut evrenler açığa çıkarken ve onların sırları keşfedilmeyi beklerken, açık havaya ihtiyacı yoktu.

Sayıları severdi çünkü sayılar olması gerektiği gibi davranırlardı, kurallar asla değişmezdi. Altmış dördün karekökü her zaman sekizdi.

Çoğu zaman o kadar eğlenirdi ki, hasta bir çocuk olduğunu, odasına kapanmış, arkadaşları olmadığını neredeyse unuturdu.

Yine de Peter'ın ailesi, onun kendi yaşıtlarıyla vakit geçirmesi gerektiğini düşünüyordu. Bu nedenle, Peter'ın sekizinci doğum gününde, Peter'ın kendini oldukça iyi hissettiği birkaç aylık bir dönemde, ailesi üçüncü sınıf arkadaşlarını doğum günü partisine davet etti. Peter o dönem sınıfta çok az zaman geçirdiği için neredeyse hiç kimsenin adını bilmiyordu, ancak davet edilen herkes evine gelerek hediyeler ve neşe getirdi.

"Bakın kim popüler olmuş," dedi annesi.

Peter, yatak odasından dışarı çıkınca kalabalık ve gürültüden oldukça bunalmıştı. "Ne yapmam gerekiyor?" diye sordu.

"Sosyal ol," dedi babası. "Bu senin gelişimin için iyi." "Ama nasıl?"

"Sadece dene." Babası onu merdivenlere doğru itti. "Eğlenmene bak."

Denedim ve çok eğlendim. Peter daha önce hiç bu kadar uzun süre diğer çocuklarla vakit geçirmemişti; saklambaç oynamanın keyfini hiç tatmamıştı.

kovalamaca oynamak ya da eşeğe kuyruk takmak. Saklanacak yer bulmakta çok kötü olmasına ve grubun en yavaş üyesi olmasına rağmen, herkes onun küçük zaferlerini alkışladı; herkes onunla birlikte güldü, ona gülmedi.

O öğleden sonra üç saat boyunca Peter kendini komik, çekici ve sevilen hissetti. Herkes çok nazikti! Hatta Peter'ın bile mahallenin en güzel kızı olarak kabul edildiğini bildiği Jemma Davies'in dikkatini çekmeye devam ediyor gibiydi. Jemma'nın kocaman kahverengi gözleri ve parlak, pürüzsüz kestane rengi saçları vardı.

Pasta ve mumların sırası geldiğinde, Jemma onun yanına oturdu, küçük elini onun elinin üzerine koydu ve çok ciddi ve yetişkin bir sesle şöyle dedi: "Bizi davet ettiğin için *çok* mutluyum. Misafir ağırlamak hastalar için iyidir."

"Hastalar," diye tekrarladı Peter.

"Sen çok hastasın, değil mi?" Jemma elini sıktı. "Annen anneme söylediğini duydum. Bu yüzden hepimiz geldik. Seni
seni daha iyi hissettireceğiz."

Ona gülümsedi. Peter de gülümsedi. Ama artık ağzında her şey kül gibi tadı vardı. Şarkılar ve mumların
, devasa hediye yığını ve ardından gelen bitmek bilmeyen parti oyunları boyunca gülümsemeyi taklit etti, ama gün mahvolmuştu ve şüpheyle bakmaktan başka kimsenin iyi niyetini kabul edemiyordu.

Gecenin sonunda, Jemma Davies'in yanağına bir öpücük kondurdu ve ona, "Yardımlarınız için çok teşekkür ederim" dedi. Sonra kapıyı kapattı.

Bardaklar ve tabaklar temizlendikten ve hediyeler kaldırıldıktan sonra Peter, ailesine A seviyesi sınavlarına kadar evde eğitim alıp alamayacağını sordu. Ebeveynleri endişelendi; çocuklar ona kötü davranmış mıydı, zorbalık mı yapmıştı? Hiç de değil, diye cevapladı Peter; çocuklar çok nazikti, sadece zihinsel olarak kendisinden aşağı olan insanlarla sosyalleşmenin kendisine pek bir faydası olmayacağını düşünüyordu. Bu, onun gelişimi için iyi olamazdı.

O gece, kapalı kapılar ardında tartışan anne babasını dinledi. Babası, "O haklı, *o* ileri düzeyde, onu engellemek için hiçbir neden yok" dedi. Annesi ise, "O soğuk bir insan oldu" dedi. "*Aşağılık zihinler*, ne terim ama, bunu nereden öğrendi? Onun, herkesten daha iyi olduğunu düşünerek büyümesine izin veremeyiz."

Bu iyiydi, diye düşündü Peter. Onun soğuk, kaba, antisosyal olduğunu düşünmelerine izin ver. Kronik bir hastalıkla büyümek, sadece kötü ve

Daha da kötüsü, Peter o gün, ne olursa olsun, bir daha asla acıma nesnesi olmayacağına karar vermişti.

PETER A-seviye sınavlarına girdiğinde, doktorları nihayet diğerlerinden daha etkili görünen bir ilaç tedavisi üzerinde karar kıldılar. Bu ilaç mercaptopurine adındaydı ve DNA sentezini engelleyerek iltihaplı hücrelerin kolayca bölünmesini önlüyordu. Bunun talihsiz bir yan etkisi vardı
bağışıklık sisteminin geri kalanını baskılama, bu da Peter'ın kışın grip mevsiminde ellerini takıntılı bir şekilde yıkaması ve kalabalık yerlerden uzak durması gerektiği anlamına geliyordu. Ancak bunun dışında, yaşıtları gibi aynı yiyecekleri yiyip aynı şeyleri yapabilirdi. Böylece, on yedinci doğum gününden üç hafta sonra, iki bavuluyla birlikte, ebeveynlerinin tanışıp aşık olduğu aynı üniversiteye gitti.
tanışıp aşık oldukları üniversiteye gitti.

Peter, Oxford'da açıldı. Dersleri onu büyüledi; öğretmenleri ona hayrandı. İlk kez şampanya içti. İlk kez bisiklete bindi. İlk döneminin ilk haftasında, büyücülükteki temel paradokslar üzerine bir halka açık konferansa katıldı ve bu alana, onun kaprislerine, bilinmezliğine aşık oldu. Öncesinde matematik veya fizik okumayı planlamıştı. Ancak büyü, sanki sadece ucunu gördükleri devasa bir buzdağı gibiydi
bir kısmını görmüşlerdi ve keşfedilecek daha ne kadar çok şey olduğunu bilmek onu heyecanlandırıyordu. O yıllarda, insanlar çığır açan yayınlar yapıyordu.
Her gün yeni keşifler yapılıyordu. Carne Abbas'ta araştırmalara yeni başlamışlardı. Agora'da kireçtaşı yatakları bulmuşlardı. Antik dünyanın tarihini destekleyen büyücülüğün temellerini yeni keşfediyorlardı ve o da bu keşiflerin tam ortasındaydı. Bazen, heyecandan uyuyamayan, hiç bir amaç gütmeden kolejlerin çevresinde uzun yürüyüşler yapardı.

Bu dönemde, kendisinin neye dönüştüğü de ona netleşti.
bazı insanlar çekici bulabilir. Çocukluğunun çoğunu kilosu açısından en alt yüzde diliminde geçirmiş olmasına rağmen bu kadar uzun boylu olması bir mucizeydi. Ancak ergenlik çağı geldiğinde, sanki bir tanrı onu başından ve ayak bileklerinden tutup Silly Putty gibi germiş ve tanınmaz bir şekilde sarkık saçları ve sırık gibi uzuvları olan birine dönüştürmüş gibiydi. Bu karışımı bir takım elbise ve kravatla giydirdiğinizde, Oxford'daki erkek ve kızlar onu oldukça sevdiler. Vücut oranları onu kürek çekmede başarılı kıldı ve kürek çekmeye başladığında, kendisiyle ilgili bir sürü yeni ve güzel şey fark etti.

Vücudu. Kolları güçlendi, göğsü genişledi ve saçlarını yarıya kadar dikleştirmek için sadece az miktarda jel sürmeyi öğrendi.

Kısacası, Peter Oxford'da geçirdiği yıllarda biraz aptallaştı.

Remisyonu mükemmel değildi. Canavar hala birkaç ayda bir ortaya çıkıyordu ve bu da hastanede kalmak, damardan steroid almak ve yatak istirahati anlamına geliyordu. Ancak Peter, kimseye ne olduğunu *söylemediği* ve onların kendi varsayımlarıyla boşlukları doldurmalarına izin verdiği sürece kimsenin umursamadığını öğrendi. Hiçbir zaman kendini iyi hissetmediğini söylemedi; sadece hiçbir mazeret uydurmayı reddetti. Gittikçe daha fazla şeyden paçayı sıyırabileceğini fark etti. Dersleri kaçırabilirdi.
Haftalarca, hatta, aşırıya kaçmamaya çalışsa da. Yataklara düşmedikçe asla evde kalmamaya çalışıyordu. Kimse şikayet etmedi; aksine, arkadaşları ve öğretmenleri bunu gayet doğal karşıladılar. "Oh, dediler; bu tam Murdoch'a göre. Ne isterse onu yapar, ne çılgın çocuk." Oxford'da geçirdiği üç
yıllık Oxford hayatı boyunca, bu ünü kazandı: yokluğunda, dengesiz bir dahi.

Belki de buna katkıda bulunmuştur. Belki de bazen yapmacık davranmıştır - problem setlerinin çözümlerini hayalperest, kayıtsız bir sesle anlatırdı.
Sanki saatlerce üzerinde çalışmamış gibi davranır ya da aslında bütün gece uyanık kalmış olmasına rağmen okumamış gibi davranırdı. Tuvalete gitmek için sınıftan çıkması gerektiğinde, sigara içmeye gittiğini söylerdi.
tuvalete gitmek için sınıftan çıkması gerekirse, sigara içmeye gittiğini söylerdi. Ve eğer
Hastanede bir haftadan fazla kaldığı süre boyunca, Barselona veya Göttingen'e kaçtığını iddia etti — bu bazen doğruydu, çünkü ailesi konferanslara katılmayı severdi ve o da onlara eşlik etmeyi severdi — ya da sadece evde kalıp uyudu, çünkü canı öyle istiyordu, çünkü Peter Murdoch derslere katılmadan da sınıfını geçebilirdi.

Bunun ne kadar iyi işlediğine şaşırdı. Kimse onun yokluğuna kızmadı; aksine, ortaya çıktığında çok daha fazla heyecanlandılar.
Murdoch nadir görülen biriydi; onun ortaya çıkışı bir lütuftu. Algının belirleyici olduğu bir dünyada, Peter şimdi en ikna edici görünüşü oluşturmayı öğreniyordu. Dahiler, her türlü tuhaflıklarından dolayı affedilebilirdi. Peter, zihinlerinden etkilendikleri sürece, hasta bir bedeni affedeceklerine karar verdi. Ve ah, ne kadar zeki bir zihin olacaktı.

GELECEĞİNİ TARTIŞMA ZAMANI GELDİĞİNDE, Peter analitik büyü alanında doktora yapmaya karar vermişti. Matematik ve fizik onu eğlendiriyordu, ama onu cezbeden şey, kaygan ve bilinmeyen bir alandı; büyüde gerçekle boğuşmak, avucunda güneş ışığını tutmaya çalışmak gibi bir şeydi. Şimdi, bu durum Cambridge'i bariz bir seçim haline getirebilirdi, tabii ebeveynleri bu kadar

Aoife ve Howard Murdoch, kendi görüşlerine göre dünyadaki en büyük kurum olan Oxford'da doktora yapmışlardı. Ayrıca İngiliz akademi çevreleriyle de derin bağları vardı, bu yüzden elbette söylentileri duymuşlardı.

"O adam bir canavar," dedi annesi. "Her neyse, daha rahat bir yerde daha mutlu olmaz mısın? Neden Oxford'da kalmıyorsun?"

"Ya da Yeni Dünya," dedi babası, kimse gülmese de hala oraya Yeni Dünya diye hitap etmekte ısrarcıydı. "Orada bu aralar oldukça yenilikçi şeyler yapıyorlar, harika zaman geçireceksin. Neden en güzel yıllarını *Cambridge'de* boşa harcayasın ki?"

İkisi de yüksek sesle söylemedikleri şey şuydu: *Buna dayanabileceğinden emin misin?*

Ama Peter, çocukluğundan beri birbiriyle ilişkili iki ilkeye göre hareket ediyordu. Birincisi, sadece mümkün olan en zor şeyi yapmakla ilgileniyordu. O Bu bakımdan Nietzscheciydi. Oxford'daki pek çok gencin benimsediği tuhaf ve antisosyal Übermensch tarzında değil. Daha geniş anlamda Nietzscheciydi, yani hayatın ancak kendi sınırlarını sürekli aşarak bir anlam kazandığını düşünüyordu. Cambridge'deki öğretim üyelerinin kendisine sınırlarına ulaşmasında yardımcı olabileceğine inanıyordu. Ve zamanını
en iyi işini yapmak dışında hiçbir şeyle zamanını boşa harcamayacaktı.

İkincisi, fiziksel yapısı nedeniyle hiçbir zaman istisna yapmaktan nefret ediyordu. Peter tüm hayatını hasta Murdoch çocuğu olarak geçirmişti. Çocukluğundan beri, genellikle iyi niyetli ve anlayışlı öğretmenler tarafından, bu oyuna katılmasa, bu gezide yer almasa, sınavlara giremese, son turu koşmak istemese de sorun olmadığı söylenmişti. Peter, diğer insanların kendisine acımalarından bıkmıştı. O
sadece diğerleriyle aynı seviyede kalmakla, Crohn hastalığı olmayanların yapabildiklerini yapmakla ilgilenmiyordu. Crohn hastalığı olmayanların *yapamadıklarını* yapmak istiyordu. Bu yüzden, laboratuvar asistanlarının istifa ettiği, yüksek lisans öğrencilerinin düzenli olarak Grimes'ın ofisinden gözyaşları içinde çıktığı gibi korkunç hikayeleri duyduğunda
ofisinden gözyaşları içinde fırlayan yüksek lisans öğrencileri gibi) duyduğunda, Peter bunu bir meydan okuma olarak gördü.

Belki de Oxford'da geçirdiği zaman, kendi cazibesine aşırı güvenmesine neden olmuştu. Belki de arkadaşları ve hocaları ona biraz fazla yağ çekmişti; belki de egosu, kendisi için iyi olmaktan biraz daha fazla büyümüştü. Ancak Peter, kendisinin oldukça özel biri olduğuna ve Jacob Grimes'ı etkileyebilecek tek kişinin kendisi olduğuna inanmakta haksız olduğunu düşünmüyordu.
Jacob Grimes'ı etkileyebilecek biri varsa, o da kendisi olduğunu düşünmüyordu.

CAMBRIDGE! PETER BURAYI ANINDA SEVDİ; Arnavut kaldırımlı sokaklar, kıvrımlı nehir, yeşil ve huzurlu kıyılar. Lisans öğrencisiyken kulüplere gitmeyi bırakmıştı — Wetherspoons'ta geçirdiği birkaç zorlu dönem
yeterliydi — ve şimdi Cambridge'in sessizliğini takdir ediyordu. Oxford'da her zaman çok fazla şey oluyordu. Bataklıkların ortasında yer alan Cambridge, odaklanıp işleri halledebileceğiniz türden bir yer gibi. Westminster'e girmek isteyen çocuklar hep birlikte siyaset, felsefe ve
ekonomi okuyordu; burada, Cambridge'de ise bilim adamları hayallerini gerçekleştirmek için geliyordu. Analitik Büyü Bölümü de kendisine vaat edilen her şeyi sunuyordu: parlak öğretim üyeleri, parlak sınıf arkadaşları ve tebeşir için sınırsız bütçe. Profesör Grimes, Peter'ın umduğu gibi titiz ve heybetli biriydi; onun gözetiminde Peter, zihninin bileme taşı üzerinde keskinleştirilen bir bıçak gibi keskinleştiğini hissediyordu.

Ve Alice de oradaydı.

Alice Law. O ilk yıl boyunca, gece yarısından çok sonra, onun kahkahasının hatırasıyla başı dönerek kaç gece bisikletle eve döndü? Peter, onun gibi birini hiç tanımamıştı — huysuz, inatçı, gülünç Alice. O, bir mazlumun azmi, bir sanatçının yaratıcılığına sahipti ve en önemlisi, Oxford'da birlikte eğitim gördüğü herkesten çok farklı düşünüyordu.
farklı düşünüyordu. Belki de bu, Amerikan etkisinden kaynaklanıyordu (Peter Amerika'ya hiç gitmemişti, ama babası ona Amerika'nın ikonoklastların ülkesi olduğuna inandırmıştı), ya da belki de Alice'in sıra dışı duyarlılığından kaynaklanıyordu, ama onun zihninde bir şey vardı — şey, rizomatik
bunu tarif edebileceği en iyi yol buydu. O düz çizgilerle düşünmüyordu; her zaman zikzaklar çizerek dışa doğru ilerliyordu. Her zaman birbiriyle ilgisiz disiplinlerin birbirleriyle nasıl iletişim kuracağını merak ediyordu ya da kimsenin duymadığı arşivlerden rastgele şeyler çıkarıyordu.
kimsenin duymadığı arşivlerden rastgele şeyler çıkarıyordu. Böyle bir dünya hayal edebiliyor musunuz?
Hafıza mı? diye sorardı. Altın balığının hafızasına sahipsek anlamlı ilişkiler kurabilir miyiz? Evcil hayvanınız bir gün öleceğini biliyor mu? Işınlanma ölümle eşdeğer mi? Şimdi, ışınlanmanın ölüm olduğunu düşündüğünü varsayalım. Uyandığında, eşin bir yatak kenarından diğerine ışınlandığını söylese, onun için yas tutar mıydın? Daha önce, düşünceleri kolayca takip edemeyeceği yerlere doğru sarmal şeklinde yayılan bir düşünürle hiç karşılaşmamıştı. Onun yüksek sesle düşünmesini izlemeyi, parçalı düşüncelerinin tam bir argümana dönüşmesini dinlemeyi, onun gözlerinin kendisinin göremediği bir noktaya doğru kaymasını izlemeyi çok seviyordu.

Sadece zeki olması değildi. Etrafındaki herkes zekiydi; burada zeka sıkıcı bir şeydi. Alice bir *meydan okum*aydı. Alice onu parmaklarında oynatıyordu

Profesör Grimes, fakülte kulübünde çay içerken ona "Ona dikkat et" dedi. "Ya erken sönecek ya da Nobel ödülü kazanacak."

Evet, Peter Alice'i çok izledi. Geceleri, kara tahta önünde parmak uçlarında uzanan kuş gibi bir silueti hayal etti. Başı eğik, düşünür gibi.

Her şey çok romantikti. Kısa bir süre için Peter Murdoch, hayal ettiği her şeye sahipti: ona ilham veren bir danışman, ona meydan okuyan ve heyecanlandıran bir en iyi arkadaş ve şaşırtıcı derecede işbirlikçi bir vücut. Birkaç haftada bir, gastroenteroloğuna muayene olmak için bisikletle hastaneye gidiyordu, ancak içten içe bunun gereksiz olduğunu düşünmeye başlamıştı. Şu anda, hiç olmadığı kadar uzun bir süre alevlenme yaşamamıştı. Bazen, inanılmaz bir şekilde, Canavarı hatırlamak için aktif bir çaba sarf etmesi gerekiyordu.

Onlarca yıl boyunca remisyon dönemine girebileceğini söylediler. Crohn hastalığı broşürleri, bir gün ağrısız, kramp hissetmeden uyandıkları ve yıllar boyunca bir daha hiç hissetmedikleri insanların tanıklıklarıyla doluydu. Remisyonu neyin tetiklediğini kimse bilmiyor, dediler; remisyon bir mucizedir; bazen vücudunuz kendi kendine saldırmayı bırakmaya karar verir.

Peter çocukluğu boyunca kendine hiç cesaret edememişti. Ama daha fazla Zaman geçtikçe, bunun gerçek olduğunu ummak daha mantıklı gelmeye başladı — Beast'i sonsuza kadar geride bıraktığını ve artık özgürce koşabileceğini.

DÖNÜŞÜM, İLK YILININ ORTASINDA GERÇEKLEŞTİ.

Crohn hastalığı insana bunu yapabilirdi. Hatırlaması gerekirdi. Canavar asla yenilgiye uğratılmamıştı, sadece saklanmaya zorlanmıştı. Bir gece, köprünün karşısındaki Hint restoranında baharatlı köriler yiyor ve gül kakule lassi içiyordu. Ertesi sabah, midesinde belirgin kramplar vardı; henüz hafifti, ama gelecek olanların habercisiydi.

Durum çok hızlı bir şekilde kötüleşti. Bu, Peter'ın yaşadığı en kötü ataktı. on iki yaşından beri. Her şey o kadar uzun süre iyi gitmişti ki, bunun ne kadar korkunç olabileceğini unutmuştu — sürekli ishal ve dehidrasyonun çifte darbesi, kramplar ve hemoroidler, ağzına bir şey koymaktan duyduğu tiksinti, çünkü her şeyin geri çıkacağından korkuyordu. Bir ay içinde dört kez hastaneye gitti; ilk ikisinde serum takıldı, üçüncü ve dördüncü seferinde ise damardan steroid tedavisi gördü. Mercaptopurine karşı direnç geliştirmiş gibi görünüyordu direnç geliştirmiş gibi görünüyordu ve bu, tedavi planının artık çeşitli şeyleri duvara fırlatıp hangisinin yapışacağını görmekten ibaret olduğu anlamına geliyordu.

Ağırlığı hızla düştü. Cildi yarı saydam bir solgunluğa büründü; aynaya baktığında, mavi ve ince damarlarının altında yüzdüğünü görebiliyordu.

Kimseye bir şey söylemedi. Onun gibi bir üne sahip olduğunuzda, dünya size belli bir mahremiyet sağlar. Herkesin Peter Murdoch hakkında kendi teorileri vardı ve bu yüzden, laboratuvar günlerini kaçırıp yatakta kıvrılmaya başladığında, not verme ödevlerini teslim etmediğinde, bu teoriler daha da güçlendi. *Murdoch umursamıyor. Murdoch umurunda değil.*

Onun iyi niyeti tükeniyordu. Dengesiz olmak bir şeydi, sorumsuz olmak başka bir şeydi. *Tanrım, Peter*, Belinda bir keresinde, kendi bölümlerini kapatmak için ona bir kez daha yaslandığında, *"Bütün dünya senin etrafında dönmüyor ki!" diye bağırdı*.

senin etrafında dönüyor.

Ama savunmasız olmaktan her şey daha iyiydi. Peter'ın hayalinde, biri bunu öğrendiği an, Büyük Peter'ın itibarının yok olup, yerine Hasta Peter'ın, Engelli Peter'ın itibarının geleceği an olacaktı. Bu yüzden, yolda bayılma korkusuyla eve bisikletle gidemeyecek hale geldiğinde bile, kimsenin bunu öğrenmesini kaldıramıyordu. En azından Alice'in.

Onu incittiğini biliyordu. Yaralı bakışlarını gördü. Hissetti.
işleri yarım bırakmış olmaktan çok rahatsızdı. Daha önce hiç kimseye bir açıklama borçlu olduğunu hissetmemişti, çünkü daha önce hiç kimseye
önemli birine yakınlaşmamıştı. Önceden Peter sadece arka plana kaymış, yörüngeden çıkmıştı. Arkadaşlıklarını gelip geçici olarak sürdürmüş, her zaman değerli bir tanıdık olmuş, ama asla sabit bir kişi olmamıştı. Alice ise sabit bir kişi haline gelmişti. Ondan vazgeçemezdi.

Yine de, küçük Jemma Davies'in hatırası zihninde kazınmıştı, tıpkı dostluk ile sadakati birbirinden ayırt edemediği o korkunç an gibi. Daha sonra özür dileyip, bahaneler uydurup, onu geri kazanabileceğini düşündü. Ama tekrar arkadaş olabilmeleri için Alice'in bunu asla bilmemesi gerekiyordu.

Yalan söyleyemeyeceği tek kişi Profesör Grimes'tı. İşler kırılma noktasına gelmişti; çok fazla ödevde geride kalmıştı, çok fazla toplantıyı kaçırmıştı. Artık sadece itibarıyla idare etmek imkansızdı. Bu noktada, fonunu kaybetme riski vardı.

Peter, elinde tıbbi kayıtlarla danışmanının ofisine gidip merhamet dilemeye karar verdi.

"Ama gayet iyi görünüyorsun," dedi Profesör Grimes, ki pek dikkatli bakmamış olmalıydı, çünkü Peter bu noktada yirmi kilo kaybetmişti ve aynada tüm kaburgalarını sayabiliyordu.

aynada tüm kaburgalarını sayabiliyordu.

"Bu, ah, çok belirgin bir şey değil." "Ve hayatın boyunca bu durumdaydın."

"Altı yaşındayken teşhis edildi."

"Ama şimdi daha da kötüleşti."

"Öyle görünüyor," dedi Peter. "Tabii ki çok hayal kırıklığına uğradım."

Profesör Grimes kaşlarını çattı. "Peki, bu ne kadar sürecek?" "Kimse bilmiyor. Gelip gidiyor, belirli bir düzeni yok." "Yani bir yıldan fazla bir süre boyunca iş göremez hale gelebilirsiniz."

Peter yüzünü buruşturdu. "Umarım öyle olmaz, efendim."

"Bunun için alabileceğin bir şey yok mu?"

"Vardı," dedi Peter. "Artık işe yaramıyor. Daha yeni daha iyi sonuç verebilecek yeni ilaçlar var, ama bunların etkisi zaman alıyor ve bunları denemeden önce semptomları kontrol altına almamız gerekiyor. Bu da haftalar sürer. Bu arada, ne kadar yardımcı olabileceğimi bilmiyorum."

Profesör Grimes hiç ikna olmuş gibi görünmüyordu. "Anlıyorum."

Peter, buna kendisinin bile inanacağından emin değildi. Bu, sınırına ulaşmış, güvenilmez bir doktora öğrencisinin uydurması muhtemel bir yalan gibi görünüyordu. Belki de bir uzvunu kaybetmiş ya da vücudunda kesik kesik bir yara izi olsaydı daha iyi olurdu. O zaman en azından kayıp ve yetersizliğinin sınırları netleşirdi. Oysa Crohn hastalığı tamamen, uygun bir şekilde uydurulmuş bir şey gibi görünüyordu. *Bir canavar günün her saati beni kemiriyor, ama sen onu göremiyorsun. Kendimi çok zayıf ve dağınık hissediyorum, zihnim çalışmıyor ama işte buradayım, seninle konuşuyorum, açıkça uyanık durumdayım. Karnım ağrıyor, ne komik.*

"Peki." Profesör Grimes ne söyleyeceğinden emin değildi. Onun teselli etmeye çalışmasını izlemek, bir ördeğin takım elbise giymesini izlemek gibiydi. Aristoteles en iyi şekilde ifade etmişti; bazı varlıklar belirli işlevler için yaratılmamıştı. "Peki ... elinden geldiğince bunu atlatmaya çalış, olur mu?

"Tamam, efendim," dedi Peter. Sanki bu çok kolaymış gibi; sanki tüm bunları zihninin gücüyle ortadan kaldırabilecekmiş gibi. "Bir daha bu konuyu açmayacağım."

Kapının yarısına kadar gitmişti ki Profesör Grimes arkasından seslendi: "Murdoch, bir tavsiye."

Durdu. "Evet?"

"Kendine bu kadar acımaya çalışma."

"Ben... şey, deniyorum, Profesör."

“Demek istediğim, engelli olan büyük zihinler var. Edison, mesela. Kozmolojideki şu adam.” Peter, Profesör Grimes'ın kendisiyle alay mı ettiğini, yoksa bu gerçekten içten ve korkunç bir teselli girişimi mi olduğunu anlayamadı. Profesör Grimes devam etti: “Belli bir bakış açısına göre, normal insan arzularından ve dikkat dağınıklıklarından kurtulmak büyük bir özgürlüktür. Bir zamanlar harika bir matematikçi tanıyordum, Irene Fulmencio. Olağanüstü bir kadındı. Venezuela'da tanıştık; o hiç memleketinden ayrılmamıştı. Çocukluk hastalığı nedeniyle sakat kalmış ve günlerini yatakta düşüncelere dalarak geçiriyordu. Fikirlerin dünyasında yaşıyordu. Başka hiçbir şey düşünmüyordu. Başka hiçbir şey düşünemiyordu. Zihni saf soyutlamaya ulaşmıştı; bedeni ikinci planda kalmıştı. Bu gerçekten büyük bir kurtuluştu.

Peter, kendi hastalığının, bedeninin varlığını asla unutmasına izin vermediğini açıklamak için çok şaşkındı.

“Her neyse, yataktan gerçekten kalkamıyorsan, dikte almak için bir lisans öğrencisi tut.” Profesör Grimes masasına döndü. “Tanrı biliyor ki yeterince para aldığını."

İŞLER KÖTÜLEŞMEDEN ÖNCE BİRAZ İYİLEŞTİ, çünkü bu tür şeyler genellikle böyle olur. Birkaç hafta boyunca steroidler işe yarıyor gibi göründü ve iltihap azaldı. Bu süre zarfında Peter, kaybettiği zamanı telafi etmek için deli gibi çalıştı. Son not verme görevini tamamladı. Belinda'ya teşekkür etmek için bir buket çiçek verdi ve bunun karşılığında bir dizi yanak öpücüğü aldı. Sınavlarını başarıyla geçti.

Ve sonra, her zaman aşırı başarılı biri olduğu ve en iyi araştırma fikirlerinin her zaman bu tür çılgın dönemlerde ortaya çıktığı için, kategorizasyon alanını sonsuza dek değiştirecek bir algoritma geliştirdi.

Bu, sıradan bir gözlemciye sıkıcı gelmiş olabilir ve aslında, büyücülükle uğraşan çoğu insan için de sıkıcıydı. Ancak, kategorizasyon herhangi bir mantıkçı için son derece önemliydi. Dünyayı nasıl sınıflandırıp tanımlayacağımız sorusu, neredeyse diğer tüm alanları etkiliyordu. Peter'ın yeniliği, Russell Paradoksu'nun ince bir varyasyonundaydı; bu paradoksta, kümeler kendilerini tanımladıkları kümelerin üyesi değildi, yani şeyler hem normal hem de anormal olabilirdi ya da ne normal ne de anormal olabilirdi. Bunun bir dizi sonucu vardı.
şeylerin doğasını nasıl askıya alabileceğine dair çıkarımlar, ama bu arada Peter, insanları geçici olarak uzay ve zamanın dışında nasıl konumlandırabileceğinle ilgileniyordu. Başlangıç seviyesinde bir konu.

"Fena değil," dedi Profesör Grimes, bu Peter'ın ondan duyduğu en büyük övgüydü. "Pentagram çizimlerini bitir, gelecek hafta test etmek için geri geleceğiz."

"Evet, efendim." Peter eve gitti, akıllıca olmayan bir hamburger yedi ve sonraki on iki saati tuvalette geçirdi.

O hafta boyunca sık sık hayal kırıklığından ağladı. Bu makaleyi bitirmek için ne yapması gerektiğini çok iyi biliyordu. Sorunun şeklini biliyordu, düşüncelerinin izlemesi gereken yolu biliyordu — ama zihnini oraya götüremiyordu. Bunun yerine bağırsak sayısına takılıp kalmıştı.

Bir saat içinde yaptığı hareketler; o gün aldığı kalori miktarı; iki kutu Saltine krakerinin onu hastaneden uzak tutmaya yetecek olup olmadığı. İçinde hapsolduğu bu et yığınından nefret ediyordu; tek istediği oturup düşünmekken, dikkatini ve enerjisini tüketen her doku ve organdan nefret ediyordu. Vücudundan çok az şey istiyordu, ama vücudu ona bunu bile vermiyordu.

O anda korkunç bir dürtü onu ele geçirdi.

Yardım almayacağına karar verdi. Bu sefer değil. Doktor yok, hastane yok, ilaç yok, beklemek ve çeşitli tedavilere nasıl tepki vereceğini görmek yok

. Steroid yok, yan etki yok. Tüm bu döngüden bıkmıştı. Hayır, annesinin gelip yatağının başında endişeyle oturmasını, her hareketini izlemesini, her inlemesinde irkilmemesini, sanki onu sadece bakarak iyileştirebilecekmiş gibi ona dikkatle bakmasını istemiyordu.

irade gücüyle. Bu, çılgınca ve muhtemelen intihara eşdeğer bir taahhüttü, ama bir kez aklına koydu mu, kararından vazgeçmedi. Bu, ona kalan tek özgürlük gibi görünüyordu. Evren adaletsizdi, o da evrene tuzak kuracaktı. *Elinden gelenin en iyisini yap*, dedi evrene. *Beni toprağa göm.*

Olanlar, herhangi bir doktorun beklediği gibi, Peter'ın hızla kötüleşmesiydi.

O son geceyi asla unutamadı. Banyo zemininde yatarken, acıdan acınacak bir şekilde ağlıyordu, midesinde birkaç dakikada bir sanki daha da küçük düğümler atılıyormuş gibi spazmlar oluyordu. Yüzüne değen banyo paspasının yanığını, ıslak ayakların küflü kokusunu hep hatırlayacaktı. *Bu odalardan pek çok öğrenci geçti*, diye düşündü, *ve ben burada ölen ilk kişi olabilirim*. Yıllardır yapmadığı bir şeyi, dua etmeyi her zaman hatırlayacaktı; safra lekeli banyo fayanslarının üzerinde ellerinin ve dizlerinin üzerine çökmüş,

, ayinden yarı hatırladığı sözleri mırıldanarak *dua ettiğini* hatırlayacaktı *— Bana merhamet et, ey Tanrım — Christe, eleison —*

Tanrım, beni öldürme, ölmek istemiyorum Tanrım...

Ölmedi. Ertesi sabah temizlik için gelen izci, kapıyı çaldığında cevap alamayınca odanın boş olduğunu düşünerek içeri girdi.

Peter yerde baygın yatıyordu. Acil yardım çağrısı yapıldı ve ambulans çağırıldı. Peter hastanede uyandı, damar yoluyla serum ve steroid veriliyordu. Annesi o öğleden sonra Londra'dan gelmişti. Bir doktor gelip Peter'ın kolonunun bir kısmının alınması gerektiğini açıkladı. İltihaplanma o kadar şiddetli hale gelmişti ki iyileşme umudu kalmamıştı; kolonunda daralma vardı ve semptomlarını hafifletebilecek tek şey kolektomi idi. Kolonunun hastalıklı yarısını çıkaracak ve yeniden bağlayacaklardı.

hastalıklı olmayan uçları birleştirir. Bu, Peter'ın şanslı olması durumunda geçerliydi. Aksi takdirde, tüm kolonunun alınması gerekecek ve hayatının geri kalanını stoma torbası ile geçirecekti. Her şey yolunda gitse bile, Peter'ın yine de tüm kolonunun alınması gerekebilirdi; sonuçta kolektomi sadece geçici bir çözümdü, hastalığın kökünü tedavi etmiyordu.

Olumlu tarafı, Peter'ın bunu önlemek için yapabileceği çok az şey vardı. Crohn hastalığı er ya da geç bu aşamaya gelirdi; ilaçlar etkisini yitirmiş ve iltihaplı doku kullanılamaz hale gelmişti. Hastaneye daha erken gidebilirdi, ama bu hiçbir şeyi değiştirmez, sadece ameliyatını hızlandırırdı.

Bu yüzden, annesinin somurtkan suçlamalarına rağmen, Peter bu gelişme için kendi inatçılığını suçlayamazdı. Sadece kusurlu biyolojisini suçlayabilirdi.

"Yine de," dedi gastroenterolog. "Bir dahaki sefere sepsis riskiyle karşı karşıya kalmadan önce gelmenizi öneririz."

Peter daha fazla dinlemek istemiyordu. Konsültasyonlar boyunca oturdu, gözleri donuklaşmıştı. Ne yapmanız gerekiyorsa yapın, dedi doktorlarına; işiniz bittiğinde beni uyandırın.

ALTı HAFTA SONRA PETER titrek adımlarla departmana geri döndü. Bazı tepkilere hazırlıklıydı. Sonuçta kimseye ameliyat olacağını söylememişti; sadece ortadan kaybolmuş ve geri döndüğünde karışıklığı düzeltebileceğini düşünmüştü. Bu, daha önce her zaman işe yaramıştı. Ancak insanlar kaçınılmaz olarak her zaman üzülür, kızardı; her zaman durumu yumuşatması gerekirdi.

Bunun yerine, herkesin konuşmak istediği tek konu Profesör

Peter duymuş muydu? Görünüşe göre bu makale çığır açıcıydı ve kategoriler hakkındaki düşünce biçimimizde devrim yaratacaktı. Russell Paradoksu ile ilgiliydi; bu, Peter'ın tezinin konusu değil miydi?

Peter'ın tezinin konusu değil miydi? Geçen hafta devam eden bir sunumda taslakları dağıtmışlardı; burada bir kopyasını alabilirdi.

Peter bunu bilmeliydi, ama yine de yazıyı okumak yüzüne bir tokat yemiş gibi hissettirdi:

RUSSELL'IN PARADOKSUNUN YENİ UYGULAMALARI
Yazan: Jacob Grimes
Cambridge Üniversitesi Gizemli
Büyü Bölümü

Peter hayatında hiç kimsenin kendisini dinlememesini kabul etmemişti, bu yüzden o öğleden sonra Profesör Grimes'ın ofisine daldı ve bu sorunu çözebileceğinden emin bir şekilde konuştu.

"Bu benim araştırmam." Taslak metni aralarındaki masaya sertçe vurdu. "Bunlar benim fikirlerim."

"Ve ne kadar da iyi fikirler." Profesör Grimes koltuğuna yaslandı. "Hoş geldiniz, Bay Murdoch. Neredeydiniz, anlatır mısınız?"
nerede olduğunuzu açıklayabilir misiniz?"

Peter, yazının altında yazan ismi gösterdi. "Neden ortak
yazar değilim?" "Belki de hiçbirini siz yazmadığınız
içindir."
"Bu hırsızlık."
"Öyle mi?"
"Sizi ihbar
edebilirim. "Öyle
mi?"

"Prosedürler var," diye kekeledi Peter. "Yönetim kuruluna gidebilirim..."

"Ve tam olarak *ne* diyeceksin? Bu makaleyi senin yazdığını mı? Yazmadın. Senin fikirlerini çaldığımı mı? Çalmadım." Profesör Grimes'ın sesi yükseldi; bütün oda küçülmüş gibi görünüyordu. "Benim bakış açımdan, Bay Murdoch, siz istifa edene kadar mutlu bir iş arkadaşıydınız. Ocak ayından beri laboratuvara gelmediniz. Sizi birçok kez aradım ve yazdım, ama cevap vermediniz.
Hiçbir açıklama ya da özür sunmadınız. Bir aydan fazla ortadan kayboldunuz ve benim bulgularımızla hiçbir şey yapmamamı beklediniz.
bulgularımızla hiçbir şey yapmamamı mı beklediniz?"

Hastaydım, Peter demek istedi, *hastane yatağında yatıyordum, vücudumdaki hastalıklı doku kesilip çıkarılıyordu*. Ama tüm hayatı boyunca inkar ettiği şey - beklenen inançsızlık; her şeye rağmen, özel muamele görmek için kendi acısını abarttığına dair inancı- sözlerini boğdu ve dili boğazında takıldı.

özel muamele görmek için kendi acısını abarttığına dair inancı - sözlerini boğdu ve dili boğazında takıldı.

"Dinle, Murdoch. Yetenek için birçok mazeret uydururum. Büyük beyinler kendi tempolarında çalışır. Bunu biliyorum. Ama sen tembelleşiyorsun. Ve tembellik, *Arcana'da* yayınlanmanı sağlamaz. Seni kovdurur."

Peter ne tür bir savunma yapabilirdi? Suçlu, tüm suçlamalarda suçluydu — yeterince gayretli olmamıştı; teslim tarihlerini kaçırmıştı; üstesinden gelememişti. Zayıf bir vücut, zayıf bir zihinle aynı şeydi; ikisi de size acı verebilir ve ikisi de sizi deha olmaktan alıkoyabilirdi.

Başı eğik bir şekilde ofisten çıktı. Dışarıdaki laboratuvar sessizdi; herkes ona bakıyordu. Alice onun gözlerine baktı; konuşmak istercesine öne çıktı. Ama Peter'ın görüş alanı kapının etrafında bir iğne deliği kadar daralmıştı ve sanki Alice orada değilmiş gibi yanından geçip gitti.

PETER, SONRA YAPTIĞI ŞEYİ SADECE ÇOCUKÇA GURURLA AÇIKLAYABİLİYORDU.

Yaraya tuz basmak gibi, Profesör Grimes Peter'dan kanıtları son taslaklara eklemesini istemişti. Her yayının bir kısmının her bir pentagram bileşeninin insan denek üzerinde etkinleştirilmeden önce birçok kez tekrarlanmasının belgelenmesini ve ardından tüm insan temelli yinelemelerin birçok kez tekrarlanmasının belgelenmesini gerektiriyordu. Bu, Peter'ın kendi çaldığı araştırmayı kırmızı kalemle gözden geçirmesi ve gözden kaçırmış olabileceği tüm hataları rapor etmesi anlamına geliyordu. Elbette Peter kabul etti; kimse Profesör Grimes'ın doğrudan talebini reddedip fonunu elinde tutamazdı. Ancak bu, iyi bir iş çıkarması gerektiği anlamına gelmiyordu.

Tanrı'ya yemin etti ki, kimseyi incitmek istememişti. O ana kadar aklından geçen en kötü düşünce, profesörü utandırmanın hoş olabileceği idi. Grimes'ın kendi çalışmalarını iki kez kontrol etmediğini biliyordu; Grimes'ın uzun zamandır detaylara özen göstermediğini, onun için araştırma yapan bir yardımcı ordusu olmasaydı hiçbir makalesini bitiremeyeceğini herkes biliyordu. Peter'ın hayalinde, tüm bunlar belki de Kraliyet Büyü Akademisi'nin yaz konferansında büyük bir utançla sonuçlanacaktı; Profesör Grimes, bir lisans öğrencisinin bile fark edeceği hatalar yaptığı için sahneden yuhalanıp gülünç duruma düşecekti.

Ve aslında, Peter'ın en büyük motivasyonu, Profesör Grimes'ın hak ettiğinden daha fazla zamanı bu makaleye harcamamakti. Eğer hiçbir övgü almayacaksan, neden uğraşasın ki?

Bu yüzden, tek bir gecede tüm yığını gözden geçirdi, yatakta oturarak, kenarlara yarım yamalak düzeltmeler yazdı. Her pentagramik yinelemeyi yeniden izlemekle uğraşmadı; bu çok zaman alıyordu ve Latince ve Yunanca'dan çok sayıda geri çeviri gerektiriyordu. Algoritmaları kısaca gözden geçirdi — başka bir yüksek lisans öğrencisi hepsini bir araya getirmişti. Her şeyin yolunda olduğundan emindi ve üstüne şöyle yazdı: *İyi görünüyor. Küçük düzeltmeler, aşağıya bakın. Devam edilebilir.*

Sonra departmana geri döndü, taslağı Profesör Grimes'ın tepsisine bıraktı ve hiç düşünmeden oradan ayrıldı.

Ertesi sabah departmana varır varmaz, durumu anladı. Polis arabaları ve itfaiye araçları ön girişe park etmişti. Kapılar ve pencereler uyarı şeridiyle kapatılmıştı; bir polis memuru ön kapıda durmuş, içeri girmeye çalışanları uzaklaştırıyordu. Peter kalabalığın arasında durmuş, üniformalı kişilerin içeriden çıkmasını izlerken kalbi hızla atıyordu. İki sağlık teknisyen boş bir sedyeyle dışarı çıktı.

"Bunun bir anlamı yok," diye bir acil tıp teknisyeninin söylediğini duydu. "Bir kova lazım."

O sırada tüm bölüm dışarıda toplanmıştı. Fısıltıları çılgınca artmıştı; sesler yükseliyor, kimlerin orada olup kimlerin olmadığını sayarken teoriler uçuşuyordu. Bir grup üniversite öğrencisi o kadar üzgündü ki ağlamaya başlamışlardı. "Burada sorumlu kim?" Helen Murray bağırmaya devam ediyordu. "Neler oluyor? Biri bize ne olduğunu söyleyemez mi?"

Peter kalabalığın arasından geri çekildi, eve tökezleyerek gitti ve lavaboya kusmaya başladı.

O gece aklına birkaç çözüm geldi.

İntihar etmeyi bile düşündü. Kafasında tüm senaryoları gözden geçirdi. Asmak, fırın, siyanürlü elma... En az çaba gerektiren hangisiydi? Muhtemelen fırın, ancak mezunlar kulübesinde sadece ortak bir ve zemine çok yakın olduğu için kafasını rahatça içine sokamıyordu. Evet, bahanesi buydu. *Kendimi rahatça öldüremeyecek kadar uzunum.* Ayrıca teslim olup yaptıklarını itiraf etmeyi ve Kraliyet Büyü Akademisi'nin onu istedikleri gibi cezalandırmasına izin vermeyi de düşündü — bu da kendini öldürmekle eşdeğerdi, çünkü büyü yapamazsa ölmüş sayılırdı. Ama ölmek çok tatsız görünüyordu ve her halükarda ailesine bu tür bir acıyı yaşatamazdı.

Her neyse, durumu düzeltmenin en bariz ve en zor yolu, Profesör Grimes'ın ruhunu yeraltı dünyasından geri getirmek gibi görünüyordu

Ve Peter her zaman en zor olanı yapmakla motive olmamış mıydı?

Yine de, bu yolculuğu planlamak düşündüğünden daha uzun sürdü. Değişim formülü kolay kısmıydı — Kimyagerler bunu uzun zaman önce bulmuştu; ancak kimse bedelini ödemek istemediği için nadiren kullanılıyordu.

Cehenneme açılan kapı daha zordu. Temel fikri vardı, ama karşılaştırmak istediği ayrıntıları içeren bazı metinler kütüphaneden sürekli kayboluyordu. Bir hayalet arşivleri musallat olmuş gibiydi, her zaman ondan bir adım öndeydi.

Bir gece, Alice laboratuvardan çıkarken o da içeri girdi. Alice çıkarken onun koluna çarptı, ama tek kelime etmedi. Aslında, onun varlığını hiç fark etmemiş gibi görünüyordu; sadece ona bakmayan geniş gözlerle bir bakış attı, sonra koridorda ağırlığı altında sallanarak aceleyle uzaklaştı.

kollarında dengede tuttuğu kitaplar. Elleri ve yüzü tebeşirle lekeliydi. Ve arkasında aceleyle silinmiş tahtada, Peter son zamanlarda oldukça iyi öğrendiği bir toplama işleminin izlerini görebiliyordu. Bir bakışta hepsini tanıdı.

Ramanujan'ın Toplamı. Setiya'nın Değişiklikleri. İki sütun kafasında bir araya geldi; iki öncül, onun kurtuluşuyla sonuçlandı; o anda, dünyada geçerli olan tek şey buydu.

Birincisi: Alice Law cehenneme gidiyordu. İkincisi: o da onunla birlikte gitmeliydi.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Neden bana hiç söylemedin?" diye sordu Alice.

Ve Peter tek doğru cevabı verdi, ki bu gerçek cevaptı, sadece sorunun tersine çevrilmiş haliydi. "Neden *bana* hiç söylemedin?"

Bunca zamandır, diye düşündü Alice. Bunca zamandır ikisi de boğuluyordu ve birbirlerinin kıyıdan kendilerine alay ettiğini düşünüyorlardı. O set teorisi makalesini hatırladı; Profesör Grimes'ın onun hakkında ne kadar gururla konuştuğunu hatırladı. *Kategoriler hakkında düşünme biçimlerinde devrim yaratacağım,* demişti ona. *Russell Paradoksu'nu çözmeye hiç bu kadar yaklaşmamıştık. Altlarına sıçacaklar.* Peter'dan hiç bahsetmemişti.

Avuç içini yanağına dayadı. "İnanamıyorum." Peter sertleşti.

"Neden?"

"Sana yalancı demiyorum," dedi. "Sana inanıyorum, sadece... Yani, onun bunu neden yapması gerektiğini anlayamıyorum. O *Grimes*, Tanrı aşkına —her zaman milyonlarca projesi var, *çalmasına* gerek yok —

"Yine yapıyorsun," dedi Peter. "Neyi yapıyorum?"

"Onu yüceltmek. Onu savunmak. Onu her zaman bu... bu büyük, efsanevi bir dahi gibi gösteriyorsun..."

"Çünkü o..." "O sadece bir pislik, Law."

"Hayır, değil." Sesi titredi. "Anlamıyor musun? Öyle olamaz. Aksi takdirde, *birinin* bizi kandırmasına izin vermiş oluruz."

"Ve o bir dahi olsaydı daha mı iyi olurdu?"

"Daha iyi değil. Ama... buna değer." Alice ellerini açarak gösterdi. "Ne demek istediğimi anlamıyor musun? Bu çılgınlığın bir yöntemi varsa, en azından... değil mi?"

Peter ona uzun bir süre baktı, sonra iç geçirdi. "Anlıyorum, evet."

"Ve çünkü... şey, o kadar da kötü görünmüyordu, anlıyor musun? Diğerleri gibi değildi. Kötü bir aktör."

"Biliyorum," dedi Peter.

Yıllardır kendilerini böyle teselli etmişlerdi. En azından Profesör Grimes *diğer* profesörler gibi değildi, zehirli olanlar, laboratuvar asistanlarına küfürler yağdıran ve yüzlerine karşı aptal diye bağıran, ağızlarından salya saçan profesörler gibi değildi. Öğrencilerini Güney Amerika'ya saha gezisine götürüp çılgına dönerek bardak ve tabak fırlatıp öğrencilerinin hayatını tehlikeye atan antropoloji profesörleri gibi değildi. O bir zorba değildi, bir tiran değildi. Sonuçta, tüm bu küfürlerin çoğu
güvensizlik ve yetersizlikten kaynaklanıyordu ve Profesör Grimes ikisi de değildi. Tek yaptığı sert sözler söylemekti. Onlara sadece
kendisine uyguladığı aynı titiz standartları uygulardı. Kızgın olmak
Grimes, işinde kötü olmakla eş anlamlıydı. Ve şimdi bile, cehennemin dibinde, Alice, bu konuda telaşlanıp durduysa, bunun tamamen kendi hatası olduğu düşüncesinden kurtulamıyordu.

"Ve ben de, eğer bu benim için işe yaramıyorsa, o zaman benim bir sorunum var demekti, diye düşündüm," dedi. "Sonuçta, sen gayet iyi gidiyordun."

"Komik," dedi Peter. "Ben de senin için öyle hissediyordum." Birbirlerine göz kırptılar.

"Geriye dönüp bakınca utanç verici," dedi Peter. "Bizi birbirimize düşürmekte çok başarılıydı."

"Sen de öyle hissettim mi?"

O, bunun tek taraflı bir rekabet olduğunu düşünmüştü. O dağınıktı ve Peter Murdoch ulaşılamaz bir ölçüttü; her zaman onunla kıyaslanıyordu. Peter bunu uykusunda bile yapabilirdi. Sonuçta Cooke'u Peter'a verdi; bu arada zavallı Alice o kadar umutsuzca geride kalmıştı ki, ayak uydurmak için yasadışı, kalıcı bir pentagram'a ihtiyaç duyuyordu.

"Oh, evet. Her seferinde." Peter homurdandı. "'Sen Alice'in yaratıcılığına, Alice'in azmine sahip değilsin. Alice ilk gelen ve son giden kişidir ve aranızda ilerleyecek tek kişi odur, o *gerekli niteliklere* sahiptir. Alice gerçek bir akademisyen. Alice tarihe iz bırakacak, sen ise sadece bir amatör olarak kalacaksın.'"

"Öyle demedi," dedi Alice. Bunu duymak, onu aptalca bir şekilde daha iyi hissettirdi. "Bunu söylemiş olamaz."

"Yüzün kızardı mı?"

Ellerini yanaklarına bastırdı. "Kızarmadım."

"Bu iltifatı kabul edeceksin. Şimdi bile." Omzuna hafifçe vurdu. "Tanrım, bize gerçekten çok kötü davrandı."

"Ama her şey kötü değildi," dedi. "Bizi iyi sihirbazlar yaptı." *Beni mükemmel yaptı*. Dövmesi seğirdi, ama o zaman bile, bunu bir lanet değil, bir lütuf olarak görmeye kendini ikna edemedi.

"Bilmiyorum, Law." Peter bacaklarını göğsüne çekti ve çenesini dizlerinin üzerine koydu. "Ben de bunu merak ediyorum. Grimes'ın bizi olduğumuz kişi haline getirmesi gerçekten gerekli miydi? Çünkü, dürüst olmak gerekirse, bence herhangi biri
bizi iyi sihirbazlar yapabilirdi. O sadece bunun için acı çekmemiz gerektiğine bizi ikna etti. Banyo zemininde yatarken bile, yeterince güçlü olmadığımı düşünmemi sağladı. Eğer yeterince istersem, her şeyin daha iyi olacağını düşündürdü." Burnunu çektirdi. "Aptalca."

"Peki nasıl..." Alice, Peter'ın karnına bir göz attı, sonra tekrar yüzüne baktı. "Şimdi nasılsın?"

"Ameliyat işe yaradı," dedi Peter. "Remisyona girdim." "Ne
zamana kadar?"

Omuz silkti. "Değil olana
kadar." "Üzgünüm."

"Önemli değil," dedi. "Hayat böyle. Artık önemi yok."

BUNDAN SONRA DÜŞÜŞ ÇOK HIZLI OLDU.

Escher tuzağının enerjilerini bu kadar hızlı tüketmesi gerçekten merhametliydi. Hava daha da ısındı. Ağızları zımpara kağıdı gibiydi, dilleri düz, pürüzlü taşlar gibiydi. Yan yana oturuyorlardı, ama zaman geçtikçe, başları ve omuzları, pili bitmiş oyuncaklar gibi, aşağı doğru sarkmaya başladı, ta ki...
Alice, Peter'ın kucağında yatarken, Peter de onun üstüne uzanmıştı.

Alice tüm bunlardan pek rahatsız değildi. Üzgün olsa bile, zihni ve vücudu çok uyuşmuştu; yas tutmak enerji gerektirirdi ve onda artık hiç enerji kalmamıştı. Kulaklarında neredeyse hoş bir uğultu vardı. Gözlerini kapattı ve sadece serin nehirleri, kadifemsi karanlığı, örtü gibi suları düşündü. Bu o kadar da kötü müydü? Tek yapması gereken uyumaktı.

Kağıda kalemin sürtünme sesini duydu. Gözlerini açtı. Peter defterine bir şeyler karalıyordu.

Başını kaldırdı. "Ne yapıyorsun?" "Bir çıkış yolu
bulmaya çalışıyorum."

"Her şeyi denedik," diye mırıldandı. "Başka bir şey yok." "Oh, bir şeyler olacaktır."

"Nereden biliyorsun?"

"Gödel'in Tamamlanmamışlık Teoremi sayesinde."

"Ne?"

"Matematikte bir teorem." Peter tuhaf bir şekilde neşeli görünüyordu. "Çocukken öğrendim. Temel olarak, hiçbir matematik teorisinin , çünkü herhangi bir makul matematik sistemi için, sistemin kanıtlayamayacağı gerçekler her zaman olacaktır. Matematiğin sınırları vardır. Her zaman bilmediğimiz şeyler vardır. Bazı insanlar Gödel'in teoreminin Tanrı'nın varlığını kanıtladığını düşünür."

"Ama bu hiçbir şeyi kanıtlamıyor."

"Ama öyle. Her zaman başka bir seçenek olduğunu kanıtlıyor. Hiçbir sistemin kapalı olmadığını kanıtlıyor."

"Tanrım, Peter." Alice hızla gözlerini kırptı, ama noktalar görüşünden kaybolmadı. "Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz. Bazen matematik sadece matematiktir."

Peter'ın kalemi elinde çılgınca dönüyordu. "Peki, şunu bir düşün: *Inferno'nun* dördüncü kitabında Dante, Virgil'e, Mesih tarafından kurtarılmayan herhangi bir ruhun sonsuz Limbo'dan kurtarılıp kurtarılmadığını sorar. Ve gerçekten de, Adam, Abel ve Nuh, diğerleri gibi, kutsanmış ve Cennete yükseltilmişti. Tanrı, sırf onlar için kurallarını çiğnemişti."

"Kimse dördüncü kitabı ciddiye almaz."

"Yani, benim de Dante ile bazı sorunlarım var. Ama önemli olan nokta, Dante'nin cehennem vizyonunda bile istisnalar olması. Yeraltı dünyası pes eder ve boyun eğer. Tahmin edilemez, kendi kurallarından başka bir kurala uymaz. Tıpkı
Borges şöyle demiştir: *Her şeyin çoktan yazılmış olduğu kesinliği bizi geçersiz kılar,* hayali *varlıklar haline getirir*. Oysa biz hayali varlıklar *değiliz*, geçersiz de değiliz, çünkü hiçbir şey tam olarak yazılmış değildir! Bunu tam olarak açıklayan tutarlı bir aksiyomlar dizisi yoktur
Bunu tam olarak açıklayan tutarlı bir aksiyomlar kümesi yoktur. Tıpkı matematik gibi. Dolayısıyla, bir çıkış yolu olacaktır. Ve ben onu bulacağım. Bulmak zorundayım."

“Mantık böyle işlemez,” dedi Alice. “Bu kanıtta pek çok adımın eksik olduğundan eminim.”

Peter omuz silkti ama hiçbir şey söylemedi. Sadece yazmaya devam etti.

Onu izlemek onu yoruyordu. Ne kadar aptalca, diye düşündü. Ne kadar aptalca, diye düşündü. Sadece onun karalamaları değil, tüm çabaları. Escher tuzağındaki durumları, Cambridge'deki tüm hayatlarının bir mikrokozmosuydu: sonsuz karalamalar,

altın istisna olduklarını kanıtlamak için sonsuz karalamalar; oysa gerçekte kendilerinde olağanüstü hiçbir şey yoktu; sadece başından beri kendileri için yazılmış senaryoları takip ediyorlardı. Ve açıkça yapılacak tek şey, çarktan inmek, istifa etmek ve oyunu oynamayı reddetmekti. Burada tek zafer gerçekten ölümdü. Onu nasıl ikna edebilirdi?

Kollarına tutundu. "Peter." Durdu.

"Evet?"

"Korkmamıza gerek yok," diye fısıldadı. "Elspeth'in dediği gibi. Biz cehennemde yaşayan ruhlarız. Hiçbir yere gitmeyeceğiz. Hiçbir şeye dönüşmeyeceğiz. Her şey bitecek, hepsi, tamamı, bitecek."

"Ama ben bitmesini istemiyorum."

"Oh, sus." Dizini okşadı. "Her şey yoluna girecek, söz veriyorum."

"Öyle deme."

O ise sanki ağlayan bir bebekmiş gibi, sanki sadece bu kadar yaygara yapmayı bırakması gerekiyormuş gibi, daha da sıkı bir şekilde okşadı. "Her şey sessiz olacak. Her şey yoluna girecek."

Çok yorgundu. Görüşü bulanıklaşmıştı. O anda Peter'ın yüzünü göremiyordu. Dudaklarının hareket ettiğini görüyordu ama hiçbir şey duyamıyordu, sonra tek gördüğü, gözünde gittikçe küçülen bir şeklin ana hatlarıydı, ta ki her şey karanlığa gömülene kadar.

ÇAT.

Gözlerini açtı. Peter'ın parmakları burnunun hemen altında duruyordu. Peter tekrar parmağını şıklattı ve kulakları çınlayarak uyandı.

"Uyan," dedi Peter sertçe. "Çözdüm."

"Hm?" Alice başını kaldırdı. Bütün vücudu bulanık hissediyordu. Ne zaman uykuya daldığını hatırlamıyordu, ne kadar süre uyuduğunu da bilmiyordu. Alçak kırmızı gökyüzü her zamanki gibi yukarıda parlıyordu.

Peter bir dizi kağıdın üzerinde eğilmiş, hâlâ bir şeyler yazıyordu. Alice uykuya daldığından beri en az sekiz sayfa doldurmuştu; hepsi çizili, daire içine alınmış ve gölgeli algoritmalarla doluydu.

"Çıkış yolumuz," dedi. "Buldum." Alice

isteksizce oturdu. "Ne?"

"Bu çok bariz olmalıydı." Hızlı, robotik bir ses tonuyla konuştu, Alice'in çok iyi bildiği bir ses tonuydu. Laboratuvarda bir şeyi çözdüğünde, her şeyi bir anda dökmek istediğinde ama ağzı düşüncelerine yetişemediğinde her zaman kullandığı ses tonuydu. "Giriş mantığından bildiğim bir şey.

Giriş mantığından öğrendiğim bir şey. Aslında aptalca bir oyun.
ve olasılıklarla ilgili. Ama belki de sana söylememeliyim, paradoksu zayıflatır..."

"Murdoch."

"Tamam. Dinle." İkisi yan yana durabilecek kadar büyük, aralarında düzgün bir daire çizdi. "Kripkes geldiğinde bunun bir sürpriz olacağını söyleyebilir misin?"

Alice bu ifadenin anlamını tam olarak anlayamadı, ama bir sorun da görmedi. "Ah, tabii."

"Ve sence, beş gün sonra açlıktan öleceğimiz zamana kadar gelmeleri gerekiyor, yoksa kanımız bozulacak mı?"

"Sanırım ben öyle yapardım."

"Mükemmel." Avuçlarını birbirine bastırdı. "O zaman şartlar belirlendi." Başı ağrıyordu. "Hâlâ anlamıyorum."

"Sadece dinle," dedi Peter. "Şimdi, bir mahkumun darağacında idam edilmeyi beklediğini varsayalım. Cellat ona, hafta içinde bir gün idam edileceğini söyler, ancak idam tarihini bilmesini istemez. O zaman, haftanın hangi gününü eleyebiliriz?"

Alice bunu düşündü ve sonra "Pazar mı?" diye sordu.

"Doğru. Neden?"

"Çünkü haftanın son günü. Yani önceki günlerde asılmamışsa, idamın Pazar günü olacağını bilecektir. O zaman da sürpriz olmaz."

"Çok iyi," dedi Peter. "O halde Pazar günü elendi. Peki, Cumartesi gününe kadar asılmamışsa ne olacak?"

"Sanırım cumartesi de olmaz." Alice'in düşünceleri yavaşça dönüyordu. "Pazar günü hariç, bu da Cumartesi'yi bunun gerçekleşebileceği son gün yapıyor, ama Cuma gününe kadar gerçekleşmezse, Cumartesi de sürpriz olmaz... Oh." Aklında bir şey çaktı. "Ama o zaman Cuma bunun gerçekleşebileceği son gün..."

"Gördün mü," dedi Peter neşeyle. "Bu bir döngü."

Alice şimdi anladı. "O zaman mahkum asla asılamaz, çünkü hiçbir gün sürpriz olmayacak. Ve onu serbest bırakmak zorundalar."

"Aynen öyle!" Peter gülümsedi. "Ve bu paradoks için koşullar mükemmel değil mi? Beş gün sonra öleceğimizi biliyoruz. Kripkes'in
her zaman en beklenmedik anda geldiğini biliyoruz. Ama seni Hangman's

Paradoksu'na yerleştirirsek, o zaman yenilmez olursun — seni asla yakalayamazlar. Yani benim
hipotezimiz, bunu bir algoritmaya yazarsak, sizi tuzaktan kurtaracağıdır —ya da bir tür dokunulmazlık örtüsü oluşturur, böylece onlar gelse bile sana zarar veremezler—”

"Peki," Alice iç geçirdi. Aptalca, silinmez bir umut göğsüne geri sızdı; aptalca, yorucu *bir duygu*. Sadece hissizken her şey çok daha iyiydi. "Onu bana ver."

Peter defterini kumların üzerinde kaydırdı.

Parmağını satırların üzerinde gezdirerek, kendini odaklamaya çalıştı. Yavaş yavaş onun karalamalarının anlamını çözdü. "Her şeyi mahvetmişsin."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sen bunu sadece bir kişi için yazmışsın." Sayfaları onun kucağına geri attı. "Bu iyi değil. İki kişi için baştan yazmalısın."

"Oh," dedi Peter. "Hayır, bunu fark etmiştim. Bu kasıtlıydı."

Bunun ne anlama geldiğini anlaması biraz zaman aldı. "Murdoch..." "Bu çok güçlü bir paradoks değil," dedi Peter. "Sorites gibi değil.
birkaç bariz çözüm var ve ben bunları çok iyi biliyorum. Bunun işe yaraması için şüphelerimi yeterince uzun süre askıya alamam."

"Tüm paradoksların çözümleri vardır." Alice yükselen paniği bastırmaya çalıştı. "Bu yüzden geçicidirler."

"*Çok* geçici," dedi Peter. "Korkarım bu özellikle zayıf.
Ve Escher tuzağı gibi bir şeye karşı, gerçekten şüpheye yer yok."

"O zaman bunun bende işe yarayacağını nereden biliyorsun?"

Ona yumuşak bir gülümseme attı. "Çünkü sen çok iyi bir mantıkçı değilsin."

"Siktir git, Murdoch."

"Bin." Elini salladı. "Seni gönderelim." "Seni bırakmayacağım."

"Ben de senin ölmene izin vermeyeceğim," dedi Peter. "Buraya boşuna gelmiş olamayız. Sen kendin söyledin. Bütün bunların bir değeri olmalı."

"O zaman birlikte gidelim."

"Bunun işe yarayacağından emin değilim."

"Denemeliyiz." Defteri vurdu. "Yeniden yaz. İki kişi için ayarla."

"Bu benim için işe yaramayacak," diye ısrar etti Peter. "Ve işe yaramadığında, sen de bozulmuş bir denek olacaksın ve o zaman sen de çıkamayacaksın — *öleceksin*
—

"Ölmeyi tercih ederim." Ciddiydi. Hayatında hiç bu kadar ciddi olmamıştı. Bir hafta önce Peter'ın hayatını kurtaracağından emin olamazdı, ama şimdi emindi. Yaşamak istemiyordu. Geleceği, peşinde koştukları bu aptalca hedefi istemiyordu. "Ya ikimiz de yaşarız ya da ikimiz de ölürüz, üçüncü bir seçenek yok."

"Üçüncü seçenek senin *yaşaman*. Yaşamayı hak ediyorsun..."

"Ben hiçbir şeyi hak etmiyorum." Alice bunu da içtenlikle söylüyordu. Ne yapmıştı ki?

Cehenneme geldiklerinden beri mi? Yalan söyledi, Peter'ı aldattı, Elspeth'i aldattı, hepsini bu üzücü duruma düşürdü. Bu acınası hikayenin kitabını kapatmasının zamanı gelmişti. Çok yorgundu, artık sadece karanlıkta sessizce ölmek istiyordu sessizce ölmek istiyordu, ama Peter ona bunu bile yapmasına izin vermiyordu. "Yapamam, gerçekten yapamam... Tanrılar, Peter, bırak da öleyim."

"Yapamam. Yapmayacağım."

"Neden bu kadar asil davranıyorsun?" Gücü olsaydı, yumruklarıyla onu dövecekti. "Bu kadar asil davranmayı bırak."

"Onu geri getirebilecek algoritmaya sahip tek kişi sensin. Benimki işe yaramıyor. Ben dışarı çıkarsam, yukarıya gönderebileceğimiz tek kişi Grimes olur. Sen dışarı çıkarsan, en azından eve sağ salim dönebilirsin."

Şiddetle başını salladı. "Erichtho büyüsünün işe yarayıp yaramadığını bile bilmiyorum..."

"İşe yarama ihtimali var. Burada olumlu sonuç alabilecek tek kişi sensin, Law. Rakamlar öyle gösteriyor."

"Rakamlar umurumda değil!"

"Her neyse, onu öldürmeye çalışmayan tek kişi sensin..."

"Onu sen öldürmedin. Ben öldürdüm. Döngüyü kapatmadığımı hatırlıyorum. Hatırlıyorum, unutmuyorum..."

"Sonrasında gönderimi iki kez kontrol ettim. Döngüyü kapatmadın çünkü kapanış yoktu. Ben hiç koymadım."

"Ama yine de bilmeliydim." Alice hata yapmazdı; yapamazdı. Her şeyi görürdü; her ayrıntı beynine kazınmıştı. Ve Karınca Testi gibi bir şeyi gözden kaçırmasının tek yolu, bunun bir kısmının kasıtlı olmasıydı. "Bunu binlerce kez düşündüm. Boşluğu gördüm, *biliyordum*
—

"Kes şunu." Peter ellerini havaya kaldırdı. "Kes şunu. Onun cinayetinin sorumluluğunu kim üstlenecek diye kavga etmiyoruz. Detaylar kimin umurunda—
"

"Detaylar önemlidir," diye ısrar etti Alice. "Önemlidirler çünkü, hiç de senin hatan olmadığı halde, *hiçbir* şey *yapmadığın* halde, ölmeyi hak ettiğini düşünüyorsun.

ve burada olmamalısın bile..."

"Gerçek değişmez." Peter sesini yükseltti, onun sözünü keserek konuştu. "Bu paradoksu senin üzerinde işe yarayabilirim. Bunun işe yarayacağından kesinlikle eminim.
İkimiz hakkında neredeyse hiç emin değilim. Bu sadece temel karar teorisi, Law. Maksimum beklenen sonuç."

"Kapa çeneni."

"Bu sadece matematik. Hoşuna gitmediyse üzgünüm."

"Ama burada ölemezsin." Yutkundu. "Öyle bir zamanda... Öyle bir zamanda... —

Peter'ın gözlerinde vahşi, çaresiz bir şey vardı. "Ne zaman ne yaptın?"

Ne demek istedi? Alice bilmiyordu. Bu karanlık, kemiren ve çılgın duyguyu ifade edecek kelimeler bulamıyordu. Kendini onun bilinmezliğine atmak istiyordu; tarif edemediği bir yakınlık istiyordu. Onun hayatta olmasını, yanında olmasını, yanında olmasını istiyordu. Aklına gelen kelimeler beceriksiz ve yetersizdi, ama elinde olan tek şey buydu. "Birbirimizden nefret etmemeyi yeni öğrendiğimizde."

Peter'ın yüzünde bir şey kapandı.

Birbirlerine baktılar, aralarında bir uçurum açılmıştı.

Oh, neden bu kadar zordu? Alice çaresizce merak etti. Neden Peter'a ne *düşündüğünü* söyleyemiyordu? Her zaman birbirlerinin yörüngesinden fırlayan bedenler olmuştu, oysa tek gereken dürüst bir sözdü. Ama sihirbazların eksikliği tam da buydu; dürüst sözler yoktu, sadece kelime oyunları, illüzyonlar ve gerçekliğin o kadar karmaşık yapıları vardı ki, neyin gerçek neyin gerçek olmadığını artık takip edemiyordunuz.
Herkes hep başkasının yerine geçmeye çalışıyordu.

Keşke birbirlerini yakalasalar, birbirlerine baksalar, aradaki mesafeyi aşmaya çalışsalar.

Ama artık çok geçti, her şey için çok geçti. Peter bir
bıçak çekti.

"Ne yapıyorsun?"

"İkimiz için de karar
veriyorum." "Yapamazsın."

"Bu tek mantıklı çözüm," dedi. "Lütfen Alice. Aptal olma."

Kız bıçağa atıldı. Peter bıçağı onun ulaşamayacağı bir yere kaldırdı. Kız denedi... Onu itti—tüm gücüyle denedi, ama Peter

pentagramdan kıpırdamadı. Kollarını tokatladı, tırmaladı ve çekti. Ama o daha uzun, daha ağır ve daha güçlüydü; tek yapması gereken onu kenara itmekti.

"Senden nefret ediyorum," diye bağırdı. "Sen çok... sen

tam bir..." "Mantıkçı." Ona hüzünlü bir gülümseme attı.

"Biliyorum."

Bıçağı koluna sürdü. Kan, derisinden kalın ve hızlı bir şekilde akarak parmaklarından tebeşir üzerine damladı ve pentagramı mürekkep gibi kaplayarak her yeri kırmızıya boyadı. Peter

Alice haykırdı. Ona vurdu, çırpındı, onun tutuşuna karşı direndi — ama o çok güçlüydü ve Alice'in yaptığı hiçbir şey onun ritmini bozamadı. O, her zamanki gibi gür sesle, son ana kadar kendinden emin bir şekilde devam etti.

"Sırt çantası, Alice." Omzuna hafifçe vurdu. "Sırt çantasını unutma."

Sonra, tebeşirle bir hareketle çemberi kapattı.

Alice çığlık attı, ama o duymadı. Bir anda kum onun etrafında yükseldi, onu dışarı attı ve Peter'ı içeride hapsetti. Escher tuzağı, guguk kuşu, kayalar ve her şey onun gözleri önünde kayboldu. Sonra tek gördüğü, sürekli batan güneşin altında uzanan sonsuz bir düzlük, çamurlu bir düzlük oldu.

"Paralel çizgiler
sonsuzlukta kesişir!"
Euclid,
ateşli bir
şekilde,
ısrarla
Ölene kadar.
ve böylece o bölgeye ulaştı:
Orada
lanet olası şeylerin ayrıldığını
gördü.

—PIET HEIN, "PARALELLİK"

Paradokslar Üzerine

Paradoksların bizi rahatsız etmesinin nedeni, sonuçlarının doğru olması değildir. Eşek açlıktan ölmez. Dünya sonsuz merdivenlerden ibaret değildir merdivenlerden oluşmaz. Elbette Akhilleus bir kaplumbağadan daha hızlı koşabilir, elbette ok hedefini vurur, elbette yığın biter. Hayatımıza devam etmek istiyorsak kabul etmemiz gereken ilke, hiçbir paradoksun dünyanın olması gerektiği gibi işleyişini durdurmadığıdır. Evrenin kanunları söz sahibidir. Her şey her zaman olması gerektiği gibi geri döner ve bir paradoks sonunda etkisini yitirir. Paradoksların bu kadar uzun süre devam etmesinin tek nedeni, bizim buna izin vermemizdir.

Hayır, paradoksların bizi rahatsız etmesinin nedeni, absürt sonuçlarının tüm öncüllerimizi yeniden düşünmemize neden olmasıdır. Paradoks, her basamağı kaçınılmaz olarak hedefe götüren bir merdiven gibidir. Ama zirveye ulaştığınızda, hedef imkansızdır; boşluğa adım atmışsınızdır. Yani adımlar aptalca olmalıdır. Sonuç mutlaka yanlış olduğu için, çünkü mantığın işlemediği bir dünyada yaşayamayız, öncüllerimizden biri mutlaka hatalı olmalıdır. Bu, rahatsızlığımızın kaynağıdır. Bir Paradoks, yolun bir yerinde, bir şeyi derinden, korkunç bir şekilde yanlış anlamış olduğumuz anlamına gelir.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Cambridge'de yaz sonu, Michaelmas'a iki hafta kalmıştı. Kasaba kuş cıvıltıları, dalgalanan su ve yaprakların kenarlarında beliren hafif kırmızı tonlarla doluydu. Güneş hala yeterince sıcaktı, her yıl kış yağmurlarının yaklaştığını unutturacak kadar. Her şey yeniydi, parlaktı ve umut doluydu.

Alice Law, yepyeni bir kalem etek ve sert beyaz oxford gömleği ile departmana doğru koştu. O sabah panik içinde ikisini de ütülemişti; kapıdan çıkarken aynada bir kırışıklık gördüğünü sanmıştı. Ana girişin önünde durup, bir eliyle kapı koluna tutunarak yeni danışmanıyla ilk görüşmesi için kendini hazırlarken, ütünün ısısını hâlâ hissedebiliyordu.

Önceki gece ilk kıtalararası uçuşunu yapmış, ardından King's Cross'tan Cambridge istasyonuna giden gece trenine binmiş ve valizini iki mil kuzeye, Audley Cottage'daki küçük odasına sürüklemişti.
Her şey yeni ve heyecan vericiydi: Digestive bisküvilerinin tadı, parlak kırmızı telefon kulübeleri, sağdaki yolda hızla geçen arabalar. O
O sabah dışarı çıktığında, hem uzayda hem de zamanda seyahat etmiş gibi hissetti, tavşan deliğinden aşağıya, kendi yarattığı bir fanteziye, daha
daha zarif ve renkli bir dünyaya girmiş gibi hissetti. Son engeli aştığını hissetti. Sonunda onu kulübe kabul etmişlerdi.

Jacob Grimes ile henüz şahsen tanışmamıştı. Amerika'da birkaç konferansta onun sunumunu izlemişti, ancak gidip merhaba demek için cesaretini toplayamamıştı. Kabul edildiğinden beri aralarındaki tüm iletişim posta yoluyla olmuştu — Profesör Grimes telefonu sevmiyor gibiydi — ve bu yazışmalarda onun kişiliği hakkında ipuçları toplamaya çalışmıştı. Ona açık sözlü, rahat ve biraz dağınık bir izlenim vermişti — iki ay boyunca üç kez aynı soruyu, yani varış tarihini sormuştu. Ama dünyanın en büyük sihirbazından başka ne beklenebilirdi ki?

Derin bir nefes alarak kendini hazırladı, kapıyı açtı ve içeri girdi. Bina sessizdi. Dönem önümüzdeki aya başlayacaktı; kampüs boştu. Profesör Grimes'ın ofisi koridorun sonunda bulunuyordu. Kapı hafifçe aralıktı. Alice, kapının arkasında birinin oturduğunu görünce rahatladı. Kapıyı çaldı.

"Girin."

"Günaydın," dedi ve sesi sadece biraz titredi. "Ben... ben sizin yeni danışmanızım. Alice Law."

"Merhaba Alice. Otur." Masasının önünden çıktı ve masaya yaslanarak, ellerini önünde birleştirip ona baktı.

Sonrasında, onun nasıl göründüğünü söyleyemedi. Birkaç dakika sürerdi. Haftalarca gözünün ucuyla ona bakarak, profilini, boyunu, hafifçe eğik duruşunu kaydetmişti. Profesör Grimes güneş gibiydi. Ona doğrudan bakamıyordu, sadece kenarlarından varlığını hissedebiliyordu. "Sizinle tanışmak çok güzel."

"Burada olmaktan çok heyecanlıyım." Bu cümleyi defalarca prova etmişti ama hiçbir zaman bu sözleri dalkavukluk ya da yapmacık görünmeden söyleyememişti. Şimdi ise sözler ağzından düzensiz bir şekilde dökülüyordu. nefes nefese ve aptalca. "Sizin laboratuvarınızda çalışmak büyük bir onur. Burada olduğum için çok minnettarım, başlamak için sabırsızlanıyorum..."

"Gergin görünüyorsun Alice."

"Öyleyim." Yutkundu. "Tabii ki öyleyim."

"Gergin olma." Adam gülümsedi ve Alice ilk kez birinin gözlerinin kelimenin tam anlamıyla parıldamasının ne demek olduğunu anladı. "Burada olmayı hak ediyorsun. Senin başvurusu, uzun zamandır okuduğum en güçlü başvuru oldu."

"Oh." Alice'in kirpikleri gerçekten *titredi* ve parmakları kucağında çılgınca kıvrıldı. Bir dizi soruya hazırlıklıydı. Profesör Grimes'ın onu kabul etmekle hata yaptığını fark etmesini bekliyordu; hala bir sınavı geçmesi gerektiğini düşünüyordu. Böyle bir iltifata nasıl tepki vereceğini bilmiyordu. "Ne diyeceğimi bilmiyorum."

Basit bir cesaretlendirme sözünün genç ve güvensiz bir zihin için ne kadar anlamlı olabileceğini. Profesörler sözlerinin etkisini asla bilmezlerdi. Dikkatsiz bir yorumun, en kısa bir gülümsemenin

bir öğrencinin gününü ya da gününü mahvedebilir. Bir gün boyunca düzinelerce umut dolu yüz gören profesörler, her zaman onların öğrencilerinin tüm evreni olduklarını unuturlardı.

Belki de Profesör Grimes bunu biliyordu. Belki de bu yüzden Alice'in gözlerine bu kadar dikkatle baktı. Belki de bunun onun için ne anlama geldiğini biliyordu — Amerika'dan yeni gelmiş, yanlış kıyafetler ve tavırlarla, kendinden çok daha üstün olan bir programa girmiş olmaktan korkan ve doğuştan
Bu basit sözler yeterliydi ve Profesör Grimes, Alice'in sonsuz sadakatini kazandı.

Tek gereken bu basit sözlerdi ve Profesör Grimes, Alice'in sonsuz sadakatini kazandı.

"Asla sana ait olmadığını hissettirmelerine izin verme." Öne doğru eğildi ve bakışları o kadar yoğundu ki Alice başı dönmeye başladı. "Çırpınan cüppeler giyen pozcular. Gelecek vadeden genç memurlar. Özel biri olduğunu unutma, Alice Law. Kendine özgü zihinsel imzanı unutma. Tutunmaya değer tek şey bu. O kıvılcım." Parmak eklemlerini masaya vurdu. "Cambridge'e hoş geldin, Alice. Dünyayı parçalara ayıracağız."

Önümüzdeki aylarda Alice, Profesör Grimes'ın da kendisi gibi pek parlak olmayan koşullardan geldiğini öğrenecekti. Gençliğinde babasının servetini çarçur eden, alkolik ve evden uzak bir babanın oğlu olan Jacob Octavian Grimes, geceleri yerel kütüphanede Bacon'dan Wittgenstein'a kadar her şeyi okuyarak geçirirdi. O, genellikle nesiller atlayan aristokratik merakı miras almıştı. Onun zihni Mozart ve Proust için yaratılmıştı ve o bu inancına sıkı sıkıya bağlıydı. Lise sonrası eğitim için parası yoktu, bu yüzden orduya katıldı, yurtdışında görev yaptı ve Austin'deki bir üniversiteye burslu olarak geri döndü. Burada teknik bir derece aldı.
tarım mühendisliği. Ve sonra, onda eşsiz bir matematik zekası gören, emekliliğine az kalmış bir profesörün ısrarlı telefonları sayesinde, Grimes kendini Oxford'da buldu. Orada, hayatında ilk kez evini özleyecek kadar çok geride kaldığını hissetti. Onun el yazısını, modası geçmiş ispatlarını alay ettiler. Onun aksanlı konuşmasını taklit ettiler. Ona Teksaslı derlerdi. Kovboy şapkası takıp takmadığını sorarlardı. Kendini dönüş bileti fiyatlarını araştırırken buldu. Sonra Lubbock'u, lekeli zeminleri ve boş şişeleri daha dikkatli bir şekilde düşündü. Kaldı.

Sonra savaş çıktı. Jacob Grimes tekrar üniformasını giydi, bu sefer Savaş Bakanlığı'nın araştırma bölümünde çalıştı ve işler bittiğinde, başarılarının ödülü olarak İngiliz pasaportu ve birkaç madalya aldı. Sürekli çalışan matara, anında dezenfektanlar, hiç bitmeyen Lembas Ekmeği. Jacob Grimes, askerleri hayatta tutmuştu. Başarısız sorgulama denemeleri vardı — hepsi de Yalancı Paradoksu'nun giderek sadistçe versiyonlarıydı —

ama artık kimse bunlardan bahsetmiyordu. Savaştan sonra kısa bir süre için sihirbazlar ünlülerdi ve Grimes'ın yüzü ülkedeki tüm gazetelerde basılmıştı. Ona Savaş Bakanlığı'nın Büyücüsü diyorlardı.

Ordudan, sınırsız araştırma fonu sağlayan bir ünle ayrıldı. Viyana Çevresi'nin ihtişamına katılmak için çok geç kalmıştı, ancak bilim dünyasının patlayan tüm yeniliklerinin öncüsü oldu

yeniliklerin en ön saflarında yer aldı. Savaş yıllarında herkes bombaya takıntılıydı, ama savaştan sonra katı hal fiziği, transistör,

bilgisayar. Kuantum fiziğindeki yeni çalışmalar Einstein'ı mezarına sokuyordu. Fred Hoyle "büyük patlama" adını icat etti ve onun üzüntüsüne rağmen, bu isim yaygınlaştı.

Nash, ellili yıllarda oyun teorisi dengesini önerdi ve bu, sosyal paradokslar üzerine bir dizi araştırmayı tetikledi. Dünya daha hızlı, daha kafa karıştırıcı hale geliyordu. Sorular patladı ve Jacob Grimes her birini tek tek araştırdı.

60'lı yıllara gelindiğinde, Jacob Grimes'ı bu alanın vazgeçilmez bir parçası olarak hatırlayan kimse kalmamıştı. O, analitik büyücülüğün kendisiyle eş anlamlıydı. Gündemi o belirliyordu. Başlangıcı ve sonu yoktu; o sadece her zaman *oradaydı*, bu disiplinin tartışılmaz bir gerçeği, herhangi bir şey başarmak istiyorsanız kaçınılmaz bir karşılaşmaydı.

Gizli dünyaya yükselmişti. Danışmanlarını da yanında götürdü.

Bu, Grimes'ın öğrencisi olmanın avantajıydı. Tüm kapılar açıktı. Herkesle görüşebilirdiniz; her şey için fon sağlayabilirdiniz; her yere seyahat edebilirdiniz ve tek gereken onun onayıydı. Alice onun himayesindeyken, kimse onun o odada olma hakkını sorgulamıyordu. "Öğrencim," derdi, elini ona doğru uzatarak. Ve birdenbire

sanki üzerinde bir ışıltı varmış gibi oldu. İnsanlar onu ilk kez gördü. O konuştu, insanlar dinledi.

Sonrasında yaşanan her şeye rağmen, Alice her zaman ilk olarak kendisine inanan kişinin Profesör Grimes olduğunu hatırlayacaktı. Onu bilinmezlikten kurtarmıştı. Bir yığın başvuru arasında onun dosyasını görmüş, ışığa tutmuş ve evet demişti. Evet, o yatırım yapmaya değerdi, gizemli bir dünyaya girmeye değerdi, onu kendisiyle eşit hale getirmeye değerdi, soyut diyarlarda cesur bir gezgin. Onun inancının merdivenindeki ilk basamak oydu. Ve samimiyetsizlik ve güvensizlik üzerine kurulu bir dünyada, bu inanç, her zaman geri ödemesi gerektiğini hissedeceği bir borçtu.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Alice tuzağın dışında çılgına döndü. Her şeyi denedi. Kumları kazdı, avuç avuç kumları fırlattı, dokunduğu her şeyin gizli pentagramı bozması ihtimaline karşı. Aklına gelen her büyüyü yaptı. Parmak uçlarına bıçak sapladı ve yere bolca kan damlattı, beyaz toz kırmızı renkte parladı. İşe yaramadı. Tebeşir tozu kumda kayboldu. Peter'a bağırarak, büyüyü tekrar denemesini, dışarı çıkıp ona katılmasını yalvardı. Tuzak sağlamdı. Peter'ın çığlıklarını duyup duymadığını bilmiyordu.

Ufukta bir ses duyunca kaçtı. Olduğu yerde kalıp, yere çöküp Kripkes'lerin onu da almasına izin vermeyi düşündü. Bu en kolay yoldu. Ama Peter'ın geniş, Acı dolu gözleri zihnine kazınmıştı. Onun fedakarlığından sonra ölmek, onun cesedine tükürmek olurdu. Bu yüzden sırt çantasını kapıp, ağlamasını bastırarak olabildiğince hızlı koştu.

Buna gerek yoktu. Kripkes ona aldırış etmediler. Birkaç birkaç dakika sonra koşuşturma sona erdi ve kumların üzerinde zafer çığlıkları yankılandı. Alice durdu, korkunç bir şekilde geri dönmek zorunda hissetti. Onları kumların üzerinde düz bir çizgi halinde ilerlerken gördü. Durduğu yerden yüzlerini net olarak göremiyordu: sadece silüetlerini, iki büyük figür ve bir küçük figür. Elspeth gibi baştan aşağı zırh giymişlerdi, ama Elspeth'in zırhı zincir bağlantılı enkazdan yapılmışken, onlarınki beyaz kemikten yapılmıştı. Keskin dişleri çenelerinden dışarı çıkıyordu. Başka bir şeyin kaburgaları gövdelerini çevreliyordu. Tüm bellerinde yuvarlak şişkin şeyler asılıydı ve hareket ettikçe sallanıyordu. Elspeth ona bunların kan torbaları olduğunu söylemişti. Bunları mesanelerden yapıyorlarmış.

Küçük grup kayaların önünde durdu. İki yaşlı Kripkes eğilip büyülerini okudular. Kumda bir dalgalanma oluştu. Birer birer kayaların içine kayboldular. Alice keskin, tiz bir ses duydu. Metal çığlığı. Peter'ın çığlığını duydu.

O da yumruklarını ağzına sokarak sesini bastırmaya çalışırken, yumruklarını sıkarak çığlık attı. Dizlerinin üzerine çöktü, omuzları titriyordu. Baskı çok şiddetliydi. Parçalanacağını sandı. Ama bu hissin kendisinden daha korkunç olan tek şey, yok oluşun gelmemesi, acının devam etmesiydi. Hiç bu kadar keskin bir şey hissetmemişti. Daha önce bu acıyı sadece teorik olarak düşünmüştü, kelimelerin tarif edemeyeceği bir acı. Buna en yakın olan tek şey, Klasik Çince idi. "斷腸" ifadesi, çünkü bu kelimeler mecazi olarak "kırık kalp" anlamına gelse de, 腸 kelimesi kelimenin tam anlamıyla kişinin tüm iç organlarını ve iç organlarını ifade ediyordu ve kalbin kırılması, her şeyin bükülüp parçalanmış ve kuma dökülmesi anlamına geliyordu. Kalp sadece kırılmıyordu, kalp geri kalan her şeyi de beraberinde çekip çıkarıyordu.

Orada kanayan ve iç organları çıkarılan kişinin kendisi olmasını diledi. Yerlerini değiştirmek için her şeyi verirdi. O bıçakların derisine saplanmasını, damarlarını parçalamasını diledi, çünkü buna kıyasla
Acı, o iç organların çıkarılması o kadar temiz ve tatlı olurdu. Ama ne kadar isterse istesin, bunu gerçekleştiremezdi ve kırmızı sis kalktığında o hala hayattaydı ve Peter hala ölmek üzereydi.

Peter'ın çığlıkları tamamen kesilene, kanı o şişman torbalara akıp gidene kadar boğuk çığlıklar attı. Sonra ayağa kalktı, yüzünü sildi ve koşmaya devam etti.

GECENİN GERİ KALANINDA Alice kum tepelerinde dolaştı. Görüş alanının kenarlarında simgesel yapılar belirip kayboluyordu. Parıldayan kemikler. Pürüzlü kayalar. Tüm Violence aynı görünüyordu, nehirden sonsuza kadar uzanan çorak bir alan. Bayılmayı tercih ederdi, çünkü bu onu bilinç yükünden kurtarırdı, ama adrenalinle doluydu. Kalbi göğüs kafesine çarpıyordu ve kuru ağzında ve çınlayan kulaklarında nabzını neredeyse hissedebiliyordu — hareket etmeye devam etmesi gerektiğine karar verdi;
o korkunç enerji tükenene ve o çökene kadar hareket etmeye devam edecekti.

Ama o an gelmiyordu, bu yüzden Alice ilerlemeye devam etti.

Kafası sakinleşmiyordu. Merdivenleri denedi; odaklanmaya çalıştı; hiçbirisi işe yaramadı; televizyon gürültüyle çalıyordu. Çukurda geçirdiği son anların her saniyesini acı verici ayrıntılarla tekrar tekrar yaşayabiliyordu.
Peter'ın karalamaları. Kumun üzerine çizdiği tebeşirle. Yumuşak, tatlı gülümsemesi. Yeterince çaba gösterip göstermediğini, daha sert bir şekilde itiraz edip etmediğini,

onu ikna etmiş olsaydı, elinden o tebeşiri almaya çalışmış olsaydı... Ama bunların cevabı olmayan sorular olduğunu biliyordu. Tek hatırlayabildiği, kendi çığlıkları ve Peter'ın kararlılığıydı.

Peter—Peter—Peter. Hafızası yana kaydı ve her ayrıntıyı geri getirdi. Saçlarının dalgalanması, sırtına yaslanan kavisli vücudunun sıcaklığı. Geç saatlerde, duş almadığında etrafında dolaşan tatlı, hafif küflü koku. Sesi, kahkahası. Peter'ın kahkahası çok güzeldi. Onu tamamen sarar, kollarını ve omuzları titriyordu; bu, sanki onu tamamen ele geçirmiş ve onun neşeye boyun eğmekten başka seçeneği kalmamış gibi, savunmasız ve çaresiz bir hava yaratıyordu.

Şimdi tüm bunlar yok olmuştu. Bu, ölümün inanılmaz gerçeğiydi. Bu, zihninin kabul edemediği bir paradokstu, birinin bir an dünyada olup bir an sonra birdenbire yok olabileceği. Ama Peter artık burada değildi; Kripkes onun kanını emmiş ve ruhunu yok etmişti; artık ne bu dünyada ne de öbür dünyada değildi ve hepsi onun suçuydu.

Her adımda suçluluk duygusu artıyordu. En kötü kampüste her gördüğünde derisinin altında kaynayan kin. Onun gülümsemesine duyduğu küçümseme. Tüm o alaycı sözler ve iğneleyici sözler. Onun hakkında inandığı en kötü şeyler; onun iğrenç kin.
Çirkin, sefil, önemsiz... Sanki kendi vücudunun içinden bir korku filmi izliyor gibiydi; kendini aktör olarak tanıdı ama her korkunç kararın mantığını kavrayamadı. Bu kişiyi, bu iğrenç, kin dolu, entrikacı küçük sürtüğü tanımıyordu. Ama anılar yalan söylemezdi. Her şeyi yapmış ve söylemişti ve suçluluk duygusuyla yaşamak zorundaydı.

Peter'ın tek yaptığı, onun hayatını kurtarmaktı. Oysa Alice'in tek yaptığı, ona yardım etmeye çalışan insanları incitmekti ve yaşamayı hak etmediği çok açıktı. Keşke her şeyi bitirip ölebilseydi, ama Peter'ın hatırı için bunu yapamazdı.

GÜNEŞ DOĞDU. SOLUK TURUNCU IŞIK, etrafındaki dalgalı çölü aydınlattı. Sabahın erken saatlerinde görülen silüetler çoktan kaybolmuştu. Alice, onları ne kadar özleyeceğini şimdiye kadar fark etmemişti. Korkunç ve Klostrofobik olsalar da, en azından *tanıdık*, dokunabileceği ve tanıyabileceği, kendini sabitleyebileceği somut dokunabileceği, tanıyabileceği ve kendini sabitleyebileceği somut yapılardı. Desire'da bir şekerleme yapmak, hatta Pride'da ders çalışmaya ara vermek için şimdi ne verirdi! Onlar, tüm yönlendirmeleri yanlış olsa bile, ona yön veriyorlardı. Ama burada dünya

ölümlü ruhların bildiği dünyadan gittikçe uzaklaşıyordu ve bu sabitlenmemişlik onu dehşete düşürüyordu.

O, Zulüm'ün derinliklerindeydi. Gecenin bir saatinde, o geçişi yapmıştı; belki de Escher tuzağı başından beri Şiddet ve Zulüm'ün sınırında yer alıyordu. Değişiklik, türde değil, derecede bir farktı. Her ikisi de çöl düzlükleriydi, ama Şiddet sert ve akılsızken, Zalimlik niyetle doluydu. Zalimlik bilerek seninle uğraşıyordu. Gizemli yapılarla karşılaşmaya devam etti — iç içe geçmiş kemikler, dik bir şekilde dengelenmiş, bazen soyut sanat gibi düzenlenmiş. Kuma oyulmuş şekiller. Ayak izleri, belki insan, desenler içinde dans ediyordu. anlayamadığı şeyler vardı. Bazen yol işaretlerini taklit ederek özenle çizilmiş gibi görünen yollar buluyordu, ancak bunlar aniden sona eriyor ya da kendi içlerine dönüyordu. Kıyıya yakın bir yerde, bir keresinde
yarı daire şeklinde bir taş blok gördü. Yolculuğunun ilerleyen kısımlarında, kapı büyüklüğünde, üzerinde hiçbir işaret olmayan ve korumasız, saf ve pürüzsüz bir mermer blok buldu. Bir saatin büyük bir kısmını, elini
blokun etrafını elleriyle yoklayarak, onun varlığına dair herhangi bir ipucu bulmaya çalıştı, yaratıcısını saklandığı yerden çıkarmaya çalıştı. Ama bu blok hiçbir şey vermedi; gizli oymalar yoktu, gizli tasarımlar yoktu. Hayal kırıklığıyla çığlık attı ve ayak parmakları ağrıyana kadar bloğu tekmeledi.

Tüm bunlar için bir açıklama bulmaya çalıştı. Diyelim ki Gölgeler sığınak aradılar. Diyelim ki bu düzenlemeler geçici evler, dinlenmek ve düşünmek için istasyonlardı. Diyelim ki Gölgeler burada plaj partileri verdiler.
Shades'in sanat sergileri düzenlediğini varsayalım. Ama aslında bu, eğlence amacıyla bir araya getirilmiş kemikler gibi görünüyordu — temelde anlamsız olan bir düzlemde anlam yaratma çabası gibi. Alice, bilinç çölünde, deliliğin haritasında izinsiz dolaştığını artık açıkça görüyordu; ve
gördüğü simgesel yerler, ondan önce gelen herkesin gördüğü aynı yanılsamalardı.

Arada sırada gözünün ucuyla parıldayan vaha gördü. Durup su içmedi. Hala kopyalanmış Perpetual Flask'ı vardı ve Cehennem'in suyunu içmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Ama bir keresinde meraktan bir havuza doğru yöneldi. Parıldayan yüzeyi parmaklarıyla okşamak istedi. Altında boğulmuş şeyler olup olmadığını, geçmişe dair ipuçları olup olmadığını merak etti. Ama diz çöküp uzandığında, elleri sert bir yüzey buldu. Burada su yoktu; sadece bir obsidiyen cam tabakası vardı. Biri onu cilalamış ve yeterince kavisli bir şekilde şekillendirmişti, böylece yakından bakıldığında bile sıvı gibi görünüyordu.

Alice burada bir anlam aramayı düşündü, ama mermer blok ona daha iyisini öğretmişti. Yürümeye devam etti.

Gün batımı civarında, ufukta uzun, beyaz yapılar belirdi. Her şeyden çok, bir varış noktasına olan temel ihtiyacı nedeniyle, o yapılara doğru çekildi. Beyaz yapılara yaklaşırken, düşük, gırtlaktan gelen inlemeler duymaya başladı. İlk başta o kadar zayıftılar ki, fark etmedi.

Onları insan olarak görmüyordu. Rüzgar ağızlarına çarptığında boş cam şişeler gibi ses çıkarıyorlardı. Sonra yaklaştı ve yukarı baktı.

yukarıda iskelet kafesler gördü — tozlu arazi inşaatlarını, terk edilmiş bina iskeletlerini andırıyordu — ancak bunlar alabaster kemikten yapılmıştı ve güneşin altında parıldıyordu. Yapıları çok zarifti, kemiklerden oluşan bir kafes ağı tam olarak birbirine uyuyordu, böylece oluklar birbirine mükemmel bir şekilde oturuyordu.

Bu kafesler ileri geri sallanıyordu ama asla düşmüyordu.

Bunların tanrılar tarafından yapıldığını merak etti. Ama matematiksel mükemmelliklerinde muhteşem bir şey vardı. Bunlar, ancak sonsuz zaman ve tek bir yıkıcı odaklanma ile mümkün olan projelerdi.

Cehennemin yapıları, sisin içinden zahmetsizce ortaya çıkan rüya manzaralarıydı. Bu kafesler ise çaba gerektiriyordu. Titizlikle insan yapımıydılar.

İçlerinde hapsolmuş Gölgeler vardı; elleri parmaklıklara sıkıca tutunmuş, uyumsuz bir şekilde inliyorlardı. Alice'in zihni, sınav zamanındaki çalışma odalarına, çalışma kabinlerine gülünç bir şekilde gitti; odalar, tekdüze bir yalnızlık içinde eğilmiş başlar ve kambur omuzlarla doluydu. Çalışma kabinleri tamamen dolduğunda, bazı öğrenciler kitaplardan kendi kabinlerini yapar, kendilerini duvarlarla çevirir ve odaklanmak için düşmanca davranırlardı. Bu umutsuz atmosfer... Oh, bunu çok iyi hatırlıyordu; daha önce de bunu keskin bir şekilde hissetmişti. O kabinlerin arasından, umutsuzluktan boğulmadan geçmek imkansızdı.

Bu Gölgeler, iradeleri dışında hapsolmuş gibi görünmüyorlardı. Parmaklıklar çok genişti. Alice ne gardiyan ne de zincir gördü. Ve bunlar umutsuzluk çığlıkları değildi. Hiç de gönüllü sesler değildi. Ses onlardan gelmiyordu, içlerinden geçiyordu, fiziksel güçlere karşı istemsiz bir tepkiydi. Evrene hala orada olduğunu bildirmek için gerekli tepkiydi. Bu bir ceza mıydı, yoksa bir sığınak mı? Belki de ikisi de. Net değildi. Alice, her şey gibi bunun da Cehennemi daha katlanılabilir hale getirmek için bir yol olduğunu varsayabilirdi. Kendi kafesinde hapsolmuş, gökyüzünde bir tür huzur hayal edebiliyordu. Etrafında zar zor görülebilen, kendi kafeslerinde olan diğerleri ve diğerlerinin de senin kadar yalnız olduğunu bilmenin verdiği rahatlık. Uzak

hiçbir şeyin sana dokunamayacağı acımasız çölden uzakta, kendine ait bir vaha.

Ellerini ağzının etrafına koydu.

"Merhaba, yukarıdakiler," diye seslendi. Aniden onlara katılma isteği duydu. O anda, kendi adil ve sonsuz spiral kafesinden daha iyi bir şey yoktu. *Ben de inlemek istiyorum, umutsuzluğa kapılmak istiyorum.* "Merhaba?

Gölgeler ona cevap vermedi. "Merhaba?

Oraya çıkabilir miyim?"

İnlemeler kısa bir süre durdu. Sonra, sanki kesintiyi bastırmaya kararlıymışçasına, iki kat daha güçlü bir şekilde devam etti.

Alice o anda kendini çok aptal hissetti, bu yüzden ağır adımlarla yürümeye devam etti. *Bırakın istediklerini yapsınlar*,

diye düşündü. O kafesler zaten çirkindi. Kendi başına bir hapishane inşa edebilirdi.

ÖĞLEN SONU, KUM ÇATLAKLI, KAHVERENGİ KAYA HALİNE GELMİŞTİ. Artık yabancı kayalar ve alaycı desenler yoktu. Çölden ölü topraklara geçmişti. Aralarında bir fark vardı; biri sessiz bir yaşamdı, diğeri ise tüm canlıların yakıldığı yanmış topraktı. Buradaki hava daha yoğun, daha kuru ve daha sıcaktı. Hayal kırıklığı kokuyordu; asla giderilemeyen susuzluk kokuyordu.

Alice, Zalimlik ve Tiranlık arasındaki sınıra yaklaştığını düşündü.

Kumda bir çizgi yoktu, zalim adamın darbeleri ile tiranın kurnaz manipülasyonu arasında kesin ve net bir ayrım yapan hiçbir şey yoktu. Yine de Alice aradaki farkı anlayabiliyordu. Hava dilinde ağır bir his bırakıyordu. Burada metalik, küflü bir koku vardı. Rüzgâr şiddetini artırdı, yanaklarını acıtan şiddetli bir kuvvetle esiyordu. Yüzünü kapüşonuyla kapattı. Parmak eklemleri çatladı ve kanadı.

Gölgeler de farklı davranıyordu. Önceki mahkemelerin tüm Gölgeleri zararsızdı, kendi acılarına o kadar dalmışlardı ki Alice'e pek dikkat etmiyorlardı. Ancak Tyranny'nin Gölgeleri, sayıları az olmasına rağmen, onu ve birbirlerini farkında gibiydiler ve bu durum Alice'i tedirgin ediyordu. Birkaç kez gözünün ucuyla hareketler gördü ya da ağaçlardan onu izleyen yüzler gördü. Ancak her döndüğünde, onlar ortadan kaybolmuştu.

Onların kendisinden ne istediklerini, hatta kendisine ne yapabileceklerini bilmiyordu. Sadece etrafındaki sürekli ve keskin, karınca ısırıkları gibi batıcı kötü niyetlerini hissediyordu.

Ama geri dönemezdi. Gidecek başka bir yer yoktu. Bu yüzden ceketini daha sıkı sardı, bıçağını kemerine yakın tuttu ve zorlukla yürümeye devam etti.

GÜNEŞ BATTIKTAN VE KAYBOLDU. ALICE, bacakları titreyene kadar yürüdü, sonra bir kayanın gölgesine çömelerek yanında kalan erzakları inceledi. Lembas Ekmeği suya batmıştı, ama içindeki parçalar
Ortadaki hala iyiydi. Bütün çay bataklık suyu ile kirlenmişti, o da onu attı. Mucizevi bir şekilde kopyalanan şişe hala çalışıyordu. Bir fincan berrak, temiz su içti, sonra bir fincan daha, sonra altı fincan.

Vücudu doydu, zihni berraklaştı, ama ne yazık ki düşünmeye başladı.

Hayatta kalma sürecinde, tüm bu çabaları için bir gerekçe bulması gerektiğini fark etti.

Bildiği tek şey, artık ölümden korkmadığıydı. Escher'in tuzağında öbür tarafı görmüştü ve ilk grip aşısını olan ya da dışçiden sağ salim çıkan bir çocuk gibi, korkacak pek bir şey olmadığını anlamıştı. Ölüm sadece bir hiçti. Bir anlık acı, hepsi bu. Ve o, herhangi bir Gölge'den daha şanslıydı, çünkü uğraşması gereken bir öbür dünya bile yoktu. Sadece benliğin yok olması ve tüm yükümlülüklerin sonu.

Ama şimdi soru şu ki, artık onu motive eden şey
Ölümden içgüdüsel korku, artık koşmaya devam etmek için acil bir nedeni olmadığına göre
—bunun ardından gelen şey buydu. Artık daha büyük bir sorunu vardı, o da yaşamın anlamıydı. Yaşamak, bir gelecek, bir teleolojik son anlamına geliyordu, ama Alice ne için yaşadığını bir türlü anlayamıyordu.

Şimdi, başlangıçtaki arayışı ona çok saçma geliyordu. Profesör Grimes'ı bulmak umurunda değildi. Profesör Grimes'ı bir daha görmese de mutlu olabilirdi. Gözlerinden perde kalkmıştı. Ama kendisi için başka bir gelecek hayal edemiyordu. Şimdiye kadar istediği her şey çok anlamsız geliyordu; peşinde koştuğu şeyler ise ıstırap verici. Tez komitesinin önünde durduğunu, Grimes'tan notlarını aldığını, kendi işine geçtiğini ve başka bir grup mutsuz yüksek lisans öğrencisinin onun gözetiminde eğitim göreceğini hayal etti. Bu döngünün bir parçası olacağını hayal etti. Desire'da bir hücrede kalmayı tercih ederdi.

Bu arada ölüm çok yakındı, çok açıktı ve çok cazipti.

Ne yazık ki, o kararını vermişti ve zihni, yaşaması gerektiği
yaşaması gerektiği konusunda tartışmasız bir sonuca varmıştı.
Birincisi, Peter ondan bunu istemişti ve ona bu kadarını borçluydu.

Ve ikincisi, her şeyin sonunda cehennem için bir istisna yapılabileceği yönündeki saçma umudu yüzünden.

Lanet olsun Peter ve onun istisnalarına. Hoşuna gitse de gitmese de, o kadının içine, onun yok edemeyeceği bir tohum ekmişti. Dante'nin Adem ve Nuh'u gibi, Gödel'in Tamamlanmamışlık Teoremi gibi, Gerçek Çelişki olasılığı gibi, belki de devam etmek, onun bilmesinin imkansız olduğu bir şeye inanmak anlamına geliyordu. Belki devam ederse, bu acıyı dindirecek bir yol bulabilirdi. Belki. *Belki.*

Nehri takip et. Profesör Grimes'ı kurtar. Çık dışarı. Alice bu hedefler için içsel bir motivasyon hissetmiyordu, ama elindeki tek senaryo buydu ve hiç yoktan iyiydi. En azından ona, dakikalar saatlere, saatler kilometrelerce sonsuz çamurda dönüşene kadar, bir adımını diğerinin önüne atması için bir neden veriyordu.

Ertesi gün, Alice kuleye ulaştı.

Önce gölgesini gördü, çünkü başı eğik bir şekilde yürüyüş yapıyordu ve önündeki zeminden başka hiçbir şeyi fark etmiyordu. İlk başta, gri zeminin ortasında bu koyu renkli çizgiyi garip buldu, ama sonra başını kaldırdı ve yüz metre bile uzak olmayan bir yerde büyük bir kule gördü; tek, keskin bir nokta ufukta. *Ah*, diye düşündü, *bu bir saat kulesi, kampüsün merkezi*; çünkü Cornell'de saat ya da haritaya hiç ihtiyaç duymazdınız, sadece çan kulesine bakardınız ve eve dönüş yolunu bilirdiniz. Ama elbette bu bir saat kulesi değildi, çünkü Cehennem'de zaman tutmak için zaman yoktu, çanların çalması için bir neden yoktu ve saatin olması gereken tepenin yakınında sadece boş bir daire vardı.

Bu çok acımasız, diye düşündü. *Bunu bilerek yaptın, bu çok acımasızca.*

Yaklaştıkça, kulenin tabanının düşündüğü gibi kayadan yapılmadığını, birbirine yığılmış ve bükülmüş şekillerden oluştuğunu fark etti — insan yüzleri ve gövdeleri, birbirlerinin üzerine yığılmış, tırmanma mücadelesinde donmuş haldeydiler. Bunların Gölgeler mi yoksa taşa oyulmuş benzerlikler mi olduğunu anlayamadı. Kule tabanının etrafında, yükseltilmiş toprak parçaları üzerinde dengede duran bir dizi kaya vardı. Alçak bir duvar, kolayca aşılabilirdi, ama yine de bir sınırdı.

Bir tıslama duydu. Yukarı baktı.

Balkonda üç tanrı duruyordu. Uzun, kıvrımlı vücutları, mermer gibi tenleri, en koyu kırmızı renkteki dalgalı kumaşlarla giyinmişlerdi. Omuzlarından büyük, hantal kanatlar çıkıntı yapıyordu. Alice bunların Erinyesler olduğunu anladı. Alecto, Megaera ve Tisiphone, Kronos'un babasını öldürüp parçalarını

okyanusa attığı zaman doğan yeraltı yaratıklarıydı. Biri öfke, biri gazap ve biri sonsuz yıkım için. Koyu renkli, kıvrımlı saçları yüzlerinin etrafında dalgalandı. Çok güzellerdi.

Üçü de aynı anda ona baktılar.

Gözlerinde göz bebeği yoktu; tekil, yakıcı bir bakışları vardı. Alice, onların onu incelerken, Profesör Grimes'ın bakışlarından bile daha yoğun olan korkunç bir sıcaklık hissetti. Giysilerinden, etinden ve kemiklerinden sıyrılmış gibi hissetti. Sadece ruhu kalmıştı, titreyerek ve çıplak, şimdiye kadar sahip olduğu tüm kötü ve bencil düşüncelerini gizleyemiyordu. Bu durum sonsuza kadar sürecekmiş gibi görünüyordu. Her düşünce ortaya çıkarıldı, askıya alındı, ters çevrildi ve dikkatlice incelendi. Alice, incelenmemiş gerçeklerine indirgenmişti. Ve kafatasının içinde yankılanan derin üçlü bir ses, tekrar tekrar soruyordu: *Kimin yeminlerini bozdun?*

Alice gözlerini sıkıca kapattı ama bunun bir önemi yoktu; Erinyes'in bakışları hala zihnini yakıyordu. Kendini çok küçük, önemsiz, ölümlü ve acınası hissediyordu. Hayatında hiç özgün bir düşünceye sahip olmamış gibi hissediyordu. Her şeyi ortaya döken bir günah çıkaran, ama söyleyecek ilginç bir şeyi olmayan, sadece normal insan pisliği. *Gururluydum, arzuluyordum, açgözlüydüm, öfkeliydim...*

KİMİN YEMİNLERİNİ BOZDUN?

"Hepsi," diye nefes nefese söyledi. "Bilmiyorum..."

YALANCI, üçü aynı anda konuştu.

Sıcaklık daha da arttı. Cehennem beyaz bir düzleme dönüştü ve Alice sadece hareket eden gölgeler görebiliyordu. Baş aşağı dönen bir beden. Bir ilmek. Bir yığın. Alevler yüzünü yalıyordu. Kulakları çınlıyordu, sıcaklık daha da keskinleşiyordu ve Alice, Furies'in kahkahalarını ve zihninde yanana kadar tekrarlanan yakıcı soruyu duyuyordu:

Neden...
Neden...
Söyle
bize...
Neden?

Ama bu, kendisinin cevaplayamadığı bir soruydu. Hata yaptığını biliyordu, ama günahları, anlayamadığı nedenlerle başka biri tarafından işlenmiş gibi geliyordu ve sunabileceği tek savunma, başından sonuna kadar her adımda, bir sonraki hamlenin o anda tek mantıklı şey gibi göründüğüydü. Grimes öldü, Alice cehenneme gitti; Peter ona zarar verdi, o da ona zarar verdi. Elspeth'in ihtiyaçları vardı, onlar da çalmaya çalıştılar. Bir şey diğerine yol açtı, hepsi bu. Karıştırmak istememişti. Bu güzel insanlar için iyi olmak istiyordu.

kadınları yakıyordu. Her şeyi itiraf etmek istiyordu, ama her şekilde ifade ettiğinde, sanki tüm hayat hikayesi bir abaküsün üzerinde yuvarlanan boncuklarmış gibi, çok daha zayıf, banal ve uygunsuz görünüyordu. "Sadece deniyordum," diye fısıldadı. "Ben sadece... sadece elimden geleni yapıyordum."

Alevler aniden söndü. Isı kayboldu. Alice öne doğru yalpaladı ve nefes nefese kaldı, küçük ve gevşek, suya batırılmış bir mum gibi. Yukarıda, yerleştikleri yerin tepesinde, Erinyes başlarını geriye attılar ve güldüler.

"Profesör Grimes," dedi Alice. "Burada mı?"

Erinyes onu görmezden geldi. Neşeyle titrediler; büyük kanatları titreşiyor, muhteşem başları geriye atılmış, gururlu, beyaz boyunlarını sergiliyorlardı. *İsterseniz girin*, diyordu kahkahaları. *Umurumuzda değil.*

Böylece Alice duvarın üzerinden atladı ve Cehennem'in son avlusuna girdi.

SEKİZİNCİ MAHKEME ÇOK SESSİZDİ. Sınırda gizlenen Gölgeler, kuleye karşı temkinli görünüyordu ve Alice ilerledikçe, onların kötü niyetli varlıkları kayboldu. Artık tamamen yalnızdı. Kule yavaş yavaş ufukta küçük bir nokta haline geldi ve kayboldu, Alice'i gerçekten boş bir arazide bıraktı: solunda sürekli akan nehir, üstünde turuncu bir tabaka, sağında sonsuza kadar uzanan gri bir tabaka. Bu geometrik düzeni güzel bulacak kadar sersemlemişti. Burada üç kavram mükemmel bir şekilde sergileniyordu. Sonlu sınır, sonlu nokta, sonsuz düzlem. *Artık bir ders kitabında yaşıyorum*, diye düşündü; *ben Poincaré diskinin bir diyagramıyım*.

Sonra önündeki havada hafifçe dönen lekeler gördü. Daha ileride, daha fazla beyaz leke yere dağılmıştı.

Kuşlar mı? Ne kadar güzel olurdu. Alice, bir keresinde şafak sökmeden önce, tüm martılar hala uyurken bir plaj görmüştü. O, martıların yuvalarda uyuduğunu düşünürdü; onların kumsalda, başlarını tüylü sırtlarına gömerek uyuduklarını bilmiyordu.

Martıların yuvalarda uyuduğunu hayal etmişti; onların kumsalda da uyuduklarını, başlarını tüylü sırtlarına gömdüklerini, kumulları küçük beyaz topaklar gibi süslediklerini bilmiyordu. Yaklaştığında, o beyaz şeylerin kuşlar değil, kağıt parçalarıydı. Elini uzattı ve bir tanesini aldı. Tüm bu maddi olmayan gölgelerden sonra, bu kadar inanılmaz derecede insani ve maddi bir şeye dokunmak garipti. Ayrıca modern bir kağıttı. Pürüzsüz, parlak bir kağıt, eski kağıtlarda görülen mürekkep lekeleri veya pürüzlü dokular yoktu. Bunlar Elspeth'in koleksiyonunun kalıntıları, yaşayanlardan toplanan eski, istenmeyen şeyler değildi. Bunlar cehennemden gelen yeni kırtasiye malzemeleriydi.

Alice'in elindeki sayfa boştu. Ancak diğerleri satırlarla dolu görünüyordu. Rüzgarda uçan başka bir kağıdı kovaladı, yakaladı ve yüzüne tuttu

Yazı o kadar dağınık ve karışık ki, ne yazdığını zar zor anlayabiliyordu. Gerçekten okunabilir tek parça, içindekiler sayfası gibi görünen kısımdı.

Birinci Bölüm — Benim
Yetişme Sürecim İkinci Bölüm
— Benim Patolojim
Üçüncü Bölüm — Talihsiz ve Kaçınılmaz Suçluluğum

Alice, bunların bir tezin taslakları olduğunu düşündü. Tezin yapısına tam olarak uyuyorlardı — bölümlerin akışı, üç açıkça tanımlanmış bölümde argümanların yavaş gelişimi.
Ayaknotları, ekler ve hatta bu alan için önemli sonuçları ve etkileri olan dramatik bir sonuç vardı: "Neden Kurtuluşu Hak Ediyorum ve Lethe Nehri'ni Geçmeyi Hak Ediyorum."

"Birinci Bölüm - Benim Yetişme Sürecim" başlıklı bölümün bir sayfasını gözden geçirdi. Gözleri, yazarın ailesinin maddi imkânlarının kısıtlı olduğunu ve bu nedenle keman çalmak gibi erdemli hobiler peşinde koşmak yerine sokaklarda koşup kötü tiplerle takılmaktan başka seçeneği olmadığını belirten birkaç dipnota takıldı.
Babası onu dövüyordu ve bu, onda dünyaya karşı bir nefret uyandırdı. Annesi görmezden geliyordu, kız kardeşleri onunla alay ediyordu ve Alman dadısı sık sık onu akşam yemeği yemeden yatırıyordu ve bu, onda karşı cinse karşı şiddetli bir nefret uyandırdı.

Alice, "Üçüncü Bölüm - Talihsiz Suçluluğum" başlıklı bölüme geçti.

Yazar, "*Yaptığım şeyi yapmak istememiştim*" dedi ve ardından şiddet içeren suçunu anlattı. Alice, burada oldukça fazla pasif yapılar *gördü*. *Kalbim öfkeyle doldu. Elim bıçağı tutmuştu.*

Sayfayı uçup gitmesine izin verdi ve havadan başka bir sayfa daha aldı. Bu sayfa farklı bir el yazısıyla yazılmıştı ve kadınların aslında tecavüze uğramaktan hoşlanmalarının birçok nedenine odaklanıyor gibiydi. Bir sayfa daha aldı. Yaşlıların öldürülmesi sosyal bir gerekliliktir, diyordu. Kaynakları tüketiyorlar ve ayrıca can sıkıcılar.

O halde bu, tek bir delinin işi değildi. Her ne sebeple olursa olsun, Aşağı Cennet, günahlarını haklı çıkaran yazarlarla doluydu ve görünüşe göre, birçok başarısız taslak üretiyorlardı. Alice, bunun kimin için yazıldığını, kimin okuduğunu ve hangi ilahi okuyucunun bu tezleri değersiz bulduğunu merak etti.

bir geçişin. O okuyucu onun mazeretlerini nasıl yorumlardı? Ne tür mazeretler uydurabilirdi ki?

GÜNEŞ tekrar batana kadar yoluna devam etti, sonra oturdu ve küçük kampını kurdu. Lembas Ekmeği'nden biraz yedi. İşaret parmağı uzunluğunda sadece bir parça kalmıştı, bu da sekiz gün boyunca yiyebileceği sekiz parça demekti. Midesine ağrı girene kadar Perpetual Flask'tan içti, bu da tok olmaktan sonra en iyi ikinci şeydi. Ancak ne kadar içerse de, dili hala zımpara kağıdı gibi hissediyordu. Yine de geri kalanı çok hafif hissediyordu, laboratuvar günlerinden çok iyi hatırladığı bir his; yemek yemediği ve kasıtlı olarak artık yemek yemediği günler, sadece ne kadar az yemeye ihtiyacı olduğunu görmek için. O hafifliğe güvenmemesi gerektiğini biliyordu. Bu her zaman çöküşün habercisiydi.

Herhangi bir sığınak bulabilmeyi diledi. Kule çoktan geride kalmıştı ve önünde sadece açık arazi uzanıyordu.

en iyi yapabileceği şey, ceketini başına geçirmek ve devekuşu mantığıyla sığınmaktı — belki onları göremezse, onlar da onu göremezdi. Bacaklarını altına çekti ve ellerini başının etrafına doladı.

Bir şey yan tarafına burnunu sürttü. Gözlerini araladı.

Arşimet, onun gölgesinin içinde dikkatlice bir top haline gelmişti.

Tüyleri yaralı ve keçeleşmişti; yüzünde kurumuş kan izleri vardı. Alice, onun varlığını hayal etmediğini umarak birkaç kez gözlerini kırptı; ama her baktığında kedi hala oradaydı. Elini uzatıp kedinin yanını okşamak istedi, ancak kedi dokunuşundan çekindiği için vazgeçti.

"Onlar seni de mi yakaladı?"

Arşimet miyavladı. Sağ gözü açılmıyor gibiydi. Sol gözü, sert yeşil bir parıltıyla Alice'in bakışlarıyla buluştu.

"Ama onlara cehennemi yaşatmışsın gibi görünüyor."

Archimedes burnunu çekti.

"En azından bizden daha iyi başardı." Tekrar onu okşamaya çalıştı, ama bu sefer önce elinin nerede olduğunu ona gösterdi. Bu sefer izin verdi ve başının üstünü avucuna bastırdı. "Aferin sana."

O, oturur pozisyona geldi ve sırt çantasından biraz Lembas Ekmeği çıkardı. Kedi, onu önündeki bir parça ambalajın üzerine yerleştirirken hareketsizce izledi. "Hadi," dedi.

Kedi başını uzatıp ısırmaya başladı.

"Kedilerin zorunlu etobur olduğunu sanıyordum," dedi Alice.

Archimedes kıçını salladı, bu kedilerin dilinde "*ne istersem onu yaparım*" anlamına geliyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Alice. "Elspeth nerede?"

Archimedes cevap vermedi.

"Belki birbirimizi kollayabiliriz," dedi Alice. "Nöbet tutmak falan."

Archimedes onu duyduğunu gösteren hiçbir işaret vermedi.

"Lütfen kal," dedi Alice. "Ben... Tek başıma yapamam."

Archimedes öne doğru uzandı ve başını ön bacaklarının arasına koydu. Kıç kısmı, Alice'in bıçağının sapının üzerine yararsız bir şekilde oturdu. Sonra sağ gözü kapandı.

Ne aptalca, diye düşündü Alice, *bir kediden yardım istemek*.

Ama yine de, kanla kaplı, keçeleşmiş yan tarafının inip kalkmasını izlemek rahatlatıcıydı. Arşimet nefes aldığında her seferinde hafif bir hırıltı sesi çıkarıyordu. Küçük göğüs kafesi bu çabayla titriyordu, ama bu onun uykusunu bozmuyordu. Onu terk etmek için hiç aceleci görünmüyordu. Alice, hayatın burada da devam ettiğini düşündü; tekmeleyerek, ısırarak ve hırlayarak yoluna devam ediyordu. Yenilmez bir yaşama arzusu. Kedinin yanına uzandı, kendi vücudunu bir kale gibi kedinin etrafına sararak,

bunu kendisinde nerede bulabileceğini düşündü.

YİRMİ ALTI.

Alice uyudu. Rüya gördü ve hafızasının ayrıntılarında kendini kaybetti: bir kaşığın çay fincanına çarpması, kenarlarından kan kırmızısına dönüşen damlaların dökülmesi; çay fincanı bir mesane kesesi, kaşık ise kemikten bir bıçak haline geldi. Helen Murray'in sesi; beyaz dişler, çok parlak ruj, kuru cilde bulaşmış. Ne istiyorsun, Alice? İlk sen olduğunu mu sandın? Alice mezarlıkta, tırnaklarının altında kir; elinde kürek, sırtında ağrı. Profesör Grimes, ya da en azından onun bulduğu parçaları; bir göz, bir dudak, bir burun parçası; hepsi bir parça balmumu kağıdının üzerinde, kötü bir kalem çiziminin yanında sıralanmış; ve hepsini yerinde tutmak için alnına çakılmış bir çivi; Tesalya cadısının karalanmış kayıtları. Canlanan parçaların üzerine yerleştirilmiş canlı yüz. O parçalanmış dudaklar hareket etti.

"Günaydın," dedi.

Alice uyandı.

Bir Gölge onun üzerine eğildi; gümüş rengi dumanlar içinde, yüzü onun yüzüne çok yakındı.

Alice birdenbire doğruldu.

Birbirlerine baktılar. Gölge'nin yüzü çok kaygandı, özellikleri değişiyor ve kayıyordu, sanki kendi görünüşüne karar veremiyormuş gibi. Alice onu tanımlamak zorunda kalsaydı, bulabileceği en iyi benzetme
gri tonlu bir sabıka fotoğrafıydı. Belirsiz, kaçak. Alice'in sadece geniş gözlü bir açlık olarak tanımlayabileceği bir bakışla ona baktı, yıkıcı değil, özlem dolu, sanki onu tüm duyularıyla içine almak istiyormuş gibi. Görünüşü, kokusu.

Yine de — ve bu, sisli, açlıktan bitkin kafasının düşüncesiydi — o tehlikeli

görünmüyordu

tehlikeli görünmüyordu. En azından, Shades in Greed'in o tuhaf kötülüğüyle Ya da Wrath'ın boğucu uluması. Onlardan daha insan gibi görünüyordu, en azından arzularını daha iyi kontrol edebiliyordu. Bu Shade ona zarar verecek olsaydı, uyurken yapardı diye düşündü ve bu nedenle olduğu yerde hareketsizce oturdu.

"Kimsin sen?"

"Ben Alice," diye fısıldadı. "Alice Law."

"Sen yaşayanlardan birisin." Sesi çakıl gibi, toprağın kayması gibi çıkıyordu.

Rol yapmanın bir anlamı yoktu. "Evet."

Gözleri, kadının süveterindeki tebeşir lekelerini yukarı aşağı süzdü. "Sen bir sihirbazsın."

"Evet."

Adam kahkahaya boğuldu.

"Tanrım," dedi. "Bekledim, bekledim ve şimdi buradasın."

Alice bunu biraz tehditkar buldu. Ayağa kalktı ve hemen pişman oldu; baş dönmesi hissetti ve sallandı, gözleri karardı.

Gölge ellerini kaldırdı. "Sana zarar vermeyeceğim."

"Ne istiyorsun?"

"Sadece konuşmak için." Gölge öne doğru eğildi, ta ki yine santimetre uzaklıkta durdu. Kişisel sınırlar kavramını hiç bilmiyor gibiydi. Ne kadar uzaklaşsa da yüzü, sanki onu yalamak ya da öpmek üzereymiş gibi, ona çok yakındı. "Ama sen, yaşayanlardan biri olarak, burada, cehennemde tek başına ne yapıyorsun?"

Gerçekten ne yapıyordu? Hâlâ bir cevabı yoktu ve bu Gölge'nin pişmanlıklarını duymasına gerek olmadığını düşünüyordu. "Birini arıyorum."

"O kişi nerede olabilir?"

"Bilmiyorum." Diye iç geçirdi. "Yukarı Cehennem'i aradım. Öfke, Zalimlik, Şiddet ve Tiranlık'ta dolaştım. Onu hiç bulamadım ve günahlarının o kadar hafif olmadığını düşünmek için nedenlerim var."

"Onun Dis'te olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet, doğru." Alice, şehrin gerçek olduğundan emindi; tüm güvenilir arşivler de bunu doğruluyordu; ama ölülerin ağzından bu ismin doğrulandığını duymak onu şaşırtmıştı. Demek oradaydı, demektir ki bekliyordu. "Öyle olmalı."

"Ve sen kapıları bulmalısın."

Bir rehberim var, demek istedi Alice, ama Archimedes'in kaçtığını gördü; yine tek başına kalmıştı. "Sanırım."

"Hadi o zaman." Gölge ufka doğru başını salladı. "Sana göstereceğim. Güvenli yolculuk."

"Ne için?"

"Ne demek, *ne için*?"

"Alınmak istemem." Alice, arkadaşına deli olan George Edward Moore'u düşündü. Weaver Girl'ün kız gibi kahkahasını düşündü. Doğrucu ve intikamcı Elspeth'i düşündü. "Sadece biz... Ben burada harika zaman geçirmedim. Ve biz Aşağı Cehennem'deyiz. Herkes bir şey istiyor."

Gölge yine kahkahayla gürledi. Gözlerini tekrar ona çevirdi ve bu sefer gözleri onun en sağlam parçaları haline geldi; derin taş,
zamanın oyukları. "Bir şarkı karşılığında bir hikaye," dedi. "Hepsi bu. Sen Dis'i bilmek istiyorsun. Ben hayatı bilmek istiyorum."

İşte burada, günahlarını bilmediği bir Gölge ile birlikte cehennemin en derinlerinde hızlı bir yürüyüş yapıyordu.

Alice, kendisinin çok şanslı mı yoksa çok aptal mı olduğunu anlayamıyordu. En azından bu Gölge — kendini John Gradus olarak tanıtmıştı, ki bu
bariz bir yalan—onun arkadaşı gibi davranmadı. Arzuları oldukça açıktı. O, onun bildiği dünya hakkında bilgi almak için onu sıkıştırdı. Siyasi veya tarihi gelişmelerle hiç ilgilenmiyordu. O, ona Sovyetler Birliği hakkında bilgi vermeye çalıştı, ama o sabırsızlıkla elini salladı. Bunun yerine, hangi marka tebeşirlerin moda olduğunu ("Shropley's mi? İflas etmediler mi?"), yemekhanelerde hangi tür yemeklerin servis edildiğini ("Hala aynı patates püresi mi? Yorkshire pudingi hala karton gibi mi tadı?") ve kampüste kızların modasının nasıl geliştiğini öğrenmek istedi. (Alice bunu anlatırken biraz rahatsız hissetti, ama Gradus etekler ve çoraplar hakkında mırıldanarak verdiği cevapla tatmin olmuş gibiydi. Ne kadar kısa? Hatırlamıyordu. Diz üstü mü? Evet, bazen. Üniversitede değil, ama bazen.) Sorgulamalardan rahatsız olmuyordu. Burada hafızası işine yarıyordu, sadece gözlerini kapatıp zihninde fotoğrafları canlandırması ve yürürken ayrıntıları anlatması gerekiyordu.

"Londra silüeti mi?"

"Bir sürü yeni bina inşa edildi. NatWest kulesi gibi çirkin, havaya dik dik uzanan büyük bir yapı var."

"Müzik?"

Bir plak dükkanının vitrinini hatırladı ve orada gördüğü tüm isimleri ona söyledi. "Judas Priest. Soup Dragons. Iron Maiden. Talking Heads."

"Bu ne tür bir müzik?"

"Bir nevi... indie punk, rock, o tür şeyler? Yani Dusty Springfield'ın tam tersi gibi?"

Bu isimlerin John Gradus için bir anlam ifade edip etmediğini anlayamadı. O sordu: "Onları seviyor musun?"

"Biraz gürültülüler," dedi. "Ama ben pek maceracı değilim. Sadece Beatles'ı ve Bach'ı severim."

"Gösterişli," dedi. "Son yediğin yemek neydi?" "Lembas ekmeği."

"Hayır, ondan önce demek istedim."

"Oh." Alice zihnini taradı. "Um. Çay ve tost." "Ne tür?"

"Peynir. Cheddar, sanırım."

"Isıtılmış mı?"

"Hayır, soğuk." Zihninde plastik ambalajı, genel logoyu gördü. Kapanmak üzere olan bir pastaneden gece geç saatte alınan ürünler. "Tadı pek iyi değildi."

"Soğuk bir tost," diye mırıldandı. "Dünyadaki tüm zaman ve soğuk, donmuş bir tost."

O, somut olanı, maddi olanı arzuluyordu. Kızın yukarıda zamanını boşa harcadığını hissettiğinde kızgınlık duyuyordu. En çok da kaçırdığı gastronomik fırsatlar onu rahatsız ediyordu. Nedenini anlayamıyor gibiydi.

Alice her gün üç çeşitlik gurme yemekler yemiyordu. "Aç değildim" cevabı ona hiç mantıklı gelmiyordu. Alice konuşurken o kadar keskin ve aç bir bakış attı ki, Alice bazen rahatsız hissediyordu; ondan bir şeyleri emdiğini hissediyordu, ama ne olduğunu tam olarak anlayamıyordu. Yaşam gücü gibi bir şeydi. Belki de işleri bittiğinde o neredeyse canlı olacak, Alice ise gürleyen gri bir kütle haline gelecekti. Bu rahatsız edici olsa da,

bu açık sömürü, onun sözlerine inanmasını sağladı. Bu kadar kolay olabilirdi. Onu gerçekten Dis'in kapılarına götürüyor olabilirdi.

Yürürken ona yan gözle baktı, rehberinin yüzünü tanımaya çalışıyordu. Kendi Virgil'i. Onu tanıyabilecek miydi, hikayesi akademide dolaşan birçok söylentiden biri miydi? Azazel'e kızını yediren şeytanbilimci miydi? Öğrencilerini can simidi olmadan Faerie'ye gönderen kriptolog mu?

Ne yazık ki Gradus, Elspeth kadar sağlam bir formu korumak için pek çaba sarf etmemişti. Gözlerine veya vücuduna çok fazla odaklandığında, özellikleri sanki eskiden ne olduklarına karar veremiyormuş gibi kaybolup değişiyordu. Garip bir şekilde, Elspeth onu gözünün ucuyla gördüğünde en net şekli alıyordu Gradus, Elspeth'in hayal gücü onun geri kalanını tamamlayabildiğinde, en net şekli alıyordu. A

Düz sırtlı ve gözlüklü bir adam, elinde evrak çantası taşıyan ya da yağmur yağdığında sana şemsiye uzatan türden bir adam. Tamamen unutulabilir bir adam. Onu trende, üniversite kütüphanesinde veya kitapçıda görürdünüz. Sonra hayatınızın dışına çıkardı ve onu tamamen unuturdunuz; çünkü onun gibi tipler sadece sizin daha zengin dünyanızın arka planını doldurmak için var olurlardı. Gradus tamamen belirsiz bir adamdı ve Alice onun bunu başarmak için çok uğraştığını düşünüyordu.

En azından coğrafi veya zamansal olarak onu bir yere yerleştirmeye çalıştı, çünkü o zaman en azından hafızasını zorlayarak, örneğin 60'larda Yale'de işlenmiş korkunç suçlardan bahsedilip bahsedilmediğini hatırlayabilirdi, ama Gradus o kadar uzun süredir yeraltı dünyasında yaşıyordu ki, kendini bir yere yerleştirecek hiçbir ipucu vermedi. Bazen konuşmasında belirsiz bir İskandinav aksanı sezdiğini düşünürdü, ama bunun dışında, Amerikalılar arasında çok fazla zaman geçirmiş bir İngiliz'e ya da İngiltere'de çok fazla zaman geçirmiş bir Amerikalıya ait olabilecek gizemli bir Orta Atlantik aksanı vardı. Açık sözlü değildi. Bir keresinde basitçe sormayı denedi.
nereli olduğunu sorduğunda, tek söylediği "Tahmin etmeni istiyorum" oldu. Hatta onunla dalga geçmekten zevk alıyor gibiydi. Roosevelt ve Churchill'den bahsedip, Copernicus'u şahsen tanıdığını ima ediyordu.

Bir keresinde şüpheye kapıldı ve onu hazırlıksız yakalamak için hemen sordu: "Jacob?"

Profesör Grimes her zaman küçük testlerini severdi.

Ama John Gradus sadece "Ne?" diye sordu.

Hayır, o Profesör Grimes olamazdı. Profesör Grimes, ofisinin dışındaki dünyayı pek umursamazdı. Ona Talking Heads hakkında soru sormazdı. Modalar değişirdi; Profesör Grimes aynı kalırdı. Bulutların üzerindeki bir kalede yaşardı. Önemli olan tek şey fikirleriydi ve bu fikirlerin onu ne kadar uzağa götürebileceğiydi.

EN AZINDAN JOHN GRADUS, kişisel kimliği hakkında çok fazla soru sormadığı sürece, aldığı kadarını verdi. Cehennem konusunda her zaman yardımcı olmasa da çok açık sözlüydü. Söylediklerinin çoğu, onda milyonlarca soru daha uyandırdı. Ona bu yazılar ne olduğunu sordu ve o da "Tabii ki tezler. Bu kadar açık değil mi?" diye açıkladı.
"

"Ne hakkında tezler?"
"Karşılaştığımız her şey
hakkında."

"Herkes mi yazıyor?" "Hepimiz yazmak zorundayız." "Kim okuyor?"

"Sorumlu olan her kimse. Furiler. Lord Yama'nın kendisi. Kim bilir? Henüz bunları okuyan birini görmedim, ama bu nadiren kabul gören bir tez. En iyi çalışmanı yapana kadar yaz, derler, ve en iyi çalışmanı yaptığında, gemiler gelip seni Lethe'nin karşısına geçirecekler."

"Bunların amacı nedir?"

"Eğlence, eminim. Başkalarının taslaklarını okumaktan kesinlikle keyif alıyorum. Geçen gün *My Lolita* alt başlıklı bir yığın buldum. O gerçekten çok eğlenceliydi!"

"Yani, iyi bir tez nedir?"

"Biliyorsam ne olayım. Bütün mesele de bu, değil mi?"

Adamın kasıtlı olarak alaycı davrandığını mı, yoksa gerçekten bilmediğini mi anlayamadı. "Demek bu şekilde cezalandırılıyorsun? Kendi suçunu iyice anlayana kadar

"Bazıları öyle düşünüyor." "O zaman nasıl geçiyorsun?"

"O zaman nasıl geçersin?"

Bu soru Gradus'u tereddüt ettirdi. Bir süre durakladıktan sonra, "Kesin olarak bilinen tek şey

bilen tek şey, gerçeği söylemen gerektiği. Hepsi bu." "Gerçeği söylemek çok zor mu?"

"Öyle olmalı. Kimsenin çıktığını görmedim."

"Bu onları çıldırtıyor olmalı," diye düşündü Alice. Tez yazan öğrencileri iyi tanıyordu. Cambridge'de iyi bir tezin standardı asimptotik gibi görünüyordu. Yaklaştıkça,

Asla sınıra ulaşamayacağın daha açık hale geliyordu. Sonunda, işleri belirleyen şey zaman kısıtlamalarıydı — mükemmel olsun ya da olmasın, çalışmanı son teslim tarihine kadar teslim ediyordun. Ama cehennemde son teslim tarihi yoktu. Hatalar için sonsuz bir zamanın vardı. "Eminim çok acı vericidir."

"Muhtemelen," dedi Gradus. "Ben denemiyorum." "Neden?"

"Başka soru yok," dedi. "Anlaşmamız, beni eğlendireceğin." "Oh, peki."

"Aradığın bu adam ne durumda? Tezini ne üzerine yazıyor?" "Şey, ben tam olarak bilmiyorum." Alice bir an durakladı. Profesör Grimes'ın *işlediği*

Profesör Grimes'ın işlediği en büyük günah neydi? Aklını buna verdiğinde

, aklına sadece belirsiz tanımlamalar geliyordu ve hiçbiri doğru gelmiyordu. Hırsızlık yapmıştı (ama iyi bir nedeni vardı). Zalimdi (iyi bir amaç uğruna, hak edenlere karşı). "İkimizin de teorileri vardı, ama bunu bilmenin bir yolu olduğunu sanmıyorum."

Gradus'un sesi keskinleşti, bir kanca tutunacak bir yer bulmuştu.

"İkiniz de mi?" "Oh," dedi Alice.

Gradus'un ayak sesleri yavaşladı. Varlığı, memnun, çömelmiş bir kedi gibi dalgalandı. "Bu ilginç."

Onun acısı onu memnun ediyordu. Yatma vakti hikayesinden keyif alan bir çocuk gibi, dumanlı ellerini birbirine sürtmeye devam etti. *Sonra ne oldu?* Bunu sorup durdu. *Sonra ne oldu? Sonra ne oldu?* Daha fazla şeker isteyen bir çocuk gibi, ondan alabileceği tüm
Ona Dokumacı Kız'ı anlattı ama Elspeth hakkında belirsiz kaldı; Wrath'taki bataklığı, Escher tuzağını, guguklu saati, Peter'ın fedakarlığını anlattı. Metalin çığlığı. Kripkes'lerin sevinci.

"Dur biraz." Gradus yürümeyi bıraktı. Aurasının rengi değişti. Hışırdayan, kayıtsız gri renkli girdap, Alice'in çok iyi tanıdığı bir insanlık haline dönüştü. Korkunun nemli soğukluğu. "Kripkes'ler senin peşinde mi?"

"Kripkes'ten neden korkuyorsun?"

"Onlar şeytanlar," dedi Gradus. "Bu topraklarda dolaşan en kötü şeyler onlar."

"Ama sen zaten öldün, sen..." Ama sonra Alice, Elspeth'in sözlerini hatırladı. *Kripkes'lerin bir ruhu öldürdüğünü gördüm.* "Peki. Sanırım daha hızlı yürümemiz daha iyi olacak."

"Ama şimdi bu çok *heyecanlı*!" Gradus ellerini açarak avuçlarını gösterdi. "Bir trajedi, bir intikam hikayesi, bir kurtarma, zamana karşı bir yarış. Kripkes'ten kaçabilecek misin? Yoksa düşmüş yoldaşının görevini tamamlayamadan seni yakalayacaklar mı?"

"Sanırım."

"Ne demek, *sanırım*?"

"Yani, bu güzel bir senaryo gibi geliyor." Alice çok yorgun hissediyordu. "Sanırım onu takip edeceğim."

"Ne demek, sen de ona *uyacaksın*?" Bir şekilde Gradus'u kızdırmıştı. Ceketi, sanki yapabiliyormuş gibi, ikisinin de ayaklarının etrafında çırpınmaya başladı. onu öfkesinin girdabına sürükledi. "Üzgün değil misin?" diye sordu. "*Yıkılmadın* mı?"

"Elbette, Gradus."

"Sanki burada ne yaptığını bile bilmiyormuşsun gibi konuşuyorsun." "Aynen öyle." Onun hayal kırıklığı yorucuydu. Onu sinek gibi
"Bilmiyorum. Sadece yorgunum." "Ama hiçbir şey umurunda değil mi?"
"Sanırım umursamalıyım."

Bu uyuşukluğu ona nasıl açıklayabilirdi? Alice umursamıyordu değil, çok fazla umursamıştı ve bir ip kopmuştu. Bazı temel yetenekleri bozulmuştu. Anlam, duygu ve bağlanma dünyasından fırlatılmış gibi hissediyordu. Artık kanamıyordu. Zaten kanı kurumuştu. Artık elinde sadece senaryolar vardı ve bunlar yürümesi için yeterliydi, ama kalbinin atmaya başlaması için yeterli değildi.

"Ama *hayattasın*," dedi Gradus, sanki bu her şeyin cevabıymış gibi. "Tüm isteklerime rağmen. Evet."

Gradus hiçbir şey söylemedi. Yürüdü ve bekledi, onun fikrini değiştireceğini umarak.
konuyu açtı, ama o sessiz kaldı. Onu üzdüğünü hissetti, ama nasıl olduğunu söyleyemedi. Gradus hassas bir tip gibi görünmüyordu. Şimdiye kadar, onların duygusuz ilişkilerinden rahatsızlık duymamıştı. Bir keresinde onun Jack the Ripper olduğunu ima etmişti, ama o sadece gülmüştü.

Ama başka soru sormadı. Sabahın geri kalanında sessizce yürüdüler. Birkaç kez kendi kendine mırıldandı, ama kadın ne dediğini anlayamadı. Sadece onun öfkesini, acı ve düşmanca bir dalgayı hissetti, bu dalga ani olduğu kadar kafa karıştırıcıydı da. Ve değişken erkekleri yatıştırmaya alışkın olan Alice, cezasını beklemekten başka bir şey yapmayı bilmiyordu.

"ÖYLE." GRADUS SONUNDA KONUŞTU. "İŞTE."

Son bir saat boyunca dik ve kayalık bir tepeyi tırmanmışlardı. Alice yorgunluktan neredeyse eğilmiş, elleri dizlerinin üzerindeydi. Gözleri önündeki zeminden nadiren ayrılmıştı. Şimdi başını kaldırdı, dikleşti ve nefesini tuttu.

Orada Dis şehri uzanıyordu. Hayal ettiğinden çok daha muhteşemdi: parlak beyaz bir kale, üç halka, alt kısmında temellerine çarpan kıvrımlı su kanalları, taşlara, kemiklere, tuğlalara öfkeyle çarpan siyah dalgalar, Alice'in bulunduğu yerden uzaktaki gürültüyü duyabiliyordu.

Dis hakkında pek çok şey okumuştu. Lanetlilerin Ülkesi. Kederli Şehir. Virgil'in *Aeneid'inde* Dis, cehennemin tamamının adıydı ve bu alemde, üç duvarla çevrili, bir nehirle çevrili bir kale vardı.

ateşin. Dante için Dis, cehennemin altıncı ila dokuzuncu çemberlerinin bulunduğu şehirden ibaretti, kırık mezarlarla dolu bir arazide yükselen büyük bir kale. Diğerleri ise Dis ve Pandemonium şehirlerinin aynı şey olduğunu, Lucifer ve iblislerin hüküm sürdüğü bir yer olduğunu söylüyordu. Dis'in Tanrı tarafından terk edilmiş, pis ve kötü bir yer olduğunu söylüyorlardı.

Kimse onu bu şehrin güzelliğine hazırlamamıştı.

Dante sadece şehrin yüksek surları olduğunu belirtmişti. Bu surların, kutsal yerlerin mükemmel bir yansıması olduğunu açıklamamıştı.
sakinleri hor görmüştü; Dis'in mimarisi Vatikan'a açık bir sitemdi. Hayır; gerçekte, Vatikan'ı utandırıyordu. Michelangelo ve Raphael, Tanrı'larını övmek için sadece bir ömürleri vardı, ama Dis sakinlerinin ise sonsuzluğu vardı. Dis, insan mükemmelliğinin en uç noktasıydı. Dis kusursuz mermer,
korkuluklar ve kubbelerden, sütunlarla çevrili kiremitli avlulardan oluşuyordu. Borges, şehrin korkunç olduğunu, o kadar korkunç olduğunu yazmıştı ki, sadece varlığı bile...
Varoluş, geçmişi ve geleceği kirletti, yıldızları tehlikeye attı; ama Alice ve Borges aynı şehri mi görmüşlerdi? Borges'in sapkınlık bulduğu yerde, Alice bir mucize buldu. Dis, bin yıllık bir çabanın ürünü, kurtuluşu olmayanlar tarafından inşa edilmiş bir sığınaktı. Alice, onun ne olmaya çalıştığını ve asla olamayacağını çok net görebiliyordu. Ama bu temel eksiklikte bile, insan iradesinin bir kanıtı olan, sevimli, aşkın bir şey vardı. Dis şehri, öbür dünya fikrine karşı gelmişti. Artık kampüsü geride bırakmışlardı; burası bir tapınaktı. *"Lanet olsun bize,"* diyordu, "*ve biz*
Cehennemi parlatacağız.

Gradus'un sesinde tuhaf bir melodi vardı. "Adamın orada olduğunu varsayalım." Alice cildinde bir karıncalanma hissetti. "Tehlikeli mi?"

"Hiç de değil," dedi Gradus. "Dis'tekiler sana tehdit oluşturmaz. Göreceksin. Onlar çok özel günahkârlar."

"Ne demek istiyorsun? Orada kimler var?"

"Hainler. Yemin bozanlar. Söz verip tutmayanlar."

Bu cevap onu hayal kırıklığına uğrattı. Dante'nin abarttığını düşünmüştü. "O kadar da kötü görünmüyor."

"Öyle mi?"

"Yani, herkes sözünü tutmaz ki."

"Önemsiz sözler vardır," diye onayladı Gradus. "Ve sonra da beyanlar vardır. *'Sen benim için şusun, ve bu*

Sana olan borcumu. Bir kocanın karısına verdiği sözleri. Bir ebeveynin çocuğuna verdiği sözleri. Bir öğretmenin öğrencisine verdiği sözleri."

Alice'in omurgasından bir ürperti geçti.

Dis'e bakarken, sanki göğsüne bir buz parçası bastırılıyormuş gibi hissetti. O güzellik, acımasız bir parıltı kazandı. İçindeki günahı hissetti — ısırıcı, kötü bir şey; bağları zehirleyen, dostları düşman, akrabaları düşman yapan o güç. O hissi ancak bir ihlal olarak tanımlayabilirdi; en keskin, en şiddetli acı, kendini en güvende hissettiği içsel derinliklerini delen acı.

"Peki ne yaptın, Gradus?" diye sordu. "Kimi ihanet ettin?"

Bir parçası ondan intikam almak istiyordu, ama nedenini bilmiyordu. Sessizliği mi? Ani soğukluğu mu? Kendini onun tarafından yargılanmış ve utanmış hissediyordu ve şimdi o tekrar konuşmaya başladığına göre, ona acı çektirmek istiyordu.

Her neyse, o kendi sorularıyla çok duygusuz davranmıştı ve şimdi o da duygusuz davranabileceğini hissediyordu.

"Bunu sormadın," dedi Gradus.

"Evet, sordum. Ne yaptın? Neden yazmıyorsun?" "Bunu asla sorma."

Hadi ama, diyecekti neredeyse, ama onun ciddi olduğunu fark etti. Yüzünde gülümseme yoktu.

"Seni uyarıyorum, Alice Law." Gradus'un gözleri taş gibiydi. *O olamaz. Bu yüzyıldan*, diye düşündü Alice aniden, *bu yüzyıldan hiç kimsenin gözleri zamanın etkisiyle bu kadar donuk değildir. O, ömürler boyunca burada olmuştur.*

"İsteyerek itiraf ederseniz, itiraflarınızı kabul edebilirim. Bu izin verilir. İtiraflar serbestçe sunulursa kabul edebilirsin. Bu izin verilir. Ama hayatta kalmak istiyorsan, Dis hakkında bu tek kuralı unutma. Asla sormayın."

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Küçük, huzursuz bir Gölge, Dis'in soluk kapılarını koruyordu. Göğsünü şişirerek onların yaklaşmasını izledi; bir eli belinde, diğer eli oyulmuş taş uçlu siyah bir mızrağı kavrıyordu. Onlar yukarı çıkarken mızrağını mermere üç kez vurdu. "Kim cesaret edip Lanetlilerin Büyük Şehrine girmeye cüret eder?"

"Defol git, Parmenides," dedi Gradus. "Benim."

Parmenides Alice'e gözlerini kısarak baktı. "O zaman bu kim?" "O yeni," dedi Gradus.

"Ooh hoo *hoo*!" Parmenides'in kıkırdaması birkaç oktav yukarı ve aşağı çıktı. Alice'e sinsi sinsi baktı. "Neden buradasın, canım?"

"Cevap verme." Gradus, Parmenides'i iterek yanından geçti. Kapılar onun dokunuşuyla gürültüyle açıldı.

"Cinayet mi?" diye sordu Parmenides. "Zehirleme mi? Bir çocuğa mı dokundun?" Gradus elini salladı. "Gel, Alice."

Alice onun arkasına koştu.

"Hikaye karşılığında hikaye," diye bağırdı Parmenides arkalarından. Alice, onun peşlerinden geleceğinden korktu, ama o sadece eşikte durdu ve kapılar mermer zemine sürtünerek gıcırdadığında mızrağını salladı. "Nerede olduğumu biliyorsun."

Kapılar gürültüyle kapandı.

İçerisi karanlık, serin ve sessizdi. Gradus sağdaki koridora doğru ilerledi. Alice onu takip etti. Gradus bir kapıyı açmadan hemen önce, Alice'e manastır avlusunu hatırlatan dört duvarla çevrili açık bir alan olan avluya döküldükleri sırada, giderek artan bir ses karmaş

Gradus bir kapıyı açtı ve dört duvarla çevrili, Alice'e manastır avlusunu hatırlatan açık bir alana çıktılar.

Yeşil hiçbir şey yetişmiyordu, ancak kayaların heykelsi düzeni ve fayansların üzerindeki çiçek mozaik desenleri, özenli bir bakım çabasını akla getiriyordu. Etkisi şaşırtıcı derecede hoştu. Ortasında uzun, bükülmüş beyaz bir ağaç duruyordu ve Alice onun ölü mü yoksa taştan oyulmuş mu olduğunu anlayamadı. Dalları altında, üçer dörtlü gruplar halinde toplanmış, onlarca mırıldanan Gölge dolaşıyordu.

"Profesörün burada mı sence?" diye sordu Gradus.

Alice emin olamıyordu. Sorun, bu avluda Profesör Grimes'a benzeyen çok fazla Gölge olmasıydı. Bu kadar orta yaşlı erkekle dolu bir avluda bulacağını beklemiyordu. Yarısı gözlük takıyordu ve hepsi bir çeşit koyu renkli Oxbridge cüppesi giymişti.

"Devam et!"

"Doğru, devam et!"

Gölgelerin çoğu avlunun uzak köşesinde bir araya toplanmıştı. Duvarda duran bir Gölge'yi teşvik ediyorlardı. Gölge, bir elinde kalın bir ciltli kitap yığını tutarken, diğer elini
duvara gömülü bir kütüphane kitap bırakma çekmecesinin kulpu gibi görünüyordu. Panik içinde titreyerek onu açıp kapatmaya devam etti. Her seferinde, Gölgeler hep bir ağızdan yuhaladı.

"Bırak düşsün," diye bağırıyorlardı. "Bırak düşsün!"

"Belki hazır değildir," dedi duvardaki Gölge. "Yine mi?"

"Onlarca yıl oldu."

"Şimdi değilse, ne
zaman?"

"Tamam," dedi Gölge. "Tamam."

Gözlerini sıkıca kapattı — ve bunu yaparken, havuza atlamadan önce burnunu tutan bir çocuk gibi oldukça komik görünüyordu — ve tezini çekmeceye koydu. Elini bıraktı ve geri çekildi. Çekmece, metalik *bir sesle* gürültüyle kapandı. Herkes çekmeceye umutla baktı, ama hiçbir şey olmadı. Sonunda, ılık bir alkış sesi duyuldu. Gölgeler birkaç saniye çekmeceyi izlemeye devam ettiler ve sonra hayal kırıklığıyla mırıldanarak tekrar gruplarına dağıldılar.

"Ne oldu?" diye sordu Alice.

"Biri tezini teslim etti," dedi Gradus. "O çekmece nereye
açılıyor?"

"Kimse bilmiyor. Sadece o yuvaya giren hiçbir şey geri alınamaz." "Peki notlarını ne zaman alacaklar?"

"Notlar." Gradus güldü. "Düşünsene, notlar. Hayır, geçmedikçe sana hiçbir şey söylemezler. Düzeltme almıyoruz. Hiçbir geri bildirim almıyoruz. Umut panik ve hayal kırıklığına dönüşene kadar sonsuza kadar bekliyoruz. Hiçbir haber almazsan, başarısız olduğunu varsaymalısın

başarısız olduğunuzu varsaymalısınız. Ancak hiçbir zaman kesin bir onay gelmez ve buradaki zaman çizelgeleri hiçbir anlam ifade etmez, bu yüzden kendi umudunuzu ne zaman söndüreceğiniz size kalmıştır."

Ağacın altında, birkaç Gölge aynı soru üzerinde tartışıyordu. "Sana *söylüyorum*, Furies onları okumuyor."

"Furies okumuyorsa, kim okuyor?"

"Burada yeni olmalısın," diye alay etti bir Gölge ve bu, avluda kıkırdamalara neden oldu. "Kurbanlar, anlarsın ya, biz
kurbanların ölmesini beklerler ve sonra bunun yeterli olup olmadığına karar verirler..."

"Ama bu hiç mantıklı değil. Kurbanlar neden orada kalmak istesin ki?"

"Sokrates ne demişti? *Çağrılarının ardından yalvarışlar gelir, çünkü kurbanlarından nehirden çıkmalarına izin vermelerini yalvarırlar...*"

"Sokrates can sıkıcı olduğu için idam edildi, Sokrates'in görüşü hiçbir şey ifade etmez."

"Her neyse, kurbanların görüşleri kimin umurunda? Onları bu kadar ahlaki uzman yapan nedir?"

"Tamam, iki soyguncu aynı anda birbirlerinin kafasına ateş ettiklerini varsayalım."

"Hadi ama, sana olan bu değildi."

"Yakın mesafeden ve diğeri yatakta, daha çok şöyle oldu..."

"Ama *varsayalım*," diye ısrar etti ilk itirazda bulunan Gölge. "Varsayalım ki iki soyguncu birbirlerini vurdular ve ikisi de hem kurban hem de
ve hiçbiri ahlaki üstünlüğe sahip değil. O zaman kim okuyor? Kimin affı önemli? Kararı kim veriyor?"

Shades ahlaki sorumluluk, affetme ve önce yanlış bir şey yapmış olsanız bile haksızlığa uğrayıp uğrayamayacağınız konusunda görüş bildirmek için aşağı indiğinde, sesler gürültüye dönüştü. Bu, avluda eski bir konu gibi görünüyordu, tartışmalı ve bölücü bir konu ve bir şekilde o kadar tanıdık bir tartışma ki, tüm taraflar uzun zamandır kendi pozisyonlarını prova etmişlerdi. Biri İsa ve koşulsuz sevgi hakkında bağırdı ve tüm forum inledi.

Tezini sunan Shade, duvarın yanında tek başına kambur durmuş, üzgün bir şekilde bakıyordu. Arada sırada çekmece kolunu parmağıyla okşuyordu, sanki onu cevap vermeye zorlayabilirmiş gibi.

"Hadi." Gradus, Alice'i avlunun karşısındaki çıkışa doğru yönlendirdi. "Önce Yazma Pazarı'nı deneyelim. Sonra atölyeleri."

ALICE, GRADUS'UN "YAZI PAZARI"NI ŞU ANLAMDA KULLANDIĞINI DÜŞÜNDÜ

Harper's Bazaar, "çarşı" anlamına geliyordu, yani mecazi bir

fikir pazarı anlamına geliyordu. O, belki bir konferans ya da basılı dergilerin bulunduğu bir raf bekliyordu. Fantastik Doğu anlamındaki bir çarşı, yani kaotik bir pazar yeri, tezgahlar ve tezgahlar sıralar halinde dizilmiş, seyyar satıcılar mallarını
ve Gölgeler sıralar arasında dolaşıp alışveriş yapıyordu. Çölün uzayan sessizliğinden sonra tüm bunlar oldukça bunaltıcıydı ve Alice, kapının yanında çömelmiş bir Gölgeye takılıp neredeyse düşüyordu. Gölge ciyakladı ve geriye düştü, arkasında sararmış kağıt yığınlarını devirdi.

"Özür dilerim," diye nefes nefese Alice. "Seni görmedim…"

Gölge, Alice'in anlayamadığı bir şeyler mırıldandı. Ama Alice'e konuşuyor gibi görünmüyordu. Daha çok, elinde tuttuğu kağıda şiddetle bir şeyler fısıldıyordu. Alice, Gölge'nin her sayfayı yavaşça yüksek sesle okuduğunu ve sık sık durup edatlar ve nesne zamirleri hakkında sorular mırıldandığını fark etti. Yanında, Alice'in ilkokuldan beri görmediği Strunk ve White'ın *The Elements of Style* kitabının bir kopyası vardı.

"O iyi," dedi Gradus, onu çekerek. "Sadece metin düzeltmesi yapıyor."

"Düzeltme mi?"

“Birçok Shade, en ufak bir yazım hatası yüzünden başarısız olabileceklerini düşünür. Göndermeye cesaret edebilmek için onlarca yıl boyunca yazdıklarını tekrar tekrar gözden geçirirler.”

Alice, öğrencilerin ödevlerini o kadar hızlı gözden geçiren Profesör Grimes'ı düşündü ki, bazen ödevlerin içeriğini gerçekten okuduğunu merak ediyordu. "Jüri üyeleri bunu umursuyor mu ki?"

"Kimse bilmiyor," dedi Gradus. "Tezleri neden reddettiklerini asla açıklamıyorlar. Tek yapabileceğimiz, elimizden gelenin en iyisini yapmak."

Arkalarında, Shade uluyor ve şakağına vuruyordu.

"Aptal," diye bağırdı. "Aptal, aptal—her noktanın ardından *iki* boşluk bırakılır! Oh, *hepsi* yeniden yapılmalı!"

Bir sonraki tezgah tamamen kullanılmış kitap piramitleriyle doluydu. Koleksiyon muazzamdı. Elspeth'in kütüphanesi bunun yanında çok yetersiz kalıyordu.
kitaplar çeşitli derecelerde yıpranmış ve lekelenmişti. Bazılarının kapağı yoktu, bazılarının ortası tamamen eksikti, bazıları nehirden çıkarılmış, kurutulmuş ve iğne ve iplikle özenle yeniden ciltlenmiş gibi görünüyordu. Yine de çekici görünüyor ve kokuyorlardı, çünkü tüm kitaplar, şarap gibi, yaşlandıkça olgunlaşan bir okur kokusuna sahiptiler, bu yüzden

Kitapçılar ve kütüphaneler çok güzel kokuyordu. Alice'in parmakları, kitapları karıştırmak için tanıdık bir dürtüyle kaşınıyordu. Satıcı, onun ilgisini fark edince canlandı. Yığınların arasından geçip tam onun önünde durdu. "De Quincey?" Biri kalın, biri ince iki cilt kaldırdı. "De Sade?"

"Bugün yok, teşekkürler," dedi Gradus.

"Emin misiniz? De Sade çok eğlencelidir. Pişmanlık için olmasa bile, heyecan için." Gradus elini kaldırarak yanından geçti. "Biz iyiyiz."

"O zaman Rousseau," diye seslendi seyyar satıcı. "Onu seveceksiniz." "Ne demek istiyor?" diye sordu Alice.

"İtiraf metinleri satıyor," dedi Gradus. "Aziz Augustine, Aziz Patrick ve diğerleri. Buradaki birçok insan bunun bir şablon olduğunu düşünüyor."

"Yani ilham almak için mi okuyorlar?"

"Tabii. Ya da hile yapmak için. İnsanlar tüm iyi kısımları kopyalamayı severler — ruhların ikiye bölünmesi, suçluluk duygusunun içini yakıp kül etmesi, falan filan."

"Ya da ilahi kurtuluş," diye bağırdı seyyar satıcı. "
"Hayır, *teşekkürler*." Gradus adımlarını hızlandırdı.

"Hayır, teşekkürler." Gradus adımlarını hızlandırdı.

"Bu işe yarıyor mu?" Alice onun arkasında aceleyle yürüdü. "İtirafları kopyalamak?"

"Oh, asla. Orijinal eser olmadığını her zaman anlarlar. Burada intihali çok ciddiye alırlar - nedense insanlar bunu hep unutur. Bir süre önce biri *İngiliz Afyon Tükenmişinin İtirafları'ndan* iki cümle kopyaladı ve onu elli yıl boyunca kağıda dokunmasına izin vermediler."

"Tanrım," diye mırıldandı Alice. "*Cehennemde* kim kendi işini yapmaz ki?"

"Herkes," dedi Gradus. "Hiç yazar tıkanıklığı yaşamadın mı?"

"Tabii ki, ama..."

"Biri yazar tıkanıklığından mı bahsetti?"

Alice, büyük, etli bir duvara çarpmış gibi hissetti. Yüzüstü düştü. Önünde gerçek bir centaur duruyordu; bir erkeğin kafası ve kaslı gövdesi, indigo mavisi bir atın vücuduna oturmuştu. Ağzı, onu yemek istediğini gösteren kocaman, dişli bir gülümsemeyle açılmasaydı, onu dağ adamı tarzında çok yakışıklı bulurdu.

"Özür dilerim..."

"Özür dilemene gerek yok." Başını ve ön ayaklarını, göründüğü kadar zarif olmaması gereken derin bir reveransla eğdi. Başı, Alice'in kasıklarının yakın bir yerine geldi

Alice'in kasıklarının yakınında bir yerdeydi, bu hem şaşırtıcı hem de tahrik ediciydi. "Ben Nessus." Sesi harika bir şekilde yumuşaktı. "Alt dünya tanrısı, Dis'in gezgin yazma öğretmeni, hizmetinizdeyim."

"Defol git," dedi Gradus.

Nessus ayağa kalktı ve Alice'in ellerini tuttu. "Şehre yeni mi geldin, canım? Pazara ilk kez mi geldin?"

"Evet, ben..."

"Korkma!" Elini sıkıca tuttu. Elleri çok sıcaktı. "İhtiyacın olan her türlü makale yazım hizmetini sunmak için buradayım. Öneriler, taslaklar, kaynakçalar, hatta istersen tüm tez bölümleri. Ücretler pazarlığa açık..."

"Onu rahat bırak," dedi Gradus.

"Bu işe yarar mı?" diye sordu Alice, merakla.

"Tabii ki olmaz," dedi Gradus. "Kimse o sahte makaleleri istemez."

"Makalelerimiz piyasadaki en iyisidir." Nessus, Gradus'u görmezden gelmeye devam etti.

Gradus'u görmezden gelmeye devam etti. Aslında, Gradus her konuştuğunda, Nessus sadece ağzını daha da açarak, sağır edici bir bağırışla satış konuşmasına devam etti. "BİZ

YÜZLERCE KİŞİNİN TEZ SAVUNMALARINI GEÇMESİNE VE LETHE'DEN GEÇİŞ BULMASINA

UZUN ZAMANDIR BEKLENEN ALTIN GEMİLER—”

"Bu tamamen bir aldatmaca," dedi Gradus.

"DENEMELERİMİZİ YAZAN YAZARLARIMIZ, YERALTI DÜNYASININ İŞLEYİŞİ HAKKINDA DERİN BİLGİYE SAHİPTİR. ÇOĞU, DÜNYANIN YARATILIŞINDAN BERİ ÖLÜM KUMLARINDA YÜRÜMÜŞTÜR..."

"Ama sizler tanrısınız!" diye haykırdı Alice. "İnsanlardan ne karşılığında ne isteyebilirsiniz ki?"

Nessus bağırmayı kesti, onu baştan aşağı süzdü ve kulağına fısıldadı. "Bir insan ruhu birçok yönden faydalı olabilir."

Alice ne demek istediğini tam olarak anlamadı, ama ellerini çekecek kadarını anladı.

“Onu rahat bırak.” Gradus Alice’in kolunu tuttu ve onu tezgâhlardan uzaklaştırdı. Nessus peşlerinden gitmedi. Alice omzunun üzerinden geriye baktığında, Nessus başka bir Gölge ile kelime sayısı ve teslim süresi konusunda hararetli bir pazarlık yapıyordu.

"Daha önce hiç pazara gitmedin mi?" diye sordu Gradus. "Gözlerini ileriye dik, asla cevap verme..."

"Üzgünüm," diye nefes nefese söyledi Alice. "Sadece... çok fazla şey var…"

"Pazar, dikkatinizi dağıtmak için yapılmış," dedi Gradus. "Bu, Lord Yama'nın tasarımı. Ruhun yazmasını engelleyecek milyonlarca şey var, hepsi de sizi daha iyi hale getirmek için. Bunu unutma, Alice Law. Cehennem, yazarların pazarıdır."

Pazar bitmek bilmiyordu. Kalabalığın içinde kaybolan Alice, çıkış yolunu göremiyordu. Sadece Gradus nereye gittiklerini biliyor gibiydi, sinirli bir kayıtsızlıkla seyyar satıcıların arasında dolanıp duruyordu. Yazma gereçleri ve üretkenlik ilaçları satan tezgahların önünden geçtiler: eski daktilolar, kağıt desteleri, kum saatleri ("SONSUZA DEK ERTELEME!"), kişisel gelişim kitapları (*On Günde İtiraf Yazmak, Günde İki Bin Kelime: Augustinian Yöntemi)* ve gerçek akbaba tüyü olarak tanıtılan siyah tüyler ("DAKTİLOYA HAYIR DEYİN: YAZIN ANALOG PROMPT YARATICI MIND"). Alice, Dis'te neyin para birimi olarak kabul edildiğini tam olarak anlayamıyordu — Shades'lerin düğmelerden şişe kapaklarına, insan parmak kemiklerine benzeyen her türlü ıvır zıvırı takas ettiklerini gördü — ama ticaretin açıkça çok canlı olduğu belliydi.

Trafik yoğunlaşıyordu. İlerleyerek, bir yaratığın etrafında toplanmış kalabalık bir gruba rastladılar. Alice, onun bir tanrı olduğunu gördü; fil kafalı, kafatasında çok sayıda göz bulunan bir devdi. Şakaklarından iki büyük boynuz uzanıyordu, ama Alice'in gözleri boynuzların nerede bittiğini takip edemiyordu. Boynuzların uçlarının birçok yerde birden bittiğini, bir olasılık bulutu olduğunu söyleyebilirdi. Alice, tanrıyı bakması zor buluyordu; şekli uzayda sürekli değişiyordu, onu görüş alanına sabitlediğini düşündüğü anda, birkaç santim sola kayıyordu.

"Kim..."

"Laplace'ın İblisi," dedi Gradus.

"Laplace'ın İblisi gerçek mi?"

"Oh, evet. O çarşıda dolaşmayı ve insanları hiçbir şeyin onların suçu olmadığına ikna etmeyi sever. Onları ilerlemelerinde onlarca yıl geriye götürür. Bu tarafa gel, kalabalığın içinde kaybolursun."

Alice onu kalabalığın kenarına kadar takip etti. İblisin takipçileri, onların hayatları hakkında gerçekleri,
ve patolojilerini açıklarken coşkuyla dinlediler. Birinin evcil kedisi, o kişi on yaşındayken ölmüştü.

. Birisi bakıcısı tarafından çok sert bir şekilde dövülmüştü. Birisi genetik olarak öfkeye yatkındı.

"Bunu nasıl yapıyor?"

"O bir determinist," dedi Gradus. "Yani, senin hakkında her şeyi bildiği için, yaptığın her şeyden kişisel sorumluluğundan kurtulduğunu düşünüyor."

"Bu nasıl olur?"

"Laplace'ın İblisi, evrenin başlangıcından beri onu gözlemliyor.
başlangıcı," dedi Gradus. "Ya da öyle diyor. Atomların ilk çarpışması, büyük patlama, tüm bunlar. Dünya'daki ilk hücrelerin bilinçli yaşam haline gelmesini izledi. Onları oluşturan atomların yeni ve heyecan verici kombinasyonlarla etkileşime girerek nesiller yaratmasını izledi. Evrenin belirlenmiş doğa kanunları sayesinde, bu atomların gelecekte nasıl etkileşime girerek yeni kombinasyonlar oluşturacağını tam olarak biliyor. Elma ve portakal arasında seçim yaparken neyi seçeceğini biliyor. Bir gün kocanı aldatıp aldatmayacağını, çocuğunu boğup boğmayacağını biliyor. Her şeyi biliyor, çünkü yaptığın her kötü şey doğduğun gün belirlenmiştir. Hayat, doğduğunda içine girdiğin, asla kaçamayacağın belirlenmiş bir yoldur. Bu yolu izlediğini bile bilmiyorsun."

"Ya farklı bir seçim yaparsam?"

"Önemli değil," dedi Gradus. "O da bunu öngörmüş olacaktır. Bir gün determinizmi düşüneceğini ve direnmek zorunda hissedeceğini biliyor. Ve sırf bunun için öngörülemez görünen şeyi seçeceğini de biliyor. Laplace'ın İblisi her şeyi bilir."

"Bu da kimse hiçbir şeyden sorumlu olamaz demek." Alice şimdi anlamıştı. "Yani suçluluk ya da suçluluk kavramı yok... Yani, bu işe yarayabilir mi? Tüm günahlarını, kontrolün dışındaki güçlerin ürünü olarak açıklayabilirsen...
"Belki. Bilmiyorum."

Alice öfkeyle nefes aldı. "*Hiçbir şey* bilmiyor musun?"

"Bu yer hakkında bilinecek her şeyi biliyorum," dedi Gradus. "Ve bu bilgileri ücretsiz olarak sunuyorum, bu arada, bu başka yerlerde bulabileceğinizden daha iyi bir fırsat."

"O zaman neden tezin nasıl kabul edildiğini söyleyemiyorsun?" "*Çünkü*."

Gradus'un özü yine o korkutucu, cansız
kalıbı aldı. Alice, zamanın katmanlar halinde birikmiş ağırlığını hissetti. "Nasıl yapıldığını bilmiyorum. Çünkü kimse nasıl yapıldığını bilmiyor. Çünkü ben

Cehennemde bulunduğum süre boyunca hiç bir tez savunması görmedim. Çünkü çoğumuz tez savunmasının sadist tanrılar tarafından dikkatimizi dağıtmak için yapılan anlamsız bir egzersiz olduğunu düşünüyoruz, çünkü bu çok komik olmaz mıydı, bizi sonsuza kadar çarşı etrafında dönen bir döngüde tutmak en iyi ve en acımasız şaka olmaz mıydı? Çünkü bu sefil yerde hiçbirimize umut vermek için bir neden gösterilmedi.

"Oh," dedi Alice, çok küçük bir sesle. "Anlıyorum."

Dis artık o kadar etkileyici gelmiyordu. Çarşının karmaşası artık eğlenceli gelmiyordu. Artık tezgahlar ve kalabalıklar ona korkunç bir gösteri gibi geliyordu; kalabalık ve çaresiz, hamsterlar acınası süslü kafeslerinde daireler çiziyorlardı, hepsi de tek önemli soru olan "*neden günah işledin?"* sorusundan kaçmak için.

Cehennemden kendi yolunu yazarak çıkabilir miydi? Alice merak ediyordu.

Eğer
bir şekilde doğal bir ölümle ölürse, Dis'e düşerse. Boş beyaz kağıda bakıp gerçeği söyleyebilir miydi?

Büyük suçunun ne olduğunu biliyordu. Peter Murdoch'un ölmesine izin vermişti. Peter Murdoch'u öldürmüştü.

Alice, koridordaki konuşmalardan, Cambridge'deki filozofların bazılarının, ölüm nedenini bildiğin halde bunu engelleyebilecek durumda olmana rağmen engellemediğin takdirde, bunun ahlaki açıdan cinayetle eşdeğer olduğunu, hiçbir ayrım olmadığını savunuyordu. Diğerleri ise buna katılmıyordu. Ölmesine izin vermek ahlaki açıdan duygusuzluk olabilir, diyorlardı, ama bu, bir duruma müdahil olmayı reddetmek anlamına gelir, onu gerçekleştirmek değil. Ölmesine izin vermek bu kadar kötü bir şeyse, biz Dünya yoksulluğu konusunda hiçbir şey yapmamaktan sorumlu mu? Kıtalarca açlık çeken yetimlerden sorumlu mu? Bu yüzden Alice'i, bunların hiçbirinin onun suçu olmadığına ikna etmek mantıklı olabilir. Onları *Neurath'tan* atmadı, Escher tuzağını kurmadı ve Peter'ın kendini feda etmesine neden olmadı. Sadece tüm bunları engelleyemedi ve bunun için suçlanamazdı.

Ancak bu mantık sezgiye aykırıydı. Alice, ceza savunmasında "eğer olmasaydı" adlı bir tür argüman olduğunu da biliyordu. Eğer senin eylemlerin olmasaydı, bu araba kaza yapar mıydı? Bu çocuk boğulur muydu? Eğer Alice Law olmasaydı, Peter Murdoch ölür müydü? Cevap açıkça hayırdı. Alice, kendi aptallığı ve
bencilliği ile Peter'ın fedakarlığı arasında düz bir çizgi çizebilirdi. Ve biliyordu ki, eğer yukarıdaki dünyada düzgün bir şekilde ölürse, yukarıdaki dünyaya geri kaçarsa,
Peter Murdoch'un ölümsüz ruhunu öldürmenin kefareti için yine buraya geri döneceğini biliyordu. Ama bunu kabul etmeye hazırsa, her şeyi kağıda dökerse,

Bu yeterli olur mu? Yaptıklarını açıklayıp bunun tüm sorumluluğunu üstlenmek yeterli miydi? Elbette bu çok kolaydı, çünkü öyle olsaydı Dis'te bu kadar çok hayal kırıklığına uğramış ruh olmazdı. Elbette bu ruhların hepsi
ruhlar kendilerini kandırmıyordu. Elbette, bu acınası gürültü içinde on yıllar geçirdikten sonra, kimse gerçeği söylemeyi tercih ederdi.

Ama bu, Cehennem'in suçlu olduğunu itiraf etmekten daha fazlasını talep ettiği anlamına geliyordu. Furies'ler ya da kim olursa olsunlar, eğer gerçekten varlarsa,
daha derin bir suçluluk kabulü bekledikleri anlamına geliyordu. Ve bu ne olursa olsun
—zihni bunu kabul etmediği için mi, yoksa anlayışının ötesinde olduğu için mi— Alice bunu kağıda dökebileceğinden ya da kelimelere dökebileceğinden emin değildi.

GRADUS ONU çarşıdan çıkardı ve bir dizi koridordan geçerek sade, işaretsiz bir kapının önünde durdu. "Atölye," dedi ve kapıyı iterek açtı. İçeride, süslemesiz bir oda vardı ve odada uzun, oval bir masa vardı. Masada, metal katlanır sandalyelere oturmuş bir düzine kadar Gölge vardı. Bu sandalyeler, sırtınızı destekleyecek kadar geniş olmayan ve katlamaya çalıştığınızda sizi ikiye ayırmakla tehdit eden paslı metal cıvatalara sahip, çok özel bir tür katlanır sandalyelerdi. Oda çok kötü aydınlatılmıştı. Havada kedi idrarı kokusu vardı.

Bir toplantı yapılıyordu. Gölgeler, birkaç kağıt üzerinde eğilmiş, "aile içi şiddet" ve "ahlaki suçluluk" ile ilgili bir konuyu tartışıyorlardı.

Alice onların yüzlerini inceledi. Hepsi de somurtkan, odaklanmış ifadeler takınmıştı. Kalın kaşları çatılmış, ağızları konsantrasyonla ince bir çizgiye dönüşmüştü. Yarısı gözlük takıyordu. Kıyafetlerinin diğer detayları solmuş, geriye sade koyu renkli cüppeler kalmıştı ve bu da onlara belli belirsiz bir Viktorya dönemi havası veriyordu. Bu Gölgeler, ırklar arasında zekanın frenolojik belirleyicilerini açıklamaya hazır görünüyorlardı. Grimes'ın ait olduğu bir yer varsa, o da cehennemde bu odaydı, diye düşündü Alice. Ama
hiçbir yüz birbirine uymuyordu.

"O burada değil," diye Gradus'a fısıldadı. "Biz..."

Kapı arkalarından çarparak kapandı. Toplantı sessizliğe büründü. Gölgeler başlarını kaldırıp bakakaldılar.

"Ah, Profesör Gradus." Masanın başındaki Gölge ayağa kalktı. Önündeki pirinç levhada "*Başkan*" yazıyordu. "Uzun zamandır görüşemedik."

"Bir inzivaya çekildim," dedi Gradus. "Kafamı boşaltmam gerekiyordu."

"Peki, size yorum yapmayacağız," dedi başkanın solundaki bir Gölge somurtarak. "Kuralları biliyorsunuz. Eleştiri almak için eleştiri yaparsınız, yıllarca ortadan kaybolup sonra hepimizin yardım etmesini bekleyemezsiniz..."

"Sorun değil," dedi Gradus. "Ben sadece gözlemlemek için buradayım." "*Gradus*," diye fısıldadı Alice yine. Ama Gradus onu duymazdan geldi. "O kim?" diye sordu başkan.

Tüm gözler Alice'e çevrildi.

"Yeni üye," dedi Gradus. "Daha yeni geldi."

"Yeni üyelerin kabul edilmeyeceğini söylemiştik," dedi başkanın solundaki Gölge. "Hâlâ uyum sağlama aşamasında," dedi Gradus. "Henüz yazmaya başlamadı.

Sizin bilgeliğinizi onunla paylaşabileceğinizi düşündüm. Ona nasıl yapıldığını gösterin." "Ama bu *ciddi* bir yazarlar grubu," dedi Shade. "Acemileri kabul etmiyoruz

, zaman kaybı olurlar."

"Kural en az on yıldı," diye onayladı başkan.

"O Cambridge'de yüksek lisans yapıyor," dedi Gradus. "Analitik büyü."

Cambridge kelimesi bir büyü gibiydi. Burada bile prestij kapıları açıyordu. Gölgeler birbirlerine baktılar. Birkaç tanesi omuz silkti. Başkan homurdandı. "Sanırım deneme amaçlı olarak derslere girebilir. Köşedeki sandalyeye oturabilirsin."

"Devam et," dedi Gradus Alice'e. "Otur."

Alice, onların burada ne yaptıklarını hala anlamıyordu. "Ama o

—

Gradus onu ileri itti. "Başkan seni oturmaya davet ediyor." Alice o anda burada kontrolün kendisinde olmadığını anladı.

Gradus'a güvenmekle aptallık etmişti. Onun ne istediğini anlayamıyordu; onun oyununa gelmemeliydi. Şu anda neler olduğunu anlamıyordu, ama Dis'te tek başına kalmaktan hoşlanmıyordu, bu yüzden kendisine ayrılan sandalyenin kenarına dikkatlice oturdu ve çok korkmuş görünmemeye çalıştı.

Gradus yanında ayakta duruyordu, varlığı bir kafes gibi etrafını sarıyordu.

"Profesör Bent'in tezine geri dönebilir miyiz?" diye sordu tek gözlüklü Shade. "Eğer kesintiler bittiyse?"

"Evet, evet, tabii ki." Başkan oturdu. "Devam edelim. Profesör Brown, ne diyordunuz...?"

Profesör Brown önündeki sayfalara hafifçe vurdu. "Bunu biraz revizyonist buluyorum. Tonu... şey, çok kavgacı, değil mi? Ve kadınların özgürleşmesine yönelik itirazlar. Biraz aşırı değil mi?"

"İtiraz ediyorum," dedi Profesör Brown'dan birkaç koltuk ötedeki bir Gölge. Alice bunun söz konusu tezin yazarı Profesör Bent olduğunu düşündü. Çok uzun bir yüzü ve burnundan şaşırtıcı derecede aşağıda bir ağzı vardı, bu da Profesör Bent'in şu anda yaptığı gibi, bir ömür boyu çenesini okşamanın doğal bir sonucu gibi görünüyordu. "Bu, elbette biraz aykırı, ama hepsi doğruyu söylüyor."

"Gerçek şu ki, tüm kadınlar kötü cadalozlar mı?"

"*Bazı* kadınların erdemli melekler olduğuna eminim." Profesör Bent burnunu çekti. "Dikkatsiz genellemeler yapmayacağım. Sadece *bu* kadının, kendi özel durumunda, cinsiyetinin tüm zaaflarını örneklediğini söylemek istiyorum. Bütün kadınlar
kıskanç, sinir bozucu ve boş kafalı değildir. Ama *bu kadın*..."

"Evet, falan filan, senin Adem'inin Havva'sı, tüm kötülüklerin kaynağı," diye başka bir Gölge araya girdi. "Bu sıkıcı bir yorum, sence de öyle değil mi? kendi iradesini küçümsüyor ve karını şeytanlaştırıyorsun..."

"Ne yapmam gerekiyor?" diye sordu Profesör Bent. "Yazdıklarımın hepsi gerçek, ne fazla ne eksik. Sadece feminist yorumlarla ilgilenen bir kitleyi memnun etmek için argümanlar uydurmam mümkün değil. Bunu reddediyorum. Bu, bilimsel açıdan yanlış olur."

"Ama bu bir itiraf değil ki," dedi tek gözlüklü Shade. "Bu sadece bir manifesto."

"İtiraf edecek bir şeyim yok."

"O zaman neden *cehennemde* olduğunu düşünüyorsun, seni aptal?"

"Haydi ama," dedi başkan. "Profesyonel kalalım."

"İtiraf kavramı çok Viktorya dönemine ait," dedi Profesör Bent. "Foucault'yu okumadın mı? *Science sexualis.* İtiraf,
bastırıcı bir söylem biçimidir ve bu biçimle gerçek bilgi üretilemez. İtiraf, gizli utanç, suçluluk ve ortaya çıkarma ile ilgilidir. Ama ben işkence sehpası üzerinde bir tutsak olmayacağım, anlıyor musun? Özgürlük için yalan söylemeyeceğim
"

"Furies'in Foucault'yu okuduğundan emin değilim," dedi başkan. "Dinleyicilerinizi dikkate almalısınız."

Profesör Bent burnunu çekti. "Eğer tanrılar mükemmel ve her şeyi bilen varlıklarsa, o zaman mantığa açık olmalılar. Tanrılar, bu tür tezlerin modasının geçtiğini ve kendimizi kırbaçlamaktan hiçbir şey kazanamayacağımızı anlamalılar. Tanrılar, baskıdan kurtulmamızı istemeli..."

"Neden tanrılardan bahsediyoruz ki?"

Bir kadın Gölge masanın karşı ucunda oturuyordu, sandalyesi biraz geri çekilmişti, böylece arkadaşlarının arkasında yarı gizli kalıyordu.

koyu renkli saçlarını sıkıca topuz yapmıştı ve öne eğildiğinde Alice, onun sert, tilki gibi bir yüzü olduğunu gördü. Giysilerini diğerlerinden ayırmak için çok daha fazla çaba harcamıştı. Yüksek yakalı siyah bir elbise giymişti, beyaz yakası çok temiz ütülenmişti, eteğinin her bir kıvrımı hassas bir şekilde ütülenmişti.

"Ah, Gertrude," dedi başkan. "Katkıda bulunmak mı istiyorsun? Konuş."

Gertrude sandalyesini geri çekip ayağa kalktı. "Benim sorum şu: Kim reenkarnasyon ister ki?"

"Yine mi bu konu," dedi Profesör Brown. "Herkes yeniden doğmak ister, bu yüzden buradayız."

"Cumhuriyet'i okumadınız mı?" diye sordu Gertrude. "Er efsanesini bilmiyor musunuz? Ajax aslan olur. Odysseus sıradan bir vatandaş olur. Ama kötülerin seçim hakkı yoktur. Kötüler bir sonraki hayatta acı çekerler."

"Bunu daha önce konuştuk," dedi başkan. "Karmaların yeniden doğuşu etkilediğine dair hiçbir kanıtımız yok..."

"Evet, haklısınız, elimizde sadece a priori bir mantık var. Ama sizce bizim küçük cezalarımız yeterli mi? Gerçekten, belgelerimiz
cilalanmış ve teslim edilmiş, iktidar sahipleri bizi lordlar ve leydiler olarak yeniden doğuşa layık görecekler mi?"

"Şimdi, bunun garantisi olmadığını biliyoruz..." diye başladı başkan.

"Kim solucan olmak ister ki?" diye sordu Gertrude. "Kim bok böceği olmak ister? Ya da daha kötüsü, insan zekasıyla doğmak ama hiçbir şey yapamamak..." bunu kullanma fırsatı. Sonuç olarak, insan ıstırabı insan hayatının zevklerinden çok daha ağır basar ve hepimiz geçmiş hayatlarımızda bulunduğumuz yere gelmekle şanslıydık. Ama aranızdan kim üniversite yurdundan sokaklara düşebilir ki?”

"Reenkarne olanlar için bunun bir önemi yok," dedi Profesör Bent. "Unutursunuz, karşılaştırma yapabileceğiniz bir temeliniz olmaz..."

"Unutmayı saymıyorum bile!" Gertrude zaferle haykırdı. "Neden hafızalarımızın silinmesini isteyelim ki? Lethe'nin ölümden farkı nedir? Olduğumuz gibi, *burada* ve *şimdi* var olmak daha iyidir. Sabah Yıldızı'nın örneğini takip ediyoruz. Cehennemde kendi cennetimizi yaratıyoruz..."

"Tamam, Milton," dedi Profesör Mansfield.

"Tanrı'nın üzerimizde hiçbir etkisi yok," dedi Gertrude. "Ahlak zayıflar içindir." "Tamam, Raskolnikov," dedi Profesör Bent.

"Beni istediğin kadar alay edebilirsin," dedi Gertrude. "Ama bence Raskolnikov işleri yeterince ileri götürmedi. Sonunda kararlılığı sarsıldı.

Onun hatası, tereddüt etmesi, paranoyaklaşması, polisin zihnini ele geçirmesine izin vermesidir. Ama bir düşünün, eğer o inancına sadık kalsaydı! Aptal Sonya ve onun tüm Hıristiyan ahlakçılığı hiç ortaya çıkmasaydı, evet, *suçluluk duygusu* asla yoluna çıkmasaydı..."

"Evet, biliyoruz, hepimiz Nietzsche'yi okuduk, Tanrı öldü falan filan," dedi başkan. "Ama ne yazık ki, *bazı* üstün güçler bizim hak ettiğimize karar verdi bazı cezalar, işte buradayız..."

"Ama böyle olmak zorunda değil!" Gertrude avuçlarını masaya vurdu. "Neden Cehennem mahkemelerini kabul ediyoruz? Neden durumumuzdan bu kadar memnunuz? Anlamıyor musunuz, eğer Tanrı henüz ölmediyse, o zaman *Tanrı'yı öldürmeliyiz*. Cehennemi kendi zevkimize göre yeniden inşa etmeliyiz. Dis'i kendi cennetimize dönüştürmeliyiz."

"O neden burada?" Profesör Bent başkana sordu. "Bunun benim tezimle hiçbir ilgisi yok."

"Etki, tezle her şeyin ilgisi var," dedi Gertrude. "Ne elde etmek istediğini bilmiyorsan, neden bir çalışma yayınlayasın ki?
"

"Buraya metodolojiyi tartışmak için geldik," dedi başkan. "Metafiziği değil."

"Bu yazı geçecek gibi görünmüyor," dedi tek gözlüklü Shade. "Henüz titrek otobiyografiye bile gelmedik..."

"Kime 'titrek' dediğine dikkat et," dedi Profesör Bent.

"Eşinizin ailesinin düğün masraflarını karşılamadığını anlatmak için on iki sayfa harcamaya değer miydi sence?"

"Geçen haftaki çalışmandan daha iyi," dedi Profesör Bent. "Grotesk ve kanlı..."

"Detaylar önemlidir."

"Tabii, eğer kurgu yazıyorsan..."

Olay çok hızlı bir şekilde tırmandı. Bir an önce Profesör Bent ve tek gözlüklü Shade masanın üzerinde bağırıyorlardı; bir sonraki an ise masanın üzerinde güreşiyorlardı. Shade'lerin yarısı ayağa kalkıp kavgaya katıldı. Diğer yarısı ise kollarını kavuşturup somurtarak oturdu. Alice ağzı açık bir şekilde izledi. Çok derin bir acıma hissetti.

O kadar çok önemsiyorlardı ki, o kadar şiddetle tartışıyorlardı, ama bunun önemi olmadığını, kozmik ölçekte hiçbir önemi olmadığını, ve bunun

Bu, sonsuzluğu geçirmek için olabilecek en aptalca yol muydu?

"Mutlu musun?" Gradus bir kedi gibi memnun görünüyordu. "Umduğun gibi mi oldu?"

Ama Alice, onun ne tür bir zafer kazandığını hayal bile edemiyordu.

"Bakın!" diye bağırdı biri. *"Bakın!"*

TÜM YÜZLER PENCEREYE DÖNÜŞTÜ.

Gökyüzünde ışıklar belirdi. Alice'in gözüne yıldızlar gibi göründüler. İlk başta çok uzak görünen, ama sonra gittikçe yaklaşan, yanıp sönen patlamalardan oluşan takımyıldızlar, yaklaştıklarında Alice'in gördüğü, yıldızlar değil, köz parçalarıydı. Düştükleri her yerde yangınlar çıktı.

Satıcılar hasırlarla koşuşturarak alevleri söndürmeye çalıştılar. Ama çok geç kalmışlardı ve Alice, kağıt yığınlarının dumanlar içinde kalktığını duydu . Kopya düzenlemesi yapan kadının başı alevler içinde çığlık atarak daireler çizerek koştuğunu gördü, Strunk ve White'ı göğsüne sıkıca bastırıyordu.

Shades ayağa kalkarken sandalyeler gıcırdadı. Kapıdan çıkmak için aceleyle Alice'in yanından geçtiler. Alice şaşkınlıkla onların koşuşunu izledi. Birkaç saniye sonra, pencereden onların kolları rüzgâr değirmeni gibi dönerek ateşe doğru koştuklarını gördü.

"Oh!" Alice birkaç adım ileri koştu, sonra ne yapabileceğinden emin olamadığı için durdu. "Oh, biri onları durdursun!"

Ancak o, onların çığlıklarını acı dolu ifadeler olarak yanlış yorumlamıştı. Bu Gölgeler çok sevinçliydi. Çocukların çıplak ayakla okyanusa koşar gibi ateşe doğru koştular. Arkadaşlarını kurtarmak ya da erzakları kurtarmak için değil, eğlenceye katılmak için pazara doğru koştular.

Kuru yapraklar kadar çabuk alev aldılar. Alice, yanan yüzlerden gözlerini ayıramıyordu. Çocukluğundan beri ateşten çok korkardı. Yakılmanın en korkunç ölüm şekli olduğunu düşünürdü. Yağın kaynaması, etin kömüre dönüşmesi... Bunlar onu çok korkuturdu. Ama Dis'teki ruhlar solmuyordu. Etleri cızırdayarak yanarken bile yanaklarından dökülmüyordu. Alevlerin altında derileri pürüzsüz ve bozulmamış kalıyordu. Burada yanmak kalıcı değildi. Tek belirgin olan şey acıydı.

"Çığlık atmayı kes," dedi Gradus.

Alice bağırdığının farkında değildi. Boynuna dokundu; boğazı kısılmıştı. Eli titriyordu. "Oh, *neden*..."

"Kendimiz için ateş üretemeyiz," dedi Gradus. "Nedenini kimse bilmiyor, ama bu cehennemin bize reddettiği tek şey. Bu yüzden ateş endişelenme, onlara zarar veremez. Bu sadece bir anı."

Kıyı yakınlarında bir gürültü patlak verdi. Büyük bir şekil şehir surlarını yıkarak mermer temellerini dağıttı. Birdenbire kavranamayacak kadar büyük, uluyan, gürleyen bir şeydi. Alice onun özelliklerini ancak parçalar halinde algılayabiliyordu. Ağır ayak sesleri. Devasa bir yürüyüş. Canavarın üç başı vardı. Gölgeler tek bir ses gibi haykırdılar. "*Cerberus!*"

Onlar ileri atıldılar. Alice, neden canavara yaklaştıklarını anlayamadı, ama ellerini uzatmış, coşkuyla el sallıyorlardı. Düşünmeden Gradus'a uzandı, ama parmakları sadece soğuk havayla karşılaştı. "Korkmuyorlar mı?"

"Korkmak mı? Cerberus buradaki en heyecan verici şey."
Gradus kendinden çok memnun görünüyordu. "Onun bizi ezmesini umuyoruz. Bizi parçalaması için ona yalvarıyoruz."

"*Neden?*"

"Çünkü bu *ilginç*," dedi Gradus. "Acı ilginçtir ve ilginç olduğu sürece her şeye katlanabilirsin."

"Ama nasıl..."

"Sonuçta hepsi sadece hisler, Alice Law. Acı ya da zevk, birbirinin aynası birbirinin yansımasıdır. Ve ikisi de ölü zamandan iyidir. Zaman burada çok yavaş akar. Hissetmek için her şeyi yaparsın." Birden irkildi. "Oh! Tam isabet!"

Cerberus'un kafalarından biri aşağı eğildi ve bir Gölge'yi belinden yakaladı. Cerberus Gölge'yi havaya kaldırdığında kıyıdaki kalabalık alkışladı. İç organlar her yere sıçradı. Cerberus çenesini hareket ettirdi ve parçalanmış uzuvlar kuma saçıldı. Ama bunu o yapamazdı, diye düşündü Alice; Gölgeler kendilerini ikiye bölmek zorundaydılar, bunu istemeleri gerekiyordu. Avluda büyük bir tezahürat yükseldi ve Shade'ler gönüllü olarak bedenlerini sunmak için öne çıktı.

"Sıradaki benim!"

"Ben, Cerberus!"

"Ben!"

Alice kafasında yüksek frekanslı bir çınlama duydu.

"Kolumu, Cerberus—kopar onu!"

"Kafam..." "Sulu

bağırsaklarım!"

Varoluşun sonu bu muydu? Alice, bunun saçmalığına ağlayabilirdi.
. Artık Cehennem'i tam olarak anlıyordu. Onun karmaşık tasarımını gördü; bunun yaşam ritüellerinin rastgele bir taklidi değil, acımasız bir ayna olduğunu anlayabildi; tüm karmik yansımasının sadece hayatın

değersizliğini göstermek içindi. Amaç rehabilitasyon değil, insanları körü körüne kıvranan solucanlar, herhangi bir şey hissetmek için çabalayan varlıklar olarak göstermek için onları en temel hallerine indirgemekti. *Tanrım*, *diye* düşündü çılgınca, *neden*
Bizi yaratırken, neden başarısızlıklarımızla evreni kirletiyorsun, neden dördüncü günden sonra dinlenip sessiz yıldızlarla yetinmiyorsun...

Sadece Gertrude adındaki Gölge odadan ayrılmamıştı. Pencerenin yanında hareketsiz durarak, olan biteni tam bir sakinlikle izliyordu. Alice, ona karşı bir tür dehşet verici bir hayranlık duyuyordu, belki de okul çocuklarının sert ve güzel öğretmenlerine duydukları hayranlığa benzer bir şeydi.

"Acınası, değil mi?" diye sordu Gertrude. "Eğlenmek için yaptıkları şeyler."

"Sen yazmıyorsun," dedi Alice.

"Oh, hayır. Reddediyorum."

Alice çığlık atan bedenlere başını salladı. "O zaman seni onlardan ayıran ne?"

"Reenkarnasyonu bir cevap olarak görmüyorum," dedi Gertrude. "Reenkarnasyonu bir kaçış olarak görüyorum. Yeni dünyayla kararlılıkla yüzleşemeyen, *bunun her şey olduğunu, sahip olduğumuz tek şey olduğunu* anlayamayan zayıf iradeli insanlar için bir kaçış." Gertrude pencereden uzaklaştı. Sert bakışları Alice'in gözleriyle buluştu ve Alice'in omurgasında bir titreme hissetti. "Sana gösterebilir miyim?"

"Onu rahat bırak," dedi Gradus. "Kimse senin tarikatınla ilgilenmiyor." "Hepimiz kendimiz karar vermeliyiz, Gradus."

"Ne tarikatı?" diye sordu Alice.

"Bir kardeşlik," diye açıkladı Gertrude. "Özgürce gel, özgürce git."

"Bu doğru değil."

"Sen ayrıldın, değil mi?"

"Alice," dedi Gradus acil bir sesle. "Bana güven."

Alice başını eğdi. "Ama bunu neden yapayım ki?"

Gertrude bir soru işaretiydi. Bu arada Gradus onu Dis'e getirmiş, alay etmek ve rahatsız etmek için. İkisine de güvenmek için hiçbir nedeni yoktu, ama ikisi arasında Gertrude henüz onun çaresizliğine gülmemişti.

Alice, seçimini mantıkla açıklayabilirdi. Profesör Grimes, Gertrude ile birlikte olabilirdi, hatta muhtemelen Gertrude ile birlikteydi. Elbette onu çığlık atan Gölgelerle aynı kefeye koymazdı. Ama her şeyden önce, günahkarların son sığınağını görmek için dürtü ve merak
, günahkarların son sığınağını görmek için dürtü ve merak. "Neden, Gradus."

Gertrude başını eğdi ve sesi kadife gibiydi.
tehdit. "O senin için kim?"

Alice bir an için Gradus'un onun ölmediğini açığa çıkaracağından korktu. Ama yüzü ifadesiz kaldı. Gri rengi onu bir şal gibi sardı ve hiçbir yanıt vermedi.

Gertrude elini Alice'e uzattı. Alice elini uzattı, sonra tereddüt etti. "Beni nereye götürüyorsun?"

Gertrude duvara doğru başını salladı. Alice'in daha önce görmediği ahşap bir kapı vardı. Gertrude kapıyı açtı ve küçük, spiral şeklinde bir merdiven ortaya çıktı. Alice merdivenlerin nereye çıktığını veya ne kadar yüksek olduğunu anlayamadı; sadece dar taş basamakların karanlığa doğru kıvrıldığını görebiliyordu.

"Asi Kalesine," dedi Gertrude. "Çıkış yoluna."

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Gertrude süzülerek indi, Alice de onu takip etti. İtalya turu sırasında Alice, Floransa'daki Duomo'nun merdivenlerini tırmanmıştı. Yazın en sıcak günlerinde bu korkunç bir fikirdi. Boğucu sıcakta dört yüz altmış üç basamak vardı ve Alice bunları kafasında tek tek saymıştı, çünkü o loş, havasız, klostrofobik sarmalda devam etmek için başka hiçbir neden yoktu. Bir kadın yarı yolda kalp krizi benzeri bir şey geçirdi ve geri kalanlar, kadın ve kocası nefes nefese aşağı inerken kendilerini duvara sıkıca bastırmak zorunda kaldılar. Her yüz basamakta bir, taşta küçük bir pencere vardı ve herkes, bir esinti için çaresizce, geçerken yüzlerini parmaklıklara bastırıyordu.

Alice, Dis'in mimarının Duomo'dan ilham aldığını varsayabilirdi. Ancak buradaki ara pencereler serin hava sağlamıyordu, sadece cehennemin yanık turuncu gökyüzünün küçük dikdörtgenlerini gösteriyordu. Bacakları yanıyordu; ciğerleri yeterince hava alamıyordu. Tüm gücünü bir ayağını diğerinin önüne koymaya verdi.

diğeri ise, kaç tane olduğunu ve kaç tane kaldığını görmezden gelmekti. Sonunda, bayılacağından korktuğu anda, bir avluya çıktılar. Alice bir an için, yaşayan dünyaya çıktıklarını sandı, çünkü burada gördükleri, Roma'nın, Villa Borghese'nin, Palatine Tepesi'nin ihtişamını yansıtıyordu. Bunlar harabeler değildi, dünyalar arasındaki çatlaklardan düşmüş dağınık eserler değildi, ama tutarlı, zarif tasarımlardı. Fayans döşeli yürüyüş yolları heykellerin, çardakların ve şırıldayan çeşmelerin etrafında kıvrılıyordu. Alice derin bir nefes aldı ve ciğerlerini dolduran hava temiz, taze ve tatlıydı.

"Gel, canım." Gertrude, Alice'e onu tepeye kadar takip etmesini işaret etti. Kaideler üzerinde heykellerin sıralandığı bir terasa vardılar. Bir düzine erkek ve kadın, gerçek boyutlarından çok daha büyüktü.

"Aramızdaki en büyükler," dedi Gertrude. "İnşaatçılarımız ve hayalperestlerimiz.

Aralarında sihirbazlar, mimarlar ve şairler var. Hepsi güzelliğe son derece duyarlı ve güzelliğin ilahi olandan koparılabileceğine inanıyorlardı."

Alice bu heykellerin kimliklerini tahmin etmeye çalıştı, ancak kaidelerde isimler yoktu ve oyulmuş yüzler garip bir şekilde kişisel özelliklerden yoksundu. Belirli kişileri değil, daha çok idealleri çağrıştırıyorlardı. Tek tip, güçlü kaşlar, yukarı doğru bakan gözler, düz aristokrat burunlar. Kahramanca, meydan okuyan bir ifadeyle büzülmüş ağızlar.

"Şimdi neredeler?" diye sordu.

"Hâlâ bizimle," dedi Gertrude. "Burası Asi Kalesi. Kimseyi ölüme kaptırmayız."

Terasın karşısındaki çıkıntıya doğru yürüdüler. Alice kenara eğildi. Aşağıda Dis'in tamamını görebiliyordu: çarşı, atölyeler, kalabalık sohbet edenler. Şehir, hayal ettiğinden çok daha büyüktü. Cerberus'un saldırısıyla yıkılan ve hala yanan çarşı, bu tür pazar yerlerinin sadece küçük bir kısmı gibi görünüyordu. Buradan Gölgelerin tümü, karıncalar gibi şehirde koşuşturuyor, hepsi aynı anlamsız göreve adanmış. Geri adım attı. Yukarıdan kaçmak, gürültüden uzaklaşmak iyi geldi. Yukarıya kaçmak, gürültüden kurtulmak iyi gelmişti. Kenardan uzak durursa, çarşıyı tamamen görüş alanından çıkarabilirdi. Bu terastan, Dis'in geri kalanı sanki hiç yokmuş gibi görünüyordu.

"Burası çok güzel," dedi.

"Değil mi?" Gertrude eliyle işaret etti. "Bu tarafa gel. Buradan manzara daha güzel."

Bir köşeyi döndüler. Alice, dağ zirvesinde değil, bir uçurumun kenarında durduklarını gördü. Aşağıda, Lethe nehri siyah ve acımasızca çalkalanıyordu. Burada, Alice'in daha önce gördüğünden daha da çalkantılıydı ve kayalara öfkeyle çarpıyordu
. Burada Lethe, başka hiçbir yerde olmadığı kadar bir nehirden çok bir okyanus gibi görünüyordu, her taraflarını çevreleyen uçsuz bucaksız siyah bir genişlik. Ufka baktı, merakla, ama orada hiçbir şey görmedi. Kral Yama'nın egemenlik alanı görünürde değildi.

"Suyun kenarına inşa ettik," dedi Gertrude. "En büyük azarlama."

Gururla kendi egemenlik alanını gözden geçirdi. Alice onun bakışını takip etti ve o karmaşık siluete, gökyüzüne meydan okurcasına uzanan kulelere hayranlıkla baktı. Lethe'ye bakan en yüksek tepede, tüm desenlerin bir çan kulesi olması gerektiğini işaret ettiği yerde, pürüzlü, tamamlanmamış bir kenar vardı.

"Bir deprem oldu," dedi Gertrude.

"Deprem mi?"

"Ara sıra toprak isyan eder," dedi Gertrude. "Yer yarılır. Ayaklarımızın altında uçurumlar açılır. Altımızdan lav fışkırır ve

derimizi soyup, bizi kayaya hapseder. Aşağıya düşenler, çıkabilirlerse bile, çıkmak için milyonlarca yıl harcarlar."

"Oh," dedi Alice.

"Bir zamanlar çok korkunç bir deprem oldu ve çan kulesi yıkıldı." Gertrude başını salladı. "Ne felaket ama. Kayaların üzerinden yuvarlanıp, çınlayarak dalgaların altına batışını izledik. Hala bazen kemiklerimizde uğultu gibi düşük bir ses duyuyoruz ve bunun Lethe'nin altından çınlayan çan olduğunu biliyoruz, hala çınlıyor."

Bunu hiçbir kayıp hissi olmadan söyledi.

Alice nedenini tahmin edebiliyordu. "Başka bir çan olacak. Başka bir çan yapacaksınız."

"Oh, evet," dedi Gertrude. "Her şey eninde sonunda cehenneme gider. Her şey Dis'e ulaşır. Ruhlar dönüp durur. Ama onların eşyaları ikinci bir hayata kavuşmaz. Zamanla, aşağıda ikinci bir dünya inşa etmek için yeterince malzeme toplayacağız. Bir kopyası değil. Kimse kusurlu bir dünyanın kopyasını istemez. Biz daha iyi bir şey inşa ediyoruz."

Alice bir an için Gertrude'un gördüğünü gördü, o ufku seyrederek — bin yıl ve sonra bir bin yıl daha sürerek doldurulacak ve tamamlanacak büyük bir şehir. Gertrude, zamanı olan biri gibi konuştu;
Varlığı günlerle değil, çağlarla ölçülen; projesi dünyanın doğumundan sonuna kadar uzanan uzun bir nefesle ölçülebilen. Alice, zihninde kaleden önce var olan tüm şehirlerin ana hatlarını gördü. Roma, Kudüs, İskenderiye, Xi'an — Rebel Citadel'in geride bıraktığı tüm büyük merkezler.
, Asi Kale'nin ömrünü aştığı yerler. O uzun zaman diliminden Dis'i hayal etmeye çalıştı. Belki zamanla Dis o kadar büyük, o kadar misafirperver hale gelirdi ki, hiçbir ruh oraya geçmek istemezdi. Huzur içinde dinlenebilecekken neden uğraşasın ki?

Gertrude ufka döndü. Yakıcı ışıkta profili oldukça çarpıcıydı. Sağ elini göğsüne kaldırmış, avucunu iyilikle açmıştı. Alice onu bir kafir sanarak büyük bir hata yapmıştı. Burada,
Gertrude daha çok bir azize rolünü üstlenmişti.

"Hiç kum saatinden kumun akışını izledin mi?" diye sordu Gertrude. "Şimdi bunu zihninde canlandır.
Her zaman kum küçük bir tepecik oluşturur. Uzanmış bir dağ gibi. Sonra ağırlık çok fazla olur ve kum dışa doğru çöker ve dip tekrar düzleşir. Zaman bir doruğa ulaşmaz, görüyorsunuz. Sadece küçük bir tepecik, her zaman çökmek üzere. Zaman böyle ilerler.

Burada, Dis'te. Küçük adımlarla ilerleyerek, bir yapı inşa edildiği yanılsaması yaratılıyor. Sonra döngü tekrar tekrar tekrarlanıyor, bu sırada alt kısım sürekli birikiyor. Bir gün zirveye ulaşacağız. Ama bu çok uzun sürüyor."

Çenesini kaldırdı. "Sonunda burada olacağız. Ölen güneş söndüğünde burada olacağız. Gog ve Magog orduları cennetin azizlerini istila etmek için toplandığında, Fenrir Odin'i yuttuğunda, Apep
Ra'yı yiyip her şeyi karanlığa boğduğunda, dünya tersine döndüğünde ve kabuğu erimiş kayaya dönüşüp yeniden doğduğunda, *biz burada olacağız*."

O kadar ikna edici bir şekilde konuştu ki.

Alice, bu umudu yıllar boyunca, yüzyıllar boyunca sürdürmek için neyin gerekli olduğunu merak etti. Sonra Gertrude'un düşüncesindeki hatayı nerede bulabileceğini merak etti. Hiçbir kuralın sabit olmadığı bir dünyada, ahlaki düzenin kıyamet gibi tersine dönmesine inanmak neden *imkansız olsun ki*? Neden bu kadar olasılık dışı olsun? Bütün bunların içinde tersine bir güzellik yok muydu? Yanlış bir şey yapıp bunun arkasında durmak, sırf korku nedeniyle doğru olanı yapmaktan ne kadar cesurcaydı. O anda Alice, Gertrude'u kıskandı. En azından Gertrude neyi savunduğunu biliyordu. En azından Gertrude, uzak da olsa uğruna savaşacak bir geleceği vardı.

"Ve ben sadece..." Alice, nasıl davranacağını bilemeden ellerini açtı. "Yani burada kalabilir miyim?"

"İstediğin kadar kalabilirsin," dedi Gertrude. "Sonsuza kadar
kalabilirsin." "Ve başka kimse giremez mi?"

Alice Kripkes'leri düşünüyordu, ama Gertrude onun John Gradus'u kastettiğini sandı. "O şarlatan mı? O seni rahatsız etmeyecek. Benim bilgim olmadan kaleye kimse giremez."

"Peki ya gitmek istersem?"

"Kalman için seni zorlamayacağım. Kaleye kimse kendi isteği dışında gelmez. Ama bence burada dışarıda olabileceğinden çok daha rahat olacaksın." Gertrude, Alice'in sırtına nazikçe elini koydu. "Git. Şehir senin."

Bu Alice'e oldukça ani geldi. Daha ne kadar büyük bir coşku bekleyebilirdi ki? Gertrude tam olarak söz verdiği şeyi yapmıştı, ama bu kadar çabuk gönderileceğini beklemiyordu.

"Ama herkes nerede?"

"Dinlenmek için. İnsanlar sessizlik için kaleye gelirler. Biz aşağıdakiler gibi kavga etmiyoruz. İstediğin gibi dolaş, ama zamanla sen de sessizliği tercih ettiğini göreceksin."

Alice bir an panikledi. Burada tek başına kalmak istemiyordu; ne yapacağını bilmiyordu. "Peki sen nereye gidiyorsun?"

"Şehri korumaya." Gertrude, Alice'in omzuna son bir kez sıkıca bastırdı. "Git şimdi. Huzurunu bul."

ALICE, MERMER YOLDA YÜRÜYÜŞE ÇIKTI, güneş batmadan yatması söylenen bir çocuk gibi hissediyordu.

Bir süre heykelleri inceledi, ama pürüzsüz mükemmellikleri kısa sürede sıkıcı hale geldi. Uzaktan bakıldığında ilham vericiydiler, ama yakından bakıldığında hepsinin yüzleri aynı görünüyordu. Floransa bir bakıma büyüleyiciydi...
Burası öyle bir yer değildi, diye düşündü. Floransa dokulu bir şehirdi. Burada hiçbir şeyin tarihi yoktu. Hiçbir şey zamanla çatlamamış ya da parlamamıştı. Her şey sürekli inşa edilmiş, onarılmış ve bakımlıydı, öyle ki sonsuzluk sanki sadece on yıllık gibi görünüyordu.

Dürüst olmak gerekirse, biraz hayal kırıklığına uğramıştı. *Rebel Citadel* adı daha fazlasını vaat ediyordu — ideal olarak, isyankar bir şey — ama çoğunlukla sadece sessiz görünüyordu. Lucifer'ler neredeydi?

Sessiz yolu daha da ilerledi, nereye varacağını merak ediyordu. Kalenin tasarımını anlayamıyordu. Ne spiral, ne arı kovanı, ne de tepeye yayılmış basit bir yapıydı, ama bir şekilde üçü birden gibiydi. Kendi üzerine kıvrılıyordu; aşağıya doğru uzanan yolların aynısı
içerisi de dışını çevreliyordu. Birkaç kez karanlık, yüksek duvarların yanından geçti, şehrin derinliklerinde olduğuna ikna olmuştu, ancak beklenmedik bir şekilde bir terasa çıktı. Dışarıdan, her açıdan bakıldığında, kale boş ve pastoral görünüyordu — öyleyse sırları neredeydi? Alice kendine keyfi bir kural koydu — her zaman karanlığa doğru dön — ve bu onu, Venedik'in duvarlarla çevrili sokakları ve meydanlarına çok benzeyen yoğun bir labirente götürdü. Bir köşeyi döndüğünde, bir avluya benzeyen bir yere geldi ve loş ışıkta inanılmaz bir şey gördü.

Büyüme. Bir kök. Bir *dal*.

Alice'in kalbi sıçradı. Elspeth buna Gerçek Çelişki adını vermişti.
Yeni yaşamın olamayacağı bir topraklarda büyüyen bir şey. Onların özgüvenlerinin sırrı bu muydu? Asi Kalesi kendi
Dialetheia'sını yetiştirebilir miydi?

Ancak bu dal, arşivlerdeki açıklamaya uymuyordu. Arşivlerde, göz kamaştırıcı bir çiçeklenme, olması gerekmeyen bir canlılık vaat ediliyordu. Ancak bu dal, kurumuş bir çalıdan sarkık bir şekilde uzanan, solmuş, siyahımsı kahverengi bir şeydi.

Alice parmağıyla ona dokunduğunda, tuzdan kaçan bir solucan gibi geri çekildi.

Karanlıkta bir ses duyduğunu sandı. Ama ses o kadar zayıftı ki, kelimeden çok bir his gibiydi. *Hayır, git buradan, beni rahat bırak* gibi bir şeydi.

"Bu da ne böyle?" diye mırıldandı.

Dallara tekrar dokundu. Dallara daha da geri çekilmesine rağmen, Alice bu sefer sesi daha net duydu — artık anlaşılır bir ses, dilini çözebilseydi zar zor anlayabileceği bir kelime. Parmağını dallara dayadı ve havada bir fısıltı dalgası yayıldı.

Kulaklarını dikti. *Lütfen bir hayalet olsun*, diye düşündü, *lütfen bana biraz eşlik et, herhangi biri*. Ama ne zaman bir ipi yakalamaya, düşünce akışını deşifre etmeye çalışsa, o da kitleye karışıp yok oluyordu. Anlayabildiği tek şey genel bir düşmanlık havasıydı. Dal onun orada olmasını istemiyordu. Çalı yalnız kalmak istiyordu. Ama Alice çok meraklıydı,

.

Bu sefer hızlı hareket etti ve dalları avucunun içinde tutmayı başardı. Fısıltılar daha da yükseldi. Aptalca olduğunu biliyordu, ama bir dalı tutup basitçe...

Çatır.

Dal elinde kırıldı. Çalı geri çekildi, tüm fısıltıları bir anda çığlık attı. Yüksek sesli çığlıklar değildi, ama çok acıklıydı.

Neden bunu yaptın, diye bağırdılar. *Neden bunu yaptın?*

Alice avucuna baktı. Dal artık dal değildi, çirkin, bükülmüş bir şeydi. Onu düşürdü. Dal kuruyup toza dönüştü ve kırdığı çalıların arasında, kanından daha koyu bir şeyle parıldayan, parlak bir uç ortaya çıktı. O yaranın etrafında, bir Gölge'nin özüyle aynı gri renkte bir duman kıvrılıyordu.

Alice, campo'nun derinliklerine doğru ilerledi ve sıra sıra çalılar ve ağaçlar gördü — dikenler, bükülmüş dallar ve malçlarla iç içe geçmiş koca bir bahçe. Inledi. "Hepiniz mi?"

"Sesini al!" Alice

irkildi.

Konuşan, dizinin yanındaki yumruydu; kararmış bir ağacın yanında bulunan çirkin, yumrulu bir çıkıntı. Kafasını doğru şekilde eğerse, o kütüğü kişileştirebilirdi. Bir hışırtı, bir inilti ve aniden o, dişsiz yaşlı bir adamın kaplumbağa gibi kafasına dönüştü.

dişsiz bir yaşlı adamın kafasına dönüştü. Adam parmaklarını ısırdı. Alice elini geri çekti ve yumru gülerek kıkırdadı.

"Oynuyorum. Sadece oynuyorum. Korkma, canım." Alice kollarını göğsünde sıkıca kavuşturdu. "Buraya yeni mi geldin?" diye sordu yumru. "Belli ki, evet."

"Şuraya otur," dedi topuz. "O da yeni." Alice, topuzun işaret ettiği yere döndü. Yolun kenarında taş bir bank vardı.

Ama başka kimseyi görmedi, sadece daha fazla çalılar vardı.

"Kim?"

"Adını bilmiyorum. Adlara pek önem vermiyoruz."

Alice çalılıklara ikinci kez baktı ve kenardaki yeşilliklerin diğerlerinden daha genç ve daha yeşil olduğunu gördü. Yapraklar küçük ve yumuşaktı. Dallarda henüz dikenler çıkmamıştı.

"Neden oturmazsın?" dedi topuz yine.

Alice, bankın kenarına dikkatlice oturdu. "Ama şimdi ne yapacağım?"

"Neden," dedi topuz, "şimdi dinlen."

Alice ayak bileklerini çaprazladı, sonra tekrar açtı. Garip bir şekilde kendini bilinçli hissediyordu. Kendi uzuvlarında yaprakların filizlenmeye başlayacağını bekliyordu, ama hiçbir şey olmadı. "Böyle mi demek istiyorsun?"

"Nasıl istersen." Topuz, kütüğüne doğru geri çekildi. "Sadece sakinleş ve dinlen."

"Nasıl dinleneyim?"

"Zihnini serbest bırak. Bilincinin havuzunun üzerinde bir yusufçuk gibi süzül ve kendini bırak."

"Sonra bir ağaca mı dönüşeceğim?"

"Kök salacaksın," dedi yumru. "Zihnini sakinleştirebilirsen, sana en hoş ve en uygun şekli alacaksın."

Alice'in göğsü sıkışmış gibiydi. Bahçeler çok durgundu, çok sessizdi. Hışırdamayan yapraklar, su sesi çıkarmayan taşlar... Bunda korkunç bir şey vardı. Bir avluya rüzgar lazımdı. Midesi ürperdi. Bunu görmezden gelmeye çalıştı; artık huzur içinde olması gerektiğini, hiçbir şeyin ve hiç kimsenin ona zarar veremeyeceğini kendine hatırlatmaya çalıştı. Ama elbette bu yanlış bir düşünceydi. Çünkü burada, açlık, yorgunluk ya da onu öldürmeye çalışan milyonlarca gizemin dikkatini dağıtmadığı için, Alice en büyük korkuyla karşı karşıya olduğunu fark etti ve bu, taşlaşmanın ıstırabıydı.

boşluklar. Her şeyin sessiz olduğu ve zihninizin gürültüsünden kaçamayacağınız yerler.

Kafatasının arkasında büyük bir baskı oluştu; bastırılmış anılar, serbest bırakılmak istiyordu. Şimdi çığlıkları duy. Şimdi metali tat. Şimdi kanı hisset, gözlerini kaplayan, dilini tuzlayan muazzam miktarda kanı. İnsan vücudunda bu kadar çok kan olduğunu hiç hayal etmemişti.

Profesör Grimes'ın paniği — ona doğru dönmesi, gözlerindeki suçlama, *bildiği* şey —

Neyi biliyordu? Bunca zaman geçmesine rağmen, hâlâ mantıklı bir karmaşadan bir anlatı oluşturmak, bu izlenimleri, ne yaptığını ve ne borçlu olduğunu netleştiren yapılandırılmış bir hikayeye dönüştüremezdi. İşte Gordion düğümü: anıları mükemmeldi, ama izlenimleri sadece ilk ortaya çıktıkları sırayla sıralayabilirdi. Ve Profesör Grimes'ın öldüğü gün o kadar karmaşık ve kafa karıştırıcıydı ki, aylar sonra ve kanıtları milyonlarca kez inceledikten sonra bile, ne düşüneceğini hala bilmiyordu. Kesinlikle ondan nefret ediyordu. Kesinlikle kazadan önceki haftalarda sık sık onun yüzüne bakmıştı — o çatlaklı, vahşi, güzel şey—ve onu parçalayıp değersiz hale getirmeyi, büyüleyememesini hayal ettim. Bu öldürme niyeti miydi? Niyet yeterli miydi? Ama

Onun ölmesini istemiyordu. Asla onun ölmesini istememişti. Sadece onun da kendisinin hissettiği şeylerin bir parçasını hissetmesini, böylece onu *anlayabilmesini*, ona bu kadar tepeden bakmamasını istiyordu. Ve ona bakarken onun ölmesini istemediğini, sadece her şeyin normale dönmesini, tehlikeli sınırda dans etmeye devam etmesini, tehlikeli oyunlar oynamasını, pastasını yiyip de onu da yiyebilmesini istediğini hatırladı.

Suçluluğunu tanımlayamıyordu. Elinde sadece parçalar vardı ve bunları takıntılı bir şekilde tekrar tekrar gözden geçiriyordu. O gün laboratuvara girdiğinde zihninde çınlayan ses. Sadece onun sesi bile başını döndürüyordu. *Bana bakma*, diye düşünmüştü; *burada olduğumu unut*. Titreyen eli, avucunda sallanan tebeşir. Kırık beyaz bir çizgi. Onu gördü, açıkça gördü, aksi takdirde bu anıyı hatırlamazdı; bir ifade ile bir sonraki ifade arasındaki boşluğu gördü ve bu konuda hiçbir şey yapmadı. Ama bunu *fark etti* mi*?* Ne olduğunu biliyor muydu? Bunu görmezden gelmek mi? Boşluğu gördü, gözlerini kırptı, ayağa kalktı ve gitmeye hazır olduklarını söyledi. Alice bu sahneyi zihninde binlerce kez tekrar etti ama her seferinde bir cevap bulamadı, sadece giderek artan bir dürtü, çığlık atan bir arzu hissetti. Ne için? Bir itiraf, bir düzeltme, bir şey... Bir şeylerin

değişmesi, bir şeylerin feda edilmesi gerekiyordu; bu koşullar altında devam edemezdi. Kıpır kıpırdı. Korular tısladı ve Alice çığlık atmamak için kendini zorladı.

Sakin ol, diye fısıldadı orman. *Sakin ol, sakin ol...*

"Yapamam," diye nefes nefese söyledi.

Sadece dene, diye fısıldadı orman. *Düşüncelerini bir kenara bırak ve —boş git.*

İmkansız bir görev. Ona ayı geri getirmesini isteselerdi daha iyi olurdu.

Kendi zihnini uyuşturmanın ne kadar zor olduğunu çok iyi biliyordu. Radyo her saat başı gürültüyle çalıyordu. Kapatamazdın. Onu parçaladığınızda, daha yüksek sesle çığlık atıyordu. Çoğu zaman, yapabileceğiniz tek şey acıyı yönetmekti. Geçtiğimiz yıl Alice, zihnini ölmek istemekten uzaklaştırmak için milyonlarca hile öğrenmişti. Ritüeller yardımcı oluyordu. Kendini meşgul tutmak yardımcı oluyordu. O, yatakta kokuşmuş halde yatan depresiflerden biri değildi; öylece *yatamazdı*, hareketsizlik daha çok acı veriyordu. Hareket etmek acıyı hafifletiyordu. Çamaşır günü harikaydı çünkü en az iki saat boyunca dikkatini dağıtacağı, yapması gereken işler vardı. Not verme günü de öyleydi, test yığınını pub'a götürüp, kontrol etme, daire içine alma, hesaplama ve üstüne not yazma gibi rutin işlerle kendini kaybedebilirdi. Püf noktası,

O günlerde, anılarını uzak tutmak için zihnini olabildiğince çok düşünceyle doldurmaya çalışıyordu. Evde tek başına, eline geçen her şeyi okuyordu. Bir eliyle işlerini yaparken, diğer eliyle yüzüne bir şeyler tutuyordu. Şampuan şişesinin üzerindeki talimatlar. Konserve çorbanın besin değerleri.

Mısır gevreğini düşüncesizce çiğnerken gazeteyi milyonlarca kez okudu. Oturma odasında sürekli grenli televizyonu açık tuttu ve ev arkadaşları rahatsız olsa da en azından onu rahat bıraktılar. *Doctor Who* mahkemeye çıktı. Ringo Starr oyuncak trenlerle oynadı. Bu, kötü düşünceleri ortadan kaldırmadı. Her zaman ön planda, parlak renklerle, tam ses seviyesinde oynuyorlardı. Ancak strateji, bir düzine başka şeyi tam ses seviyesine çıkarmaktı.

ses seviyesini de yükseltti, böylece hava dalgaları birbirini iptal etti ve kafasındaki kakofoni o kadar doygun bir duruma ulaştı ki, neredeyse sessizliğe yaklaştı.

Ama tüm bunlar onu çok yoruyordu. Bir günden diğerine saniyeleri sayarak devam edemezdin. Bu seni yıpratır, zihnini zorlardı. Tekrarlamaya tahammülü yoktu. Bir yerlerde, sıkıntıya isyan eden, üretken olmayı ya da en azından dünyayla ilgilenmeyi arzulayan derin, meraklı bir kıvılcım gömülüydü.

veya en azından dünyayla ilgilenmek isteyen derin, meraklı bir kıvılcım vardı. Ancak bu kıvılcım artık çok sönük kalmıştı ve acı vermekten başka bir şey yapamıyordu.

Meditasyonu denemişti. O günlerde kampüste çok popülerdi; aydınlanma ve beden dışı deneyimler vaat eden New Age posterlerini görmeden caddeyi geçmek imkansızdı. Alice çaresizdi; her şeyi denemişti. Yabancıların halılarının üzerine çapraz bacaklı oturmuş, saatlerce mükemmel bir sessizlik içinde mırıldanmış, vaat edilen sükuneti kovalamış, odadaki herkesten nefret etmemeye çalışmış, yalana inanmaya çalışmıştı.

yalanına inanmaya çalışmıştı.

Ormanın vaat ettiklerini istediği için, şimdi bu yöntemleri tekrar denedi. Düğme için iyi olmak istiyordu. Gözlerini sıkıca kapattı. Nefesini yavaşlattı. Bir mum alevi görüntüsünü zihninde canlandırdı — tüm Cambridge yogileri mum alevi bahsetmişti; sıcak ve mutlu,

yaşam ateşi — ve tüm dikkatini titreşimi ön planda tutmaya ve o kırık görüntü yığınını arka planda belirsiz bir şekilde tutmaya odakladı.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Beş dakika, on dakika, yirmi dakika, bir saat. Ama bunun bir önemi yoktu, değil mi? Sonu yoktu, hiçbir önemi yoktu. Transandantal bir sükunet haline ulaşabilirdi, ama yine de hiçbir önemi olmazdı. Uyandığında yüz yıl geçmiş olabilirdi

ve yine de yüz yıl geçmesi gerekecekti, ondan sonra da yüz yıl daha. Bu anlaşma korkunçtu. Onca çaba ve hiçbir ödül.

Zihninde bir kristal parçalandı. İllüzyon dayanamadı; sabırsızlık patladı; milyonlarca karınca cildinde geziniyordu.

"Oh," diye bağırdı, "*Dayanamıyorum*, burada kalamam..."

"Evet, kalabilirsin," dedi topuz. "Deneyin, deneyin..."

"Denedim."

"Daha çok dene. Başaracaksın.

Sakinleşeceksin." "Ama bunu nereden

biliyorsun?"

Ne kadar çocukça konuştuğunun farkındaydı, ama o anda en basit cevaplara çocukça bir ihtiyaç duyuyordu. Keşke biri ona her şeyin yoluna gireceğini söylese. Keşke biri ona yolu göstersen.

"Çünkü sen ilk değilsin."

Topuz geriye doğru gıcırdadı ve Alice, onun bakışını takip ederek campo'nun her köşesinde kümelenmiş ağaçlık alanlara doğru baktı: tüm yan sokaklarda ve duvarlarda, pencerelerden sarkan ağaçlar. Alice'in görebildiği kadarıyla, Rebel Citadel'in iç sokakları yoğun ormanlık alanlarla doluydu.

"Acı içinde geliyorlar," dedi topuz. "Pişmanlıkları ve itiraflarıyla geliyorlar. Utanç içinde ve işleri düzeltmek için büyük bir istekle geliyorlar. Meydanlarda durup, şu anda senin yaptığın gibi endişeleniyorlar, ta ki sakinliklerini öğrenene kadar, ağaçlıkların bir parçası olurlar."

"Ve şimdi uyuyorlar mı?" diye sordu Alice.

"Yakın," dedi topuz. "Uyku gelmez, burada değil. Ama gözlerini kapat, zihnini sakinleştir ve yakın bir şey elde edersin..."

"Peki ya yapamazsam?"

"O zaman manastırları ara."

"Manastırları mı?"

"Karşı tarafta," dedi topuz. "Gölgede ağaçlar var. Kayalıklar boyunca manastırlar..."

Alice, kalenin hala boş olduğunu düşünmüştü. Ama topuzun işaret ettiği yerde, uçurumlar boyunca duvarların içinde, toplanan Gölgeler gördü. Büyük bir hareket yoktu, ama bir tür kıpırdanma vardı; ritmik, dairesel. Ruhlar yerinde adım atıyorlardı. Ruhlar hep birlikte ilahi söylüyorlardı. O uğultu buydu, fark etti; arılar değil, ilahiler.

"Terce'de ilahiler," dedi topuz. "Nones'te dualar, Vespers'te dualar. Diğer tüm saatlerde, dualar ve meditasyon..." "Neye dua ediyorlar?"

"Onlar eyleme dua ediyorlar," dedi topuz. "Beklemeye, sonuna kadar sabırlı olmak için güç bulmaya dua ediyorlar. Dünya altüst olana kadar. Lethe kuruyana ve Lord Yama'nın egemenliği kendi içine dönene kadar. Çünkü hiçbir şey sonsuz değildir, bu evrenin düzeni bile, ve bir gün sekiz mahkeme kendi içine çekilecek ve varlığın anlamı değişecek. Ruhların intikamla veya ıslahla arınamayacağına, ancak zamanın ateşiyle arınabileceğine inanıyorlar. *Kālavāda,* zaman okulu, Cehennem'in gizemli aptallıklarına tüm cevapları barındırıyor."

Bu cevap Alice'i o kadar hayal kırıklığına uğrattı ki, neredeyse ağlayacaktı. "Yani onlar boşuna bekliyorlar."

"Beklemek için iyi bir nedenleri yok mu?" diye sordu topuz. "Her din, evrenin kökenini açıklar. Her hikayenin bir başlangıcı vardır. Her başlangıç bir sonu ima eder. Bir, bir milyona dönüştü ve yine bire düşecek. Ragnarok'un ateşleri dünyayı ikiye bölecek ve onu yeniden doğuracak. Zaman Baba bile sonsuz değildir; o bile öldürülecek."

"Ne olmuş yani?" diye bağırdı Alice. "*Bunu* atlatacaklarını mı sanıyorlar? Kıyameti mi?"

"Kıyametten hiçbir şey kurtulamaz," dedi topuz. "Ama bu, seçim yapma gerekliliğini ortadan kaldırır. Onlar ilerlemezler. Ölmezler. Sadece beklerler. Kumların dönüşmesini beklerler. Yeni bir dünya ve ondan sonra daha da yeni bir dünya. Hayal bile edemeyeceğiniz, bizimkinden tamamen farklı yasalara sahip dünyalar. Entropinin ters yönde işlediği ve zamanın düzene doğru ilerlediği dünyalar. İnsanların uçtuğu ve kuşların yere bağlı olduğu dünyalar. Şansın var olmadığı ve geleceğin sağlam, sabit bir blok olduğu dünyalar. Acı ve ıstırap olmayan dünyalar, öznellik olmayan dünyalar, güzellik dolu dünyalar, hayal etmeye değer dünyalar...

Belki, diye düşündü Alice; ama bu bin yıllık bir oyun değildi, ondan çok daha büyük bir oyundu. Ve o yeni dünya gelmeden önce, onların dünyası ve içindeki her şey yok olmalıydı. Burada hiçbir şey kumların dönüşünden kurtulamazdı Bu ruhlar geleceği algılayamayacaktı.

Bu ormana, pes etmiş ve artık zar zor *var olmaktan* memnun olan tüm bu bitki örtüsüne bakmak ona giderek daha fazla acı veriyordu. Hayatında boşa harcadığı tüm saatleri, saatin geri sayımını izleyerek, daha hızlı geçmesini beklediği tüm dakikaları düşündü. Bütün günlerini bir mahkum gibi odasına hapsolmuş, sandalyesinde boş boş oturarak, zamanın geçtiğini kanıtlayan ritüel işaretleri bekleyerek geçirmişti: yemediği yemekler, katılmadığı dualar, saat başı çalan ve hatırlatan çanlar...

Öğrenciler, gitme zamanı gelmişti. Uyumak onu çok rahatlatmıştı; uyanmak ise çok hayal kırıklığı yaratmıştı. O zamanlar, geçen her saat ona küçük bir zafer gibi gelirdi. Ama neden o zamanın geçmesini bu kadar çok istemişti?

Bu geri sayım *neye* kadardı?

En azından yukarıdaki dünyada, durumunun değişebileceğine dair en ufak bir umudu vardı; bir gün uyanıp kendini yeniden iyi hissedeceğine, bir kapının açılacağına, bir çözümün ortaya çıkacağına dair. Burada ise bu geri sayım hiçbir yere varmıyordu. Değişim imkansızdı. Burada tüm olaylar kum saatindeki küçük yığınlardı; ulaşıyor, sonra çöküyor, tekrar tekrar.

Bahçe o zamanlar çok ölü ve soğuk görünüyordu. O yeşil değildi. Sadece onun hatırasıydı. Sadece acımasız bir taklitti.

Ve Alice, bunun kalenin, cehennemin kendisinin en kötü cezası olduğunu korkunç bir netlikle fark etti. Bu cezayı kendileri yaratmışlardı. Aristoteles ve Leibniz haklıysa ve zaman sadece değişimse, o zaman zaman onlar için bitmişti. Ama diğerleri için bitmemişti. Hâlâ onu hissetmek zorundaydılar, sonu olmayan bir kroniklik. Ve zamanın dışında kalmak,

döngüler halinde hareket eden her şeyden mahrum bırakılmak, doğmak, büyümek, yaşlanmak ve ölmek; atalardan ve torunlardan mahrum bırakılmak; ağaçta herhangi bir yerden mahrum bırakılmak -
aynı zamanda onun yavaş, kaçınılmaz ilerleyişinin her santimini hissetmeye zorlanmak - Tanrım, ama
Bu korkunçtu! Sadece kütükler, kısa ölümlü döngülerinin azalan yankıları ile çıkmaz sokaklar. Burada ölümsüzlük bir armağan değildi. Hiçbir şey geçici, değerli değildi ve bu yüzden hiçbir şey değerli değildi. Düşünceler bile, çünkü hiçbir düşünceleri özgün değildi, sadece birbirlerinin yankılarıydı, spot ışığının sadece dolaştığı yaldızlı bir kutuda düşünebilecekleri her şey. Hiçbir şey eklenmedi; keşif yok, zevk yok. Burada büyüme yoktu. Sadece zamanın solmuş kütükleri vardı.

Aniden, etrafındaki tarla küçülmüş gibi göründü. Alice, o koruya batıp, yerleşik ruhların içine gittikçe daha da girip, siyah dallar yüzünü kaplayana kadar ilerlediğini hayal etti. Panik hissetti ve bu, dalları çekip, yaprakları tokatlayıp, her şeyi ateşe vermek, sadece onu harekete geçirmek için onu dürttü. Oh, onu çığlık attırmak için!

"Peki o zaman," diye tersledi, "eğer dünyanın sonunu beklemekten başka bir şey *bekle*miyorsan, neden ölmüyorsun?"

Bunun üzerine, yanındaki dallar düşük bir inilti sesi çıkardı. Alice çalılıklarda bir hareket hissetti. Bir şey sertleşerek omzuna bastırdı. Daha önce orada olmayan bir siluet gördü. Alnın eğriliği, göğsün hacmi.

"Şimdi ne yaptığını bir bak," dedi düğme. "Onu uyandırdın."

Alice, topuzun neden bu kadar sinirli olduğunu anlamadı. Bu Gölge'nin ormanı umursamaması sadece iyi bir şey olabilirdi. Aslında, yüz yıl sonra, buradaki herhangi bir şeyin bitkiden insana dönüşmek için öznelliği çağırabilmesi bir mucizeydi.

"Merhaba," dedi.

Çalılık cevap olarak nefes verdi.

Bütün çalı titredi, kendini buruşturmuş gibi göründü ve sonra bir yırtılma sesiyle Gölge kendini çevreleyen çalılardan kurtardı. Ayağa kalktı. Oldukça uzundu; büyük, iri bir kütle, tüm uzuvları hala dallarla bitiyordu. Yüzü gri bir bulanıklık içindeydi ama her geçen saniye daha net bir hal alıyordu. Sis içinden düzensiz bir ağız ortaya çıktı. Bir burun. İki parlak, kırpınan göz.

"Sakin ol," dedi düğme. "Sakin ol, olur mu…"

Gölge sendeledi. Bütün vücudu sallandı, ama ayakta kalmayı başardı.

"Sakin ol," dedi topuz, bu sefer daha ısrarcı bir şekilde. "Şimdi, ne yaptığımızı bir düşünelim..."

Gölge kararlı adımlarla patikadan aşağı doğru yürüdü.

"Bekle." Alice onun peşinden koştu. "Nereye gidiyorsun..."

Shade koşmaya başladı. Alice merakla onun peşinden gitti. Shade bir patikadan aşağı indi ve bir köşeyi döndü. Aniden orman sona erdi ve kıyı onların altında uzanıyordu.

"Hayır!" diye bağırdı Alice, ama çok geçti. Gölge uçurumdan atladı ve bir anlığına, ağırlıksız bir şekilde havada asılı kaldı. Sonra Lethe yerçekimini uyguladı. Bir girdap açıldı, onu çağırdı ve Gölge aşağıya doğru döndü.

O bakmak zorundaydı.

Gölge yüzüstü düştü ve direnmedi. Birkaç saniye boyunca suyun üzerinde yüzdü, sonra vücudunun bazı kısımları akıntıya karışmaya başladı —parlak, dönen renkler uzun, kalın çizgiler halinde yayıldı. Alice'in gözünde bir denizanası, bir paraşüt, bir sihirbazın fularını gördü; o kadar çok renk vardı ki... tek bir noktadan ortaya çıkan, on fit, yirmi fit uzanan sonsuz bir anı kaynağı; herkesin görebileceği bir hayatın çizgi romanı, ve o, bunun ne kadar geniş bir alanı kapsayabileceğini merak etmeye başlamıştı, ta ki sonunda her şey karışıp bulanıklaşana ve sonra da çarpıcı siyahın içinde çözülene kadar. Sonra Lethe'nin obsidyen yüzü eskisi gibi oldu. Her şeyi yutuyor, hiçbir şeyi serbest bırakmıyordu.

Baş dönmesi başladı. Alice sallandı.

İçinde iki çelişkili dürtü dönüyordu.

İlk olarak, tamlık karşısında şiddetli bir kıskançlık duygusu — sonunda, merhametle, solmasına izin verilen o çılgın renklerin girdabı karşısında.

İkincisi, ancak o anda ölmek istemediğini fark etti.

Kenarın üzerinde sallanırken, uluyan bir rüzgar ona doğru geldi; kafatasını döndüren, dizlerini güçsüz bırakan şiddetli, görünmez bir güç. *Ben değil*, diye düşündü; *ben değil, şimdi değil, henüz değil, böyle değil*. Kan kulaklarında gürledi ve o güvenli bir yere kadar sendeleyerek geri dönene kadar durmadı.

O sallandı ve arkasını döndü. Kale'nin tüm ağaçlarının ona doğru eğildiğini gördü. Sayısız ruhun tüm kötülüğü tek bir noktaya odaklanmıştı. Tek bir sesle "*Thorn*" dediler.

Alice koştu.

Ormana doğru gitmek istemiyordu ama uçurumlardan uzaklaşmak zorundaydı ve bu da ona campo'nun ortasından geçen döşeli yolu bırakıyordu.

Koruluk uludu ve etrafında toplandı — yapraklar uzanıyor, dallar kıvrılıyordu. Bütün bahçe inledi ve büzüldü. Yapraklardan pek çok yüz belirdi; ağızlar esniyor, gözler açılıyor, boyunlar gıcırdıyordu.
yön. Alice'i kurtaran şey, onun ataleti idi. O ormanda gerçek bir düşmanlık yoktu. Orman, hiçbir şey hissetmemek için o kadar uzun süre eğitilmişti ki, nefret etmeyi unutmuştu. Orman, Alice'i pek umursamıyordu, ancak tembel bir canlı gibi, rahatsızlığının kaynağını belirlemiş ve elinden gelen her hareketi yaparak onu uzaklaştırmaya çalışmıştı. Sarmallar uzadı, ama Alice onları geri püskürttü. Avludan kurtuldu ve mermer yoldan aşağı koştu. Hafifçe farkındaydı ki...
Gertrude onun üzerinde çığlık atıyordu ama bakmak için durmadı. Terası geçip heykelleri ve çeşmeleri geçerek dar merdivene geri döndü.
Işık azaldı; nerede olduğunu bilmiyordu, sadece ayaklarının merdivenleri hâlâ hızla indiğini ve aşağı, aşağı, aşağı doğru gittiğini hissediyordu.

Zemin kata çıktı. Giriş tamamen değişmişti. Ahşap kapı yoktu. Artık sadece sağlam bir taş blok vardı — kapısı, penceresi ve çıkışı olmayan, imkansız bir hücre. Gertrude yalan söylemişti ve Alice Dis'te mahsur kalmıştı.

Ama bu eski bir numaraydı! Alice duvara ulaştı, pürüzsüz yapısını gördü ve neredeyse kahkahayla çığlık attı. Eğer burayı sihirbazlar inşa etmişse, o zaman sihirbazlar hala aynı şakayı yapıyordu. Tam olarak biliyordu.
nasıl gittiğini, bir birinci sınıf öğrencisinin barda ilk kez anlatırkenki tam ritimle anlatabilirdi. Ludwig Wittgenstein bir keresinde felsefi sorunların olmadığını, sadece dil sorunları olduğunu savunmuştu. Kapılar ve pencereler nedir?

"Kapılar ve pencereler seni içeride tutar," diye fısıldadı Alice ve durmadan koşmaya devam etti. Bunun için pentagram çizmesine bile gerek yoktu, illüzyon o kadar zayıftı ki. Bunu daha önce birçok kez yaşamıştı; kendi bölümünün girişinde de bu numarayı görmüştü. "Kapılar ve pencereler kapatılabilir. Kapı ve pencere yok, yani yol kapalı değil, dolayısıyla önümde hiçbir engel yok."

İşe yaradı.

Tanrı merhamet etsin, işe yaradı. Duvarlar bir anlığına karanlıkta bastırdı, Alice'in mermer duvarlar arasında sıkıştığını hissettiği tek bir korkunç an önündeki mermerler ve arkadaki uzanan ağaçlık arasında sıkışmış gibi hissetti. Sonra aşırı parlak avluya çıktı ve o sıcak, bayat hava bile harika bir rahatlama oldu.

Orada durmadı. Çarşıyı, seyyar satıcıları, şüphecileri ve inananları geçerek koştu. Laplace'ın İblisi'ni ve parçalanmış el yazmaları. Uluyan Cerberus ve onun ardında kalan cesetleri geçerek; o büyük kapıları geçerek, çünkü içeride nöbetçi yoktu ve kapılar ittiğinde kolayca açıldı. Arkasında çığlık atarak, istediğini bulup bulmadığını soran gülen Parmenides'i geçerek; şehir ufukta küçülen bir nokta olana kadar Dis'ten kaçtı, kıyı gözden kaybolana kadar Lethe'den uzaklaştı. Kum tepelerinde, soluk beyaz kemiklerin arasında, alçakta yanan güneşin altında, insan yapımı yapıların rahatlığından, yukarıdaki dünyaya uzaktan benzeyen her şeyden uzak, tek başına kalana kadar koştu; her şeye anlam katan tek gücün kendi bozulan düşünceleri olduğu çorak topraklara geri döndü.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Alice artık tamamen kaybolmuştu.

Lethe'yi bulamıyordu. Koşarken onu gözden kaybetmişti ve şimdi hangi yöne dönerse dönsün, onu bulamıyordu. Bulamıyordu.
ufukta onun soluk siyah siluetini göremez, kayalara çarpan dalgalarının sesini duyamaz. Şimdiye kadar Cehennem en azından bir tarafı sınırlıydı, ama artık öyle değildi. Hangi harita doğru olursa olsun — Peter'ın spiral/pizza/anüs haritası, onun doğrusal ilerleyen haritası — Lethe sonsuzluğun tek sınırıydı. Ve hem Öklid hem de hiperbolik uzayda, bir zamanlar başka bir çizgiyle kesişen bir çizgi, bir daha asla onunla kesişmezdi.

Bunun anlamını düşündüğünde, midesi alt üst oldu. Lethe'yi bir daha bulamazsa, sonsuza kadar sonsuzluğun derinliklerine doğru yol alabilirdi.

Oh, hayır.

Hiçbir işaret yoktu. Kaleyi bulamıyordu. Dis'i bulamıyordu. Arazi kafa karıştırıcıydı ve sanki kasıtlı olarak öyle yapılmış gibiydi. Arazi onunla alay ediyordu. Zemin önceki avlulardan çok daha hızlı değişiyordu ve her başını kaldırdığında kendini yeni bir yerde buluyordu. Bir kaktüs çemberi
bir kaya halkasına dönüştü; uzaktaki bir tepe, ikinci bakışta bir vadiye dönüştü. En azından, tanıdık bir yer işareti görmediği için, daireler çizerek yürümediğini düşündü — ama çöl manzarası o kadar sık değişiyordu ki, yerinde dönüyor olsa bile, bunu fark edemeyebilirdi.

Ama yürüyüşten başka ne yapabilirdi ki?

Ölmeyecekti. Pasif, isteksiz bir şekilde karanlığa kaybolmayacaktı. Bunu biliyordu. Ama bildiği tek şey buydu. Bu gerçeğin önemli olması gerekiyordu, ama elinde bunun nedeni yoktu. Sadece bir fikir vardı. Aslında bir dürtü. Açık bir soru, karanlıkta el yordamıyla arama. Devam etmek için bu yeterliydi. Öyle olmalıydı.

Arayış içindeyiz, dedi kendine. *Ve aradığımız şeyi bulduğumuzda, ne aradığımızı anlayacağız.*

Zaman akıp gitti. Günleri saymayı bıraktı. Güneşi, ayı takip etmeyi bıraktı. Ayın kaybolduğunu düşündü; gökyüzünü her aradığında onu bulamıyordu. Artık açlık veya susuzluk hissetmediğini fark etti. Yemek yediğinde beslendiğini hissediyordu, ama aksi halde vücudu teorik olarak hissediyordu. Metabolizması yavaşlamış olmalıydı; ihtiyaçlarını neredeyse hiç hissetmiyordu. Belki de vücudu, değişimin saatlerle değil, çağlarla ölçüldüğü Cehennem'in ritmine uyum sağlamak için sakinleşiyordu.
değişiklik saatlerle değil, çağlarla ölçülüyordu. Zihninde, kendini, düzlemi kaplayan anlaşılmaz
iskeletler gibi sert ve parlak hale geldiğini gördü.

İşte bir bilmece: Cehennemde hiçbir şey yaşamıyorsa, kemikler
çıplak kalmıştı? Çünkü yırtıcı kuşlar ve akbabalar, sürünen böcekleri kemirerek iskeletleri yeryüzünde parlatıyordu. Ölüm temizlenmişti çünkü
Hayat devam etti; çürüme ve bozulma büyümeydi; döngüler birbirini doğurdu, peki zamanın durduğu bu çorak topraklarda ölüm kendini nasıl parlatıyordu? *Sınırlar geçirgendir*, diye düşündü. *Tek açıklaması bu olmalıydı.* Hayat, burada, kendi zıttında bile sızıyordu; hayat, ölümü güzelleştiriyor ve döngüyü devam ettiriyordu.

Ama bunun anlamı çok derindi! Bu, ölümün kendisi bile mutlak değilse, mutlak olan hiçbir şeyin olmadığı anlamına geliyordu. *Peter ve Gödel haklıydı*, diye düşündü. *Evren eksik ve ben onların hareketli istisnalarından biriyim. Ama benim varlığım, burada olduğumdan başka neyi kanıtlıyor?*

Çölün derinliklerine doğru ilerledikçe, en tuhaf şeyleri keşfetmeye başladı. Kuma yarı gömülü kitaplıklar. Hiç görmediği dillerde yazılmış kitaplar. Metal çubuklar — gümüş, bronz, altın aletler — hiç görmediği ve kullanımını hayal bile edemediği şekillere bükülmüş. Dişçilik
aletleri mi? İşkence aletleri mi? Yoksa Sümerler ve Mezopotamyalılar için bile eski olan başka bir medeniyetin kanıtları mı? Bu oldukça inanılmazdı. Bu eserler, hafızasında hiçbir şeyle eşleşmiyordu, hiçbir çağrışım uyandırmıyordu. Bu yeni bir şeydi. Bu, onda sıkıcı bir merak uyandırdı;
Bir zamanlar her kararını yönlendiren keşif ateşinin közleri.
Onları incelemek için durmuş olabilir. İlk
ancak nereden başlayacağını bilemezdi; bunlar onun için deşifre edemeyeceği metinler, tanımlayamadığı işaretlerdi.

Cehennem hakkında okuduğu başka bir teoriyi hatırladı; bu teori,
Mahayana Budist metninden alınmıştı ve dünyanın da tıpkı insanlar gibi yaşam, ölüm ve yeniden doğuş döngülerinden geçtiğini savunuyordu. Dünya hızla

medeniyetin aşamalarından geçerek, insanlar kendilerini tüketene ve her şey iklim değişikliği, dünya savaşı veya tüm canlılığı gri çamura dönüştüren çeşitli gezegensel yıkımlar gibi felaketlerle yok olana kadar. Ve bu, zamanın başlangıcından bugüne kadar tüm ruhların dinlenme yeri oldu, ta ki diğer tarafta bir yaşam kıvılcımı oluşana ve tohumlar
hayat filizlenmeye başladı. Böylece dünya büyük bir madeni para gibi dönmeye ve eğilmeye devam etti, ruhlar bir taraftan diğer tarafa dökülüyordu. Belki de Gertrude ve onun gibilerin umut etmek için bir nedenleri vardı. Belki de Cehennem gerçekten sonsuz değildi;
belki kumlar yer değiştirecek ve Dis'teki ruhlar bir dünyanın efendileri olarak ortaya çıkacaktı.

Ama o an gelmeden önce — bin yıl geçmişti ve daha kaç bin yıl geçmesi gerekecekti?

İsa çölde kırk gün oruç tuttu ve ancak Şeytan'ın ayartmalarına direndikten sonra ortaya çıktı. Alice burada pek açıklayıcı bir şey bulamadı. Hiçbir sınavı geçemedi. Sıkılmış ve çaresizdi, her şeyi bırakmaya hazırdı ve bir iblis ona herhangi bir çıkış yolu sunduğu anda bunu kabul edeceğinden emindi. *Kaleye geri dönmeme izin verin*, diye düşündü; *Pride'daki Desire'da bir hücre verin bana*.
Arzu'da bir hücre, Gurur'da bir çalışma masası verin.

Çöl onu arındırmadı ya da iyileştirmedi. Ona hiçbir şey öğretmedi — yalnızlığın, uçsuz bucaksızlığın, onu yeniden inşa etmesini ve güçlendirmesini sağladığını dışında, sanki kaygan kumlar üzerinde ısrarcı bir kale gibi. Akışta bir yapı aranıyordu. Tekrarlamaya, vurucu bir sese ihtiyaç vardı. Hâlâ buradayım. Düşünüyorum,
ben Alice Law'ım, Cambridge'de yüksek lisans yapıyorum,
analitik büyü ... O gerçekten bu şeyleri pekiştirmek zorundaydı, çünkü düz ve yalın yıkama, yapılandırılmamış anıların içinde yüzene kadar benlik duygusunu aşındırmakla tehdit ediyordu. Burada yüzler; orada duygular; ama tüm bunlar neye yol açıyordu? Bu anılar kimi oluşturuyordu?

Tüm bunların en tuhaf etkisi, anılarının onu artık o kadar rahatsız etmemesiydi. Kafatası artık o kadar acı verici bir şekilde sıkışmış hissetmiyordu. Bunun yerine, düşüncelerine dışarıya dökülmeleri için alan ve zaman tanınmıştı; bu akıştan dışarı çıkıp, istediğini seçip alabilirdi. Korkunç şeyler hâlâ oradaydı, ama bir şekilde onları parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin vermek daha kolaydı. Artık bu anıları sıralamanın bir yolunu bulmuştu; en temel öncüller üzerine inşa edilmiş tutarlı bir anlatı, bunu kafasında tekrar tekrar tekrarlayarak, bir insan olduğunu hatırlamaya çalışıyordu.

Benim adım Alice Law.

Bazen çok zekiyim ama çoğu zaman değilim.

Bazen iyi bir insan oldum, bazen de kötü bir insan oldum. Er ya da geç öleceğim.
Ama ölmeden önce, hayatımın anlamlı olmasını sağlamak için çok çaba göstereceğim.

ARKASINDA bir ses duyduğunda kalbi korkudan neredeyse durdu. Ama dönüp baktığında, sadece zavallı, sendeleyen bir hayvan olduğunu gördü. Leopar mı, kurt mu, çakal mı, loş ışıkta ayırt edemedi — deri ve kemiklerden oluşan, ölmek üzere olan ama henüz ölmemiş bir şeydi. Elspeth onlara, her türlü şeyin cehenneme gittiğini söylemişti. İnsanlar, hayvanlar ve unutulmuş şeyler.

Onun bir tür büyük kedi olduğuna karar verdi. Sadece tahmin edebiliyordu, çünkü kürkü çok kirli ve keçeleşmişti, başı ve kulakları yaralarla doluydu. Ama gözleri parlak yeşil renkte parlıyordu, göz bebekleri ince siyah çizgiler haline daralmıştı. Birinci sınıf biyoloji dersinden hatırladığı kadarıyla, sadece kedilerin
böyle ürkütücü bir bakışa sahip olabileceğini hatırladı.

Sessizce birbirlerine baktılar, nefes alıp verdiler. Alice, kedinin yanlarının genişleyip daralmasını, genişleyip daralmasını izledi. Çok zayıftı.

"Zavallı şey," diye mırıldandı. "Buraya nasıl geldin?"

Kedi yavaşça ilerledi. Alice geç de olsa korkması gerektiğini fark etti; o keçeleşmiş kürk ve çıkıntılı kaburgaların altında, çok uzun süredir aç kalan ölümcül bir yırtıcı hayvan vardı. Çenesi parlıyordu; sarı dişlerinden salya damlıyordu. Borges bir keresinde, leoparın diş etlerinin pembeliğiyle renklenen uzak bir yangın hakkında yazmıştı. Kedi artık yeterince yakındı ve
Alice onun ağzındaki açık yarayı görebiliyordu. Bunun Borges'in leoparı olup olmadığını merak etti. Ağızda ateş, açgözlü alev.

Korkusu donuk, soyut bir şeydi. Hiçbir şekilde
Jugular damarının koparılıp kanının yumuşak griye dökülüp batması düşüncesi onu gerçek bir paniğe sürükledi. Bu ona soyut bir öneri gibi geldi ve estetik açıdan da ilginçti. *Maul*, çok anlamlı ve görsel olarak çok etkileyici bir kelimeydi. Kendini onun dişlerine atmak ve ardından gelecek kesik ve yırtılmayı görmek için suçluluk duyduğu bir istek duyuyordu. Elinde değildi, bu çekicilik her zaman oradaydı; artık Cerberus'ta koşan Gölgeler'i anlıyordu. Yine de, Peter onu kurumuş bir leoparın yemesi için kurtarmamıştı.

Sırt çantasını almayı düşündü, ancak bıçağın görünmesi kedinin saldırmasına neden olabileceğinden korktu. Her halükarda, o dişlere karşı şansını denemek istemiyordu.
şansını denemek istemedi. Matarasındaki Lethe suyu vardı, ama bu

burada ona yardım edemezdi. Zavallı hayvan o sulardan korkmayı bilmiyordu. Belki de onu berrak bir dere sanarak çoktan içmişti bile — belki de tüm benliğini, geçmişini, sürüsünü ve yavrularını kaybetmişti; belki de artık sadece çok acıktığını ve buradan çıkamayacağını biliyordu.

Geri adım attı. Kedi, aralarındaki mesafeyi koruyarak öne çıktı.

Bu pençeler ne kadar yumuşak, diye düşündü Alice; *ne kadar nazikçe basıyorlar, çamurda ayak izi bile bırakmıyorlar. Böyle zarif adımlarla yürüyebilmek için neler vermezdim.*

Yine birlikte hareket ettiler. Sonra tekrar, ve tekrar. Adım adım kumlar üzerinde ilerlediler, endişe dolu danslarına kilitlenmişlerdi. Kedi saldırmadı; Alice bıçağını çekmedi. Yine de bakışlarını kaçırmaması çok önemliydi, çünkü gözleri kaydı her seferinde kedi öne eğilip, uyanıklığındaki herhangi bir gevşemeyi koklayarak arıyordu. Bu yüzden Alice, hareket ederken bakışlarını olabildiğince odaklanmış tuttu, kedinin aç, kan çanağı gözlerine kilitlendi. Ve bu yüzden, Kripkes'lerin tuzağına adım attığında bakmıyordu.

Aniden ayağı hareket etmedi.

Adım attığı anda tuzağa düştüğünü anladı; uzuvlarından vücuduna yayılan donmayı fark etti. Bu, onu ve Peter'ı saatlerce aynı yerde dönüp durmaya zorlayan sonsuz bulmaca kadar karmaşık olmayan, daha küçük bir tuzaktı. Ama Kripkes'in tüm çalışmaları belirli bir leke taşıyordu; büyünün kireçli tadı. Boğazında yoğun ve acı bir tat hissetti.

Kedi sevinçle yaklaşarak zıpladı.

Alice donakaldı, korkudan neredeyse kör olmuştu.

Çabuk ol, diye dua etti; *önce boynumu kopar, acı çektirme...*

Sonra kedi de tuzağa düştü — Alice, kedinin sağ pençesinin yanında, kuyruğunun etrafına uzanan bir tebeşir çizgisi gördü. Kedi kafasını eğdi, şaşkın bir ifadeyle, ve tekrar zıplamak için çömeldi. Bu sefer tuzak iki katına çıktı. Kedi, tüm kinetik enerjisi boşa gittiği ve bunun yerine kaslarını yırttığı için acı içinde ve şaşkın bir şekilde miyavladı.

Alice ve kedi birbirlerine bakarak nefes nefeseydiler. Yüzleri birbirlerinden sadece birkaç santim uzaktaydı; kedi çaresizce açlıktan kıvranıyordu, çenelerinden tükürüğü yutkunarak çamurun üzerine damlıyordu. Alice, keçeleşmiş kürkünün altında, bir zamanlar olduğu yaratığın siluetini görebiliyordu; kemiklere karşı gergin kasları. *Ne yazık*, diye düşündü; *onca güç, ama kullanacak yer yok*. Gözleri panikle kocamanlaşmıştı; göz bebekleri yeşilin içinde neredeyse kaybolmuştu. *Yardım et,* demek istiyor gibiydi; *lütfen, yardım et.*

"Keşke yapabilsem," diye fısıldadı Alice. "Üzgünüm."

Aralarında kumun içine gömülü, parlak bir kuş kafatası yatıyordu. Görünmez bir rüzgâr, kafatasının göz çukurlarından geçti ve kumların üzerinde alçak bir guguk kuşu sesi yankılandı. Gelin, gelin, dedi Kripkes'lere. Avınız burada.

Alice, tuzağın büyüsünün etkisiyle artık görülebilen, etraflarına dizilmiş metal kovaları fark etti. Yukarıdan bir gıcırtı sesi duydu. Yukarı baktı. Bir dizi bıçak, gizli bir makara sistemi ile havada santim santim yükseliyordu. En yüksek noktaya ulaştıklarında

havada ileri geri sallanarak hesaplama yaptılar. Bıçaklar kediye doğru döndü.

Alice iç mantığı tahmin edebiliyordu. Tuzak, Alice'in hayatını kedininkiyle karşılaştırmış ve kedinin daha değerli olduğuna karar vermişti; daha büyüktü, daha fazla kan taşıyordu. Bıçaklar ıslık çalarak indi. Temiz bir kesik değildi. Kesmediler, oydu. Kan akıyordu, ama yavaşça, ve kedi acınacak bir şekilde uluyordu

acınacak bir şekilde uludu, pençelerini Alice'e doğru uzatarak, sanki ona yardım etmesini yalvarır gibi, kurtulmak için yardım etmesini yalvarır gibi.

Ama Alice gitmişti, çığlık çığlığa anılar arasında kaybolmuştu. Tek düşünebildiği, Peter'ın da aynı kaderi paylaşacağıydı; baş aşağı asılmış, hayatı o kovalara akıp gidiyordu. Bir an için korkudan hareket edemedi — uzuvları sarkmış, şişmişti; kafasının

ve kafatası da onunla birlikte titremeye başlayana kadar, patlayacağını düşünene kadar giderek daha da yüksek sesle çalmaya başladı. Keşke parçalanabilseydi, keşke tüm bunlar sona *erseyd*

Kedi gırgırladı. İçinde bir şey yırtılmıştı ve dişlerinin arasından kan akıyordu. Kan kuma emilmedi, sihirle o kovalara damladı; birçok sıcak, kalın akıntı kumun üzerinde hızla ilerledi. Kedinin omurgası büküldü. Top gibi kıvrıldı ve sonra düz bir çizgi gibi uzandı, kumun üzerinde uzandı. Alice'in zihninde, Belinda'nın Norveç orman kedisi Dame Antonia ile aptalca bir karşılaştırma yükseldi. Dame Antonia, görünür uzunluğunun iki katı kadar bir halı gibi uzanabilen tatlı bir kediydi. *Kediler sıvıdır,* diye Belinda'nın çınlayan kahkahasını duydu ve kedinin acıklı çığlıkları ile birlikte çınlama sesi daha da yükseldi.

Sonunda kovalar ağzına kadar doldu ve kedi hareketsiz kaldı. Kasnaklar yeniden ayarlandığında korkunç bir gıcırtı sesi duyuldu. Bu sefer bıçaklar Alice'i hedef aldı.

"Düşün," diye nefes nefese söyledi. Kendi sesinin tiz, kırılgan, insani sesi —onu bir şekilde kendine getirdi; kendi korkusu olmayan bir duyguya bağladı. "*Düşün*."

Kumda çömeldi, pentagramın izini aradı ve işte oradaydı, bir köşesi açık, bir kelime büyünün içinden görünüyordu. *Chelone.* Yunanca *kaplumbağa* anlamına geliyordu.

Yarı gülme, yarı çığlık gibi bir ses çıkardı. Tabii ki Zeno. Kripkes, Zeno'nun hareket paradokslarının ilkini yazdığı için adımlarında donakaldı. Achilles bir kaplumbağayla yarışır ama ona bir adım önde başlama hakkı verir. Aşil kaplumbağanın bulunduğu yere yetiştiğinde, kaplumbağa ilerlemiştir; Aşil tekrar yetişir, ama kaplumbağa yine ilerlemiştir; böylece Aşil kaplumbağayı asla geçemez ve hareket fiziksel olarak imkansızdır.

Artık kimse Zeno'yu yapmıyordu, Zeno yeni başlayanlar içindi. Büyüye Giriş seminerine giren herkes, uzay ve zamanın bu şekilde sonsuz olarak bölünemeyeceğini zaten biliyordu. Ama burada Kripkes aç, akılsız yaratıkları avlıyordu. Kripkes tembelleşiyordu.

Tebeşiri vardı. Kan gerekiyordu. En yakın kovaya doğru kolunu uzattı, ama parmakları sadece kenarına değdi. Derin bir nefes aldı, sonra kolunu olabildiğince uzağa uzattı. Parmağı kovanın kenarına takıldı. Geri çekti; kova devrildi. Kan parmaklarına akıp tebeşiri ıslattı. Kedinin kanı o kadar zengin ve tazeydi ki, tebeşir çok net yazıyordu. Matematik dilinde *"Ama kalkülüs için*" ifadesini yazması sadece birkaç saniye sürdü.

Bacakları serbest kaldı. Alice zıpladı ve yana doğru yuvarlandı, tam da bıçaklar boşluğa doğru ıslık çalarak indiği anda.

AYILDIĞINDA, paniği geçip nabzı yavaşladığında, açlıktan kıvranıyordu.

Bunun sebebi canavarın kanıydı. Kokusu havayı kaplamıştı; misk kokulu, tuzlu, lezzetli. Dizlerinin üzerine çöktü ve parmaklarını kuma daldırıp tuzağı tamamen etkisiz hale getirdikten sonra yüzünü cesede dayadı ve inledi.

Buna doyamıyordu. Sadece kan ve kalan sıcaklık değil, cesedin iğrençliği de onu cezbediyordu. Uzun zamandır bu kadar çok canlı iç organ, nemli ve yumuşak *yaşam* bileşenleri görmemişti. Cehennem duyuları aç bırakmıştı. Burada her şey çok temiz ve sessizdi, çok

steril; ama kedinin kokusu, hayatın kan, bağırsaklar ve kıkırdaklarla dolu, dağınık olduğunu kanıtlıyordu. Çürüme, hayat demekti. O dağınıklığın içinde yuvarlanmak istiyordu; kafasına bir kova su döküp, yüzüne ve kollarına kan bulaştırmak ve cesetle boğuşmak için dayanılmaz bir istek duyuyordu.
tek vücut olana kadar onunla boğuşmak için dayanılmaz

Akıl galip geldi. Ateş yakmaya başladı.

Hala kuru olan birkaç kibrit ve defterinin sayfaları iyi bir yakacak oldu. Kısa sürede, güçlü bir alev yakmayı başardı. Kripkes'in bıçaklarını makaradan çözdü ve kedinin yan tarafını keserek birkaç avuç dolusu et elde etti. Daha derine kazdı ve kalp ve karaciğer gibi görünen organları buldu. Organlar sağlıklıdır, diye okumuştu bir keresinde; ye.
önce onları. Hepsini bir bıçağa şişledi ve doğrudan alevlerin içine attı. Yanmasına aldırmadı. Dağınık olmasını istiyordu; kömür, kan ve her şeyiyle. Etin pişmesini bekleyemeyecek kadar sabırsızdı. Kokusu burnuna ulaşır ulaşmaz midesi kükredi ve zihninde, kedinin bir zamanlar ona yönelttiği aynı salya akıtan bakışla kendini gördü. Eti yakaladı. Parmaklarını yaktı; fark etmedi. Karaciğeri çabucak yedi. Dişlerinin arasında yumuşak bir şekilde parçalandı. Kalbi uzun süre çiğnedi, diş etlerini ne kadar acıttığını zevkle hissetti. Tadı önemli değildi, neredeyse fark etmedi; önemli olan tek şey, bağırsaklarındaki kimyasalların bunun besin açısından zengin biyolojik bir madde olduğunu ve iyi olduğunu anlayabilmesiydi.

O zamana kadar etin geri kalanı pişmiş, tüm yağları çekici bir şekilde çıtır çıtır olmuştu, ama Alice'in midesi daha fazla yemek yeme düşüncesiyle bulanıklaşmıştı. Sırt üstü uzandı ve sersemlemiş bir şekilde gökyüzüne bakakaldı.

Ne yolculuktu ama.

Zihinsel bir çöküntü yaşamanın lüksünü yaşamak isterdi, ama ne yazık ki, şimdi zaman yine önemli hale gelmişti. Değişim şemasına geri fırlatılmıştı ve artık ileriye doğru bir ivme, bir varış noktası, yapılacak ve tamamlanacak işler vardı. Birkaç saat sonra ne olursa olsun, kendini meşgul etmek zorundaydı.
saat sonra olacaklarla meşgul olmalıydı. Gelecek! Ne kavram ama.

Duyuları biraz geri geldiğinde, etrafa yayılmış leşi inceledi.

Etleri parçalamak konusunda daha dikkatli olabilirdi diye düşündü.
—organlar, kan ve et kumların üzerine dağılmıştı ve bu aşamada
ne ne olduğunu ayırt etmekte zorlanıyordu—ama yine de kedinin yanlarından ve bacaklarından bütün biftekleri kurtarmayı başardı. Eti kurutmakla ilgili hiçbir şey bilmiyordu, ama pişmiş etin çiğ etten daha uzun süre dayanacağını düşündü. Gelecek için erzak. Bir gelecek. İnanılmaz. Eti

bıçağı şiş olarak kullanarak eti kızarttı, çıtır çıtır pişen etin parlak kırmızıdan koyu siyaha dönüşmesini dikkatle izledi. Kokusu onu bir kez daha aç bıraktı. Eti parçalara ayırdı ve iştahla yedi, yanmış parmaklarından yağı yaladı.

Uzun zamandır ilk kez bedenini hissetti. Bedeninin isteklerini ve acısını hissetti. Bedeninin gücünü hissetti. Sağ elini gözlerinin önüne çevirdi ve şaşkınlıkla elinin damarlarını ve damarlarını izledi. Bu devasa makineyi oluşturan pek çok küçük parçaydı. Ve tüm mucizelerin mucizesi, çalışıyordu.

Başka bir şey daha hissetti: midesinin derinliklerinde bir uğultu. Bunu tam olarak tarif edemiyordu. Daha önce hiç hissetmediği bir duyguydu; hatta bu duygunun yoğunluğu onu oldukça korkutmuştu. Ama o anda Alice'in tek bildiği, çaresizce bir şeyi öldürmek istediğiydi.

OTUZUNCU BÖLÜM

"Vay vay vay." Yer gürledi. "Ne manzara ama." Alice dirsekleriyle kendini kaldırdı. "Merhaba Gradus." O yaklaşarak geldi. Steaklerine başını salladı. "Biraz dene." Onun alay etmesini bekliyordu. "Benim için iç" dediğinde şaşırdı. O da kabul etti ve eti karartana kadar ateşin üzerinde geçici şişini daldırdı. Gradus alevlerin üzerine eğildi. Gri dallar onun özüne dolandı, öyle ki bir an için Gradus ve duman aynı varlık gibi göründü ve o düşük, memnun sesler çıkardı. *Thurification*, diye düşündü Alice. İngilizce kelime buydu. Festival sırasında ebeveynlerinin yaptığı küçük fedakarlıkları düşündü; yavaş yanan tütsülerin yanında atalarına sunulan adaklar. Demek öbür tarafta olan buydu, diye düşündü. Hayaletler kalın, sıcak yiyeceklere kafalarını daldırıyorlardı. *Bir dahaki sefere tütsü kullanmayacağım* söyledi kendine, *ve yiyecekleri alevlerin içine atacağım*. "Özür dilerim," dedi ona. "Ne için?" "Seni dinlemeliydim. Gertrude ile gitmemeliydim." Başını kaldırdı. Kız kıkırdadı; yüzü dumanla yarısı bulanıklaşmış, yarısı lekelenmiş ve damlıyordu, sanki önlüğü olmayan bir barbekü partisindeymiş gibi. Bu etkiyi onu eğlendirmek için yaratmıştı ve bu onu memnun etti; bu, birbirleri için hala bir anlam ifade ettiklerini gösteriyordu.

"Bah." Omuz silkti. "Tabii ki gittin. Teoride kulağa çok hoş geliyor; her zaman bilmek zorundasın."

"Sen bir keresinde kaledeydin."

"Oh, tabii. Onun inşasına yardım ettim. Gertrude'un yanında sayısız yıllar geçirdim, genişleyen ufkumuzu planladım. O avluda bir ağaç oldum, hareketsiz ve neredeyse yok oldum. Bahçelerde dolaşan bir ruh oldum, aynı adımları tekrar tekrar attım." Gradus tekrar

ateşin üzerine eğildi ve uzun, tatmin edici bir nefes daha çekti. İçini çekti. "Ve kayaların üzerinde sallanarak dalgaları izledim, kendime atlamaya cesaret ettim."

"Neden gittin?" diye sordu Alice.

"Çünkü cazibe çok büyüktü. O son birkaç yılda, ben... Her gün, her saniye. O uçurumun üzerinde sallanarak çok zaman geçirdim.
Ve sonunda, orada bir dakika daha kalırsam, gerçekten atlayacağımı anladım.

"Ama neden atlamadın?" "İşte
soru da bu."

"Üzgünüm." Alice gülümsedi. "Sanırım öyle."

"Ben de anlayamıyorum." Gradus ellerini açtı. Bütün varlığı da yayıldı, hüzünlü ve kafa karıştırıcı bir dalga gibi. "Nasıl devam edeceğimi bilmiyorum ve ölmek de istemiyorum. Zaman çıkışa izin vermiyor ve her şey iki seçenekten birine indirgeniyor: ya sonsuza kadar bitirmek ya da devam etmek. Şimdi, ilki daha zarif görünüyor ve kesinlikle daha mantıklı. Sonsuz acıya kıyasla temiz bir son. Ama o zaman neden atlamak için sıraya girmiyoruz? Bu sadece korku olamaz, anlarsın ya. Korku geçer. En şiddetli korkular bile zamanla azalır. Eskiden o çırpınan dalgalardan korkardım, şimdi ise hiç korkmuyorum. İzliyorum. Diğerleri sürekli atlıyorlar ve onların çözülmeleri beni korkutmuyor, gözlerimi kaçırmıyorum. Ama yine de atlamıyorum. Atlayamıyorum. İçimdeki bir şey bunu reddediyor. Neden? Şimdi sorunu anlıyorsun. Sesi acil bir hal aldı. "Nedenini arıyorum. Ve eğer bir şeyden korkuyorsam, o da bu nedenin var olmaması ve bir yanılsama tarafından varoluşa hapsolmuş olmamdır."

"Senin tanıştığın ilk gezgin ben değilim," diye tahmin etti
Alice. "Aksine."

"Ve hepsine aynı soruyu soruyorsun. Neden devam ediyorsun?"

"Evet."

"Yardımcı olacak bir şey söylüyorlar mı?"

"Asla," dedi Gradus. "Ya buna değmeyeceğini düşünüyorlar ve biz de aynı sorunu yaşıyoruz - bu arada, bu durum gezginler arasında çok yaygındır - ya da değdiğini düşünüyorlar ama bunu açıklayamıyorlar; bu onlar için nefes almak kadar doğal bir şey; tabii ki devam ediyorlar, çünkü hayat eğlenceli değil mi? İyi talihlerinden dolayı kendilerinden geçiyorlar. Nedenini hiç düşünmediler bile."

Alice artık onun hayal kırıklığını anlayabiliyordu; neden onu Dis'e attığını, sadece bunun boşuna olduğunu görmek için olsa bile, mükemmel bir şekilde anlayabiliyordu. Onu affetti. O da bu

çorak arazide dolaşmış olsaydı ve her şeyin önemsiz olduğunu söyleyen bir aptalın yanında zıplamış olsaydı, o da hayal kırıklığına uğrardı.

"Keşke," dedi Gradus, "bir çıkış yolu bulabilsem."

Alice teselli etmek için kafasını yordu ama bir şey bulamadı. Tüm yeraltı edebiyatında bu temel sorunla ilgili hiçbir şey yoktu, sadece sonsuz umutsuzluğun çeşitli ve ayrıntılı anlatımları vardı. Kimse ruhların cehennemden nasıl çıktığıyla pek ilgilenmiyordu. Dante'nin cevabına, *tüm Inferno'da* tek kurtuluş olasılığına razı olabilirdi. Sadece bir varlık cehennemi mahvedebilirdi. "Tanrısal bir lütufla kurtarıldığını varsayalım
bir lütufla kurtarıldığını varsayalım."

"Aptal olma Alice."

"Biliyorum, özür dilerim. Keşke sana bir cevap
verebilseydim." "Önemli değil," dedi Gradus. "Kimse
veremedi."

Alice, ateşin etrafında dalgalanan griliğini izledi ve bu kadar uzun süre var olmanın, pratik kimliğinin artık bir zamana veya yere bağlı değil, bir soruya bağlı olmasının nasıl bir şey olduğunu merak etti.

"Peki şimdi ne yapacaksın?" diye sordu Gradus.

"Oh." Tereddüt etmedi. Ne aradığını biliyordu. "Kripkes'leri öldüreceğim."

İkisi de guguklu kafatasına baktılar. Bunca zamandır düşük, sürekli bir guguk sesi çıkarıyordu; ölü havada yayılan, yaratıcılarına ganimetlerini haber veren bir sinyal. Alice onu yok etmeye çalışmamıştı. Kasten onu rahat bırakmıştı.

"Bu biraz zaman alır," dedi Gradus. "Her zaman biraz zaman alır.
Bu kadar aşağıya inmeyi sevmezler. Ama gelecekler." "Sence ne
kadar vaktim var?"

"Tuzak ne zaman kuruldu?"

"Sadece birkaç saat önce."

"Onlar üst katları tercih ediyorlar. Orası daha güvenli. Ve karadan hareket ediyorlar; asla denize açılmıyorlar. Yani en azından gece olduğunu söyleyebilirim."

"İyi," dedi Alice. "Hazırlanmak için vaktim var." "İntikam
mı?" diye sordu Gradus.

Hayır, diye düşündü. *Ondan daha fazlası.*

Bu yere indiğinden beri ilk kez, amacının netliğini hissetti. Ne yapması gerektiğini biliyordu. Geçmişi değiştiremezdi, cinayeti geri alamazdı, suçluluk duygusuyla boğuşmaya devam edemezdi, Peter'ı geri getiremezdi. Ama ölümünün bir anlam kazanmasını sağlayabilirdi.

—Bu korkunç döngüyü sona erdirmek için *bir şeyler* yapabilir ve bu, onun çamurda kanı akıtılmadan sona erse bile, bu yeterli olabilir.

"Cehennemi didik didik arayacağım," diye ilan etti.

"Vay vay," dedi Gradus. "Kendine güvenin var."

"Kripkes ailesi her zaman avcı olmuştur." Bunu söylerken başı dönmüştü. "Hiç avlanmadılar. Benimle başlarına ne geleceğini bilmiyorlar."

Bu çok garip bir durumdu. Neredeyse kesin olan ölümüne doğru ilerliyordu ve uzun zamandır ilk kez hayatının önemli olduğunu hissediyordu. Bu aciliyet, bu telaş... Sanki tüm vücudu ve ruhu bir ok gibi, bir amaç için gerginleşmişti. Öfke, umutsuzluk veya intikamdan daha iyi bir şeydi bu. Kalbinin attığını, kanının damarlarında, kalbinden parmak uçlarına kadar aktığını, bıçaklarını sıkıca kavradığını hissedebiliyordu.

Onu döktüğünde, bu önemli olacaktı.

Sis içinde dolaşarak ne kadar zaman kaybetmişti? Şimdi geriye dönüp baktığında çığlık atmak istiyordu. Hayır, o çalkantılı derinliklerde kaybolmak istemiyordu.

O çalkantılı derinliklere kaybolmak istemiyordu. Komaya girmiş ormana dönüşmeyi reddediyordu. Bir şeye çarpıp parlak bir şekilde yok olmak istiyordu ve gittiğinde

bir iz bırakmak istiyordu.

"Bir sorum var, Gradus."

"Evet?"

"Nehir hangi tarafta?" Gradus

hmmed.

"Bana nehrin yerini gösterirsen işler çok daha ilginç hale gelir," dedi Alice. "Yolu kaybettim."

"Çok uzak değilsin." Gradus kuma bir açı çizdi. "Buradan dümdüz git. Tepeleri göreceksin; onları sağında tut. Dalgaların sesini duyana kadar devam et. Ve biraz korumaya ihtiyacın olacak. O sırt çantasından daha sağlam bir şeye."

Alice, kedinin parçalanmış cesedine bakarak gözlerini

kırptı. "Uygun görünüyor," dedi Gradus.

Alice kendini kedinin yanına sürükledi ve onu parçalamaya başladı.

Kemiklerle pek çok şey yapabileceği ortaya çıktı. Alice, sivri uçlu parçaları – pençeleri, omurları, kuyruğunun ucunu – çıkardı ve bir mendile topladı. Bunları parmak eklemlerinde tutabileceğini ve gerektiğinde yanakları veya gözleri oymak için kullanabileceğini düşündü. Kedinin uyluk kemikleri uzun ve sertti. Onları bir kayaya vurarak geçici hançerler yaptı.

hançer elde etti. Sevinçle, onları elinde tarttı. Bıçaklarından daha hafifti ve eline daha iyi oturuyordu.

Şimdi zırh sırası. Biraz uğraşması gerekti, ama sonunda kedinin göğüs kafesini sağlam bir şekilde çıkarıp kendi gövdesine geçirmeyi başardı. Şaşırtıcı derecede hafifti. Bıçağıyla birkaç kez vurdu ve kemikler yeterince sağlam görünüyordu. Kalbini delen bir bıçağı durduramazdı, ama hafif darbeleri engelleyebilirdi.

"Ooh," dedi Gradus. "Korkunç."

Alice kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi.

Kullanamadığı tek parça kafatasıydı. Neredeyse bir saat boyunca parmaklarıyla gözleri ve beyni kazıdı, ama kafatasını temizledikten sonra onu çıkaramadı ya da kask olarak kullanabileceği bir şekilde takamadı. Kafası sığmıyordu. Yazık, diye düşündü; çok havalı görünüyordu.

Bunun yerine, toprağı küçük bir höyük haline getirdi, çakıl taşlarını düzgün bir daire şeklinde dizdi ve kafatasını üstüne yerleştirdi. Hatta höyüğü bozulmaması için üzerine küçük bir büyü bile yazdı. Değişimi durduran küçük bir koruma büyüsüydü. Birinin onu tekmelemesini engelleyemezdi, ama zamanın küçük aşındırıcı etkilerinden koruyabilirdi.
aşınmalara karşı koruyacaktı. Rüzgârın esmesi, kemirgenlerin koşuşturması gibi.

Memnuniyetle arkalarına yaslandı. *İşte*, diye düşündü. Delilik haritasına kendi katkısını yapmıştı. Yıllar geçse de kedinin kafatası hala burada kalabilir, o kocaman göz çukurları geçen herkese sinsi sinsi bakabilirdi. Buraya gelen bir sonraki ziyaretçiyi rahatsız etsin, bir açıklama istesin. Kediye minnettarlığını göstermek için küçük tapınağa derin bir reverans yaptı ve sonra kedinin alnına hafifçe vurdu. "Beni hatırla, olur mu? Beni domuz gibi kesip parçalasalar bile."

"Onlarla savaşmak zorunda değilsin," dedi Gradus. "O da ne?"

Sesi neredeyse mırıldanma gibiydi. "Senin bir avantajın var. Dis'te saklanabilirsin."

"Ah, Gradus." Gülümsedi. "Beni kaçırmaya mı çalışıyorsun?"

Gradus onun gözlerine bakamıyordu. Yüzü yarı yarıya sisle kaplıydı ve bacaklarının etrafındaki miasma kıvrılıp karardı, sanki kendi içine saklanıyormuş gibi. Alice bunu çok sevimli buldu. "Şansın çok az."

"Biliyorum."

"Kripkesler tecrübeli katillerdir. Sen ise bir faresin. Kanını emip kemiklerini Lethe'ye atacaklar." Gradus durakladı. "Senin için bunu istemiyorum."

bunu istemiyorum."

Alice, onun umursadığını hayal etmenin anlamsız olduğunu biliyordu. Muhtemelen onu oyuncak bir kedi yavrusu gibi görüyordu. Lütfen sokağa koşma. Hala oynayacağımız oyunlar var. Yine de, uzun zamandır ilk kez biri onun ölümüyle ilgili endişesini dile getirmişti ve bu onu çok etkilemişti.

"Keşke sana yüz yıllık anılar verebilseydim, John Gradus." Sis doğru bir hareket yaptı. O çekindi; utangaçlık ya da şaşkınlık ya da her ikisi birden. "Ama bu kum saatinden kum almaz. Sadece kaçınılmaz olanı geciktirmiş oluruz."
kaçınılmaz olanı ertelemiş olurduk."

Sesi huysuzdu. "Ama en azından sen hala burada olurdun."

"Ölürsem, ölürüm," dedi Alice. "Ama başka türlü hayat olmaz, bence. Hayat, sürdürülmesi gereken bir faaliyettir. Bunun için mücadele etmelisin. Aksi takdirde, hayat olmaz. İşte bu kadar. Bu sadece bir dürtü. Ve ikimiz de bunun yeterli olmadığına karar verdik. Bunu biliyorsun."

Gradus bir süre sessizce durdu. Sonra, "Biraz tebeşir kokla," dedi. "Ne?"

"Yardımı olur. Bana güven."

"Tebeşir çekmeyeceğim!"

Cambridge'de uzun zamandır süregelen bir şaka vardı: tebeşir koklamak, uzun zaman önce ölmüş deniz canlılarının tüm büyülü potansiyel enerjisini insana aktarıyordu. Ancak büyülü tebeşir, akademiye özel bir maddeydi ve yutulduğunda insan dokusunu bozduğu kanıtlanmıştı. Yanlış kullanımı, büyü yapmaktan ömür boyu men edilmeye neden olabilirdi. Bu yüzden, barda yapılan tüm şakalara rağmen, kimse bunu denememişti.

"Şaka yapmıyorum," dedi Gradus. "Tebeşiri kokla."

Alice, bir çubuğun ucunu defterinin arka kapağına bastırdı.
parçalara ayrıldı. Ne yazık, diye düşündü. Barkles'ın ufalanmamasını her zaman takdir etmişti.

"Benim geldiğim yerde onu çakı ile keserler," dedi Gradus.

Alice avucunun tabanıyla çikolatayı ezmeye çalışıyordu, ama tek yaptığı avucunda izler bırakmaktı. "Benimle dalga geçmeyi bırak."

"Bir dene."

Alice çakıyı kaybetmişti, bu yüzden bunun yerine hançeri denedi. Biraz deneme yapması gerekti, ama keskin ve keskin olmayan tarafları sırayla kullanarak tebeşiri boğulmayacağı parçalara ayırmayı başardı. Yeterince ufalandığını düşündüğünde, avucunda düzgün bir yığın halinde topladı.
Sonra eğildi ve burnunu çektirdi.

Etkisi hemen görüldü. Burun deliklerine wasabi tıkmış gibi hissetti. Keskin bir acı burnundan kafatasına yayıldı. Gözleri yaşlarla doldu. Zihninde renkli noktalar patlarken, şakaklarını tutarak geriye doğru sendeledi. Hatırlamadığı anılar, hala yerini belirleyemediği, yoğunluğu dışında tamamen yabancı olan anılar. Gülen bir kadın. Korkmuş bir geyik. Bir devin adımları. Gece yarısı göle atlayan ve dalgalanan soğuk. Dünyadaki tüm aksiyomlar onun üzerinde dönüyor ve dans ediyordu. Gizli dünya ortaya çıkmış ve açıkça yazılmıştı; gölgeler yoktu, perdeler yoktu.

kollarını başının üzerine, bir ayı gibi ilkel bir duruşla uzattı ve o anda Alice evreni yutabilecek kadar güçlü hissetti.

"Tanrım." Buz gibi bir yanma hissi uzuvlarına yayıldı. *Yanıyorum*, diye düşündü; *Bir ateşin üzerindeyim ve bu çok hoş bir his*. "*Tanrım*."

Gradus kahkahalarla bağırdı. "Sana söylemiştim."

Bir adım attı ve sendeledi. Her hareketi evreni ekseni etrafında

ve Cehennem'de dalgalanmalara neden oluyordu. Nefes almaya korkuyordu, çünkü kıyameti başlatmak istemiyordu.

Guguk kafatası bir kez daha öttü. Alice onu yakaladı, yere fırlattı ve ayağıyla ezdi.

Alarmı duyabildiğini sandı; görünmez sinyal artık kulaklarına algılanabilir bir uğultu olarak geliyordu. Kum tepelerinin ötesinden, keskin, düşmanca bir farkındalığın aniden kendisine yöneldiğini hissetti ve bu onu heyecanlandırdı. Sonunda, bir meydan okuma.

"Hadi," diye çöle doğru çığlık attı. "Gel beni al, buradayım."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Alice savaş zamanı sihirbazı değildi, ama okuduğu tüm askeri tarih kitapları yüksek bir yer bulmanın önemini vurguluyordu. Bu yüzden önce nehre doğru gitti, sonra Kripkes'leri her yönden görebileceği bir uçurumun kenarında bir yer buldu.

Kripke'lerin her yönden geldiğini görebileceği bir yer buldu. Bu uçurum, sivri uçlu Lethe'nin üzerinde yükselen çıkıntılar vardı ve bu yüzden bir plan yaptı:

Kripkes'leri tepeye çekip onları kenardan aşağı atmanın bir yolunu bulmak. Düşüş mesafesi çok uzun değildi, ama onları öldürmek için düşmelerine gerek yoktu. Onları ıslatması yeterliydi.

Sonra bir kova kedi kanıyla çevredeki tepeleri dolaştı ve bulabildiği her boş kum parçasına pentagramlar çizdi.

Bu iş oldukça sakinleştiriciydi. Bu, onun çığlık atan zihnini odaklayabileceği bir yer sağladı. Her zaman, iyi tanımlanmış bir hedef ve başarı için net parametreler olması çok güzeldi. Üniversite yıllarında Alice, yarışmacılara bir dizi görevi yerine getirmek için yarım saat süre verilen birkaç Büyü Olimpiyatına katılmıştı.

Bowling topunu tavana yükseltmek. Bu pimi bir ucundan diğer ucuna taşımak. Baskı altında hızlı ve doğru bir şekilde yazı yazma yeteneği sayesinde yarım düzine madalya kazanmıştı. Eski rekabet heyecanı şimdi geri gelmişti

. Kripkes'leri bir an için unut, yaklaşan ölüm olasılığını unut ve elindeki oyunu kazan. İşte bir tahta ve işte senin hedefin: rakiplerinin seni engellediğinden daha fazla onları engellemek.

Standart repertuarını çıkardı. Sahanın çeşitli yerlerine Zeno'nun hareket paradokslarının tümünü yazdı: Achilles ve kaplumbağa,

Atalanta yarış pistinde, ok uçarken. Atalanta bir yarış pistini geçmek isterse — kemik şeyler sahayı geçip uçuruma ulaşmak isterse — önce yarı yola gelmeli, sonra yarı yolun yarısına, sonra da yarı yolun yarısının yarısına gelmeliydi. Ama mesafeleri yarıya bölmeye devam ederseniz, Atalanta sonsuz sayıda görevi yerine getirmek zorunda kalırdı ve bu yüzden muhtemelen hiç kıpırdayamazdı. Ve kemik şeyler hareket etmek isteselerdi

hareket etmek isteselerdi — bir ok gibi, A noktasından B noktasına uzayı geçmek isteselerdi — herhangi bir anda, hareketlerini dondurursanız, hareketsiz durdukları gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalırlardı.
Alice'e ulaşmak için gereken süre, bu tür belirli anlardan oluşuyordu, ancak bu, onların her zaman hareketsiz kaldıkları ve asla hareket etmedikleri anlamına geliyordu. Ve hareket edemedikleri sürece Alice'e asla zarar veremezlerdi.

Bu, başlangıç düzeyinde matematik bilgisi olanlar için saçma bir durumdu. Ama kemik şeyler matematik bilgisine sahip değildi.

Zemin tepeye doğru eğimli olduğu yerde, Alice Yalançı Paradoksu'nun genişletilmiş bir versiyonunu yazdı. Bu, bölüm içinde sık sık lisans öğrencilerinin merdivenlerde ileri geri adım atıp, sallanan atlar gibi sıkışıp kalmalarına neden olan bir şakaydı:

AŞAĞIDAKİ İFADE YANLIŞTIR
ÖNCEKİ İFADE DOĞRUDUR

Tepenin en üstünde, çıkıntının hemen yanında, hafızasından çok özel bir paradoks çıkardı. Bunun işe yarayıp yaramayacağını bilmiyordu, ama bunun işe yaramasına kesinlikle ihtiyacı yoktu. Nick ve Magnolia'ya daha önce hiç görmedikleri bir şey göstermek yeterliydi. Onları duraksatacak kadar ilginç bir şey.

"Çok hazırlıklı görünüyorsun." Gradus, o çalışırken onun peşinden dolaşıyor ve sürekli takdir dolu sözler mırıldanıyordu.

"Onlarla savaşmama yardım edebilirsin," dedi Alice.

"Ne, hepsi yıkılana kadar üfleyip püfleyerek mi?" Gradus, sanki kendi önemsizliğini vurgulamak istercesine, tüm vücudunu bulanıklaştırdı. "Ben sadece bir Gölgeyim, unutma."

"Eminim birçok şeyde iyisindir," dedi Alice. "Örneğin, onların dikkatini dağıtabilirsin. Süzülüp dalgalanabilir ve çok yüksek sesle bağırabilirsin."

Ama onların bağının gücünü abarttığını anlayabilirdi.
Gradus, sadece eğlenceli olduğunda ona düşkündü. Ve Alice, birlikte geçirdikleri zamanı çok özel bulsa da, o Gradus'un derin zamanının sadece bir parçasıydı. Bin yıl sonra, Gradus muhtemelen onun adını duyduğunda sadece gülümseyecekti.

"Ah... peki." Gradus boğazını temizledi. Gradus'un başka bir şey daha söyleyeceğini düşündü. Bir an için gerçekten öyle göründü.
bunu düşünüyordu. Ama yapmamak çok daha az garipti. Veda etmek, ancak birini tekrar görmeyi planladığında zahmete değerdi. Gradus sadece durduğu yerde eridi, katı griler gölgeye dönüştü. Hafif bir

esinti vardı, sonra o yok oldu. Alice terk edilmiş hissedebilirdi, ama bir an düşündü ve sonra üzülmek için gerçek bir nedeni olmadığı sonucuna vardı.

Mırıldanarak işine geri döndü.

Tüm pentagramlarını kontrol etti, tüm dairelerin kapalı olduğundan emin oldu. El yapımı eserinin üzerine, bir bakışta gizlemeye yetecek kadar, ama pentagramların etki alanını engellemeyecek kadar kum serpti. Geri çekilip, artık pürüzsüz hale gelen zemini inceledi ve memnuniyetle başını salladı. Çok iyi bir satranç tahtası hazırlamıştı. Bir kedi leşi ve suyla ıslanmış tebeşirle yapılabilecek en iyi şey buydu.

Sonra tepeye çekildi ve kemik ordusunun gelişini izledi.

BEKLEMEK SONSUZ GİBİYDİ.

Alice kan dökme arzusu ve tebeşir tozuyla doluydu, ama bunları koyacak bir yer yoktu. Korku duygusunu çoktan aşmıştı. Hızla giden bir trende olduğunu, kazaya hızla yaklaştığını hissediyordu ve dakikaların geçmesini nefret ediyordu çünkü bu, sonu erteliyordu. Birkaç kez tıklama sesi duyduğunu düşündü ya da umdu, ama bunlar sadece çok canlı hale gelen anılardı. Her seferinde, bir köpek suyu silkeler gibi başını salladı ve tıklama sesi kesildi.

Sonunda o beyaz çizgiyi gördü. Kripkes görünmüyordu. Sadece yeniden birleştirilmiş kemiklerden oluşan bir hayvanat bahçesi; köpekler, kediler ve küçük bir rakun süvarisi gibi görünen şeyler.

Bu, Greed'in dışında ona ve Peter'a saldıran ordudan çok daha büyük bir ordudu. Kripkes'in onun özel biri olduğunu bildiğini, en iyi güçlerini özellikle onun için topladıklarını merak etti. Şaşırtıcı bir hızla mesafeyi kapatarak yaklaştılar. Sessizce saymaya başladı.

Kırmızı tepede otuz beyaz at, diye düşündü. *Önce çiğnerler. Sonra ayaklarını yere vururlar.* Kemik şeyler tepenin eteğine ulaştı. *Ve şimdi hareketsiz duruyorlar.*

Bıçağının sapını sıkıca kavradı.

Bir an için tüm orduyla savaşmaya hazırdı. Büyülerinin gerçekten işe yaradığını ve oldukça iyi bir büyücü olduğunu unutmuştu, ta ki
kanıtı görene kadar. Haklıydı. Kemik yaratıklar matematik yapamıyorlardı ve Zeno ile Tanrı'yı ayırt edemiyorlardı. Sürünün üçte biri yavaşladı, tekrar yavaşladı ve sonsuza kadar yavaşladı, ta ki cılız bacakları anlamsız bir şekilde azalan kesirler halinde vuracak hale gelene kadar. Sadece şanslı birkaç tanesi

, hareket edemeyen arkadaşlarının yığınlarının etrafından dolaştı ve tepeye çıktıklarında bu sayı sadece bir avuç dolusu kaldı.

Aralarından en cesur olanı, şimdi temkinli bir şekilde koklayarak ona yaklaştı. İnce, titrek bir whippet yapısı vardı.

"Kes şunu," diye sertçe söyledi. "Git.

Otur." Kemik şey havladı ve sıçradı.

Alice bıçağını onun yan tarafına sapladı. O düştü ve ayağa kalkamadan Alice bıçağı tekrar tekrar sapladı, ta ki kaburgaları kırılıp bacakları yanlara açılana kadar.

Alice ayağa kalktı. "Başka
kimse var mı?" Hepsi birden
atladılar.

Ama çok *yavaşlardı*! Alice bunun bu kadar kolay olduğuna inanamıyordu. Tebeşir koklamak, görüşünü etkilemiş, zaman ve mekan algısını değiştirmişti. Görüşü bir anda genişlemiş ve keskinleşmişti. Onların her bir parçasını, eklemlerini canlandıran tüm tebeşirleri, Kripkes'in titiz el yazısının her bir vuruşunu görebiliyordu. Ve geri kalanların parçalanması için onları tam olarak nereden vurması gerektiğini biliyordu. Ne zaman harekete geçeceklerini, nereye nişan aldıklarını ve nerede olacaklarını biliyordu. Oraya ilk önce ulaşması gerektiğini biliyordu.

Thwack. Thwack. Sağ kolunda bir bıçak, sol kolunda bir şişe tutarak, bir rahip kutsal suyu serpiştirir gibi havayı serpiştirdi. Su, eklemlerini eritti ve bıçağı gerisini halletti. O dans ederken, ayak bileklerinin etrafında bir kemik yığını oluşmaya başladı.

Tanrım, o ne yapamazdı ki? Beş fincan kahve içtiğinde hissettiği o çılgın his tam da buydu; kendini bir şeye adarsa her alanda ustalaşabileceğine dair aniden güven duyuyordu — bu çok kısa süreli coşku her zaman korkunç bir çöküşü takip ediyordu. Ancak burada çöküş hiç gelmedi ve Alice'in kanı daha sıcak pompalandıkça, her hareketiyle dünya gittikçe yavaşladı, ta ki zihninin bedeninden fırlayıp gideceği korkunç hissine kapılana kadar. Ama akıl sağlığı yerindeydi ve zihni ile bedeni ayrılmadı. Tüm dünya durmuş ve fay hatları görünür hale gelmişken, o transandansın eşiğinde asılı kalmıştı. Laboratuvarda geç saatlere kadar çalıştığı geceleri, her göz kırptığında gizli dünyayı gördüğü anları hatırladı — ve şimdi
her şey onun önünde, soyut değil, korkunç bir somutlukla seriliydi. Sadece parçalanacak kemikler. Kırılacak omurgalar.

Keşke Elspeth onu görebilseydi! Elspeth'in sahilde mızrağıyla dans ettiğini hatırladı ve şimdi kendi hareketlerinin de aynı derecede zarif olduğunu hayal etti.

aynı zarafette olduğunu hayal etti. Bu çok eğlenceliydi! Kendini onların keskin dişlerinden korumakla kalmadı, bunu bir sanat haline getirdi. Kılıcını en güzel, en zarif yaylar çizerek savurdu. Filozof Zhuangzi bir keresinde, sanatında o kadar ustalaşmış bir kasapla karşılaşmıştı ki, bıçağı asla körelmiyordu; satırını dirençle karşılaşmadığı boşluklar. *Bu yol*, diye düşündü Alice; *o boşlukları görüyorum*. Omurgalarını o kadar temiz bir şekilde kesti ki
tek vuruşta onları parçaladı. Zavallı bir cüceyi bıçağının sapıyla sektirdi ve düşerken havada kafasını kesti. Oduncuların hissettiği şey bu olmalıydı.
oduncular böyle hissediyordu. Her balta salladıklarında odun ikiye bölünüyordu. Ne büyük bir zevk, bu dokunsal yetkinlik. Temiz bir yıkım — ve toprak ellerinizin altında çatlıyor.

Saldırganları ortadan kaldırdıktan sonra tepenin aşağısına indi ve tuzağa düşmüş olanları da ortadan kaldırdı. Kapsamlı olmak akıllıca olurdu.
Kripkes onları serbest bırakabilir ve o zaman başı belaya girebilirdi. Ama Kripkesler henüz saklanıyorlardı ve hedefleri olduğu yerde donakalmışlardı. Onları kesip biçtiğinde omurgaları çok kolay kırılıyordu.

Onların kemiklerinde korku okuduğunu sandı. Evet, gerçekten titriyorlardı. Bacaklarını hareket ettiremiyorlardı, ama titreyebiliyor, başlarını eğebiliyor, kırbaçtan korkan canlıların her taklidini yaparak geri çekilebiliyorlardı. Bu onu sakinleştirebilirdi, ama sonra başlarının üzerinde Peter'ın solgun yüzünü ve havada dönen bıçakları gördü. Bıçağı salladı. Bıçak omurgalarına değdiğinde, çıkan çatlak sesleri o kadar hoş geldi ki, sevinci her şeyi bastırdı. Daha önce hiç bu kadar yüksek bir entropi hissetmemişti. Gerçekten de, her şeyi parçalamak çok iyi geliyordu. Bunun sonsuza kadar sürmesini istedi; hedeflerinin tükendiğini, saldırılacak başka bir şey kalmadığını fark ettiğinde gerçekten hayal kırıklığına uğradı.

Alice, göğsü inip kalkarken, boş kum tepelerine bakıyordu. Ayaklarının dibinde, bedeni olmayan bir kafatası ayak bileğini ısırıyordu. O da ona vahşice bir tekme attı. Kafatası yuvarlandı, tepeden aşağı yuvarlandı ve katliamın ortasında durdu.

O, orduları yok etmişti. Tarlalar sessizdi.

"Hadi," diye nefes nefese söyledi. Tebeşir burnunu yakıyordu. Kripkeleri canlı canlı yediğini, kafalarını boyunlarından koparıp bütün olarak çiğnediğini hayal etti. "Çıkın ortaya."

Saniyeler sonra ortaya çıktılar — üç figür tepeye atlayarak, onların
Gözleri siyah, vücutları kemikten yapılmış zırhla kaplı. Baba ve
anne ve bebek ayı tatilden döndüler. Goldilocks

evimizde çok yaramazlık yaptı. Goldilocks domuz gibi sıkışmış olmalı. Beline asılı çantalar - ıslak, dolup taşan çantalar, hareket ettiklerinde sallanıyordu - ve kolları taze, kırmızı kanla parlıyordu. Peter'ın kanı.

Kripkes, katliamı izlemek için bir an durdular.

Aralarında konuştular. Alice, söylediklerini duyabilmeyi diledi, çünkü muhtemelen bazı övgüler içeriyordu. Yetenekli büyücü. Evet, çok yetenekli. Muhtemelen Oxbridge'de eğitim görmüş. Dikkatli olmalıyız.

Sonra Kripkesler tarlayı süpürdüler.

Alice, aptalca büyülerinin onları caydırmayacağını bilmeliydi. Yine de, yıkımlarının hızı onu dehşete düşürdü. Nick Kripke, yazdıklarını okumamış gibi görünüyordu. Açığa çıkan tebeşir bir bakışla yeterliydi. Kan, kesesinden serbestçe fışkırdı ve o, kumlara karşı büyülerini attı, bakmadan kanıtlarını ortadan kaldırdı.

büyüleri kumun üzerine attı ve bakmadan Alice'in kanıtlarını ortadan kaldırdı. Hiçbir zaman

adımını bozmadı; Beyaz At Paradoksu bile onu pek etkilemedi ve Alice, Nick'in hiç Çince çalışmadığından emindi. Theophrastus ve Magnolia, Alice'in savunmaları tek tek erirken onun izinden gittiler.

Theophrastus, iki adımlı Yalancı Paradoksu'nda kısa bir süre durakladı — kelimeleri telaffuz ederken ayakları ileri geri sallanıyordu — ama sonra Magnolia onu kenara çekti ve kırmızı kumu tekmeledi.

Yukarı baktılar. Onu şimdi, tepenin üzerinde dururken gördüler.

O da onları net bir şekilde gördü; uzun boylu, zayıf vücutları, sivri uçlu ve parlak zırhları. Yüzlerinin üst kısımları kemikten yapılmış miğferlerin altında gizliydi ve ölü yaratıkların göz çukurlarından gördüğü gözler, uğursuz bir zeka ile parlıyordu. Hepsi aynı alaycı gülümsemeyi takınıyorlardı; ince dudakları gerilerek keskin, siyah kenarlı dişlerini ortaya çıkarıyordu. Magnolia'nın dudakları, mağaza rujunun kırmızı parlaklığı kadar canlı bir kırmızı renkteydi. Alice, kan dışında, cehennemde bu kadar parlak bir pigmenti nerede bulabileceğini hayal edemiyordu.

İlkel kelimesi uygun değildi. Aylarca yürüyüşte kaybolmuş bir aile gibi gerilememişlerdi; umutsuzluk içinde yeteneklerini kaybetmemişlerdi. Elspeth'e de benzemiyorlardı, onun parçalı kıyafetleri acınası, ev yapımı sanat eserleri olan hurda parçalardı. Kripkes'lerin zırhları kusursuzdu, anlaşılmaz bir amaca göre tasarlanmıştı.

Anlaşılmaz bir amaç *için dikilmişti*. *Artık uzaylılar*, diye düşündü Alice. İnsanlar gibi hareket etmiyorlardı; insanlar gibi düşünmüyorlardı. Evrimleşmiş ve bulundukları araziye uyum sağlamışlardı, yeraltı dünyasının eksikliğini duyduğu en üst düzey avcılar haline gelmişlerdi.

Vücudunun her santimetresi kaçmak istiyordu. Bağırarak kendini susturmak zorunda kaldı.

küçük akılcı zihniyle içgüdülerini bastırmaya çalışıyordu. *Kaçarsan, Gradus seninle alay eder. Kaçarsan, kaçınılmaz sonu uzatırsın. Kaçarsan, canavara sırtını dönmüş olursun.*

Kripkesler tepenin eteğinde durdular.

Onu uzun bir süre izlediler, üçü de başlarını aynı derecede sola eğdiler. Nick ve Magnolia görüştüler. Sonra Magnolia ilk olarak yukarı çıktı, Theophrastus da onun peşinden.

Alice'in zihni, pek çok monografide yer alan teşekkür bölümlerine gitti. Son olarak, evimizi koruyan, sofralarımızı hazırlayan, çocuklarımızı besleyen, tüm notlarımı yazan ve orijinal fikirlerimin çoğunu ortaya çıkaran sevgili eşime çok teşekkür ederim. Sevgilim, hayatımızı mümkün kılan sensin; sevgin bana ilham veriyor.

"Kimsin sen?" diye alaycı bir şekilde sordu Alice. "Araştırma asistanları mı?" Theophrastus koparak çığlık atarak tepeye doğru koştu.

Bu, Magnolia'yı bile korkutmuş gibiydi, çünkü onu yakalamaya çalışmak için elini uzattı. O, Magnolia'nın elinden kaçarak, insanüstü bir hızla dört ayak üzerinde kumları tırmanmaya başladı, sanki bir kurtmuş gibi hırlayarak ve havlayarak.

Alice, şimdiye kadar karşılaştığı tüm yaramaz çocukların baş döndürücü bir montajını gördü. Marketlerde kriz geçiren bebekler. Tatil için gelen kuzenler, yanakları kızarana kadar çığlık atanlar. Helen Murray'in ağlayan çocukları, bir zamanlar cep harçlığı için bakıcılık yaptığı çocuklar. Küçük olan pantolonuna kakasını yapmıştı ama yapmamış gibi davranıyordu. Büyük kız kardeşler kahkahalarla gülerek etrafında dans edip onun koktuğunu söylüyorlardı ve en küçüğü
kız ise kendini aslan sanmış ve Alice'in ayak bileklerine dişlerini geçirmeyi sürdürmüştü. Alice, çocukların nasıl bu kadar neşeyle yıkım yapabildiklerini hatırladı; sonuçlarını düşünmeden eşyaları nasıl parçalayıp vurduklar onlardan birinin yüzüne tokat atma dürtüsü. En çok da çocukların korkutucu olduğunu hatırladı... ama onlar çocuktu ve çok, çok küçüktü.

Theophrastus ona doğru tüm hızıyla koştu ve tek yapması gereken onu kollarından tutup havaya kaldırmaktı.

O çok hafifti. Onu uçurumun kenarından aşağı atmak çok kolay olurdu, ama Alice ona zarar vermek istemiyordu; bu onun suçu değildi. Onu Zeno tuzağına atmaya karar verdi. Mola, yatmaya git, bırak yetişkinler konuşsun. Alice, Theophrastus'u pentagramın yanına sürükledi, o da çırpınarak direndi.

Magnolia tepenin üzerinde belirdi.

"Sen," diye nefes nefese konuştu Alice, "çok kötü bir ebeveynsin."

Magnolia'nın neden saldırmadığını merak etti. Sonra Theophrastus'u rehin olarak kullanabileceği aklına geldi. Çocuk ikisinin arasında duruyordu... belki de Magnolia, Alice'in çocuğa zarar vereceğinden korkuyordu. Alice bu tehdidi en iyi nasıl yapacağını düşünürken, Magnolia kendi sol omzunu kavradı ve kolunu temiz bir şekilde kopardı.

Alice ağzı açık kaldı.

Magnolia iskelet gibi kolunu Alice'in yüzüne doğru savurdu. Soğuk kemik Alice'in yanağına ve çenesine çarptı, dişlerini gıcırdatarak. Magnolia tekrar vurdu ve bu seferki darbe Alice'i yere serdi. Theophrastus çığlık atarak ve alkışlayarak kurtuldu.

Magnolia, ortaçağdan kalma bir top ve zincir gibi kurumuş kolunu sallayarak ilerledi.

Alice ayağa fırladı. Öfkeyle doldu.

Tüm bu olanların saçmalığı. Peter çölde ölmemişti ki, şimdi birinin kopmuş kolu tarafından dövülsün.

Magnolia tekrar yumruk attı. Bu sefer Alice yumruğun geldiğini gördü. Onu bileğinden yakaladı ve sertçe çekti. Tebeşir tozu hala damarlarında dolaşıyordu; hala sınırlarını bilmediği bir güç hissediyordu. Görünüşe göre bu Magnolia'yı şok etmiş olmalıydı, çünkü neredeyse hiç direnmedi. Kol, Magnolia'nın elinden kolayca kaydı.

Doğru, diye hatırladı Alice. Bu onun avantajıydı. Kripkes, karşı koyan hiçbir şeye alışkın değildi.

Magnolia bıçağını çekti.

Hayır, hayır, diye düşündü Alice. Kolu fırlattı, sonra kendini Magnolia'ya attı.

Alice hiç kimseyle kavga etmemişti. Çok uslu bir çocuktu. En yakın olduğu an, ilkokulda bir basketbol maçında, başka bir kız topu çaldığı için öylesine öfkelenmiş ki, ona saldırıp bacağını tekmelemişti. Bu yüzden onu oyundan attılar. Ailesi onu arabayla almaya geldi ve arabada ona bağırırken, o ağlayarak neden böyle bir şey yaptığını bilmediğini, bir daha asla böyle kötü davranmayacağını söyledi. O günden beri bu ders zihnine kazınmıştı: Başkalarının bedenleri dokunulmazdır ve izinsiz dokunulmaz. Onları incitmeye veya kırmaya çalışmazsın. Onlardan uzak durursun, onlar da senden uzak durur, çünkü herkes kendi küçük baloncuğunda yaşar. Bu yüzden, o

Magnolia ile çarpıştılar ve hala güreşirken yere devrildiler. Alice'in tebeşir tozu kaplı duyuları ona artık yardımcı olmuyordu. Tek algılayabildiği şey, gürültüler ve darbeler, sivri uçlar ve keskin kenarlardı. Göremiyordu, saçları gözlerini kapatıyordu. Kendi bıçağıyla çılgınca savurdu ama isabet edip etmediğini anlayamadı. Bir şeye vurduğunu sandı, ama o sadece
deri, sadece zırh olabilirdi. Kaybettiğini hissetti. Sonra sırt üstü yere düştü, nefesi kesildi. Magnolia onu dizlerinden yere bastırdı.
Magnolia'nın bıçağı aşağı indi. Alice, Magnolia'nın bileğine ellerini uzattı, bıçağı kenara itmek için zorladı. Ama Magnolia çok güçlüydü. Bıçak, yüzüne tehlikeli bir şekilde yaklaştı.

Alice'in bakışları Magnolia'nın belindeki keseye kaydı; kırmızı, sallanıyordu. O anda aklında iki ilke belirdi:

Zeno tuzağına düştük.

Oradan çıkmak için kana ihtiyacı var.

Aniden Magnolia'nın kolunu bıraktı. Direniş bekleyen Magnolia, birdenbire yukarı doğru sıçradı. Bıçağı Alice'in başının yanındaki toprağa saplandı. Bu, Alice'e ilerlemek ve Magnolia'nın kemerini çaresizce kesmek için yeterli zamanı verdi. Kese patladı. Kan yüzüne sıçradı...
Peter'ın kanı, paslı, tuzlu ve bir şekilde hala sıcaktı. Anılar onu neredeyse boğacaktı — Escher tuzağının kapanması, Peter'ın gülümsemesi, demirin gıcırtısı — ve yapabileceği tek şey odaklanmak, en temel algoritmaları hatırlamaktı. Kan gözlerini ve burnunu doldurdu. Boğuldu ve burnunu çekti, bu sırada Eski Yunanca kelimeleri mırıldanıyordu.

Magnolia bıçağını Alice'in başının üzerine indirdi. Hareketinin yarısında hızı yarı yarıya, sonra tekrar yarı yarıya, sonra da yarı yarıya azaldı. Alice, Magnolia'nın kollarının santimetre santimetre, milimetre milimetre hareket etmek için zorlandığını görebiliyordu, ama bu bir işe yaramadı, çünkü Magnolia hareket etmeye çalıştıkça daha da yavaşladı, hareket özgürlüğü ikiye bölünmüş kareye bölünerek yok oldu, ta ki Magnolia her anlamda donmuş bir şekilde diz çökene kadar. Arkasında Theophrastus tamamen hareketsiz oturuyordu, elleri alkışlamanın ortasında kalmıştı.

Alice ayağa fırladı.

Magnolia'nın hareket ettirebildiği tek şey gözleriydi. Yukarıya doğru baktı ve Alice'e kilitlendi, gözleri kan çanağına dönmüş ve öfkeyle doluydu. Alice onun hayal kırıklığını, küçümsemesini okuyabiliyordu. Zeno'nun Paradoksu. Bir *bebeğin* paradoksu. Ama bunu çürütmek için kana ihtiyacı vardı ve tüm kan kumun içindeydi.

"Ha," dedi Alice.

Magnolia'nın gözleri dehşetle büyüdü. Alice ilk başta bu dehşetin anlamını anlayamadı, ta ki Magnolia'nın bakışları Alice'in bıçağına kayana kadar. Magnolia'nın bakış açısına göre, şu anda yapması gereken en mantıklı şeyin ikisini de öldürmek olduğunu anladı.

Alice bu kadar ileriyi düşünmemişti.

Tüm fantezilerinde işi nehir halletmişti ve o sadece kenarda durup izlemiş, suçsuz bulunmuştu.

Ama şimdi ne yapmalıydı?

Boğazlarını kes, diye bağırdı kanındaki tebeşir. Ama kolu kıpırdamadı; bıçak kalkmadı. Nick Kripke tepeye koşarak gelene kadar, kararsızlık içinde donup kalmaktan başka bir şey yapamadı.

En üstte durdu, Alice ile karısı ve oğlu arasında bakışlarını gezdirdi.
Açıkça hesaplıyordu: Alice'e saldırmalı mı, yoksa onları kurtarmalı mı?

O, onun ikincisini seçmesine izin veremezdi — üçüyle birden aynı anda savaşamazdı.

Bir kumar oynadı. Magnolia ve Theophrastus'a sırtını döndü ve tepenin daha yukarısına koştu, orada onun başyapıtı, içindeki konu hariç, tüm parçaları yerinde bekliyordu.
Parçalar yerindeydi, sadece içerideki konu hariç. Haklıydı. Nick onu takip etti. Onun merakına güvenmişti.

Bunca yıl sonra onu hala cezbedebilecek tek şey, taze kanlardan daha fazlasıydı. Teorik bir atılım, daha önce hiç görmediği bir eser. Kripkesler işlerinde ustaydılar, ama sadece kendi kafalarındaki bilgilere sahiptiler; onca yıl boyunca arşivlere, başka yerlere ve zamanlara uzanan garip düşünce akımlarına erişmeleri mümkün olmamıştı.
Sonunda Nick Kripke'nin onlarca yıl boyunca parçalara ayırıp yeniden bir araya getirmediği bir şey vardı ve bu yüzden Nick Kripke, okumak için duraklama hatasına düştü.
okumak için duraklama hatasını yaptı.

Arkasında Alice şarkı söylüyordu.

Zihninde senaryodaki satırları okudu, "Jacob Grimes" yerine "Nicomachus Kripke" kelimesini koydu, Nick onun ne yapmak istediğini anlamadan önce giderek daha hızlı konuşmaya başladı
Nick onun ne yapmak istediğini anlamadan önce, sesi artık insan sesi gibi anlaşılabilir değildi, tiz, bozuk bir çığlıktı. Bir cadının uluması, Erichtho'nun uluması... Ve o sonuna çok yakındı, sadece iki satır kalmıştı ki, Nick panikle yüzünde bir ifadeyle döndü.

Elleri hızla uzandı. Alice kollarını kaldırdı, ama adam onları itti. Elleri Alice'in boynuna sıkıca sarıldı. Alice boğuldu ama ses çıkarmadı. Ses çıkarmazsa, büyü bozulmayacaktı ve

Baştan başlamak zorunda kalmayacaktı. Sadece iki satır daha vardı, sakin kalıp fısıldayarak söyleyebilseydi, tek bir nefeslik konuşma yeterliydi. Ama Nick'in başparmakları trakeasına sertçe bastırıyordu. Nefes alamıyordu. Kıvrıldı ama bir dayanak bulamadı. Nick'in tutuşu o kadar sağlamdı ki, baskı acı verici ve çok büyüktü. *"Ah, hayır,"* diye düşündü. "*Ama çok yakındım."*

Sonra bir çığlık, gri bir ışık.

Arşimet birdenbire uçarak geldi ve Nick'in kafasının üstüne kondu. Nick onu bıraktı. Alice nefes nefese yana yuvarlandı. Nick kollarını çırparak çırpındı. Arşimet, Nick'in kafasına yapışarak bağırdı. Pençeleri, o kemikli kaskın üzerinde tutunmak için çabaladı. Nick'in gözlerinde kararlılık dolu büyük, gür kuyruğu Nick, Arşimet'i belinden yakaladı ve Alice çemberi kapattığı anda onu yana fırlattı.

Şimdi göreceğiz, diye düşündü telaşla, *şimdi gerçek bir sihirbaz olup olmadığımı anlayacağız*.

Cehennem yok oldu.

Tamamen değil. Büyü onları başka bir yere taşımadı, sadece bir bağlantı kurdu. Şimdi aynı anda iki dünyada birden bulunuyorlardı. Cehennemin kumları hâlâ belli belirsiz görünüyordu, ama üstünde Laboratuvar Odası Dokuz'un tanıdık bordo duvarları ve kara tahtaları uzanıyordu. Tebeşir tozu kaplı zeminler, inatçı küf. Yerde, ikiz pentagramın içinde düzgünce düzenlenmiş, Alice'in özenle hazırladığı sahte ceset yatıyordu. Frankenstein'ın canavarı gibi dikilmiş tüm o kirli parçalar; bir yüz oluşturmak için yeterli kas, kemik ve bağlar, bir ses yaratmak için gerekli tüm biyomekanik unsurlar.

Bunca gün geçmesine rağmen kimsenin onu ortadan kaldırmamış olmasına şaşırmıştı. Hiçbir şeye bağlanamayacaklarından, büyüsünü bitirdiğinde onların dünyalar arasında kaçınılmaz bir yere sıkışıp kalacaklarından korkmuştu. Ama çok dikkatli davranmıştı. Kimsenin kullanmadığı bodrum katındaki odayı seçmiş, kapıları sıkıca kilitlemiş ve odayı başka birinin adına, Londra'dan gelip kampüse nadiren gelen bir doktora sonrası araştırmacının adına ayırtmıştı. Hatta çürümeyi yavaşlatan bazı büyüler de yazmıştı, böylece

Ceset kokuyordu, ama henüz çürümemişti. Dokusu, Nicomachus Kripke'nin ruhunu barındıracak kadar sağlam kalmıştı.

Cesedin gözleri açıldı.

"Merhaba," dedi Alice. "Cambridge'e hoş geldin."

Elbette ses çıkmadı. Belki cehennemde yüksek sesle konuşmuştu, ama burada Alice hiçbir şeye bağlı değildi. Nick Kripke hayata dönerken, sadece bedeni olmayan bir varlık olarak izleyebilirdi.

Bir göz zorla açıldı, sonra diğeri. Gövde seğirdi.

Nicomachus Kripke'nin ruhunun canlandırdığı parçalar yerde kıvranıyordu. Gözleri şişti, tendonları gerildi. Çok büyük bir acı içinde gibi görünüyordu.

Erichtho'nun notları bunu uyarmıştı. Ruh, yeraltı dünyasından koparılıp, kendisine ait olmayan ölü veya ölmek üzere olan bir bedene zorla sokulur. Her şey yanlıştır — her kas, her kemik ve bağ — her şey ya çok büyük ya da çok küçüktür ve çok, çok yabancıdır ve o, her şeyden dolayı büyük bir ıstırap içindedir.

Vücudundaki sinirler çığlık atıyor, yanıyor.

Eski Yunanca'da tonu anlamak çok zordu, ama Alice cadının bunu yazarken kötü bir tatmin hissetmiş olabileceğini düşündü. Alice de sayfaları okurken gülmüştü. *Sana bir beden vereceğim, Profesör, seni geri getireceğim. Bakalım hoşuna gidecek mi?*

Ama bu büyünün etkisini görmek ne kadar korkunçtu; o harap ağzın açılıp, şimdiye kadar duyduğu en kötü sesi çıkarmasını görmek.

Alice, büyü yapmanın bir hata olduğunu düşündü. Bunlar doğal olmayan bağlardı, bu sınır asla aşılmamalıydı. Acı bir tat, suçluluk duygusu hissetti — ne yapmıştı, onu acılarından kurtarmak zorundaydı — ama sonra Nick daha yüksek sesle uludu ve laboratuvarın duvarları sallanıp çöküyor gibiydi. Bütün oda, uyanınca dağılan bir rüya dünyası gibi bozuldu, ama yok olmadı. Dünyalar birbirine karıştı. Halı gri kuma dönüştü; çöl duvarlara dönüştü, hepsi umutsuz, kafa karıştırıcı bir karmaşaya dönüştü.

Ama Alice buna alışkındı. Birbirinin üzerine yığılmış birçok dünyayı görerek çok uzun süre hayatta kalmıştı. Yerinden kayan görüntüler onu şaşırtmazdı; o, bu görüntüler içinde nasıl hareket edeceğini biliyordu. Nicomachus Kripke hayatın dehşetinden boğulurken, Alice onu kararlı bir şekilde uçurumun kenarına doğru çekti. Artık çok yakındılar, sadece birkaç metre uzaktaydılar. Artık tek gereken bir itmeydi. Gerisini nehir halledecekti.

Laboratuvar odası titreyerek kayboldu. Bu Alice'in yaptığı bir şey değildi. Nick Kripke'nin iradesi çok güçlüydü. Alice, onun konsantre olmak ve ruhunu özgürleştirmek için çabaladığını gördü. Yapabileceği hiçbir şey yoktu. Büyüsü sadece bağlantıyı kurmuştu; onu her iki tarafta da hapsetme gücü yoktu.

Cehennemde, Nick Kripke birdenbire uyandı. Parmakları tekrar Alice'in boynuna dolandı.

"Beni bırak," diye hırıltılı bir sesle söyledi.

Hayır, Alice söylemeye çalıştı; ama başparmakları nefes borusunu sıktı ve Alice kıpırdayamadı. Siyah, görüşünün kenarlarına bastırdı. Parmakları sıkılaştı. Alice'in uzuvları gevşedi.

O anda ilahi lütuf onu kurtardı.

En azından öyle görünüyordu. Canlı bir varlık kadar somut bir şey değildi; sadece bir dürtü, bir fısıltı. Sadece bir varlığın yankısı. Ama yine de o dokunuş, onları uçurumun kenarından boşluğa, kayalıklara düşürmeye yetti.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Bir bulanıklık, bir nefes, bir sıçrama ve şok.

Düşüş çok yüksek değildi, ama su sığdı ve kayalar çok sertti. Alice bir an için acıdan göremedi. Bütün uzuvları beyaz bir patlama yaşadı, elektrik alanı yavaş yavaş solarak zonklayan kırmızı patlamalara dönüştü. Başını kaldırdı, sonra kollarını. Bacakları hareket etmiyordu. Tek yapabildiği
, sersemlemiş bir şekilde yarı oturmaktı, böylece vücuduna hala bağlı olan parçaları kontrol ederken su altında kalmadı. Gökyüzüne gözlerini kırptı. Soluk bir daire, zar zor görülebilecek şekilde tam üstünde asılı duruyordu. Belirgin bir şekilden çok
gökyüzünde bir dalgalanma gibiydi. Yan bakıldığında, turuncu renkte kayboluyordu.

Oh, diye düşündü. *Ay. Demek o kadar zamandır oradaydı.*

Birkaç metre ötede Nick Kripke kendini dikleştirdi. Su ayak bileklerine kadar geliyordu.

Ayaklarına baktı, başını eğdi, sanki nerede olduğunu anlayamıyormuş gibi. Gözlerini kırptı, sonra başını hafifçe kaldırdı ve önündeki boşluğa bakakaldı. Mutfağa bir bardak su içmeye gelmiş ve ne yaptığını unutmuş yaşlı bir adam gibi görünüyordu.

Alice'e baktı.

"Affedersiniz," diye boğuk bir sesle konuştu ve Alice, o zırhlı boğazdan tamamen insan sesi duyunca şaşkına döndü. "Görünüşe göre... Görünüşe göre ben...

Sonra gözlerine parıldayan zeka geri döndü ve Nick Kripke nerede olduğunu fark etti. Bir çığlık atarak bir ayağını sudan çıkardı, sonra diğerini, sonra basit fizik kuralları onu yakalayınca anlamsızca ayaklarını sırayla zıplattı. Ne yazık ki, havada uçamıyordu. Alice, Nick'in kıyıya doğru çaresizce dans ederken, anıları hızlı ve acil bir şekilde, geniş ve büyüyen bir akıntı gibi ondan akıp giderken büyülenmiş bir şekilde izledi. Anılar korkutucu bir hızla onun önünden akıp gitti. Bir film sekiz kat, on altı kat, otuz iki kat hızlandı; en belirgin izlenimler dışında hiçbir şeyi ayırt edemeyecek kadar hızlıydı. Karanlıkta bir kampüs, tahtada beyaz tebeşir. Akıntı büyüdü ve Nick küçüldü. *Kaynayan bir tencerede* bir *buzlu şeker, diye* düşündü Alice. *O*

kenara ulaştığında, ne kadar kalacak? Neredeyse başarmıştı, kıyıdan sadece birkaç adım uzaktaydı. Ama anılar kendi çekici
bir çekim gücü vardı. Akıntı çok güçlüydü; kaybolan anılar kalan anılara tutunuyordu. Akıntı şiddetlendi. Nick Kripke öne doğru eğildi,
parmakları bankaya tutunmaya çalışıyordu. Alice, onun yüzünde tam bir dehşet ifadesi gördü. Gözleri onunla buluştu ve sağ eli seğirdi — yalvarıyor muydu? Yalvarıyor muydu? İçgüdüsel olarak ona yardım etmek için harekete geçti. Ama uzuvları çok ağrıyordu; ayağa kalkmaya çalıştığında acı patladı. Nick'e sadece sessizce bakabilirdi. Ne söylenebilirdi ki? O anda aklına Lewis Carroll'un hikayesi geldi. "Balbus'un Denemesi." Ne komik bir hikaye. Sıvıya batırılmış bir nesne kütlesine eşdeğer sıvıyı yerinden oynatır, ancak sıvı yerinden oynatıldığında su seviyesi yükselmelidir, ancak su seviyesi yükselirse nesne daha da batar ve böylece su daha da yükselir ve bu böyle devam eder, ta ki denizin kenarında duran ve sadece ayak parmaklarını suya daldıran bir adam bile boğulana kadar.
Öyle değil mi?

Bu durumda, evet. Siyah bir su dalgası gürültüyle geldi ve geri çekildiğinde Nick Kripke ortadan kaybolmuştu.

Alice boş dalgalara bakarak oturdu.

Demek bu kadar yeterliydi. Suların bu kadar durgun olabileceğine inanamıyordu.

Dalgalar çalkalanmayı bırakmıştı; şimdi yüzey cam gibi, aldatıcıydı. Birkaç saniye içinde, bir ömür boyu süren acı silinip gitmiş, evren tarafından unutulmuştu. Ceza yok, kurtuluş yok, sadece yokluk. Sanki Nick Kripke hiç var olmamış gibi. *Seni aptal*, diye düşündü Alice. *Seni şanslı, şanslı aptal.*

Kumda ayak sesleri duydu, sonra bir bıçağın çığlığı.

Dönüp yukarı baktı. Magnolia, bıçağını yanına çekmiş, onun üzerinde dikiliyordu. Theophrastus onun peşinden geliyordu. Kurtulmuşlardı; nasıl olduğunu bilmiyordu. İkisi de dalgalara bakıyorlardı, kocasının ve babasının son izleri karanlığa doğru kayboluyordu. Magnolia başını geriye eğdi. Boğazından korkunç, sözsüz bir inilti çıktı. Theophrastus ona katıldı. Onun tiz çığlığı, Magnolia'nın düşük sesli iniltisiyle iç içe geçti ve bir an için sanki tüm dünya uluyor gibiydi.

"Üzgünüm," dedi Alice zayıf bir sesle, çünkü gerçekten üzgündü, her ne kadar tüm bunlar onun suçu olsa da.

Theophrastus yaklaştı.

O çok küçüktü. Öldüğünde yaklaşık on yaşında olmalıydı, yani yaşına göre bile küçüktü. Annesinin beline zar zor ulaşıyordu. Alice

, kimse ona Theo diye seslendi mi diye merak etti. Theo'ya çok benziyordu. Zayıf bir çocuk için uygun olmayan bir isim; ödünç alınmış kemiklerin arkasında gizlenmiş yumuşak, zayıf uzuvlar. Ama yine de bir kılıç kullanacak ve onu yere indirecek kadar güçlüydü.

Alice gözlerini kapattı ve darbeyi bekledi. O kadar da kötü olmayacaktı, diye kendini teselli etti. Biraz acı, boynunda biraz baskı ve sonra her şey bitecekti. Ve sonra ruhu, Peter'ın olduğu yere uçup gidebilecek özgürlüğe kavuşacaktı. O yer hiçbir yer olsa bile, hiçbir yer yeterince iyiydi.

Darbe hiç gelmedi. Alice başını kaldırdı. Magnolia'nın eli Theophrastus'un omzundaydı. Anne ve oğul Alice'e bakıyorlardı, kıpırdamadan. Alice denedi ama o acı çekmiş, yabancı yüzlerde hiçbir duygu okuyamadı.

Magnolia eğilip Theophrastus'u omuzlarından tuttu. Bu, Alice'in Magnolia'nın yaptığı en insani hareketti; hızlı, tecrübeli bir annenin kucaklaması. Theophrastus'u kaldırdı ve beline yasladı. Sonra kıyıdan suya doğru ağır adımlarla yürüdü.

"Hayır." Alice dirsekleriyle kendini kaldırmaya çalıştı ve sırtında korkunç bir ağrı hissetti. Kalkamıyordu. "Dur, yapma..."

Magnolia onu duymazdan geldi. Dudakları Theophrastus'un kulağına doğru hareket etti.

Theophrastus başını salladı. Magnolia nehre doğru ilerlemeye devam etti, tek bir amaçla, bir ayağını diğerinin üzerine koyarak. Theophrastus boynuna yaslandı.

"Bekle," dedi Alice yine, ama sonra söyleyecek başka bir şeyi olmadığını fark etti.

Magnolia'ya şimdi ne sunabilirdi ki? İnsanlığa geri dönmenin bir yolunu mu? Bu onun elinde değildi.

Sadece, başladığı işi onların bitirmesine izin verebilirdi.

Anne ve oğlu, dalgalar başlarını aşıncaya kadar adım adım derinliklere doğru ilerlediler. Sonra anıları silinmeye başladı. İlk başta küçük şeyler, karanlıkta şaşırtıcı derecede canlı. Bir oyuncak araba. Renkli tebeşir kutusu; beyaz ve mor çiçeklerle kaplı bir çocuk tahtası. Sonra anılar dışa doğru dönmeye başladı, Magnolia'yı en çok tanımlayan şeyler, yıllar boyunca geri kalan her şeyi silip süpürmesine rağmen tutunduğu şeyler.

Theophrastus'un ışıl ışıl yüzü. İnce tel çerçeveli gözlükler takıyordu — elbette gözlük takıyordu. Sahneye çıkan basamaklar. Parlak ışıklar. Kürsünün parlak ahşap kaplaması. Işıklar o kadar parlaktı ki tüm yüzler bulanıklaşıp kayboldu. Avuç içlerinde ter birikiyordu. Sonra alkışlar, zemini, kemiklerini, hatta bedenini sarsan gürültülü alkışlar. Tüm o akşam yemeği

gözler, aç gözler, sana odaklanmıştı. Magnolia çözüldü ve Alice, her zaman istediğini düşündüğü hayata büyülenmiş bir şekilde baktı.

Eskiden Magnolia'yı çok hayranlık duyardı.

Üniversitedeki ilk yılında, bir keresinde Kripkes'in verdiği bir konferansa gizlice girmişti. Kolokyum sadece yüksek lisans öğrencileri ve öğretim görevlilerine açıktı, ama bilet kontrolörleri bakmadığında kapıdan gizlice içeri girmiş ve koltuğuna oturduktan sonra kimse ona soru sormamıştı.

Sonra konuşma başladı ve Alice büyülenmişti. Araştırma tek başına bile muhteşemdi. Alice sadece Magnolia'nın makalelerini okumuş olsaydı, bu onu aşık etmeye yeterdi. Magnolia'nın en güzel üslubu vardı. Daha sonra kurum, onun lirizmini metodolojik titizliğinden yoksun olduğunun kanıtı olarak görecekti, ama o zamanlar Alice, Magnolia'nın en kuru mantık dizilerini nasıl şarkı söyletebildiğine hayran kalmıştı.

Ama Magnolia, kanıtlarından çok daha fazlasıydı. Alice, daha önce hiç bir kadın akademisyenin kamu önünde böyle bir performans sergilediğini görmemişti. Ah, Magnolia Kripke, kuzgun siyahı saçları ve kremsi, yaşlanmayan cildi. Sesi gür ve melodikti. Kendini ve kadınsı özelliklerini — göğüsleri, kalçaları, kıvrımları — kendinden emin bir tavırla taşıyordu. Güzelliğini sergilemekten çekinmiyordu. Birçok kadının yaptığı gibi, bol giysiler ve kötü duruşla onu saklamıyordu. Kendini ilgi odağı haline getirmişti. Herkesin gözlerinin, doğru ya da yanlış nedenlerle, ona çevrildiğini biliyordu. O ilgiyi yakaladı. Hareketleri çok incelikliydi — eteğini düzeltti, saçlarını omzunun üzerinden attı. Kimse gözlerini ondan ayıramadı.

Alice, imkansız türün bu canlı örneğine hayranlıkla bakarak, şaşkın bir şekilde oturdu.

Akademi dünyasındaki diğer çiftleri, genellikle yaklaşan ayrılıkları hakkındaki dedikodulardan duymuştu. Yale'de bir çift profesör evliydi — kadın klasikçi, erkek mantıkçıydı — ve sürekli mutsuzlardı, öğrencileri ve danışmanları da onların tartışmalarının ortasında kalıyordu. Sorun, Stanford'daki kadrolu pozisyonunu bırakıp Yale'de eş olarak işe girmiş olmasıydı, yani kadrosu onun kadrosuna bağlıydı; o tam profesördü, o ise sadece öğretim görevlisi olabilirdi. O üç ciltlik bir kitap editörlüğü yapmıştı; o ise sadece birkaç makale yayınlamıştı ve kariyerinde ilerlemesi için ona birçok kez yardım etmesini istediği, ancak onun nepotizm gerekçesiyle reddettiği söylentileri yayılmıştı. Söylentilere göre, kocası aynı zamanda öğretim asistanıyla da yatıyordu; bu asistan, Radcliffe mezunu, koyu renk gözlü ve parlak saçlı bir kadındı ve renkli eşarplar ve diz üstü çizmelerle ortalıkta dolaşıyordu.

Hepsi, karısının ondan boşanması gerektiğini düşünüyordu. Ama o boşanamazdı

evliliğini bitiremezdi. Ayrılırlarsa, üniversite ertesi gün onu işten çıkarabilirdi. Neden maaşını boşa harcasın ki? Herkes Trajediye Giriş dersini verebilirdi.

Yale vakası özel bir durum değildi. Bir hikayeyi dinlediğinizde hepsini dinlemiş olursunuz; Cornell'deki çirkin boşanma, Sorbonne'daki evli öğretim asistanı. Kocası yıldızdı. Karısı, "öğretim görevlisi" unvanının sadece "yeni işe alınan veya eş" anlamına geldiğini bilmeyen lisans öğrencilerine ders verdi ve sonra bebeklerini büyütmek için ayrıldı.

Ama burada prestijli bir kadın akademisyen, bir koca ve bir bebek vardı. Nick'in Magnolia'ya davranışı dikkat çekiciydi. O öğleden sonra neredeyse hiç konuşmadı

Öğleden sonra. Karısını tanıttı — araştırmalarının bu kısmı tamamen onun eseriydi, dedi — ve sonra sahneden indi. Konuşma boyunca Alice ona bakıp durdu, onun hayranlık dolu ilgisinin ne zaman

sıkılmaya dönüşeceğini *merak* ederek. Ama Nick ona tamamen aşıktı. Alice'in tüm şakalarına güldü; Alice özellikle zor bir teorik düğümü çözdüğünde takdirle başını salladı. Gözleri bir an bile Alice'in yüzünden ayrılmadı. *Demek gerçek aşk bu*, diye düşündü Alice. *Acaba biri bana da böyle bakacak mı?*

Magnolia sahneden indiğinde, rolünden çıkmış gibi görünmüyordu; yıldızdan eş ve anneye dönüşmemişti. Aksine, kürsüde olduğu kadar canlı ve muhteşemdi, kocası ve oğlu aylar gibi onun etrafında dönüyordu. Magnolia her zaman olduğu gibiydi. İmkansız bir şekilde, her şeyi aynı anda yapıyordu.

Sen bizim en iyimizdin, Alice ona söylemek istedi. *Sen her şeyi mümkün kıldın.* Ama Magnolia artık dalgaların içinde çok derine batmıştı; boynuna kadar suya batmış, başı geriye atılmış, gözleri kapalı ve ağzı açık, sanki ecstasy gibi bir ifadeyle. Alice'in yapabileceği tek şey, anne ve oğlunun su altında kaybolmasını kumlardan izlemekti.

"İyi kurtulduk," dedi John Gradus.

Alice bir kez daha arkasını döndü. Gradus, kumların üzerinde süzülerek, kendini beğenmiş bir şekilde dolaşıyordu. Ayakta durabilseydi, kollarını onun omuzlarına atıp onu öperdi.

"Geldin," dedi. "Neden?"

"Bir lütuf," diye övündü. "Ve bunu yapan Tanrı değildi, Alice Law. Benim."

Ona uzandı, ama o, Magnolia gibi, onu geçip dalgalara doğru yürüdü.

"Gradus...?"

Gradus doğrudan suya girdi. Alice üzüntülü bir ses çıkardı, ama Gradus yok olmadı. Aksine, Lethe'nin üzerine hafifçe adım attı.
yüzey. Sular ayaklarının altında duruldu, sanki mermerden yapılmış gibi onu yukarıda tuttu. Sonra Alice, Gradus'un gördüğünü gördü: ufukta büyüyen bir tekne. İnce, güzel bir tekneydi, gövdesi tek parça, kavisli, parlak sonbahar ağacından yapılmıştı ve yelkenleri dalgalı, ipeksi bir parlaklığa sahipti. Demek doğruydu; demek o Gölgeler umut etmekte haklıydılar.

Gradus, gemiye doğru ilerlemek için daha da açıldı. Pelerini dalgalandı ve kolları yanlarına açıldı, sanki kendini tam olarak tanıtıyormuş gibi.

"John Gradus," diye seslendi Alice, "sen kimdin?"

Eskiden olduğu gibi bu soruya sinirlenmedi. Aksine, su gibi üzerinden akıp gitti. Omuz silkti. "Şu anda kimse yok." Dönüp elini salladı. "Hoşça kal, Alice Law! Bir daha asla karşılaşmayalım!"

"Hoşça kal," diye bağırdı. "İyi şanslar..."

Tekne artık çok yakındaydı. Alice, pruvada duran bir siluet gördü; baştan aşağı beyaz giyinmiş, karanlık ufukta o kadar parlak bir şekilde parlayan bir varlık ki, Alice'in gözleri bakmaktan acıdı. Gözlerini kısmak zorunda kaldı. Siluet Gradus'u tekneye yardım edip ona bir kase uzattığında, sadece en belirsiz hatlarını seçebildi. Gradus kaseyi geriye eğdi ve omuzları titreyerek iştahla içti.
O anda büyük bir hafıza parçası ondan dökülmeye başladı. Gri rengi, karnı kesilmiş bir balık gibi, tüm iç organlarını ve atıklarını okyanusa döküyordu. Alice, o iç organlarda titreyen görüntüler gördü. Görüntüler, en kötü şüphelerini doğruladı
en kötü şüphelerini doğruladı: bükülmüş bedenler, sıçrayan kan, büyük, sıska bir karaağaç gölgesi. Ama çok yakından bakmadı. Artık bunun bir önemi olmadığını düşündü.

Sonra Gradus artık Gradus değildi, parıldayan bir ışıktı; Shades'ten tamamen farklı bir şekilde maddi olmayan bir şeydi. Shades izlerdi, kalıcı bir geçmiş, ama bu Gradus Olmayan Ruh belirsiz bir gelecek, potansiyeliyle parıldayan bir şeydi. Gradus Olmayan Ruh arkasını döndü ve pruvaya oturmaya gitti, yüzü vaat edilen kıyıya dönüktü.

"Bekle..." Alice, aptalca bir umutla, teknenin onu da alacağını umarak elini uzattı.

Ama teknedeki figür gülümsedi ve elini çekti. Bunu zalimlikten değil, Alice'in de bilmesi beklenen kuralları kabul etmek için yaptı.

Tekne uzaklaştı. Teknenin ardından, Alice'e doğru dalgalar vurdu, dalgalı ve ısrarcıydı. Alice'in uzuvları gevşedi; buna direnecek gücü yoktu. Ama

Onu su altına zorlayan türden bir dalga değildi. Sanki suyun kolları varmış ve onu dışarı fırlatıyormuş gibi, ısrarla onu kıyıya doğru taşıdı. "Sen değilsin," diyordu. "Henüz değil." Nazikçe onu itti, ta ki Alice nehrin ulaşamayacağı bir yerde, kumların üzerinde yan yatana kadar.

Orada, sersemlemiş ve nefes nefese, dalgaların selam verecek kadar yakına kadar yaklaşmasını izledi.

Sonunda kolundaki acıyı fark etti.

Kolunu yüzüne kaldırdı ve dövmesinin kenarlarından siyah su sızarken hayretle izledi. Profesör Grimes'ın el yazısını merak ederek, gecelerce cildini çimdikleyip ovuşturmuştu. Kendi etini kesip ayırmaktan başka hiçbir şeyin onu sakinleştiremeyeceğini düşünmüştü.

o keskin beyaz çizgiler. Ancak şimdi yazılar kenarlarda solmuş ve suyla temas eden her yerde köpürmüştü. Küçük kimyasal reaksiyonlar tüm cildinde yanıyordu. Acı veriyordu, ama ıslak parmak uçlarına kibritin değmesi kadar. Üstelik, bu acı, ezici rahatlamanın yanında önemsiz kalıyordu. Kafatasından bir gerginliğin kaybolduğunu hissetti; uzun süredir varlığını hissettiği

o kadar uzun süredir onunla yaşamıştı ki, artık sadece ortadan kalktığında fark ediyordu.

Hafızasını test etti. Hiç kullanmadığı, zihninin bir türlü atamadığı bir dosya olan Linear B'ye uzandı ve hiçbir şey bulamadığına sevindi. *Tractatus'un* 52. sayfasına uzandı. Göremiyordu.

Geç de olsa, başının belada olabileceğini fark etti.

Suyu kurutmanın bir yolu yoktu. Tamamen sırılsıklam olmuştu; giysileri ıslak, botları suyla dolmuştu. Kollarını kurulamak için biraz çaba sarf etti, ama bu anlamsız görünüyordu. Acı şimdi açıkta kalan her deri parçasına yayılmıştı. Kuma sürtündüğünde, renk parçaları döküldü.

Onun sevinci paniğe dönüştü.

Düşüncelerini karıştırdı, ulaşabileceği ve tutunabileceği şeylere uzandı

Ben Alice Law, ben bir sihirbazım ve buradayım çünkü Peter Murdoch...

Lütfen, Peter'ı unutmama izin verme.

Kafasında onun yüzünü tutmaya çalıştı. Başka neyi kaybettiğini bilmiyordu ve bunu engelleyebileceğini de bilmiyordu, ama yine de Peter'ın görüntüsünü beynine kazımaya çalıştı — o sarkık saçları, o geniş kahverengi gözleri. Gevşek, hazır gülümsemesi. Omuzlarının kamburluğunu ve uzanışını hatırladı.

Saçları; tebeşiri çevirme şekli, oynayacak bir şey bulamadığında bileğini çimdikleme şekli. Kahkahasının sesi. Düşüncelerinin çıtırdayan elektriği. Bütün bu anıları küçük bir kutuya koydu, kilitledi ve zihninin en ön saflarında tuttu, sanki iradesinin gücüyle orada tutabilecekmiş gibi. *Bana Peter'ı verin, Peter'ın anıtı olayım, bu çölde boş bir kabuk, tek bir anıyı çalan bozuk bir plak olsam da, sorun değil.*

Ama zihni artık parçalanıyordu ve düşüncelerinin yana kaymasını engelleyemiyordu. Kilitli kutu elinden kaydı ve kumların üzerine düştü. Anılar, yanmadan önce dönen film makaraları gibi son patlamalarını yaptılar. Önce muazzam detaylar gitti. Sıradan tekrarlar. Çamurda sıçrayan botlar. Karanlıklaşan gökyüzü; sis, yağmur. Anahtarın çevrilmesi, kilidin tıklaması; her gün, her gün. Çay fincanlarındaki kaşıklar karıştırıyor, tıkırdamıyor, dönüyor, dönüyor, dönüyor...

Sonra özet de patladı ve havai fişekler gibi soldu.
Jakobson, Lacan, Deleuze, Guattari. Ne demişlerdi? Artık kim bilebilirdi ki. Dilleri kayboluyordu. Sözlüklerin görüntüleri; sakladığı ama hiç kullanmadığı büyük kelime listeleri. *Mar sin leat*, *do svidaniya*, *auf Wiedersehen*, goodbye.

Platon, *Meno'da* anamnezi teorisini savunmuştu: ruhlar ölümsüzdür, bilgi doğuştan gelir ve öğrenme, unutulmuş olanı yeniden keşfetme sürecidir. Akıl, her zaman orada olan bilgiyi bağlamak için işlev görür. Bir köle çocuk geometri öğrendiğinde, bir keşif yapmaz, sadece bir zamanlar bildiği şeyi hatırlar. Öyleyse Platon, Alice'i nasıl değerlendirirdi? Alice, şimdi sadece aklın yoluna çıkan karmaşık
gerçekleri mi unutmuştu? Yoksa doğuştan gelen tüm bilgileri de mi unutuyordu?

Boş bir kap olduğumda ne olacağım? diye merak etti. *Hiçbir şey olmamak nasıl bir his olacak?*

Hiçbir şey, sıfır, yok—ne ilginç bir kavram. Bütün düşünce okulları, ancak sıfırın kabul edilmesi sayesinde mümkün olmuştu. Aklı, o popüler yeni öğrenci bilmecesine geri döndü; o kadar çok kez anlatılan bir kıyas
öncüllerinin ve sonuçlarının bir çocuk şarkısı ritmini aldığını söylüyordu.

Hiçbir şey sonsuz mutluluktan daha iyi
değildir. Peynirli tost, hiçbir şeyden daha
iyidir.

Öyleyse, peynirli tostun sonsuz mutluluktan daha iyi olduğu mantıklı değil mi?

Ne güzel olurdu, *diye* düşündü Alice. *Dünyanın sonunda, bir peynirli tost.*

Göz kapakları çok ağırlaşmıştı. Dik durmak çok fazla çaba gerektiriyordu — aslında paniklemek bile çok fazla çaba gerektiriyordu — bu yüzden kendini tamamen gevşetmeye karar verdi. Başı kuma çarptı. Küçük bir heyecan hissetti — her şeye rağmen asla tamamen yok olmayacak olan, kendi ölümünü düşünmenin verdiği o sinsi zevk. *Benim için oluyor*, diye düşündü, *korktuğumda.*

Asla yapamadım. Kripkes'lerin yolunu izleyeceğim ve yakında benlikten tamamen kurtulacağım. Ne kadar heyecan verici. Olmamanın nasıl bir şey olduğunu hiç bilmedim.

Şimdi son numaramı izleyin: Kayboluyorum!

"Hey."

Sert bir şey omzuna dokundu. Alice inledi ve onu uzaklaştırmak için gelişigüzel bir hareket yaptı. *Bırakın huzur içinde kaybolayım.*

"Kalk. O kadar da kötü değilsin."

Alice daha ısrarlı bir şekilde inledi.

"Oh, sus." İki el gövdesinin altına sıkıştı ve onu sırt üstü çevirdi. Alice bir gözünü açtı ve ince, parlak bir yüzün üzerinde bir kuş kafatasının oyuk eğriliğini gördü. Yanında, kendini beğenmiş ve kuyruğunu sallayan bir kedi vardı.

"Tanrım," dedi Elspeth. "Haline bak."

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Alice kendine geldiğinde, *Neurath'ın* pruvasında oturuyorlardı.
kıyı arkalarında soluk bir çizgi olarak uzanıyordu. Arşimet, Elspeth'in kucağında memnun bir şekilde oturuyordu.
Ön bacakları özenle sarılmış, bandajlar küçük fiyonklarla bağlanmıştı. Elspeth, işaret parmağının arkasını onun omurgası boyunca okşadı ve o, mırlayarak, Elspeth'in dokunuşuna karşılık verdi.

Alice doğruldu. "Elspeth?" "Evet."

"Bu kedi kaç yaşında?"

Elspeth gözlerini kırpıştırdı ve başını eğdi, sanki bu düşünce şimdi aklına gelmiş gibi. Archimedes'in burnuna parmağıyla hafifçe vurdu ve
Archimedes hapşırdı. "Hâlâ aynı su kabından içmesine izin mi veriyorsun?"

"Hangi su kabı?" Alice derin düşüncelere daldı. "Bahçedeki şey mi?"

"Aman Tanrım." Elspeth gülüyordu. "Sürekli dolu kalması için onu sonsuz şişeye dönüştürdük. Hâlâ orada mı?"

Arşimet, Elspeth'in dirseğine yanağını sürterek, onun elini omurgasına geri çekti. Sonra Elspeth'in bacaklarının üzerine uzandı, boyu neredeyse iki katına çıktı ve öyle kaldı. Kendinden çok memnun görünüyordu.

"Şu haline bak." Elspeth Alice'e doğru eğildi. "Onlar gibi giyinmeyi öğrenmişsin."

Alice utanarak aşağıya baktı ve parmaklarını kedinin göğüs kafesine gezdirdi. "Biraz zırh iyi olur diye düşündüm."

"Nereden buldun?" Elspeth, Alice'in solgun yüzüne, yanaklarında ve kollarında kurumuş kana baktı, sonra başını salladı. "Boş ver.
hayal edebiliyorum."

"Hayatımı kurtardı," diye mırıldandı Alice. Kedinin hakkını vermek zorunda olduğunu hissetti. "Kılıçlarını durdurdu."

"Gittiler mi?" Elspeth acilen sordu. "Onların yok olduğunu gördün mü?"

"Üçü de, tek tek." Alice, Magnolia'nın kollarında hareketsiz ve itaatkar duran Theophrastus'u düşündü. "Bitti."

"Ama su sana neden etki etmedi?"

Alice kolunu sıvadı. Kolu kırmızı ve lekelerle kaplı, hala aktif olan bir kimyasal reaksiyonun izlerini taşıyordu. Beyaz çizgiler bulanıklaşmış, unutulma ile kalıcılık arasında savaşan kenarlarında kabarcıklar ve köpükler oluşmuştu. Profesör Grimes'ın büyüsü bile
Lethe'ye karşı koyamadı — çizgiler soluyor, su kazanıyordu.

Elspeth parmağını Alice'in kolu üzerinde gezdirdi, okurken dudakları sessizce hareket ediyordu. "Bunu sana Grimes mı yaptı?"

Bu sefer Alice geçişli fiili itiraz etmedi. "Mm." "Sen izin mi
verdin?"

"Bunun beni daha iyi bir sihirbaz yapacağını
söyledi." "Öyle oldu mu?"

"Eminim öyle olacağını düşünmüştür," dedi Alice, çünkü bu tek dürüst cevap gibi görünüyordu. "Eminim öyle olmasını ummuştur."

Bunu söylerken kendini hazırladı, ama Elspeth sadece başını salladı. Yüzünde öfke yoktu. Alice'in koluna tutundu, soğuk parmakları ıslak cildi okşadı. İkisi de sessizce, Alice'in kolunda renklerin dönmesini izlediler, beyaz tebeşir ve siyah su karışıp savaştı, ta ki beyaz çizgiler soluk bir şekilde parıldayıp sonunda kaybolana kadar.

"Peki sen..." Elspeth, Alice'in şakaklarını işaret etti. "Hâlâ aklın başında mısın? Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Sanırım öyle, evet."

"Hala hepsi duruyor mu?"

Alice hafızasını zorladı. Nerede olduğunu veya buraya nasıl geldiğini bilmediğini yeterince biliyordu, ama bunun ötesinde, gerçekten bir şey söyleyemiyordu. Hatırladığı parçalar vardı, kaybolduğunu bildiği parçalar vardı ve hatta kaybını hiç fark etmediği daha fazla parça vardı.
Bir an için bu ihtimal ona korkunç geldi — hafızanın iyi bakılmış bir kütüphane değil, loş, titrek ışıklı, güvelerin yediği bir bodrum olduğu — ama sonra bunun herkesin her zaman yaşadığı şey olduğunu, kendisinin de hayatının çoğunu böyle yaşadığını hatırladı. Karanlıkta el yordamıyla ilerliyordun. Kayıtlar yerine hikayelerle yetiniyordun. Elindeki parçalarla idare ediyor ve geri kalanını doldurmak için elinden geleni yapıyordun.

"Hepsi değil," dedi. "Ama yeterince var."

ELSPETH O GECE ONUN İÇİN YEMEK PİŞİRDİ. Bu olaydan çok heyecanlanmış görünüyordu; neredeyse bir saat boyunca küçük ocağın başında uğraşıp, baharat şişelerini karıştırıp, "Fareler bu hafta *çok şişmanlamış*, ocakta *çıtır çıtır kızardı*" gibi haykırışlar attı. Bir saatlik çabadan sonra, tuz, pıhtılaşmış kan ve Alice'in ağzını çiğnemesi zor olan kalın, lifli etten oluşan bir güveç servis etti. Alice hepsini bir çırpıda yedi, güveci sıcak, doyurucu yudumlarla yuttu, sonra diş etleri kanayana kadar kemikleri kemirdi.

"Tadı güzel mi?" diye sordu Elspeth.

"İnanılmaz," diye nefes nefese cevapladı Alice.

Elspeth, Alice kaseyi boşaltıp içini yalarken, gülümseyerek bekledi. Sonra yüz yüze, birkaç santim uzaklıkta oturacak şekilde yaklaştı. "Bir özür borçluyum galiba."

Alice kasesini masaya bıraktı. "Çok üzgünüm..."

"Olanlar için kendimi çok kötü hissediyorum," dedi Elspeth. "Sizi o kıyıda bırakmamalıydım."

"Seni aldattık." Alice'in ağzının kenarından çorba damladı. Çenesini omzuna sildi. "Ben de kızardım."

"Anlayamadım," dedi Elspeth. "Neden ona geri dönmek istediğini."

"Doğru."

"O tam bir canavar." Elspeth'in eli, sanki bir üniversite öğrencisine ders veriyormuş gibi, staccato hareketlerle yukarı aşağı sallanıyordu. Temel ilkeler. "Bunu bilmelisin. O senin hayatını emiyor. Grimes adını söylediğinde, bilmiyorum, bir şey beni ele geçirdi ve sonra düzgün düşünemedim..."

"Lütfen özür dileme," dedi Alice. "Bu benim hatam. Bizi kabul ettin, bize barınak sağladın ve biz..." Yutkundu. "Bunu haklı çıkaramam. Ne istediğimizi ve onu nasıl elde edeceğimizi biliyorduk ve diğer her şey... Bilmiyorum, sadece yan etkiydi. Seni hiç düşünmüyordum. Tek düşünebildiğim, *'O ne yapardı?* Onu nasıl gururlandırabilirim?' idi."

"Eh." Elspeth burnunu çekti. "Onda böyle bir etki var."

Bir an sessizce oturdular. Bir kez daha birbirlerine baktılar, çok fazla ortak noktası olan iki yaralı kız. Ama bu sefer birbirlerini ölçüp biçmediler, tahminlerde bulunmadılar, sadece yorgun bir kabul vardı. Buraya nasıl geldiğini biliyorum. Neye mal olduğunu biliyorum.

"Hepsi çok aptalca." Alice avucunu şakağına sürttü. "Nedenini anlayamıyorum... Yani, *her şeye* sahip, anlıyor musun? Ve onun neye ihtiyacı olduğunu

neye ihtiyacı var, ya da acı çekiyor
mu..." "Onu haklı çıkarmaya
çalışmayı bırak."

"Ben..."

"Öyleydi. Dinle Alice, ben de o yollardan geçtim. Yıllarca onu haklı çıkarmaya çalıştım. Az önce söylediğin her şeyi ben de yaşadım. Her şeyi düşündüm. O yüzden lütfen bana güven, başka bir şey yok. Bazı insanlar bu kadar acımasızdır. Bir amaçları yok. Onlar dev değil. Bir nedeni yok, sadece hoşlarına gidiyor. Ve geri kalanımız onlardan kurtulmak zorundayız."

"Biliyorum," dedi Alice yorgun bir sesle. "Sadece demek istediğim…"

"Biz özel değildik. Biz... buna layık değildik, bunun için seçilmiş değildik, ya da bunun gibi bir şey, anlayamıyor musun?" Elspeth'in eli yine o öğüt veren staccato hareketiyle hareket etti. Bu sefer daha sert. "O umursamadı. Tamamen rastgeleydi. Biz sadece *oradaydık*."

"Ama anlamıyor musun," dedi Alice, "neden farklı bir şeye inanmayı seçtiğimi?"

"Ah, canım." Elspeth elini Alice'in elinin üzerine koydu. "Onunla ilgili hiçbir şeye inanmak zorunda değilsin."

Alice bunun makul olduğunu düşündü. Bu tartışmanın önemi birdenbire ona belirsiz geldi. Grimes'ın hiç umursamış olup olmadığı, tüm bunları hak edip etmediği... Birdenbire, bu önermelerin neden ona bu kadar önemli geldiğini anlayamadı. Jacob Grimes adı, zihninde boş bir sembol olarak asılı kalmıştı, hiçbir anlamı olmayan bir sembol. Bu isim, hiçbir anıyı çağrıştırmıyordu. Tüm mesele anlamını yitirmiş gibiydi, sanki o kadar uzun süre bunun anlamını düşünerek zaman harcamıştı ki, iplikler tamamen kopmuş ve şimdi sadece buruşuk bir kağıt parçası haline gelmişti. Artık hiçbir önemi yoktu.

"Teşekkürler," dedi. Aniden kelimeleri bir araya getirmek çok zor geldi.
Göz kapakları çok ağırlaşmıştı. "Sanırım... Sanırım haklısın."

"Affet beni. Çok yorgunsun." Elspeth koltuğun altını karıştırdı ve bir zamanlar büyükannesinin kanepesini süsleyen kalın, yıpranmış bir battaniye çıkardı. "Hadi, güvendesin. Ben buradayım."

Alice battaniyeyi aldı ve omuzlarına sardı. Kokusu kötüydü, bir şekilde naftalin ve küf kokuyordu, ama yine de uzun zamandır kokladığı en rahatlatıcı şeydi. Battaniyeyi sıkıca sardı ve kenarlarını yüzüne yaklaştırdı. Bu ona misafir odalarını ve büyükanne ve büyükbabasını hatırlattı.
Buna doyamıyordu.

Elspeth, onun tahtalara yaslanmasını izledi. Sonra çok hafif bir sesle, "Bu arada, Peter nerede?" diye sordu.

Alice nasıl açıklayacağını düşünerek tereddüt etti. Sonra gözyaşlarına boğuldu.

"Ah, canım." Elspeth cebinde bir şeyler aradı ve ona
yağlı ve lekeli bir mendil uzattı. Alice mendili aldı ve gözlerini sildi. Dehşete kapılmıştı; gözyaşları durmak bilmiyordu. Ağlamak istememişti. Üzülmeyi bile planlamamıştı. Ama o anda sanki bir anahtar çevrilmiş gibi, sersemlemiş kayıtsızlık maskesi parçalanmış ve içinde biriktirdiği tüm keder sel gibi akmaya başlamıştı.

"Özür dilerim," dedi Elspeth.

"Sorun değil."

"Ne oldu?"

Alice cevap vermek istedi ama ağzını açmaya çalıştığı anda kendini aşırı bir yorgunluk sardı. Anlatmak istemiyordu. Kelimelere dökemiyordu. Kırılma noktasına gelmiş kadar kırılgan hissediyordu ve tuzağın içinde geçirdiği son anları yeniden anlatmak onu paramparça edebilirdi. Tek yapabildiği başını sallamaktı.

"Anlıyorum," dedi Elspeth.

Ağlamanın son bulmasını beklemekten, sarsıntılara ve titremelere boyun eğmekten başka yapacak bir şey yoktu. Ta ki sel dinene, tüm balgam ve sümükler akıp gidene ve Alice sonunda ulumadan nefes alabilene kadar.

"O benim olmam gerektiğine karar verdi." Parmakları yumruk haline geldi. "Bana sormadı bile, sadece *karar verdi* ve sonra ben dışarı çıktım, o da gitmişti."

"Tabii ki öyle yaptı." "Bu
ne anlama geliyor?"

"Ama sen de biliyordun." Elspeth ona derin bir acıma bakışı attı. "O sana aşıktı."

O anda Alice'in aklına iki çelişkili ifade geldi ve hangisinin daha makul olduğuna karar veremediği için ikisini de söyledi. "Bu olamaz." Ve sonra, "Ama ben bilmiyordum."

"O zaman körsün," dedi Elspeth, "çünkü bu onun yüzünde yazıyordu. Seninkinde de."

Alice, Elspeth'in muhtemelen haklı olduğunu düşündü. Düşündüğünde, içinden bir ses de aynı şeyi düşünüyordu. Sadece bu bilgiyle ne yapacağını bilmiyordu. Keşke bunu göğsünden çıkarıp başka bir yere koyabilseydi, ateşe verebilseydi, belki bir kutuya kilitleyebilseydi, böylece onu rahat bıraksaydı.

"Ama seninle tanıştığımızda kavga ediyorduk," dedi Alice. "O benden nefret ediyordu." "Aynı şey. Hatta bu, söylemeyi daha kolay hale getirdi."

"Ama hiç söylemedi." Alice burnunu çekerek battaniyeyi omuzlarına daha sıkı sardı. "Keşke *söyleseydi*."

Elspeth başını salladı ve hüzünlü bir gülümsemeyle, "Sihirbazlar," dedi. "

"Sihirbazlar," diye iç geçirdi. "Hepimiz aptalız."

ALICE UYUYDU. NE KADAR LEZZETLİ BİR UYKUYDU; hızlı ve rüyasız, kolayca gelen ve zamanın akıp gitmesini sağlayan bir uyku. Uyandığında Elspeth ona bakıyordu, yüzü gergin ve dalgındı. Parmaklarını bacağına vurmaya devam ediyordu. Ağzı, gülümsemeyle kaşlarını çatmak arasında karar verememiş gibi seğiriyordu.

Alice oturdu. "Ne oldu?"

"Sana yardım edip etmemeyi karar vermeye çalışıyorum." "Oh. Eğer yardımcı olabileceğim bir şey varsa bana haber ver." Elspeth cevap vermedi.

Alice ellerini kucağına koydu ve suyun dalgalanmasını izledi. Hissetti zaman aşımına uğramış yaramaz bir çocuk gibi. Ne için olduğunu bilemese de, tartıldığını hissediyordu.

Sonunda Elspeth içini çekti. "Sana karşı tamamen dürüst davranmadım." "Bu gayet adil."

"Hayır, bak." Küreklerin altından bir çanta çıkardı. Elini içine soktu, bir an tereddüt etti, sonra bir şey çıkardı. Onu Alice'in eline verdi. "Al."

Alice gördüğü şeyi hemen anladı.

Bir Dialetheia. Kumaşı geri çekti ve şimdiye kadar gördüğü en ilginç bitkiyi buldu: Janus başlı bir çiçek, bir yüzü yedi yapraklı yükselen güneşin kırmızı-turuncu tonunda, arkasında ise aynı şekle sahip yedi yapraklı ikinci bir yüz vardı, bunlar da batan ayın mavimsi beyaz tonundaydı. Aynı anda hem canlı hem de ölümcül; hem sıcak hem de soğuk. Ölüler diyarında meydan okurcasına büyüyen bir nar ağacı. Gerçek bir çelişki, olamayacak bir şey.

"Bunu tanışmadan hemen önce buldum," dedi Elspeth. "Kripkes'ler senin peşinde değildi. Sana söylemeliydim. Onlar benim peşimdeydi. Benim peşindeydiler."

Alice, True Contradiction'ı elinde çevirerek, sapları ve stamenleri boyunca parıldayan renkleri, dalların uçlarından çıkan narin, minik tomurcukları hayranlıkla seyretti.

dal uçlarından çıkan narin, minik tomurcuklara hayranlıkla baktı. Haftalarca gri ve siyahın hakim olduğu bir ortamda böyle renkler görmek ne büyük bir rahatlama. Monotonluğu bozan tek renk, parlak kırmızı kan rengiydi, ama sonunda burada yeşil vardı.

"Neredeydi?"

"Lethe kıyısındaki iki kaya arasındaki bir çatlakta. Yapabilir misin? Hayal edebiliyor musun? Fanfare yok, peri halkaları yok. Sadece orada büyüyor, imkansız bir şekilde, kendini duyurmak için hiçbir şey yok. Demir atacak bir yer aramıyor olsaydım, yanından geçip giderdim.

Alice, kafasında Peter'ın sesini duydu. Dünya tam bir sistem değildir; her zaman bir istisna vardır. Varlığı için bir açıklama yoktur; daha önce var olduğunu veya bir daha var olacağını beklemek için bir neden yoktur. Dünya basitçe bilinemezdi; istisnalar her zaman ortaya çıkardı ve olasılıkları yenmek için tek yapman gereken bakmaktı.

"Onu sıkı tut," dedi Elspeth. "Onu düşürürsen seni öldürürüm."

"Vay canına." Alice onu hayranlıkla yakından inceledi. Yaprakları kağıttan bile daha ince ve şeffaftı, dantelli desenlerle süslenmişti. "Bir çelişki patlaması..." Yavaş yavaş bunun anlamını kavradı. Sadece Cehennem'den kurtulmakla kalmayacaklardı. Her şeyi değiştirebileceklerdi. Kanıtın bir tarafında Gerçek Çelişki varken, başka her şeyi geçerli hale getirebilirlerdi. Dünya açlığını, kıtlığı ve savaşları sona erdirebilir, gerçekliğin sınırlarını istedikleri gibi yeniden şekillendirebilirlerdi. Gerçek Çelişki'yi buradan çıkarabilirlerse, *her şeyi* yapabilirlerdi. "Ama o zaman seni Tanrı yapar, Elspeth. İstediğin her şeyi yapabilirsin. Gerçeklik senin elinde oyuncak olur..."

"Hala kana ihtiyacın var," dedi Elspeth. "O kadar kanı nereden bulacağımı sanıyorsun?"

"Ama yine de..."

"Arşivler sınırlar konusunda oldukça net," dedi Elspeth. "Dialetheia yukarıda işe yaramaz. Sadece Cehennem'de bir mucize. Yukarıda, sadece bir ağaç."

Elspeth geriye yaslandı, kollarını kavuşturdu. "Bana göre, Gerçek Çelişki'yi kullanmanın tek yararlı yolu onu Cehennem Efendisi'ne geri götürmektir. Orpheus, Eurydice için böyle pazarlık etmişti. Persephone Hanım, onun müziğinden o kadar etkilenmişti ki, ona ilk Dialetheia'yı bir iyilik olarak hediye etti ve sonra Hades onu geri almak için onunla takas yapmak zorunda kaldı. Dialetheia'nın dünyada serbest bırakılmayacak kadar büyük bir gücü var, anlarsın ya. Bize burada bir faydası yok, ama Ölüm Efendisi onu geri istiyor. O yüzden onu son mahkemeye,

Dünyanın ucundaki adadaki tahtı, sen ise onu özgürce sunuyorsun. Hikayelere göre, her zaman bir dilek hakkın var. Ve bu dilekle, hayatını istiyorsun." Elspeth, Dialetheia'ya başını salladı. "Orada söylediklerine dikkat et. Sadece bir şansın var."

Alice, kendisine talimat verildiğini anlaması uzun bir süre aldı.

Sözcükleri bulamadı. Bu imkansız cömertliği anlamlandırmak için hiçbir referans noktası yoktu. Bu, dünyada hareket etmekle ilgili öğretildiği tüm kurallara aykırıydı, bu kurallara göre iyilikler
maddenin korunumu. Bir şey vermek her zaman bir şey almayı gerektirir. "Bunu bana öylece mi veriyorsun?"

"Peki, bu kadar üzülme." "Ama başka bir
tane bulabilir misin?"

"Bu bir Dialetheia, aptal. Bunlar ağaçlarda yetişmiyor."

Alice bu hediyeyle ne yapacağını bilmiyordu. Aklına uygun bir cevap gelmiyordu.
uygun bir yanıt bulamıyordu. O anda Dialetheia elinde çok ağır geliyordu; onu suya fırlatabileceği irrasyonel bir korku sardı.

Archimedes heyecanla miyavladı. Elspeth onun boynunu kaşıdı. "Sessiz ol," diye mırıldandı. "Ne yaptığımı biliyorum."

Alice'in içindeki küçük bir parça şüpheyle parladı. Elspeth'in kesinlikle bir şey istediği belliydi. Herkes her zaman bir şey isterdi. Hiçbir büyücü iyilik için bir şey yapmazdı, yoksa bulundukları yere gelemezlerdi.

Ama Elspeth'in yüzünde hiçbir kurnazlık yoktu. Sadece tatlı, açık bir sempati vardı.
Sadece iyilik.

"Ama ben bunu hak etmiyorum." Aldığı hiçbir iyiliği hak etmiyordu. Peter'ın fedakarlığı, Gradus'un fedakarlığı, şimdi de Elspeth. *Ben senin için neyim ki, benim için bunu yapıyorsun?* Aklında olası senaryolar geçiyordu: bağımlılık veya hayırseverlik ilişkileri; anne ile çocuğu; abla ile kardeşi; akıl hocası ile öğrencisi; sevgili ile sevgilisi. Ama hiçbiri uymuyordu, hiçbiri bu eşsiz,
açıklanamayan lütfu yaklaştı.

"Elspeth, neden..."

"Nedeni yok," dedi Elspeth. "Anlamana gerek yok. Sadece kabul etmen gerekiyor."

Alice yüzünü Dialetheia'ya dayadı, yanaklarını çiçek yapraklarına sürttü. Başka bir dünya gibi kokuyordu; baharda bir bahçe gibi, taze

Yağmur ve kuş cıvıltıları. *Dünya eskiden böyle kokardı*, diye düşündü. *Eskiden bunu her zaman koklardım.*

"Her halükarda," dedi Elspeth, "sonuçta onları bulmak o kadar da zor değil bence."

"Öyle mi?"

"Tanrıları çok iyi anlamıyoruz," dedi Elspeth. "Ama onların ölümlü varlıklar gibi aynı kısıtlamalara tabi olduklarını varsaymamalıyız. Kral Yama teorik olarak tüm egemenlik alanını kontrol ediyor. Onun, sırf ihmalinden dolayı Gerçek Çelişki gibi bir şeyin ortalıkta dolaşmasına izin vereceğini sanmıyorum. Tanrıların ihmal *yapacağını* sanmıyorum."

"O zaman onu bilerek burada bıraktığını düşünüyorsun."

"Kurallar çok sıkıcı," dedi Elspeth. "Sonsuzluk da öyle. Kapalı bir sistemi sonsuza kadar kurcalayamazsın; olasılıklar tükenir. O zaman,
bazen tanrılar oynamayı severler. Sırf eğlence olsun diye."

"Peter de benzer bir şey düşünmüştü," dedi Alice. "Gödel'i böyle yorumlamıştı. Her zaman istisnalar vardır. Her zaman açıklanamayan şeyler vardır, yani bir düzeyde her şey mümkün hale gelir."

"Bu, tutunulması gereken iyi bir duygu," dedi Elspeth. "Alternatifinden daha iyi."

"Yani başka birini bulacaksın."

"Eh." Elspeth ona hafifçe gülümsedi. "Belki." Aniden
farkına vardı. "Artık aramıyorsun."

"Kaçınılmaz olanı çok uzun süre erteledim." Elspeth'in gözleri uzaklara dalmıştı. "Ve artık daha fazla ertelemek istemiyorum. *Neurath'tan* bıktım, anlıyor musun? Sürekli denizde sallanmaktan bıktım. Beni karşıya geçirecek beni karşıya geçirecek birini istiyorum."

"Onları gördüm," dedi Alice. "Gemiyi, melekleri. Gradus için geldiler ve ben izledim..."

Elspeth heyecanla devam etti. "Öyle mi?"

"Ve çok güzeldi." Alice yalan söylemek zorunda kalmadığına çok sevindi. "Tıpkı tüm hikayelerde anlatıldığı gibi. Seni gemiye alıyorlar. İçki içmene izin veriyorlar. Sonra seni ufuktan öteye, ötesinde ne varsa oraya götürüyorlar."

Elspeth parmak eklemlerini tahta koltuğa vurdu. "O zaman umalım da sonunda beni de alsınlar."

"Dis'teki herkesten çok öndesin," dedi Alice. "Başaracaksın." Elspeth başını salladı. Alice, dudaklarının bir şeyden dolayı gerildiğini gördü — belki de korkudan
ama bu duygu, Elspeth'in tipik kararlılığına hemen yerini bıraktı. "Bana oradan hızlıca çıkmanın yolunu

bana oradan hızlıca çıkmanın yolunu söyleyebilir misin?" "Biliyorum sanıyorsun?"

Elspeth güldü. "Haklısın. Peki, herhangi bir tavsiyen var mı?"

"Kaleyi kaçın." Alice geriye yaslandı, Dialetheia'yı göğsüne sıkıca bastırdı. "Kale zaman kaybıdır."

ELSPETH, *NEURATH'I* BİLİNMEYEN SULARIN İÇİNE YÖNLENDİRDİ. Alice'in, altlarında hızla akıp giden anıların akıntısı dışında, kuru topraklarda hareketsiz oturduklarını düşüneceği kadar pürüzsüz sularda, dalgalanma ya da sallantı kuru karada hareketsiz oturduklarını düşünmelerine neden olacak kadar pürüzsüz sular üzerinde, altlarında hızla kayıp giden anıların akıntısı dışında. Aşağı Cehennem ufukta loş bir şekilde parlıyordu, Dis'in ateşleri gittikçe zayıfladı ve karanlıkta kayboldu. Sonra sadece Elspeth'in köz lambalarının düşük titreyen ışığı kaldı, suda kaybolan anıları yakalıyordu. Sonunda anılar da duruldu, hepsi mürekkep siyahına dönüştü ve karanlıkta oturan, birbirlerinin solgun hallerine bakışlarını kilitlemiş iki ruh kaldılar.

"Bundan sonra ne olacağını bilmiyorum." Elspeth'in gözleri kocaman, solgun yüzünde korku dolu bir ifadeyle bakıyordu. "Hiç bu kadar kıyıdan uzaklaşmamıştım."

Alice, dümeni kullanmadığını geç fark etti. Kürek sopası güvertede hareketsiz duruyordu; yelkenler indirilmişti. *Neurath* kendi iradesiyle ya da daha büyük bir iradenin etkisiyle ilerliyordu.

"Nereye gittiğini nasıl biliyorsun?"

"Bilmek zorunda değilsin," dedi Elspeth. "Yelken açtığın her yer aynı yere çıkar. Taşan bir kase gibi, kenarlarından dökülen su gibi.
Güçler seni dışarıya, dünyanın sonuna doğru iter ve takip etmekten başka yapacak bir şey yoktur."

"Pizza anüsü," diye mırıldandı Alice.

"*Ne* dedin?"

Alice havada bir daire çizdi, ancak bunun ne kadar yardımcı olacağından emin değildi. "Cehennem haritalarımız konusunda anlaşamamıştık. Peter ve ben. Ben doğrusal haritayı seviyordum. O ise hiperbolik uzayda çalışan, dengesiz bir psödosfer şeyi seviyordu. Nehirden uzaklaşıp merkezden Cehennem'in zirvesine ulaşabileceğini düşünüyordu. İki boyutlu olarak,
pizza anüsü gibi görünüyordu. Ve şimdi bana pizza anüsünün içinde olduğumuzu söylüyorsun."

"İkiniz de haklısınız." Elspeth güldü. "Aslında Peter daha haklıydı. Gerçekten hiperbolik uzaydayız, canım. Dışarıda nehir, içeride sonsuzlukla sınırlı. Lethe'nin hemen yanında durduğunda, gerçekten doğrusal görünüyor. Ama bir kez karşıya geçmeye başladığında... o zaman artık senin elinde değil."

"Sonunda ne olur?"

"Bilmiyorum." Elspeth tekrar, "Hiç bu kadar kıyıdan uzaklaşmamıştım." Artık gittikçe daha hızlı süzülüyorlardı. Alice yanaklarında soğuk hava hissetti; rüzgardan değil, hızdan. Artık deneseler bile geri dönemezlerdi; çekim gücü çok büyüktü. Hareketlerinde bir aciliyet vardı; şelalenin kenarına doğru hızla ilerleyen bir teknenin aciliyeti gibi. Arşimet pruvada hareketsizce oturuyordu, göz bebekleri iğne ucu kadar küçülmüştü.

"Orada," diye fısıldadı Elspeth.

Alice dik oturdu ve pruvadan aşağıya baktı.

Gördüklerini zihni kavrayamıyordu. Ada oradaydı. Ama gözleri o uçağa takılıp onu dışarıya doğru takip ettiğinde, midesini burkan bir eğrilik fark etti. O eğriliği takip ederken, yukarıya, yukarıya ve etrafına doğru, bakışları yine *Neurath'a* döndü, hala nehrin küçük bir bölümünde yüzen Neurath'a. Escher'in merdivenini takip etmek gibiydi. Ötesinde bir şey yoktu.

Gözlerini başka yere çevirmek zorunda kaldı; bu döngü başını ağrıtıyordu.

Yine de bu tamamen mantıklıydı. Lewis Carroll bunu teorize etmişti — yaşam ve ölümü, geçişin zarını, süreklilikten başka nasıl kavrayabilirdiniz ki? — ama kimse ona inanmamıştı. Bir kağıt şeridi alın, bükün ortasını ve uçlarını birleştirin. Çok iyi. Artık elinizde tutabileceğiniz üç boyutlu bir nesne, bir halka var. Ancak bu nesnenin sadece bir yüzü var. İç kısmı dış kısmıyla birleşik. Şimdi aynı şeyi dört kenarlı bir mendille yapın. Kenarlarını bükün, hizalayın ve iç kısmı dış kısmıyla birleşecek şekilde hepsini dikin. Her şey çantanın dışındadır, yani her şey çantanın içindedir ve böylece çanta dünyayı barındırır.

Çizmek imkansız, hayal etmek bile imkansız. Ama Alice tam da ona bakıyordu.

"Projeksiyon düzlemi," diye mırıldandı Elspeth. "Şaşırtıcı."

Siyah kumlar artık çok yakındaydı. Alice'in o kıyıda görebildiği tek şey, kıyıdan bilinmeyen bir uca uzanan tek bir altın rengi ışık örgüsüydü.

Alice'in parmakları Gerçek Çelişki'yi kavradı ve onu çekti. göğsüne sıkıca sarıldı. O an yaklaştıkça, aniden korkmaya başladı. Mülakattan önce hissettiği aynı mide bulantısını hissetti, yürümek, nefes almak veya konuşmak nasıl yapıldığını aniden unuttu ve konferans odasının kapısından içeri girdiğinde şarkı söylemeye başlayacağından korktu.

duvara çarptı. Buraya gelmek için büyük çaba sarf etmişti. Ama şimdi, sonunda, kendisini neyin beklediğini ve ne yapması gerektiğini hiç bilmediğini fark etti.

"Sorun yok," dedi Elspeth. "Ölüm Tanrısı merhametlidir. Ne istediğini anlayacaktır."

"Ya yalan söylersem?"

"Yalan söylemeyeceksin. Sadece aklını başına topla, yolundan sapma ve... oh."

Neurath karaya çarptı. Koltuklarında sarsıldılar. Elspeth ayağa kalktı. "Gitme zamanı."

Alice ayağa kalktı ve Elspeth'in yardımıyla tekneye dikkatlice indi.

"Alice." Elspeth parmaklarını sıkıca kavradı. "Beni özer misin?"

"Ne?"

"Çok uzun zaman oldu." Elspeth, tahtın yansıttığı ışıkta solgunlaşan yanağını çevirdi. "Başka bir dokunuş hissetmedim, hatırlayamıyorum bile..."

"Oh," dedi Alice. "Tabii ki."

Elspeth gözlerini kapattı. Alice öne eğildi ve dudaklarını Elspeth'in cildine bastırdı. Bu hareket ilk başta yabancı geldi. O da en son ne zaman birini öptüğünü hatırlayamıyordu. Elspeth'in buz gibi olmasını bekliyordu, ama Elspeth'in içinde hiç sıcaklık olmasa da, Alice'in algıladığı tek şey hassas bir yumuşaklıktı. Sert kemiklerin üzerindeki saten gibi cilt. İnsan vücudu çok benzersiz ve şaşırtıcıydı. Dünyada bunun gibi bir doku yoktu.

Elspeth iç geçirdi ve sanki ikisine de bir şey geri verilmiş gibi oldu. "Teşekkür ederim." Elspeth onu bıraktı ve Alice, Yama Kralı'nın diyarında ilk titrek adımlarını attı.

Kral Yama'nın diyarında.

"Benimle gel," dedi Alice aniden.

Elspeth eğilmişti. Doğrulduğunda, elinde punting sopası vardı.

"Sadece bir kişi için olamaz," dedi Alice. "Bir çaresini bulabiliriz, benimle gel..."

"Zamanım değil." Elspeth sopayı kuma sapladı. *Neurath* geriye doğru yavaşça ilerledi. "Hala çözmem gereken bazı şeyler var." "Lütfen beni bırakma..."

"Git hadi. Cesur ol, canım."

Neurath kıyıdan uzaklaştı. Arşimet pruvada ciddi bir şekilde oturmuş, dalgalar onları akıntıya geri sürüklerken kuyruğunu sallıyordu. Alice onların uzaklaşmasını izlemeye çalıştı, ama kıyıdaki ışık çok parlaktı ve su çok

karanlıktı. Saniyeler içinde Elspeth'in yüzü gölgelerin içine gömüldü. Elspeth'in veda etmek için el salladığını gördüğünü sandı, ama emin olamadı.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Alice, sırt çantasında ağır bir şekilde duran Dialetheia'yı taşıyarak altın örgüyü takip ederek kıyıya çıktı. Arkasında Lethe, kıyıya nazikçe vurarak yatıştırıcı, ritmik bir ses çıkarıyordu. Ayaklarının altındaki kumlar çok yumuşaktı ve her adım attığında topukları biraz batıyordu. Bir adada yürümekten ziyade, bir bulutun içinden geçiyormuş gibi tuhaf bir hisse kapıldı.

Örgünün yanında yürümesinin bir nedeni yoktu, sadece bir patika gibi görünüyordu ve bu kadar altın rengi ve parlak bir şeyin onu kötü bir yere götüremeyeceğini düşünüyordu. Tabii ki parlak ve ışıltılı şeyler...

Her zaman tuzaklar kurarlardı, ama bu durumda göz kırparak ve parıldayarak, ellerinden gelen tüm cazibeyi kullanarak sizi baştan çıkarmaya çalışırlardı. Örgü, onun ilgisini pek umursamıyor gibiydi. Kendi işine bakıyordu, ama Alice isterse onu takip edebilirdi. Ve öyle de yaptı. Örgü onu kıyıya, nehrin karşısına ve sonra her adımda daha da dikleşen bir tepeye çıkardı. Sonunda zirveye ulaştı ve Alice, örgünün onu bir tahtın önüne getirdiğini gördü.

Süsleme olmayan, yüksek sırtlı bir sandalyeydi ve yükseltilmiş bir platformun üzerinde açıkta duruyordu. Tahtın yanında, üç ince ağaç birbirine dolanarak bir kemer oluşturuyordu ve Alice, kemerin ötesinde hafifçe dönen bir çarktan başka bir şey göremiyordu.

Tahtın üzerinde, Yeraltı Dünyasının Efendisi, Sarı Pınarların Denetçisi, Yama Kralı, Hades, Thanatos oturuyordu.

Alice, altın örgünün bir ruhlar zinciri olduğunu gördü; birbirini takip eden ışıklar, tüm bireysel özelliklerinden arındırılmış bulanık görüntüler, titrek ve canlı *arzularıyla* birbirine benzeyen görüntüler. Tek tek kemere yaklaştılar. Tek tek Ölüm Tanrısı karanlık parmaklarıyla onlara hafifçe dokundu ve onlar heyecanla titreyerek çarkın içine atıldılar.

Tekerlek, her ruh geçtiğinde parıldadı ve tekerleğin çarkları onları bilinmeyen bir yere, ötesine taşıdı.

Yaklaşırken parmak uçlarında yürüdü, çünkü vaftiz törenlerinde olduğu gibi, süreci bozmaması gerektiğini hissediyordu. Artık tekerleğin her bir çubuğunu görebilecek kadar yakındı. Her biri farklıydı: bazıları uzundu, bazıları kısaydı; bazıları parlak parlıyordu, bazıları ise paslanarak kararmıştı. Taht dönerken, hafif bir esinti tahtın üzerinden geçti; baharda çiçeklerin, bahçedeki otların parlak ve tatlı kokusu, Alice'i o kadar ferahlattı ki, nefesini tutamadı.

"Alice Law," diye gürledi Cehennem Efendisi. "Yeni bir hayatın doğuşunu izlemek heyecan verici, değil mi?"

Alice ona doğrudan bakmakta zorlandı. O parlak biriydi; öğle güneşinin sertliğiyle değil, gecenin kozmik ışıltısıyla. O, Dokumacı Kız gibi, evreni oluşturan malzemeyle aynı görünen bir kumaşla sarılmıştı. Sadece onunki sonsuz derecede daha karanlıktı;
bulutsuz bir gecenin rengi gibiydi; sırt üstü bir tepenin üzerinde uzanıp öne doğru eğildiğinde, takımyıldızların arasında kaybolabileceğin bir gece. O geceye düşebilirdi, diye düşündü. Onun izniyle, onun özünü bir battaniye gibi etrafına sarabilir ve sonsuza kadar uyuyabilirdi.

"Efendim." Sesi kulağına çok tiz geliyordu. "Ben... size nasıl hitap etmeliyim?"

"Nasıl istersen," dedi karanlık. "Kiminle konuşmak istersin?"

Alice seçeneklerini düşündü. Karanlık, sanki seçimlerini netleştirmek istercesine, önünde birbiri ardına şekiller aldı. Uzun boylu, sakallı Hades, iki uçlu mızrak ve anahtar taşıyordu; karanlık anne Kali, dört kollu ve güzeldi; sessiz Anubis, terazisi arkasında duruyordu.

"Kral Yama," diye karar verdi Alice. "Yanluo Wang."

Tanıdık olanı seçmek en iyisiydi. Şişkin gözleri ve öfke dolu sırıtışına rağmen, tapınaklardan,
, market takvimlerinde ona ters ters bakan görüntüsünde bir şey onu güvende hissettiriyordu. Kral Yama'yı tanıyordu; ailesi Kral Yama'yı tanıyordu; tüm ataları Kral Yama'yı tanıyor, ondan korkuyor ve ona dua ediyordu. Uzun siyah sakalını, her zaman asık suratını, yanan gözlerini ve uzun cüppesini tanıyordu. Onu hayatı boyunca tanıyordu.

Kral Yama son derece adil ve hakkaniyetliydi. Kral Yama kin beslemezdi ve yaşayanlara karşı hiçbir antipati duymazdı. Çocukluğundan beri, onun somurtkanlığının sadece bir görünüş olduğunu, gerçekte Kral Yama'nın iyiliksever ve şefkatli olduğunu, bir zamanlar hoşgörüsüzlüğü nedeniyle cehennemin alt kademelerine indirildiğini anlamıştı.

. O sadece görevini yerine getirmeye, yargıç olarak hareket etmeye adanmıştı ve onun kurallara bağlılığı, onun lehine olabilirdi.

Dokuz Kaynağın Efendisi bulanıklaştı ve ardından karanlık daha somut şekiller aldı. Şimdi önünde büyük memur duruyordu; cildi koyu maviydi, gözleri ikiz kanlı aylar gibi parlıyordu. Uzun boylu, altın çerçeveli
bir memur şapkası belirdi. Kalın, siyah kaşları yüzünü öfkeyle buruşturmuştu. Korkunç bir tanrı, evet; ama onun tanıdığı bir tanrı.

"İyi seçim." Ona Çince konuştu ve bu da onu rahatlattı. Bilinmeyeni kışkırtmaktan çok, çocukluk mitlerine daldığını hissetti. Pek çok kahraman Yama Kralı ile pazarlık yapmıştı. O da yapabilirdi. "Senin için ne yapabilirim, Alice Law?"

Elspeth'in yazdığı metni hatırlamaya çalıştı. "Bir görüşme
istiyorum." "Zaten bir görüşme yapıyorsun. Sırada ne var?"

Kral Yama'nın gözleri parladı. Alice, bazı Budist metinlere göre Kral Yama'nın cehennemin kalıcı bir parçası olmadığını, kendisi de reenkarnasyon arayan bir varlık olduğunu hatırladı. Kral Yama, diğerleri gibi
reenkarnasyon yolculuğunun yolundaydı. O, başlangıçtan beri bu alemi yönetmiyordu, aksine gerçek uyanışı arayabilmek için bir insan olarak yeniden doğmayı umuyordu. Ve eğer Kral Yama bir zamanlar insan olmuştuysa ve tekrar insan olabiliyorsa, o zaman belki de onun durumuna sempati duyabilirdi. Tüm yanlış kararları vermenin ve tanrılardan merhamet dilemekten başka seçeneği olmamasının nasıl bir his olduğunu biliyor olabilirdi.

"Sana ait bir şeyim var." Elleri titreyerek sırt çantasına uzandı ve Dialetheia'yı çıkardı. Şimdi, sürekli dönen çarkın gölgesinde daha da parlak bir şekilde parlıyordu.
dönüp duran çarkın gölgesinde daha da parlak bir şekilde parlıyordu. Ayrıca daha ağırdı. Yaprakları her dakika gözle görülür şekilde büyüyor gibiydi; artık avucunun büyüklüğündeydi.

"Onu nerede buldun?"

"Bulmadım," dedi Alice. "Bu bir hediye. Elspeth Bayes'ten. Onu buldu... şey, tam olarak bilmiyorum. İki kayanın arasında bulmuş, dedi.
kıyıya yakın bir yerde."

"Elspeth şu anda nerede?" diye sordu Kral Yama.

"Sanırım şu anda mahkemelerde dolaşıyor." Alice boğazını temizledi. "Yani, doğru şekilde. Transkriptiyle birlikte."

"Sevindim. Asla yapamayacağından korkuyordum." Kral Yama uzun cüppesinin kollarını öne doğru uzattı. "Onu şimdi geri alacağım."

Alice onu göğsüne sıkıca bastırdı. Öyle yapmak istememişti, bu bir sahiplenme içgüdüsüydü ve hemen büyük bir saygısızlık yaptığını hissetti. Kimdi o ki tanrılara karşı gelmişti? Ama en azından Lord Yama kızgın görünmüyordu. Sadece tahtında oturmuş, her zamanki somurtkan ifadesiyle bekliyordu.

"Ben... şey, hayır." Titrek bir nefes aldı. "Umuyordum ki... bir takas yapabiliriz. Bazı taleplerim var."

Sanki bunu bekliyormuş gibi başını salladı. "Taleplerin neler?"

"Ben istiyorum..." Alice durakladı.

Cevabını bildiğini sanıyordu. Neurath'ın yanında, bacaklarının altında nar ağacı dururken, o kadar emindi ki.

Neurath'ta, bacaklarının altında nar ağacı varken. İsteğinin tam olarak nasıl ifade edileceğini, sınırlarını ve mantığını belirlemişti. Yine de, her şeyin sonunda, tahtın önünde, zihni boşaldı.

Kral Yama nazikçe sordu: "Cehennemde amacın neydi?"

Bu soru daha kolaydı. O, bir çocuk gibi yılın aylarını sayar gibi cevap verdi. "Profesör Jacob Grimes'ı bulmaya geldik."

"Sadece onu bulmak için mi?" Yama Kralı iki elini kaldırdı. "Bunun için takas yapmanıza gerek yok."

Karanlık parmak uçlarından fırladı ve aralarındaki kumun üzerinde spiral şeklinde hareket etti, daire belirgin bir şekil alana kadar gittikçe daha hızlı dönerek. Pentagram gibi bir şeydi, ama çok daha güçlüydü.

Pentagramlar titizlikle hazırlanmış, insanlara bilinen dillerde yazılmıştı, ama bu daire Alice'in hiç görmediği düzensiz sembollerden oluşuyordu. Kral Yama parmaklarını şıklattı. Yer sarsıldı. Siyah pentagramın içinde, kambur ve belirsiz bir figür belirdi.

siyah pentagramın içinde belirdi, kambur ve belirsiz. Karanlık duruldu. Figür ayağa kalktı.

"İşte," dedi Kral Yama. "Onu buldun."

Profesör Grimes, görünüşlerini korumak için çok çaba sarf eden Gölgeler'den biri değildi. Onun hakkında net bir şekilde ayrıntılı olarak betimlenen tek kısım başıydı; şahin gibi yüz hatları bir şekilde vurgulanmıştı, hayattayken olduğundan daha cesur ve daha zarifti. Boynunun altı, akıcı, şekilsiz bir karanlıktı; Cadılar Bayramı'nda asılan hayaletlerle aynı şekle sahipti.

Bir an için etrafındaki her şeyi içine çekerek daireler çizdi. Profesör Grimes'ın Gölgesi yürümedi; bir yarasa gibi süzülerek uçtu. Tekerleği, altın örgüyü ve tahtı inceledi. Kral Yama'nın şeklini incelerken başını tamamen geriye eğdi. Kıkırdadı.

"Demek bu alemin mimarı sensin? Benim
? Profesör Grimes, Lord Yama ile yüz yüze gelene kadar boyunu uzattı. Ayakları yere değmiyordu. Ölümcül bedeninde ayakları yoktu, sadece dönen gri bir bulut vardı. "Sonuçta sadece bir tanrı. Bu beni meraklandırıyor. Bir tanrıyı öldürmek için ne gerekir?"

"Seni uyarıyorum, Jacob Grimes." Kral Yama şimdi İngilizce konuşuyordu. Sesi hiç sakin gürültüsünün üzerine çıkmadı; sakalındaki tek bir kıl bile yerinden oynamadı. Yine de Alice havada yoğun bir uyarı hissetti; patlamak üzere olan bir fırtına. "Sen benim alemimde bir misafirsin."

"Ama ne *yapabilirsiniz ki*?" Profesör Grimes'ın dudaklarından çıkan en ağır hakaretler bile

hakaretler bile sadece bir soru gibi geliyordu. "Sen de hepimiz gibi bu yerin kanunlarına bağlısın. Sen bir koruyucusun, bir aracısın. Daha fazlası değil." Gökyüzünü işaret etti. "Hayır, asıl büyük adam yukarıda, değil mi? Hadi, *onun* alemini delmeye hiç çalışmadığını söyle." Direksiyona döndü. "Kader, öyle mi? Kendim için bir çubuk seçsem ne olur?"

"Sınavlarını geçemedin," diye gürledi Lord Yama. "Geçmeye hakkın yok. Burada sadece kızın merhametine ve benim yerine getirdiğim dileğe bağlısın."

"Elbette." Profesör Grimes Alice'e döndü. Yüzünde bir gülümseme belirdi ve Alice, istemese de bu manzarayı görünce kalbi hızla çarpmaya başladı. "Sevgili Alice. Ne kadar süreceğini merak ediyordum. Ama işte buradasın, tek parça halinde... ve Dialetheia da!" Küçük ağaca uzandı. Alice geri çekildi, ama o daha da yaklaştı. Ondan kaçmanın bir yolu yoktu. Yüzünü yapraklara gömdü, derin bir nefes aldı ve iç geçirdi. "Hayal edebileceğimden çok daha muhteşem." Gözlerini Alice'in gözlerine dikti. "Alice Law. Sen harika birisin."

Ne övgü ama. Onun övgüsünün ne kadar iyi hissettirdiğini asla unutamazdı, sanki

tüm güneş ona döndü. Yine önemli olduğunu hatırladı. Kağıdın iki kenarından aşağıya doğru uzanan, kenarlarda sıkışık karalamalara dönüşen, ama sonunda sihirli bir şekilde geçerli hale gelen, çaresizce karmaşık bir kanıt gibiydi. Kalbi göğsünde çok hızlı atıyordu ve düşüncelerini toparlayıp konuşmadan önce, zihninden sıcak ve baş döndürücü bir dalga geçti.

"Ben... ama siz... ne demek istiyorsunuz, *ne kadar süre*?"

"Seni izliyordum," dedi Profesör Grimes. "Zeki kız. Tüm ekmek kırıntılarını takip ediyorsun. Ama sence onları oraya kim bıraktı?"

Alice kendini kırık bir oyuncak gibi hissediyordu, sadece tekrar yapabilen bir oyuncak. "Ekmek kırıntıları mı?"

"Sızıntı Köprüsü'nden yapabileceğiniz pek çok şey var," dedi Profesör Grimes. "Rüyalar, görüntüler, bu tür şeyler. Hayalet olmakta oldukça iyi olduğumu düşünmek hoşuma gidiyor. Söylesene, Ramanujan'ın Toplamını hiç rüyanda gördün mü?
Soğuk, karanlık topraklara yolculuklar? O bendim. Ama bu, senin inisiyatifini gerektirir. Parçaları bir araya getirdin."

"Ama nasıl..."

"Geleceğini biliyordum. Kaybedecek çok şeyin var. Derecen konusunda her zaman çok kararlıydın. Bir an bile şüphe etmedim."

Alice bunu anlayamadı. "Ama o zaman... neden bizi beklemedin?"

"Neden öyle yapayım ki?"

"Ama tarlada kalabilirdin. Birkaç dakika içinde seni kurtarırdık..."

"Ah, Alice." Başını salladı. "Sen hep bu kadar *aceleci* davranıyorsun, senin sorunun bu. Bunu daha önce de konuşmuştuk. Her zaman bitirmek istiyorsun, sadece sonuca odaklanıyorsun: sonuçlar, makale, burs, iş. Hedefe doğru koşmayı bırak, sürecin tadını çıkarmaya başla. Durup etrafına bakarsan, sana kendini gösterecek çok şey var. Güllerin kokusunu içine çek!"

"Ama geri dönmemiz gerekiyor..."

"Hayır, yok," dedi Profesör Grimes.

"Ama ne demek istiyorsunuz?" Alice o anda kendini çok aptal hissetti. Danışmanlık toplantılarında, zihni onun hızlı düşüncelerine yetişemediğinde her zaman kendini aptal hissederdi. Her zaman açıklığa ihtiyaç duyardı; her zaman üç adım geride kalırdı. Onun zihni, onun zihninin göremeyeceği kadar keskin olan tüm bu vizyonlara sahipti; ona göstermesi için yalvarmak zorunda kalırdı. "Demek istediğim, başka nereye gidebiliriz ki?"

"Yanlış soru, Law. Daha iyi bir soru şu: O küçük ağacın sınırları nedir? Oh, burada, cehennemde bu zor olacak - çok az tebeşir var ve yazmak için kullanabileceğimiz malzemeler azalıyor. Ama idare edeceğiz.
Elimizden geldiğince ezberleyeceğiz. Burası mükemmel bir araştırma ortamı — dikkatimizi dağıtan hiçbir şey yok, bedensel ihtiyaçlarımız yok —"

"Senin bedensel ihtiyaçların yok," dedi Alice. "Ben kısa sürede açlıktan öleceğim."

"O zaman açlıktan öl ve sonra hayatını geri istemek için yalvar," dedi Profesör Grimes sabırsızca. "*Dialetheia'ya* sahibiz Alice, her şeyi yapabiliriz."

"Ama... bu delilik." Ona donuk bir şekilde gözlerini kırptı. Ah, neden bu kadar zordu ki... Neden hiç yetişemiyordu? "Neden kalalım ki?"

"Bilgin ölümden korkmaz. Sokrates'ten hiçbir şey öğrenmedin mi?"
Sokrates'ten hiçbir şey öğrenmedin mi?" Profesör Grimes güldü. "Bir bilginin hayatı, ölmek için bir eğitimdir, anlamıyor musun? Sokrates'in ne kadar haklı olduğunu,
Ölüm anımda, ruhum bedenimden koparıldığında ve ben, aşağılık arzuların hakim olduğu bu fani dünyadan şiddetle atıldığımda, Sokrates'in ne kadar haklı olduğunu anladım. Beden
Düşman, ruhun gerçeği arayışında bir engeldir. Zhuangzi'nin iddia ettiği gibi: hayat şişen bir tümördür, ölüm ise patlayan bir çıban. Biz bedenin köleleriyiz! Bedenin sağladığı tek şey dikkatimizi dağıtan şeylerdir: fanteziler, arzular, hastalıklar, korkular. Biz sınırlıyız ve ölüm nihai özgürlüktür. Şimdiye kadar bunu hiç görmemiştim." Profesör Grimes'ın elleri kadının yüzünü kavradı ve somut bir şey hissetmese de, soğukluk nefesini kesti. "Hadi, Law. Bu zor değil."

Alice daha önce buraya gelmişti.

Lethe bu anıyı silememişti. Hiçbir şey bu anıyı silemezdi. Anı kafatasına kazınmıştı, onun varlığını oluşturuyordu ve onu tekrar tekrar yaşamaya mahkum etmişti; nereye kaçarsa kaçsın, her şey onu bu ana geri getiriyordu. O gecenin ayrıntıları zihninde canlandı, hepsi Kral Yama'nın tahtının üzerine bindirilmişti. Aynı pozisyonlarda duruyorlardı — o çok yakın, elleri onun yanaklarında; o donmuş pozisyonda, başı yukarı eğik, gözleri fal taşı gibi açık. Şimdi, bu tam bir baştan çıkarmaydı, Alice'in kafasında her zaman yaşayan o kötü muhalif fısıldadı. Bu
ofisteki o an nasıl geçmeliydi. Kokuşmuş, katı bedenini sunmak yerine, ona gizli dünyanın anahtarını ve içinde sonsuza kadar oynayabileceği bir sonsuzluğu sunmalıydı.

O da bu benzerliği fark etmiş gibi görünüyordu, çünkü gülümsemesi genişledi ve daha da yaklaştı. O gece onun için ne anlama geldiğini biliyordu; sadece önemsizmiş gibi davranıyordu. Hadi tekrar oynayalım, bunu doğru düzgün yapalım. İşte dünya, Alice Law. İşte benim gibi olma, benim *olma* şansı. Sen ve ben, ruhlarımız yükseliyor ve tanrılarla buluşmak için yaklaşıyoruz. Alice denedi, ama çift görmeyi engelleyemedi. Aniden nerede olduğunu bilemez hale geldi. Bir saniye bile konsantrasyonunu kaybederse, sanki zaman geçmemiş gibi, cehennemde yaşanan her şey bir rüya gibi, kendini yine onun ofisinde buluyordu. Cambridge'de ikinci sınıftaydı, geleceği belirsizdi ve bu sefer tek yapması gereken teslim olmaktı.

"Bana katıl," dedi Profesör Grimes. Pelerini ikisini de sardı. Alice'in her zaman özlemini çektiği birliği oluşturdu; o onların şampiyonu, o ise onun gölgesi.
gölgesi. "Tanrılar diyarında bana katıl, birlikte gizli dünyayı dans ederek gezelim

. Yaşayacağız, öleceğiz ve tekrar yaşayacağız, ta ki bu kavramlar bizim için hiçbir anlam ifade etmez hale gelene kadar. Kimsenin gitmediği yerlere gideceğiz. Geri döneceğiz ve gördüğümüz tüm harika şeyleri hayran kalmış kalabalığa anlatacağız."

Alice, ağzını şekillendirmek ve nefesinin onlara ses vermesini ummak dışında konuşamıyordu. "Ama ben ölmek istemiyorum."

"O zaman ne istiyorsun?"

"Sadece eve gitmek istiyorum."

Alice, bilgi peşinde koşmanın Kripkes'lere ne yaptığını görmüştü. Ve aynı hatayı tekrarlamayacaktı; burada kalıp, tek önemli şeyin bulmacalar ve soyutlamalar olduğu bir hayat sürmeye devam etmeyecekti. Hayatı boyunca bulmacalarda ve soyutlamalarda başarılı olmuştu, ama yine de yaşamakla ilgili tek bir şey bile öğrenmemişti. Artık onların dünyasına girmek istemiyordu, sadece somut bir şeye dokunmak istiyordu.

Evet, bu doğruydu. Bu doğru muydu?

Elspeth'in kararlılığını biraz olsun kendine aşılamaya çalıştı. *Neurath'ta* buna çok emindi. *Yaşamak istiyorum*, diye Elspeth'in sesiyle düşündü. *Sadece Cam nehrinin kıyısında oturup ayak bileklerimi suya daldırmak ve sıcak, yapışkan bir çörek yemek istiyorum. Parmaklarımdaki şekeri yalamak ve güneşin tenimi ısıttığını hissetmek istiyorum. İstediğim şey bu.*

"*Odaklan*, Law!" Profesör Grimes parmaklarını onun önünde şıklattı. Venedik'te bunu sık sık yapmıştı. Yorgun ya da dikkati dağınık olduğunu düşündüğünde parmaklarını şıklatır, alkışlar ya da kafasının arkasına hafifçe vururdu. Nedense bu onu hiç rahatsız etmemişti. "Cesaretini kaybetme. Korkutucu, anlıyorum. Ama yapmaya değer her şey korkutucudur. Yapabileceğin en büyük hata şimdi vazgeçmektir."

"Ama ben burada kalmak istemiyorum." Konuşmak çok zordu; ağzından çıkan her kelime çocukça ve aptalca geliyordu ve her kelimeyle onun hayal kırıklığının yayıldığını görebiliyordu. "Sonsuza kadar değil."

"Kalmayacağız, tatlım. Sadece öğrenebileceğimiz her şeyi öğrendikten ve zihnimiz tatmin olduktan sonra... O zaman tanıdık olan her şeye geri döneceğiz."

"Sonra beni geçecek misin?"

"Geç." O güldü. "Zengin bir şekilde ödüllendirileceksin, Alice Law. İşler ve ödüller benim isteğimle dağıtılır, bunu anlıyorsun. Diğer her şey geçmişte kaldı. Unutalım gitsin." Elini uzattı. "
Sana hiçbir kapının bir daha kapanmayacağını garanti ederim."

Daha önce de bu tür sözler vermişti. Profesör Grimes söz vermekten çok hoşlanıyordu; hiç düşünmeden sözler veriyordu. Elbette

o hibeyi al. Tabii ki o makaleyi birlikte yazacağız. Ve o hiç yalan söylemedi; kadın onun asla aldatmak istemediğine, sadece çok meşgul olduğu için unuttuğuna inanıyordu.

Ancak bu sefer, onun doğruyu söylediğini düşündü. Bazen gerçekten öyle demek istiyordu. İstediğini elde ettiğinde çok cömert olabiliyordu.

Ancak Alice, geçtiğimiz hafta oldukça zorlu bir dönem geçirdiğini kendine hatırlattı. Zamanın sonuna tanık oldu; Asi Kalesi'nden kaçtı; Kripkes'i yendi; çıplak elleriyle bir kediyi parçaladı
ve kalbini yemiş, kafatasını Dis çöllerinde bir tapınak haline getirmişti. Bu tür deneyimler çok dönüştürücüydü. Ona her şey hakkında biraz daha netlik kazandırmıştı.

"Peter'ın öldüğünü biliyorsun."

"Öyle varsayıyorum. Buraya geldi ve artık burada
değil." "Ama umursamıyor musun?"

"Bu trajik, elbette." Profesör Grimes elini salladı. "Ama ileriye bakalım. Bu, yeni olasılıklar yarattı."

Başka bir şey daha söyledi, ama Alice duymadı.

O anda içinde bir şey klik diye kapandı. Bu çok garip bir duyguydu. Aslında bu onu biraz baş döndürdü. Daha önce onu basitçe susturma yeteneğini hiç kullanmamıştı.

Soğukkanlılıkla onu baştan aşağı süzdü.

Profesör Grimes'a hiç bu kadar açık sözlü bakmamıştı. Her zaman sanki güneşe bakıyormuş gibi hissetmişti; onun yüzüne doğrudan bakamazdı, yoksa yanıp kül olurdu. Ama şimdi ilahiliği görmüştü. Sıradan olan bununla kıyaslanamazdı. Şimdi, öbür dünyada, onu
her zamankinden daha net görüyordu; kısmen artık bakmaktan korkmadığı için, kısmen de onun göstermeyi seçtiği şeyi gördüğü için. Sadece sıradan bir adam, kendini şişirip, içinde bulunduğu zor durumdan kurtulmak için her yolu deniyordu. Zalim, duygusuz ve haksız varsayımlarla dolu.

Gerçekten de, kendini bir arada tutmak için çok az çaba sarf etmişti. Sert bir ifade vardı ama içeriği yoktu. O, tehditkar bir kefen değil, şekilsiz gri fırça darbeleri gibiydi. Asphodel'de karşılaştığı yeni ölmüş Gölgeler bile ondan daha belirgindi. Profesör Grimes ölmek konusunda pek başarılı değildi, zihinsel dayanıklılığı yoktu, Cehennemi fethetmeye *yaklaşamamıştı* ve Alice bunu çok hayal kırıcı buluyordu. Her şey çok adaletsizdi, diye düşündü. İnsanların devler olduğunu sanırsın, ama onlar insan olmalarıyla seni mahvederler.

Bu en üzücü şeydi. İnanç kaybı. Eğer o gerçekten bir dev olsaydı, kız yine de onu takip ederdi.

"Hepsi bu mu?" diye sordu.

"Anlamadım?"

"Söylemek istediğin her şey bu muydu?" O

tereddüt etti. "Şey, Alice..."

"O zaman ben konuşabilir miyim?"

Bir koluyla Dialetheia'yı sıkıca tuttu. Diğer koluyla sırt çantasından defterini çıkardı. Birkaç sayfayı çevirdikten sonra defteri döndürüp Profesör Grimes'ın önüne tuttu. "Bunun ne işe yaradığını biliyorsunuz, değil mi?"

Okumak için eğildi. "Erichtho?" Kaşlarını çattı. "Bu ne? Sana yardım etmesi için aşağıdan ruhları çağırdın mı?"

"Hayır," dedi Alice. "Bu, sana yapacağım şeydi. Sadece sana çalışmalarımı göstermek istedim."

Defteri yere attı. Onun çalışmalarını bir bakışta çözebileceğini biliyordu. Muhtemelen çok benzer bir şey üzerinde çalışmıştı.

"Ruhunu bedenine geri bağlardım. Boğazını akciğerlerine geri diker ve etrafındaki kasları elektromanyetik tellerle asardım. Seni tahta bir çerçeve içinde konuşan bir kafa olarak bağlardım ve ne kadar çığlık atarsan at, senden istediğim her şeyi elde edene kadar seni bırakmazdım."

Gülümsemesi sönükleşti. O sönükleşmesini gördü — sadece bir anlığına, ama bu ona absürt bir gurur patlaması yaşattı, her şeye rağmen onu şok etmeyi başardığı gerçeği.

"Öyleyse." Yutkundu. "İşte."

Profesör Grimes çarşafların üzerinde durmuş, sessizce okuyordu.

Bu sessizliğe çok aşinaydı. Onun ofisinde pek çok kez oturmuş, o onun çalışmalarını okurken parmaklarını dizinde sinirli bir şekilde kıvırmıştı. Onun sessizliği uzatmayı sevdiğini biliyordu. Bu bir sindirme taktiğiydi. O da ona bunu söylemişti, bunu gazetecilere, sevmediği meslektaşlarına her zaman yapıyordu. sevmediği meslektaşlarına karşı her zaman böyle yapıyordu. Bir zamanlar onun sessizliği onu korkutmuştu. Şimdi ise, onun sadece cevap vermek için çabaladığı için sessiz kaldığını bildiği için şiddetli, ateşli bir zevk duyuyordu.

Sonunda, "Bu mümkün değil," dedi.

"İşe yarar," diye onu ikna etti. "Nick Kripke'yi bu şekilde yendim."

Nasıl cüret eder, diye düşündü. Hiçbir gerekçesi olmadığı halde, sırf pislik olduğu için, hakaretler yağdırıyor, başarısız olduğunu ima ediyordu. Erichtho büyüsü, onun şimdiye kadar yaptığı en iyi işlerden biriydi. Cehenneme açılan kapıyı kırmak, Erichtho'nun izlerini ortaya çıkarmak, çürümüş arşivleri anlamlandırmak, hepsi. Bu gerçekten birinci sınıf bir bilimsel çalışmaydı. Alice bunu gerçekten düşündüğünde, Profesör Grimes'ın ona yaptığı en kötü şeyin, onun iyi bir akademisyen olduğundan şüphe etmesini sağlamak olduğunu fark etti. Her adımda ondan onay almak yerine, kendi düşünme ve düşüncelerinin sonuçlarını değerlendirme yeteneğine olan inancını yok etmişti. Ve ne yazık ki, kendi başına bir projeyi tasarlayıp, araştırıp ve gerçekleştirebilmesi için onun ölmesi gerekti.

"Bunun işe yaramayacağını düşündüğüne inanamıyorum," dedi. "Yani, seni tam bir palyaço, bunu nereden *bileceksin* ki?"

Onu kaybettiğini biliyordu. "Bak, Law..."

Dizlerinin üzerine çöktü ve parmaklarıyla zemini düzeltti.
Buradaki kum, Sekiz Mahkeme'deki kumdan farklıydı; adaların kıyılarındaki kumdan bile farklıydı. Daha kumlu, taneleri daha iri, yukarıdaki dünyadaki tanelere daha benziyordu. Hiç de ipeksi, rüya gibi, pürüzsüz değildi.

"Yapma." Profesör Grimes'ın sesine bir korku tonu sızdı. "Alice. Bu kadar radikal olmayalım."

"Olmayacağım," dedi Alice. "Bir zamanlar bunu istediğimi sanıyordum. Hayalimdeki tek şey buydu. Ama şimdi düşünüyorum da... Sadece bir değişim istiyorum."

Cebinden küçük bir çubuk çıkardı. Bu Elspeth'in tebeşiriydi — Alice'in son çubuğu Lethe'de işe yaramaz bir topak haline gelmişti. Ne yazık ki Shropley's Standard markaydı, ama Peter de Shropley's'i tercih etmişti ve bu iş tamamen ona ait olduğu için Alice, şansının daha yüksek olduğunu düşündü. Büyücüler bununla ilgili teorileri vardı. Büyü için en iyi tebeşir, büyücünün kullandığı tebeşirdi. Muhtemelen bir batıl inançtı, ama yine de bu ona güven veriyordu; Peter'ın anısını daha canlı hale getiriyordu. Kuma küçük bir çizgi çizdi ve nefesini tutarak izledi, bekledi.

Çizgi kalıcıydı. Kumlar tebeşirini yutmamıştı.

Alice, Kral Yama'ya baktı. Kafasını hafifçe salladığını gördüğünü sandı.

Sonra, olabildiğince geniş bir alanı kaplayacak şekilde büyük bir yay çizdi. "O ne?" Profesör Grimes, Alice'in omzunun üzerinden eğildi. "Ne yapıyorsun?"

"Bu çalışmayı görmemişsindir," dedi Alice. "Sana göstermezdi. O set teorisi makalesinden sonra olmazdı... Yani, gerçekten, daha ne kadar alçalabilirsin ki?"

"Kes şunu."

"Şu tarafa biraz kayar mısın? Biraz daha yer açmam lazım."

"Alice Law, sana emrediyorum, *hemen* kes şunu."

Onu görmezden geldi. Odaklanması gerekiyordu. Çok az tebeşir kalmıştı; sadece küçük bir parça, yeniden yazmak için yeterli değildi. Bunu doğru yapmalıydı, yoksa

—eğer yapamazsa ne olacağını hayal bile edemiyordu.

Hatırlamak çok zordu. Çok şeyi unutmuştu. Artık o otomatik yeteneğine güvenemiyordu — iyileşirken kazandığı şeyi, becerisinde kaybetmişti. Zihninde canlanan mükemmel görüntülere güvenmeye başlamıştı; bu noktaya kadar, tüm çalışmaları sadece kopya çekmekten ibaretti. Orada olup olmadığından emin olmadığı anılara ulaşmak ne kadar zordu.

Artık hafıza ve hayal gücü arasındaki sınırlar bulanıklaşmıştı. Zihninin, görmek istediği şeyleri uydurmayacağına güvenemiyordu. Yapabileceği en iyi şey, fazla düşünen beyninin o kısmını kapatmaya çalışmaktı. Tebeşirin hareketine kendini kaptırmalı ve Peter'ın anısı

çalışmasına rehberlik etmesine izin vermekti.

"Bu geçerli bir pentagram değil," dedi Profesör Grimes.

"Sus," dedi.

"Bu algoritmalar birbiriyle iletişim halinde değil. Sen sadece uyduruyorsun."

"Sanki sen bilirsin de."

O, kızın yüzüne tokat attı. En azından denedi. Eli kızın kafasından geçip gitti ve Alice, hafif bir esinti hissetmekten başka bir şey hissetmedi.

Alice ona bakarak etkilenmemiş bir şekilde, "Görünüşe göre bedenler bazı şeyler için işe yarıyor," dedi.

Yine vurdu; çılgın, anlamsız bir hareket. Elini öfkeyle baktı, ama ne kadar bakarsa baksın dumanı katı hale getiremedi.

"Harika bir propriyosepsiyon yeteneğine sahip olmalısın," dedi Alice. "Bu, bakmadan vücudunun tüm bölümlerinin nerede olduğunu bilmen anlamına gelir. Yıllarca pratik yapmak gerekir, ama sonra her şeye dönüşebilirsin. Elspeth bu konuda çok iyiydi. Kelebeklere bile dönüşebilirdi."

Profesör Grimes yenilgisini fark etmeye başlamıştı. Geriye doğru süzüldü ve özü, Alice'in hatırladığı kadar uzun olmayan bedeninin etrafında yoğunlaştı. Aslında, onun nasıl gelişmeye başladığını hiç fark etmemişti.

önsezisi, omuzlarının o kadar geniş olmadığını, tavırlarının düşündüğü kadar korkutucu olmadığını.

"Alice, lütfen. Bunu konuşalım." "Lütfen,

Profesör. Çalışıyorum."

"Bah." O, dairenin kenarına doğru sürüklendi. Alice keskin bir bakış attı. Bunu düşünmemişti; onun pentagramın içinde olmasına ihtiyacı vardı. Ama Profesör Grimes oradan ayrılamıyor gibiydi. Pentagramın kenarına koştu, ama görünmez bir şey onu daha ileri gitmesini engelliyordu.

"Bu da ne?" Profesör Grimes, Kral Yama'ya döndü. "Beni dışarı çıkar."

"Sen bir görüşme için çağrıldın," dedi Kral Yama. "Alice Law, görüşmen bitti mi?"

"Hayır," dedi Alice.

"O zaman gitmek kabalık olur."

"Bunu yapamazsınız," dedi Profesör Grimes. "Tarafsız olmanız gerekir, keyfi davranamazsınız, bu kurallara aykırı."

"Hiç öğrenmedin mi, Jacob Grimes?" Yama Kralı'nın kaşları çatıkken gülümsemesi şeytani görünüyordu. "Cehennemde kurallar yoktur."

Profesör Grimes o anda yılmıştı. Sonunda, söyleyecek hiçbir şeyi kalmamıştı.

Alice bu durumdan çok etkilendi. Profesör Grimes'ın bu kadar çaresiz olduğunu hiç görmemişti. Aslında, onun hiçbir şeye *ihtiyacı olduğunu* da hiç görmemişti. O zaman, acaba yalvaracak mı diye merak etti, ama Profesör Grimes bilmiyordu ki... yalvarmak. Hayatının büyük bir bölümünü iktidar konumunda geçirmişti; merhamet göstermeye alışkındı, merhamet görmeye değil, ve kimse ona hayır demeden çok uzun zaman geçmişti. Bu çok açıktı, çünkü çaresizliği hızla öfkeye dönüştü.

"Seni ben yarattım," dedi ona. "Seni başlangıç aşamasındaki bir rüyadan şekillendirdim. Kiline şekil verdim. Ateşini yaktım ve sana bir zihin verdim. *Seni ben yarattım*."

"Öyle olabilir." Alice bunu tartışmak istemedi. "Yarattıklarına daha nazik davranmalısın."

"Alice Law..."

"Sus."

Alice çemberi kapattı ve ilahi söylemeye başladı.

Oh, o zaman uludu. Ona uygulanabilecek tüm küfürleri bağırdı, fahişeler, sürtükler ve aptal, aptal veletler hakkında bir şeyler.

Kadın ayrıntıları anlamadı; hepsini acımasız bir

tek bir kelimeye dönüştü. Bunların hepsini daha önce duymuştu. Adam ona doğru eğildi, o kadar

yaklaştı, sanki kadının içine yerleşebilecekmiş gibi, kadının aurasını kendi aurasının üzerine bindirdi.

sırf irade gücüyle bedenini. O eğildi ve kulağına bağırdı. Hayalet gibi kafasını onun kafasına zorla soktu ve zihnine bağırdı. Sen bir çocuksun, işe yaramazsın, aptalsın...

Ancak Alice büyü yapmada çok iyiydi. Aslında bunun için Profesör Grimes'a teşekkür etmeliydi. Konsantrasyon büyücüler için çok önemliydi ve o, Alice'in ilk yılında çoğu zaman onun etrafında daireler çizerek dolaşmış, Alice diz çöküp titreyerek titrek ellerle bir şeyler karalarken dikkatini dağıtacak şeyler söylemişti. Bir kasırgada mükemmel, sabit bir daire çizemezsen asla başarılı olamazsın, demişti ona. Zihnini demirden bir ev haline getir. Sıradan olan her şeyi ortadan kaldır. Daire dışında hiçbir şeyin önemi yok. Her şey arka planda kaybolur, ta ki sen o fikirle tek başına bir düzlemde durana kadar — ve sonra iş başlar.

Artık Alice gözlerini kapatıp, onun orada olmadığını varsaymak ve söylemek istediklerini bitirmek şaşırtıcı derecede kolay geliyordu.

Pentagramın içinde bir rüzgar esti. Başlangıçta hafif bir esinti idi, ancak hızla güçlenerek Alice'in saçları yüzünün etrafında uçuşana ve o, uğultudan başka hiçbir şey duyamayana kadar şiddetlendi. Profesör Grimes, bir kanca ile çekiliyormuş gibi birdenbire sıçradı. Baş aşağı döndü, kolları çırpınıyordu ve Alice'in bakışlarına karşılık vermek için döndüğünde yüzü gevşek ve çaresizdi. Bir şey bağırmış olabilir, ancak rüzgar onun sesini bastırdı.

Onlar daha önce de buradaydılar. Bu da bir tekrar, bu şiddetli parçalanma. O şimdi ilk ölümün sadece bir tekrarını izliyordu. Ama bu sefer Alice ne yaptığını ve bunun nasıl biteceğini biliyordu. Bu sefer korkup sinmedi, ama gözünü kırpmadan izledi. Profesör Grimes yavaşça döndü ve her dönüşünde özü bir ateşten çıkan duman gibi spiral şeklinde uzaklaştı, Alice'in bilemeyeceği bir yerde kayboldu. Sonunda o sadece
sefil, uluyan bir kafa, sonra da bir torba gibi yüzü kaldı ve o da soyulup gitti, ta ki pentagram boşalana kadar. Rüzgâr kesildi. Sessizlik çöktü.

Hava ikiye bölündü, bir kapının silueti tarafından kesildi. Dünyada bir çatlak açılmıştı. Kapı açıldı ve Peter Murdoch dışarı çıktı.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Alice, çığlık ile havlama arasında bir ses çıkardı. Peter duymamış gibiydi. Sersemlemiş gibi görünüyordu. Hareketsiz durarak, kumları dikkatle inceliyordu. tahtın üzerinde, tahtının üzerinde gülümseyen Kral Yama'nın yanında. Ağzı açık kalmıştı.
O kadar üzücü bir şekilde kafası karışmış görünüyordu ki, sinirli bir şekilde avuçlarını kollarında gezdirip duruyordu.

Sonra gözleri ona takıldı ve yüzünde o eğik, güzel gülümseme belirdi.

"Alice?"

"Peter."

Çerçevenin üzerinden dikkatlice adım attı. Bir adım, sonra iki adım, sonra koşmaya başladı. Alice ileri atıldı. Çarpıştılar. Peter'ın kolları onu sardı, onun kolları da Peter'ı. O kadar parlak ve sıcaktı ki, o kadar canlı ve sağlamdı ki. Alice gözyaşlarına boğuldu.

Oh, ne kadar zayıftı! Bu bir keşifti. Alice, Peter'ın bir dal gibi zayıf olduğunu biliyordu, ama sadece görsel olarak. Onun ne kadar ince olduğunu maddi olarak hiç kavrayamamıştı. Kollarını beline dolayabilir ve yine de yanlarına sarılabilirdi. Gerçekten de onu çok sıkı bir şekilde sarıldı, çünkü yeterince sıkı sarılırsa, kendini onun kalkanı haline getirebilir ve onu evrendeki her şeyden koruyabilirdi. İnsan ne mucizevi bir varlık, diye düşündü. Çok az yer kaplıyorlardı. Varlık ve yokluk arasındaki fark, bir metrekare bile değildi. Ama şimdi Peter buradaydı ve tüm dünya daha parlak bir hale gelmişti.

Sonunda kadın geri çekildi, ama adam çekilmedi; parmaklarını kadının saçlarına doladı, diğer elini kadının sırtına koydu ve onu tekrar kendine çekti; şiddetle, acımasızca. Onu bir çapa gibi tuttu, sanki onsuz yok olacakmış gibi. Onu öptü ve dudakları ayrıldığında bile alnı kadının alnına bastırılmış kaldı, sanki aralarındaki mesafe affedilemezmiş gibi.

"Öldüm," diye fısıldadı. Kollarını gözlerini kırpıştırarak baktı. Alice de baktı ve büyük, kavisli yara izleri gördü. "Öldüm, değil mi?"

"Evet."

"Nasıl..."

"Değişim." Bir kahkaha kaçtı. Kendini çok hafif, başı dönmüş hissetti. Parmaklarıyla onun gömleğini sıktı. "Notların, işin."

"Sen sadece bir kez gördün."

"Ama Peter." Gülmekten kendini alamıyordu. "Benim hafızam çok iyidir." "Ah, Alice." Sanki onun gerçek olduğuna kendini ikna etmek istercesine elleriyle onu okşadı.

gözleri hayretle büyümüştü. "Alice, Alice... sen harikasın..."

"İşe yaradı," diye bağırdı. Parmaklarını onun gömleğinden ayırmak için kendini zorladı. Artık ona sahipti; onu bırakamazdı, asla bırakmayacaktı. "İşe yaradığına inanamıyorum."

Peter de kahkahaya boğuldu ve bu, onun şimdiye kadar duyduğu en güzel sesti, hafızasındakinden çok daha parlaktı. Ona doğru sallandı; göğsündeki kahkahasını dinledi, ona daha da yaklaşırken titriyordu. O kadar sıcaktı ki! Ne kadar güzel kokuyordu. Taze sayfalar gibi. Kalem talaşı gibi. İlkbaharda ağlayan bir söğüt ağacının altında, yüzüne vuran güneş ışığı, ayak parmaklarının arasında çimenler varken kitap okumak gibi. Onun ne kadar güzel koktuğunu hep biliyor muydu? Belki bir zamanlar biliyordu, belki unutmuştu, ama şimdi o hayattaydı ve bunu tekrar tekrar öğrenebilirdi, şimdi onunla ilgili her şeyi sürekli keşfetmenin keyfini çıkarabilirdi. O hissetti

Hafiflik göğsünden uzuvlarına yayıldı. Nefes alamıyordu. Her an milyonlarca parıldayan yıldıza bölünebileceğini, bu hafifliğin onu alt edeceğini hissetti. Bu duyguyla ne yapacağını bilmiyordu. Hayatında hiç böyle bir sevinç hissetmemişti.

Peter geri çekildi. Gülümsemesi soldu. "O zaman...

Grimes?" "O," dedi, "değişimin diğer parçasıydı."

Onun aklından geçen düşünceyi gördü, tüm sonuçları ve etkileriyle parçalanıyordu.

sonuçlarına ve anlamlarına dağıldığını gördü. Peter çok zekiydi; elbette, tüm karar ağacını gördü.

"Ama neden..." Kendini durdurdu, sonra cümlesini yeniden kurdu. "Ama o zaman boşuna geldin."

"Hiçbir şey değil." Başparmaklarıyla onun yanaklarını okşadı. *Ne muhteşem*, diye düşündü; *yüzü, çenesi, saç çizgisinin şakaklarıyla birleştiği yerde diken diken olan sakalları. Tanrı bu çocuğu yaratmış.* "Hiçbir şey değil. Her şeyi kazandım."

Parmakları onun parmaklarını sardı. "Ah, Alice..."

"Dinle, Peter." Tereddüt etti. Sorun, ne söyleyeceğini bilmemesi değil, nereden başlayacağını bilmemesiydi. Birinin sana bakması, gerçekten bakması, sabırla seni anlamaya çalışması ne kadar baş döndürücü bir duyguydu. Ama ona anlatması gereken çok şey vardı ve hepsi çok karmaşık, çetrefilli, iyi ve kötü duygularla doluydu. Sonunda dilini bulduğunda, söyleyebildiği en iyi şey "Özür dilerim demek istedim" oldu.

"Oh." Peter başını eğdi, düşünerek. "Peki. Ben de üzgünüm."

Dil burada yetersiz kalmıştı; suçluluk, rahatlama, utanç ve sevgi gibi duyguların derinliğini ifade etmeye yetmiyordu. Uçurum hâlâ oradaydı; onu aşamamışlardı; sadece uçurumun iki yakasından birbirlerine el sallamışlardı. Belki paralel çizgiler sonsuzlukta birleşebilirdi. Belki. Söylenecek çok şey vardı ve mucizevi bir şekilde, şimdi bunu nasıl söyleyeceğini bulmak için bütün bir ömür vardı. Ama o, özür dilemek ve özrü kabul etmek kötü bir başlangıç olmadığını düşünüyordu.

bir başlangıç noktası olduğunu düşünüyordu.

Peter ağaca baktı. "Bu nedir?" Kız gülümsedi. "Eve

dönüş biletimiz."

"Dialetheia!" Elini uzattı; kız onu kollarına verdi. Yapraklar yüzüne doğru uzandı ve o anki parıltısı, kızın gördüğü en güzel manzaraydı. "Harika!"

"Öyle değil mi?" Alice, Kral Yama'ya döndü. "Efendim, takas yapmaya hazırım."

Kral, onlara yaklaşmaları için işaret etti. Alice ve Peter el ele tutuşarak tahtın yanına yaklaştılar.

"Talepleriniz nedir?" diye sordu Kral Yama.

"Yukarıya geri dönmek," dedi Alice. "Birincisi."

"Birincisi mi?"

"İkincisi, ömrümüzü geri istiyoruz." Alice Dialetheia'yı sıkıca tuttu. "Çok kötü zamanlar geçirdik ve istediğimizi elde edemedik, geri ödeme almamız gerektiğini düşünüyorum."

Kral Yama bir an sessiz kaldı. Yüzünden ne düşündüğünü anlayamadı. Yavaşça, "Cehennemden para iadesi almanız gerektiğini düşünüyorsunuz," dedi.

"Alice," diye mırıldandı Peter.

"Sana bir iyilik yapmış gibi görünüyorum." Alice hala heyecanlıydı. Bunun denemeye değer olduğunu düşünüyordu; dünyadaki her şeyin denemeye değer olduğunu düşünüyordu. "Seni

bazı zararlılardan kurtardım. Ve anlıyorum, sonsuzluk ölçeğinde, Grimes ve Kripkes'lerle geçirdiğin birkaç yıl senin için bir göz açıp kapama kadar kısa. Ama ömrümüzün geri kazanılması da

hayatımızın geri dönüşü de öyle olmalı. Bu adil bir anlaşma, sence de öyle değil mi?"

Cehennem Efendisi sessizce oturdu.

Alice, Kral Yama'nın bıyığının altındaki ağzını göremiyordu. Sadece kalın kaşlarının çatıldığını ve çocukluğundaki tüm resimlerde olduğu gibi gözlerinin yoğun bir şekilde parladığını görebiliyordu, ancak bu ifadenin bir gülümseme mi yoksa kaşlarını çatması mı olduğunu asla anlayamıyordu.

Ailesi, gençliklerinde, üniversiteye giriş sınavlarına girmeden önce Kral Yama'ya dua etmişti.

Ama neden, diye sormuştu; yeraltı dünyasının üniversiteye giriş sınavlarıyla ne ilgisi var? Kral Yama yolsuzluğu nefret eder, demişlerdi ona. O iyiliksever bir bürokrattır. Hilekârlara karşı sert davranır, ama çalışkanları ödüllendirir. Ondan korkulacak bir şey yoktur.

Sonunda Kral Yama konuştu. "Biliyorsunuz, siz büyücüler dünya hakkında en komik şeylere inanıyorsunuz. Büyülerinizin işe yaradığını düşünüyorsunuz çünkü insanları kandırdınız.

dünya. Kendini o kadar zeki sanıyorsun ki, kuralları alt üst etmişsin, dünya o kadar şaşkın ki senin emirlerine uymaktan başka seçeneği yok. Doğanın senin yalan söylediğini bildiğinin farkında değilsin. Sen küçük daireler çiziyorsun, biz de eğilip rol yapıyoruz, tıpkı ebeveynlerin

yalan söylediğinde yaptıkları gibi. Çenesini kaşıdı. "Ama biz tanrılar hoşgörülüyüz, anlarsın ya. Eğlenmeyi çok severiz."

Alice umutlanmaya cesaret etti. "O zaman sizi eğlendirdik mi, efendim?" "Kesinlikle izlemeye değer oldunuz."

Bir an daha düşündü. Sonunda şöyle dedi: "Yolculuğunda kaybettiğin yılların yarısını sana geri vereceğim. Geri kalanını ise öğrendiğin dersin bedeli olarak kabul et."

Alice itiraz etmek için ağzını açtı, ama Peter kolunu çekti. "Bence bu çok adil, lordum."

“Peki,” diye homurdandı. “Elinden gelenin en iyisi buysa.”

“Memnun musun?”

"Evet, Kral Yama."

Elini uzattı.

Alice, Dialetheia'yı göğsüne sıkıca bastırarak tahtına çıkan merdivenleri tırmandı.

O uzandı. O da ona uzattı. Kral Yama Dialetheia'yı kaldırdı ve gözlerini kapatarak kendine bastırdı. Ağaçların yaprakları parlak gümüş renginde, yıldız ışığı renginde parladı ve sonra ağaç Lord Yama'nın göğsüne girdi. Karanlık vücudunda parlak bir ışıltı dalgalandı; milyonlarca

takımyıldızlar ortaya çıktı. Kral Yama nefesini verdi ve yıldız ışığı

sönükleşti. Alice, "*Orada daha fazlası var*" diye düşündü. *Çelişki olmadan hiçbir şey var olamaz.*

"Şimdi." Kral Yama asasını kavradı. "Seni evine gönderelim."

ÖNÜNLERİNDE BİR MERDİVEN BELİRDİ, AKAN BİR AKARSU SESİ İLE DIŞA DOĞRU SPIRAL ŞEKLİNDE. Yukarı ve yukarı çıktı, ta ki sonunu göremeyecekleri kadar yükseğe çıkıncaya kadar.
iğne dünyayı delip geçti. El ele tutuşan Alice ve Peter, iğnenin dibine yaklaştılar.

"Devam et," dedi Lord Yama. "Arkana bakmamaya dikkat et."

"Gerçekten mi?" diye sordu Alice.

"Sadece şaka yapıyorum," dedi Lord Yama. "İstediğin kadar bakabilirsin. Devam et."

Yükseldiler. Alice attığı her adımda kendini daha hafif hissediyordu.
Her adım onu gerçek hayata, yukarıdan süzülen temiz havaya yaklaştırıyordu. Hava, *hava* gibi tadı vardı; tatlı, taze ve besleyici, ölü toprakların bayat havası gibi değildi. Hava her zaman bu kadar güzel miydi? Aşağıda
adımlar yürüdükçe tek tek kayboldu, ta ki havada asılı kalana kadar. Bu onu rahatsız etmedi; Alice düşmeyecekti; aslında, adımlar yükselen topuklarının altında kaybolurken, adımlara hiç ihtiyaç duymadığını hissetti; onlar sadece bir sezgisel yöntemdi.

çünkü uçmak için çok büyük bir sıçrayış gerektiriyordu. Ayakları hiç bu kadar emin olmamıştı. Yolunu kaybedeceğinden hiç korkmuyordu. Wittgenstein, merdiveni tırmandıktan sonra onu atması gerektiğini yazmıştı; o zaman dünyayı doğru görebilecekti. Çok hızlı tırmandılar. Kısa sürede Lord Yama ve sarayı oyuncak ev kadar küçülmüştü. Alice omzunun üzerinden baktı ve Cehennem Lordu elini salladı.
Hoşça kal. Birkaç dakika sonra, Sekiz Mahkeme'nin o kadar üstündeydiler ki, Alice altındaki Cehennem'in tüm manzarasını görebiliyordu. Gurur'un kuleleri, Açgözlülük'ün çölleri. Ve tüm meydan okuyan öfkesiyle Asi Kalesi, kendi yarattıkları Cehennem'de mahsur kalan sakinleri. Alice, Gertrude'a karşı hiçbir düşmanlık hissetmiyordu, sadece kalıcı bir acıma duyuyordu — çünkü Gertrude, sığınağının
çok büyük olduğunu düşünüyordu, ama yukarıdan Alice, kalenin ölçülemez bir manzarada sadece çirkin bir nokta olduğunu görebiliyordu. Detaylara gösterilen özenle yürek burkan bir oyuncak ev. Ve Gertrude, dünyayı yeniden yarattığını düşünmüştü.

"İyi misin?" diye sordu Peter.

"Oh, evet," dedi. "Sadece hatırlıyorum."

Bir süre daha orada durup, gözlerini o kortlara dikti. Onları elinden geldiğince hafızasına kazımaya çalıştı. Sonra arkasını döndü ve merdivenlerden yukarı çıkmaya devam etti.

Geri dönmesinin uzun zaman almasını umuyordu. Geri döndüğünde, yıllarca süren ıstırap ve heyecanın ardından, bu sıkıcı kumların ona rahatlık vereceğini umuyordu.

"Acaba şimdi iş bulabilecek miyiz?" dedi Peter. "Mezun olamayacağımıza göre."

"Cehennem hakkında yazabiliriz," dedi Alice. "Tezimizi bu konuda yazalım."

"Bize kim inanır ki? Elimizde kanıt yok."

"Ben senin
kanıtınım." "Sen
önyargılısın."

"Hayır, değilim."

"Evet, öylesin. Bana aşıksın."

"*Sus*," dedi Alice, kızararak. "Herkese anlatamazsın."

Ama bunun önemi yoktu. Akademinin önemi yoktu. Belki tez konularını zamanında revize edip komitelerini değiştirebilir ve
zorlukla bir iş bulabilirlerdi, ya da belki bulamazlardı, ama bunların hiçbiri önemli değildi çünkü gelecek hala önlerinde, keyifli bir şekilde açıktı. Onu istedikleri her şeyle doldurabilirlerdi ve Alice'in tek niyeti o zaman Peter ile birlikte geçirmekti.

Bir süre laboratuvar yok. Ders yok. Gelecekte onunla birlikte ders çalışacaklarını hayal etti — birbirlerine buruşuk kağıtlar fırlatacak, kitaplarını paylaşacak, birbirlerinin tahtalarına notlar yazacaklardı. Ama şimdilik kampüsten uzaklaşmak istediğini düşündü. Belki bir hafta sonu kaçamağı
—yıllardır hafta sonu tatili yapmamıştı, nereye gideceğini bile bilmiyordu.
Ely'nin hoş bir yer olduğunu söylüyorlardı. Grantchester olabilir. Orası
yüzmek için güzel bir yerdi. Ya da belki daha mütevazı bir şey; sinemada bir gece, nehir kenarındaki söğüt ağacının altında piknik. Peter'ın
en sevdiği yemekleri bilmiyordu. Eğlenmek için ne yapmaktan hoşlandığını bile bilmiyordu, eğlenmek için bir şey yapıyorsa tabii. Öğrenmesi gerekecekti, milyonlarca şeyi keşfetmesi gerekecekti.
Onunla ilgili şeyler. Peter Murdoch sonu olmayan bir kitaptı ve hayatının geri kalanında tek istediği, her sayfayı parmağıyla izlemekti.

Gökyüzüne, ya da bu dünyanın bittiği gökyüzünün o kısmına ulaştılar. Dikdörtgen şeklinde bir metal levha, üstlerinde yatay olarak uzanıyordu — bir

Karanlık, kenarlarından sızan ışıkla aydınlanıyordu. Bir düzine kelebek, parlak ve ışıltılı bir şekilde kapının etrafında uçuyordu. Alice kapıya uzandığında hepsi bir kenara uçtu, sadece biri kalede kaldı ve kanatlarını hafifçe çırparak kilidin üzerinde durdu. Alice parmağıyla kanadını okşadı.
kadar kadifemsi yumuşaktı. Bir öpücüğün hatırası.

"Teşekkürler, Elspeth," diye mırıldandı.

"Biliyorum."

Kelebek yanan turuncuya doğru uçtu. Alice çekti. Kilit elinde kolayca açıldı. O ve Peter ellerini başlarının üzerine kaldırdılar ve ittiler. Kapı serbestçe yukarı doğru açıldı ve aniden ay ışığıyla aydınlandılar.

Alice o gece gökyüzünü tanıdı. Lord Yama'nın onları nereye koyduğunu tam olarak biliyordu. Burası, nehrin kenarındaki Fellow's Garden'ın sonundaki Magdalene College'ın avlusuydu, başını göğsüne eğip ayaklarına bakarak birçok gece geçtiği yeşil alan. Biliyordu.
çünkü oradaki yıldızlar alışılmadık derecede parlaktı.
tüm ortam büyüsünün modernliği engellemesi, etrafındaki şehrin seslerini ve ışıklarını karartmasıyla ilgili bir şeydi. Tüm kirlilik kayboldu ve
Yıldızlar şaşırtıcı bir netlikle göze çarpıyordu, bu yüzden takımyıldızları izlemek için kilometrelerce yürümek zorunda kalmıyordunuz; onları başınızın üzerinde, şemalar kadar net bir şekilde görebiliyordunuz. Her yaz, astronomi öğrencileri sırt üstü yatarak, başlarının üzerine koydukları defterlere çizimler yaparlardı.

Peter ile bir kez bu tarlada yürümüştü. Tarlanın yolu üzerinde değildi; Peter, tam ters yönde, St. John's'ta yaşıyordu, ama saat geç olmuştu ve kaçan bir pitonla ilgili bir haber vardı ve
Bu çok saçma olsa da, o anda onu eve kadar götürmesi mantıklıydı, çünkü piton sazlıklardan çıkıp onu yutabilir. Evet. Peter pitonla savaşırdı. O gece yıldızlar çok parlaktı ve Peter ona Olbers Paradoksu'nu biliyor mu diye sordu. Hayır, bilmiyordu; ona açıklayabilir miydi?

"Gece gökyüzü bu kadar karanlık olmamalı," demişti Peter. "Eğer evren sonsuzsa, yıldız ışığı tüm boşlukları doldurmalı. Işık bir yüzeye çarpmadan durmaz, öyleyse neden karanlık alanlar var? Dünya'dan baktığımızda, tek görmemiz gereken şey ışık olmalı."

"Belki de evren sınırsız değildir," demişti Alice.

"Ya da evren genişliyor," demişti Peter. "Yıldızlar çok genç ve o uzak ışıklar bize ulaşmak için hala yol alıyor. Ve ulaşana kadar, gece karanlık kalıyor."

Ona bakarken Alice, *The Greek Antolojisi*'nden bir satır hatırladı. Grimes, Alice'den bu kitabı dil bulmacaları için incelemesini istemişti, ancak Alice, kitabın güzelliğinden çok etkilenerek, gereğinden fazla uzun süre üzerinde durmuştu. Peter'a bakarak, "*Keşke ben gece olsaydım da, binlerce gözle uykunu izleyebilseydim*" *diye* düşündü.

Mahzen kapısından esen rüzgâr, terli yanaklarına hoş bir serinlik getirdi.

O anda her şey aklına geldi. Tatlı, koyu renkli çimler, başlarının üzerinde hışırdayan yapraklar, yuvalarına atlayan robinler. Suda kayan kürek sopaları, parke taşları üzerinde dönen bisiklet tekerlekleri. Her gece geçerken, kendi kafasının içinde hapsolmuş olarak görmezden geldiği o kadar çok ayrıntı. Şimdi hepsi gerçek olamayacak kadar canlı görünüyordu; bir aydınlanma, hareketli bir resim. Dünya o kadar çok *şeyle* doluydu ki! Üniversite bahçelerindeki güneş ışığı; yeni
tereyağı ve otlarla pişirilmiş patatesler. Yağmur kulübenin çatısına vuruyor; sokakta su birikiyor, iri damlalar küçük dalgalar oluşturuyor. Çamurlu botlar, ıslak eldivenler, sıcak çay bardakları, yüzeye çıkan kaçak yapraklar. Tüm bunları geri alabileceğine inanamıyordu. Bu, gerçek olamayacak kadar iyi bir anlaşma gibi görünüyordu, sayısız çiçek için tek bir küçük nar ağacı.
Dünya. Hayatı nasıl hak edebilirdi ki? Kim hayatı hak etmişti *ki*?

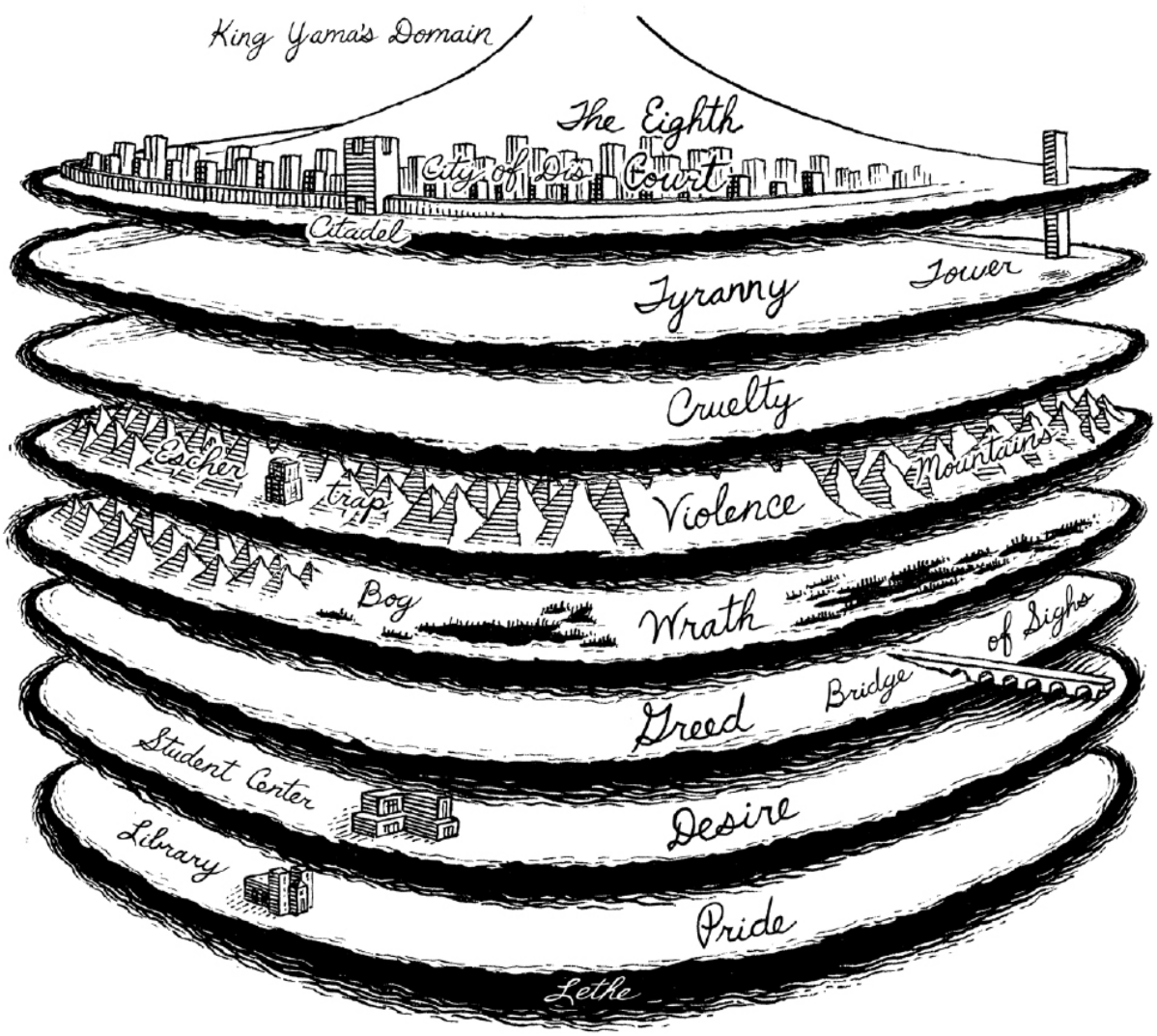
Ama böyle armağanları sorgulayamazsın. Elspeth ona bunu öğretmişti. Cevap yoktu, sadece şaşırtıcı ve açıklanamayan bir lütuf vardı ve karşılığında yapılacak tek şey yaşamaktı.

Nefes aldı. "Hazır mısın?"

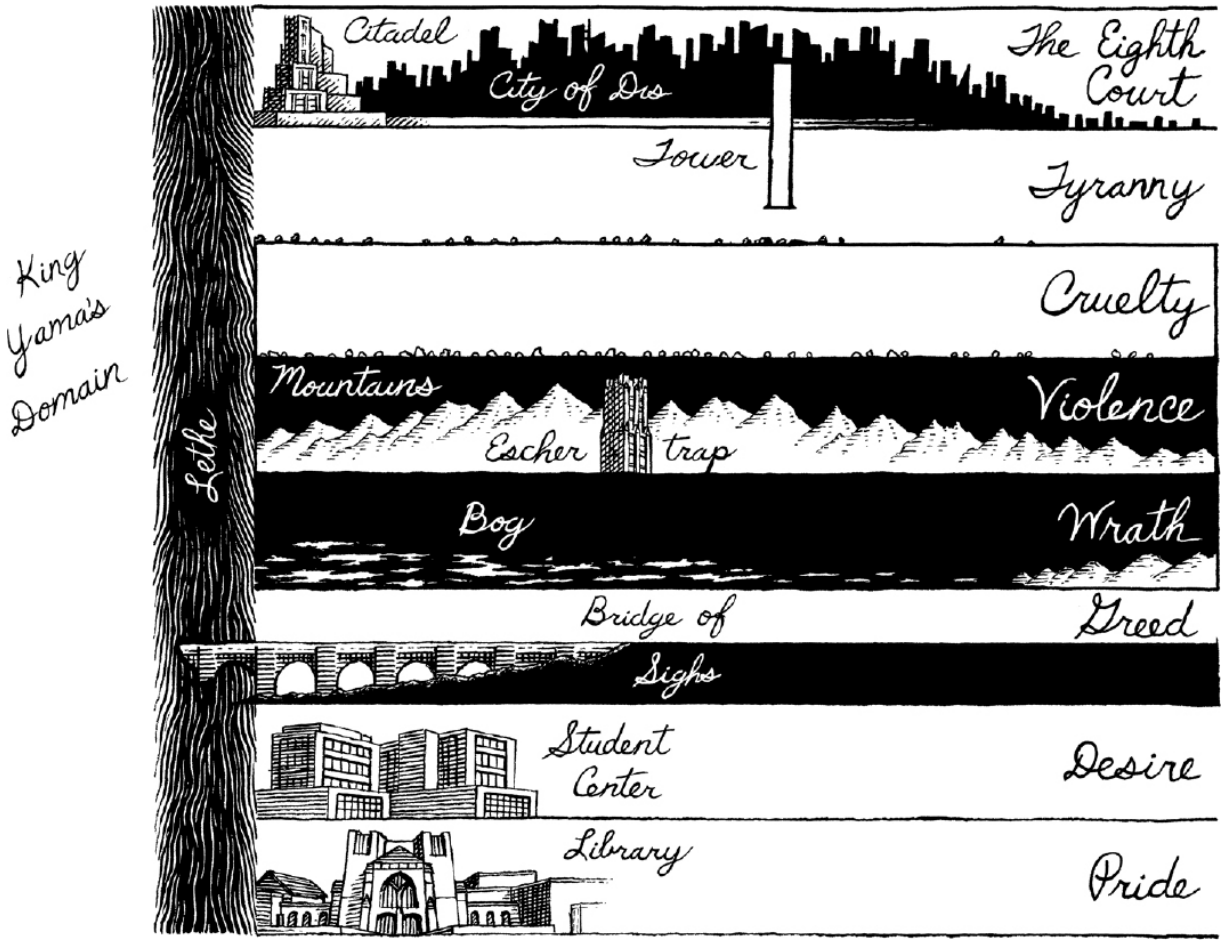
Peter elini sıkıca sıktı. "Önden buyur."

Alice tırmandı, Peter hemen arkasındaydı. Ve birlikte ortaya çıktılar, yıldızları yeniden görmek için.

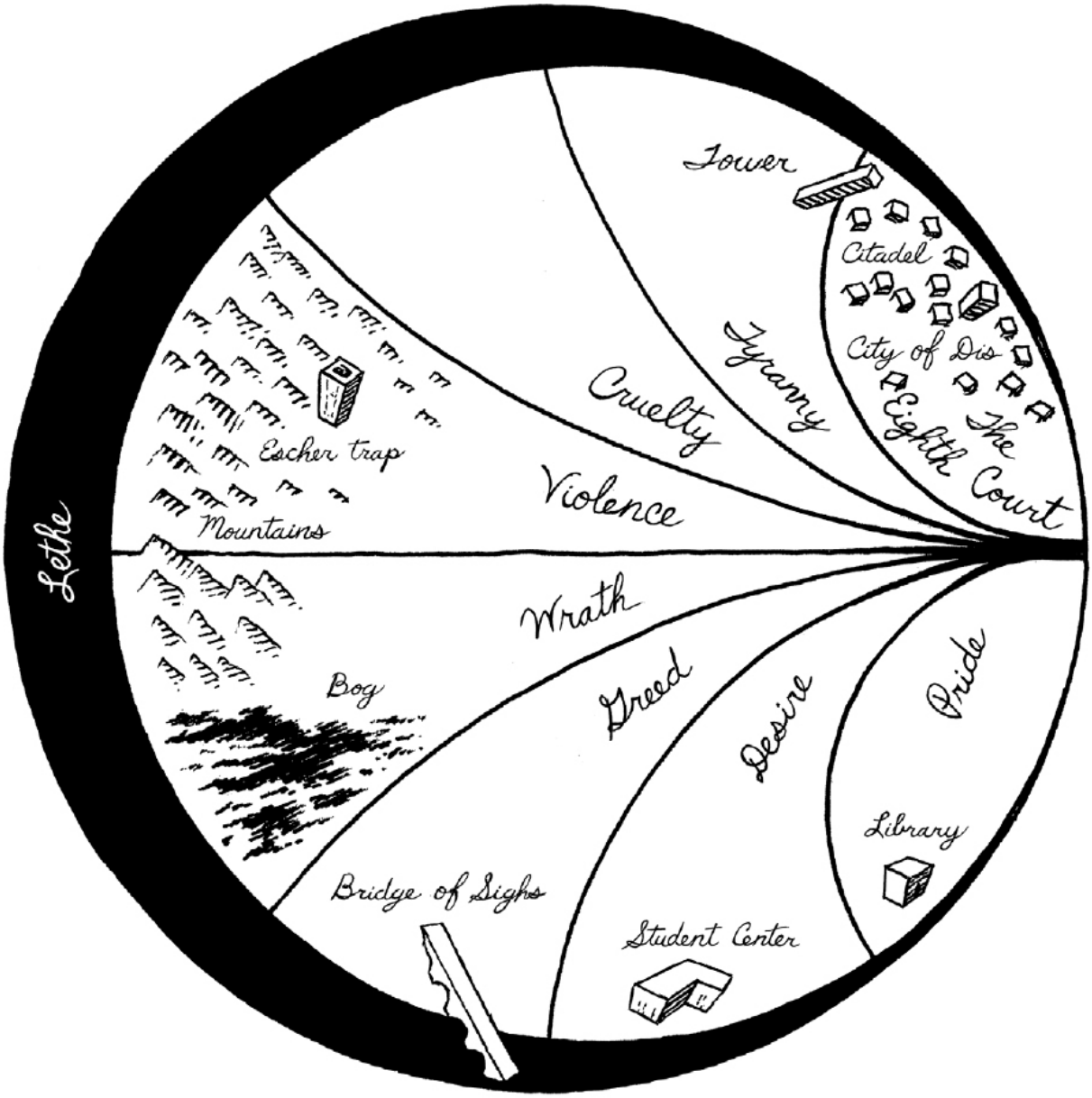
PETER'IN HARİTASI



ALICE'İN HARİTASI



ELSPETH'İN HARİTASI



TEŞEKKÜRLER

Hannah Bowman, Havis Dawson, Liza Dawson, Lauren Banka, Nicholas Runyon ve Liza Dawson Associates ekibinin tüm üyelerine çok teşekkür ederim. Matematikle ilgili notlar için Joshua Bowman'a özel teşekkürlerimi sunarım. Harper Voyager ekibime, birlikte geçirdiğimiz ve gelecekteki tüm yolculuklar için teşekkür ederim: David Pomerico, Natasha Bardon, Liate Stehlik, Jen Hart, Katlin Harri, Danielle Bartlett, DJ DeSmyter, Deanna Bailey, Lara Baez, Isabella Ogbolumani, Ronnie Kutys, Richard Aquan, Mumtaz Mustafi, Renata De Oliveira, Robin Barletta, Evangelos Vasilakis, Hope Ellis, Cari Elliott, Catherine Perks, Fleur Clarke, Frankie Gray, Kate Elton, Maddy Marshall, Sian Richefond, Susanna Peden, Fionnuala Barrett, Leah Woods, Holly Martin, Ruth Burrow, Rosie Hawkins, Terence Caven, Ellie Game ve Emily Chan. Keskin gözlemleriyle metin düzenlemesi yapan Aja Pollock'a teşekkür ederiz.

Güzel kapak illüstrasyonu için Patrick Arrasmith'e teşekkür ederiz.

Kafein ve sessizlik için Vaults & Garden Café, Fort St George, Claire’s Corner Copia, Yafa ve Lizzie'nin üst kat odalarına teşekkürler. Yerel bağımsız kitapçılarım Porter Square Books, Harvard Book Store ve Harvard Book Store Union'a teşekkürler. Anne ve babama ve gün doğumu yürüyüşlerine teşekkür ederim. Bana yukarı bakmamı hatırlatan tüm arkadaşlarıma teşekkür ederim. Ve beni Musée Rodin'in bahçesindeki topraktan kaldırıp hikayeyi bitirmemi söyleyen Bennett'e her zaman teşekkür ederim.

R.F. KUANG'IN DİĞER ESERLERİ

Poppy Savaşı Üçlemesi
Gelincik Savaşı
Ejderha Cumhuriyeti
Yanan Tanrı

Sarı Yüz

Babel, Ya da Şiddetin Gerekliliği: Oxford Çevirmenler Devriminin Gizemli Tarihi

HarperCollinsPublishers

Yayıncı Hakkında

Avustralya
HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street Sydney,
NSW 2000, Avustralya
www.harpercollins.com.au

Kanada
HarperCollins Kanada
Bay Adelaide Centre, East Tower 22
Adelaide Street West, 41st Floor
Toronto, Ontario M5H 4E3, Kanada
www.harpercollins.ca

Hindistan
HarperCollins Hindistan
4. Kat, Kule A, Bina No. 10, DLF Cyber City,
DLF Phase II, Gurugram, Haryana – 122002
www.harpercollins.co.in

Yeni Zelanda
HarperCollins Publishers Yeni Zelanda Unit
D1, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632 Auckland,
Yeni Zelanda
www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık
HarperCollins Publishers Ltd.
1 London Bridge Street
Londra SE1 9GF, Birleşik
Krallık
www.harpercollins.co.uk

Amerika
HarperCollins Publishers Inc.
195 Broadway
New York, NY 10007
www.harpercollins.com

Dublin
HarperCollinsPublishers
Macken House, 39/40 Mayor Street Upper
Dublin 1
D01 C9W8, İrlanda
www.harpercollins.co.uk



- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
- Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: **Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.**

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

🌸🍭☀️🦄🎃🎀🦋✨🌈💎🍀🖤💗💜🦜💫⚜️🧜‍♀️